201
55 H
17

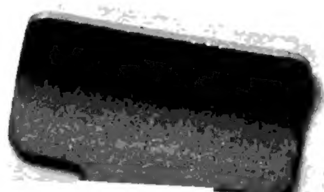

APOLLONII
ARGONAUTICA

EMENDAVIT

APPARATUM CRITICUM ET PROLEGOMENA

ADIECIT

R. MERKEL

SCHOLIA VETERA

E CODICE LAURENTIANO

EDIDIT

HENRICUS KEIL

LIPSIAE
SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI
1854

APOLLONII
ARGONAUTICA.

APOLLONII
ARGONAUTICA

EMENDAVIT

APPARATUM CRITICUM ET PROLEGOMENA

ADIECIT

R. MERKEL

SCHOLIA VETERA

E CODICE LAURENTIANO

EDIDIT

HENRICUS KEIL

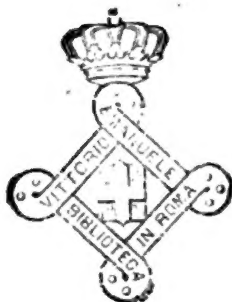

LIPSIAE
SUMPTIBUS ET TYPIS B. G. TEUBNERI
1854

PROLEGOMENON LIBER PRIMUS.

CAPUT PRIMUM.

Huic poetae cum editiones haud adeo infrequentes obtigerint, editores maxime id genus defuerunt, qui in plerisque epicis recentioribus sibi nomen, studiis adcuratis et severis commendationem quaesiverunt. cumque in eodem a viris doctis brevioribus scriptionibus multa egregie emendata observata indicata sint, cura tamen eius modi nulla posita est, cuius modi de aequalium illi poetarum reliquiis limatissimos duorum virorum libellos habemus et admiramur. Ita factum, ut et versificatores infimae aetatis lectores plures invenerint quam qui optima usus, et qui interciderunt plus utilitatis tulerint quam qui integer supersit.

In causis eius neglectionis explicandis nolim morari. credibile est iam pridem non unum doctum virum serio in hanc rem inquisivisse, cur adeo nihil prope dignum ea aetate, qua censeri solet, in Apollonio appareat; nec causam invenire potuisse, quod id aliquanto difficilius olim fuit, ante annos admodum viginti, quam est hodie. postquam facultas melior facta, nescio an errores quidam satis ab origine leves, sed insignium auctoritate virorum proditi ac denuo propagati, viam praecluserint. Ad extremum scilicet ipsa praeter ceteros derelictio poetam notabilem facit et ad causam eius recognoscendam impellit; temporum quibus vixit, studiorum, quibus affinis, ratio rectius explicita locum, quo esse debuit, ultro designat; grammaticam quandam eius dotem ac virtutem dixeris sub aliis amoenitatibus latuisse, postquam eae temporis longinquitate aut incuria emarcuerint, sponte sua patescere.

Nullum reor esse scriptorem, in quo si semel artem factitare destinaveris, condicionibus utaris commodioribus. via ardua et solitaria, non impedita; longa satis, cuius finem non prospicias, gradibus tamen et stationibus distincta; in unoquovis gradu commorandi cum utilitate maxima opportunitas; ubi aliquot impigre superaveris, comes facundus satis insperatus, poeta ipsa, qui tecum grammaticam profiteatur.

Itaque primum quod ex arte praecipi potest hoc est, ut fundamenta operis usquequaque perspiciantur, neve de libris veteribus cuiquam nisi idoneo aestimatori fides habeatur. qua in re Brunckii notiores sunt errores quam ut commemorare opus sit. sed Wellaueri non longe ab illo discedit prudentia et diligentia, qui cum de libris iudicasset quorum nullum ipse vidit aut aetatem curavit, virum perillustrem Bernhardyum in errorem impedivit, ut hist. litt. gr. vol. II p. 226 codices scriptos Apollonii modico numero nec magnae aetatis esse dixerit. Atqui liber unus ex eo numero eius modi est, ut Lucas Holstenius inter thesauros Italicos 'huic codici nihil antiquitate comparandum' testatus sit. in quo libro penitus quoquoversus utendo qui nihil aliud ageret, annorum multorum studium collocare poterat: et vero poterit, minori quidem cum molestia, postquam quod ea parte salebrosum maxime et aerumnosum erat, exantlatum est. Id enim efficere volui, ut unus certe liber ex vetustissimis epici carminis innotesceret totus: qua in cura ne umquam opinio antecepta, spes ulla aut desiderium fallere posset, adsueveram quidquid apud me de rebus multis, quarum satis ambigua interdum extabant vestigia, constituissem, oblivisci ac seponere. itaque neque eorum quae ex codice recipienda putavi auctus est numerus, neque emendatio coniecturalis admodum enituit. Ac quod ad hoc genus attinet, nolim profecto viris sollertibus, qui annis postremis potissimum Apollonii rationem habuerunt et singulas prope paginas exornarunt, promerendi posthac facultatem, aemulandi mihi causam ereptam; scripturae codicis ad haec et alia syntagmatis palaeographici loco erunt. Alterum illud de re diorthotica innovanda est sane inter ea quae impensiori eruditorum cura digna sunt, poteratque, si in codice Laurentiano

solo haerendum fuisset, primis lineis circumscribi; certe ut grammaticorum, qui adcurate perlecti essent, loci omnes adponerentur, quibus testimonium iudiciumve de scriptura saeculorum priorum Byzantinorum IIII et V contineretur. quo si accesserit notitia paulo melior vetustiorum Homeri codicum, qui optandum est ne multo inferiores inveniantur Apolloniano, erit paratum unde quaestio exordienda est; constabit de eis quae novicia plane et supervacanea sunt: quibus remotis poterit in uno quovis carmine aut poeta si quod singularis rationis et factionis librariorum vestigium appareat, prout apud Latinos fit saepissime, sedulo relinqui, ceterum de vetustate et auctoritate praeceptorum, si modo possit, Lehrsiano exemplo inquiri, quo cognoscatur earum rerum quas veteres consensu probaverint, causas fere, ubi in partes discedunt, res ipsas supra iudicium nostrum positas esse solere.

Proximum a librorum cognitione editoris officium est ut de saeculis quae intercesserunt inter summam manum ac stilum scriptoris et primum librarii calamum dispiciatur, possintne vestigia reperiri eius, quod in libris verum iudicaveris; res plerumque plena desperationis tam in graecis quam latinis, cum quidquid animo concipi potest frustrationis facilius reperias, quam quod sartam tectam artem efficiat. Ratio tamen iubet periclitari in uno quovis scriptore in quemcumque eventum, quia quod in nullo dum effici potuit, in praestantioribus olim tanto facilius et splendidius continget, quanto in deterioribus pertinacius et operosius fuerit praetemptatum. atque hoc videtur esse, quod proximae grammaticorum prosapiae curriculum potissimum apertum sit, postquam libris quomodo utendum sit aliquot virorum exemplo cognitum est.

In Apollonio igitur qui hoc agat operae pretium faciet aeque magnum atque in libro Laurentiano indicavi et aeque inexpectatum, si quidem viri docti de ea quoque re contraria omnia praeceperunt. Gerhardus libri, quo egregie Ruhnkenii et Hermanni vestigia pressit, p. 63 'Raro a grammaticis citatur Apollonius — ab Apollonio Dyscolo et ab Herodiano numquam citatum invenimus Apollonium Rhodium. neque in iis lexicis et scholiis quae Byzantino aevo

conflata ad nostra tempora pervenerunt, nisi historiarum causa ab ullo alio citatur Apollonius quam ab Etymologici magni auctore, litteratissimo homine, qui delectum Alexandrinum spernens etiam ex minus claris scriptoribus rariora in suum opus contulit.' Bernhardyus l. d. p. 230 'Dass er aber als poet einen grossen ruhm errungen, ist schwer zu glauben, zumal wenn man auf das stillschweigen hinblickt, das die gelehrteren ältern grammatiker über sein gedicht beobachten;' p. 235 'Bei diesem allen erstaunt man über das stillschweigen der ältern techniker, welche von mehrern, niemals für canonisch angesehenen autoren der alexandrinischen zeit denkwürdige und selbst recht werthlose einzelheiten aufgezeichnet, den Apollonius aber vernachlässigt haben.' Si a codice Laurentiano ordine et ratione escenditur, saeculis quinque aut sex proximis studium non mediocre positum in poeta fuisse eiusque studii partem utiliorem ita servatam esse, ut rectius fieri non potuerit, intelligitur; eaque re quidquid de Apollonio disputabitur fundatum erit. De Herodiani aetate quae traduntur, quamquam plura sunt quam dici solet, docentque et ipsum Apollonium tractasse et aequales aut supparis aetatis rerum enarratores scholia, non sufficiunt ad id probandum, quod suspiceris, ex eius saeculi intelligentioris alicuius technici auctoritate lectionem Apollonii esse instauratam, quae commentandi et enotandi usum sustulerit. De his et eis quae antecedunt, Irenaeo, Romanorum imitatoribus, Lucilli Tarrhaei commentariis superest largissima disputandi materies, quam attigissem, nisi illud emendatius carminis exemplum quod Herodiani aevo protractum mihi persuasi, ad ipsum potius poetam duxisset.

Tertium enim est si quid cum quadam fide aut integritatis certe specie edi posse putes, ut exigatur ad ipsam scriptoris aetatem eiusque monimenta, utique id temporis et si fieri possit ipsum temporis punctum, quo librum ediderit, probe cognitum habeas. Id quanti referat, apertum est, maxime in eo genere poetarum, quales Apollonius, Valerius Cato, Manilius, qui quod in confinio quodam duarum aetatium positi fuerunt, facile iudicium morantur. Sed Apollonii longe luculentissimum est exemplum; quem scimus cum

Callimacho litigasse, vixisse aequalem Eratosthenis Euphorionis Rhiani, postremo cum maxima auctoritate floreret non nisi annis quindecim disiunctum fuisse ab Aristarchi in arte principatu; vidisse quattuor regum Aegyptiacorum, Philadelphi Euergetae Philopatoris Epiphanis, imperia, quibus nulla umquam aetas fecundior fuit, non poetarum aut poematum, at earum rerum, in quibus poetarum ac poematum editoribus maxime haerendum est, controversiarum de vocabulis et litteris rebusque grammaticis. Possunt tres minimum aetates indicari, quarum quacumque carmen editum ab Apollonio putabis, aliusmodi fuisse oportebit. scimus adeo, aut certe demonstrabitur ter diversum ab eo elaboratum esse. Si illud, quod ex libris deprompsimus, carmen falsae aetati attribuatur, maximae turbae edentur: si cum una facile conciliari poterit, magnum id erit ad rem criticam praesidium, magnum ad iudicandum poetam adiumentum. Quidquid in utraque re praetermissum adhuc a doctis viris est, a praetermissa hac quaestione pendebat, quam iam instituemus.

De aetate illa Apollonii quae modo obiter posui, nihil habent dubii. si accuratiora quaeras, possunt inveniri. quorum etsi fatendum est ipsam evidentiam fallacem videri, mirari tamen licet viros doctissimos latuisse, quorum nullus certe de fide duobus numeris, qui sunt apud Suidam, habenda dubitavit, plerique de trium eius locutionum significatione consenserunt. numeri sunt in his, *Ἐρατοσθένης — ἐτέχθη δὲ ρκς′ ὀλυμπιάδι* et *Ἀριστοφάνης Βυζάντιος — προέστη τῆς τοῦ βασιλέως βιβλιοθήκης μετὰ Ἀπολλώνιον ἔτος ἄγων ξβ′.* locutiones, cum de Apollonio scripsit p. 623, 7 *καὶ διάδοχος Ἐρατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης*, ut indicetur successio, non collegium ac societas muneris; deinde ubi de Callimacho p. 45, 7 *καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου*, ut sit 'vitamque usque ad Ptolemaeum Euergeten perduxit'; postremo in verbis his de Aristophane p. 734, 7 *μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου· ἀλλὰ τοῦ μὲν νέος, τοῦ δὲ παῖς ἤκουσε*, ut neque *παῖς* neque *νέος* alio accipiendi sint significatu quam quo solent. Haec enim si probantur ac premuntur, ratio iniri poterit in hunc mo-

dum. Apollonium aeque exploratum est in Eratosthenis locum successisse atque Aristophanem in Apollonii. Eratosthenes natus ol. CXXVI obiit secundum Censorinum anno aetatis LXXXI, si cautissime supputes, ol. CXXXXVI anno secundo. Aristophanes ad bibliothecae curam accessit annorum LXII et adolescens fuit, hoc est, si minimum ponas, ex pueris excesserat antequam sub initium regni Ptolemaei Euergetae Callimachus diem supremum obiret. si putemus duas olympiadas Callimachum sub Euergete vixisse, instituisse uno anno Aristophanem, huius ἥβην definiamus ab anno sexto decimo, summum id est et minimum quod usque quaque concedi possit; quandoquidem de toga libera Alexandrinorum neque aliorum, qui hanc quaestionem tractarunt, instructissima adversaria novi quid suppeditasse videntur, neque mihi subit, praeterquam de ipsorum regum ἀνακλητηρίοις, quod huc non facit.

Ita fiet ut Aristophanes natus ol. CXXXII anno secundo Apollonio successisse videatur ol. CXXXXVI anno quarto, Apollonius obierit aut eodem anno, aut proximo ab eo, quo ad dignitatem evectus. cuius annum natalem ita adsequaris, si ab emortuali Callimachi escendas tot annis, quot opus putes ad componendos apte adversarios Callimachum et Apollonium in lite acerbissima, quae coepta dicitur ab Apollonio ἔτι ἐφήβῳ ὄντι, ut vetus eius vita edita post scholia nostra p. 532, 22 habet, exercita ab utroque aliquot annis, ut posthac apparebit, cum ille Rhodum secessisset. circa ol. CXXVIIII natum, mortuum septuagenarium oportebit.

Conveniunt haec, sed aegerrime. relaxari eae angustiae haud aliter posse videntur, nisi si aut ad veterem interpretationem verborum supra positorum Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου, ἀλλὰ τοῦ μὲν νέος τοῦ δὲ παῖς redeatur, παῖς ad Callimachum revocetur, aut Callimachi vita et vocis παρέτεινε significatus ad olymp. CXXXV aut CXXXVI producatur, aut aliqui unum alterumve e testimoniis illis et iudiciis Suidae labefactetur. in quo conatu cum ab argutiis et captiunculis sedulo sit abstinendum, vix invenias quod suspiciosum sit in locis ipsis: illud παρέτεινε, si locum plane perpendas, verendum est ne a viris doctis ex praeiudicata opinione iudicatum sit, utque vel illud adsignificare

possit, quod supra posuimus. verba sunt haec: *ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. πρὶν δὲ συσταθῇ τῷ βασιλεῖ γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσῖνι, κωμυδρίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας. καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου, ὀλυμπιάδος δὲ ρκζ΄, ἧς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας.* ita enim, *ὀλυμπιάδος δὲ*, libri apud Bernhardyum uno excepto, quem ipse sequitur, omnes. adnotavit vir perillustris his verbis: 'ceterum grande vitium hic numerus contraxit —. corruptionem vero talem esse, ut nisi melioribus subsidiis non posse tolli videatur, hinc intelligi licet, quod extrema illa *ἧς — τῆς βασιλείας* nihil ad sententiam conferunt.' Heckerus comm. Call. p. 15 maluit ad scripturam vulgatam, manifesto eam interpolatam, redire, *κλ. Πτολεμαίου. ὀλυμπιὰς δὲ ἦν ρκε΄ ἧς κατὰ τὸ δεύτ. κτλ.* Ut de loco desperaretur videtur factum per Ritschelium, virum incomparabilem, qui in Alex. bibl. p. 84, cum emendatiore Suidae exemplari careret (p. 10), eum in modum sententiam dixit. librorum auctoritatem si novisset, sat scio contempturum non fuisse. Numeri, ut opinor, aliquot vitiosi apud Suidam sunt: reliqua sana et emendata existimaverim et continere quantivis pretii testimonium de Callimacho ol. CXXXIII, incertum quidem quo anno, mortuo. In locutione nihil plane est quod culpetur; quam memini aliquotiens me observare in scholiis Apollonii. quod olympias adicitur, factum ad prohibendum eum errorem in v. *παρέτεινε*, qui doctos viros transversos egit. de qua tamen alio modo moniturus fuisse videtur qui illa scripsit, si Euergeten repperisset tertio aut quarto olympiadis anno regnum suscepisse. ut nunc est, profecto attigit id regnum Callimachus, si vel eodem anno quo Philadelphus obiit. Ac deprehensum hoc iam pridem fuisset, nisi inde a Weicherto, qui libri egregii p. 22 primus illud verbum *παρέτεινε* expendit, docti omnes sibi persuasissent carmina Callimachi superesse Euergetae tempore scripta, ad quae scilicet plena minimum olympiade opus fuerit. Ea carmina Heckerus p. 17 nuncupat, elegiam in comam Berenices, epigramma LIIII *εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην*, hymnum in Apollinem, in quo versus 67

καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
ἡμετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων

de Cyrene, 'quae in Euergetae ditionem venit matrimonio cum Berenice,' et cuius versui 26 ascriptum sit scholion *ἐμῷ βασιλῆι] τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ.* Sed enim hoc scholion e Suida aut ab Eudocia petitum existimo. hymni verba *ἡμετέροις βασιλεῦσιν* et futurum *δώσειν* videntur tempus indicare quo vivo Philadelpho Berenice eius filio desponsa fuit. Iustinus XXVI 3 *Per idem tempus rex Cyrenarum Magas decedit, qui ante infirmitatem Beronicen unicam filiam ad finienda cum Ptolemaeo fratre certamina filio eius desponderat. sed post mortem regis mater virginis Arsinoe ut invita se contractum matrimonium solveretur, misit qui ad nuptias virginis regnumque Cyrenarum Demetrium fratrem regis Antigoni a Macedonia arcesserent —. Itaque versis omnium animis in Ptolemaei filium insidiae Demetrio comparantur —. Quo interfecto Beronice et stupra matris salva pietate ulta est et in matrimonio sortiendo iudicium patris secuta.* Ex hoc igitur tempore hymnus Callimachi scribi potuit. nuptiae quo anno celebratae sint, non invênio: dilatas annos duodecim, siquidem Magas ol. CXXX obiit, in ipsius Euergetae regni initium esse nihil est quod probet. Hic quod bellum Catullo teste *novo auctus hymenaeo* suscepit valde diversum videtur ab eo de quo Iustinus initio libri XXVII et Hieronymus comment. in Danielem c. XI 7. nam neque *vastatum fines Assyrios* ivit, sed excitatus *διὰ τὰ Βερενίκης συμπτώματα καὶ τὴν ὑπὲρ ἐκείνης ὀργήν*, ut apud Polybium est lib. V p. 403 Cas., neque *captam Asiam Aegypti finibus* addidit, sed Asiae civitates in deditionem accepit, *Syriam quidem ipse obtinuit, Ciliciam autem amico suo Antiocho gubernandam tradidit et Xanthippo provincias trans Euphratem*, ut apud Hieronymum est. Accedit quod in versibus Catulli 54 ad 58 nullum est indicium cultae sub numine Veneris Arsinoes uxoris Ptolemaei Philadelphi, velut est in epigrammate Posidippi apud Athen. VII p. 318 d. quam ob rem ante huius obitum scriptum carmen conveniet. Expeditionem igitur aliquando fecerat Ptolemaeus Philadelphi filius auspiciis patris contra Antiochum *Θεὸν* Syriae regem, de quo Hieronymus (secundum Polybium et Diodorum, XI 36) XI 6 *Iste adversus Ptole-*

maeum Philadelphum — gessit bella quamplurima et totis Babylonis et orientis viribus dimicavit. volens itaque Ptolemaeus Philadelphus post multos annos molestum finire certamen filiam suam nomine Berenicen Antiocho uxorem dedit. — Et hoc est quod nunc dicitur: post multos annos Ptolemaeus Philadelphus et Antiochus Θεὸς facient amicitias. Quod apud ipsum vatem est 'καὶ μετὰ τὰ ἔτη αὐτοῦ συμμιγήσονται' spectat fortassis ad infirmitatem Philadelphi, de qua Athen. XII p. 536 e, ob quam filiis bella gerenda mandavit, quorum unus Ephesi interfectus, Athen. XIII p. 593 b. (Haec scripseram ante quam Droysenii librum copiosissimum adirem, cuius vol. II pp. 289, 290 quae disputantur de Asiae minoris urbibus bello priore Syriaco captis aut Aegyptiis nominibus conditis admodum ad verba Catulli *Asiam Aegypti finibus addiderat* quadrant; nec Berenice urbs Ciliciae unde nomen invenerit commodius videas, quam ab uxore Ptolemaei tertii. Cur Demetrius ille Berenicae procus qui apud Eusebium ol. CXXX necatus dicitur, ad ol. CXXXII differendus sit, non continuo intelligo: nuptias Berenicae pp. 316, 362 ol. CXXXIII anno secundo, p. 726 anno proximo video adsignari, inde ad reditum Euergetae ex Asia annos tres aut quattuor putari, p. 531. Quae praeterea a viro sagacissimo passim de aetate versuum Callimacheorum ipsiusque poetae disputata sunt, p. 363 de epigr. XXXVIIII, p. 727 de libro Lysimachi, qui Attalum facile docere potuit tribus aut quattuor ante quam regnum iniret olympiadibus, Suidae non evertunt testimonium.) Itaque in carminibus Callimachi nihil esse videtur, quod ad Euergetae regis tempora pertineat. Ritschelius pp. 34, 85, coroll. p. 30 Callimachi vitam ad ol. CXXXVI profert, ne Eratosthenes ante annum aetatis quadragesimum bibliothecae muneri admotus fuerit et ut Callimachi institutione uti potuerit. Quem tamen non ab Euergete primum Alexandriam accersitum, sed viva etiamtum Arsinoe in aula regia versatum esse cognoscitur ex loco libri ab Athenaeo VII p. 276 b adhibito. De bibliothecae cura a Callimacho ad Eratosthenem delata non dubitaverim cum Heckero p. 15; de huius anno natali num dubitari liceat, non satis dispicio.

Quodsi Callimachus obiit ol. CXXXIII, eadem Aristo-

phanes ex pueris excessit, natum hunc oportet aut extrema ol. CXXVIIII, aut prius etiam; annum LXII egit aut ol. CXXXXV anno altero, aut aliquanto ante: et ipse et Apollonius ad bibliothecae curam accesserunt vivo etiamtum Eratosthene, nisi hunc una et dimidia olympiade ante, quam Suidas tradit, natum putemus, ut obierit primis Epiphanis regni annis. Sed praestabit Ritschelii coniectura, qui iam pridem Apollonium vivo Eratostheni successisse pronunciaverat. cur praestet, quattuor video causas. primum quod a Suida *διάδοχος Ἐρατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλ. βιβλ.* dicitur, e graeci sermonis usu non adeo abhorret a vicarii ac collegae significatu, ac potest eodem spectare dicendi genus quo utitur vitae scriptor p. 534, 30 *ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ μουσείου ἀξιωθῆναι*, ubi fuerunt qui *τῆς προστασίας* adiectum cuperent. Deinde si Eratosthenis obitum adsignes olympiadi CXXXXIIII, manet difficultas quae fuit, cum uno fere anno Apollonium bibliothecae praefuisse, unum annum Callimacho magistro usum Aristophanem existimandum fuit: ante mortem Eratosthenis aliquot anni Apollonio et Aristophani attribui possunt. Tertio loco quod in vita Apollonii p. 534, 30 traditur, adeo inclaruisse carmine Alexandriae, ut bibliothecae admotus et cum ipso Callimacho sepultus fuerit, quodque varia virorum doctorum iudicia subiit, Gerhardi p. 7, Weicherti p. 86, Bernhardyi p. 230, habet sane quod offensioni sit: non quod post annos quadraginta Callimachi manes revellendi fuerint; sepultura cum Callimacho non pro ludibrio, sed pro parte additicia honoris eius commemorari videtur, qui poetae in Museo obtigit, satisque credibile est principes Musei viros *ἐν τοῖς βασιλείοις* Alexandrinis sepultos fuisse, velut in eis, quae Strabo commemorat p. 794 *ἡ νῆσος καὶ ὁ πύργος ὁ Φάρος — εἰςπλεύσαντι δ' ἐν ἀριστερᾷ ἐστι συνεχῆ — τὰ ἐνδοτέρω βασίλεια πολλὰς καὶ ποικίλας ἔχοντα διαίτας καὶ ἄλση*, quod eo certe litore Eratosthenis sepulcrum indicatur in epigrammatis Dionysii Cyziceni Anthol. Pal. VII, 78 versu postremo

πὰρ τόδε Πρωτῆος κράσπεδον αἰγιαλοῦ,

ne de nemore manium Callimachi et Philetae apud Propertium coniciam. in titulo igitur Apollonii mentionem factam

veteris cum Callimacho simultatis satis probabile. Verum siquidem doctos bibliothecae antistites ordine suo compositos fuisse putandum est, ad latus Callimachi vix aliter Apollonio locus fuit nisi mortuo ante Eratosthenem. Postremo si ita fuisse existimemus, nascitur hoc commodi, ut et Apollonius et Aristarchus Ptolemaeo Philopatore potissimum regnante Alexandriam venisse videantur; quod etiam de Rhiano satis probabile est. Ille enim rex, nisi omnia fallunt, non modo Homero aediculam dicavit, imaginem eius in numis procudit, sed etiam praemiis et honoribus doctos viros ad ea studia Homerica excitavit, quibus insignius in arte grammatica nihil elucubratum est, quae rimamur et admiramur, quorum siquod quamvis tenue monumentum ab oblivione vindicatur, in lucro iure deputari solet.

Haec igitur cum sit Apollonii aevi descriptio, mirari licet qui de eo egerunt, in tanto temporis ambitu, quod illustrarent, nihil invenisse praeter ludicra illa litis cum Callimacho circa ol. CXXXII exercitae, cui tempori etiam Argonauticon carminis haec quam hodie legimus recensio adsignatur. reliquis duodecim quas minimum vixit olympiadibus quid poeta egerit, adeo indignum quaestione visum, ut qui maxime cum Callimacho conditum negaverint, ipsi memoriam eius cum illo sepultam voluerint. De verbis veteris vitae p. 534, 28 *τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐπανῆλθεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὖτις ἐκεῖσε ἐπιδειξάμενος, εἰς ἄκρον εὐδοκίμησεν, ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ* ita fere disputari consuevit, tamquam quod postrema de sepultura inepta sint, quae antecedunt de recitato denuo carmine partoque per illud honore suspecta esse debeant. vid. Gerh. p. 6, 7; Bernh. p. 230. Atqui honorem certe qui indicatur Apollonio obtigisse certum est et exploratum; sepultura satis vero similis; testimonium de honore propter carmen delato suspiciosum fortassis, sed adcurata quaestione dignum: mirum et sine exemplo illud tantum, si carmen ante annos quadraginta summa manu perpolitum et editum nullo versu aut verbo mutato denuo doctissimis auditoribus commisisse credendus sit; quod si vel dicis causa factum opineris, ridiculi nonnihil habet. Si retractatum antea carmen a poeta putes,

absurdi nihil supererit; quod cum disertim non tradatur, in verbis biographi tamen inesse potest. verba 'τινὲς δέ φασιν' videndum erit quorsum pertineant. Ritschelius v. cl. p. 83 ad reditum poetae referebat: 'dass der eine biograph dieser rückkehr gar nicht gedenkt, sondern in einer weise erwähnt, wonach man den Apollonius in Rhodus gestorben und begraben wähnen müsste, der andre aber sie als so untergeordnet behandelt, dass er sie nur mit einem leichten τινὲς δέ φασιν anknüpft.' atqui de reditu Apollonii satis constabat: constabat etiam de retractatione carminis, de προεκδόσει et ἐπεκδόσει: dubium fuisse videtur de tempore et loco, quo facta fuerit, sive mavis de hoc, maioremne gloriam Rhodiaca an Alexandrina editione poeta sibi pepererit. in utramque sententiam quae tradita fuerunt ἐκ παραλλήλου eodem utrimque locutionum ordine referuntur, verba 'τινὲς δέ φασι' ad ἐκεῖσε potissimum spectabunt, in quo discrimen rei positum est, quod hyperbato vocularum αὖτις ἐκεῖσε pro ἐκεῖσε αὖτις notatur; quapropter αὖτις ἐπιδειξάμενος vix aliud erit accipiendum ac supra ἐπιξέσας εἶτα ἐπιδειξάμενος. nisi forte ἐπιδείξασθαι ipsum sine retractatione ac διασκευῇ sensum non habet.

Res profecto ridiculae propemodum subtilitatis, nisi ad graviora duceret. sed nec veteres illas vitas indignas haberi velim quarum singula verba perpendantur. Ita uti eduntur servatae sunt in codice Laurentiano saec. X, cui altera prior, quae potior habita a Bernhardyo p. 228, cum eo quod adhaeret argumento carminis inlata a manu secunda quae scholia scripsit: extant eadem in cod. Guelf. et ut puto reliquis qui a codice illo interpolato saec. V, de quo infra cap. III exponetur, repetuntur. Guelf. scripturas casu aliquo omissas video in ed. nostra. Altera vero vita in librum Laur. venisse videtur ex codice illo ab interpolatione quantum videtur immuni, cuius scripturae adnotantur cum sigla γρ. eadem vita in codice Laur. XXXI, 26 inventa est, quod numquid boni augurii sit de pretio eius libri, res olim docebit. Cum vel hinc illis quae modo attigi verbis auctoritas concilietur, nondum tamen pro testimonio de retractato ab Apollonio sene Alexandriae carmine accipi necesse est: admonitionem inde levem nollem sprevisse doctos viros, qui sine

idonea causa editionem Rhodiensem pro altera et suprema habuerunt: sunt alia quaedam praesto ad dirimendam eam quaestionem comparata.

De ingeniis studiis temporibus Alexandrinis etsi multa sunt obscurissima, tamen si quaeritur de sex milibus versuum egregia membranarum fide servatis, sintne a iuvene XXV annorum, an a sene septuagenario facti, sintne nati brevi post artis poeticae Alexandrinorum initia, artis vero grammaticae inter ipsa cunabula, an quo tempore illa emortua haec ad fastigium evecta, locutiones sescentae Homericae sintne formatae Zenodoti an Aristarchi ad normam, non deerit profecto quod responderi possit.

Ut intelligeretur sub ol. CXXXIIII carmen retractatum totum fuisse et eum in modum fuisse, ut admodum probabile sit quod biographus tradit de plausu grammaticorum qui tunc fuerunt, aliquot paginae curatius perpensae sufficere poterant. paulo operosius est, id quod in his prolegomenis maxime agetur, aetatis eius et eorum studiorum vestigia per totum opus indagare; maioris etiam moliminis, quod fortasse differetur, quae de initiis Aristarcheae doctrinae aliunde nota sunt augere et supplere ex uno Apollonio; difficillimum, quoniam tamen magna pars carminis Zenodoti olim auspiciis instituti in altera hac editione superest, de priore illa et de discrimine quod inter utramque fuerit coniecturam facere. Molestissimum vero ad eas quaestiones ordine ordiendas redire ad litteratas illas ineptias olympiadis fere CXXXII, quas doleas totiens quasi *Πλάγκτας* aliquas eruditorum curas Apollonio debitas remoratas et frustratas esse. ad Callimachi ingenium humanitatem institutum in arte poetica cognoscendum ecquid conferant, alii viderint: ad Apollonii carmen hoc quod restat iudicandum aut nihil aut non multum prosunt.

Primum igitur quod de hoc genere traditur verba sunt biographi prioris p. 532, 20 ad 25, non admodum dilucida observante Bernhardyo p. 228. alterum novem postremi versus hymni Callimachei in Apollinem, quibus Apollonium tangi magno consensu docti, inter quos Naekius de Hec. p. 36 statuerunt. In his quae disputari possint tria sunt: primum ecquae fuerint in illa adversa Apollonii adolescentis

fortuna partes Callimachi, quod negabat Heckerus p. 47; deinde quae in extremis hymni versibus ad adversarii opus illudendum spectant utrum ad recitationem illam pertineant, quod Heckerus innuere videtur p. 48, an ad editum Apollonii corpus, fortassis adeo ad plures adversarios velut in fragmentis a Naekio p. 29, Heckero p. 52 compositis; tertium, satisne firmiter et quonam modo hymno illi postremi versus adhaereant, ut ex hymni tempore, si indagari possit, de coeptae inimicitiae et coeptorum Argonauticon tempore colligi nonnihil possit. namque Heckerus post aliorum disputationes p. 65 inter v. 104 et 105 aliquot versus suspicatur 'excidisse quibus continebatur descriptio Apollinis in coelo cithara canentis, in quo quum et versaretur deus *Μῶμος*, recte omnino Apollinem eadem cavillatione ab invidia petitum induxit poeta, qua ipse in terris petebatur;' contra quem disputare memini O. Schneiderum in dissertatione de hymnis Callimachi edita ante aliquot annos in Philologo Schneidewini. Nolo in perpendendis et repetendis doctorum virorum opinionibus longus esse. quae mihi speciem aliquam veri habere visa sint, ponam brevissime. Versus hymni in Apollonium scriptos mihi constat hoc argumento, quod in ipsis Argonauticis locus est ambigue in adversarium sed manifesta versus Callimachei *οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν ὃς οὐδ' ὅσα πόντος* parodia compositus, *Γ* 932

> *ἀκλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν*
> *οἶδε νόῳ φράσσασθαι*

et quae ad versum usque 937 sequuntur. hinc colligi poterit versus hymni non ita multo ante scriptos esse, quam Apollonius in elaborando libro tertio versaretur, Rhodi sine dubio, ac, siquid in ioculari genere dicendi et narrationis (sequitur v. 938 *μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας*), in puerili infirmitate iudicii inimico obiecta indicii est, admodum sene Callimacho, consopita iam Apollonii, siqua fuit, iracundia. deinde autem, si versibus hymni 110, 111, 112 probabile est in suum aliquod opusculum recens fortassis editum Callimachum digitum intendisse, conveniet in eodem id admissum fuisse, quod ab Apollonio perstringitur.

Versus novem postremi hymni in Apollinem si putentur scripti extrema Callimachi aetate, hymnus ipse, ut supra

contra Heckerum disputabam, eo fere tempore, quo Ptolemaeus ducturus Berenicen erat, non ideo discindetur pars illa, sed adstringetur et conciliabitur cum superioribus rectius quam adhuc fieri potuit. Hymni Callimachi non reor dubium esse quin in sacris celebritatibus a Ptolemaeo Philadelpho ad Graecorum, Atheniensium, ut fertur, exemplum introductis re vera cantati fuerint, quod ex ipso dicendi genere satis diverso ab eis quae lecturis tantum poeta scripsit, cognoscitur. illos vero versus a sacro choro cantatos esse parum credibile. Eosdem hymnos aliquando ab ipso poeta collectos et editos fuisse, credo cum nullos adiectum iri putaret, consentaneum. ea opportunitate ut versuum aliquot complexum nulla aut exigua cum superioribus iunctura adiciendum putaret, causam habere potuit primum structuram et compositionem carminis, cuius in eius modi articulos et versuum octonorum aut novenorum periodos descriptio apparere, sed uno loco circa v. 25, paulo durius iunctum, turbata videtur. credibile est *προσόδια*, de quibus Etymol. magn. 690, 44 *καὶ προσῴδια μὲν τὰ λεγόμενα ᾄσματα εἰςφερομένων εἰς τὸν βωμὸν τῶν ἱερείων, παρὰ τὸ προσιόντων εἰς τὸν βωμὸν τῶν θυμάτων ταῦτα λέγειν*, quaeque herois scripta docet Pausanias exemplo Eumeli IIII 33, 2, habuisse stationes suas et conversiones, velut de hyporchematis, quae proxima erant prosodiis, testatur Etymologus. Quodsi tamen nimis hiulca et inconcinna visa fuerit illa hymni ultra versum 104 amplificatio, poterit ratio excogitari, qua qui nexus verborum et sententiarum desideratur, tamen inter hymnum et appendicis illius argumentum talis intercesserit, qui aequales non potuerit latere. Scribi ille potuit in Apollinem eum cui a Ptolemaeo Philadelpho sacram celebritatem institutam memoriae prodidit Vitruvius praef. lib. VII: *itaque Musis et Apollini ludos dedicavit et quemadmodum athletarum sic communium scriptorum victoribus praemia et honores constituit.* cui testi siquid credendum, translata ad Apollinis sacrum ea certamina a Dionysiis sunt existimanda, quibus Theocriti et partim Callimachi aetate adiuncta fuerunt secundum illius idyll. XVII, 112

οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱεροὺς κατ' ἀγῶνας κτλ.,

huius epigr. VIIII

b*

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ κτλ.,

ut satis probabile sit Apollonium ideo Apollinem Argonauticis inscripsisse, quod in eius musico agone primum recitavit. Iam vero tempus quo hymnum Callimachi scriptum videri supra indicavi non admodum ab eo quo Apollonius *ἔτι ἔφηβος* Argonautica commisit distare potuit. Sponsalia Ptolemaei minoris et Berenicae, quae indicari putabam v. 68, secutae sunt nuptiae, bellum cum Antiocho Syriae rege 'haud in tempore longo' finitum nuptiis alterius Berenicae, quas proxime secuta dicitur mors Arsinoes, cui ipse brevi tempore supervixit Philadelphus. vix haec id temporis spatium excedere videntur quo Callimachus insigne aliquod carmen, Hecalen vel Aetiorum librum postremum, et Ibin carmen operose ad vexandum adversarium compositum, Apollonius tres minimum libros Argonauticon composuit. Si hymnus superfuit ex illo festo, cuius inter certamina Apollonius operis partem a Callimachi et Callimacheorum placitis longius et data opera et quod ipse profiteretur remoti exhibuit, eaque re litem celeberrimam nec unius anni movit, habuit profecto Callimachus cur eius memoriae notam adponeret; si minus, potuit id certe fingi.

Tertium quod de lite illa mansit, est epigramma Apollonii in Callimachum anthol. Pal. XI, 275, *Ἀπολλωνίου γραμματικοῦ* inscriptum, quam ob rem Bernhardyus p. 229 a poeta abiudicaturus erat. neque tamen immeritam illam in eo appellationem putaverim, neque lusum ipsum adeo abominandum. Quem recte, quantum video, Heckerus pp. 43 et 51 et 57 ita interpretatus est, ut Callimachi 'Aetiorum libros quattuor' conscriptos pronunciaverit ad refutandam adversarii calumniam de *angusto pectore Callimachi.* Hecalen ad id editam fuisse tradit scholion ad hymni illius v. 106, cui plerique qui hodie sunt Callimachei, viri doctissimi ingeniosissimi, calculum adiecerunt. cuius carminis quem prologum galeatum adumbraverat Naekius p. 29, Heckerus interpositis aliquot pentametris ad Aetia transtulit p. 52. Nihil video quod obici possit praeterquam de quattuor libris et de prologo primo libro praeposito. tantum opus miror doctum Batavum, si modo recte eius sententiam percepi, conscriptum putare paucis eis annis quibus Callimachum

post compositum sub Euergete hymnum vixisse ipse dixit. nec dubito quin acute Schneiderus prol. in Aetion frr. p. 1 ex epigrammatis anthol. Pal. VII 42 v. 5

εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ἑλικῶνα

collegerit incohatum opus Cyrenae ab eo fuisse; totum enim editum a iuvene non magis credo.

In versibus extremi hymni in Apollinem 110

Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι μέλισσαι κτλ.

satis mihi certum est provocari ad opus aliquod ipsius Callimachi, quod et ipsum exemplum rerum et verborum caste et prudenter delibatorum esse putaverit et in quo illud de Cereali sacrificio legi potuit. Ἐπικρήνια videntur indicari, ἑορτὴ Δήμητρος παρὰ Λάκωσιν secundum Hesych. I p. 1361. Quartum autem Aetion librum de sacris publicis fuisse Schneiderus in palmaria dissertatione p. 4 et 6 docuit. Ἄκρον ἄωτον quod Callimachus in hymni v. 112 dixit, in Etymol. magno p. 53, 53 explicatur τὴν ἀπαρχήν, κατὰ μετάληψιν. potuit id in Aetiis ipsis dici κάταργμα, velut apud Eurip. Iph. Taur. 230 est χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα: cui rei cum poesin suam haud obscure comparavisset, Apollonius in sono vocabuli more suo ludens eam in epigrammate dicere maluit κάθαρμα, quisquilias, quod eo significatu est apud Etym. magn. p. 626, 45, schol. in Odyss. Υ 152, Athen. VI p. 256 e. quem ad modum de vocabulis apud Gellium legimus XVIII, 7 *glosaria namque conlegitis et lexidia, res tetras et inanes et frivolas, tamquam mulierum voces praeficarum*, de rebus apud Niebuhrium hist. Ro. II p. 21 'das destilliren einer geschichte uralter zeit aus worten, namen und m y t h o l o g i s c h e m k e h r i c h t.' Callimachus in hymno συρφετὸν ipsi exprobraverat. Itaque si fabula reperiri possit, quae a Callimacho tractata videatur et id habeat quod in loco Apollonii Γ 933 vitio vertitur, et ipsa ad librum Aetion quartum revocanda sit.

Quarto loco ea sunt quae de Ibide Callimachea traduntur. scriptam olim coniciebam quo tempore Apollonius Rhodii cognomen adsumpsisset, quod biographus testatur p. 532, 27; ut Callimachus patriam minus illustrem Naucratin ei obiecerit. de ea enim indicium superest Athenaei VII p. 283 d, quod acutius quam aptius eludere conatus Weicher-

tus p. 6 'man beobachte, dass Athenaeus unsern dichter mit dem durch verdienste erworbenen namen ὁ Ῥόδιος belegt und sogleich hinzusetzt ἢ Ναυκρατίτης, und man wird die vermuthung nicht unwahrscheinlich finden, dass er ihn nicht so nenne um sein vaterland zu bezeichnen, sonst konnte er ὁ Ῥόδιος nicht hinzusetzen, sondern aus dankbarkeit für die — untersuchung über seine vaterstadt Naucratis.' non commemoranda putavissem, nisi viderem Bernhardyum virum clss. adsentire p. 228. Ritschelius Alex. bibl. p. 77 non videtur dubitavisse quin, quod Weichertus negabat, fidem historicam Athenaeus affectaverit, prout fecit in similibus II p. 58 c *Φύλαρχος ὁ Ἀθηναῖος ἢ Ναυκρατίτης*, VI p. 229 e *Ἀριστοφάνης δ' ὁ κωμῳδιοποιός, ὅν φησιν Ἡλιόδωρος — Ναυκρατίτην εἶναι γένος* —; potuitque de ea re cum olim disputari, tum Athenaei aetate, qua in Ibide interpretanda grammaticos se exercuisse testatur Clemens Alexandrinus. nescio an ipsa insolita illa biographi cautio phylen adeo Alexandrinam cui ascriptus poeta fuerit nuncupantis e vetere *γνωρίμου* alicuius de ea re disceptatione superesse putanda sit. Quaedam alia quae de eo carmine ex imitatione Ovidiana indagari adhuc possunt, praetereo, quod ad Apollonium parum faciunt. Si quis umquam erit, cui de eo opusculo commentari lubeat, admonitus esto veteris latini interpretis exemplum saec. XI scriptum e codice Bernensi DCCXI protractum esse a Keilio nostro, quod propediem editum iri audio. Callimachi, si nemini, aliquanto frequentior inest, quam in eo quod edidi, mentio. memorabiliora praeterea enotavi haec, ad v. 282 *quamvis complecteretur aram rethesam quae erat in troia interfectus est.* v. 317 *hermias ab atharna oppido a memnone obsessus et captus et pelle iuvencii indutus ante memnonem adductus est eodem attestante*, quod plane illud est, quod Strabo habet XIII p. 610, 57. v. 329 *euridamantem dicit postea interfectum a lino larisseo.* v. 377 *in oppido seris nomine lemni a lacedemoniis interfecti sunt in templo mineruae.* Atque haec hactenus hoc capite.

CAPUT SECUNDUM.

Unum video superesse de hoc genere quod neque praeteriri neque ea qua superiora brevitate absolvi potest, principium epigrammatis notissimi XXX Callimachi, ubi inter res viles et nimis in propatulo positas commemoratur *ποίημα τὸ κυκλικόν*. Eam appellationem Welckerus v. clariss. repetivit ex eo v. *κύκλος* significatu, quo commentarium isagogicum, institutiones indicare potuisse docuit; informavit epos quoddam, uti dicere amat, cyclographicum; Pisandrum, qui *universas historias — in unam seriem redegerit*, cyclici nomine impertivit; Antimachum quasi thesaurum aliquem aut promptuarium veteris heroologiae condidisse ait atque id genus carminis primum introduxisse. addit deinde (de cycl. I p. 109), 'cyclographisch ohne zweifel war die Perseis des Musaeus — in zehn büchern, so wie es wenig später die Argonautica sind,' et (p. 114) 'ausser diesem beispiel haben wir ein sehr sprechendes in den Argonautica des Apollonius. möglich dass diesen gerade Callimachus, da er ihn überhaupt feindselig verfolgte, auch bei dem epigramme im auge gehabt hätte.' In hac interpretatione, quam probare videtur Bernhardyus hist. litt. gr. II p. 144 et ex parte Köchlyus proll. ad Quint. p. IX, quod desideres est similitudinis vinculum cum reliquis eis rebus, quas epigramma nuncupat: quo semel sublato id quod inest definitioni, vix satis apparet, quidni aeque bene convenerit in carmina id genus, velut Callimachi Aetia, quorum librum primum, qui fuit de agonibus et fortasse alterum de urbium originibus aut adeo tertium de rerum inventoribus satis mature editos putari licet, aut in Eratosthenis Mercurium, quod carmen in ipso sinu Callimachi scriptum creditur, ubi poeta deum 'induxerat omnem mundi fabricam disertissime explicantem', aut in Simmiae Rhodii Apollinem, aliave compluria.

Si discesseris ab illa interpretatione, ad quam Welckerus eo consilio devenit, ne de cyclo Homerico, quem tunc potissimum concinnatum sibi persuaserat, male existimasse videretur Callimachus, nihil restat nisi ut aut alia excogitetur, aut eorum ipsorum cyclicorum carminum ratio habea-

tur, quae ingenio et auctoritate eximii viri adhuc sunt celebria, numquid vel sic ad Apollonium pertineat, quaeratur.

Fuisse certe apud veteres qui Callimachi verba de cyclo epico acceperint, docet Philoponi ad Aristot. Analyt. locus *ἔστι δὲ καὶ ἄλλο τι κύκλος ἰδίως ὀνομαζόμενον ὃ ποίημα τινὲς μέν* — quem minus credibile est ridicule de uno ac perpetuo cycli carmine cogitasse, quam locutionem Callimacheam usurpavisse.

De eo cyclo a recentissimis grammaticis bifariam traditur. Proclus corpus quoddam intellexit cum Iliadem suo loco inter Cypria et Aethiopidem tum Odysseam inter Nostos et Telegoniam complexum. Scholiasta Clementis non inepte poetarum quoddam genus vocat, qui *τὰ κύκλῳ τῆς Ἰλιάδος*, res extra Iliadem positas ab Homero passim commemoratas tractandas sibi sumpserint. Altera definitio Welckeri continet sententiam, qui illud corpus a Zenodoto confectum vult, discrimen artis et praestantiae inter poemata quae inerant aliquantulum fuisse fortasse concedit, ab Alexandrinis agnitum negat, velut cum scripsit, quae egregie observata sunt (p. 111) 'Hierdurch wird auch der einwand abgeschnitten, den man etwan machen möchte, Callimachus habe vielleicht im vergleich mit der Ilias und Odyssee in der darstellung der andern gedichte des cyclus etwas manieriertes gefunden, wie denn z. b. in fünf versen' (Theb. fr. 2) 'des einen fluchs des Oedipus dreimal *αὐτάρ* vorkommt, und dies gehasst, wie man das gute selbst schelten kann im verhältniss zum höchsten. dabei müsste er freilich auch die cyclischen gedichte von den beiden hauptwerken — auf eine weise getrennt haben, die sich in Alexandrien, wo man von einer cyclischen Odyssee so gut wie von einer cyclischen Thebais sprach nicht wohl denken lässt.'

Scholio Clementis Alex. G. Nitschius cum olim in historia Homero tum in libro perdocto recentissimo quem vixdum inspicere licuit, p. 389, 390 et Bernhardyus hist. litt. gr. II p. 150 permoti sunt ad cyclum quendam rerum Troianarum informandum, cuius quae sit in hac quaestione utilitas, maxime post Bernhardyi quam praemisit disputationem, minus adsequaris. Iliadis nomine multa ex illis poe-

matis desumpta usu veniunt apud scriptores partim vetustissimos, quae collegerunt Wolfius proll. p. XXXVII sq., Welckerus I pp. 227, 251 iudicavit Nitschius, Sagenpoesie p. 342 sqq.; quemadmodum fortassis Moschion apud Athenaeum V p. 207 d de nave Hieronis, *ἐν οἷς ἦν κατεσκευασμένος πᾶς ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος θαυμασίως*. cyclum eum nemo dixisse videtur; nec ipsum auctorem illius de cyclo opinationis aliud quid spectasse credibile est, nisi ut explicaret, cur in cyclo Procliano ipse Homerus poneretur et tamen aliquotiens segregaretur. Postquam ipse Welckerus vol. II p. 459 et 466 cycli appellationem a Zenodoto usurpatam aut eius aetate notam videri negavit, si integer cycli Procliani ambitus defendi non poterit, verendum est ne actum sit de vetere eius modi corpore omni. Si et ille vindicari possit et ipsum nomen Alexandrinorum aetati adseri, ferenda erit Callimachi et fortasse aequalium quorundam censura et obiurgatio, praesertim alterius aut aliorum favore compensata.

Versus Theocriti notissimi id. VII 45 ad 48, quibus architectos notat qui domos struere velint *ἴσον ὄρευς κορυφῇ* et poetas traducit qui in imitando Chio vate satagant ac balbutiant, in Apollonium scribi non potuerunt, quod putabat Gerhardus lect. Ap. p. 5, si ipsum illud idyllium, uti fieri solet, iuvenili Theocriti aetati adsignandum est. de Antagora Rhodio vel alio eius temporis Thebaidis aut Heracleae poeta cogitari poterit. Cuius tamen modi si vel duo vel tres indagari possint, vix videtur effici posse, quin pars illius criminationis in epicos Proclianos recidat, quos profecto non Aristarchus primus fabulas et voces Homericas detorsisse intellexit. An credibile est Theocritum qui tunc ipsum Phileta et Arato familiaribus utebatur, quorum alter Iliadem recensuit alter Odysseam, cyclicos Procli et Welckeri sub Homeri nomine comprehendisse, vituperasse qui ad hos aspirarent? probabilius aliquanto recentiores saltem ex illis et novicios eiusdem notae suos aequales iuxta habuisse. Accedit quod Horatius artis poet. vv. 138, 139 Theocriti sententiam reddere videtur, velut quaedam e proximis ab Alexandrinis sumpsit, 148 ex zetemate de exordio Iliadis, ubi scholia l. 33 a: *αὕτη γὰρ ἀρετὴ ποιήσεως, τὸ*

ἀπὸ τῶν μέσων ἄρξασθαι, προϊόντα δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν διηγεῖσθαι κατὰ μέρος, ad eventum festinat et v. 143 ex auctore schol. Il. *O* 64 *ἐναγώνιός ἐστιν ὁ ποιητής, καὶ ἐὰν ἄρα σπέρμα μόνον τιθείς*. is igitur si ex sententia Alexandrinorum locutus est, scriptorem cyclicum qui olim fuerit, haud putandus est intellectum voluisse aetatis Alexandrinorum. Ipsam eam appellationem a Callimacho mutuari potuit, cuius cum epigrammate publica materies v. 131 et vilis patulusque orbis v. 4 prox. egregie conveniunt. Versus 133, 134 satis difficiles sunt explicatu, quorum priori quod monetur a graecis desumi non potuit. videtur tamen etiam in Theocriti verbis nonnihil inesse de obnoxia verborum et locutionum Homericarum captatione. atque eo rettulerim versum Euphorionis, ubi *ἀπροτίμαστος Ὅμηρος* dicitur, fr. LXII Meinekii. Hesychii explicationem I p. 491 *ἀποτίμαστος, ἀνύβριστος* nolim cum viro clarissimo alio quam ad versum Homericum, de quo etiam Hesych. p. 501 et Etym. magn. p. 133, 3, revocare; extat eadem in scholiis veterum edd. Il. *T* 263 a Bekkero omissis. quamobrem nec de Euphorionis loco intellecta ad Zoili ludibria spectare poterit. sed nec Eustathii interpretatio, quamvis a Methodio petita sit, exactissima fortassis habenda. *ἀπομάσσεσθαι* olim dictum fuit de usurpata alterius poetae scriptorisve ab altero proprietate. Callim. epigr. XXVIIII *τὸ μελιχρότατον τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο*. Athen. V 186 e p. 403 Dind. *τοῦτο δὲ ὀρθῶς ἀπεμάξατο ὁ Ξενοφῶν καὶ Πλάτων* —.

Itaque etiamsi cautissime agatur, ut Callimachi verba, *ἐχθαίρω τὸ ποίημα κυκλικόν*, neque ad Proclianum cyclum referantur neque ad Apollonium, cum tamen professio insit adeo, ut videtur, tralaticia tunc temporis, ut verbo amplius non egeret, quid ille in re poetica maxime oderit ex eo indagari licebit, quod aequales et re et verbis aversati sunt, in poetis quidem, si ita placet, aequalibus; idque fuisse haud dubie deprehendimus pravum in Homero imitando iudicium. Inde ad cyclum Welckeri ita dabitur aditus, ut illi Theocriti et Callimachi adversarii ad veterum Homeri aemulorum exemplum provocaverint; ad Apollonium ita, ut per eum lis pridem agitata resuscitata putetur: de quibus rebus tantum statui oportebit, quantum novis argumentis

evinci poterit. Theocriti versiculis, qui tamquam grave quoddam superioris aetatis praeiudicium in ipsum converti potuerunt, reposuisse videtur Apollonius Argonauticorum libri I vv. 737 ad 741. Habes aedificationem, habes οὖρεος ἠλιβάτοιο κάρη, habes locutionem Theocriteam μογέοντι ἐοικώς, habes allegoriam non abstrusam, duo cum faciant idem, non esse idem.

Sed eadem pagina videri potest etiam ad Callimachi illud de poemate cyclico dicterium respondisse. res est satis mira, in quam pervelim incidisse summum Welckerum, a quo et exornari splendide et usurpari utiliter poterat. namque ut supra dicebam, hoc pretio, ut Callimachus de cyclicis Proclianis male existimaverit, licebit eius cycli memoriam apud eiusdem aetatis testem adsiduum et locupletem excitari.

Cycli Procliani descriptionem notum est dimidia tantum parte posteriore servatam esse: Cypriorum, Iliadis, Aethiopidis, Iliadis parvae, Il. persidos, Noston, Odysseae, Telegoniae argumenta contexuit scite et enarravit luculenter; quibus carminibus fabularis historia inde a nuptiis Caeli et Terrae ad Cypria usque conclusa fuerit, plane reticuit. Aliunde innotuerunt quae ad eam cycli partem spectare videantur Titanomachia ex Athenaeo VII p. 277 d, Gigantomachia satis dubie ex Eusebio praep. ev. I 10, Thebais diserte ἡ κυκλική dicta ab Athenaeo XI p. 465 e. reliqua ex coniectura supplentur, quaedam ex auctoritate tituli cuiusdam, in marmore nescio an gypso servati, 'Borgianam tabulam' appellant, qui vix aliud quicquam testatur, quam grammatistas recentissimae aetatis sibi placuisse in contexendis carminum epicorum argumentis: commemorantur Titanomachia, Danais, Oedipodia, Thebais, adiecto versuum numero et auctorum nominibus.

Pro tam misero, tam indigno quaestionis gravitate adminiculo utendum erat alia pictura litterata, quae inest versibus Argonauticon libri primi 730 ad 767, eademque plane repraesentat.

Si putemus Apollonium ad confutandum Callimachi de cyclo, qualem Welckerus informavit, iudicium purpureum illum pannum adsuisse, digressione de peplo Iasonis inserta,

quo genere abstinere alias anxie solet, vetera illa poematum argumenta illustratum ivisse, aliter certe rem instituere non potuit, ac fecit. pictura vaticinia vix admittebat: omittendae erant res Troianae et his posteriores quarum memoria per Proclum servata est. Sed etiam reliquorum carminum argumenta ipsa Argonautis posteriora erant. non igitur res gestas ex Thebaide, Epigonis, Heraclea proposuit sed ipsa quasi eorum carminum stamina et exordia commemoravit, in qua re admonearis Horatii art. p. 147, atque ordinem secutus est qui exordiis illis conveniret, diversum sane ab eo, quem Proclus carminum facturus fuisset.

Itaque prima sitne putanda Titanomachia an Gigantomachia, quae inde a v. 731 indicatur, de quo discrimine a Weicherto p. 197 est adnotatum, aeque anceps per Apollonium hodie, ac fuisse credibile est Eusebii tempore, qui *Θεογονίας καὶ Γιγαντομαχίας καὶ Τιτανομαχίας* promiscue cyclo tribuit. Locus Apollonii eiusdem libri vv. 507 ad 511 Titanomachiae videtur convenire.

Proximum argumentum est rerum Thebanarum, Oedipodia, Thebais, *Ἀμφιάρεω ἐξελασίη*, Alcmaeonis fortassis, Epigoni, quae carminum varietas non potuit indicari aptius quam ea re, quae inprimis celebrabatur, septem portis, unde numerum librorum Thebaidis et Epigonorum repetivit Welckerus. ac septem video versus esse apud Apollonium huius emblematis.

Quinque qui sequuntur versibus Cypriorum summa et indoles admodum graphice et venuste expressa videri potest, siquidem eorum carminum Veneris quidam principatus fuit, quod identidem eloquenter monet Welckerus, vid. de cyclo I p. 302, II p. 94, II p. 159 'mit diesem ernste — vereinigten sich in liebreizender darstellung verführerische geschichten, die mutwilligen spiele der Kypris' —, inprimis II p. 153, 154: 'Die seele des gedichts ist Aphrodite allerdings und insofern hatten dieienigen grammatiker nicht unrecht, welche seinen namen selbst auf die göttin bezogen (*Κυπρία* für *Κύπρια* schreibend', quod apud Proclum commemoratur.) 'Die entführung der Helena wird durch das urtheil des Paris als das werk der Aphrodite in das hellste licht gesetzt. Aphrodite erscheint zuerst selbst in handlung,

dann leitet sie die handlung, treibt den Alexandros zum schiffsbau, den Aeneas zur begleitung, führt ienem Helena selbst zu. die unternehmungen der Achäer sind die folge ihres werks. zuletzt ist der anblick der Helena, die sie ihm zuführt, schuld daran, dass Achilles die beschlossene heimkehr der Achäer hintertreibt, dass die städte und inseln verwüstet werden und Priamos sohn Troilos sterben muss. —' Ordo, quo hoc argumentum post Thebaica et ante Heracleam commemoratur, recte habet, si vel de exordio eo quod scholia ad Il. *A* 6 tradunt, assentiaris Welckero de cycl. II p. 86; cuius iudicii causa non latet, ratio fortassis minus constat. illic ultra bellum Thebanum exordium repetitur: apud Proclum initium fit a nuptiis Pelei et Thetidis, quas aliquanto priores fuisse convenit nuptiis Alcmenae, quae proxime ponuntur. nefas foret omittere numerum versuum apud Apollonium: nam cum libri undecim Cypriorum tradantur, hunc numerum ab Alexandrinis introductum censuit Welckerus: partes re ipsa fuisse quinque, de cyclo II p. 158.

Sequitur pugna Teleboarum et Electryonidarum, quod ex scholiis, ex Scuto Hesiodeo, ex Amphitruone Plauti notissimum est Herculis natalium prooemium. De Heraclea quae apud Pausaniam commemoratur Creophyli et altera aut eadem Cinaethonis omnes exposuerunt qui de cyclo scripserunt. *Οἰχαλίας ἁλώσεως* argumentum reddi videtur in scholiis ad Il. *E* 392. Hanc an ipsum Homerum eiusque interpretes Od. *Θ* 224 sequatur Apollonius *A* 86, non satis liquet.

Versibus 752 ad 758 quod carmen adumbretur me latet, nec lubet coniecturam licentiorem persequi de Eumeli Corinthiacis, ductam e Pausaniae iudicio de inscriptionibus cistae celeberrimae, V 19, 10, cuius primum forulum Apollonius enarrandum sibi sumpsisse possit videri. Satis est et plus quam in eius modi inductionibus contingere solet, quod e sex partibus quinque egregie collineant.

Nam inde a versu 759 Minyadem indicari fatearis. scholia in Odyss. *H* 324: *Ἐλάρα τῇ Ὀρχομενοῦ, τινὲς δὲ τοῦ Μινύου συνελθὼν ὁ Ζεὺς διὰ τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν ἔκρυψεν αὐτὴν κατὰ γῆς. ἡ δὲ ἀνῆκε παῖδα Τιτυόν,*

ὃς ἀθέμιστος ἦν. ἠράσθη γὰρ τῆς Λητοῦς καὶ ἐτοξεύθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος. Tityi memoria egregie convenit argumento carminis, cuius qui loci apud Pausaniam proferuntur IIII 33, 7 VIIII 5, 9 X 28, 2; 7 de inferorum poenis sunt omnes. Sed cum Stygiae illae tenebrae carminis omnem memoriam involverint, illud quoque obscurum erit, pertineatne Phrixus Minyeius eodem, an rectius separatim in editione nostra locum obtinuerit. ordo quoque temporum, qui in reliquis satis bene observatus, in his extremis aliquantum posthabitus, nisi scholiastarum fere exemplo a rebus caelestibus per terrestres ad inferos descendisse poetam credere velis.

Sunt haec memorabilia; sunt eius modi, ut conclusiunculas admittant, quia Callimachi in nomine, Apollonii in argumento cycli cum Proclo manifesta, Callimachi in epigrammate cum Theocrito non improbabilis, in hymno maxima sit convenientia, aut etiam quia quae in Theocritum dicta esse non videantur, in Callimachum dicta oporteat, ideo Callimachum novisse et notasse cyclum Proclianum.

Si quis paulo est diffidentior et ad speciosa inventa intractabilior, is fortasse concedet Apollonium veterum poematum mentionem honorificam illo loco facere voluisse, in quibus versatum fuisse res ipsa docet, scholia testantur, docti viri observarunt, qui adeo librum eius argumenti ab eo editum suspicati sunt, Muetzellius de Theog. Hes. p. 288, Ritschelius coroll. p. 23: ceterum quomodo Callimachi '*ποίημα τὸ κυκλικόν*' ad eam descriptionem accommodetur, non apud se inveniet. Ita vero circumspiciendum erit de alia verborum Callimachi explicatione, ut tandem fueritne notatus Apollonius necne extremo conatu perquiratur.

Bernhardyus vir clariss. cum caute et graviter ita pronunciavit (hist. ll. g. II p. 139), 'der alte sprachgebrauch bezieht niemals *κύκλος* und seine wortfamilie auf ein geordnetes, von Alexandrinischen bibliotheken abstammendes und in vollständigen abschriften verbreitetes corpus der epiker' et cum inde a p. 144 operam navavit 'zu bestimmen, worauf *κύκλος* und *κυκλικοί* in den citaten der grammatiker und gelehrten sammler seit dem 2. iahrh. p. C. gehen' docere praetermisit quid significetur vocabulis *κυκλικός* et *κυκλι*-

κῶς cum usurpantur a grammaticis saeculi secundi ante Chr. n. Manifestum vero est eodem iure, quo explicationes a Callimachi verbis prohibentur, quas nulla aequalium auctoritas aut vulgati usus probabilitas tuetur, si qua eius modi loquendi consuetudo demonstrari potest, ab ea potissimum explicationem esse petendam.

Locos huius modi, qui ad priscos Homeri criticos referendi videantur, in scholiis inveni septem:

Il. *Z* 325 *τὸν δ' Ἕκτωρ νείκεσσεν*] *ἡ διπλῆ ὅτι κυκλικῶς κατακέχρηται. οὐδὲν γὰρ λέγεται ἐπιπληκτικόν.* cod. A.

Il. *I* 222 *αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο*] *φαίνονται καὶ παρ' Ἀγαμέμνονι πρὶν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν στείλασθαι, δειπνοῦντες· φησὶ γοῦν 'αὐτὰρ ἐ. σπ.* (177). *ἄμεινον οὖν εἶχεν ἄν, φησὶν ὁ Ἀρίσταρχος, εἰ ἐγέγραπτο 'ἂψ ἐπάσαντο,' ἵν' ὅσον χαρίσασθαι τῷ Ἀχιλλεῖ γεύσασθαι μόνον καὶ μὴ εἰς κόρον ἐσθίειν καὶ πίνειν λέγωνται. ἀλλ' ὅμως ὑπὸ περιττῆς εὐλαβείας οὐδὲν μετέθηκεν, ἐν πολλαῖς οὕτως εὑρὼν φερομένην τὴν γραφήν.* cod. B. *κυκλικώτερον δὲ κατακέχρηται τῷ στίχῳ, δεδειπνηκότων πρὸ ὀλίγου· οὐ γὰρ ἦρων δαιτός.* cod. A.

Il. *Λ* 805 *βῆ δὲ θέειν παρα νῆας ἐπ' Αἰακίδην Ἀχιλῆα*] — *εὖ δὲ καὶ τὸ μὴ 'Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων' φάναι. τὸ μὲν γὰρ τοῦ κύκλου, τὸ δὲ τὴν ὁρμὴν ἐνέφηνε τὴν ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέα.* cod. V.

Il. *O* 610 sqq. *Ἕκτορος*] *ἀθετοῦνται στίχοι ε'. — καὶ κυκλικῶς ταυτολογεῖται· προείρηται γάρ 'τὰ φρονέων νήεσσιν ἔπι — ἔγειρεν Ἕκτορα —'. πρὸς τί οὖν παλιλλογεῖται 'Ἕκτορος —';* cod. A. *ἀθετοῦνται στίχοι πέντε ὡς περιττοί. οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ δὲ ἦσαν οἱ πέντε.* cod. V.

Il. *Ω* 628 *αὐτὰρ ἐπεὶ πόσ. — ἕντο*] *ἰδίως* (leg. *κυκλικῶς*) *χρῆται τῷ στίχῳ. καὶ γὰρ ὁ μὲν ἐκεκόρεστο, Πρίαμον δὲ οὐκ εἰκὸς ἦν εἰς κόρον δειπνεῖν.* cod. V. *ἡ διπλῆ, ὅτι κατακέχρηται τῷ στίχῳ. ὁ γὰρ Ἀχιλλεὺς ἤδη κεκόρεσται. λέγει γὰρ 'νέον δ' ἀπέλ. ἐδ.* (475).' cod. A.

Od. *Δ* 248 *δέκτῃ ὃς οὐδὲν*] *οὐ κυκλικῶς τὸ δέκτῃ, ὀνο-*

μαστικῶς (l. ὀνοματικῶς) δ' ἀκούει, παρ' οὗ φησι τὸν Ὀδυσσέα τὰ ῥάκη λαβόντα μετημφιάσθαι. ὃς οὐκ ἦν ἐν ταῖς ναυσὶ τοιοῦτος οἷος ὁ Ὀδυσσεὺς ἀχρεῖος. Ἀρίσταρχος δὲ δέκτῃ μέν, ἐπαίτῃ, τὸ δὲ οὐδὲν τοῖος ἔην, τῷ ἐναντίῳ τὸ ἐναντίον —.

Od. *Η* 115, 116 μηλέαι ἀγλαόκαρποι συκέαι δὲ γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι] οὐ κυκλικῶς τὰ ἐπίθετα προσέρριπται, ἀλλ' ἑκάστου δένδρου τὸ ἰδίωμα διὰ τοῦ ἐπιθέτου προςτετήρηται. cf. Athen. A 25 a. accedit octavus ex Etym. M. 600, 3: Ὅμηρος εἴωθε λέγειν νεκάδας τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις —. παρὰ μὲν τοῖς (leg. μέντοι τοῖς) κυκλικοῖς αἱ ψυχαὶ νεκάδες λέγονται.

His locis comparatis, quorum tres posuit Bernhardyus p. 145, duos pensitavit Buttmannus ad schol. in Od. p. 574, quid adverbiis κυκλικῶς, κυκλικώτερον adsignificetur satis est apertum: locutiones sollemnes quibus vel quem nos legimus Homerus abundat, versus, hemistichia, epitheta, quae cum quadam aequabilitate redeunt: quod genus conceptorum verborum cum molestius accidit, ad cyclum et cyclicos referri ex tertio sexto et ultimo loco doceri videmur. (Scripseram haec omnia antequam novam Aristonici editionem viderem, ubi p. 253 de his locis adnotatur.)

Observata esse Aristarchi satis liquet ex nomine signisque criticis traditis in secundo sexto primo quarto locis exscriptis. Locutio technica nisi forte ab illo excogitata putetur, arbitrandum est, utrum a prioribus ad illum tralaticia pervenerit, an a posterioribus, Aristonico aut Didymo eius verbis interposita videatur.

Primum igitur in eis, quae secundo et quarto loco observantur priorem secutus dicitur Aristarchus; in quarto ab altero dissensisse: quem secutus est, usurpasse eam locutionem probabile est; a quo descivit, prope certum. Zenodotum fuisse loco quarto traditur: emendatio I 222 ἂψ ἐπάσαντο Zenodoti similior est quam Aristophanis: qui *Δ* 248 Δέκτην ὀνοματικῶς h. e. pro nomine proprio (cfr. *K* 160), οὐ κυκλικῶς pro ἐπαίτῃ acceperit, Prellerus de Pol. p. 17 Zenodotum suspicatur fuisse (cui obloquitur Friedlaenderus loco s. ind. atque est res sane impeditior; de Δέκτῃ et Δούλῃ adnotavit Welckerus II p. 15). Locus ultimus, de quo

controversiam movit Bernhardyus hist. litt. gr. II p. 145, non video cur spernendus sit. nova Etymologici editio ecquid mutet, ignoro. Suidas p. 949 *Νεκάδες, νεκροί. καταχρηστικῶς δὲ καὶ αἱ τῶν ζωῶν τάξεις*, quas Etym. *τῶν ὁπλιτῶν* dicit, quaeque apud grammaticum in Montefalc. bibl. Coisl. p. 513 *ᾳσ' ἀνδρῶν* traduntur (quod indicium O. Schneidero debeo). Hesychius autem II p. 664 *Νεκάδεσσι, νεκυάδεσι, ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι. νεκροῖς. ἐλέγχεται δὲ ὁ Καλλίμαχος, νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενοηκώς*

Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο

(fr. 231); quas Lobeckius Proll. pathol. p. 445 suspicatur fuisse *δεκάδας* et *νεκάδας τῶν ὁπλιτῶν* aliorum recentium poetarum, qui glossographos secuti sint. Utut est, si de *νεκρῶν τάξεσιν* Aristarchi fortassis fuit explicatio loci Il. *E* 886, habemus duas alteras, quarum observatio a Zenodoto facta videri queat, etiamsi dubia fide Callimachi exemplo Il. *Π* 234 et auxilio in emendando *διακόσμῳ* apud Strabonem p. 542 usus dicitur. Utriusque studium quoddam in dignoscendis dictionis poetarum generibus ac colore fuisse videtur, a quo genere divinationis ubique ars severior exordium habuit. Callimachum credibile est id exhibuisse in *ἀναγραφαῖς* quae commemorantur, sive putabimus titulos confecisse plures eius modi qualis in epigr. XXVIIII *Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος*. Zenodoti iudicia eiusmodi traduntur schol. Il. *Σ* 39 *ὁ τῶν Νηρεΐδων χορὸς προηθέτηται καὶ παρὰ Ζηνοδότῳ ὡς Ἡσιόδειον ἔχων χαρακτῆρα. O* 64 *Ζηνόδοτος δὲ ἀπὸ τοῦ — ἕως τοῦ — οὐδ' ὅλως ἔγραφεν* (cod. A.) *ἐοίκασε γὰρ Εὐριπιδείῳ προλόγῳ ταῦτα.* cod. V. Odyss. *O* 74 *ἐν πολλοῖς οὐκ ἐφέρετο καὶ ἔστιν Ἡσιόδειος τῆς φράσεως ὁ χαρακτήρ.* Il. *Ω* 614 ad 617 eodem argumento sustulit Aristophanes fortassis post Zenodotum. Is quantum potuit ubique apud Homerum quae iterarentur expunxit. schol. Il. *I* 26 *Ζηνόδοτος ἦρκε τοὺς στίχους πρὸς οὐδὲν ἀναγκαῖον, ἀλλὰ ἕνεκα τοῦ κατ' ἄλλους τόπους φέρεσθαι· τοιοῦτος δέ ἐστι περὶ τῶν διττοφορουμένων. Θ* 385. 493.

In reliquis locutionibus quantum aut scripturarum delectu faciendo aut emendando aut interpretando proprietati et efficacitati sermonis prospexerit, ex traditis eius scripturis

restat ut indagetur. In verborum significatione etsi utrumque, et Zenodotum et Callimachum aliquotiens legimus tralaticias et mirabiles opiniones secutos, haud dissimiles illi generi, cuius exemplum in Etymologo traditum est, cum tamen ex ipso Apollonio cognoscatur Aristarchum non omnia primum correxisse vel in tenui illo quod traditum est spicilegio, credibile est aliquid certe Zenodotum egisse.

Quaecumque praeterea vocis *κυκλικός* usurpationes eum quem dixi significatum admittunt, pleraeque ad hos duumviros aliquo modo revocari postulant. Homeri vetera exemplaria cum Zenodoti aetate comparata ab eoque titulis insignita videantur, *ἡ κυκλική* quae commemoratur in schol. Od. *Π* 195 *P* 25 potuit ea dici, quae originis ceteroqui obscurae naevos istius modi plurimos, versuum inprimis iteratorum maximos anfractus haberet; cuius modi Iliadis *ἡ πολύστιχος* nota est, quam nolim a Seleuco adornatam dixisse virum doctum et amicum propter Il. *Α* 340.

Idem usus voc. *κυκλικός*, *κύκλιος* — neque enim haec differre videntur — occurrit in epigrammate Polliani satis noto Anthol. Pal. XI, CXXX, ita quidem, ut ad ipsam Callimachi auctoritatem, ipsum adeo epigramma, de quo quaerere instituimus, respici videatur:

Τοὺς κυκλίους τούτους, τοὺς 'αὐτὰρ ἔπειτα' λέγοντας
μισῶ, λωποδύτας ἀλλοτρίων ἐπέων.
καὶ διὰ τοῦτ' ἐλέγοις προσέχω πλέον. οὐδὲν ἔχω γὰρ
Παρθενίου κλέπτειν ἢ πάλι Καλλιμάχου. — —
οἱ δ' οὕτως τὸν Ὅμηρον ἀναιδῶς λωποδυτῶσιν,
ὥστε γράφειν ἤδη 'μῆνιν ἄειδε θεά.'

In altero eiusdem aetatis lusu, append. Anthol. CVIIII, *εἰς τὴν Ἀπολλοδώρου Βιβλιοθήκην*

μηδ' ἐς Ὁμηρείην σελίδ' ἔμβλεπε, μηδ' ἐλεγείην,
μὴ τραγικὴν μοῦσαν, μηδὲ μελογραφίην,
μὴ κυκλίων ζήτει πολύθρουν στίχον· εἰς ἐμὲ δ' ἀθρῶν
εὑρήσεις ἐν ἐμοὶ πάνθ' ὅσα κόσμος ἔχει

verba *κυκλίων πολύθρ. στίχ.* non video quomodo apte de dithyrambis accipi possint, qui nec a *μελογραφίᾳ* distant nec *κατὰ στίχον* vixque *κατὰ ἀντιστρόφους* scripti fuerunt. epica praeter Homerum aegre desiderantur, praesertim cum *τοῖς νεωτέροις* usus Apollodorus dicatur schol. Il. *Β* 103.

Ceterum cum *κύκλια μέλη* apud schol. Arist. av. 918 explicantur *τὰ ἔχοντα ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις*, posset etiam hoc ad locutionum illas sollemnes vicissitudines spectare, nisi in Duebneriana editione illa verba expuncta forent.

Antimachum poetam cum ab Horatio art. poet. 136 *cyclici* appellatione indicatum volunt veteres interpretes, aut ad v. 146 ipsi appellant, fieri id videtur ex aliquo Neoptolemi Pariani commemoratione, quem ab illis adhibitum constat. potuit aliquando eo nomine taxari propter versus et locutiones, qualis *τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη*, Homero sublectas, de qua re disputatum olim Lycophronis aetate tradit Porphyrius apud Euseb. praepar. evangel. X, 3, quem locum infra exscribam: ut satis probabile sit Callimachi eam fuisse criminationem, quem alioqui non aequissimum Colophonio poetae novimus: id quod ex epigrammate *Ἐχθαίρω κτλ.*, sed alio sensu, coniciebat Welckerus.

Hic igitur veterum Alexandrinorum vocis *κυκλικός* intellectus fuisse videtur, affinis ille significatui locutionis *κυκλεῖν ὄνομα, λέξιν, ἔπος*, cuius exempla duo sunt apud Phrynichum Lobeckii p. 328, tertium apud Stephanum Parisiensem. idem est *ἀνακυκλεῖν* apud Lucianum et schol. B Il. *Λ* 510. *κυκλεῖν* et *κυκλικός* dici potuit ut *ἀνακυκλεῖν* et *ἀνακυκλικός*.

Ceterum dubitari possit, utrum genus quoddam dicendi, fortassis passim obvium apud poetas valde diversos, an certa poetarum classis atque secta *τῶν κυκλικῶν* indicetur, quae appellatio in Etymologici potissimum loco extat, facili negotio, si operae sit, amoliendo. Sed tamen putavi ascribendum et putaverim fuisse cyclicos. primum quod satis consentaneum, qui rhapsodica prorsus licentia abusi sint versibus integris, eosdem abusos esse hemistichio *ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσιν* et e locorum quorundam glossographica interpretatione significationem vocabulorum illorum *τλήμων μέλεος λευγάλεος πηρός νεικεῖν ἴσκειν*, aliorum, de quibus infra agetur, effinxisse et ad tragicos Antimachum Alexandrinos vetustiores proseminasse; in qua re et factio poetarum certa et aetas apparere videtur. deinde quod qui temporibus Hadriani aut Antoninorum cyclum Proclianum nobis propinarunt, Alexandrinorum illam dictionis cyclicae censuram apud

Aristonicum legisse et in rem suam adhibuisse videntur, quod ita potuerunt facillime, si quosdam, ut puto, postremos, de cyclicorum Proclianorum numero poetas id nomen gessisse noverant. Legisse eos Aristonicum e verbis schol. Vict. supra tertio loco positis colligi potest, qui pro cyclicis cyclum nuncupat eo modo, quo scholia cod. A Iliadis cum ter cyclicos antestantur, intelligenda sunt de cyclo Procliano. Namque eius codicis archetypum cum Lehrsio iudice non ita longo post Herodianum tempore adornatum sit, traxit iam contagium sophismatis illius, quo quam eruditul homines fabularum continuationem elicuerunt e conexis vetustiorum epicorum carminibus, cycli epici nomine impertiverunt; usi fortassis descriptione aliqua *τῶν εἰς τοὺς Περγαμηνοὺς κύκλους*, quas obscure commemorat Suidas s. v. *Μουσαῖος Ἐφέσιος*. Ex eo tempore cyclici subito habiti sunt Arctinus et vetustissimi quique Thebaidos et Cypriorum poetae, primum ab eiusdem aetatis hominibus, Athenaeo, Clemente Alexandrino, Proclo non Platonico, Philostrato, tabulae Iliacae et Borgianae, ut doctis visum, interpretibus, Philone Byblio, qui novitatem eius placiti indicare videtur verbis quibus utitur, *οἱ κυκλικοὶ περιηχημένοι*, mox a grammaticis posterioribus. res plane similis gesta videtur atque in Antimacho poeta et eodem quidem aevo. Hadrianus teste Dione LXVIIII, 4 *τὸν Ὅμηρον καταλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσῆγεν, οὗ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσταντο*, de quo deinde certatim aequales commentatos novimus. Cyclicorum appellationem si forte inter haec studia Antimachea inauditam antea sibi oblatam arripuerunt, ne posteri intelligerent, maxime effecisse videntur.

Cyclicum igitur dicendi genus quod Callimacho invisum fuit, sive eis rebus censendum erit, quas ex Homero sublaturus fuit Zenodotus, si fieri potuisset, *τὸ πολλάκις τὰς αὐτὰς ῥήσεις ποιεῖν ἢ λεγόντας τούς τε ἐκπέμποντας καὶ τοὺς πεμπομένους ἀγγέλους καὶ κήρυκας, ἢ διηγουμένους πράξεις ἢ λόγους ῥηθέντας πρότερον* (Porphyr. ad Il. *Σ* 309), rerum futurarum denunciatione, schol. Il. *O* 64, locutionibus omne genus iteratis, formularum, quales culpaverunt Callimachus et Pollianus, usu; habet ea Apollonius omnia, sed nec ea frequentia, ut in prolixo corpore supra

modum appareant, nec verbis Homericis. sive illae res nomen fortassis dederunt poetis cyclicis et cyclicae recensioni, Callimachum autem in epigrammate magis placet cum Theocrito et Euphorione pressiorem omnem Homeri imitationem notasse, est in ea quoque multus Apollonius. Possunt paginae indicari, quibus aegre invenias quod Homericum non sit; velut editionis huiusce 99, 100 locutiones Homeri notabiliores plus quadraginta, alienas ab Homero admodum duodecim video. De vocabulorum usu infra dicendum erit. de vocibus Homeri exemplo iunctis et hemistichiis Homericis quaedam hoc loco adnotabo. Sunt ea non unius modi. alterum genus vulgare, cuius efficaciam aut acumen usumve nullum, vix ad versuum quidem Homericorum *ἀθέτησιν* arcendam, dispicias; quae imprudenti fere excidere potuerunt, quaeque nisi doctiora plurima interponerentur, certe displicerent; quamobrem nec ultra librum primum exscribendi taedium sustinui. *A* 17 *νόστον ὀλέσσῃ* 19 *Ἀθηναίης ὑποθημοσύνῃσιν* 21 *πόρους αλός* 27 *ποταμῶν τε ῥέεθρα* 60 *οἶος ἀπ' ἄλλων* 82 *κακὸν ἐπαυρεῖν* 88 *οὐ δ' ἀπόνητο* 100 *μεταπρέποι ἡρώεσσιν* 122 *κρατερόφρονος Ἡρακλῆος* 244 *πυρὶ δηώσειαν* 249 *νόστοιο τέλος* 255 *νῆις ἀέθλων* 257 *κῦμα μέλαν* 266 *τεύχε' ἀείρειν* 268 *ἐχεύατο πῆχει* 270 *ἀμφιπεσοῦσα* 294 *μειλιχίοις ἐπέεσσι* 327 *διεξερέεσθαι ἕκαστα* 335 *ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται* 348 *ἐπι δ' ᾔνεον* 354 *δαῖτ' ἐντυν.* 434 *καλύψ. δημῷ* 449 *ἄχος δ' ἕλεν* 478 *οἰδάνει ἐν στήθεσσι* 485 *ἐκ δ' ἐγέλασσε* 505 *βίῃ καὶ χερσίν* 511 *κῦδος ὀπάζει* 541 *λάβρον ὕδωρ* 556 *βαρείῃ χειρί* 579 *αἰὲν ἐκασσύτερος* 589 *προέηκαν νῆα* 606 *πάγχυ μάλ'* 619 *τίνειν ἀμοιβήν* 622 *ἧκε φέρεσθαι* 657 *μενοεικέα δῶρα* 693 *φράζεσθαι ἄνωγα* 729 *δαίδαλα πολλά* 746 *φαίνετ' ἰδέσθαι* 774 *ἀστέρι ἶσος* 798 *πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευεν* 800 *ἔμβαλεν ἄτην* 820 *ἔμβαλε θάρσος* 847 *διηνεκέως ἀγόρευσεν* 851 *Ἡφαίστοιο πυλυμήτιος* 875 *ὥς νείκεσσεν* 926 *ἄη νότος* 927 *αἰπὰ ῥέεθρα* 943 *περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι* 945 *στιβαρῶν ὤμων* 953 *ἐπειγομένη ἀνέμ.* 979 *δαῖτ' ἀλέγυνε* 993 *παλίντονον τόξον* 994 *πέλασε χθονί* 1011 *κύρμα γενέσθαι* 1025 *χεῖρας ἄειραν* 1027 *ῥιπῇ πυ-*

ρός 1054 ἄχος εἷλεν 1057 γόων τίλλοντο δὲ χαίτας 1060 πειρ. ἀέθλων 1065 ἀψαμένη βρόχον 1081 δεδμημένοι ὕπνῳ 1099 ἕδος Οὐλύμποιο 1110 ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον 1113 προυφαίνετ' ἰδέσθαι 1133 ἐπιλλείβων ἱεροῖσιν αἰθομένοις 1162 κάρτεϊ χειρῶν 1182 ξύλα κάγκανα 1185 πονέοντό τε δαῖτα 1198 ἠνορέῃ πίσυνος 1199 εὖ διαβάς 1288 ἧστο θυμὸν ἔδων 1297 μαλεροῖο πυρός 1302 τίσις ὀπίσσω 1323 μοῖραν ἀναπλήσειν.

Alterum genus comprehendit locos Homericos solitarios aut alioqui insigniores, locutiones quae aut eodem sensu leviter mutatae aut sensu quam maxime diverso velut παρῳδημένα usu veniunt; utrumque tamen eius modi, ut subtilitas et observatio grammatica absit, quam qui loci prae se ferunt, alias posthac tractandi erunt; denique ea quae non verba Homerica, sed sonum quendam et quasi umbram locorum Homericorum referunt, quos lusus etiam in Apollonio primus observavit K. Lehrsius vir perillustris, cuius in Quaest. epp. p. 287 haec sunt verba: 'memorabilis apud epicos imitatio est quae similium litterarum consonantia per aures potius, quam per mentem subnascitur — ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν Apoll. III 751, Hom. ὅττι μάλ' οὐ δηναιός.' hoc igitur aliquanto diligentius enotandum, omissis tamen minutissimis illis, qualia indicavit Gerhardus p. 84, qui p. 85 perperam negat Apollonium longiores locutiones descripsisse. *Α* 33 ἐφημοσύνῃσι (Hom. ὑποσχεσίῃσι) πιθήσας 80 δαήμονα μαντοσυνάων (δαιτροσυνάων) 215 Ἰλισσοῦ (Ἰλίου) προπάροιθεν 264 ἐντυπὰς ἐν λεχ. (χλαίνῃ) καλυψ. (κεκαλυμμ.) 269 κλαίουσ' (κλαῖον—) ἀδινώτερον ἠύτε (ἤτε) 272 βίοτον βαρὺν (κακὸν μόρον) ἠγηλάζει 297 ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος (ἐφ' ἕλκεσιν ἕλκος) ἄροιο (ἄρηται) 343 σημαίνειν ἐπέτελλον (σημαίνων ἐπέτελλεν) 360 ὅ μοι χρείων (ὅ δέ οἱ πρόφρων) ὑπέδεκτο 385 νειόθεν ἐξ ἕδρης (νειόθεν ἐκ κραδίης, αὐτόθεν ἐξ ἕδρης) 386 προπροβιάζ. (προπροκυλινδ.) 415 συν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις (|σι φίλοισιν) 419 ἀπερείσια δῶρα (ἕδνα) 430 διέκερσε τένοντας (κέρσε τένοντε) 446 ἐπιβαίην νηός, ἐυκλείῃ (ἐυκλειής ἐπίβησον) 470 καὶ εἰ θεὸς ἀντιόῳτο (ἀντιάσειεν) 480 ἀτάσθαλα πάμπαν (πάμπ.

ἀτάσθαλον) 502 ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο (ἑρπετὰ γίγνονται) 519 φαεινοῖς ὄμμασιν ἠὼς (ἠοῦς — φαεινῆς ἀγλαὸς υἱός) 523 ἀρτύνασθαι ἐρετμά (ἠρτύναντο δ' ἐρετμά) postrema haec quattuor omnia ex Od. Δ. 542 sq. ἀφρῷ — δεινὸν μορμύρουσα (ἀφρῷ μορμύρουσα) 635 ἐς αἰγιαλὸν (ἐς πεδίον) προχέοντο 702 ἄσσον ἐοῦσαν (ἰοῦσαν) 749 ἐθέλοντες (ἐθέλῃσιν) ἀμέρσαι 778 γάνυται δέ τε (δ' ἄρα τε) 786 ἄνεσαν δὲ θύρας (τε πύλας) 788 κλισμῷ ἔνι παμφανόωντι (δίφροιο παμφανόωντος) 808 ὀψὲ (αἶψα) μεταστρέψωσι νόον 841 ἐπισπέρχουσιν ἄεθλοι (ἄελλαι) 846 ἀκτὴν εἰσανέβαν (εἰσανέβαινον) 884 ἐδεικανόωντο ἕκαστον (|ωντ' ἐπέεσσιν) 942 ὑβρισταὶ καὶ ἄωροι (τε καὶ ἄγριοι) 973 παίδεσσιν ἀγαλλόμενος (πώλοισιν ἀγαλλόμεναι) 1033 πλῆξεν (οὔτασ') ἐπαΐξας, ibidem ἀμφι δὲ δουρὶ ὀστέον ἐρραίσθη (ἀμφὶ δὲ καυλόν φάσγανον ἐρραίσθη) 1035 μοῖραν ἀνέπλησεν (πότμον ἀναπλήσῃς) 1047 πρόμον ἀνδρῶν (ἄνδρα) 1051 ἐς δὲ πύλας ὁμάδῳ πέσον ἀθρόοι (σὺν δ' ἔπεσον μεγάλῳ πατάγῳ) 1077 μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν (ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν) 1122 παννυπέρταται ἐρρίζωντο (παννυπερτάτη εἰν ἀλὶ κεῖται, ἀλωὴ ἐρρίζωται) 1140 ἐπι φρένα θῆκε θυηλαῖς (θῆκ' ἱεροῖσιν) 1143 τερείνης (τέρεν') ἄνθεα ποίης 1173 δόρποιο (νόστοιο) χατίζων 1232 τῆς δὲ φρένας ἐπτοίησεν (τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν) 1239 μέσῃ δ' ἐνικάββαλε δίνῃ (μέσῳ δ' ἐνὶ κάββαλ' ὁμίλῳ) 1253 ἔνθ' αὐτῷ (Ὕπνῳ) ξύμβλητο 1270 θοὰ γούνατ' ἔπαλλεν (λαιψηρὰ — γούνατ' ἐνώμα) 1294 ἀλλὰ τί μύθων (τί μοι τῶν) ἦθος; 1313 νειόθεν ἐκ λαγόνων (κραδίης) 1359 λάβρος ἐπιπνείων *B* 18 κρατερὴ ἐπιέψετ' (δ' ἐπικείσετ') ἀνάγκη 45 ἠύτε θηρὸς ἀέξετο (ἀέξεται ἠύτε καπνός) 82 παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν 94 γόνυ γουνὸς ἀμείβων 95 ὀστέα δ' εἴσω ῥῆξεν (ἔθλασεν) 107 ἐν κονίῃσι βάλεν (βάλες) 111 οὖτα κατὰ λαπάρην 116 κηρὶ κακῇ πεπρωμένον (ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ) 157 δόρπον (δεῖπνον) ἐφώπλισαν 239 ἐμὸν δόμον ἧκεν (ἡμέτερον δόμον ἧκει sive ἵκει) 242 δάκρυ δ' (δάκρυ aut δάκρυ') ὀμορξαμένω (|νον, |νος, |νην) 245 κήδε' ἀνῆπται (ἐφῆπται)

308 παννύχιοι — (πάννυχοι) ἐγρήσσοντες 327 ἐπισπόμενοι νεότητι (μένεϊ σφῷ) 366 ἀκτῇ (πέτρῃ) ἔπι προβλῆτι 382 τοὺς παραμειβόμενοι (τὸν παραμειψάμενος) 391 διηνεκὲς ἐξενέπ. (|κέως ἀγορεύειν) 394 φῦλα Βεχείρων (Πελάσγων) 421 πλόον (ὁδὸν) ἡγεμονεύσει 428 ἀνόρουσαν ἐξ ἑδέων (ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν) 442 ὑπότροπος (|πον) οἴκαδ' ἱκοίμην (ἱκέσθαι) 446 θεὸς ἐγγυαλίξαι (ἐγγυαλίζει) 451 ἐπ' ἤματι αἰέν (Od. Ξ 105) 488 ἐκλάθετ' οὐ δ' ἀθέρισσε (ἐνόησεν Zenod. vid. infra cap. IIII) 489 (σπεύδοντι) παρέμμεναι ἀσχαλόωντι 515 ἱερὸν ῥόον Ἀπιδανοῖο (Ἀλφειίοιο) 521 Λυκάονός (Παιήονός) εἰσι γενέθλης

532 ἐφ' ἱερὰ (ἐπὶ μηρία) θέντες 540 φίλα φρονέουσ' ἐρέτῃσιν (ἐνὶ θυμῷ) 561 συν δέ σφιν χύτο θυμός (σὺν δὲ γέροντι νόος χύτο) 579 δια πλατὺς εἴδετο Πόντος (ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ) 589 ἐμβαλέειν κώπῃσιν (κώπης ἵν') 614 γόμφοισιν συνάρασσε (γόμφοισιν — ἄρασσεν) 639 ὁ δὲ (σὺ δὲ) φρένας ἔνδον ἰάνθη (|θης) 641 θάρσος ἀέξω (πένθος ἀέξων) 679 ἰοδόκη (ἠλακάτη) τετάνυστο 691 ἐπι μηρία θήσομεν (θέντες) 697 βαθείῃ βόσκεται ὕλῃ (βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη) 703 ἐὺς πάϊς Οἰάγροιο (Ἀγχίσαο) 732 κῦμα κυλινδ. μεγάλα βρέμει (κῦμα κυλίνδεται, ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει) 751 νέον λήγοντος (λήγοντα)

756 πάντοθεν ἀγρόμενοι (πάντοθεν ἀρχόμενος ante Aristachum Od. Ξ 428) 767 ἀέκοντι νόῳ (γε θυμῷ) 784 ὅς πάντεσσι (πᾶσιν δέ, αἷ πᾶσι) μετέπρεπεν (|πον) ἠιθέοισιν (ἡρώεσσιν, αἰπολίοισιν) 785 χαμάδις (χαμαὶ) δέ οἱ ἤλασ' (κε πάντας) ὀδόντας (ἐξελάσαιμι) 814 δόμων (πολέμου) ἔκπεμπε νέεσθαι 816 μαντοσύνῃσι (|σύνῃ) κεκασμένον (ἐκέκαστο) 823 θρωσμοὺς ποταμοῖο (|μῷ πεδίοιο) 861 ἐντυπὰς εὐκήλως εὐλυμένοι (ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος) 883 τῷ μή τι διατριβώμεθα πείρης (δηθὰ διατρίβωμεν ὁδοῖο) 894 ἐσσυμένως ὑπέδεκτο νῆα θοὴν (νῆα θοήν· ὁ δέ οἱ πρόφρων ὑπέδεκτο) 895 δὴ γὰρ θεοῦ (νόος) ἐτράπετ' ὁρμῇ (αὐτοῦ) 897 ἰθύνειν λελιημένοι (ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι) 948 ὑποσχεσίῃσι δολωθείς (πιθήσας) 952 παρήπαφεν, εὐνηθῆναι ἱέμενον (παρήπ. εὐνηθῆναι Il. Ξ 360) 978 ἐπι-

κίδναται ἔνδοθι γαῖαν (ἐπικίδναται αἶαν) 984 (ἀμφὶ δέ τ' ἄκρας κυρτὸν ἰὸν κορυφοῦται ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην Il. Δ 425, quod in mentem non venit cum de Ruhnkenii coniectura adnotarem) 1003 καρποῖο (σίτοιο) μελίφρονος 1087 ἐκαρτύναντο μέλαθρον (φάλαγγας) 1098 μένος (θεὸς) κίνησεν (προέηκεν) ἀῆναι 1144 κριοῦ (οὐδοῦ) ἐπεμβεβαώς 1202 ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν (ἀορτήρεσσιν ἀρηρώς) 1218 ἀμείψατο (ἀμείβετο) φώνησέν τε 1222 ἐπισταμένους πολέμοιο (ἐπιστάμενοι πολεμίζειν) Γ 22 ποδῶν πάρος (κατὰ χθονὸς) ὄμματ' ἔπηξαν (|τα πήξας) 41 ἀλλ' ὅ μὲν εἰς (βῆ ῥ' ἴμεν ἐς) χαλκεῶνα 42 πάντα δαίδαλα χάλκευεν (χάλκευον δαίδαλα πολλά) 57 νῆα κατίσχει (κατισχέμεναι) 100 θεαὶ (θεοῦ) καὶ ἐσέδρακον ἄντην 113 Οὐλύμποιο κατα πτύχας (κατὰ πτ. Οὐλ.) 115 οὐκ οἶον, μετὰ καί (ἅμα τῷγε) 184 vid. infra lib. II cap. II. 206 vid. lib. II cap. I. 215 ἔσταν δ' ἐν προμολῇσι (ἐνὶ μεγάροισι) τεθηπότες 246 ut Β 784. 250 πρὶν (πάρος γε μὲν) οὔτι θάμιζεν (θαμίζεις) 264 στυγερὰς ἐπετείλατ' ἀνίας (χαλεποὺς ἐπετέλλετ' ἀέθλους) 279 πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν (|νος ἔμπεσεν ἰός) 301 ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν (ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ) 314 ἀλλὰ τί μύθων ἦθος (ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦθος) 322 νήσου — ποτι ξερόν (ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο) 335 ut Β 784. 395 ὑπο σκήπτροισι δαμάσσαι (σκήπτρῳ ἐδάμασσεν) 398 ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδόν (αὐτοσχ. ὡρμήθησαν) 401 διηνεκέως ἀγορεύοις (ἀγορεύσω) 412 ταμὼν ἐπι τέλσον ἀρότρῳ (τέμει δέ τε τέλσον ἀρούρης) 430 κακῆς ἐπινείσετ' ἀνάγκης (κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη) 437 τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι (τὰ ἕκαστα μελήσεται) ὄφρα 446 νόος δέ οἱ ἠύτ' ὄνειρος ἑρπύζων πεπότητο (ψυχὴ δ' ἠύτ' ὄνειρος ἀποπταμένη πεπότηται) 462 λιγέως ἀνενείκατο μῦθον (ἀδινῶς ἀνενείκατο schol. φωνήν Il. Τ 314) 492 Αἰήταο (τοῦ βασιλῆος) ἀπηνέος 503 ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο (ὁρόωντες) 533 ἐπέδησε κελεύθους (πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου) 546 οὐδέ πη ἄλλως (οὔπως) ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ἄρειον (ὄνειρον ἄλλῃ) 557 δεῖν' ἐκαλαστήσας (τὸν δ' |σασα) 563 ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν (|εις) 579 βόες (κύνες) διαδηλήσωνται (διεδηλήσαντο) 583 ὑπέρβια

(ἀτάσθαλα) μηχανόωντες 584 μάλα περ χατέοντα (χατέουσα) 612 δέος δέ μιν ἴσχανε (ἀλλὰ δέος ἰσχάνει) 615 καὶ ἀμφαδὰ ἔργα πέλοιτο (γένοιτο) 634 μόλις δ' ἐσαγείρατο (μόγις δ' ἐσαγείρετο) θυμόν 635 ἀδινὴν δ' (ἀδινῶς) ἀνενείκατο φωνήν (φώνησέν τε vid. supra v. 463) 748 ἀδινὸν (μαλακὸν) περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν (ἐκάλυψα) 752 μελεδήματ' (|ματα πατρὸς) ἔγειρεν 763 κεφαλῆς ὕπο νείατον (κατὰ) ἰνίον 806 αἶν' ὀλοφυρομένης (|μεναι) 835 δόμοις ἔνι δινεύουσα (δινεύων κατὰ οἶκον) 838 κέκλετο δ' ἀμφιπόλοις (|λοισιν) 843 ἐφοπλίζεσκον (|πλίσσειας, |πλίσσουσιν) ἀπήνην 848 ἔοι (ἔα) χαλκοῖο τυπῇσιν 867 θυώδεϊ κάτθετο μίτρῃ (ἐῷ ἐγκάτθετο κόλπῳ) 898 ut *Α* 1143.

919 ἐπι προτέρων γένετ' ἀνδρῶν (ἀνθρώπων) 923 ἠμὲν (ἔτλη) ἐσάντα ἰδεῖν ἠδὲ (οὐδὲ) προτιμυθήσασθαι 944 δεδεγμένοι ἔςτ' ἂν ἵκηαι (|μένος εἰς ὅ κεν ἔλθῃς) 957 ὑψόσ' (ὕψι δ') ἀναθρώσκων 968 μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν (ἐλάτῃσιν ἐοικότες ὑψηλῇσιν)

970 ὑπο ῥιπῆς ἀνέμοιο (ῥιπῇ βορέαο) 981 χώρῳ (Λήμνῳ) ἐν ἠγαθέῳ (|θέῃ) 988 χρειοῖ ἀναγκαίῃ

997 ὑπελύσατ' ἀέθλων (|σαο δεσμῶν) 1000 χόλον εὔνασε (εὔνησε γόον) 1009 νεκτάρεον μείδησ' (δακρυόεν γελάσασα) 1010 ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην (ὀφθαλμοῖσιν) 1069 ὑπότροπος (|πον) οἴκαδ' ἵκηαι (ἱκέσθαι) 1088 πόλεις (πόλει) καὶ ἐδείματο νηούς (οἴκους) 1092 πολλαὶ ναιετάουσιν 1105 συνημοσύνας ἀλεγύνειν (ἀγόρευε) 1108 μήτι (μή μοι) φιλοξενίην (συνημοσύνας) ἀγόρευε 1129 διακρινέει φιλότ. ἄλλο πάρ. θάν. γε μεμ. ἀμφικαλύψαι (ἄλλο διέκρινεν φιλέοντε — πρίν γ' ὅτε δὴ θανάτοιο μέλ. νέφος ἀμφεκάλυψεν)

1151 ψυχὴ — μεταχρονίη (ἀποπταμένη) πεπότητο (|ται) 1167 οἶ (ἐγὼ) δέ μιν ἀμφαγάπαζον 1176 οὐ δ' ἀλίωσαν ὁδόν (ἀλίωσε βέλος) 1283 χρυσαόρῳ 'Απ. ('Απ. χρύσ.) 1350 μέγαν (μένεος) δ' ἐμπλήσατο θυμὸν ἀλκῆς (ἀγρίου) 1357 paraphrasis loci Il. *B* 457. 1389 βολῇσιν μίμνει — τερσήμεναι ἠελίοιο (ἠελίοιο μένον τερσήμεναι αὐγῇ) 1394 ὀδὰξ — βῶλον — λαζόμενοι πρηνεῖς (πρηνέες — ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν) *Δ* 9 ἄμ. κεχολ. et οὐ δ' ὅγε παμπαν 13 βαθείης τάρφεσιν ἐν ξυλόχοιο (ὕλης)

23 *δέ οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθῃ* Il. Ψ 597, 600. 53 *πάλλετο θυμός* (|ται ἦτορ) 65 *κινυτή περ ἐοῦσα* 89 *οὕς μοι ὑπέστης* (*ἥνπερ ὑπέσταν*) 108 *ἴσχανεν* (*μόγις ἔχον*) *ἀσχαλόωσαν* (|*λόωντα*) 128 *ὀξὺς — προιδών* (*ὀξὺ μάλα προϊδών*) 122 *ἀλλὰ καὶ ἔμπης* 181 *περὶ γὰρ δίεν* (*δίε νηυσὶν Ἀχ.*) 183 *ἠὼς μέν ῥ ἐπι γαῖαν ἐκίδνατο* (*μὲν — ἐκίδνατο πᾶσ. ἐπ' αἶαν*) 194 *ἀνάξομαι ἄκ. κουρ.* (*κουριδ. ἄλοχον — ἀνάγοντες*) 210 *ἐπείγετο δ' εἰρεσίῃ νηῦς σπερχομένην* (*σπερχομένη — ἐπείγετο χέρσ' ἐρετάων*)

220 *ἵπποισι* (*ἱππεῦσι*) *μετέπρεπεν* (|*πον*) 235 *ἐὴν ὑποδέγμενοι ἄτην* (*βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν*) 238 *οὐ δέ κε φαίης τόσσον* Il. Δ 429 alio deflexum. 249 *θυμὸς ἐποτρύνειεν ἀείδειν* (|*νει καὶ ἀνώγει*) 261 *τείρεα πάντα τάτ' οὐρανῷ* (*οὐρανός*) 317 *ποιμένες ἄγραυλοι* 318 *πόντ. μεγακ.* (*μεγακ. πόντον*) 335 *στεινόμενοι Κόλχ.* (|*νος νεκύεσσι*) 339 *παυρότεροι πλεόνεσσιν* (|*σσι*)

357 *τῶν δ' οὔτι μετατρέπῃ* 359 *ποῦ δὲ — ὑποσχεσίαι βεβάασιν;* (*πῇ δὴ συνθεσίαι — βήσεται;*) 363 *λυγρῇσιν — ἅμ' ἀλκυόν.* (*ἀλκυόνος πολυπενθέος οἶτον ἔχουσα*)

392 *διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι* (*ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη*) 403 *ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν* (*ἕλωρ δηίοισι λίποιεν*) 419 *οὔτι μεγαίρω* 424 *Διωνύσῳ κάμον αὐταὶ Δίῃ ἐν ἀμφιάλῳ Χάριτες* (*Χάριτες κάμον αὐταὶ* Il. Ε 338, *Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῃ Διονύσου* Od. Λ 325) 456 *ὑποσχ. δολωθείς* (*πιθήσας*) 466 *καλυψαμένη ὀθόνῃσιν*

492 *μητιάασκον ἑζόμενοι βουλήν* (*καθείατο μητιόωντες βουλάς*) 525, 526 *ἀνάρσια μητιάασκον, ἐμηχανόωντο κέλευθον* (*νόστον μητιόωσα, ἀτάσθαλα μηχανόωντο*) 528 *μισθὸν ἀειρόμενοι* (*μισθὸν ἄρηται*) 557 *δεδουπότος Ἀψύρτοιο* (*Οἰδιπόδαο*) 559 *δήνεσι* (*δήνεα*) *Κίρκης* 593 *χεῖρ. ἀνέσχ.* (*ἀνεσχέθομεν χεῖρας*) 599 *λίμνης πολυβενθέος* (*λιμένος πολυβ.*) 604 *ταναῇσιν αἰγείροισιν* (*αἰγανέης ταναοῖο*) 626 *ὕδασιν* (*κύμασιν*) *ἐμφορ.* 739 *ἀεικέα μήσαο νόστον* (*λυγρὸν μήδετο νόστον*) 760 *χρειώ με κιχάνεται* (*χρειὼ γὰρ ἱκάνεται* et *σε κιχάνεται αἰπὺς ὄλεθρος*) 782 *φαῖνέ τε μῦθον* (*μύθους — ὕφαινον* Il. Γ 212, ubi scholia vett. ed. *φανερὰ ἐποίουν, ἔλεγον*) 845 *αἳ δ'* (*οἱ δ'*) *ἤντεον ἀλλήλῃσιν* (|*λοισιν*)

866 *τὸν δ' ἄχος αἰνὸν* (*ὀξὺ*) *ἔτυψεν* (— *τύψε*) 884

νύκτ' ἄεσαν (Od. Γ 151 et 490) 891 νῆσ. ἐσέδρακον (|κεν) 901 μελιηδέα νόστον (νόστ. μελ.) ἕλοντο (ἀπὸ νόστου ἕλωνται) 920 οἵ δ' ἄχει σχόμενοι (ᾧ ἄχεϊ σχομένη) 955 ζέεν (ζέε δ') ὕδωρ 961 ἤματος αἶσα 999 τῷ ἴκελοι (ἰκέλη) οἷόν τε (ὥς εἴ ἑ) 1005 στον. ἀντ. 1008 ἐπειγομένους πολέμοιο (|νός περ ὁδοῖο) 1010 νείκ. λῦσαι (λύει) 1023 οὐ δέ τις ἄλλη μῆτις (οὔτε τιν' ἄλλην μῆτιν) 1029 ἀπορθήτοιο πόληος (|θητος πόλις ἔπλεν) 1055 σεῖον δ' ἐγχείας (σείων ἐγχείην) 1066 πεπ. ἀμφ' ὀδ. (ὀδύνῃσι πεπαρμ.) 1072 προςπτύσσ. (ποτιπτυσσοίμεθα) μύθοις (|θῳ) 1080 πρῶτα (πολλὰ) βοῶν (βροτῶν) θελκτήρια 1091 πήματ' ἀνέτλη (κήδε' ἀνέτλης) 1111 ἔπος ἐν θυμῷ — βάλετ' (ἐν θυμῷ δ' ἐβάλοντο ἔπος) 1127 γάρ σφιν (πᾶσιν) ἑαδότα μῦθον ἔειπεν Il. Ι 173. 1181 ὁμιλ. ἐστιχ. (ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο, ἐστιχόωντο ἰλαδόν) 1183 βαῖνον ἐποψόμεναι (ᾤχετ' ἐποψόμενος) et ἀνέρες ἀγροιῶται 1198 ἑλισσόμεναι (|νοι) περὶ κύκλον (δίνας) 1200 πυκ. φᾶσθαι ἔπ. (φάσθαι πυκ. ἔπ.) 1254 καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν 1295 ἄκμηνοι (|νος) καὶ ἄπαστοι (|τος) 1301 κινήσουσιν ἑὸν μέλος (οὐδέ τι κινῆσαι μελέων ἦν) 1307 ἀνηνύστῳ ἐπ' ἀέθλῳ (ἐπὶ ἔργῳ) 1318 κάμμορε τίπτ' ἔτι (τίπτε τοι) 1337 ἐπι μακρὸν ἄυτει (ἄυσε) 1353 μενοεικέα τῖσαι ἀμοιβήν (τίσουσι ἐπιεικέα ἀμοιβήν) 1395 οὐ δ' ἐμάτησαν (|σεν) 1442 δίψῃ καρχαλ. 1475 Μοῖρ' ἐδάμασσεν 1503 νηλειὴς — πότμος, ἀδευκέα — αἶσαν (πότμος ἀδευκής, νελεὲς ἦμαρ) 1525 πολλὴ δὲ κατ' (ψυχὴ κατὰ δ') ὀφθαλμῶν χέετ' (κέχυτ') ἀχλύς 1527 ἕταροι (θεαὶ) δέ μιν ἀμφαγέρ. 1536 χυτὴν ἐπι γαῖαν ἔθεντο (ἔχευον) 1542 θάλπει σέλας (θάλπων σέλα) 1612 φυὴν ἐκπαγλον ἔικτο (δ' ἄγγιστα ἐῴκει, ἐίσκω) 1673 ἐνι φρεσὶ θάμβος (θυμὸς) ἄηται (ἄητο) 1699 ὕδασιν (κύμασιν) ἐμφορέοντο 1748 ἀνενείκατο φώνησέν τε.

Sunt haec sine dubio de eo genere, quod 'acumen doctrinamque quaerit in exemplari deflectendo, non ut lateat imitatio, sed ut pateat', uti scripsit Lehrsius in adnotatis p. 82 de Arist. stud. Hom.; sunt simillima eis, quae proximis capitibus percensebuntur quibusque Apollonium certe non 'noluisse grammaticum esse' demonstrabitur: satis igi-

tur diversa a cyclico eo dicendi genere, quod coarguebatur in neglecta vel modica verborum translaticiorum declinatione aut ad rem quae agebatur accommodatione. nisi putemus, quia vulgaria intercurrunt apud Apollonium, quia alia ad utrum genus pertineant potest ambigi, aliorum utpote docte et artificiose dictorum abstrusior est ratio, ideo ab eo qui severe iudicaret, qui causam minus cognovisset ac totum id genus improbaret, denique qui cavillari vellet, crimen in Apollonium iactari potuisse. Idem in Antimachum fictum ab Alexandrinis fuisse supra coniciebam propter eandem plane in Homero reddendo rationem, de qua Porphyrius apud Eusebium praep. evang. X, 3: *ὁ Ἀντίμαχος τὰ Ὁμήρου κλέπτων διορθοῖ. Ὁμήρου γὰρ εἰπόντος 'Ἴδεώ θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν' Ἀντίμαχος λέγει 'Ἴδεω θ', ὃς κάρτιστος ἐπιχθονίων ἦν ἀνδρῶν.' καὶ Λυκόφρων ἐπαινεῖ τὴν μετάθεσιν ὡς δι' αὐτῆς ἐστηριγμένου τοῦ στίχου. τὸ γὰρ 'τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη κρείων Διομήδης' σιγῶ, Ὁμήρου κωμῳδηθέντος ὑπὸ Κρατίνου διὰ τὸ πλεονάσαι ἐν τῷ 'τὸν δ' ἀπαμειβόμενος.' ὅπερ οὕτω πεπατημένον οὐκ ὤκνησεν Ἀντίμαχος μεταθεῖναι. τοῦ δέ 'λαῶν οἷσιν ἄνασσε, πατὴρ δ' ὣς ἤπιος ἦεν' Ὁμηρικοῦ ὄντος καὶ πάλιν ἀλλαχοῦ που λεγομένου 'οἱ δ' ἐπεὶ ἀμφοτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγες,' ὁ Ἀντίμαχος μεταθεὶς τὰ ἡμιστίχια πεποίηκε 'λαῶν, οἷσιν ἄνασσον, ἐκαρτύναντο φάλαγγας.'* nihil similius Apollonii consuetudini inveniri poterit.

Ceterum quamquam Callimachi epigramma in hanc quam legimus Argonauticon recensionem scriptum non esse exploratum est et quamquam quae apud doctos viros hodie obtinet sententia de mutationibus in *ἐπεκδόσει* non admodum gravibus factis falsissima est, cum tamen Homerica omnia a manu postrema inlata esse prorsus sit improbabile, quod plurima sunt quae differunt ab Aristophane, Zenodotum etiamnunc referunt, etiam inter ea quae sublata aut mutata sunt, Homerica multa de cyclico genere esse potuerunt. De prima Apollonii recitatione et de aetate epigrammatis Callimachei vel difficile est vel otiosum disputare. novisse Callimachi iudicium Apollonium certum est, non secutum esse apertum; impugnasse data opera, quae ipse contraria pro-

baret luculento exemplo illustrare voluisse, in eaque re indefesso labore eo usque enisum, quo loco hodie deprehendimus, non improbabile.

CAPUT TERTIUM.

De duplice carminis Apolloniani recensione et editione quae adhuc pervulgata sit opinio, cur relinquenda videatur et quid mihi persuaserim, supra p. XVII indicavi. Non id agetur hoc capite, ut quae summatim proposita sunt argumentis adstruantur; sed in eam rem hi libri prolegomenon, quotquot erunt, conscripti sunt. quibus si satis evinci id poterit quod spero posse, nec in refellenda operose pristina ratione necesse est immorari, cum altera satis excludat alteram, de triplici autem editione vix putem fore qui coniecturam faciat. Verum tamen cum de veteri opinione viri docti certatim commentati sint, amplificaverint eam et illustraverint multis modis, breviter de his laboribus commemorandum erit; neque tam res ipsa quam argumenta firmamenta additamenta eius rei recognoscenda, eo consilio, ut siqua docte excogitata et animadversa, sed ad eam rem perperam adhibita videantur, at tamen semota ab illa interpretatione indigeant, ea ut explicentur et suo loco reponantur.

Opinio ipsa illa de editionibus olympiadum fortassis CXXXI et CXXXIII supra negavi intelligi posse, quo nitatur fundamento, nisi forte quod poeta carmen suum Rhodi *ἐπιξέσαι* et *ἐπιδείξασθαι* ab utroque vitae auctore traditur, Alexandriae postea *ἐπιδείξασθαι* tantum et uno quidem teste dicitur: quo testimonio semel vel neglecto vel spreto fieri non poterat, quin prima praetextati poetae recitatio pro prima editione acciperetur; quam quidem tunc factam esse aeque improbabile videri possit atque illud, circa olymp. CXXXXIIII recitationem sine curis secundis et nova editione factam. Totum carmen an particula eius tunc ab adolescente recitatum fuerit, cum quaesitum sit, *προέκδοσιν* tamen quattuor libros complexam fuisse statuitur: primum

librum tunc prodiisse eo argumento, quod ex illo solo certiora testimonia supersunt, nemo inventus est qui suspicaretur, quod tamem cum specie quadam fieri potuit.

Sed origo eius opinionis, si memini, posita est in quadam Ruhnkenii observatione, cuius tanta fuit apud posteros auctoritas, ut etiam qui de eius veritate dubitarent, tamen sequerentur quod inde consectarium, sine illa precarium erat. Coniectura igitur Ruhnkenii haec erat, ut in verbis scholiorum ad *Α* 972 *ἰσόν που κἀκείνῳ*: *ἀντὶ τοῦ νεωστί. τοῦτο δέ φησιν . . . γράφεται δὲ ἁρμοῖ που . . . ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, νεωστὶ* . . . locutionem *γράφεται δέ* ex vulgari consuetudine de veteri scriptura obiter adnotata acciperet, eamque scripturam ad primam editionem referret; deinde vero cum in Etymol. magno p. 144, 52, Favor. Ecl. p. 123, 8 et apud Suidam s. v. *Ἁρμοῖ* p. 748 e Callimachi Hecale versus persimilis notetur, *ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς* sive *ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴουλος*, hunc olim obversatum Apollonio suspicaretur, sed imitationis vestigia postmodo sublata, ne quid sibi surreptum Callimachus queri posset. Adsensum ingenioso sane invento praebuit Naekius, de Call. Hec. p. 89, qui 'neque ego' inquit 'excogito, quo alio consilio mutaverit.' adsensus olim fuerat Gerhardus, qui scholii verba priora *ἀντὶ τοῦ νεωστί* delenda putabat, utpote ex sequentibus occupata. monebo, quod infra alicubi adnotatum lectorem fugere possit, ea verba pertinere ad id lemma, quod in archetypo codice fuit *ἁρμοῖ που κἀκείνῳ*: quam scripturae differentiam cum scriba librarius sero animadvertisset, more suo postmodo supplevit.

Plenior sententiae Ruhnkenianae refutatio extremo hoc capite legetur. animadverterat ipse Ruhnkenius esse alios locos Callimacheis similes nec mutatos a poeta. eorum unus satis cyclicus extat *Α*, 1309 teste scholiasta, ut vanum sit coniectare de morte Callimachi, quae intervenerit ante editionis Rhodiacae tertium librum absolutum, praesertim cum tertio libro Callimachum manifesto notatum supra viderimus. Reliqui erunt fere *Γ* 276 *ὅντε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες* similis Hecales versui fr. XLVI *ὅντε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμοβροί*, *Γ* 617 *ἠπεροπῆες ὄνειροι* qui sunt in fragmento, ut visum doctis amicis, Hecales apud Et. magn. p. 433, 51,

locus *Δ* 1165 sqq. non dissimilis fr. CCCCXVIII, quod ad Hecalen rettulit Naekius p. 155, postremo *Α* 129 proxime distans ab hymni in Iov. v. 15, cum varietate tamen scripturae. In his operae pretium non putaverim quaeri, ecquid ad vivum Callimachum carpendum scriptum fuerit eo consilio, ut per similitudinem dissimilitudo patesceret, velut ad *Γ* 306 commemoravi amici coniecturam, nec deforet quod diceretur de *ἀμορβός*, de fragm. Call. prolato in schol. Ven. Il. *Ζ* 484, aut si necesse esset de obrepente *ἰούλῳ*; an adversarii ante annos quadraginta mortui locutionibus aeque secure usus sit, ac *Δ* 447 Philetae versu tertio fragmenti 8 apud Bach. p. 37, Eumeli aliquot, schol. ad *Γ* 1372, Arati v. 631 *Α* 555, v. 820 *Α* 1141, v. 423 *Α* 1203, v. 424 *Β* 1253, aliis.

In ipsis versibus ex priori editione servatis quidquid antehac visum inesse insubidi, quod scilicet a tenera aetate poetae excusationem haberet, id omne evanuit postquam codex Laurentianus rectius ab amico diligentissimo inspectus et scholiorum Parisinorum futilitas perspecta est. Nihil aliud in eis deprehenditur nisi sermo a subtiliore observatione Homeri aetatis Aristophaneae alienus. Primum testimonium est in scholiis nostris p. 322, 4, ubi olim edebatur *ἐν τῇ προεκδόσει οὕτως ἔχει, Δμωὶς ὅπως κεν ἑοῖσι βιώσομαι ἐν μεγάροισιν. καὶ τὸ ἑξῆς οὕτως, ὀϊζυρὴ ἀχέεσσι δυσάμμορος. εὕρηται δὲ καὶ οὕτως, Σεῖο πόθῳ φίλε κοῦρε δυσάμμορος· ᾧ ἔπι μούνῳ.* sic secundum Stephanum. in scholiis Parisinis vero prior versus sic, *Δμ. ὅ. κενεοῖσι βειόμαι ἐν μ.* De his iudicia tulerunt Gerhardus p. 9 sqq., Bernhardyus h. ll. gr. II p. 236. Nihil repositum nisi quod vel singulare vel rarum apud Homerum esset; nihil expunctum quin vel certa fide alienum ab Homero, vel suspectum fuerit, velut *βείομαι* eo loco, quem imitatus, Il. *Χ* 431, vetustius Aristarcho, non ab illo primum improbatum videtur. is quidem quid scripserit non admodum certum, si vel codicem Venetum alterum prae primo audias. scripturae *βώσομαι* tenuia quaedam vestigia sunt in scholio ad Od. *Ε* 299, quae Aristophanis esse potuit, cum apud Apollonium adsit *Α* 685.

Secundus locus, qui in proecdosi fuit pro versibus *Α*

516 ad 523, traditus est in scholiis nostris p. 330, 16; nec multum abludunt edita praeter quod Parisina φάνη ὁδὸς τ. ἐπὶ νυκτί βουθυσίην habere dicuntur et quinti versiculi initium comminiscuntur ἰθὺς ἔβαινον . . ., ad supplendum sententiae hiatum. Coniecturis indulgendum vix videtur. per triduum sacrificatum esse si minus convenit ad ea quae hodie antecedunt, potuit rectius quadrare ad ea quae in proecdosi aliter narrata erant. versus 524 secutus est fortassis, sed verbis δὲ λιμὴν Παγασήιος mutatis. Ceterum quae in epecdosi leguntur plena sunt locutionum Homericarum, in alteris nihil eius notae.

Tertium testimonium est in scholiis p. 332, 9. videtur κυριότης verbi μορμύρειν quaesita, quam ex Homero observatam exponunt Hesychius et Doederlinus, usurpavit altero loco Apollonius. in priore scriptura ἀφρῷ aegre cum eo verbo iungebatur, prout fit apud Homerum ubique.

Quartum est p. 342, 19, satis obscurum, cum versus 725 et 728 nisi priore aliter exeunte coniungi non potuerint. ingeniosa est Gerhardi coniectura refingentis ita, ἐς ἥλιον ὅσσε βάλοισθα, quod contra Homeri consuetudinem dictum foret, semel tantum Ἥλιον τρισυλλάβως habentis Od. Θ 271, appellativum numquam.

Quintum leges p. 348, 14, ubi quod olim edebatur διὰ δίφρακος emendavit iam Gerhardus. Προδόμου olim non Homerico sensu posuisse videtur, sed eo quo in Et. m. p. 688, 34 et apud Hesychium πρόστωον redditur. Homerico intelligendum relinquere noluit, quod locus incelebrior, de quo scholia ad Il. Ε 137 Ι 90, 472, per quem transiisse alio advenam ipse etiam ordo verborum indicabat. Δίφραξ, qui est θρόνος γυναικεῖος secundum Hesychium, ab epica gravitate non unam ob causam merito abhorrere visus. vid. Athenaeus V, 20 p. 425 Dind. dignitas et perspicuitas loco ex correctione venit.

Ultimus locus traditur in scholiis p. 349, 4, versus quattuor qui pro tribus fuisse videntur Α 801, 802, 803, satis profecto languidi et inelegantes. Homericum nihil remotum, sed adiectum.

Praeter haec, quae certa fide e priore editione servata sunt, docti viri aliquot versus integros, plurima scripturae

discrimina ex illa sublecta in codicibus carminis vetustis recentibus, in scholiis et apud grammaticos sibi deprehendisse visi sunt. Referam de versibus quid aliis placuerit, de scripturis quaestionem de integro instituam.

Maxima est probabilitas coniecturae Gerhardianae de versibus in scholio p. 437, 15 propositis, qui locus veteris hypomnematis speciem refert, e quo etiam superiora obiter enotari potuerunt. *ἐν τοῖς ἐπάνω* verba librarii vitium esse reor, qui cum scriptum invenerit *ἐν τῇ προτέρᾳ*, velut de Aristarchea altera editione est in schol. Il. *Σ* 182, visus est sibi legere *ἐν τοῖς προτέροις*, uti aliquotiens vel scripsit, vel scribere potuit, substituitque usitatiorem locutionem *ἐν τοῖς ἐπάνω*. Paulo minus exploratum est de versu eo qui in codice Guelf. et recentioribus quibusdam post *B* 1116 legitur, in Laur. a manu secunda suppletus. sunt ei codices et ea in Laurentiano supplementa ex archetypo illo descripta, in cuius marginibus prioris editionis discrimina adnotata fuerunt. verum idem archetypon audaces nec indoctas habuisse interpolationes docebitur, non dissimiles huic argutiae, qua Mossynoecorum mentio e regione insulae fortassis displicuit, quos iam supra v. 1030 praetervecti Argonautae dicerentur. accedit quod *περαίης νήσου* sensum mihi non habet et inepte ex *Α* 923 *Δ* 1213 mutuo sumptum videtur. Ceterum quae v. clss. Bernhardyus de eo loco commentatus est, poterunt nihilo minus probari. Proxima est controversia de eo versu, quem post *Γ* 738 quidam libri habuerunt teste scholiasta p. 467, 19, quique ita in editis scholiis legitur, *οἰσ. ξ. ὑπὲρ οὐ τόδε. ν. ὅ.* In eo scholio quis loquatur, incertum est. scribam codicis Laurentiani de hoc suo libro dicere *ὡς ἐνταῦθα* credibile est, reliqua ex archetypo reddidisse convenit, cum is homo plures codices non adhibuerit. in archetypo quae varia scriptura adnotata fuit, non fuit recepta, velut nec in Guelf. comparet. est igitur alius originis quam superiora id genus omnia. De sententiae praestantia varie iudicari potest. *οἴσομαι* locutio rectius habet quam *οἰσομένῃ ξείνῳ* ex ipsius Apollonii usu et Homeri, Il. *Ν* 168, ubi in scholiis adnotatum, Od. *Τ* 504. arguti nonnihil inest in illa praecisione ac reticentia. Quidquid de hoc versu statuetur, statuendum erit de altero per-

simili, in quo plus etiam difficultatis et maior doctorum virorum fuit dissensio, qui antehac edebatur *Δ* 545. In ipso cod. Laurentiano legitur a prima manu post 540, ascripto, ut suspicor, a secunda manu, indicio ordinis quo fuit in archetypo Guelferbytani. doctorum iudicia legi poterunt apud Wellauerum, Gerhardum p. 38, Bernhardyum p. 236, quorum unumquodvis habere videtur quod obstet. vix putaverim alium illi versui locum dispici posse quam inter vv. 539 et 548, si tollantur qui nunc intercedunt. quaeritur igitur, utrum Apollonius hos versus 540 ad 547 in altera editione illi *τυτθὸς ἐών κτλ* suffecerit deflexo pronomine *ὁ γάρ* ab Hyllo ad Herculem, qua in re Aristarcheam h. e. Aristophaneam observationem secutus videri potest, Homerum *πρὸς τὸ δεύτερον ἀεὶ ἀπαντᾶν* — an forte grammaticus quis vel diasceuasta versum non admodum egregium procuderit vel quod ambages illas fabularum inprobaret, vel quod libro uteretur in quo scribendo librarius ab *Ναυσιθόοιο* v. 539 ad idem nomen v. 547 aberrasset. namque aut illum versiculum aut versus illos sex in margine archetypi codicis Laur. appositos fuisse satis apparet. Quod de diasceuasta aut sciolo suspicatus sum, nec ipsum probabili exemplo caret, siquidem Bernhardyus p. 237 eam originem ponit versuum *B* (382), (383): cuius sententiae praesidium petendum est e scholiis p. 411, 30 et 31, unde manifestum est aliquando afuisse, fortassis adeo cum v. 381. quod plerique e priore editione sublectos arbitrati sunt, sine causa fecerunt, uti et illud, cum negant Apollonium versus integros in carmine iterasse. redit praeter locos eius modi ut *A* 705, 714 *A* 527 *Δ* 583; *Γ* 409, 410, 495, 496; *Δ* 1105, 1118.

Aliis quibusdam locis suspicio de priore editione mota est, quod emendatio non suppetebat; ac fuerunt summi saepenumero grammatici, qui id perfugium non contemnerent: Hemsterhusius Ruhnkenius Hermannus *Γ* 375, Ruhnkenius *A* 1226 *B* 1127, Brunckius Hermannus *Γ* 248, Gerhardus Bernhardyus *A* 593, Gerhardus *A* 941 *B* 882 *Δ* 435.

Postremo nec grammaticorum veterum qui locos poetarum referunt pervestigatio ulla proecdoseos Apollonianae vestigia suppeditavit: nisi forte coniecturam facere velis (quam audio a nescio quo, imo video iam a Sylburgio factam esse)

in loco Etym. magni p. 588, 2, qui habet ita: *Μίμας γὰρ ὄρος ἐν Θρᾴκῃ, ὡς παρὰ Ἀμμωνίῳ, Ἤδη δ' ὑψιτενής τε Μίμας ὑπελείπετ' ὀπίσσω, καὶ Πιμπληῗδος ἄκρης.* Ethnica ex Apollonio eiusque commentatoribus a grammatico quodam enotata inesse Etymologico infra videbimus. docti poetae verba videntur; Mimas mons intelligendus videtur e regione Pimplae Macedonicae, quam Thraciam dicit Strabo p. 471 fr. 17, p. 410, in Pallene, quae *ἐπὶ Θρᾴκης* dicitur ab historicis, *Θρᾴκη* ipsa apud Stephanum et schol. Apollon. Phlegraeus Mimas est apud Apollonium *Γ* 1227, ubi conf. scholia. *Phlegraea iuga* apud Propertium IIII 9, 48 ed. Haupt. Locus in proecdosi potuit esse circa *Α* 595. De altero eius modi testimonio dixit Ruhnkenius in ep. crit. p. 279: versus sunt quinque in etymologico Parisiensi inventi, quorum unus Apollonio tribuitur a Tzetza ad Lycophronem, ultimus adhibetur in Etym. magno p. 819, 41. Ad Argonautica nullo modo referri posse perspexit Gerhardus p. 71. quae emendaturus eram et de *Κτίσει* aliqua coniecturus occupata omnia video in Addendis ad Meinekii Euphorionem p. 402. restat ut adnotetur, quae virum clarissimum adverterunt, *Πληγάδες* pro *Συμπληγάδες* et accusativi in ea voce usum esse peculiaria Apollonio. conf. Arg. *Β* 596, 645 et adnot. ad *Α* 644, 799.

Tantum de versibus. Hinc paulum evagata doctorum virorum sagacitas etiam in variis scripturis, quae olim innotuerant, prioris editionis reliquias rimata et quidquid apertum calami errorum non praeferebat, quasi pignerata est: velut ex scholiis quod adnotatur *Α* 688, 972 *Β* 246, 719, 787 *Γ* 847, 1186, 1377 *Δ* 190, 1081, 1243, 1561; e grammaticis *Α* 59, 95, 158, 211, 549, 565, 888, 966, denique e scriptis libris vel recentissimis quae piget commemorare. Nec putaverim de universo hoc conatu dicendum amplius esse aut meditandum.

Non puto ullam inveniri posse scripturam quam saeculo quinto vetustiorem esse constet, quin aut pro commento aliquo grammatici aetatis Apioneae haberi possit, velut Irenaei illud *Β* 127, aut ex paraphrasi duci potuerit, quales cum ipsos veteres Alexandrinos confecisse tum recentiores grammaticos aliquot reliquisse notum est, cuiusque in ipso

Apollonio vestigia satis manifesta sunt in Etymologico et scholiis; nullam quam ad proecdosin potius quam ad hanc, quam legimus, editionem eiusque vicissitudines referri ratio postulet, nisi idonea vetent testimonia aut argumenta.

Sed maxima pars eorum quae pro editionis pristinae vestigiis habita sunt quaeve in apparatu variae lectionis a nobis edito eiusdem notae videri possunt, debentur studiis grammaticorum ambitiosis et deliberatis, qui post quintum saeculum hunc poetam diligenter tractarunt, quos deinde secuti librarii et interpolatores nec ipsi ullo tempore a mutandis et vexandis eius verbis abstinuerunt. Ea ut aliquando primis lineis describantur non solius Apollonii causa utile erit.

Primum ad id erit ut conspectus proponatur codicum qui innotuerunt, quod de his priorum editorum culpa magna esse videtur ignoratio.

Codicem eximium illum Laurentianum saec. X, de quo adnotatum leges in calce horum Prolegg., sequuntur trium saeculorum intervallo libri tres, Vaticanus bibliothecae Palatinae numero CCLXXX signatus, membranaceus, scholiis quibusdam brevioribus instructus, collatus a Flanginio, Guelferbytanus quem post Laur. descriptum invenies, et Laurentianus alter, plutei XXXII sextus decimus, bombycinus, de quo pauca adicienda sunt. usurpatus est ab Henrico Keilio et Christophoro Zieglero. Keilius in schedula mihi transmissa ita fere testatur: scriptum videri saec. XIII, in Italia, fortassis Ravennae, continere praeter Apollonium aliquot poetas: exaratum in paginis bipartitis ita ut bini versus in linea continuentur, alterni sibi subiciantur, lineis in pag. tricenis quaternis, quinis, septenis, quadragenis, scriptura compendiis plena ac difficili; consentire cum Laur. veterrimo XXXII, VIIII in inscriptionibus librorum, in interpunctione, discedere in accentibus et reliqua prosodia, in defectu frequentissimo litterae ν finalis et ι subscriptae; glossemata inesse quae ex Laur. altero petita videantur, scholia, vitas, argumentum abesse; non se dubitare quin liber ex Laur. VIIII aut eius exemplo transcriptus sit, nec quae in scripturis discrepent aliud quid videri quam interpolationem non indocti hominis; manum adeo videri eandem

quae codicem Marcianum Aeschyli (Venetum alterum chartaceum, puto) examussim ex Laur. VIIII descripserit, nisi quod ille litteris spatiosioribus usus. Contra ea Zieglerus in libello egregio observv. in Ap. Rh. Arg. 1846 'Mediceus XVI autem ita plerisque in rebus cum Guelferbytano conspirat, ut non sit dubitandum quin ambo ex uno eodemque fonte fluxerint.' quod profecto cum ex iis quae Keilius de scribendi ratione et orthographia tradidit, tum ex ipsis scripturis ab utroque viro doctissimo enotatis confirmari mihi videtur. eas scripturas suis locis adposui omnes. pervellem plenam collationem me habuisse, quae cum scripturis codicis Guelf. proposita apparatum ita consummatura erat, ut nihil ultra opus esset.

Qui restant libri omnes sunt saeculorum XV aut XVI: membranacei, Ambrosianus B LXXXXVIII forma quadrata, saec. XV ineuntis cum scholiis quibusdam; Laurentianus plut. XXXI, XI insignis membranarum nitore, scholia habet interposita longis versuum intervallis et diverso ab editis ordine, ceterum similia, addita etiam subscriptione de Tarrhaeo Sophocle Theone et utraque vita; Laurentianus XXXII, XXXXV cui variae scripturae in margine sunt ascriptae; Laurentianus XXXI, XXVI, scripturae recentissimae, praefixum habet argumentum codicis Laur. VIIII et vitam posteriorem, scholia in paginis duodecim prioribus similia editis, deinde alia brevissima: chartacei, Ambrosianus XXII continens libros duos priores cum scholiis aliquot; Ambrosianus XXXVII; Ambrosianus LXIIII, qui desinit in versum Γ 1306, habet glossemata et scholia quaedam; Laurentianus XXXI, XXVIIII cum glossematis et scholiis; Vaticanus bibl. Palatinae CL a Flanginio collatus, cui cum liber quartus desit, saepenumero tamen ex eo scripturae apud Wellauerum proferuntur; Vaticanus XXXVI et Vaticanus quartus CXXXXVI olim Urbinas simillimi inter se, collati ab eodem Flanginio; Vaticanus XXXVII et MCCCLVIII et Ottobonensis CCCVI libri secundi, a Zieglero aliquot tantum locis inspecti; Riccardianus XXXV formae quadr. cum scholiis rubro scriptis manu Zachariae Calliergae; Parisienses quinque Brunckii, catalogi MMDCCXXVII, MMDCCCXXXXVI, MMDCCXXVIII, MMDCCXXVIIII, MDCCCXXXXV; Vindobonensis

et Vratislaviensis a Wellauero collati, qui cuius modi sint, ignoro.

Viginti sex sunt libri, quorum quos postremo loco viginti duos enumeravi, neque qui inspexerunt dignos habuerunt quos denuo aut integros conferrent, neque mihi in collationibus editis aut speciminibus scripturae quibus usus sum quicquam apparuit eius modi, quod de codicibus noviciis praedicatur saepenumero, usu venit nonnumquam, ut e multo vetustioribus transcripti sedulo videantur. Unum Vaticanum CL fateor aliquid interdum praestare eius modi, quod a Laur. XXXII, XVI expectari poterat, ut melioribus Guelferbytani scripturis accedat, *B* 1105, 1166, vel adeo integriores eiusdem originis exhibere videatur, velut *A* 281, 285, 339, 553, 767, 781, *B* 921 et quae passim in adnotatis reperientur. Sed habet idem interpolationes Guelf., habet novas plurimas suae aetatis partim ex illo, partim ex Laur., velut *Γ* 1165, ductas. cautione opus maxima, nec ea quidem quae bona suppeditat, alio loco quam pro correctionibus docti Graeculi saepe habenda. inesse quaedam videntur ex Hesychio ante Musurum desumpta. Codicum Parisiensium inferior est etiam locus, idemque fere qui scholiorum Parisiensium, quae e codice catal. MDCCXXVII, nisi fallor, edita sunt: inest et his non nihil fortisan e melioribus libris petitum, sed quo uti non liceat aliter nisi cum carere possis. aetas et dignitas eadem quae codicum Italorum interpolatorum in poetis latinis. Nec siquid in verbis Apollonii eorum auctoritate editum videatur, id aliter velim accipi, quam aut pro sollerti coniectura, cuius nemini, ne ignoto quidem, laudem praeceptam volui, aut pro phrontidis siglo adposito.

Saeculi decimi tertii codices quos supra indicavi nec ipsi ab interpolatione sunt alieni, quae in Guelferbytano horridula et inepta est, *A* 281, 1132, 1133, 1359 *Δ* 1429, 1537, qualis fere solet esse codicum latinorum aequalium, paucissimis tantum locis erudita et callida, velut *A* 346 *B* 984, 1186 *Δ* 712, 1224, 1243, 1373. Laurentiani XVI ea fere indoles videtur esse. Sed tamen hi libri si recte adhibeantur, ad eam quam proposui quaestionem plurimum conferre poterunt.

Ea quaestio erit de condicione carminis Apolloniani quae fuit saeculo decimo; deinde de ratione qua escendi possit ad saeculorum superiorum memoriam. de illo ut dici perspicue, de hoc autem coniectari probabiliter possit, efficietur auxiliis quae praesto sunt numero modica, pretio haud paenitenda ac tantumnon intacta.

Codicis optimi Laurentiani diligentissima quam edimus collatio non raro discrimina scripturae adnotata ostendit, quorum varia esse videtur origo. Quaedam a manu secunda cum sigla γρ deprehenduntur: *Α* 34, 551, 688, 1222, 1333 *Β* 358, ubi manum primam notavit Fr. del Furia, uti et 730, 804, 1032, 1219 *Γ* 98, 486, 599, 775, 1335, 1360 *Δ* 142, 324, 336. Ab his num segreganda sint quae sine illo siglo adnotantur proxime indicanda, et numquod discrimen manuum appareat, nescio. nam vir amicissimus secundum ea, quae infra in descriptione cod. Laur. eius verbis legentur, omnia haec ad manum alteram revocavit; sequar tamen rationem qua ipse in conferendo usus. itaque secunda manus non disertim, partim prima ab altero teste traditur *Α* 219, 893 *Β* 77, namque ibi quae de manu secunda scripsi e schedis desumpsi, quae de 'ma. pr.', ipse addidi, 324, 328, 335, 339, 471, 786, 824, 998, 1283, ubi de altera manu est qui testetur, *Γ* 613, 995, 1193 *Δ* 320, 390, 497, 994. secunda autem manus ascripta est ab altero utro teste *Α* 281, 1080, 1257 *Β* 77, 1198 *Γ* 124, 217, 228, 317, 738, 1266 *Δ* 308, 341, 499, 608, 657, 746, 1721.

Illud autem exploratum est, quae huc usque enotata sunt alius modi esse omnia atque haec quae proxime subieci, quae sine siglo illo, si duos locos *Β* 246 *Δ* 336 excipias, nec dubie a manu secunda extant. In *Α* notabiliora 862, ubi de manu non dubitandum, 1106, 1270 coll. *Γ* 1023; leviora 94, 139, 276, 452, 874, 884, 893, 906, 929, 930, 953, 955, 1016, 1041, 1253, 1256, 1264. in *Β* graviora 145, 246, 391, 471, 536 in primis notandum, 556 manu dubia, 776, 873, 1000, 1016, 1030, 1067, versus post 1116 insertus; leviora 324, 328, 335, 339, in quibus de manu vix recte traditum puto, 389, 391, 392, 403, 445, 484, 535, 943, 1121, 1256, 1259, 1280. in *Γ* graviora 225, 542, 562, 963, 987, 1001, 1010, 1111, 1166, 1283; leviora 79, 364,

609, 621, 787, 994, 1071, 1152, 1211. in *Δ* graviora 170, 260, 366, 488, 499, 504, 513, 547, 551, 564, 578, 579, 604, 608, 632, 633, 644, 650, 658, 673, 676, 677, 706, 709, 774, 782, 788, 810, 1000, 1030, 1048, 1057, 1063, 1065, 1105, 1115, 1207, 1215, 1235, 1248, 1263, 1336, 1343, 1435, 1453, 1628, 1704, 1711, 1726, 1746; leviora 18, 112, 120, 137, 177, 220, 270, 271, 287, 305, 322, 340, 383, 417, 448, 452, 465, 469, 524, 554, 575, 582, 588, 591, 617, 621, 628, 629, 637, 656, 697, 739, 956, 966, 1011, 1230, 1241, 1269, 1317, 1327, 1364, 1395, 1417, 1562, 1614, 1364. Hae scripturae in Laur. libro adnotatae omnes exstant in codice Guelferbytano a prima manu: enotatae igitur sunt e libro saec. X Guelferbytani simillimo. quas adeo credibile est multo plures futuras fuisse, si in libro aliquo saec. XI aut XII, unde proxime originem ducit Guelf., adnotatae non fuissent scripturae eius codicum familiae, quam Laurentianus duxit. eius rei exemplum extat in Laur. a ma. sec. *Δ* 1132, in ipso codice Guelf. *Α* 403: aliis in locis talia a librariis novarum lectionum cupidis recepta esse veri simile est, velut *Α* 219, 987 *Γ* 124, 1089 *Δ* 341, 778, 865, 873, 943.

Codex Guelferbytanus praeter scripturas satis memorabiles et tamen manifesto vetustas utitur orthographia et diorthosi longe a Laurentiano diversa, quam saec. X in usu fuisse docet codex Venetus Iliadis: habet *πανσυδίη*, non *πασσυδίηι*, *οὐδέ* non *οὐ δέ*, iota subscriptum omittit, liquidas non geminat, *ν* paragogicum nisi ad hiatum vitandum nusquam admittit, oxytona in extremis versibus acuit et siquae sunt praeterea. Haec cuius modi fuerint in eo libro, cuius scripturae in Laurentianum inlatae sunt, ex eis quae supra posui nusquam apparet praeter quaedam nullius momenti *Β* 1016 *Δ* 709. in codice Laurentiano XVI haec quoque cum Guelf. conveniunt. Sed opportune accidit ut is homo, qui illa in Laurentiano VIIII ex altero libro adnotaret, aliquot locis versus olim in Laur. scribendo omissos suppleverit, aut perperam scriptos repetierit, de qua re adnotatum est ad *Γ* 922 *Δ* 851, 1100, 1428. Haec supplementa non esse petita ex eo libro, unde Laurentianus primum transcriptus, inde patet, quod siquae repetuntur, dif-

ferunt: *Δ* 952 ad 975; 1125 ad 1149. ex archetypo Guelferbytani et Laurentiani sumpta esse leve est indicium quod versus *Γ* 923 ad 934, *Δ* 948 ad 973, 1472 ad 1497 eum in modum scripti sunt quem in archetypo Guelf. obtinuisse apparet ex *B* 1015, 1016 *Γ* 1134, 1302 *Δ* 352, 845, 1351, quique est in Laur. XVI. gravius vero hoc, quod et scripturae et diorthosis convenit cum Guelferbytano. scripturae maxime *Γ* 944 *εὖτ' ἂν* 959 *μήλοις ἰδ' ἐνάσπετον* *Δ* 859 *πανσυδίῃ* 918 *ἀνερέψατο* 943 *ῥόον* 945 *ὀτὲ* coll. adnotatis ad *Γ* 1023, 956 *κορυφῆς* 1132 *μελίφρονος* 1137 *Ἑρμείης* · 1446 *τόδ'* 1465 *πεποιθότες*: diorthotica *Γ* 936, 940, 948, 951 *μεταλήγεσκεν* *Δ* 859 *ἀντιόωσι* 893 *ἡδείῃσι* 942 *ἀλλήλῃσι* 966 *αἰθυίῃσι* 1141 *ὕπερθε* 1143 *σφι* 1445 *ἐννεσίῃσι* 1487 *ἑτάροισι* 1496 *τέκε*. Quodsi Keilius, testis locupletissimus, manum primam et secundam quae est in codice Laur. eiusdem hominis diverso tempore operam navantis existimavit, nihil ideo huic rei de qua agimus decedit; sed minus erit mirandum quod aliquotiens manus secunda ea ratione usa est cui in prima scriptione adsueverat, velut *Γ* 939 *Δ* 869, 873, 880, 918, 931, 943, 969, 1131, 1475, 1488. quae praeterea differunt inter manum secundam Laur. et Guelf. velut *Δ* 866, 909, 1460 nullius sunt momenti.

Postremo quae in marginibus codicis Laurentiani leguntur scholia, ab eadem manu secunda exarata sunt, eodem igitur tempore ex eodem libro descripta: in quibus cum plurimi versus, lemmata, scripturae proferantur, conveniunt haec quoque egregie cum Guelferbytano, ut eis scholiis non codicem Laurentianum (quod satis patet ex locis id genus, ut *A* 789 *B* 543 *Γ* 1172), sed archetypum Guelferbytani illustrari appareat. scripturas notavi *A* 37 *Πειρεσίας*, quem accentum probasse auctorem scholiorum vides. ib. 103 *κείνην* et 125 *Αυρκήιον*: scriba cod. Laur. explicationem alterius scripturae quae adnotata fuit in archetypo scholiorum, anteposuit. ib. 862 librarius scripturam alterius codicis Laurentiano intulit, interpretamenta duo, alterum idoneum alterum absurdum ascripsit; videtur tamen etiam prioris in Laur. scripturae *ἐλήνυον* venustam explicationem aut repperisse aut excogitasse. ib. 1222 scholia cum manu sec.

Laur. consentiunt. *B* 78 quam scripturam e cod. Guelf. protraxi, extitisse videtur in eius archetypo, utpote quam scholii verba interpretentur p. 391, 34, ubi post ἐστιν hypodiastole ponenda, et 35. superioris versus scriptura fuit ἀάατον καὶ ἀρειών, adnotatis fortassis ἀάατος καὶ ἀρείων et ἤτε χερείων, quarum altera in Laur. ascripta, non a ma. pr., ut existimabam e silentio Keilii, altera in Guelf. transiit. ib. 246 librarius interpretationem scripturae Guelf. ad Laur. accommodavit, postmodo illam adiecit. ib. 275 ἐνεπέσθην, 498 ἐτήσιοι, 535 δείματι; absurdum enim quod vulgatum erat scholion accessisse in apographo aliquo cod. Laur. videtur. ib. 711 Πλειστοῖο. ib. 765 Δολιονίην τε plane ut Guelf. ib. 797 ἐμπελάσαι, schol. ἐπαγαγεῖν, velut apud Hesych. I p. 1199 est ἐμπέλα ἐμπέλαζε πρόσαγε. ib. 1219 δειδίσσεο θυμῷ. ib. 1283 εἰσελάσαντες Guelf., προσορμισθέντες schol. p. 448, 16. *Γ* 98 arguente scholio p. 453, 34. ib. 190 docente scholio p. 456, 7. ib. 200 lemma scholii non cum Guelf. convenit, sed nec cum Laur., at cum loco Etymologici quem ascripsi. ib. 225 προρέεσκε, 235 μέσαυλ. schol., μέσαβος Guelf., 601 ἐελδομένους, 847 Δαῖραν quantivis momenti discrepantiam. *Δ* 292 ὑμετέρῃ, 308 πανέσχ. cum schol., 322 Σίνδοι, ubi Guelf. aberravit. ib. 564 Λιβυρνίδες, 579 τοὶ δ' αὖτις coll. schol. ib. 604 ἐφήμεναι, 633 ἀπείρονα πόντον coll. schol. ib. 709 Ζῆνα παλαμναῖον coll. schol. ib. 765 Αἴολος, 788 περιβλύει, ubi ex Guelf. fortassis κ pro υ enotavi, 828 Φόρκῳ, 1243 scriptura Guelf. inter scholia adnotata, 1776 οὔ γέ τις. Orthographica passim: πανσυδίῃ *Δ* 859, liquidae non geminatae *A* 96, schol. p. 308, 20, 1148 schol. p. 372, 30, ib. 1168, extra lemmata saepissime; ν ἐφελκ. in extremis versibus omissum *A* 1245 schol. p. 379, 22 *B* 246, 248 schol. p. 402, 20, ib. 862 p. 433, 13, 1146 p. 443, 37, *Γ* 1128 schol. p. 476, 19, *Δ* 143 (cuius libri scholia emendatiora ad manum non sunt): etiam in eis plerisque quae ex aliis poetis aut ex aliis codd., *Γ* 739, proferuntur; eadem littera ante ῥ aut binas consonas sublata ex Aristarchi placito (schol. ad Il. *B* 671) *A* 1204; 1246, schol. p. 379, 22 *Γ* 43, 588; iota subscriptum ubique in scholiis eadem qua in Guelf. constantia omitti testabatur Keilius; Ἄλυς velut in Guelf. ubi-

que erat in apographo scholiorum antequam typis describeretur, quod quia nollet praestare amicus cum aliis id genus prosodicis ad vulgarem consuetudinem mutatum est.

Haec supersunt vestigia diversarum carminis quae paulo ante saeculum decimum integriores extiterunt, editionum, quas nemo facile ab ipsius poetae iteratis curis repetendas putabit, sed ad quas quidquid in recentioribus libris notabilius occurrit, revocandum erit. constat igitur nonnihil gestum esse eis saeculis sedecim, quae nimis securi transilierunt viri docti qui de proecdosi disputarunt. Quamquam ne illi quidem id potius habuisse videntur, ut proecdosin e variis scripturis eruerent, quam ut paratum esset quo uterentur adminiculo in scripturis diiudicandis et verbis emendandis. Nostra certe, cum proxime de antiquitate illius lectionis discriminis dispiciemus, plus referet ut diasceuastarum conatus deprehendamus quam unum aut alterum, si felicissime omnia cesserint, perincertum tamen futurum proecdoseos indicium.

Quaeritur igitur quousque ultra saeculum decimum ascendere videatur codicum illa stirps, ad quam librum Guelf. et Laur. alterum rettulimus. Si quis negare velit multo vetustiorem esse codice optimo Laurentiano ideo quod hic et Guelf. quamvis in diorthosi discedant, videantur tamen ex uno archetypo ducti, nec vitia eius modi, velut in utroque extant *A* 330, 372, 393, 883, 938, 1100, 1170, 1202, 1207, 1278 *B* 954, 993, 1069, 1086, 1239, 1249, 1266, 1283 *Γ* 218, 239, 254, 290, quod interpolatum in altero, 301, 373, 436, 486, 511, 513, 571, 748, 909, 959, 1047, 1054, 1172, 1399 *Δ* 50, 345, 348, 370, 390, 825, 978, 1049, 1312, 1385, 1450, 1465, 1583, 1664 non per plura saecula nisi admodum barbara propagari potuerint, nescio an fallatur. nam cum ab archetypo Laurentiani ad Guelf. quattuor saeculis intacta manserint, quae inlitterata non fuerunt, concedi ante nonum totidem certe possunt.

Proximum quaestionis subsidium est in Etymologico magno, cuius quamquam usus sum editione Sturziana, non Gaisfordii, satisque intelligo multa me latere quae explorata maximam rei utilitatem latura sint, memini tamen ante ali-

quot annos tantum me temporis impendere, quantum ad iterandam lectionem non suppetit. instituetur haec quam primum poterit; neque invidebitur ulli qui Apollonium et scholia, uti oportet, memoriter complexus operam in ea re collocare voluerit. Interim pristina editio studiosius excussa plus certe profuit quam si optima obiter et festinanter fuisset usurpata.

Pleraque quae in Etymologico Apollonii insunt, eo codice, cuius e marginibus Laurentiani ad nos notitia pervenit, aliquanto videntur vetustiora, nec ab ipso Etymologici conditore ex suae aetatis Argonauticon ac scholiorum exemplo descripta, sed inventa in eorum scriptis, quos compilavit. Qui Tarrhaeum *ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς* antestatus est p. 139, 6 (ad *B* 77, ut puto), ipsum fortassis adiit: velut qui Aristonicum adiecto *ἐν Σημείοις* sive *ἐν τῷ περὶ σημείων τοῦ Ὁμήρου* aliquotiens adhibuit, ipsum legit; qui p. 622, 39 eiusdem nomen posuit, desumpsit ex eo hypomnemate, cuius pars adscripta Il. *N* 137 in codice Veneto. Ac fuit cum ea Etymologici lemmata, quibus aliquot Apollonii versus proponuntur, deinde interdum paraphrasis, plerumque explicatio adicitur, commentariorum Lucilli Tarrhaei lacinias exhibere putarem. scriptos suspicabar ad eum fere modum, quo sunt, si memini, enarrationes in Aratea Germanici, atque in hoc exemplum:

B 568 *κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπο σπιλάδας τρηχείας*
κλυζούζης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον· ὑψόθι δ' ὄχθης
λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη

'. . . . *ὁ λεπτὸς ἀφρὸς τοῦ κύματος καχλάζοντος, οἱονεὶ ταρασσομένου πρὸς ταῖς σπιλάσι ταῖς τραχείαις καὶ ταῖς κοίλαις ἐμβράσεσιν'* . . . . *πεποιημένον δὲ τὸ καχλάζω. ὁ γὰρ ἦχος τοῦ κύματος κτλ.*, quae habet Et. m. p. 494, 15.

Simile est cum Et. m. p. 670, 40 duo versus Apollonii *B* 737, 738 exscribuntur, quattuor versuum paraphrasis adicitur, disputatione reliqua subtracta. Non dissimilia, cum p. 14, 39 tres versus inde a *Δ* 109; p. 24, 10 duo, apud Gaisf. tres a *B* 513; p. 43, 48 unus *Γ* 1323; p. 72, 5 duo *B* 366, 367; p. 75, 25 tres a *B* 476; p. 157, 54 unus *B* 946; p. 204, 50 duo *B* 131, 133 omisso medio; p. 228, 27 duo *A* 1117, 1118; p. 465, 27 tres ab *A* 1129; p. 469, 41 duo *B* 712,

713; p. 479, 52 duo *A* 550, 551 adiuncta in unoquovis loco luculenta commentarii particula ponuntur, qui commentarius ubique copiosior et doctior quam quae scholia nostra servarunt, si excipias *B* 476 et *B* 133, ubi eadem fere utrobique traduntur.

De his si ita existimare velis ut modo coniciebam, quae Lucillus scripsit scholia dici non poterunt, quod nec proditum usquam est. etiam Sophocles ὑπομνηματίσας Apollonium dicitur apud Stephanum. itaque cum lemmatis Etymologici p. 14 et p. 24 ascriptum legitur **οὕτως εὗρον εἰς τὰ σχόλια τῶν Ἀργοναυτικῶν τοῦ Ἀπολλωνίου** et **οὕτως εὗρον σχόλιον εἰς τὰ Ἀργοναυτικὰ Ἀπολλωνίου** non sit fortassis indicium eius, qui locos primus exscripsit, sed eius, qui eorum, quae disputantur, leve quoddam vestigium in scholiis nostris invenerit, quod in reliquis haud ei contigit. nam de quibus praeterea ea locutio usurpatur, p. 42, 52 **οὕτως εὗρον εἰς τὰ Ἀργοναυτικὰ Ἀπολλωνίου** et p. 518, 1 **εὗρον δὲ ἐν Ἀπολλωνίῳ καὶ σχόλιον**, et p. 689, 6 **ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ**, sunt ea ipsa nostrorum scholiorum verba ad *A* 974 *Δ* 820 *B* 279. adnotavit de ambiguitate illius locutionis Ritschelius de Oro p. 33. quod aliquotiens redit **εὗρον ἐγώ**, p. 664, 51, p. 789, 12 ad recentiorem aliquem hominem referendum videtur atque Orioni opponitur p. 540, 50.

Si de Lucillo quaestionem differas donec horum maxime quae edidimus, scholiorum ope accuratius instituendae otium fuerit, putabimus illorum Etymologici lemmatum auctorem exemplar carminis scholiis instructum habuisse multo locupletioribus quam quo hodie utimur. sunt enim praeter illa plurima alia in Etymologico quae nullis Apollonii versibus adpositis aut cum scholiis nostris quodammodo congruunt, aut olim in scholiis esse potuerunt. verborum explicationes invenies plerasque aut sub carmine notatas, aut si adieris locos eos, qui subnotantur; sunt quaedam brevissimae ad modum scholiorum asterisco notatorum. rerum enarrationes sunt eius modi, velut 95, 4 de Aeginetarum agone **ἀμφιφορίτῃ**, quod credibile est adnotatum fuisse *Δ* 1770; p. 108, 50 **Ἀνθεμοῦς** ad *B* 724; p. 244, 34 **Δάειρα** ad *Γ* 847; p. 647, 43 et 649, 5 **Παλαμναῖος** ad *Δ* 709; p. 718, 29 **Σκολιὸς πόρος**

ad *B* 549, ut ea tantum commemorem quae prorsus absunt a scholiis nostris, omittam quae auctiora adsunt in Etymologico, quamquam ne sub scholiis quidem nisi ubi ad ea emendanda faciebant, notata sunt. Horum igitur scholiorum qui doctrinam et copiam, scripturarum quas carmini subieci praestantiam reputaverit, facile temporis discrimen non mediocre ab eis quae in cod. Laur. servata sunt intelliget. Si Choerobosci aetate saltem exscripta putentur, quod saeculum quintum docti viri existimant, quia eius nomen uno eius modi loco, quem ad *B* 110 enotavi, subscribitur, tamen liber, unde sumpta sunt, aliquanto vetustior fuerit oportet. Atque eisdem excerptis usum fuisse qui codicem Marc. Ven. Iliadis adornavit, cuius pars vetustior saec. fere quarti est, cognoscitur ex scholio *Π* 183 coll. Et. m. p. 424, 49. Quamquam Choeroboscum, qui in scriptis grammaticis aliquotiens Apollonio utitur, non primum illa omnia exscripsisse crediderim, sed quae exscripta repperit auxisse passim observationibus de suae aetatis codicum scripturis: ut quem ad modum p. 93, 2 meminisse Apollonii eum videmus, ita praeter *Ὠρείδης* scripturae discrimen etiam illud satis ineptum interposuerit, quod est p. 325, 1 *Ἐόλητο, ἐκεκίνητο καὶ ἐτετάρακτο. γράφεται δὲ καὶ διὰ τῆς* $\overline{αι}$ *διφθόγγου*, quod et ipsum in nostris est libris; ut in lemmate p. 670, 40 scripserit *Πηλυγίς* eique locum post *πηλός* fecerit, quae scriptura in Guelf. adnotatur, sed cui quae sequitur paraphrasis adversatur; ut p. 676, 9 adnotaverit de Herodiano; ut illius sint verba p. 706, 28 *ῥύμβος δὲ καὶ ῥόμβος διχῶς λέγεται*, quibus deinde adiunxit quod s. v. *ῥόμβος*, quae codicum nostrorum *A* 1139 est scriptura, alicubi notatum invenit.

In illis igitur Etymologici locis manifesta sunt indicia, quibus cognoscatur recensionem Apollonii alteram illam a Laurentiano libro satis diversam extitisse iam saeculo quinto aut quarto. in eis quae pagina superiore iudicata sunt haec. De *B* 77 supra dictum. *B* 570 *ἄχνη* cum Guelf., non *ἄχνην* ut Laur.; v. 569 potuit esse *ὄχθης*, quod scholia edita p. 421, 28 reddere videntur. *B* 737 *πηλυγίς* potuit in vetere libro esse, si paraphrasin aliunde additam putes. Quod p. 72, 8 traditur *εἴρηται δὲ Ἄλυς οἱονεὶ ἄλης*

τις ὢν καὶ πλανήτης adcommodatum est ad scripturam Ἄλυς quam in Guelf. et scholiis obtinere supra dixi. *B* 131 καπνιόωσι incipiente qui in Et. sequitur versu a consona ex more illorum librorum. *Δ* 1117 ὕλη cum Guelf., ὕλην Laur.; etiam βριαρὸν in Guelf. demum mutari potuit. *Δ* 1130 ἀμφοτέρῃσι cum Guelf. Pag. 469, 53 docetur Aristarchum scripsisse ἵῃιε, ut in lemmate est, non ἰῄιε, ut in Laur. et ex errore levissimo in Guelf.: Aristarchi autem ad praecepta altera illa librorum factio exarata est. Pag. 479, 47 nihil est quod ad Laur. ipsum conveniat, omnia consentiunt cum eius manu secunda, Guelf. et scholiis. Pag. 244, 34 Δάειρα non ad scripturam Laur. pertinuit, sed eius codicis, cuius scholia supersunt, et Guelf. Pagg. 647, 43 et 649, 10 quae traduntur similia eis quae Suidas s. v. παλαμναῖος p. 17, 12 habet, ὁ τοὺς αὐτοχειρὶ φονεύσαντας τιμωρούμενος, Ζεὺς Παλαμναῖος — παλαμναῖος, φονεὺς, ἀντίθετος τῷ θεῷ, μεμιασμένος, πικρός, φόνιος, σοβαρός et παλαμναῖος. σημαίνει δὲ τοὺς αὐτοχειρὶ φονεύσαντας τιμωρούμενον καὶ τὸν ἐπί τινι μιάσματι κατεχόμενον, horum priora perspicuum est pertinere ad scripturam quae in Guelf. et a manu secunda in Laur. extat, Ζῆνα παλαμναῖον (ita enim Guelf.; falsus sum cum syllabam superne post circumflexum scriptam ουν legi) τιμήορον ἱκεσίῃσι, posteriora ad Laurentiani lectionem. quae et scriptura et explicatio quo modo fieri potuerit ut in scholiis nostris perscriberetur, infra exponam. — Aliis in Etymologici locis, de quibus vide sis ad carmen adnotata, eadem sunt vestigia: *Δ* 680 ἐφικάνει ma. sec. Laur., ἐφίκανεν Et. m. Gaisf. — 685 leves correctiones a ma. sec. — 735 δοιώ, acutus in fine versus, velut in Guelf. solet. — 743 scripturam ἐχμάζουσαν novisse scholiasten docet quod habet de αἰχμῇ p. 344, 6. — 789 Etymol. et scholia praeter lemma consentiunt. — 862 ἂν ἐλίνυον — 985 αὐτοί — 986 manifestum scripturas ἐν δ' ἄρα τοίγε codicis Guelf. et νῆα χυτῷ λιμένι olim coniunctas fuisse, alteram ex corruptela Laurentiani irrepsisse in Guelf. et in scholia. — 1037 mirabilis correctio in Guelf. a ma. sec., quam tamen suspiceris loco ipso Etymologici usam, unde glossemata etiam sumpta. — 1077 πελάνους et omissum ν cum Guelf. — 1123 Guelf., Etymol. p. 808, 35 et 43 et

prior pars scholii in *χεράδος* consentire videntur. — *B* 151 *τόνδε* cum Guelf. — 283 *χερσί* cum Guelf. — 300 de *μεταχρόνιος* in adnotatione dictum. — 358 *'Ενετήιος* cum ma. sec. Laur. et scholiis. — 425 *παροιτέρω* cum Guelf. secundum ea quae Et. m. p. 663, 27 habet. — 711 scripturae *Πλειστός* vestigia in Guelf. et in scholiis, de quibus infra dicetur. — 910 *Αὔλιον* cum Guelf. — 961 *'Αργέσταο* cum Guelf. — 1055 *πλαταγὴν* cum schol. — 1198 *μεμαῶτας* cum Guelf. — 1283 *εἰσελάσαντος* Et. m., *εἰσελάσαντες* Guelf. — *Γ* 200 *Κιρκαῖον τόγε δὴ* cum lemmate scholiorum. — 831 *καρηῖδας* cum Guelf. — 1377 *Πυρόεις* et *ἀπολάμπεται* cum scholiis. — *Δ* 320 Guelf. *σίγυνοι* ut Et. m. p. 712, 22. — 608 *οἴδματα* cum Guelf. — 886 *κατηλυσίη* cum Guelf.

Hinc quod colligitur, hoc est, restare nobis vestigia veteris Apollonii recensionis per saecula fere octo in membranis aliisque eruditionis monumentis dispersa, satis luculenta, vix tamen ut summa eorum idonea confici aut norma ex eis depromi potuerit, cuius in edendo usus fuisset, si Laurentianum librum fortuna nobis invidisset, praeterquam in rebus diorthoticis. Postquam Laurentianus adhiberi potuit, scripturae quae ex hoc uno innotuerunt et numero et bonitate praestare videntur plerisque ab illa altera librorum factione traditis, exceptis aliquot quae quinque saeculis quibus liber Laur. a lemmatis Etymologici distat facile depravari potuerunt: ipsa tamen diorthosis et orthographia libri Laur. habet cur prae altera admittendam existimes.

Nec iam agitur de pretio codici Laurentiano statuendo aut de subsidiis aliunde petendis, si quando ille fidem fallat; quibus de rebus neque multa est dubitatio, nec si qua parte perperam iudicatum sit a me, magni interest, cum de apparatu nihil celaverim aut subtraxerim. Hoc quaeritur, cur quas scripturas a Laurentiano longius discedentes maiori quam antehac factum est numero proposuimus atque antiquiori quam cognitum fuit aevo vindicavimus (velut *Γ* 1013, coll. Il. *Ξ* 223), tamen ne ad indagandam quidem priorem poetae editionem, in ipsis scholiis aliquotiens adhibitam, multum conferre existimemus.

Ad eam rem occupanda quaedam sunt ex quaestione de horum, quae integriora eduntur, scholiorum origine et

condicione. copiosam disputationem neque hic locus admittit, nec nisi adiumentis plurimis, Etymologico Gaisfordii, Larcheri, Zonara, aliis recte adhibitis instituere possis. satis erit si indicavero, unde exordienda sit et quorsum spectet.

Scholia igitur Apollonii putantur excerpta ex commentariis Lucilli Sophoclis Theonis, fere, ut Ruhnkenius suspicabatur, sub Tiberii imperatoris tempora, aucta deinde additamentis quibusdam, quorum modus non est definitus a viris doctis, Weicherto p. 399, Bernhardyo p. 237; insignior habitus esse non videtur. Dubitari primum potest de commentariorum illorum usurpatione. Lucilli aliquotiens nomen, Sophoclis aliquot observata deprehendi, Theonis unam aut alteram sententiam erui posse verum est; meliora pleraque ad illos revocanda esse satis probabile: fuisse aliquando qui delectum inde facerent eum in modum, quo in Aristonici Didymi Nicanoris Symmachi et ut audio Dionysii commentariis factum, id quidem testatur subscriptio codicis Laurentiani quam edidi p. 297. superesse eum delectum nihil testatur, cum subscriptio sit a prima manu, scholia ipsa a secunda; ut pertinere videatur ad ea quae is, qui carmen scripsit, adiecturus fuit, nisi aut ipse a labore avocatus aut liber archetypus subtractus fuisset. ponam de ea re Keilii testimonium et iudicium infra in descriptione codicis Laurentiani. Nec negaverim casu aliquo fieri potuisse ut in altero illo codice, qui scholia nostra habuit, eadem illa veterum commentatorum excerpta, paulo rariora fortassis, aut pro stamine aliquo olim fuerint, cui reliqua subtexerentur, aut parte quadam inferrentur ex libro eo, unde scripturae a codice Guelf. diversae et vita posterior, quae deest in Guelf., petitae sunt: de qua scholiorum adornatione multa adnotari possunt et poterunt quae antehac non potuerunt. illud negaverim, congeriem hanc scholiorum appellandam potius fuisse epitomen veterum commentariorum, quam promptuarium quoddam doctrinae Byzantinae; nec putaverim per librarios in hunc modum coiisse, sed ab oecumenico aliquo antecessore conflata, qui Lucillum aut Sophoclem aut Theonem numquam usurpaverit.

Magna est rerum etymologicarum portio quae similem

in modum tractantur in Etymologico magno atque in scholiis nostris Apollonianis, nec tamen ita, ut ex altero utro syntagmate in alterum venisse credibile sit. Nihil inprimis vestigii est, in scholiis olim fortasse plenioribus aut plura aut doctiora extitisse, quam hodie leguntur. nimis multa sunt in his quae praeter rem prorsus aut ridiculis cum erroribus aut ad locos adhibeantur alios, quam Etymol. indicavit, ad quos non oportuit. Partim igitur in Etymologico uberiora extant atque ita propemodum, ut in scholiis inde contracta videantur: exemplo erunt *Α* 204 coll. Et. m. p. 714 extr. et cod. A. Iliadis *Ξ* 142; 221 est Et. p. 798, 4 *μικρὰ πτερά*, reliquis ad locum Ap. *Δ* 144 spectantibus; 401 Et. p. 616, 45; 403 Et. p. 598, 19 coll. cod. A Il. *Ι* 137; 444 Et. p. 153, 29; 461 Et. p. 684, 10 coll. cod. Bess. Il. *Ξ* 16; 581 Et. p. 374, 29 et 33; 598, 4 Et. p. 519, 47; 723 Et. p. 288, 42 coll. schol. Od. *Τ* 574; 1027 Et. p. 442, 24; 1037 Et. p. 16, 32; 1117 Et. p. 731, 44; 1159 Et. p. 408, 29; 1178 Et. p. 135, 26; 1180 Et. p. 423, 20 coll. codd. A et B schol. Il. *Ν* 103; *Β* 795 Et. p. 295, 16; *Γ* 983 Et. 791, 32; 1258 Et. p. 739, 5; *Δ* 46 Et. p. 820, 1 coll. cod. B Il. *Α* 538; 63 Et. p. 109 extr.; 788 Et. p. 724, 7; 1258 Et. p. 280, 55; 1264 Et. p. 280 extr.; 1304 Et. p. 463, 13; 1314 Et. p. 661, 44; 1599 Et. p. 70, 14. Partim contra in scholiis sunt pleniora aut adcuratiora, in Etymologico exiliora, velut *Α* 292 coll. Et. 514, 19; 909 Et. p. 402, 33; 1008 Et. p. 291, 19 nisi quid nuper rectius editum; 1049 Et. p. 659, 30; 1177 Et. p. 512, 37 quamquam scholiorum p. 375 versus 22 extat Et. 41; 1180 Et. p. 697, 43; *Β* 192 Et. p. 561 extr.; 711 Et. p. 676, 5; *Γ* 549 Et. p. 664, 54; *Δ* 1405 Et. p. 696, 24. Quaedam utrobique concisa, tamen ut communem originem agnoscas: *Α* 238 Et. p. 646, 39; 669 Et. p. 704, 14; 696 Et. p. 160, 9; 775 Et. p. 486, 22; 789 Et. p. 655, 45. Deinde alia videas quae in scholiis eodem loco coniuncta sunt, in Etymologico distracta et in aliquot lemmata digesta, id quod aliquotiens adiectis verbis '*ζήτει εἰς τὸ . . . .*', aut aliqui indicatur. ita *Α* 218 est Et. p. 571, 23, ubi '*ὡς ἐν τῷ μ̅ στοιχείῳ εἰσόμεθα,*' p. 591, 44 coll. cod. A Il. *Α* 105 p. 356, 52; *Α* 322 scholion docet cohaesisse olim Et. p. 201,

12 et 22 et, ut puto, p. 689, 34 ad 36; *Α* 757 Et. p. 676, 28 et 38; *Α* 920 Et. p. 629, 38 et 28; *Α* 938 Et. p. 477, 23 et 653 extr.; *Α* 1089 Et. p. 53, 15 et 177, 44 coll. codd. A et B Il. *Ο* 717; *Α* 1134 Et. p. 196 extr. versu Apollonii ad lemma Homericum Od. *Θ* 250 applicato; *Α* 1141 Et. p. 111, 47 ubi scribendum Ἀνταία, et p. 388, 40; *Γ* 530 Et. p. 602, 40 et 183, 7; *Δ* 765 Et. p. 33, 38 et 40 coll. cod. B Il. 171; *Δ* 1614 Et. p. 66, 6 et 642, 5. Etymologici si locos miscellos aut copiosiores quaeras, unde particulae scholiis inlatae videantur, cavendum est a disputationibus eius modi, quales p. 28, 30 ubi v. 49 convenit cum schol. *Α* 1192, aut p. 504 extr., ubi conferendum schol. *Δ* 282, aut p. 563, 22 coll. schol. *Α* 695, aut p. 781, 8: quae ab homine recentiore concinnata sunt, Choerobosco fortassis, ut p. 768 extr., quod convenit cum schol. *Δ* 1311. Sed habemus doctas rerum etymologicarum complexiones, velut p. 77, 28 ad 41, unde scholia *Γ* 1018 *Δ* 847 et alia ducta; p. 118, 22 ad 38 cum loco Apollonii *Δ* 477; p. 260, 28 ad 41 cum duorum Apollonii locorum explicatione; p. 463, 14 ad 23, unde schol. *Δ* 1304; p. 472, 26 ad 42, coll. schol. *Α* 972 et *Β* 43; p. 547 extr. coll. schol. *Δ* 280; p. 625, 39 ad 51, quae compilantur schol. *Δ* 989, adiecto tamen Philetae testimonio; p. 659, 15 ad 24 cum loco Apollonii, quae distracta sunt in scholiis *Α* 1075, 1077; p. 805, 7 ad 14, unde particulae pleniores sunt in scholl. *Α* 473 *Δ* 432. Eiusdem originis putaverim locos luculentiores Et. p. 503, 1 ad 12, p. 689, 14 ad 25, quae eodem modo disiuncta sunt in scholiis *Δ* 12 et *Β* 279: coniuncta an aliquando fuerint, adiectis fortassis etiam quae sunt Et. p. 180, 31, dubitari possit secundum locum Eustathii, quem enotavit Nauckius de Arist. p. 122; ultra auctorem hunc Etymologici ad Aristophanem Byzantium coniectura escendi vix licebit.

Huius igitur commatis observatorum et analectorum egregium aliquem thesaurum olim praesto fuisse censeo cum ei homini, quisquis fuit, qui circa saeculum quintum Etymologici fundamentum egit, tum ei, qui aliquanto post scholia Apollonii concinnavit. in Etymologico quid actum sit, partim indicatum est, partim mox indicabitur. scholiorum conditor in auctore illo delibando maxime usus vi-

detur indiciis locorum Apollonianorum, quae cum etiamnunc satis frequentia in lemmatis Etymologici extent, suppresso tamen interdum poetae nomine, interdum versu, frequentiora adfuisse probabile est. Similem in modum ex eodem locorum Homericorum enarrationes, quas plurimas intervenisse ipse Etym. et scholl. Apoll. consensus docet, transcriptas fuisse in libros Iliadis Bessarionis et Victorianum memini subnasci coniecturam, cuius probandae otium non est.

Quaeritur de auctore earum observationum. nomen et institutum operis videtur indicari posse: de aetate loco rebusque gestis in arte grammatica qui uno verbo dixerit, novi neminem. In littera *Λ* Etymologici satis frequens est Methodii mentio. nomen subnotatur integris lemmatis, quorum magna est cum eis, quae modo commemorabam, similitudo. Sunt etymologica docte nec raro copiose disputata, perquam abnormia interdum, ut p. 32, 28; 39, 40; 48, 19; 59, 15; 68, 17; 72, 38; 73, 1; 84, 29; 111, 19, quale in scholiis Apoll. *Δ* 200 et Et. p. 669, 39 illud ex Il. *Ε* 838 est; varia saepissime, ut p. 103, 10; 148, 47; 174, 25. Descripta ea fuerunt in locos quosdam vel secundum etyma, ut docent maxime quae leguntur p. 84, 35; 85, 18; 96, 35 et 40, vel secundum analogiam, velut indicia supersunt p. 39, 40; 59, 41; 68, 17; 73, 11; 88, 1, vel alio, de quo supra coniciebamus, nexu. Inde est quod p. 57, 37 adnotatur '*οὕτως εὗρον εἰς τὸ λεξικὸν τὸ ῥητορικόν. συμφωνεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ Μεθόδιος εἴς τινα.*' Testimonia adponuntur cum alia egregia tum maxime poetarum recentiorum, Callimachi, Theocriti, Euphorionis, Nicandri. Apollonii praeter aliquot versus explicatos vocabula in unius litterae *Λ* lemmatis, quibus Methodius ascriptus, adsunt, si recte computavi, duodeviginti. Grammaticorum utitur auctoritatibus Artemidori, Didymi, Palamedis, Alexandri, Apollonii Dyscoli, Phrynichi, quibus ex aliis Etymologici locis accedent Lucillus Tarrhaeus, Aristonicus propter p. 656 extr., schol. Ap. *Δ* 1279, Ariston. ad Il. *Ρ* 112; p. 485, 37, Ariston. ad Il. *Ψ* 845, ubi leg. *τοῦ κάλου*, alii plurimi eorundem saeculorum, qui ad ipsius aetatem indagandam non faciunt. Zenodoto alicui et Choerobosco anteponitur p. 94, 28; 41, 41. cum Oro eum componi notavit Ritschelius de

Oro et Orione p. 42: eidem praeponitur p. 52, 41: cui rei non admodum multum tribuendum est. Certe illius Ethnica, in quibus et ipsis Apollonii mentionem fuisse cognoscitur ex eis quae Ritschelius p. 73 collegit, a Methodio esse usurpata fidem faciunt lemmata eius modi, qualia p. 45, 17, p. 60, 47, p. 64, 1, p. 70, 9, p. 72, 44, p. 75, 1, p. 93, 43. alia sunt, quae ad cerimonias et sacra pertinent, velut p. 94, 56, p. 96, 30, 33, p. 98, 22, quae unde esse possint me fugit.

Huic homini quin omnia debeantur quae in Etymologico magno ex Apollonio eiusque commentatoribus notata sunt, dubium non puto esse. ipse quid inde exscripserit, aut a prioribus, Oro potissimum, acceperit, tam scitu dignum quam verendum, ut sciri hodie queat. recensione carminis ab ea quam edimus diversa usum videri dixi, sed adeo vetusta et a scripturis intemerata, ut eae non modo usui multo fuerint in locis difficilioribus, sed etiam intersint, quas iniuria fortassis prae Laur. codice, re scilicet minus etiamtum cognita, spreverim. priori ipsius poetae recensioni numquas attribui operae pretium sit, non diiudicaverim.

Scholia Apollonii Methodio plurima debere et ipsum exploratum est. sed oritur quaestio duplex: qui illa adornavit, numquid omnino et quantum aut quo modo ex idoneis doctrinae copiis praeter Methodium sumpserit, et num in reddendo hocce adcuratione ac bona fide usus videatur. de altero nondum operam dedi; alterum negaverim. Abusum hominem lemmatis Methodianis ad interpolanda Apollonii verba aliquotiens suspicari licet, tribus autem locis liquido potest coargui. Suspiciosae sunt scripturae, *Γ* 847 *Δαῖραν* in codice Guelf. et in lemmate scholiorum, quae desumpta videtur e lemmate integriore Methodii, cuius particula extat Et. p. 244, 34. *Δ* 657 quod pro diversa scriptura alterius libri notatur a manu secunda Laurentiani nostri et in Laurentiano altero comparuit, sumi potuit a lemmate Methodii quod est Et. p. 123, 11. *Δ* 1304 *ἰάλεμον* in cod. Guelf. (de lemmate scholiorum non memini; haeret ea pars apud typographos) videtur deberi loco Etymologici p. 463, 14, quem in scholiis expilatum supra commemoravi. Certiora et indubia sunt haec. Loci *Δ* 709 explicatio petita

est a Methodii volumine, in quo inventa sunt quae ad versum subnotavi, sed coniuncta eodem loco eis quae Et. p. 647, 43 leguntur. invenit homo, secundum scholia, quomodo *παλαμναίας ἱκεσίας* interpretaretur (si modo ea verba in editione nostra aderunt). sed tamen idem, quod manus secunda Laurentiani testatur, propter illud '*Ζεὺς Παλαμναῖος*' quod invenit, confinxit scripturam *Ζῆνα Παλαμναῖον, τιμήορον ἱκεσίῃσι*, quam plenam habet Guelf. Aeque manifestum est *Δ* 1614 cum *ὀλκαίῃ* quid esset, minus foret perspectum, pro vitio id habitum, adnotatum esse de *ἀλκαίᾳ* ex Methodio: eius enim ipsa verba, adposito nomine, Et. p. 66, 6 ad 9, in scholiis legis; adduntur animi causa quaedam de etymo vocis *οὐρά*, quae sunt Et. p. 642, 5, olim fortassis apud Methodium prioribus illis interposita. Postremo scholion illud *Α* 972, de quo initio huius capitis agere institui, si quis contulerit cum eis quae sub ipso Methodii nomine perdocta traduntur Et. p. 144, non dubitabit quin homo male sedulus simili versuum sententia admonitus voculam *ἀρμοῖ* in Apollonianum arcessiverit: qua una re quantum fraudis poetae sit inlatum, supra exposui. Eodem facto fides omnis sublata scripturarum memorabiliorum, quae in eius stirpis codicibus, praeter ipsa Methodiana in Etymologico, traditae sunt.

CAPUT QUARTUM.

Non aliena ab hoc Prolegomenon libro, quo ea complectimur quae posteriorem Argonauticon editionem antecesserunt, quaestio est de Apollonii libro *πρὸς Ζηνόδοτον*. Eum librum Rhodi scriptum esse non admodum est vero simile: ubi etiamsi cum Bernhardyo (hist. litt. gr. II p. 230) grammaticam potius quam rhetoricam professum poetam statuas, mirum sit, si in eo genere se exercuerit, quod Alexandriae relictae desiderium maxime facere debuit. Si librorum eo apparatu non eguit, quem per Ptolemaeum Philadelphum Rhodo Alexandriam translatum Athenaeus I 3 b commemorat, de Zenodoti doctrina, qua ipse Apollonius, nisi

forte brevissimo tempore ac puerili aetate imbui non potuit, iudicari commode extra parietes Musei vix potuisse, certe temptatum ab alio esse non videtur. Nec Rhianum probabile est in Creta aut in Aetolia grammaticum Homericum egisse. In inscriptione libri Apolloniani nihil est quod ad vivum et superstitem Zenodotum spectet: scripserunt *ἀντιγραφὰς* ad mortuos Aristarchus, Polemo plurimique alii: sed indicatur id tempus, quo illius editio Homeri postquam annis triginta fortassis, ut fieri solet in audacioris ingenii monimentis, studia et odia litteratorum alterna experta est, quaestiones ioculares sociorum Musei, serios et graves aliquot Eratosthenis commovit, coniuncta quorundam opera retractari ac dissolvi coepit. Eorum princeps et signifer fuit Aristophanes: qui cum acta in his studiis Alexandriae aetate invaluisse atque inclaruisse tamen potissimum eo tempore videatur, quo Aristarchum nactus discipulum est, causa nulla est cur Apollonium, quamvis natu paulo maiorem, ad eundem gradum citius pervenisse existimemus. Illo vero tempore Alexandriam eum rediisse supra cognovimus. librum *πρὸς Ζηνόδοτον* ab Aristophanea ratione non fuisse alienum sunt quae testentur, inprimis honorifica quae eius mentio facta est per Aristarchum. In locis scholiorum Homericorum, quos infra exscribam ad Il. *Β* 435 et *Δ* 4 videas utrumque, Apollonium et Aristophanem plane componi. Cum Comano, contra quem Aristarchus scripsit, coniungi videtur Apollonius noster apud Apollonium Dyscol. *περὶ συνδέσμ.* p. 496, 17: *Τρύφων μέντοι ἐν τῷ περὶ ἐπιρρημάτων ὡς περὶ ἐπιρρήματος χρονικοῦ τὸν λόγον ποιεῖται, ἐν ᾧ καὶ ἐζήτησεν, εἰ ἔγκειται τὸ εἶτα. ἐν δὲ τῷ περὶ συνδέσμων, ὁμοίως τοῖς περὶ Ἀπολλώνιον καὶ Κόμανον καὶ σχεδὸν ἅπασι σύνδεσμον ἐκδεχόμενος κτλ.* Credibile est in libro hoc de quo agimus Apollonium controversiam attigisse quae fuit circa *κἀκεῖνος*, *κἀκεῖσε* et *καὶ κεῖνος*, quorum utrum Zenodoti fuerit, dubitari fortassis potest: Apollonium ita scripsisse, uti in carmine edidi, proxima Dyscoli verba docent; iota subscriptum diorthotae codicis Laur. debetur.

Non multo vel ante vel post alteram, hoc est, postremam carminis recensionem librum scriptum fuisse non im-

probabile videtur: ac si quid levioribus indiciis tribuendum est, malim antecessisse carmini librum existimare.

Aristarchus, qui Apollonium Alexandriae audivit aut aliqui magistrum habuit, in exemplaribus Homeri a se curatis et signis criticis instructis aliquotiens ad illum librum diple posita *ἀναφορὰν* fecit et in hypomnematis locos exscripsisse videtur. qui deinde signa illa interpretati sunt et hypomnemata excusserunt, Aristonicus et Didymus, tres locos disertim ac luculenter servaverunt, aliquot fortassis praeterea brevius nec ascripto libro notaverunt, quod illorum aetate distinctione inter Rhodium et sophistam, *τεχνικόν*, alios opus non erat: quae res hodie difficultatem habet, postquam in codice Marciano Aristonici excerptis tot res aliae adiectae sunt.

Ad Il. *N* 657 codex A: *Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ πρὸς Ζηνόδοτον 'ἐς δίφρον ἀναθέντες.'* Codicis B haec est adnotatio, quae Aristarchea reddere videtur: *ἀνέσαντες, ἤτοι καθίσαντες, μᾶλλον δὲ ἀναθέντες· νεκρὸς γάρ ἐστιν. οὐδένα δὲ τῶν ἀποθανόντων οὕτως ἐξάγει· διὸ ἀθετεῖται ὁ στίχος.* Zenodotum credibile est formationes Homericas *ἀνέσαντες, ἐφέσσεσθαι* Il. *I* 455, *ἀνέσαιμι* ib. *Ξ* 209, *ἐφείσατο* (*ἑέσσατο* Bekk.) Od. *Ξ* 295, *ἔφεσσαι* ib. *O* 277, *ἐφεσσάμενος* ib. *Π* 443, *ἀνέσει* ib. *Σ* 265, collato cum hoc fortassis ib. *N* 274 *ἐφέσσαι*, omnes repetiisse ab *ἕω τὸ ἱδρύω*, locum Il. *Φ* 537 ideo proscripsisse quod *ἄνεσαν* ei interpretationi adversaretur, non ob ridiculam cavillationem quam scholia tradunt. Apollonius hunc ipsum locum data opera expressit *A* 786: in locutione *νηὸς ἐφεζομένη Γ* 1001 a Zenodotea interpretatione pendere videtur. Apollonium deinde secutus Aristarchus etiam *ἀνέσαιμι* fortassis reddidit *ἀναπείσαιμι, παρορμήσαιμι* et *ἀνέσει, ἀναπέμψει*, quae paraphrases apud Hesychium et Apollonium soph. extant.

Ad *B* 436 schol. cod. A: *διὰ τὸ ξ̅ τὸ ἐγγυαλίζει αἱ Ἀριστάρχειοι. καὶ Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ῥόδιος ὁμοίως προφέρεται, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.* Locutio **προφέρεται** est pro indicio libri. ita de versibus a Theagene usurpatis *A* 381, ab Aristarcho contra Philetam *A* 524, contra Comanum *B* 798, a Parmenisco *Θ* 513, Ammonio *H* 7. quamquam, quod

Wolfius Proll. p. CLXXXVIII dubitabat, dicitur etiam de recensionibus poetarum, velut apud Athen. II 53 a.

Ad *Λ* 3 signum Aristarchi a schol. A illustratur: *ὅτι κακῶς τινες μεταγράφουσι 'πολλὰς δ' ἰφθίμους κεφαλάς' κτλ.* Schol. B est qui testetur: *Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος 'κεφαλὰς' γράφει.* Primum id fecisse Apollonium non est exploratum; potest a Zenodoto profectum esse, qui proximos duos versus edidit sed circumscripsit, quibus sublatis versus qui redit *Λ* 55 ipso Aristarcho iudice offensionem non habebat. Eorum alterum imitatus est Apollonius in editione altera *Α* 802 et ita quidem, ut *ἐξ οὗ* ad Iovem rettulisse videatur, fere ad sententiam eam, quae in argumento Cypriorum extremo est, *Διὸς βουλή, ὅπως ἐπικουφίσει τοὺς Τρῶας Ἀχιλλέα — ἀποστήσας. ἑλώριον* formam, *ἅπαξ εἰρημένον* Homericum, usurpavit *Β* 264. sed subtilitatem illam Aristarchi in separandis *ψυχάς*, *αὐτούς* ad tuendam pristinam scripturam idoneam fortasse non habuit, quippe quae ne vera quidem contineat, Il. *Η* 425. circumlocutio autem est usitata *κεφαλὴ ἀνδρός* Od. *Λ* 343, alia, non alterius vocis. *δέ* pro *καί* fere accepisse videtur, velut ipse aliquotiens usurpat.

In reliquis nomen Apollonii ambigue positum est, quam ob rem in indice editionis scholl. Bekkerianae ad Dyscolum omnia relata et apud Lehrsium v. cl. inter Herodianea partim proposita sunt.

Ad *Λ* 97 quod adnotatur: *ἡ διπλῆ, ὅτι Ἀπολλώνιος ποιεῖ ἐγκέφαλόνδε καὶ τὸν ἑξῆς ἀθετεῖ*, vix est quomodo ad alium quam Rhodium spectare possit, nisi ante *ὅτι* multa excidisse putes. Versus 98 est ex *διττοφορουμένοις* reditque bis praeter hunc locum; quam ob rem in *πεπάλακτο*, quocumque modo a poeta acceptum est, causa atheteseos esse non potuit. potuit esse in iterato *μεμαῶτα* post v. 95. Particulae *δέ* is usus quo cum substantivis proprie locum non notantibus iungitur, apud Homerum, quantum memini, non extat praeterquam in recensione Aristophanea Od. *Ξ* 349 *κεφαλήνδε* et apud Apollonium poetam *Β* 192 *λευκανίην δέ*. (alius modi est Il. *Ω* 338 coll. Ap. *Γ* 647.)

Ad *Λ* 4 scholion ita habet: *ἡ διπλῆ, ὅτι πολέμοιο τέρας τὸν εἰδωλοποιούμενον πόλεμον, τὸν ποιητικὸν τοῦ*

ἐνεργουμένου πολέμου, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις Κυδοιμοῦ εἴδωλόν φησι τὴν Ἐνυὼ ἔχειν, 'ἡ μὲν ἔχουσα Κυδοιμὸν ἀναιδέα.' οἱ δὲ ἀστραπήν φασι τὴν Ἔριδα φέρειν, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης· φησὶ γάρ 'ὡς δ' ὅταν ἀστράπτει τεύχων ἢ πολύν, ἠέ ποθι πτολέμοιο.' Ἀπολλώνιος δὲ τὸν κυδοιμὸν ἀναιδέα δηιοτῆτα. οἱ δὲ κτλ. in quibus rectius Rhodium quam Dyscolum intelligi patet: qui loci soli ad explicandam illam locutionem adhiberi poterant, ante Aristarchum adhibitos credibile est. manifestum etiam Apollonium Aristophani ideo tantum postponi, quod ipse Aristarchus illi astipulatus est, levi hoc discrimine, quod alter utrobique circumlocutionem per genetivum, alter personas quasdam deorum intellexit.

Ad *Δ* 410 cod. A: *Ἀρίσταρχος ἒν ποιεῖ τὸ ἔνθεο ἀντὶ τοῦ ἔνθου, ἵνα γένηται Ἀττικόν, ὅμοιον τῷ 'μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ.' Ἀπολλώνιος δὲ διαστέλλει τὸ ἔν, ἵνα γένηται ἐν ὁμοίᾳ.* Bekkerus Dyscolo disertim adsignat: quod ita concedendum erit, si alicubi in eius scriptis supersit. ceterum cum anastrophe praepositionis *ἔν* tum caesura post arsin quinti pedis Apollonio poetae peculiaris est. de illa ponam Gerhardi verba e Lect. Ap. p. 134: '*ἔν*, quod rarissime anastrophen patitur. praeter Nicandri unum locum Ther. 613 — solum, qui eam admiserit, scio Apollonium I 770 II 908 IV 13. quare videndum, de quonam Apollonio loquantur schol. Ven. *Δ* 410.' De caesura pedis quinti aliter constituta ab Aristophane et Apollonio atque Aristarcho placuit, libri proximi Proll. capite primo dicetur.

Ad *I* 153 aliquot sunt scholia in codice A, quae quo modo scripta sint scire non nihil interforet. Ab Aristonico desumptum videtur hoc: *ἡ διπλῆ, ὅτι νέαται ἀντὶ τοῦ ναίονται, ἔνιοι δὲ ἀντὶ τοῦ ἔσχαται, οὐκ εὖ.* (quemadmodum etiam inter Aristonici fragmenta editum video.) alterum adhaeret verbis Herodianeis, quae videntur et edita sunt a Lehrsio, quaeque auctiora leguntur in Et. magno p. 599, 20, omisso tamen illo testimonio: *Ἀπολλώνιος δὲ διὰ τοῦ κ̄ γράφει κέαται.* Pro eo Apollodorum habet scholion Lipsiense, quod probavit Bekkerus in indice, Lehrsius commemorandum putavit. De Rhodio cur cogitari possit, nulla alia est causa, quam quod ille in carmine *Δ* 313 *νεά-*

την νῆσον de meridiali parte insulae dixit, significatu novo et fortassis e loco Homerico ducto, sed retractata quam olim tulerat sententia. Satis hoc profecto incertum, ut et reliqua, quae proferri possunt, velut quemadmodum Apollodorus in Apollonium abiit in scholio Il. Θ 284 Odyss. Μ 22, ita Apollodorum scriptum pro Apollonio etiam Ι 147, in Didymi verbis: ἐπιμείλια: Ἀρίσταρχος ὑφ' ἕν, ὡς ἐπιφέρνια. Ἀπολλόδωρος κατὰ διάλυσιν. Apollonius certe noster is est, qui non modo μείλια bis dixerit Γ 146 Δ 1190, sed de loco Homerico suffragium more suo tulerit, cum scripsit Δ 1559 νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι. Ita qui Il. Α 99 ἀπριάτην scripsisse Apollonius dicitur, noster accipi possit, quia quod commemoratur ἀπριάδην Rhiani fuit secundum schol. Od. Ξ 317.

Tantulum est quod supersit ex libro, in quo ingentem iacturam fecimus, non tam quod quae Apollonius in Homero ab se observata inventa exposuit, perierint; ea enim pleraque sine dubio carminis alteri editioni, quam habemus, intulit: sed propter Zenodoti placita et universam rationem, quam simul propositam fuisse oportet, quaeque ignorata neque Apollonii propria illa, quamvis teneamus, intelligi, neque his detractis quae Zenodotea carmini inesse probabile est, cognosci patitur. Zenodoti enim reliquiae apud grammaticos servatae multum abest ut viri memoriam resque gestas vel mediocriter illustrent. quibus tamen testimoniis utendum est ad designandam, quoad eius fieri poterit, Apollonii cum illo necessitudinem ac disceptationem.

De utriusque consensu quod primo loco commemoraretur erat fortassis locus ille de antiquitate Homerica, quem in Aristarcho egregie expositum habemus. ad quas res vereor ut satis animum adverterim. Scripsi in verbis carminis Ὄλυμπος et ὄλυμπος eo discrimine quod Zenodotum fecisse memineram tradi apud Isidorum Hispalensem. Αἰθήρ et ἀήρ ubique, certe saepissime confusi. Δόρκον ex Zenodoti sententia relictum est apud Apollonium Γ 301.

Locos quosdam Homericos ex recensione Zenodotea expressit Apollonius.

Γ 211 quod scripsit Iunonem nebulam immisisse δι' ἄστεος, idque ante quam legatio Argonautarum e campo in

urbem perveniret, in eo interpretes offenderunt, temptaruntque emendationes, si memini, δι' αἰθέρος, διὰ στίβον, aut interpunctionem aliam, ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε, δι' ἄστεος ὄφρα κτλ. putaverunt scilicet nebula involutos fuisse legatos. poeta autem ita acceptum voluit, ut a Zenodoto expositus fuerat versus Odyss. *Η* 15, mutatus 41 et fortassis 143, quo tamen usus dicitur Aristarchus ad demonstrandum ὅτι τῷ Ὀδυσσεῖ περιέθηκε σκότος, οὐ τοῖς Φαίαξιν ὡς — Ζηνόδοτος. alterum secutus est Apollonius *Δ* 648.

Δ 261 οὔπω τείρεα πάντα τά τ' οὐρανῷ εἱλίσσονται refert Homericum Il. *Σ* 485 ἐν δέ τε τείρεα πάντα τάτ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται quod hodie legimus aut e vulgata ante Zenodotum, aut ex Aristophanis scriptura. namque Aristarchus dedisse fertur οὐρανὸς ἐστεφάνωκεν, Zenodotus οὐρανὸς ἐστήρικται. Sed οὐρανός, quod etiam est apud Hesiodum Theog. 382, scribi coeptum putaverim Apollonii aetate, cum de locis similibus *Ν* 736 *Ζ* 355 disputatum est et Apollonius *Β* 627 effinxit. εἱλίσσονται non habuerim pro coniectura in commentario πρὸς Ζηνόδοτον olim proposita, sed pro docta verbi στεφανοῦσθαι interpretatione, velut Oceanus apud Hesiodum Th. 791 εἱλιγμένος περὶ γῆν, apud Quintum *Ε* 99 στεφανοῦσθαι dicitur et quae alia Spitznerus exc. XXVIII collegit. ἑλίσσει, πλέκει est apud Hesych.

Quod scripsit *Δ* 1377 πόδας ἤλασεν ἵππος paulo rectius fortasse habet, quam quod Zenodotus ediderat Il. *Ζ* 511 ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει, reprehensum ab Aristarcho *Ζ* 514 *Σ* 148: ὅτι ὑπὸ τῶν ποδῶν φέρεται, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας φέρει, expressum tamen inde manifesto est.

Quae secundum Zenodotum et Aristophanem protulit, *Α* 480 optativum sine ἄν ut Il. *Ξ* 299, *Β* 679 ὑπο ποσσὶν σείετο ex Il. *Ξ* 285, *Γ* 152 παρέξομαι ex Il. *Σ* 466, vix huc pertinent.

Β 150 ῥοπάλῳ μιν ἀγηνορίης λελαθέσθαι de Hercule dicta medium verbi transitivo significatu habent, velut apud Homerum λελαθεῖν occurrit. sumptum fortassis e scriptura Zenodotea Il. *Ζ* 285 φίλον ἦτορ ὀιζύος ἐκλελαθέσθαι, si ἦτορ sit accusativus casus, ut Ap. *Β* 226 αὐτὸς ἑὸν λελάθοιμι νόον. Hoc si nimis dubium, certe in eodem verbo *Β* 488 ἐκλάθετ' οὐδ' ἀθέριξε adludit ad Zenodoteum ἐκλά-

θετ' οὐδ' ἐνόησεν pro Aristarcheo ἢ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν Il. *I* 537.

De καταβρόξασαι, ἀναβρόξασα *B* 271 *Δ* 826 dictum in adnotatione. πέφραδε saepe est *dixit*, ut apud Zenod. Il. *A* 84.

B 358 *Eneteius* nomen ipso scholiasta iudice ductum est ἀπὸ Ἐνετῆς πόλεως Παφλαγόνων. ea nusquam extabat nisi in Homero Zenodoteo Il. *B* 852 teste Strabone p. 543 et 553 Cas.

Γ 795, 796 structura ἥτις κάτθανεν, ἤσχυνε eadem est quam Zenodotus probabat Od. *B* 41 ὅς λαὸν ἤγειρε. etiam quod Aristarchus observabat sequi pronomen primae personae, apud Apollonium adest. In scholiis Apoll. p. 469, 7 memini me ita adscribere in schedis amici: κακῶς τὸ οὖς. βέλτιον δὲ διὰ τὸ ε, ἑούς. [ἤσχυνε δὲ ἀντὶ τοῦ ἤσχυνα,] ἵνα ἐκ τῶν γυναικῶν ᾖ ὁ λόγος.

De verborum significatione quid conveniat inter Zenodotum et Apollonium passim in libro proximo, tertio maxime capite commemorabitur. Formationes vocabulorum et etymologica paucissima supersunt, in quibus Apollonius Zenodotum secutus videatur. praeter ea de quibus Gerhardus Lect. Ap. p. 90, 94 egit, θέλω, ἤδυμος, πανσυδίῃ μόλις commemorari possunt δυσάσχετος, de quo adnotatum *B* 272, et ἐπιμάρτυρες *Δ* 229 coll. schol. Il. *B* 302 *Γ* 280 *Ξ* 274. ἴσκω Zenodoteum sane traditur non certissimo auctore ib. *A* 799, sed cum Herodiano placuerit, potuit per hunc in Apollonium inferri. εὐκλειεῖς et ἀκλειής, quae apud Apollonium sunt, poterit pro Zenodoti auctoritate haberi, si satis certo constiterit quid Aristarchus et αἱ χαριέστεραι quae a Zenodoto segregari solent, schol. Il. *B* 52, 164, 196 *Γ* 18, 51, habuerint Il. *M* 318. θυμήρης, quod ionicum et Callimacheum, Zenodoto tribuatur licebit, vix tamen ut θυμαρής Aristarcheum nedum Aristophaneum praestari possit. ἕσπομαι et κέκλομαι cum Apollonius ex Homero manifesto desumpserit, ab Aristophane certe facile evitari potuerunt, qui participia aoristi praesentis significatu aliquotiens induxit, velut in altero Aristarchus fecit secundum Herodianum ad *K* 246. sed χέραδος Il. *Φ* 319, Ap. *A* 1123 et σκιόεντα, si modo id Aristarchus aliis etiam locis praeter Il. *A* 157 improbavit, ne de κνίσσῃ ex cod. B

schol. Il. 423 dicam, non unius Zenodoti esse potuerunt. ἐπίουρος Ap. *Α* 87 *Γ* 1180 fuit Zenodoti et Aristarchi, Il. *Ν* 450; de Aristophane numquid concludi debeat, admodum dubium.

Aliud genus est de crasi et flexione vocum. κἀκεῖσε scripsisse Zenodotus traditur Il. *Μ* 348 in cod. A, καὶ κεῖνος et similia Aristarchus aliquot locis, quos collegerunt Naekius de Hec. p. 95, Duentzerus p. 59: ut probabile sit Apollonium cum Aristophane, qui in talibus ab Aristarcho plerumque dissidet, Callimacho, Arato Zenodoteam normam secutum. consentit in hoc utraque librorum eius factio levibus cum discriminibus, quae adcurate adnotavi; in praef. ed. min. p. XI perperam me iudicasse puto, nec de Zenodoto Duentzeri argumentis confidere velim. De δήπειτα, quod favente plerumque, si memini, optimo codice edidi, disputatum est a Gerhardo p. 95, Buttmanno I p. 115, Spitznero ad Il. *Ο* 163; qui cum tollendum ubique dicit δ' ἤπειτα, profecto persuadebit. crasis illa cur a Zenodoto repetatur, nihil est causae, nisi quod apud Callimachum potissimum eum, quo Apollonius usurpavit, in modum extat, h. in Del. 160, in Cer. 88, quibus locis δὲ ἔπειτα subesse iudicavit Buttmannus. apud Homerum quin ubique οἱ χαριέστεροι, etiam, puto, Od. *Ο* 423, δή intellexerint, vix dubitari poterit. etiam τὴμῇ et τὠμῷ scripserunt Homerici Il. *Ι* 654 *Λ* 607, Et. magn. p. 757, 24. Tertium est ὧλλοι, quod Zenodotum scripsisse notavit pridem Wolfius, Proll. p. CCVII, adposito Etymologici magni loco p. 821, 39, ubi ad δευτέραν Ἰάδα id refertur, ut aliae Zenodoti scripturae solent in scholiis *Α* 271 *Λ* 589. adicit idem in scholio Il. *Κ* 1 sic narrari et alios scripsisse 'uti nunc satis constanter facit Apollonius Brunckianus.' verba scholii sunt: παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας ὧν ἐστι καὶ Ζηνόδοτος, ὧ λ λ ο ι μ έ ν, ἢ καὶ τοὺς ὁπωσοῦν βουλομένους δασύνειν. quaerendum erit utrum priora an posteriora ad Apollonium aut Aristophanem referenda sint. namque, ut in ed. min. p. X dictum, altera codicum Apollonii familia cum Zenodoto facit consentientem: Laurentianus vero differt, incertum quam vetusta auctoritate: codex Bessarionis schol. B 1 ita tradere videtur. alii ἄλλος scripserunt; schol. Il. *Λ* 636.

In flexione nominum Apollonii Zenodotea sunt *Ῥείην*, *Ῥέην*, quod etiam Callimachi est; namque Il. *Ξ* 203 *Ῥείας* scripsisse dicuntur Aristophanes et Aristarchus: *Γοργόνος* *Δ* 1515, schol. Il. *Θ* 349: *Μίνω* *Γ* 1107, schol. Il. *Ξ* 322. In verbis praeter *ἤμελλε* quod *Α* 1309 cum Callimacho scripsit, in Zenodoto autem graviter reprehendit Aristarchus Il. *Μ* 34, nihil repperi quod ab hoc aliqua cum veri specie mutuatus videatur. Gerhardus p. 94 protulit *τεθνειώς* et p. 96 *εἵλκεν* et *εἱστήκει*, de quibus capite proximo inter Aristophanica dici poterit.

Pronominum similis apud Zenodotum et Apollonium usus et abusus observatus pridem est a Wolfio Proll. pp. CCIX, CCXLVII, Gerhardo p. 93. De Zenodoto testimonia grammaticorum a Wolfio collecta in indice scholiorum ed. Bekk. et apud Duentzerum auctiora sunt proposita.

Itaque maxime pronomina personalia ab utroque eis usurpata sunt formis, ut ad possessiva proxime accederent ac cum his confunderentur. *τεοῖο* Il. *Θ* 38 pro *σοῦ* improbavit Aristarchus; Zenodotus versus omisisse dicitur: est tamen eis quae proxime ponentur satis affine, vid. Buttm. I p. 288. *ἀμφὶ τεοῦ*, *ἀμφὶ σοῦ* est apud Hesychium I p. 308. ipse Aristarchus num Il. *Ε* 818 *σέων* propter genus femininum substantivi scripserit aut Od. *Α* 502 *τέων* pro *τινῶν*, dubium videatur. Apud Apollonium *Β* 615 *τεοῦ βασιλῆος* anceps est. Eundem in modum apud Zenodotum pro *ἕο εἷο εὗ* fuit *οὗ* locis a Duentz. indicatis Il. *Υ* 261 *Ω* 293 et fortassis Od. *Ε* 459, tum *Λ* 458, P. 7. id rursus *ἑοῦ* Il. *Β* 239 *Τ* 384 et fortassis Od. *Η* 217. pro eo umquam *ἑοῖο* fuisse negare videtur Apoll. Dysc. de pron. p. 138 *Β*: neque in Aristarchi Homero *ἑεῖο* extare videtur, cui adponi potuerit. *εἷο* Zenodotum reliquisse *Δ* 400 certum est ex Apollonii usu *Β* 635 *Δ* 460. sed tamen idem *Α* 1032 *Β* 6 *Γ* 1065, 1335 *Δ* 782 secundum omnes libros *ἑοῖο* exhibet, quod aeque probabile erit a Zenodoto sumpsisse atque *οὗ* *Α* 362 *Δ* 1471 pro *αὐτοῦ*, velut in locis duobus supra positis (de *οὗ ἕθεν* orto ex *ἕοθεν*, *οὗθεν* praecipi videtur in loco corruptissimo Etym. magni p. 498, 23) et *ἑοῦ* pro *ἑαυτοῦ* *Δ* 803. ac mirum foret si in hoc genetivo pronominis tertiae personae plane abstinuisset Zenodotus ab eo

usu, quo pro possessivo habitum voluit. Namque quod evitavisse dicitur Il. *Γ* 206, si modo fecit, id scripsisse traditur Il. *Ξ* 118 πατρὸς ἐμεῖο pro ἐμοῖο, Od. *Z* 256 πατρὸς ἐμεῦ, Il. *Ω* 486 πατρὸς σεῖο, et quae Duentz. p. 74 adn. 32 suspicatur. neque aliter ubique Apollonius, *A* 829 *Γ* 151, 310, 688, 721 *Δ* 59, 460: σέθεν *B* 438, 748 ἕθεν *Δ* 279, quae formae perpetuo pro genetivis sunt. Zenodotus quid secutus fuerit Od. *Z* 289 ignoramus.

E reliquis quae disertim traduntur Zenodoti de pronomine placitis quod conveniat cum Apollonio nihil est praeter μίν pro accusativo pluralis *K* 127, apud Apollonium fortassis *A* 941 *B* 8, et abusum tertiae personae. eius possessivi ἑός, ὅς pro ἐμός significatus satis tuto ad Zenodotum referri potest, etsi nusquam ei tribuitur; quod Il. *H* 153 emendavit, certe non adversatur. notum est aegre eam licentiam aliquot locis recensionis Aristarcheae eludi. apud Apollonium frequentissima est, *B* 226 *Δ* 1015, 1036. idem pro secundae personae σός usurpavisse Zenodotum constat; superest et huius in libris Homeri et Hesiodi unum aut alterum exemplum: apud Apoll. *B* 634 *Γ* 140, 511, 1041 alibi. paulo notabilius quod Zenodotus pro plurali sive duali numero scripsit Il. *A* 142 οὗ πατρός, ubi Aristophanem conicias dedisse σφοῦ, quem ad modum Apoll. *B* 332 ἑαῖς ἐν χερσίν, *Γ* 267 μητέρ' ἑήν, *Δ* 1384 ᾗ βίῃ, et pro plurali s. duali tertiae personae Il. *Γ* 244 ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ, velut Apoll. *A* 384 ᾧ κράτεϊ, 617 ἑοὺς ἀκοίτας, *B* 36 ἑοὺς ἑταίρους, 452 ἑῆς ἐδωδῆς, alia plurima.

Omissum video σφωίτερος, quod Zenodotus *A* 216 non dubitavit pro singulari secundae personae accipere, postquam vv. 208, 209 proscripti ab eo fuerunt; conf. Et. magn. p. 739, 18: atque ita Apollonius *Γ* 395 σφωιτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισιν. Idem quod σφέτερος pro ὑμέτερος dixit *Δ* 1327, 1353 num ad Zenodoteam aliquam interpretationem Il. *I* 327 *K* 398, aut quod σφέτερος pro ὅς *A* 167 *B* 1040 alibi, ad σφέ pro singulari acceptum *A* 111, coll. schol. *T* 265, pertineat, quem ad modum σφωίτερος de plurali tertiae personae apud Apoll. *A* 1286 *Δ* 454 non alienum est a σφῶι tertiae personae a Zenodoto inducto, incertum. Reliqua quae apud Apollonium abnormia magno numero sunt

alio loco potius exponenda, quod ea res ad poetas multos Zenodoto antiquiores et grammaticos aliquot recentiores spectat.

De dissensu omni Apollonii a Zenodoto hoc loco disseri non magis facultatem habet. accedit quod cum mox demonstraturi simus totum in castra Aristophanis transiisse, ab ipso Aristarcho proxime plerumque abesse, numquam id fieri potuit quin a Zenodoto aliqua parte descisceret, numquam adeo commemorari poterit quin de Zenodoti placitis sive quid traditum fuerit, adiciatur, sive concludi fas erit, ultro patescat. itaque de locorum interpretationibus adiri poterit libri proximi caput secundum, de verborum significatione eiusdem tertium et tertii caput postremum, de rebus notabilioribus apud Aristophanem libri secundi primum. Nihil relictum quod adnotetur praeter quasdam vocabulorum formas, de quibus Aristophanis fortassis interciderunt iudicia. Zenodotus scripsit *δένδρος* Il. *Γ* 152, *εὐποιητῆσι* *E* 466, *ἀγχιάλην* *B* 697, *ἀλείτας* *Γ* 28, *στεναχή* *Ω* 512, *ἔηξεν* *N* 166, 257, *ἀναπτάς* *Α* 351, *δεδάασθαι* *Λ* 831, *ἐβήσετο* *B* 35; scripsisse videtur *ἀστραγάλῃσιν*, *ἰωνικώτερον*, ut *αἱ πλείους τῶν κατ' ἄνδρα* *Ψ* 88, *πολυπιδάκου* *Ξ* 157 *Υ* 59, 218 *Ψ* 117, *ἐνστρόφῳ* *N* 599: Apollonius *δένδρεον*, *εὐποίητον ἱμάσθλην*, *ἀγχιάλου ἀκτῆς*, *ἀλείτην*, *στοναχαί*, *ἆξεν*, *ἀμπετάσας* *B* 255, *δεδαῆσθαι*, *βήσατο*, *ἀστραγάλοισι*, *πολυπίδακος*, *ἐνστρεφεῖ*. Aristarchea tantum non sunt omnia, sed eadem longe pleraque eius modi, ut unius litterae discrimine a veteribus librariis diorthotis criticis facile inferri potuerint.

Id aliquotiens fieri potuisse in ipso adeo codice Laurentiano non est cur negetur, quantumvis is liber ex optimo exemplari admirabili fide et fortuna, grammaticorum opera, praeter necessariam in prosodia administranda, violentiori ac perpetua nulla interposita repetitus videatur. Certe *Α* 1297 quas legimus, quaeque a Callimacho, Nicandro, aliis dictae sunt *ὄστλιγγες*, secundum scholia in exemplari Apollonii, quo Herodianus usus, fuerunt *ἄστλιγγες*. De *ἀνηλεγέως*, maxime *ἀνηλεγέοντες* *Α* 785 *B* 17, ubi vid. scholia et conf. Et. m. p. 121, 15 minus certum, posueritne Apollonium Herodianus et num ex librorum vett. auctoritate.

Sed quod *A* 225 e codice Laur. editum est **πατρὸς ἑῆος**, egregie Aristarcheum, quod epecdosi attribuit Gerhardus p. 93, valde metuendum est, ut ab Apollonii manu sit, quem alias haud raro Zenodoteum **πατρὸς ἑοῖο** videas usurpare, *A* 667 *B* 475, 656 *Δ* 801, 1162. Talia quo modo inferri potuerint, si explicatione opus est, cognoscitur ex levioribus etiam rebus Aristarcheis, quae alternant, **ληίδα** *A* 695, 1252 *B* 167 coll. Herodiano ad Il. *A* 677 **Ἀρίσταρχος ληίδα ὡς Χαλκίδα, Μενεκράτης ὡς Ἦλιδα**, atque ita codex Laur. *A* 801: **Ἀργῴ Πυθῴ** ubique, pro quo tamen est *Γ* 861, 1211 **Βριμῶ**, coll. Herod. ad Il. *B* 262: **ἐρυσθαι** *A* 401 alibi, **εἴρυσθαι** *Δ* 1207 ex sententia Aristarchi secundum Herod. ad Il. *Π* 542, **ἐρύσθαι** *Γ* 607. ex perfectis passivi, de quibus Buttm. II p. 43, **οὐτάμενον** *Γ* 1396 certe secundum Aristarchum, Herod. ad *Λ* 659, tamen **οὐταμέναι** *Δ* 446: **ὑπεραιδέο** correctum *Γ* 978 ad mentem Aristarchi, ut videtur, Her. ad *Ω* 202: aut quae insperata adsunt, **πτερύγος** *Δ* 931, **ἴησι** *A* 1269 *B* 973 *Γ* 498, schol. Il. *E* 746. Sunt ea, praeter hoc ultimum fortassis, non modo Aristarchi, sed et Herodiani, cuius doctrinae non modo scribam librarium, cuiuscumque post ipsum saeculi fuit, hic illic memorem fuisse agnoscas, sed suspiceris adeo tribus aut quattuor locis verborum formationes secundum eius disputationes data opera esse constitutas; tamen ut universa diorthosis plerumque ea sequatur, quae Herodianus improbavit et impugnavit, ut aut ab adversario eius aut antiquiore aliquo grammatico profectam esse oporteat. de qua re quamprimum fieri poterit commentari destinavi. in edendo carmine fateor aliquanto interdum confidentius et ab Herodiano discedi et quae illo recentiora non esse constaret, velut vocabula multa quibus extremis aut mediis iota subscribitur, quantumvis insolita, exhiberi debuisse.

Unum restat quod huic capiti attribui, schemata syntactica, in quibus Apollonius ita discessit a Zenodoto, ut plerumque cum Aristarcho prorsus conveniat, de cuius doctrinae reliquiis nuperrime expositum est a docto viro Regiomontano ante Aristonici fragmentorum collectionem; quo brevius multa dici poterunt quae copiose exponere et verecundabar hoc loco nec videbar posse supersedere, quod res

adeo intacta nec in indice quidem scholiorum Homericorum notata esset. satis nunc erit, si quae forte paucula aliter a me enotata fuerint, ea in enarrandis eodem ordine Apollonianis, quo in Aristarcheis usus Friedlaenderus, his adici et interponi.

Namque Zenodoti opiniones ignoraremus, nisi in explicandis Aristarchi siglis grammaticis ab Aristonico traditae essent. de cuius fragmentorum exilitate et puerili ieiunitate est profecto quod conqueramur, atque id magis etiam Aristarchi nomine quam Zenodoti. dubium vix est quin verae Aristarchi doctrinae vestigia sub levissimis quibusdam indiciis adhuc lateant, quorum indagandorum initium factum est; in reliquis paene putaverim plura esse quae docemur de Zenodoti ratione quam de eis quae propria et peculiaria fuerunt Aristarchi: adeo quidquid paulo gravius ab hoc observatum dicitur occupatum fuisse videtur ab Apollonio et Aristophane.

Zenodotum alienum fuisse ab eo genere observationis, quod in illis fragmentis cognoscitur, ut una quaevis a vulgari genere dicendi declinatio, una quaevis particula abundans discrepans dificiens adnotetur, satis apparet ac vel tempori eius vel ingenio consentaneum est. talia temptari vix possunt nisi in stabilita aliqua et pervulgata scriptoris recensione. Apollonium eiusque aequales exploratum habeo si ad celebratam *εὐλάβειαν* et *ἀκρίβειαν* Aristarchi non pervenerunt, de labore et assiduitate nihil reliqui fecisse. ceterum cum probabile sit Aristarchum via ab aliis monstrata plus profecisse quam vel hodie intelligatur, in illa ellipseon pleonasmorum et enallagarum tractatione nihil est quod illi potissimum tribuamus: earum rerum pars magna nisi forte scholae debetur, cum ipsis interdum siglis, ut *K* 398, *I* 128, certe eius est modi, ut cum Zenodotus Aristophanem puerum institueret aliter tradere non potuerit: altera portio dubitandum non est quin quanto magis abnormis, tanto Arato aliisque familiarior iam fuerit. Velut quod ellipseos genus absurdissimum Aristarcho tribuitur in scholiis cod. Bess. ad *I* 605 *τιμῆς ἔσεαι*] . . . . *Ἀρίσταρχος γὰρ ἄνευ τοῦ ῑ. οὐχ ὑγιῶς δὲ γενικὴν ἐκδέχεται, λειπούσης φράσεως· τιμῆς γάρ, φησιν, ἄξιος ἔσῃ*, quem *σολοικισμὸν παρὰ τὰς*

πτώσεις appellat codex A, non est dissimile illi ad *I* 77, ubi ad *τίς ἂν τάδε γηθήσειεν* suppletur *ἔξωθεν τὸ ἰδών*, quocum conferas *Z* 479 *τὸ ἑξῆς, καί ποτέ τις εἴπῃσιν ἐκ πολέμου ἀνιόντα, καὶ οὐ λείπει τὸ ἰδών, ἀλλ' ἔστι συνήθης Ἀττικοῖς ἡ φράσις*, *N* 352 *εἰ μὲν γὰρ συνάπτομεν, ἔχθετο γάρ ῥα Τρωσὶν δαμναμένους, σολοικοφανὴς μὲν γίνεται ἡ φράσις, ἀρχαῖον δέ μοι δοκεῖ τὸ σχῆμα εἶναι* . . . . . *τὴν γὰρ ἔλλειψιν τοῦ ὁρῶν οὐ παραδεχόμεθα.* Nicanori haec tribuuntur a Friedl. pp. 188, 226. ellipsin illam *τοῦ ὁρῶν* antiquiorem oportet fuisse: Zenodotum usurpasse in emendando videas *Θ* 378. Eodem modo idem antistrophi schemate usus est *Θ* 207 scribendo *κάθοιτ' ἀκαχήμενος* pro *ἀκάχοιτο καθήμενος* et ib. 526 *ἔλπομαι εὐχόμενος* pro *εὔχομαι ἐλπόμενος*, non usus *N* 148; de qua figura expositum in scholiis Il. *A* 243 *B* 101 *K* 368 *Ξ* 256 *Ψ* 119 Odyss. *A* 58 *B* 315 *Δ* 417 *E* 400 *M* 249 *Π* 159. apud Apollonium est *B* 542 *Δ* 492, vid. supra p. XLIII, 1289, fortassis *B* 75.

Nihil est causae cur schematologiam illam ab Aristarcho conditam putemus. quemadmodum in etymologia multa iam pridem earum figurarum usurpatio fuit, dixeruntque *ἐλλειπτικῶς ἔπλε* pro *ἔπλετο*, Zenodotus, schol. Il. *M* 11, *ἐπῆρσε* pro *ἐπήρεισε Ξ* 167, *ἁματροχίη* pro *ἁρματρ*. Callimachus *Ψ* 422, per enallagen *ἀγαθός ἀγανός N* 41 *ἀσπιδέος Δ* 754, per pleonasmum (*Γ* 436 *Ω* 425) *περιστένεται* pro *περιτείνεται*, *Π* 163, ita credibile, nec difficile putaverim inventu factum esse in syntaxi. Itaque existimes sicut etymologia per analogicam doctrinam ab Aristarcho exculta dicitur, ita analogiam quandam in constructione informasse. deinde secundum Aristonici copias auctus et amplificatus schematum numerus per eum videri poterat, cum Zenodotus pro ea quae aliquotiens in eo culpatur *εὐτελείᾳ*, vide schol. *Δ* 123, 413, 767, coll. *B* 187, 727 *Ξ* 169, Homerum inclementius in ordinem coegisset nec satis attendisset quotiens quaedam recurrerent. Neutrum fortassis in Aristarcho negandum aut ignorandum: sed in utroque meminerimus oportet illum anteisse Aristophanem Byzantium et Apollonium Rhodium. Quamobrem ante omnia Aristarchea illa quo ordine a Friedlaendero exposita sunt recognoscemus ad poetam.

Prima est observatio de medio verbi pro activo posito, quam etiamsi novisse Apollonius videri possit, habet enim cum eadem pleraque quae notantur, *χορεσσάμενος* aliquotiens, *ἰδεῖν* (Zenod. Il. *N* 449) et *ἰδέσθαι* eodem loco *Δ* 1480, *κτεατίζομαι*, *ὁρᾶσθαι*, *ἑλκομένη* *Δ* 19, *αἴθομαι*, *βράσσομαι*, tum eiusdem commatis innumera, non tamen haec hoc loco persequenda putaverim, vixque inter schemata rettulerim. ipse Didymus ad *Α* 657 distinxisse videtur quod ellipseos adminiculo explicatur, a schemate. Secundum etiam et tertium habuerim pro observatione per schematismum, non pro figura syntactica. sunt ea perfecti secundi usus activus, quem nec Apollonius probasse videtur praeterquam in *κεκληγώς* *κεκληγῶτα*, *κεκληγυῖαι*, secutus vel scripturam Homericam veterem Il. *M* 125 vel analogiam Homericorum *πεπληγώς* *πεπληγυῖαι*. habet *τετμηώς* passivo significatu, cf. Buttm.; pro *κεκορηότε* Od. *Σ* 372 scripsit *κεκορημένα* *Α* 576. deinde activa pro passivis usurpata, cod. *B* ad *Α* 574. *ναίουσι*, quod Zenodotus mutavit *B* 626, ab Apollonio evitatur *Δ* 1744; *ναιετάουσι* est *Δ* 275 *Α* 831 alibi: *βιάζειν*, quod Zenodoto displicuit Odyss. *M* 297, videtur habere *B* 592. Quartum est verum schema de permutatione temporum. de indicativis praes. collectis a Friedl. adde schol. *B* 339, de Zenodoto Od. *Γ* 335; Apoll. *Γ* 902, 905. de participiis aoristi Apollonium cum Aristophane sensisse capite proximo commemorabitur. participium et imperativus praesentis pro aoristo notantur in schol. *Ξ* 5. infinitivorum aoristi, de quibus observatione vix opus fuit, plenus est Apollonius. notabiliores sunt praesentis, *Α* 173 *Δ* 10, 265, 1386. de imperfecto et aoristo partim contra Zenodotum disputata enotavit Friedl. praeter levissima quaedam. Apollonius eius rei observantissimus, vid. *Δ* 1422 et Well. de praesente pro futuro adiciendum fortassis *Α* 204 *τὸ δὲ καὶ τετελέσθαι ὀίω*, quod Zenodotus scripsisse dicitur *τετελεσμένον ἔσται*, Aristarchus *τελέεσθαι*, incertum pro futuro an praesenti, velut *τελέω*, *τελέουσιν* accepit. nam cum octiens si memini inveniatur, ubique *ἔμελλον φάμεν* aut *ὀίω* adest. locis aliis *Θ* 246 *I* 455 aoristos in tali locutione delevit. Apud Apollonium frequentissimus hic usus in enunciatis id genus pendentibus, *Α* 1343 *B* 24, 293,

460, 618 *τελέεσθαι* *Γ* 548, 700 *Δ* 15, 798 *καλέεσθαι*. quod de *νεῦμαι* usu enotavit Friedl., apud Apollonium explicat *νισσόμεθα* *Δ* 257. Quae p. 7 de enallage temporum simul et modorum collecta sunt, pro veris et insignibus schematis habenda sunt, hoc est, quorum altero, optativo pro indicativo aoristi, Homerus saepenumero, altero, pro imperfecto, perpetuo utatur, quod fugere non potuit Aristarchum. neque Apollonium aliter dixisse video; *B* 230, 340. locos scholiorum notaveram apud Fr. omissos *B* 215, 339 *X* 20. Quae sequuntur de *ἀποστροφῇ πρὸς πρόσωπον μὴ ὑποκείμενον* frequentissima sunt apud Apollonium: *A* 765 *B* 171 *Γ* 1265 *Δ* 238 alibi. De particula *ἄν* sive *κέν* nihil aliud Aristarchus quam observavisse diligenter, quae tamen pleraque perierunt, emendavisse caute et minus constanter, in multis dubitavisse videtur. nihil admodum habeo quod collectis addam praeter *E* 104 *ἂν σχήσεσθαι*. Zenodotus bis nominatur, *B* 258 et *Ξ* 299, quae aliquotiens apud Apollonium inveniuntur, vid. Well. ad *A* 416, 480. Duplex *ἄν* hunc dedisse *Γ* 404 non credo; sed admittenda fortassis erat Laur. scriptura, pro *καί*, ut *A* 891, de qua re Aristarchum Il. *H* 41 *N* 734 praecepisse, alibi dubitasse videmus. Missis his sequitur p. 13 egregium praeceptum de correptione vocalium in coniunctivis, *N* 327 *P* 93 *Ψ* 339 Odyss. *Z* 33: apud Apollonium est *Γ* 25, 26 *Δ* 288, 831, fortassis *A* 1332, *B* 1051, 1073 *Δ* 1418, vix *Γ* 909 *Δ* 182, 438 (*Δ* 839), non *Δ* 1607 *ἕσπεται*. Infinitivi pro imperativo schemate uti Apollonium adnotavi ad *B* 328, rarius quidem nec *συνήθως*, velut apud Homerum reliquisse videtur Zenodotus, Duentz. p. 80. Observatio de participio pro indicativo *Θ* 306, p. 14, si ad Aristarchum referenda est, ut schema Aeolicum sit, coniungenda videtur cum eis quae notantur ad *Γ* 80 *Θ* 347 *O* 369 *X* 80, 247, quod postremum imitatus videri potest Apoll. *Δ* 851, 854. Pluralem verbi plurali nominis *συνήθως* iunctum, schol. *A* 310 *Ψ* 15, 16, de Aristophane Od. *B* 45, cui infestior Zenodotus fuit, agnovisse videtur Apollonius; vid. Well. ad *Δ* 608. Pertinet huc schema Alcmanicum sive epizeuxis quod eundem Zenodotum expulisse docent scholia *Υ* 138; exempla Homerica adnotantur ad Il. *E* 774 *Σ* 514, p. 510, 25 Bekk., Odyss. *K* 513. ha-

bet Apoll. *Δ* 1111. Sequitur apud Fr. p. 16 **σχῆμα πρὸς τὸ νοητόν.** locis notatis addas *A* 251 *Π* 281, quibus locis Zenodotus proprietati consultum voluit, *B* 462, ubi de Aristophane conicias, *H* 238, 239 et quod ibi notatur. ita Apollonius *A* 799, 969 *B* 521. *'Αποστροφῆς* primum genus duplex est, cuius simplicior ratio non eget exemplis ex Apollonio; alterius, quam contra Zenodotum vindicavit Aristarchus, imitatio est apud Apoll. *B* 708, 713 *Δ* 1199. Generis secundi exemplis, ubi **τάδε λέγων** subaudierunt, addi potest *Ψ* 855. non memini uti Apollonium. Tertium genus notatur etiam Il. *H* 159, cum Zenodoti correctione Odyss. *B* 41, et est apud Apoll. *Γ* 559, 795, ut supra commemorabam. apud Apollonium praeterea frequens vicissitudo subiecti, qualis *A* 357, 358, 534 *Γ* 531 *Δ* 595, 871. Proxima est **πτώσεων ἐναλλαγὴ** quae dicitur *Ξ* 208 *E* 89, **πτωτικὸν σχῆμα** *E* 29. De vocativo commodum neque Zenodoti neque Apollonii est quod commemoretur. Reliqua de hoc genere non unius modi esse putaverim. quaedam prorsus abnormia sine exemplo dicta neque intellectum neque emendationem admittentia Aristarchus intacta reliquit; si quando quid requiratur adnotavit, aut adeo si enallages mentionem fecerit, non continuo schema Homericum informavit: nihil huc pertinere video praeter *Z* 510 quod supra probabile dixi Apollonium secundum Zenodoti correctionem legisse. Alia licentius enunciantur, sed redeunt: quae Apollonius aeque diligenter observavit. *Γ* 211, quod mutatum voluit Zenodotus, *K* 224 pro nominativis absolutis accepit ac reddidit *A* 395 **ἄνδρ' ἐντυναμένω** *Δ* 199 **ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνὴρ ἑζόμενος.** differunt hinc nec possunt nisi ab imperito per genetivos reddi Odyss. *M* 73 **οἱ δὲ δύω σκόπελοι**, ubi **δύω** (**εἰσίν**) est praedicatum, velut apud Aratum **καὶ χέλυς ἥδ' ὀλίγη**: deinde talia, qualia *E* 27, 28 *H* 8, 306 *O* 7, 315 *Π* 317 Odyss. *A* 109 *Θ* 361 *Σ* 95, quae una hypodiastole egregie expediuntur. Ap. *A* 72, 1345 *Δ* 1068. minus dissimiles sunt antiptoses id genus, velut notantur in scholl. *Π* 516, 557, Il. *Ξ* 25 *Π* 531, Od. *Z* 155 **σφίσι λευσσόντων** *I* 256 **ἡμῖν δεισάντων** *Ξ* 527 *P* 231 **οἱ βαλλομένοιο**, *X* 17, Il. *A* 541 **τοι ἐόντα** *I* 399 **μοι γήμαντα** ante Aristarchum, Od. *Z* 60 **σοὶ ἐόντα** *K* 563 **ἧμιν χρησομένους** *O* 240 *Π* 466 **μοι καταβλώ-**

σκοντα. Apoll. *Γ* 371 *οἱ* — *ἱεμένοιο* 1010 *οἱ* — *ἀειρομένης*, *Δ* 170 *οἱ* — *δερκομένης*, *Α* 440 *ὑμῖν* — *ἄγοντας*, 1377 *οἱ* — *μογέοντα*, *Δ* 1262 *ἄμμι* — *πεπτηότας*, *Β* 390 fort. *με* — *ἐνέποντι*. Tertia est geminatio casuum, quos locos Zenodotus correctionibus temptavit, Apollonius et Aristarchus servarunt ita, ut quo modo interpretati fuerint incertum sit. Zenodoti conatus traduntur ad *Ε* 146 *τοῦ δ' ἑτέρου* — *κληῖδα* — *πλῆξεν*, 156 *ἐξαίνυτο θυμὸν ἀμφοτέρων*, *Ξ* 208 cum Aristophane *κείνων παραιπ. φίλον κῆρ*, *Α* 24 *Ἀτρείδεω θυμῷ* pro *Ἀτρείδῃ*. illum proprietatem sermonis Homerici insuper habitam aliis quoque locis oblitteratam voluisse credibile est. Aristarchum explicuisse per enallages casuum schema videtur sane tradi ab Aristonico ad Il. *Ζ* 17 *Λ* 583 *Ν* 575 *Ξ* 208 *Ο* 462 *Π* 59, 124 *Ω* 58 *Κ* 35, 570 *Ξ* 218 Odyss. *Β* 417, habuitque his fidem Friedl., metuo tamen ut recte. Primum errare potuit Aristonicus aut decipi ab alio, velut ab ipso adnotatum dupliciter de *διπλῇ* *Κ* 495, dubie *Ρ* 125 *ἡ διπλῆ . . . ὁ δὲ Διονύσιος τὸ σημεῖόν φησιν, ὅτι ἤλλακται πτῶσις, Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, ἀντὶ τοῦ, Πατρόκλου*: ac locus decimus ne ex optimo quidem codice receptus est inter Aristonicea, sed ex eo qui *Π* 59 spretus. deinde, si vel ab ipso Aristarcho illas undecim explicationes sumpsit, non videtur e disputationibus de ea re institutis desumpsisse; sunt enim omnes paucorum verborum, *ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σχῆμα, ἀμφοτέρους τὴν ψυχὴν ἀφείλετο ἀντὶ τοῦ, ἀμφοτέρων* — *ἡ διπλῆ ὅτι ἀντὶ τοῦ καὶ αὐτοῦ τὸν μηρὸν ἔτρωσεν* — *πρὸς τὴν φράσιν, ὅτι οὕτως εἴρηκε τὴν μὲν πρύμνην ἀντὶ τοῦ, τῆς μὲν τὴν πρύμνην*, nisi quod sexto et octavo locis exempla singula adhibet, quod suo marte fecisse eum putes, velut etiam ascripsisse loco quarto *οὐ δεῖ δὲ ξενίζεσθαι ἐπὶ ταῖς τῶν πτώσεων ἐναλλαγαῖς*. loco uno *Η* 16 quae *διπλῆ* ad ellipsin praep. *κατά* refertur (ut *Ξ* 249), Aristarchi vix est. sed probabile, nisi fallor, ea omnia originem ducere ex Aristarchi *λέξεσιν* quae dici videntur ad Il. *Β* 435, paraphraseos quodam instituto, de quo indicavit Lehrsius Arist. p. 54, 156. Aristarchum in his neque schematis appellatione usum crediderim, sed aut *φράσεως* velut in *Θ* 47 *Π* 124 *Φ* 37, aut locutionibus his, *ὁμηρικώτερον*, *ὁμηρικὸν*

τὸ ἔθος, ὁ δὲ ποιητὴς οὕτω λέγει, ἰδίως εἴρηκεν, *E* 146, 156 *Ξ* 283 *Ω* 58, ἀρχαϊκῶς *A* 275 *Φ* 166, fortassis ἀττικῶς *Θ* 237 *P* 125: neque eam summam fuisse huius interpretationis Aristarcheae. ipsum eius iudicium videmur habere *Θ* 47 πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς φράσεως, ἀντὶ τοῦ, τῆς Ἴδης εἰς Γάργαρον ἦλθεν. προτάξας γὰρ τὸ γενικὸν τὸ εἰδικὸν ἐπήνεγκεν, *Ξ* 283 ὅτι ἰδίως εἴρηκεν ἀντὶ τοῦ, Ἴδης εἰς Λεκτόν. καὶ . . . . (*Θ* 47). καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ τὸ ὅμοιον 'ἡ δ' ἄρα Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφρ., ἐς Πάφον.' ita certe decebat eum qui in epanalepsi Homeri universa observanda egregiam operam posuit, ut accusativos velut *O* 24 et dativos de eo genere quod γλαφυρὸν audit *A* 12, nulla in re differre doceret ab illo νῦν, σήμερον *Θ* 141, in locis autem qualis *N* 575, a Friedl. ascriptus, eius rationis vitiosam παρέκβασιν notaret, quod fecisse videtur *Δ* 503: σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις. ἔδει γὰρ εἰπεῖν τοῦ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. paulum abest quin hac observatione abusos ad reliqua omnia eius pedisequos putem. Differunt paulum accusativi satis usitate verbo ἀφαιρεῖν similibus iuncti, Ap. *Γ* 186 *Δ* 680, quos si notandos putavit Aristarchus explicuisse aliquo modo existimabitur; tum dativi aliquot quos Friedl. p. 22, unum *O* 451 p. 23 posuit, quorum interpretatio Aristarchea videtur ea fuisse quae *K* 559 τὸν δέ σφιν ἄνακτ'] ἡ διπλῆ ὅτι ἰδίως τὸν ἄνακτα αὐτοῖς ἀντὶ τοῦ, αὐτῶν. Illud quid sit, quod Aristarchus in locutionibus νηῒ παρά, δ' ἐπί, δ' ἐνὶ πρύμνῃ a Friedl. positis et fortassis Il. *A* 600 enallagen casus prioris praecepisse dicitur sive putatur, difficile est iudicatu. vix ad exemplum locorum Od. *N* 75 *M* 230 explicuisse credibile est, cum aliquotiens non νηῦς πρύμνη sed πρύμνη νηῦς legatur. loci Il. *Ω* 58 interpretatio doctior Didymi verbis tradi videtur, longe diversa ab Aristonici placito, quod inde confingi potuit, quia Aristarchus ubique dederat πρύμνῃ νηΐ, νηυσὶν πρύμνῃσι, πρύμνῃσι νέεσσιν, non πρυμνῇ, πρυμνῇσι ut Il. *E* 292, ubi vid. Herod., *M* 149 *N* 705 alibi, aut ut Crates Il. *Ξ* 32. sed pro substantivo quo modo vox accipi potuerit, nisi forte placeant collata βοῦς ταῦρος et ταύροιο βοός, non intelligo; nec anastrophae praepositionum πάρα et ἔπι locus fuisset Il. *H* 383 *K* 35 *Π* 286 Od.

O 223, Il. *M* 403 *N* 763 *O* 248. — Apollonium in hac casuum geminatione medium videas inter Zenodotum et Aristarchum, observasse usum Homericum, ignorare rationem. ornatum elocutioni quaesivit ex cumulatis quot posset eisdem casibus: accusativis *Γ* 612 *δέος δέ μιν ἴσχανε θυμόν*, 695 *τὴν δ' ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη* *Δ* 351 *μιν κραδίην ἐλέλιξαν ἀνῖαι*, 724 *μνῆστις δῦνεν φρένας ὁρμαίνουσαν*: dativis praeter illud genus, *Δ* 11 *τῇ δέ, κραδίῃ*, 449 *Μηδείῃ, φρεσίν*, 872 *οἱ, χροΐ*, quod tamen vitatum *Δ* 1200, aliis maximo numero, *Α* 542 *ἀφρῷ, μένει*, 669 *γήραϊ, ῥικνοῖσι πόδεσσι*, 857, 858 *Β* 882 *ἡμῖν, ὁμίλῳ* *Γ* fort. 1002, 1004; 1297 *μυχηθμῷ, κρατεροῖσιν κεράεσσιν* *Δ* 28 *θαλάμῳ, μητρί* 157 *θαλλῷ, ἀοιδαῖς* et quae adnotantur *Γ* 346; admonearis eorum quae sunt in scholio Il. *I* 315, *ἐνταῦθα αἱ πολλαὶ αἰτιατικαὶ μικροῦ ἀμφιβολίαν ἐποίησαν*: genetivis fere ad exemplum *Γ* 273, quod Zenodoto displicuit, aut *I* 632, de quo disputatum, *Β* 774, 1171, 1181, maxime *Γ* 146, *Β* 475 coll. aut Il. *I* 632 scriptura quae ante Aristarchum fuit aut Zenodotea *Α* 142; aliter *Δ* 24, 25.

Reliquae de enallage casuum observationes Aristonici ad Zenodotum non spectant praeter *πρόσθέ οἱ* quod ille *πρόσθέ οὑ* voluit, servavit Apoll. *Γ* 1296: Aristarchi esse satis apparet ex Apollonii usu, graviores certe, velut de genetivo verbis invadendi iunctis, quorum locorum (Friedl. p. 24) uno *M* 36 schematis Aristarchei enarratio paulum differt inter Aristonicum et Dionysium. Apollonii imitationem unam emendavimus *Β* 829, altera est *Δ* 1507, tertiam fortassis obscuravimus *Δ* 145, cuius loci pristina scriptura et interpretatio Hermanni haud differt a vetere explicatione locorum Il. *M* 118 *εἴσατο νηῶν* et Od. *X* 89 *Ὀδυσῆος ἐείσατο*. Alterius schematis eadem pag. a Friedl. positi non desunt apud Apollonium exempla: *Α* 60 *Κενταύροισιν ὀλέσθαι* *Δ* 335 *στεινόμεναι Κόλχοισι*, 533 *δηίοισιν ἀναστήσεσθαι*, 563 *Κόλχοισι πλήθοντο*. positum *ὑπό* *Γ* 1343.

Locum qui sequitur de omissis praepositionibus satis firmiter arti veteri insedisse credibile est. *παραλειπτικὸς προθέσεων ὁ ποιητής* ab ipso Aristarcho dictus videtur in scholio *Β* 356: cuius placiti vestigia deprehenduntur in eorum, qui critici simul et poetae fuerunt, dicendi genere,

maxime Arati et Apollonii; eadem enim licentia in versibus pangendis usi, cui in enarrandis adsueverant. De *ἐκ* sive *ἀπό* collectis a Friedl. accedat scholion ad *E* 6, quocum convenit Ap. *Γ* 877, 1203. praeterea illa omnia, *A* 177 *Πελλήνης ἀφίκανον*, 297 *ἐρητύσεις κακότητος*, 1030 *δηιοτῆτος ἱκέσθαι*, 1183 *λειμώνων* coll. Il. *Ω* 451, 1196 *δαπέδοιο τινάξας*, 1304 *ἄθλων ἀνιόντας*, *B* 101 *κολεῶν φάσγανα ἐρυσσάμενοι*, 666 *ἀυτμὴ στομάτων βρέμει*, 1053 *ὤσασθαι λίμνης*, *Γ* 136 *χειρῶν κτεατίζεσθαι*, 597 *τιμῆς καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν*, 1056 *ὀρινομένους νειοῖο*, 1127 *κακότητος ἐσάωθεν* *Δ* 216 *πέσεν ὕλης*, 583 *Δωδωνίδος φηγοῦ*, 598 *πέσεν ἅρματος*. *Ἐν* (positum apud Ap. *Δ* 1000), *σύν*, *ἐπί* (positum *Γ* 1255) omissa sentias apud Apoll. *A* 227 *κηδοσύνῃσιν*, 586 *παλιμπνοίῃσιν*, 1051 *ὁμάδῳ*, 1052 *ὑποτροπίῃ* *B* 269 *κλαγγῇ*, 552 *φόβῳ*, 721 *ἀκραεῖ ζεφύρῳ*, 951 *κερδοσύνῃσιν*, 994 *ἀνέμῳ*, 1008 *λιγνύϊ καὶ καπνῷ* *Γ* 122 *χροιῇ*, 709 *ἀχέεσσιν*, 761 *ἐλέῳ*, 1077 *δάκρυσι κούρης*, 1260 *σκαρθμῷ*, 1372 *ῥιπῇ σόλοιο* *Δ* 48, 142, 173, 197, 219, 228, 237, 886, 1473, 1543. notabile *B* 772 *ἄχος ἕλεν Ἡρακλῆι λειπομένῳ* proxime 780 positis *ἐπὶ Πριόλαο θανόντος* ut solet fere poeta siquid abstrusius dixit subinde explicare (*A* 269 *ἀδινώτερον*, 276 *ἀδινόν*; *B* 628, 643; *Γ* 307 *ἐνέκλασεν*, 314 *ἐν ποσὶν ὄρωρεν*; 954 *στηθέων ἐάγη*, 962 *ἐκ στηθέων πέσεν*). De *εἰς* locis notatis satis insignibus atque Aristarcheis sine dubio adici potest *K* 268 et *I* 580, de quo proximo capite dicetur. Zenodotea eius modi notantur *A* 169 et quae Duentzerus p. 72, 73, *N* 485 *Ξ* 95, 340 *O* 639 *P* 173. Apollonii usum fere illustravi ad *A* 645, 799: addi possunt *Δ* 755, 1213. De quibusdam operae pretium non est exponere; verbum loquendi accusativo iunxisse videtur Zenodotus *Ξ* 469 *ἐγέγωνεν ἀμύμονα Πουλυδάμαντα*: Apollonius *Γ* 673 *φώνησέν μιν*. De *περί* subaudienda genetivo in verbis *ἐπιμέμφομαι*, *χώομαι*, *ἄχος πυκάζει*, *ἄχνυμαι*, *ἀχέω*, *κεχόλωμαι*, *ὀλοφύρομαι*, *ἀκάχημαι* plenissime Friedlaenderus. apud Apollonium habes *A* 141 *ἐυκλείης ἀγάσαιτο*, *B* 635 *εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι*, *Δ* 692 *ἀμηχανέουσα κιόντων*, 868 *χωσαμένη Ἀχιλῆος*. *Γ* 59 *τῶν πάντων δείδιμεν, περὶ δ' Αἰσονίδαο μάλιστα* nescio an et ipsum hunc usum illustret: *περὶ παιδί* est *Δ* 616. *Δ* 1030 si recte

emendavero ὑμέων ἀμφί τ' ἀέθλοις ὧν κάμον ἀτύζομαι, poterit cum superiore exemplo conferri, eo quidem genetivi significatu quo est Il. Δ 702 ubi redditur ὑπέρ, verbi autem ἀτύζομαι eo, qui desumi potuit ex Il. Χ 474 coll. Hesych. I p. 609, quique ad Apollonium deprehenditur si conferas Δ 1317 cum 1347 et 1718 cum 1703.

Subtilissima de commutatis praepositionibus quaestio num apud Apollonium locum habeat, adhuc nescio, neque satis animum adverti. de προτιβάλλομαι pro προβάλλομαι Δ 1046, quamquam est apud Hesych. II p. 1057 et Apoll. soph. p. 136, 15, ineptum foret cogitare. Aristarchea notavi Α 423 μετ' ἀμύμονας, ἐπ' ἀμύμονας, quod frequens apud Apollonium, Β 1119 Γ 1139 Δ 57, 123: Il. Β 89 ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν ἀντὶ τοῦ, ἐπ' ἄνθη, quod ad locum Apoll. Α 881 adhiberi poterat: Il. Ε 249 ἐφ' ἵππων, ἐπὶ τοὺς ἵππους: Κ 298, 469 διά τ' ἔντεα, δι' ἐντέων, Od. Η 40 Ξ 2, ut Ap. Β 42.

Quod p. 28 de εἴσω adnotatur copiosius expositum est a Lehrsio Arist. p. 140 in disputatione de adverbiis a Zenodoto parum discretis, Δ 528: adiecta sunt eius enallages exempla multa ex Apollonio. adde ἔκτοθι Α 243, κεῖσε Α 955, 1224, θύραζε Β 1021, σχεδόθεν Δ 1081.

Ex eis quae reliqua sunt apud Friedl., ad Apollonium faciunt primum gradus comparationis vel servati vel confusi, p. 30. ὁπλότερος et ὁπλότατος ubique ex ipsa observatione Aristarchi usurpata, prius numquam ἀπολύτως, nec Δ 1751. Locum Iliadis Δ 277 μελάντερον ἠύτε πίσσα contulisse aliquo modo videtur Apollonius cum Od. Π 216 ἀδινώτερον ἤτ' οἰωνοί ac de particularum usu dubitationem ita prodidisse, ut in priori particula usurpata Α 269 vocabulum Homericum alterius loci comparativum poneret, ἀδινώτερον ἠύτε κούρη: ubi in comparatione ἤτε adhibuit, ex nostra quidem correctione, Δ 502, positivum praemitteret, qui ex opinione grammaticorum ante Aristarchum adesse visus in loco priore Homerico. praeterea μάλιστα ἤ dixit Γ 91, velut Odyss. Λ 482, quem locum vitiatum dixit Bernhardyus synt. p. 439. Deinde de commutatis generibus adiectivorum, Friedl. p. 31, dixi ad Ap. Γ 1393: de πολύς Well. ad Γ 21. Postremo de ellipsi coniunctionum non me-

mini quod ex Apoll. notandum sit: Aristonici ex cod. A. notaveram etiam ἵνα *Ψ* 97, ὅτι *Σ* 194, ὥστε *B* 183. De δέ abundante in apodosi Nicanor plura notavit, *X* 118 dubium. apud Apollonium non infrequens, *A* 681, 1236 *B* 1183 *Γ* 214, 552, 760: aliquotiens fortassis perperam remotum, ut *A* 320. παρολκὴν alio loco si desideras, habes *B* 530 *Γ* 314. καί abundans eo modo ut *Ω* 485 frequens apud Apollonium, *A* 671, 1025 *B* 335 *Γ* 924: alio *A* 854 *B* 15, 85, 971, 1091 *Γ* 526. de τέ vid. ad *Δ* 323, 366. de γάρ *H* 328 et ad Ap. *B* 882. ad Aristarchi de πέρ Od. *P* 47 iudicium adhiberi poterat schol. Apoll. p. 322, 33.

Hactenus secundum Friedlaenderum. Non putaverim solis illis schematum formis se astrinxisse Aristarchum, maxime cum non solum in simplicis enunciati partibus, sed etiam in iunctura duorum maxima observandi copia fuerit. quamquam ex hoc genere ad ellipsin referri poterant quae quindecim constructionis ἀπὸ κοινοῦ exempla, apta inepta, antiquo tamen aliquo auctore ponuntur ad Il. *K* 167. est apud Apollonium *B* 65, 1239. ad pleonasmum quodam modo illa, quae in codice B notantur *X* 468 ἔστι δὲ σύνηθες Ὁμήρῳ τὸ ὀφειλόμενον ἁπλῶς ἑρμηνεύεσθαι ἐν δυσὶ περικοπαῖς ἐκφέρειν, *Ω* 499 ἓν πρᾶγμα δύο περικοπαῖς πέφρασται, utrobique cum exemplis. non sunt Aristonici, simillima tamen notatis ab hoc ad *N* 344 *O* 11 et quae collegit Friedl. ad *I* 77, quibus patet in utramque partem, et consuetudinem poetae et quae discederent, observata fuisse. ad enallagen revocata sunt haec, *E* 88 χειμάρρῳ, ὅς τ' — ἐκέδασσε —· τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι — ἰσχανόωσιν —· πολλὰ δ' ὑπ' αὐτοῦ ἔργα κατήριπε: ἡδὺ τὸ τῆς ἐναλλαγῆς τῆς πτώσεως ἐν τῇ ἐπαναλήψει, καὶ πάλιν ἐν τῇ γενικῇ, 'π. δ' ὑπ' αὐτοῦ.' B. *Φ* 50 γυμνόν, — οὐδ' ἔχεν ἔγχος: . . . διὰ τῆς ἐξαλλαγείσης [πτώσεως] χλευάζει τὸ πρόσωπον . . . V. *Ψ* 845 ὅσσον τίς τ' ἔρριψε καλαύροπα —· ἡ δέ θ' ἑλισσομένη πέτεται: . . . τῇ γὰρ προτέρᾳ ἀνταποδόσει ἑτέρα μετενήνεκται (cfr. Friedl. Nican. p. 275) A. sunt talia apud Apollonium *A* 275 *B* 361 sqq. alibi.

Aristarchi eius modi observatio de enunciatorum apud Homerum iunctura servata est apud Aristonicum haec, Ho-

merum positis nominibus duobus ἀεὶ πρὸς τὸ δεύτερον πρότερον ἀπαντᾶν. locos video notatos a Lehrsio Arist. p. 13 praeter fere *E* 62 et quod indiscriminatim positi quibus παρὰ τὸ εἰθισμένον πρὸς τὸ πρότερον ἀπήντηκεν. sunt autem hi, *B* 621 *Z* 433 *Λ* 103, 109 *O* 56, 333 *Π* 251 *Σ* 406 *X* 158 Odyss. *Α* 239 et quae ab Epaphrodito collecta dicuntur ad *O* 7. ab Aristophane num coepta sit, non exploratum; quaedam tamen satis diligenter imitatus Apollonius, de priore genere *Α* 749 (ex Il. *I* 531) *Γ* 1276 *Δ* 539, de altero *Α* 73 (ex Il. *B* 621) *B* 106.

Hoc genere observationis ad eas de articuli potestate definitiones venisse Aristarchum credibile est, quae Apollonii causa commemorandae sunt. Perspectus fuit ante Aristarchum usus pronominis ὅγε Homericus in iungendis enunciatis, velut sunt apud Homerum sescenta, αὐτοῦ μὲν κατέρυκε, δίδου δ' ὅγε θυγατέρα ἥν: ὅμως δ' οὐ λήθετο χάρμης, ἀλλ' ὅγε —: τῷ μήτις ἀνὴρ ἀθεμίστιος εἴη, ἀλλ' ὅγε —. usurpatum id in emendando ab Aristophane Il. *N* 348 Ζεὺς — Τρώεσσι βούλετο νίκην — οὐδ' ὅγε πάμπαν ἤθελε λαὸν ὀλέσθαι pro οὐδέ τι, ibidem 399 αὐτὰρ ὅγ' pro Aristarcheo αὐτὰρ ὅ. usurpatum ubique ab Apollonio, *Α* 404, 646 *B* 949 *Γ* 78, 280, 566 *Δ* 11, 391, 541, 1177, 1330, 1498, 1501, 1690, 1766, sed ita moderatum, ut περιττεία pronominis inprimis ἀναφορικοῦ (*Α* 1227 *Δ* 1609, 1686) plane evanesceret, vixque appareat eandem esse locutionem, quae ex Il. *Α* 190 *Γ* 409 *E* 673 *M* 240 Od. *B* 327 *Γ* 821 ad Callimachum usque h. in Dian. 150 et Ap. *Α* 308 ἢ ὅγε Πυθώ *Γ* 398 ἢ ὅγε πειρήσαιτο, 1241 ἢ ὅγε Λέρνης obtinuit. Qui de ea re clare praeciperet Aristarchus fuit, cuius ex auctoritate Aristonicus *E* 736: διπλῆ, ὅτι δασύνειν δεῖ τὸ ἡ δέ. ἐπανέλαβε γάρ, ὡς ἔθος αὐτῷ, τὸν περὶ τῆς Ἀθηνᾶς λόγον. — θασυντέον τὸ ἥ. ἄρθρον γάρ ἐστιν ἀντωνυμικόν. τινὲς δὲ ψιλοῦσι, σύνδεσμον ἐκδεχόμενοι τὸν ἠδέ. κακῶς. *Θ* 321: ἡ διπλῆ ὅτι ὡς περὶ ἑτέρου 'ὁ δὲ χερμ.' ἐπὶ τὸ αὐτὸ ἀναφέρων πρόσωπον. *O* 127 ἡ διπλῆ ὅτι ἐξ ἀναλήψεως τὰ ἄρθρα λαμβάνει et docetur scripturae ἡ δέ et ἠδέ discrimen fuisse etiam Il. *E* 66 Od. *E* 391. *Π* 401 ἡ διπλῆ ὅτι ὡς περὶ ἄλλου ἐπήνεγκεν —, τοῦ λόγου ὄντος περὶ τοῦ αὐτοῦ. postremo idem prae-

ter Aristarchi, ut videtur, sententiam adnotatur *Γ* 18 et adhibentur duo alii loci Il. *Π* 466 et Od. *Ι* 374. alii sunt loci, quos quidem notaverim, Il. *Α* 191 *Α* 375 *Ν* 518 *Ο* 136, 430 *Ρ* 300 *Σ* 451 *Φ* 18, cum schol., 115, 171 *Χ* 368 *Ω* 608 Odyss. *Ξ* 77 *Π* 14 *Χ* 86. in his quotiens ἡ δέ est credibile ante Aristarchum ἠδέ fuisse. Zenodotus proscripsit *Γ* 18 ubi de omisso ab eo ὁ codici B credi non necesse, *Ε* 736 *Θ* 387. Non memini huius observationis vestigium extare apud Apollonium praeter *Γ* 1346 *Δ* 629, 1684, quae ab interpunctione pendent. innumeris locis ὃ δέ alterius est personae, velut *Α* 784 *Β* 92 *Δ* 689. ignoravit Rhianus Od. *Ζ* 132.

Alterum articuli Homerici schema notissimum est in ἐπιφορᾷ (*Ξ* 15), ἡ δ' ἐπ' Ὀδυσσῆα — πότνια νύμφη ἤιε: τοῦ δ' ἐκραίαινεν ἐφετμάς, Φοίβου Ἀπόλλωνος: τοῦ γάρ τε ξεῖνος μιμνήσκεται, ἀνδρὸς ξεινοδόκου: τοὺς δ' εὗρ' εἰν ἀγορῇ, Δαναούς: τὸν δ' ἴδε, ἐρχόμενον κατὰ δῶμα συβώτην. de quo Aristarchum meruisse cognoscitur ex eis quae ad Il. *Ο* 127 traduntur. ceterum in re tam aperta consentaneum est non modo poetas olim plurimos sermonis Homerici colorem traxisse, sed etiam grammaticos, qui ante eum fuerunt, rationem perspexisse: quem ad modum Apollonius post Aratum, si memini, *Α* 553, 749 imitatus est locum Homeri *Ν* 53 ubi pro articulo est ὅγε. Mirum tamen est quod apud hunc ea locutio promiscue alias pro analepsi sive prolepsi usu venit, alias pro hyperbato articuli. ab his enim, *Α* 63, 1161 αὐτὰρ ὃ — Ἡρακλέης, 509 οἳ — Κύκλωπες, 1084 ἣ — ἀλκυονίς, 1228, 1286, 1329 *Β* 96, 269, 1118 *Γ* 6, 7 αἳ — Ἥρη Ἀθηναίη τε, 439, 715 ἣ — Γαῖα, 1054, 1185, 1193 τοὶ — ἥρωες, 1218 αἳ — νύμφαι, 1252, 1372 τὸν — Αἰήτην, 1402 τὸν — σημαντῆρα *Δ* 79, 454, 127 ὃ — ὄφις, 219, 592 οἳ — Τυνδαρίδαι, 931 ἣ — Θέτις, 994 οἳ — Ἀκίνοος λαοί τε, 1068 τὼ — Ἀλκίνοος, Ἀρήτη, differunt manifesto haec, *Α* 388 αἱ — φάλαγγες, 451 αἱ — ἄρουραι, 572 τοὶ δὲ — ἰχθύες, 887 τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα, 1222 οἱ δέ που ἄρτι νυμφάων ἵσταντο χοροί, *Β* 1084 τοὶ — ἐνναέται, *Γ* 70 οἱ χείμαρροι, 271 τὸ — ἕρκος, 856 ἡ — ῥίζα, 965 αἱ — ἀμφίπολοι, *Δ* 1171 αἱ — ἠιόνες, 1339 αἱ δὲ — βῆσσαι. ex quo apparet si non eius aetate sub iudice rem, certe aliquando controversam apud gram-

maticos fuisse. Zenodoteam rationem et Aristophanis coiisse suspicari licebit.

Praeterea schemata articuli ab Aristarcho indagata in scholiis, quantum inveni, traduntur duo: alterum, cum quod olim lectum est *τόνδε* dissolvi voluit in *τὸν δέ* in locis eius modi ut *B* 189 *Z* 146 *I* 167, 509 *K* 490, nec pronominis *ὅδε* apud Homerum secundum Herodianum ad *A* 409 multum usum reliquit, *ἐπ' ἀναφορᾶς* quidem, *ἐπὶ εἰρημένοις*, schol. Od. *Ξ* 161. De Aristophane ib. *M* 98. apud Apollonium libri nullum *δείξεως* aut *ἀναφορᾶς* discrimen tradiderunt, neque causa erat cur loci quales *B* 888, 1020 alii multi temptarentur. Alterum adnotatum est in scholiis ad Il. *A* 11, 340 *N* 640 *Φ* 317 Od. *P* 10, ubi cum de articulo alio quam oportuerit loco posito moneatur, sequitur ut locum ex Aristarchi sententia habuerit: suntque pleraque relicti ab eo articuli exempla huius modi, ut *ἀνὴρ ὤριστος*, *πεδίον τὸ Ἀλήιον*, *τὸ Τρωικόν*, *ἄνακτος τοῦ Νηληιάδαο*, *Ἰφίκλοιο τοῦ Φυλακίδαο*, *Μαχάονι τῷ Ἀσκληπιάδῃ*, *Αἴαντι τῷ Τελαμωνιάδῃ*, *Αἴας δ' ὁ μέγας*, *ἠοῖ τῇ προτέρῃ*, *παῖδες τοὶ μετόπισθε λελειμμένοι*, *Ζηνὸς τοῦ ἀρίστου*; atque ita Aristarchus *Φ* 252. cfr. schol. Il. *Ω* 315 p. 639, 20 ubi eadem componuntur. positio articuli quae in illis locis postulatur, *τὸν ἀρητῆρα Χρύσην*, *τὰ μὲν αἱματόεντα ἔντεα*, *τὰ καλὰ τείχεα* quantum memini rarissima apud Homerum praeterquam in *ὁ Τυδείδης κρατ. Διομήδης*, *τῶν ἄλλων Δαν.*, *τὸν δ' ἄλλον λαόν*, *ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ* et quae per inversionem dicta sunt, *τὰ δὲ λυγρὰ περὶ χροΐ εἵματα ἕστο*, *ὁ δ' ἕβδομος εἱστήκει μείς* similia. succurrunt tantum *τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον*, *τὸ δ' ἐφέλκετο μείλινον ἔγχος*, *τὰ μακρότατ' ἔγχεα.* quam ob rem erratum a scholiorum auctoribus esse oportet. Apud Apollonium unum locum istius modi novi *B* 1120 *τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ λῆξεν*, diversum ab his, *A* 745, 808, 1141 *Γ* 221, 705, 1361 *Δ* 160, 575, 1287, 1446, 1576 adeoque 1647, 1648: articuli inter substantivum et adiectivum positi exempla nulla notavi praeter *πεδίον τὸ Λαύριον Δ* 326 et quod p. XLI ponendum fuit *τὸ Ἀρήιον Γ* 409, 495, 1270. si reperiantur plura, nihil probaverint de schemate Aristarchi, siquidem a

Zenodoto articulum ullum qui apud Homerum extaret loco motum probabile non est. Ceterum pleraque quae apud Apollonium cum articulo proferuntur, Aristarchea sunt, *τὸν ἄριστον*, *οἱ ἄριστοι*, *τὰ ἕκαστα*, *τὸν ἐμόν*, *τὸν ἑὸν νόον*, *ἄλγεα τἀμά*, *οἱ*, *αἱ ἄλλαι*, *τὰ πρώτιστα*, aut similia Aristarcheis, *τὸν ξεῖνον*, *τὸν ἄεθλον*, *τὸ κῶας*.

PROLEGOMENON LIBER SECUNDUS.

CAPUT PRIMUM.

Abhinc disputatio nostra omnis erit de Apollonio non Rhodiensi sed Alexandrino eiusque inter Alexandrinos loco ac dignitate, cui mirifice docti viri inviderunt. namque quamvis rediisse eum negari non potuerit fueritque aliquot annorum honorabilis statio concedenda, si studiorum in illo sodalitio collocatorum fructum ac memoriam ad posteritatem spectes, exulavit ad hunc diem. Factum id per biographorum testimonia, qui in interpretando Rhodii cognomine verbis utuntur magnificis, tamquam quae Rhodi egerit mirum quantum reliqua quae commemorari potuissent exsuperaverint. Non habeo quomodo quae de rhetorica professione muneribusque publicis gestis traduntur inscitiae aut erroris insimulem: illud tamen argumentum, quo biographi usi potissimum ac decepti videntur, quod pleraque Apollonii scripta Rhodii appellationem praetulerint, speciosius est quam gravius. esto quaedam eius poemata ea inscriptione Rhodi prodiisse; nihil ideo mirum eandem fuisse in scriptis grammaticis quaeve de rebus Aegyptiacis edidit. in nomine adeo pervulgato opus fuit cognomine, maxime Alexandriae; velut apud Pausaniam est V 21, 12: *ὄνομα μὲν τῷ ζημιωθέντι Ἀπολλώνιος, ἐπίκλησιν δὲ ἦν Ῥάντης· καί πως καὶ ἐπιχώριον τὸ ἐς τὰς ἐπικλήσεις τοῖς Ἀλεξανδρεῦσίν ἐστιν.* advertit me olim Alexandrinus ut videtur *Ἀπόλλων Εἰδογράφος, ἐπειδὴ εὐφυὴς ὢν ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τὰ εἴδη τοῖς εἴδεσιν ἐπένειμεν.* Et. m. p. 295, 52.

Itaque postliminium in rerum Alexandrinarum memoria poetae nostro vindicandum et impetrandum; docendum nec

absentem umquam longe abfuisse ab eo quod omnis ea aetas summum habuit, praesentem inter sodales Musei strenue et concorditer rem gessisse, eiusque operae praestitae documenta extare non inutilia cum ad promovenda ea quae in illorum hominum studiis felicissime illustrari coeperunt tum ad indaganda et introspicienda multa quae de eorum temporibus et vitae genere sunt obscurissima.

Ipsius Apollonii commoratio Alexandrina dimetienda erit ex eorum quae in illo contubernio elaborasse videbitur modo et ambitu. Eorum pars non exigua ad varios spectat scriptores, de qua in quarto horum Prolegg. libro exponetur; plura tamen ac potiora ad Homerum, de quo genere quaedam iamiam attigimus, reliqua nunc pertexemus. Est id quod inprimis locum faciat inter ingenia Alexandrina — et quod cum vixit locum fecisse videatur inter convictores Musei — quod studii Homerici, quo reliqua eius saeculi studia quasi vinculo quodam continebantur, principium incrementa momenta magis quam ullus aequalium vidit persensit ac prosecutus est. De adolescentis inconsultiore fortassis ardore supra est commemoratum. Eratosthenis aetate quid egerit partim difficilius est expositu, partim ex eis cognoscitur quae senex eo tempore quo praeter Aristophanem Byzantium in hoc genere inclaruisse nemo videbatur, testata reliquit. Hinc igitur incipiendum vel quia illud solum temporis quod Alexandrinae egit punctum exploratum est, vel quod accuratior studiorum illorum Homericorum investigatio ab Aristarcho profecta circa id fere aetatis substitit. Quaerendum igitur hoc capite ecquid necessitudinis Apollonio cum Aristophane intercessisse videatur.

Quae manifesto ab Aristophane sumpta sint in postrema Argonauticon editione pauca indicari possunt. Scholia ad Odyss. *M* 43: *ὁ μὲν Ἀριστοφάνης φησὶ κατατηκομένους τῇ ᾠδῇ καὶ αἰφνιδίως ἐκλείποντας ἀπολέσθαι· ὁ δὲ Ἀρίσταρχος κτλ.* Ita plane Apollonius *Δ* 901

ἦ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόστον ἕλοντο
τηκεδόνι φθινύθουσαι —.

Scholia ad Od. *E* 334 *βροτὸς αὐδήεσσα*] *ὁ μὲν Ἀριστοφάνης τὰς ἀνθρωποειδεῖς θεὰς αὐδηέσσας φησίν, οἱονεὶ φωνὴν μετειληφυίας. ὁ δὲ Ἀριστοτέλης αὐδήεσσαν (οὐδήεσσαν*

Buttm.) λέγει οἱονεὶ ἐπίγειον. οὕτως καὶ Χαμαιλέων. aliud: ζητεῖ Ἀριστοτέλης διατί τὴν Καλυψὼ καὶ τὴν Κίρκην καὶ τὴν Ἰνὼ αὐδηέσσας λέγει μόνας. πᾶσαι γὰρ καὶ αἱ ἄλλαι φωνὴν εἶχον. καὶ λῦσαι μὲν οὐ βούλεται, μεταγράφει δὲ ποτὲ μὲν εἰς τὸ αὐλήεσσα, ἐξ οὗ δηλοῦσθαί φησιν ὅτι μονώδεις ἦσαν· ἐπὶ δὲ τῆς Ἰνοῦς αὐδήεσσα. τοῦτο γὰρ πάσαις ὑπῆρχεν αὐταῖς καὶ μόναις (καταμόνας?). hucusque, ut puto, de Aristotele, cuius altera correctione οὐδήεσσα, quae sub Aristarchi nomine traditur ad *K* 136, suppressa pergit ad Apionis explicationem stabiliendam, quae extat apud Apollonium sophistam p. 48, 12: αὐδήεσσα ὁ Ἀπίων ὀνομαστὴ καὶ ἔνδοξος. regnat ea in scholiis ad *K* 136, *Λ* 8, apud Etymologum p. 169, 10, Hesychium I p. 610. Apollonius igitur ex Aristophanis sententia dixit *Δ* 1347

τρεῖς γάρ μοι ἀνιάζοντι θεάων
στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι — ἠύτε κοῦραι
ἔσταν ὑπὲρ κεφαλῆς.

deinde eandem cum utraque Aristotelis explicatione, quae commemorata sine dubio fuit ab Aristophane, coniunxit 1322

οἰοπόλοι δ' εἰμὲν χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι,

ἐρημονόμους dixit 1333, Aristotelia usurpavit 1413

εἴτε καταχθονίαις, εἴτ' οἰοπόλοι καλέεσθε.

Reliqua quae ad interpretationem pertinent dubia sunt aut minoris momenti. Aristophanes cum Il. *K* 391 scripsit

πολλῇσίν μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤπαφεν Ἕκτωρ,

παρὲκ νόον fortasse voluit esse 'ingratiis', velut Apollonius usus *Α* 130 παρ' ἐκ νόον Εὐρυσθῆος, *Δ* 102 παρ' ἐκ νόον Αἰήταο.

Verbum ἰνδάλλομαι Aristophanes Od. *Γ* 246 explicuit φαίνεται, ut in reliquis Homeri locis usu venit, Il. *P* 213 *Ψ* 460, praeter unum Od. *T* 224, ubi στοχάζεται redditur apud Hesychium. Apollonius illam Aristophanis interpretationem ubique exhibuit, *Α* 1297 *Β* 545 *Γ* 453, 812: Aristarchus eandem duobus locis amolitus esse videtur: scholia ad *P* 213, 214 testantur interpretatum ὡμοιοῦτο, quod etiam habet Apoll. soph., et introduxisse dativum: ut dativus ἀθανάτοις qui est in libris *Γ* 246, cui opponitur Aristophanis scriptura, eiusdem auctoris videatur. tertium nominativum *Ψ* 460 num reliquerit, incertum; scribi potuit

εἰδάλλεται, ut habet Hesych. I p. 1099. Quartum locum ad eandem normam redigendam esse docuit Doederlinus vir perillustris gloss. II p. 9. sed putaverim *ἰνδάλλομαι* medium cum *ἰνδάλλομαι* passivo aeque bene conciliari atque *εἴδομαι videor* et *εἴδομαι ὑπολαμβάνω* Od. *E* 281. verbum *ἐίσκειν* Aristarchus itidem interpretatus est *ὁμοιοῦν* nec disiunxit ab *ἴσκειν*, schol. Il. *Λ* 799: passivum facit *ἔικτο* secundum Aristarchum, schol. *Π* 41, et Apollonium, si conferas *Δ* 612 cum Od. *Z* 152 et Aristophanis scriptura Il. *Ξ* 474: quem vero significatum induit Od. *Δ* 148 *Λ* 363 Il. *N* 446 et *Φ* 331, is sollemnis alias est medii, ut notetur actionis ea pars quae mente aut voluntate continetur.

Apollonius num *B* 309 *παρ' ἐσχάρῃ ἧστο* dixerit, quod Aristophanis ea fuerit explicatio locorum similium Od. *Z* 52, 305 *H* 153, 160, quam refellit Aristarchus in scholio ad *Z* 305 ex significatu vocis de qua schol. *Z* 52 *Ψ* 71, quem ad modum etiam in schol. Od. *Σ* 44 *παρὰ πυρί* Aristophanis esse videtur explicatio, cum quae opponitur sit Aristarchi; id aeque dubium erit atque illud, quod ad locorum interpretationem vix pertinet quidem, num apud Apollonium *B* 530 *πᾶν δ' ἦμαρ* referendum sit ad Aristophanis iudicium de scriptura Od. *N* 31. *πᾶν* productum habet Apollonius *Γ* 270.

Pergo ad Aristophanis praecepta et observata grammatica minora.

I. In scholiis Odysseae aliquotiens dissensio interpretum notatur de locutione *ἄλλυδις ἄλλῃ* an *ἄλλῃ*, quorum utrumque locum habet *E* 71 *Z* 138 *Ξ* 35 *ἄλλυδις ἄλλῃ* aut *ἄλλον*. Aristophanis et Aristarchi id discrimen fuisse doceri videmur ex scholio Od. *Λ* 385 *ἄλλυδις ἄλλῃ*] *Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ὡς τὸ 'ἐγκέφαλος δὲ δι' ἀσπέος ἄλλυδις ἄλλῃ.' Ἀριστοφάνης δὲ 'ἄλλην' φησί.* scilicet e locis Homericis Aristophanis rationi ductae ex Il. *Λ* 486, 745 *P* 729 *Φ* 503 Od. *Ξ* 25 adversantur Il. *N* 279 Od. *E* 369 *I* 458; ambiguus praeter supra indicatos restat Il. *M* 461. Aristophanes si alterum prorsus abolitum voluit, potuit locis duobus scribere *ἄλλοτε ἄλλῃ*, quod apud Homerum esse non memini, apud Apollonium extat *B* 545; isque *ἄλλυδις* quinquiens ad Aristophanis mentem dixit, numquam *ἄλλυδις ἄλλῃ*.

II. De usu dualis numeri non dissensisse videtur Apollonius ab Aristophane. Zenodotus promiscue dualem et pluralem habuisse videtur, velut Aratus. nihil video causae, cur in verborum terminationibus perturbasse, in nominibus distinxisse existimetur. Loci Il. *Θ* 290 *M* 127, 128 *P* 103 non propter dualem religiose ab illo servatum in scholiis enotati sunt, sed propter hiatum molestiorem admissum; quo etiam referri potest scriptura in schol. Od. *Λ* 38 notata πέμψαντε ἐύσκοπον, si Buttmanni emendationem removeas. Il. *Z* 121 et *Λ* 348 dualis Zenodoti in extremo versu positus advertit grammaticos, quo nomine etiam Aristophanis aliquot scripturas consignarunt. Cfr. Thierschii gr. § 307, 7 b. Reliquis locis quibus nominum dualem posuit Zenodotus disertim ascriptum *Λ* 567 συγχεῖ δὲ καὶ τὸ δυικόν sec. novam codicis collationem, *B* 297 τὰ πληθυντικὰ δυικῶς ἐκφέρων, *I* 168 ὥστε μὴ συγχεῖσθαι διὰ τῶν ἑξῆς (v. 182) τὰ δυικά, prout in verbis dicitur *N* 627 *Θ* 73. nullum in his vestigium observationis illius a Zenodoto adhibitae, de qua mox dicetur. Contra in Aristophanis scripturis dualem habentibus nescio an eius modi aliquid appareat, quod ipsi Aristarcho placuisse scimus, ὅτι τετήρηται παρ' αὐτῷ καθαρῶς τὰ δυικά, cum in eis sex, quae solius Aristophanis nomine posito traditae enotatae sunt ab Aug. Nauckio p. 36, tum in eis quae sine auctore commemorantur atque ex parte ad illum referri poterunt, Il. *I* 198 τινὲς δυικῶς φιλτάτω, *Λ* 431 γράφεται Ἱππασίδηϊν, Od. *N* 296 εἰδότε *P* 344 ἀμφιβαλόντε. Certe neque in nominibus neque in verbis exemplum ullum Aristophani tribuitur quod ipse Aristarchus improbaverit, praeter Od. *Λ* 38 et fortassis Il. *Θ* 73. Quae restant difficiliora, notata apud Buttmannum I p. 134, 340, eorum in Il. *Δ* 453 *Θ* 185 tum in Il. *Ψ* 413 ex ipsis scholiis discimus, in Il. *E* 485 ex scholio ad *Θ* 185, l. 45 Bekk. cognoscimus adhibitam esse eam interpretationem, quam Duentzerus recte applicuit ad locum Od. *Λ* 38. quod genus solutionis ab Aristophane esse inventum sunt quae ostendant. Aristarchi certe non fuit, qui numquam eo usus: nam Il. *Ψ* 413 enallagen casuum fingere maluisse et *Θ* 73, si eius sunt verba quae videntur, εἰ δέ τις . . . . ῥυόμενος τὴν σύγχυσιν τοῦ δυι-

κοῦ, levi cum contemptu loqui videtur: credibile est pro schemate eum admisisse ut alia plurima cuius rei abusum certe vel ipse vel Aristophanes compescuerat. At Aristophanis est sententia quae satis docte posteriore parte scholii *Θ* 185 illustratur: illius est doctrina, qua similis interpretatio infertur in locum Od. *Δ* 339, in cuius scholio corrigendum est *Ἀριστοφάνης ἐπὶ τῆς ἐλάφου καὶ τῶν νεβρῶν λαμβάνει*: illius comparatio locorum Iliadis *Γ* 278 et *I* 569, de quibus capite proximo exponetur. postremo si excogitatam eam rationem oportet inter Eratosthenem, qui et ipse inter adsuetos *συγχεῖν τὸ δυικὸν* erat, schol. Il. *Ω* 282, et Aristarchum, convenit hoc inprimis in Aristophanem et Apollonium. quorum hic egregie id exhibet quod in altero opinamur: purum dualem *B* 87 *Δ* 693, quibus fortassis accommodandus fuit *Γ* 410; quam tamen rem nec apud Aristarchum nec apud Aristophanem constitisse supra notavi: temperatum *B* 667: duos vero locos *A* 384 et *Γ* 206, quorum prior explicandus ex eo, quod v. 380 antecessit *ἀμφοτέρωθεν*, alteri vero quasi quaedam admonitio inest loci inter Homericos non praetermittendi, hymni Homerici in Apoll. 487

ἱστία μὲν πρῶτον κάθετον λύσαντε βοείας.

versus enim Apollonii idem propemodum sonat

ἀλλ' ἐν ἀδειψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις.

III. Proximum erit quod observatum est ab Aristophane in scribendis eis vocabulis et syllabis, quarum breves vocales arsi hexametri subiciuntur. post has consonas liquidas, σ̄ et interdum δ̄ ab Aristophane esse geminatas disertim testatur schol. Od. *B* 338 *ὅθι νητός*] *Ἀριστοφάνης ὅθιννητός, ὡς τὸ ἐνιμμεγάροις. Ἀρίσταρχος δὲ δι' ἑνὸς ν̄.* de altero loco Od. *Δ* 785, quocum conferendus Hesychius I 1251 *Ἐννοδίῳ ἀγκυροβολίῳ*, dubitari fortassis potest. Deinde cum a Didymo adnotatur Il. *I* 154 *διὰ τοῦ ἑτέρου* ρ̄ *τὸ πολύρρηνες αἱ Ἀριστάρχου*, ib. 299 *διὰ τοῦ ἑτέρου* λ̄ *τὸ μεταλλήξαντι αἱ Ἀριστάρχου*, *O* 31 *ἀπολλήξῃς διὰ τοῦ ἑτέρου* λ̄ *αἱ Ἀριστάρχου*, *K* 258, ib. 123 *περιδδείσασα: διὰ τοῦ ἑτέρου* δ̄ *αἱ Ἀριστάρχου*, et *I* 78 *δι' ἑνὸς* ρ̄ *αἱ Ἀριστάρχου* quod e cod. A, non D edi videtur, referri ea tuto poterunt ad discrimen editionis Aristophaneae quam per-

petuo adhibuit Didymus, quem ad modum *M* 26 scripsit συννεχὲς: Ἀρίσταρχος καὶ Ἀριστοφάνης διὰ τοῦ ἑτέρου ν. Reliqua id genus quae in scholiis occurrunt, Il. *Θ* 423, 488 *I* 574 *K* 216, 258 *Π* 228 Odyss. *E* 461 non necesse est magis ad Aristophanem spectare quam *E* 203, ubi Nicias Aristarcho opponitur. Quaerendum igitur erit, cum in libris scriptis Apollonii idem discrimen obtineat, quod inter Aristarchum et vel priores vel posteriores, sintne scripturae codicis Laurentiani vetustiores Aristarcho et ab ipsius Apollonii manu profectae. Nolim quicquam statuere aut tempus definire quousque poeta a grammaticis Aristophaneis vel Pseudaristophaneis recenseri potuerit aut post quod non potuerit. ἡ τοῦ Ἀριστοφάνους παράδοσις verbis Herodiani commemorari putabatur ad Il. *I* 73. Attamen de duabus illis carminis recensionibus, quas supra indagavi atque ex uno eodemque archetypo repetendas dixi, probabilius erit Aristarcheam ex altera effictam esse, quam hanc ex Aristarchea: quae quanto vetustior esse visa est, tanto facilius altera quae cum ea servata est servari ad eam potuit. Ut nunc est, in neutra ratio illa altera utra de geminandis liquidis integra aut illibata extat. Aristarchea, quam dicere consuevi, in codice Guelf. certe plurima vel retinuit vel induxit, quae Aristarchus numquam probavit. Laurentianus liber eadem habet doctrinae Aristophaneae vestigia, quae ex scholiis Homericis comparuerunt, partim satis exigua, nihil ultra. in mediis vocabulis constantissime consonas geminat, vix ut quicquam alius modi extet praeter haec, ἐπιλείβων, μεταλήγων, μεταλήγεσκεν, ἀπορῶξ. συνεχές ab ipso Didymo excipitur; nam δι' ἑτέρου etsi interdum significat duplicem litteram, velut apud Apoll. Dysc. de adverb. p. 565, 15, Etym. magn. p. 726, 18, ex reliquis Didymi locis est intelligendum. liber Laurentianus a prima manu bis habet συνεχέως, semel συνεχές. In principiis vocabulorum admodum dubium, num Aristophanes geminationem admiserit praeterquam aut in encliticis aut post procliticas: vix credibile scripsisse eum Il. *N* 785 *P* 746 δὲ μμεμαῶτες, οἵγε μμεμαῶτε aut *Ψ* 198 τε σσεύαιτο. nec ita traditur in scriptura ubi maxime opus fuit Od. *K* 324. conf. Buttm. ad schol. Od. *Δ* 37. apud Apollonium saepissime extat ὅ ρρα,

τό ῥρα, quodo adnotavit scholiasta p. 347, 14 et 451, 12, ubi αἱ Ἀριστάρχειοι accipi possint ἐκδόσεις τῶν Ἀργοναυτικῶν; deinde hac duo, ἐπιρρήνεσσιν Δ 1497 et περιρρδέουσιν Γ 1020, ubi caute revocantem se librarium videas; nam in Guelf. ex archetypo mansit περιρροδέεσσιν. alterum ubique edidissem ὅῤῥα τόῤῥα, alterum secutus fuissem in παραρρόον, περιννεφέεσσι Α 217, 218, uti nec discessissem ab ἀμμέγα, ἀμπέλαγος et quae plurima sunt eius modi, si Apollonii et Aristophanis mentem, non diorthotae alicuius paulo accuratioris Byzantini normam exhibendam existimavissem. Quod ex recentiore libro notatur μάλαμμέγα Α 383 et δὲῤῥαφαί Γ 139 pro vitio librarii habeo.

IIII. Non dissimile est et aeque exploratum in usu litterae ν paragogicae ante duas consonas, de quo qui exposuerit post Hermannum De emend. p. 15 novi neminem: 'observat quidem Wolfius in praefatione ad Odysseam p. XXIX litteram istam a veteribus omissam esse, si duae consonantes finem praecedentis vocabuli producerent; eamque consuetudinem in Homeri certe scholiastis, melioribus codicibus, ipso denique vulgato textu fere semper servari. Ac testimonii causa affert scholiastae Veneti adnotationem ad illud in Catalogo v. 178' —. 'Eiusmodi plures hic illic scholiastarum observationes reperiuntur. Verum sicuti multa ad grammaticorum libidinem efficta constanter servata reperiuntur, ita hoc quoque magnopere vereor ne longissime a Graecorum veterum consuetudine abhorreat.' Verissimum quod indicat scriptionis eius quae in libris scriptis Homeri aliorumque plerorumque epicorum, Apollonii in codice Guelf. et quos Brunckius secutus, obtinet, originem ignotam adhuc esse; nec de reliquo huius litterae apud Aristarchum usu quicquam tradi memini, praeterquam extremo versu Il. Δ 517 Λ 773. Attamen quae e scholiis ad Il. Β 671 exscripta sunt apud Hermannum aut Wolfium (neque enim liber ad manum est), quae repetuntur ad v. 756 ἦρχε Πρόθοος et quae sunt Δ 139 Ξ 456 cuius modi sint, docet scholion Il. Ν 713 codicis A: σφι σταδίῃ] οὕτως Ἀρίσταρχος, χωρὶς τοῦ ν, σφι. Ἀριστοφάνης δὲ σὺν τῷ ν. Aristophanea igitur ratio servata est in codice Laur. Apollonii Β 575 ἔχεν τρόμ. Γ 290 ἔχεν γλυκ. 744 ἄγεν κνέφ. 827 κίεν

προπ. 1198 πᾶσιν χρ. 1265 κεν ζοφ. 1381 φέρεν ξίφ. 1391 κεῖρεν στάχ. Δ 724 δῦνεν φρέν. 736 παισὶν Φρίξ. 880 δῆσεν φρέν. 989 ἔδαεν στάχ. 1178 ἔχεν χρυσ., quae praeter unum omnia in codice Guelf. ad Aristarchi consuetudinem proferuntur. Sed non modo illa, ut feci, exhibenda erant, verum etiam revocanda quae in Laur. depravata, Β 654 φεῦγεν πόλιν, quod perperam aliter temptavi, Γ 655 λέκτροισιν πρηιν., quod Guelf. adeo recte, et Wellauerus ex Laur. notavit, 1310 σφῆλεν γνὺξ Δ 128 ἀύπνοισιν πρ. 986 ἔταμεν Κρόν. 987 κλείουσιν χθον. 1496 τέκεν κρατ. 1679 χρίμψεν σφυρ. nescio quo modo acciderit, ut frequentissima apud Apollonium quae est productio propter consonantes proximi vocabuli, etiam ante caesuram primariam Γ 316, 410, 496, 1180 Δ 128, 1679, in posteriore pedis parte, velut Α 508, 795, 803 Γ 848, 983, 1310, transversum me egerit. Litteram eandem a librario codicis Laur. haud ita raro in aliis etiam insuper habitam videas; in extremis versibus aliquotiens apice superposito indicatur.

V. De augmento verborum molestissima est ac fortassis inextricabilis quaestio, attingenda tamen. Aristarchum ex scholiorum testimoniis quinquaginta fere in indice Bekk. enotatis, quibus addi possunt haec, Ε 425 καταμύξατο e cod. B, Ι 177 σπεῖσάν τε πίον θ' sine nomine e cod. A, Λ 686 ὠφείλετο, ut videtur, Ξ 114, 171, Ο 2 verbis Herodiani, ut et Σ 100, Σ 560 e cod. A, Σ 581 e cod. A, Φ 143 e cod. A, Ψ 440 secundum Herod., Odyss. Δ 39, creditum fere est infensiorem augmentis omnibus fuisse. quod si verum esset, liceretve, velut in Zenodoto factum est, colligere Aristophanem quotiens augmentum Aristarchus resecuerit, totiens servasse, sequeretur fere Aristophanem unice ei patrocinatum fuisse. Sed tamen numerus illorum locorum, si rei naturam spectes, perexiguus est: adnotatio ipsa plerumque tam breviter ac defunctorie facta, ut partim fortassis e Didymi commentariis desumpta, maximam partem e versibus passim ac fortuito apud illum interpositis ad emendationem eius exemplaris spectavisse videatur, cuius marginibus primum scholia inlata sunt. nam quae Ζ 157 notantur, Ἀρίσταρχος Ἰακῶς κακὰ μήσατο, et Τ 156, Ἀρίσταρχος Ἰακῶς λάμπετο, ad errores librariorum tollen-

dos pertinent, ab Aristarcho contra Aristophanem numquam moneri potuerunt, qui caesuram trochaicam quarti pedis certe non segnius devitavit quam Apollonius. eodem rettulerim perpetuam illam ionismi in utroque augmento omittendo cantilenam, quam verissime perstrinxit Wolfius in praef. novae ed. Il. p. LXVI. suspicor id semel bisve in augmentis temporalibus ab Aristarcho positum fuisse, ad reliqua disseminatum ab eodem homine esse, quem in Aristonico exscribendo non pauca de suo admiscuisse coniciebamus. Itaque de Aristophane si nihil dum constat, ipsum videamus. Is quid in augmento syllabico secutus fuerit, plane ignoramus, nisi quod Il. *O* 601 traditur *Ἀριστοφάνης μέλλε Ἰακῶς*, ac ne de errore suspicemur, quod versus incessus similis efficitur his, ubi Aristarchus augmentum sustulit, Il. *Z* 155 *Φ* 84 Od. *Δ* 39, diple disertim refertur *πρὸς τὸ ἔμελλε, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐῴκει.* De temporali non multo rectius constat. Aristarchum cum sciamus dedisse *ἔχθαιρε, ἑστήκει, ὀτρύνοντο, ἕλκεν, ὁπλίζοντο, ὁρμήθησαν* *K* 359 admodum dubium, primum traditur apud Aristophanem fuisse *ἤχθαιρε* *Γ* 306, de altero cum *Σ* 557 *αἱ Ἀριστάρχου* ponantur et adiciatur *ἄλλοι εἱστήκει*, credibile est Didymum, uti solet, de Zenodoto et Aristophane intellectum voluisse; tertium si eadem constantia qua secundum et quartum edidit Aristarchus, cum etiam Zenodoti fuisse dicatur *P* 215, 582, *ὤτρυνεν* et reliqua Aristophanis videantur. de *ὀφείλετο* et *ὠφείλετο* *Λ* 686 alteri utri tribuendo dubium fortassis non est propter testimonium Od. *Γ* 367 et quod *ὀφείλ.* ex Apollonii usu certe scribi potuit. *εἷλκεν* cum *εἱστήκει* Gerhardus Lect. Ap. p. 96 non dubitabat e prioribus Aristarcho editionibus Homeri propagata conicere: quarum Zenodotea *Σ* 581 *ἕλκετο* habuisse fertur. sine augmento tamen Aristophanes *ἕλπετο* scripsit *P* 234. In verbis compositis, si quid verbis Didymi tribuendum est ad *Π* 379 *οὕτως Ἀρίσταρχος, ἀνακυμβαλίαζον, διὰ τὸ ᾱ· οὐ γὰρ ἑκάστοτε τὰ σύνθετα μεταβάλλει παρὰ τοῖς Ἴωσιν. ἄλλοι δὲ ἀνεκυμβαλίαζον*, effici videtur ut Aristarchus augmenta ab Aristophane et edita reppererit et pleraque admiserit. fecit certe in *ἐπεδραμέτην* *K* 354, ubi conf. Spitzn. sustulit in aoristo *E* 425, in imperfectis *H*

428 et *Ξ* 285 cum Aristophane. Pauca sunt quae de Aristophanis norma adsequimur nec fere nisi de imperfectis. Sed tamen in his, quae traduntur, nihil est quod adversetur legibus quas de eo tempore Apollonium sibi scripsisse observabam aliquando; nam de aoristis nihil definire potui, quorum qui sunt activi, abicere augmentum in versuum principiis, qui passivi, abicere raro, qui medii, admittere raro notavi. imperfecta videbantur augmento syllabico legitime carere, temporale habere praeterquam ubi illo addito hoc detracto caesura trochaica pedis tertii aut dactylus pedis quinti, utraque quidem cum caesura, efficitur, aut trochaeus pedis quarti devitatur. excipi utrobique non adeo multa deprehendebam, quae duplicem consonam vel a principio vel post vocalem haberent, velut **ἔκλυεν**, **ἐκλύζοντο**, **ἐμνώοντο**, **ἔπλετο**, **ἐστιχόωντο**, **ἔστενεν**, **ἐσσεύοντο**, **ἔψανεν**, **ἐστρατόωντο**, **ἔχραεν**, **ἔφλεγε**, **ἔβρεμεν**, **ἔτρεμε**, **ἐκτερέιζεν**, **ἔσχεθον**, **ἔκλεον**, **ἔρρεεν**, **ἔστενε**, **ἔσθενεν**, **ἐφθέγγοντο**, **ἐσμαράγευν**; **ἔντυεν**, **ἐδριόωντο**, **ἕζετο**, **ἄφρεεν**, **ἐψιόωντο**, **ἅζετο**, **ἔργαθε**, praeterea **ἄγον**, **ἔχον**, **ἔχε**, **ἔχετο**, **ἕπετ'**, tum **ἄεν**, **ἔρυκον**, **εὐνάζοντο**, **αὗε**, **οἴγοντο**, **εἴκαθον**, **εὐχόμεθ'**, **αἴθετο**, **ἔλαεν**, et quae fortassis aliqui librariis, aut exemplis Homericis, aut rationibus metricis debentur, **ἔναιε** *Α* 116, **ἔθεεν** ib. 1015, **ἐκάλει** *Γ* 481, **ἐμέλλετ'** ib. 260; **ἐτίνασσε**, **ἀθέρισσε**, **ἐνέμοντο** in eadem versus statione *Α* 1163 *Β* 488, 505; **ἔβαιν'**, **ἔβαλλε**, **ἔδυνε**, **ἔμελλεν**, **ἔβαλλεν**, eadem in versibus totis dactylicis *Α* 910 *Β* 554, 921 *Γ* 837, 1065, 1193; postremo quorum alteram formam metrum respuebat, **ἀγόρευον**, **ὀλοφύρετο**, **ὀρόθυνεν**, **ἐρέεινον**, **ἀλέγιζε**, **ἀλέγυνε**, **ἀλέεινεν**, **ἀκέοντο**, **ὁρόωντο**, **ἐλελίζετο**, **ὁμάδευν**. Verba composita apud Apollonium rarissime tam in imperfectis quam aoristis carere augmento visa, nisi terminatione σκον instruantur, praeter quae a simplicibus illis ducuntur, **ἀμφέχετο**, **ἐπεντύνοντο**, **προσέννεπεν**, **καθέζετο**, **κατέρυκεν**, **ὑπείκαθε**, **ἄνεχον**, **ἀπέρυκεν**, et quae metrum aversatur **ξυνάγειρε**, **περιβάλλετο**, **κατερήτυεν**, **ἀπερήτυε**, **ἐμβασίλευεν**, **εἴσβαινον**, **προΐαλλον**, **ἀμφίεπον**, **εἰσαφίκανεν**, **ἐπαγαίετο**, **περιφείσατο**, **ἔμβαλεν**, **συναγείρατο**, **ἄνθετο**, **ἐνικάββαλε**, **ξύμβλητο**, **ἐπορέξατο**, **προςπτύξατο**, **κάββαλε**, **ἔνθορε**, **πάρθετο**, **ἐκλάθετ'**, **κάλλιπον**, **ἀντιάχησαν**, **περικάππεσεν**, **ἐνι-**

κάτθανε, περικάτθετο, ἐνικάτθετο, ἔμπεσε, ἐσαγείρατο, ἀνενείκατο, ἐνικάππεσεν, ἐπαείραο, ἀποκάτθετο, ξυναρέσσατο, ἀμφαγάπαζον, προγένοντο, ἐμπλήσατο. namque praeter haec totis libris primo et tertio ac secundi primis mille versibus imperfecta sine augmento tantum repperi *Α* 1264 *Γ* 1222; *Α* 1162; *Β* 614 *Γ* 1318; *Β* 660, 725; *Γ* 169, aoristorum formas sedecim, difficillima plerosque compage metrica.

VI. Haec si eodem aut simili modo in Homero Aristophanis administrata putabimus, vix adeo invenietur ubi Aristarchum discessisse constet, praeterquam una in re. Nam cum quae de pedis tertii trochaeo ab eo constituto traduntur ad Il. *Θ* 161 *Ι* 492, fortassis *Λ* 686 *Ο* 2, *Φ* 143 *Ψ* 440, contra Aristophanem moneri vix potuerint, his nec illa admodum adversantur, cum *Α* 374 post interpunctionem et *Π* 207 in θαμὰ βάζετε trochaeus tollitur. nec multum refert, in versuum pede secundo, quales Il. *Β* 205 *Φ* 84, dactylica suavitas an augmenti parsimonia spectetur; aut in his, Il. *Ζ* 155 *Λ* 773 *Υ* 57 Od. *Δ* 39 sitne caesura post quartum tempus molestior an post septimum, schol. Il. *Α* 356; sitve haec ubi possit, in *Α* 162 *Ξ* 171 *Ψ* 455, augmento admisso vitanda. Verumtamen in pede quinto diversa videntur secuti Aristophanes et Aristarchus: quorum hic persaepe traditur omisso augmento trochaeum induxisse. Il. *Α* 464 cod. A: σπλάγχν' ἐπάσαντο: Ἀρίσταρχος Ἰακῶς πάσαντο. *Β* 35 cod. A: οὕτως Ἰακῶς τὸ λίπε. 682 cod. A: Ἰακῶς τὸ Τρηχῖνα νέμοντο Ἀρίσταρχος. 751 cod. A, ut puto: Ἰακῶς τὸ νέμοντο Ἀρίσταρχος. *Γ* 415 cod. A: Ἀρίσταρχος Ἰακῶς τὸ ἔκπαγλα φίλησα. *Δ* 517 cod. A: Ἀρίσταρχος μοῖρα πέδησε Ἰακῶς. *Ι* 492 cod. A: Ἀρίσταρχος πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα. *Μ* 420 cod. A: οὕτως πέλασθεν Ἰακῶς. *Π* 290 cod. A: Ἀρίσταρχος Ἰακῶς ἀμφὶ φόβηθεν. *Σ* 549 cod. A: οὕτως Ἀρίσταρχος, τέτυκτο, Ἰακῶς. 560 cod. A: πολλὰ πάλυνον: ἄλλως πόλλ' ἐπάλυνον. horum quae οὕτως aut ἄλλως ascriptum habent docent commentarios adhibitos esse, non exemplaria tantum paradoseos Aristarcheae. reliqua vero omnia Aristarchi cum in codice Veneto obscurata fuerint absintque etiamnunc ab exemplaribus nostris, indicio esse videntur, potuisse in aliis etiam multis idem placere

Aristarcho, quorum casu memoria in commentariis nulla extiterit, *B* 427, 504 *Γ* 119 *Δ* 382, 524 *E* 315 alia. nam si recentiores grammatici, quibus interdum rectius visum τὸ ὄνομα ὁλόκληρον exhiberi, ad Il. *Α* 314 *Ε* 900, vocales ᾱ et ῑ suppresserunt, potuerunt idem agere in γ' ἐτέτυκτο, δ' ἐγένοντο, δ' ἐκίχανεν, δ' ἐκόμισσεν, δ' ἐχάρησαν, οὐδ' ἐδύναντο, οὐδ' ἐμάχοντο, οὐδ' ἐφύβηθεν et quae sunt huius modi satis frequentia. Aristophanem caesuram post arsin quintam probasse putaverim primum quia quotiens dubium non est quid ab Aristarcho sit sublatum, nec de antecessore dubitandum: deinde quod una certe scriptura Aristophanis idonea eius modi traditur, Il. *I* 551 ἐν τῇ Ἀριστοφάνους οὐδ' ἐθέλεσκον, quod etiam Aristarchus probasse videtur. *N* 348 οὐδέ τι: Ἀριστοφάνης οὐδ' ὅγε. *Λ* 108 in οὐδ' ἐτέλεσσας minus fortassis adcurate notatum οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, quod de re alia agebatur. *Ξ* 114 deerat apud Aristophanem. in Od. *K* 124 neque πένοντο habuisse videtur secundum paraphrasin, neque φέροντες quod nihili, neque φέροντο quod Aristarcho adsignatur. maxime vero, id quod Wolfius iam perspexit praef. ad Il. p. LXVII, Apollonii libri normam eius rei, quae ante Aristarchum obtinuisse videtur, ostendunt. habent enim eam caesuram sine discrimine *A* 234 πάντ' ἐτέτυκτο 502 πάντ' ἐγένοντο 706 αἴ κ' ἐθέλωσιν 761 ὅν ῥ' ἔτεκέν γε *B* 29 οὐ δ' ἐδάμασσεν Guelf. certe, 387 ὁπότε στρατόωντο 718 ὅρρ' ἐκάμοντο 1041 ἐκδεφάανθη, Guelf. δὲ φαάνθη, 1072 νῇ' ἐκάλυψαν Laur., non Guelf. 1126 πάντ' ἐκέδασσαν 1189 κῦμ' ἐκέδασσεν *Γ* 323 ἄμμ' ἐσάωσεν 610 παρηγορέεσκ' ἐπέεσσιν quod tuto ex Guelf. admitti poterat secundum ea quae ad *Δ* 1508 dicta, 642 fortassis εἴ κ' ἔμ' non contemnendum secundum Laur. 863 ὀρφναίοις φαρέεσσιν certe iniuria spretum ex Guelf., cum forma sit apud Hesiodum op. 198, *Δ* 213 ἔργ' ἐτέτυκτο 1051 νῦν δ' ἐλάθεσθε ex Guelf. 1171 αἵ δ' ἐγέλασσαν 1350 ἀν δ' ἐκάλυψαν 1395 οὐ δ' ἐμάτησαν 1407 οἳ δ' ἐπέλασσαν 1489 γ' ἐτέτυκτο ex Laur. Hinc in eisdem verbis licebat confidenter corrigere *A* 715 *Γ* 1360 *Δ* 255, 742, 1319, 1597. mutata etiam sunt *B* 104, 135, 1056, 1177 *Γ* 1249, 1361 *Δ* 805, 1267, 1597: debebat mutari *B* 154. temptare dubitavi

Α 666 δεῦρο κάλεσσα 727 ἐρευθήεσσα τέτυκτο *Β* 146 δεῦρο κόμισσεν *Δ* 484 νῆα βάλοντο. Ceterum causae utriusque, Aristarchi et priorum, iudicii positae videntur in eis quae olim de interpunctione post duodevicesimum aut undevicesimum versus tempus statuenda veteres disputavisse credibile est, de qua re diligenter expositum a L. Friedlaendero de Nicanore pp. 131 ad 135.

VII. Versus Apolloniani insigni diligentia elaborati maximum est artificium circa pedem quartum. simplicior ratio dactylum requirit; velut *Α* 67, 202 *Δ* 912, 1762 πάις (ter ex libris), *Α* 60 *Δ* 49, 556, 1720 σφέας, *Β* 167, 817 *Δ* 1164 χρεώ sunt bisyllaba, velut eo loco *Α* 274 *Γ* 641, 954 est κέαρ, aliis saepenumero κῆρ; quamobrem *Γ* 517 editum est υἱέε, *Β* 1190 edendum fuit ἐλθέμεν. Idem in Homero aliquotiens spectavisse Aristophanem legimus: Il. *Τ* 30 ἀλαλκεῖν: Ἀριστοφάνης ἀλαλκέμεν, ut Od. *Γ* 237. ib. 79 ἀκούειν: οὕτως Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ ἀκουέμεν. Od. *Ε* 136 ἀγήραον] Ἀρίσταρχος, ἀγήρων. *Ο* 393 ἀκουέμεν] Ἀρίσταρχος, ἀκούειν, ὡς εὕδειν. Il. *Ι* 356 πολεμιζέμεν: γράφεται καὶ πολεμίζειν. ib. 645 ἐείσω: ἔν τισι τῶν ὑπομνημάτων διῃρημένως ἐείσαο. Idem quem dactylum vocum ἀγήραον et ἐπέχραον, quantum constat, aliis locis edidit, delevisse perhibetur Il. *Β* 447 et Od. *Β* 50. καὶ ἔστιν οὐκ ἄχαρις utraque γραφή. namque trochaeum cum pondere et vi locutionis inprimis ille locus fert. quid non ferat, ex adnotatione Seleuci, qui nonnumquam (Od. *Β* 190) Aristophanis sententias rettulit, in schol. Il. *Ω* 476 cognoscitur: εἰ δὲ εὐτελεῖς οἱ στίχοι, καὶ ἄλλοι. — 'οὐδέ κεν ἀμβαίη βροτὸς ἀνὴρ, οὐ καταβαίη.' 'ἡ δὲ τετάρτη ὕδωρ ἐφόρει' [καὶ πῦρ ἀνέκαιε]· 'τῷ δ' ἄρα πέμπτῳ πέμπ' ἀπὸ νήσου.' 'ἵππους δὲ ξανθὰς ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.' 'ἔνθα μὲν οὔτε βοῶν' [οὔτ' ἄνδρων φαίνετο ἔργα]. οὗτοι γὰρ πάντες, ὡς Σέλευκος, ἔμμετρον λαλιὰν ἔχουσιν. Quem ad modum Apollonium monosyllaba cavisse videmus, ita eadem fortassis causa fuit Aristarcho vel adeo Aristophani, cur pro eo quod apud Zenodotum fuit Il. *Ε* 466 πύλαις εὖ ποιητῇσι μάχωνται, scriberent εὐποιήτοισι et *Π* 636 pro βοῶν εὖ ποιητάων, εὐποιητάων, genetivo scilicet eo, de quo schol. *Τ* 1. namque εὖ posteriore loco in thesi

quarti pedis seorsum olim positum, ut scholia testantur, cum dissolvi vix posset, maius id haberi potuit incommodum, quam quod ingratiis τῶν χωριζόντων novum fortassis vocabulum in Iliadem inferretur. nam et πύλαι *M* 470 et cassides *Π* 106 alias sunt ποιηταί.

Hactenus de eis quae cum ipso Aristophanis nomine tradita apud Apollonium investigari poterant. Sunt alia in quibus Apollonius cum eo consentire videtur, a quo proxime discessisse Aristarchum credibile ac prope exploratum sit.

VIII. Schol. ad Il. *I* 509 εὐξαμένοιο: Ἀρίσταρχος εὐχομένοιο. A. τὸ δὲ εὐξαμένοιο ἀντὶ τοῦ εὐχομένου. L. ad *T* 257 εὐξάμενος: εὐχόμενος· εὔχετο γάρ, οὐκ ἤδη εὔξατο. Od. *H* 330 Εὐξάμενος δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν] editur εὐχόμενος. ad *Ξ* 463 Εὐξάμενος] Μάρτυρα τὸν θεὸν ἐπικαλούμενος ὅτι ἀληθεύω. ἢ καυχησάμενος. 468 Ἔνθεν δηλονότι τὸ εὐξάμενος ἀντὶ τοῦ καυχησάμενος. — Ad Il. *Γ* 295 ἀφυσσόμενοι: Ἀρίσταρχος ἀφυσσόμενοι διὰ τοῦ ο παρατατικῶς. ἄλλοι δὲ διὰ τὸ ᾱ. ad *K* 579 ἀφυσσόμενοι: οὕτως Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ ἀφυσσάμενοι. ἔστι κατάλληλον πρὸς τὸ λεῖβον. ad Od. *Δ* 359 Ἀφυσσάμενοι] Ἐὰν διὰ τοῦ ο, ἀρυόμενοι, ἐὰν διὰ τοῦ ᾱ, ὑδρευσάμενοι. — Ad Od. *N* 352 Ὣς εἰποῦσα θεὰ σκέδασ' ἠέρα] Οὐκ εἶπεν, ἐσκεδάννυεν, ἀλλ' ἐσκέδασε, δεικνὺς ὅτι πρῶτον ἐσκέδασε τὴν ἀχλὺν εἰποῦσα τό, ἀλλ' ἄγε τοι δείξω, καὶ οὕτως αὐτῷ ἔδειξε, Φόρκυνος μὲν ὅδ' ἐστὶ λιμήν. οὐ γὰρ ἔτι ἀορασίας οὔσης ἐφαίνετο τὰ μὴ ὁρώμενα. Τό, ὣς εἰποῦσα νοητέον μετὰ τό, ἀλλ' ἄγε τοι δείξω Ι. ε̄. Τοῦτο ἐπιλαμβάνεται Πτολεμαῖος. ἔδει γὰρ πρῶτον σκεδάσασα, φησίν, τὸν ἀέρα εἶτα δεῖξαι. εἰ μὴ ἄρα ὅμοιόν ἐστι τῷ, τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε. Docent hi loci ab Aristarchi inde aetate singularem quendam usum participiorum praeteriti temporis quae vel in oratione Homeri vel in veteribus exemplaribus deprehenderetur, ita diiudicari coepisse ut participium aoristi aoristo iunctum probaretur, imperfecto nexum mutaretur; sive ad nescio quas analogiae leges id relatum, sive ad pedestris sermonis exempla quaedam adcommodatum est, de quibus video exposuisse v. cl. Madvigium in syntaxi l. gr. p. 209 adn. 2 et in append. Philologi vol. II p. 45.

Utut est, vel hodie legimus Il. *T* 257 εὐξάμενος εἶπεν, sed ubique ἔφατ' εὐχόμενος, ἔρεξε εὐχόμενος *B* 400, στεῦτο εὐχόμενος, εὐχόμενος ηὔδα, εὐχομένη ἠρᾶτο, saepissime εὐξαμένου ἄκουσεν Il. *A* 381 *Π* 531 Od. *Φ* 211 ἔκλυες *A* 453 *Π* 236, ἄχος γένετ' εὐξαμένου Il. *N* 417 *Ξ* 458, 486, θῆκεν ἐπευξάμενος Od. *Ξ* 436, adeo ἐπευξάμενος εἶπεν Il. *Z* 475 sequentibus voti verbis, at ἐπευχόμενος προσηύδα, ἀγόρευεν. paucissima in hoc verbo superesse videntur huius modi, ut ἄκουσα εὐχομένης *A* 397, βάτην εὐχομένω *I* 183, εὐχόμενος εἶπεν *Π* 513 ubi εὐξ. unus codex, ὤρνυτο Μενέλαος ἐπευξάμενος Διί *P* 45, idemque inlatum *Γ* 350 sequentibus ipsis conceptis verbis, neque ad Aristarchi neque ad nostrum sensum. Eadem res in altero verbo ἀφύσσειν, si putes Aristarchum Il. *Ψ* 220 eadem ratione usum. Qui igitur ante Aristarchum fuerunt, quantum ex Apollonio cognoscitur, eo placito usi non sunt praeterquam in verbo φθάνω, quod est Il. *K* 368, Apoll. *A* 1209 *Δ* 1768. quos in reliquis non adeo securos rei fuisse puto, ut Zenodotus εἴσομαι ὄρσασα Il. *Φ* 336 eo sensu scriberet quo Duentzerus indicare videtur p. 97, aut ut Apollonius *Δ* 819 λωφήσειν πρήσαντα. Sunt tamen quaedam in quibus praeteriti temporis notio tantumnon abesse videatur. δώσει εὐξαμένοισιν *A* 871 dixit secundum Od. *Z* 280, ubi nihil erat quod Aristarchus mutaret; ἔκειτο ἀφυσσαμένων *A* 456 ex aliquo eorum locorum quos ille post Aristophanem attemptavit, incertum numqua dicendi proprietate ad Philochori quam indicavi sententiam. sed ἄνθορεν ἐπαλαστήσας *Γ* 557, ὁππότε δοῦπον ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι *Γ* 955, ἀφειδήσασα ἔξελε ib. 1013, ἀπ' οὔδεος ὄσσε βαλοῦσαν *Δ* 726, χωσαμένη ib. 879, maxime δούρατα νωμήσαντες ὑμέναιον ἄειδον ib. 1156 subtilem requirunt interpretem. Sunt alia in quibus ipsa actio praeterita ac perfecta novam praesentis significationem affert, qualia ἐγρομένη *pervigilans* *Γ* 294, δέγμενος, quod apud Apollonium participium aoristi haberi poterit, cum uterque quem Buttmannus II p. 149 informavit significatus indiscretus insit praesenti *Δ* 790: Aristonicus ad Il. *E* 228 δέδεξο: ἡ διπλῆ ὅτι εἴωθε περιττεύειν τῇ συλλαβῇ ὡς ἐπὶ τοῦ πεπίθωνται, λελάχωσιν. extant nonnullae eius modi interpretationes passim in scholiis. ad

Il. *Θ* 296 τὸ γὰρ δεδέχθαι φιλοφρονεῖσθαι καὶ δεξιοῦσθαί ἐστιν. *K* 217 παρὰ τὸ ἐλάσαι, ὅ ἐστι ταράσσεσθαι. *K* 339 φράσατο: εἶδεν, ἐνόησεν, κατάχρησις ὁ τρόπος. *Ψ* 805 ὀρεξάμενος: πατάξας, ἐκ παρεπομένου. Od. *Α* 62 τῷ γὰρ ὀδύσασθαι ἐπὶ τοῦ προςκροῦσαι ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. *E* 93 ὅτι τὸ κεράσαι κατὰ τὸν Ἀριστοτέλην, ὡς ὁ Πορφύριος λέγει, οὐ μόνον δηλοῖ τὸ μῖξαι ἄλλῳ ὑγρῷ, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐγχέαι ψιλῶς. *I* 274 ἀλέασθαι] ἐκφυγεῖν, φροντίδα ποιεῖν. Ita apud Homerum et Apollonium differunt ὀιόμενος, ὀισσάμενος, ἐρειδόμενος βάκτρῳ, ἐρεισάμενος ἔγχει, ἐπι χειρί; apud Apollonium ἀίξασα *Α* 1089 *B* 547 ἀίξαντε *B* 427 πτερὰ τανύσσας *Δ* 601 propemodum volatum significant, δραξαμένη *Α* 1131, κατηφήσας *B* 443, ἐπαλαστήσας *Γ* 369, οἰκτείραντας *B* 1130, οἰκτείρασα *Δ* 917, ὀνοσσάμενοι *Α* 867, ἀλευάμενοι *Γ* 886 *Δ* 111, 340 rem praesentem.

VIIII. De accentibus vocabulorum quae Aristophanes praecepit intercidisse tantum non omnia notavit Lehrsius, egregius horum studiorum auctor, de Arist. stud. p. 258. nec de generalibus eius modi rebus, qualis anastrophe praepositionum, in scholiis quicquam servatum est, quo efficiatur, quin Aristarchus primus operam dedisse videatur. velut in his quae ad Il. *E* 824 legimus, (μάχην ἀνὰ) οἱ μὲν ἀνέστρεψαν, ἵνα γένηται, ἀνὰ τὴν μάχην. Ἀρίσταρχος δὲ παρῃτήσατο τὴν ἀνά ἀναστρέψαι, ἵνα μὴ συνεμπέσῃ τῷ 'Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε.' ἔστι δὲ καὶ νῦν ἐκεῖνον προςθεῖναι τὸν λόγον ὅτι κτλ vix necesse fuerit vocis παραιτεῖσθαι significatum eum accipi, qui est in scholio ad *K* 1 παραιτητέον δὲ τοὺς γράφοντας aut *Ξ* 21 παραιτητέον τοὺς βουλομένους κτλ, quasi Aristarchus contra priorem aliquem disputaverit. Quamquam paulo ante eius aetatem de his quaestionibus minutioribus agi iam coepisse, id quidem ex Apollonio manifestum est. atque unum quod de anastrophe illa Aristarcho placuisse scimus, cum apud poetam haud dubie inveniatur, non improbabile erit cum reliquis ab Aristophane esse profectum. de eo dixi in editione minore p. VII, vereor ut satis perspicue. Versus hexametri Apolloniani duplex potissimum est descriptio; altera est eius modi, ut post caesuram primariam pedis tertii altera adsit post pedem quartum. quae quo magis sentiatur, nisi interpunctio inci-

dat, velut *Δ* 2, 12, 32, 48, 50, 52, levior adeo, velut 343, 353, 404, inter utramque caesuram aut unam ponitur vocabulum, aut si plura sint, quae artissime cohaereant. exempla ponam e libro quarto, in quo plus quam dimidia versuum pars eam legem prae se fert, velut plurimos habes continuatos circa 125. Itaque pro uno vocabulo haec sunt, *καὶ δικλίδας* v. 26, *καὶ ἄνδιχα* 31, 108, 237, 432, 644, 651, 657, 665, 671, 715, 741, 743, 796, 823, 836, 838 cet., *πατέρων ἕθεν*, pro enclitica usurpatum, 279, *πάρος πόθι* 319, *ἐπεί σφισιν* 341, *τινές σφεας* 556, *μείλικτρά τε* 712, *ὤρσέν τέ μιν* 774, *παρεῖσέ τε* 782, *ὅ γάρ ῥά οἱ* 853, 1060, *νέον γε μὲν* 1092, vid. ed. min. p. XV, cet., *πτερόεις δέ οἱ* 23, 1342, 1646, 1663, *μήκυνε δὲ* 151, *ὑπεκπρὸ δὲ* 225, *Διόθεν δέ μιν* 270, *δίκην δέ τοι* 383, 384, 573, 936, 1094, 1126, 1316, 1325, 1336 cet., *ἐπ' ὀφρύσιν*, *ὑπο δείματι*, *μετα φρεσὶν*, *μετα Λάτμιον*, rursusque *ὕλης ὕπερ*, *δεινῶν ὕπερ*, *πολέσιν μέτα*, *Δίῃ ἔνι*, *ναυτιλίης πυκινὴν περι* 494, *μεγάροις δ' ἐνι* 1160. articulus et pronomen *τοῖο πλόου* 578, *τάδε δάκρυα* 612, *τὰ δὲ δάκρυα* 625, *τὸν ἐμὸν νόον* 766, *ἑὸν κράτος* 804, *ἑὸν μέλος* 1301, *κείνην ὁδὸν* 1468. adiectiva, maxime anteposita, *ταναὸν πλόκον*, *Διὶ Φυξίῳ* 119, *ἱερὸν γένος*, *μέγαν ῥόον*, *βαρὺν χόλον*, *μέγαν δόλον*, *γλυκὺν ἵμερον*, *μέλαν κνέφας*, *μέγα στύγος*, *χόλον ἄγριον* 514, *τρίποδα μέγαν* 530, *μύχατον ῥόον*, *βαθὺν ῥόον*, *παντ' ἤματα*, *αὐτὴν ὁδόν*, *μέγα φάσγανον*, *χθονιαὶ θεαί*, *σκόπελον μέγαν* 789, *στάχυν ὄμπνιον* 989, *στρατὸς ἄσπετος* 1001. hyphen *νύκτωρ ἔτι*, *Ζηνὸς θέμιν*, *συὸς τέκος*, *χαμάδις βάλε*, *ἀδμῆτ' ἔτι*, *φέρων χάριν*, *πόδες φέρον*, *μέσῳ ἤματι*, *πόδας ταχύς*, alia. Multa sunt quae ex his rebus metricis observatis de vocabulorum quae illa aetate fuit potestate et ingenio colligi possunt. in quibus etiam hoc, quod cum Aristarchi iudicio de praepositione inter substantivum et adiectivum posita, schol. Il. *Β* 877, *Γ* 240, convenit, in locutionibus huius modi, *κνήμοις ἔνι Καυκασίοισιν*, *θαλάμοις ἔνι κουριδίοισιν*, *κορυφῆς ἔπι λισσάδος ἄκρης* priori voci additam fuisse, in hac vero, *ὅσσον ἐμῇσιν ἐνι φρεσὶ τίεται ἥρως*, posteriori.

Nimis pauca satisque exilia sunt quae de rebus propriis et peculiaribus recensionis Aristophaneae sciri aut adeo con-

iectari possunt, quarum propter commodam et prudentem administrationem inter editionum τῶν μετρίων, τῶν χαριεστέρων auctores insignem ille locum tenuisse videtur. Nec de celebratissima analogiae doctrina ullum novi grammaticorum testimonium quod Apollonii beneficio illustrari possit; nisi forte in illo genere versatum putabimus Aristophanem, quod indicatur in schol. ad Il. *Α* 219: ὑποδείγματα δὲ ταύτης παρ' Ὁμήρῳ οὐχ εὑρίσκεται, ἐκ δὲ τοῦ ἀναλόγου νοεῖται· αἱ γὰρ πλάγιαι πᾶσαι δι' αὐτῆς παρ' Ὁμήρῳ σώζονται. eo enim nihil frequentius apud poetam, uti libro proximo demonstrabitur.

Hoc loco quod agendum restet id fortasse fuerit, ut qua ratione modo disputari coeptum est de rebus generalibus, eadem uti temptemus in scripturis aliquot investigandis, quas ex Aristophanis editione sine eius nomine ad nos traditas esse credi possit. Nam cum nemo dubitet, quin Homerus Aristophanis fundus fuerit recensionis Aristarcheae, quaecumque innotuerunt scripturae notabiliores quas Apollonius aequalis Aristophanis secutus videatur, sive extant apud Aristarchum, illud usurpari quod est in scholio Il. *Φ* 130, μήποτε — καὶ ὁ Ἀρίσταρχος συγκατέθετο — μηδὲν ἀντειπὼν τῷ Ἀριστοφάνει, ab Aristophane sumptas putari licebit; sive loco motae dicuntur per Aristarchum, a quo discesserit, idem sese offeret Aristophanes.

Ea in re cum quid cavendum sit facile intelligatur, est ea cautio maior adhibenda in eo ubi minus exspectaveris. minus enim fortassis periculi est a fallaci testium de dissensu Aristarchi ab Aristophane silentio, quo si accesserit silentium de consensu eiusdem cum Zenodoto, necesse sane est ludatur opera, quod etiam Apollonium ab Aristophane interdum descivisse ad Zenodotum vidimus. Sed in lemmatis aliisque scholiorum Il. testimoniis, quibus subiunctas et oppositas legimus Aristarchi scripturas, circumspectione utendum est. quorum nonnulla vetusta et ex ipso Didymi libro transcripta esse credibile est; fuit certe perantiquus in scriptionibus grammaticis eorum lemmatum usus: Athen. III 37 Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος, προθεὶς τό 'Λινοτέρα τᾶν πορφυρᾶν' φησίν, VII 15 Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθ. ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σώφρ. τῷ εἰς τοὺς ἀνδρεί-

ους μίμους προθεὶς τό 'Καταπυγοτέραν τ' ἀλφηστᾶν' φησίν. II 82 Δίδυμος ὁ γραμματικὸς ἐξηγούμενος παρὰ τῷ Σοφοκλεῖ τὸ 'κύναρος ἄκανθα' —. magnam tamen partem vel ab eo positam consentaneum est, qui librum Didymi compilavit, vel ab eo qui codicem Venetum adornavit, nec ad Aristarchi sententiam ullo modo pertinere. quae res dum adcurate pervestigata fuerit, sustinendum erit iudicium in huius modi testimoniis: Il. *K* 343 κατατεθνειώτων: Ἀρίσταρχος τεθνηώτων coll. *Z* 71 Ἀρίσταρχος τεθνηῶτας, *H* 409 Ἀρ. τεθνηώτων, ἄλλοι δὲ τεθνειώτων. *I* 633 διὰ τοῦ η αἱ Ἀριστάρχου, τεθνηῶτας. *Π* 526 οὕτως διὰ τοῦ η αἱ Ἀρ., κατατεθνηῶτι. *P* 229 τεθνειῶτα: διὰ τοῦ η Ἀρίστ. *Σ* 537 τεθνειῶτα: Ἀρίσταρχος τεθνηῶτα, 540 κατατεθνειῶτας: Ἀρ. διὰ τοῦ η. Od. *Λ* 289 τεθνειῶτος] et τεθνηῶτος διὰ τοῦ η. — *Z* 373 ἐφειστήκει: Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ ι, ἐφεστήκει. *Δ* 329 ἑστήκει: οὕτως Ἀρ. Ἰακῶς, ἑστήκει. *P* 139 ἑστήκει: ἔξω τοῦ ι. *X* 36 οὕτως Ἀρ. ἑστήκει ἄνευ τοῦ ι. *Ψ* 691 οὕτως ἔξω τοῦ ι ἑστήκειν. ἔστι δὲ Ἰωνικόν, et quod supra p. CVIII positum. — *K* 513 ἐπεβήσετο: οὕτως Ἀρίσταρχος· ἄλλοι δὲ ἐπεβήσατο. *Z* 288 κατεβήσετο: γράφεται καὶ καταβήσατο. — *I* 446 ἡβώοντα: οὕτως διὰ τοῦ ω καὶ τοῦ ο αἱ Ἀριστάρχου. — *H* 171 πεπάλασθε: οὕτως Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ σ, πεπάλασθε, οὐ διὰ τοῦ χ. Od. *I* 331 πεπαλάχθαι] Ἀρίσταρχος πεπλᾶσθαι. — *B* 12 πανσυδίῃ: οὕτως διὰ τοῦ ν τὸ πανσυδίῃ ὁ Ἀρίσταρχος. Libri Apollonii qui in censum veniunt haud ambigue habent τεθνειῶτα, εἱστήκει, ἐβήσατο, ἀμώοντος, eidem satis disertim aliquotiens μαιμώωντες, μενοινώωντες, ἱδρώωντα, μαιμώωντι, sine discrimine πεπάλαχθε et quod supra p. CXIII commemoravimus ἀφυσσάμενοι, melior πασσυδίῃ alter Aristarchi formam. nihil igitur obstat quominus haec pro Aristophaneis habeantur, nisi suspicio haec, quae in codicem Venetum eiusque scholiorum lemmata e vulgari paradosi inlata saepenumero sunt, potuisse eadem apud Apollonium simili modo interpolari ac supra p. LXXXII indicavimus. illic enim aberrari potuisse visum a scripturis Zenodoti (in στεναχῇ etiam Aristophanis, quod oblitus eram commemorari in schol. Od. *E* 83) ad Herodianeas, quae eaedam Ari-

starchi fuerint, velut etiam fortassis in *αὔτως* *Γ* 129, in *νάω ναίω* quod infra commemorabitur, aut in forma *κεῖαν* Ap. *Α* 588 coll. schol. Od. *Λ* 74, aut velut id quod Arg. *Β* 614 Etymologica praebent *συνάρηρε* eius recensionis esse potuit, quam ab Aristarcheis profectam suspicabamur: eadem enim varietas est in Od. *Ε* 248, ubi *ἄρηρεν* secundum Apollonium Archibii p. 44, 17 Aristarchi videtur. Hic contra deflecti potuit ad eas vulgares scripturas, quae Homericis Aristarchi frequentissime successerunt, velut *ἡγερέεσθαι* est Il. *Κ* 127, apud Apollonium *Β* 632; *διέτμαγον* apud Apoll. *Β* 298 *Γ* 1147, quod ante Aristarchum fuisse sane videri possit Il. *Π* 354, cum tamen *Α* 531 *αἱ πᾶσαι διὰ τὸ ε̄* exhibuerint. Itaque eorum quae supra posui ex lemmatis scholiorum et Apollonio nihil est quod satis praestari Aristophaneum possit praeter *ἐβήσατο*, de quo quod negligentius adnotatum posuimus diligentius iteratur ad *Γ* 262 *προκρίνει μὲν τὴν διὰ τοῦ ε̄ γραφήν, βήσετο, πλὴν οὐ μετατίθησιν, ἀλλὰ διὰ τοῦ ᾱ γράφει Ἀρίσταρχος*, quocum convenit codex B ad *Β* 35. Quod ab Aristarcho mutatum videri possit secundum schol. Il. *Ζ* 432 *θείῃ*, non est apud Apollonium nisi in scriptura una aut altera codicis Laur., quam damnare me memini.

Reliquae vocabulorum formationes particularumve iuncturae quae paulo meliore quam lemmatum testimonio ad Aristophanem revocari possunt, non sunt multo certiores. Nam praeter ea quae supra p. LXXVII inter Zenodotea attigi et praeter *ὑπέρμορον* et *ἧστο*, de quibus adnotatum ad *Δ* 20, *Γ* 454, non memini quod illius auctoritate disertim traditum ad Apollonium satis faciat. certe de discrimine particularum *δέ τε* et *δέ τι* quarum illas probasse videatur Aristophanes Il. *Κ* 362 Od. *Λ* 288, Zenodotus Il. *Ι* 324, Aristarchus traditur *Κ* 161 *Ξ* 18 *Ρ* 27, has probasse Aristophanes *Ρ* 751, Aristarchus *Η* 198 *Ν* 348 *Υ* 28, quibus locis easdem improbasse Aristophanes videtur, quasque utrasque Apollonius usurpavit, haud facile est iudicare. Non improbabile est Apollonium *Γ* 1 *παρίστασο* et *Δ* 370 *ὑπερίστασο* Aristophanis auctoritate dedisse, quod in schol. Il. *Κ* 291 Aristarchi utraque, Zenodoti aliaeque editiones *παρίσταο* habuisse traduntur. quamquam notabile est in

proferendis his auctoritatibus interdum ita praeteriri Aristophanem, ut ignoratum videatur quid habuerit. ita ad Il. *Α* 97 *οὕτως αἱ Ἀριστάρχου. καὶ ἡ Μασσαλιωτικὴ δὲ καὶ ἡ Ῥιανοῦ τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον. ἔοικεν οὖν ἡ ἑτέρα Ζηνοδότου εἶναι.* putaveris, etiam Aristophanis. ad *Π* 467 *καὶ μήποτε γραφή τις ἐφέρετο* (apud Aristophanem) *δι᾽ ἧς τὸ τῆς λέξεως σύνηθες ἐφύλασσεν Ὅμηρος· οὐ γὰρ ἂν αὐτὸ ἀπαραμύθητον ἀφῆκεν Ἀρίσταρχος.* plerumque ubi nihil notatum in Aristarchi hypomnematis esset credibile est de Aristophane dubium non fuisse, velut *Μ* 153 *λάεσσι πεποιθότες* fuit Zenodoti, *λαοῖσι* praeterquam Aristarchi etiam Aristophanis, a quo desumpsit Apollonius *Δ* 273: *Σ* 584 *οὕτως* Zenodoti, alterum si *αὔτως*, ut Lehrsius probare videtur Arist. p. 155, Aristophanis et Aristarchi; si *αὔτως*, ut Friedlaenderus edidit, omissus Aristophanes. — *Ἄνεῳ* in libris Il. *Β* 323 Od. *Β* 240 *Η* 144 extare videtur adiecto scholio Harlei. ad locum secundum *εὐθεῖά ἐστι πληθυντικὴ ἀπὸ τοῦ ἄνεως.* atque ita Apollonius *Γ* 503, 967 *Δ* 693 *ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι*, tamquam *παρετυμολογῶν* eum in modum quo utitur Apollonius Dyscol. de adv. p. 555, 12, qui proxime Aristarcho eiusque scholae iudicium de adverbio tribuit. — Qui particularum ordo *οὐδέ* — *οὐ* apud Apollonium est *Β* 406 *Γ* 749 apud Homerum Od. *Μ* 77 Aristarcho displicuisse dicitur. illic cum mutaverit, non putaverim alibi extare, quamquam, fateor, ignoro. — *Ἠνώγει* sequente *ᾧ πενθερῷ* si Il. *Ζ* 170 expunxisse Aristarchum certius constaret, poterat ab Apollonio redditum videri *Δ* 247, quamvis *βεβλήκειν ὑπὲρ* scripsisse Aristophanes tradatur Il. *Ξ* 412: ante *ᾧ* et *Ἑκάτην* hiatui locum esse noverant illi grammatici: *νῦν δὲ ἑκὰς* scripsit Aristophanes *Ν* 107. Sed Apollonius illas formas plurali attribuisse videtur, *Β* 65 *Δ* 947, 1700. — *Ὁμαρτῇ* apud Homerum Il. *Σ* 571 legisse videtur pro Aristarcheo *ὁμαρτή* cum scripsit *Α* 538.

Sed missis nimis minutis his rebus temptabo eodem adminiculo aliquot locorum Homericorum scripturas Aristophaneas investigare.

Ap. *Α* 160 *ὅ,ττι κεν ἀρήσαιτο*
μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο

admonet scripturae varietatis quae est Il. *Θ* 553. editur enim plerumque, praeterquam apud Wolfium, *ἐπὶ πτολέμοιο γεφύρας εἵατο*, adnotatur in cod. Ven. *γράφεται γεφύρῃ*, scholion alternatim utrumque interpretatur. quod dicitur *τὸν γὰρ τόπον ἐν ᾧ ἡ τοῦ πολέμου συμβολὴ γίνεται, γέφυραν εἶπε πολέμου* proxime accedit ad Apollonii locutionem, quae tamen certius ex eiusdem libri v. 378 sumpta videretur, si illic talis Aristophanis scriptura tradita foret.

Α 420 *τῆνδ' ἡμίν, Ἑκηβόλε δέξο θυηλήν,*
ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηὸς

convenit fere cum versu Od. *Γ* 8 de sacrificio Neptuni, ubi Aristarchi traditur explicatio scripturae

πεντηκόσιοι δ' ἐν ἑκάστῃ
εἵατο καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους,

in lemmate autem scholii positum *προὔθεντο*, quo spectat explicatio, *τινὲς δέ, προεβάλλοντο.* alium certe locum non memini quo id verbum legatur, aut cuius aptius meminisse Apollonius potuerit.

Α 783 *ἐπεκλονέοντο γυναῖκες*
γηθόσυναι ξείνῳ —.

verbum desumptum videtur e loco Il. *Σ* 7 *νηυσὶν ἐπικλονέονται*, quem Aristarchus scripsit *ἔπι κλονέονται* propter verbi simplicis frequentiam et quod composita casibus substantivorum iuncta non aeque probaret atque Apollonius. idem scholio illo testante *Σ* 439 maluit *νηυσὶν ἔπι προέηκα*, et *Δ* 94 *Μενελάῳ ἔπι προέμεν* quae apud Apoll. sunt *ἄλλῳ ἐπιπροιείς* *Γ* 124 *ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ* *Δ* 1617. idem discrimen est Il. *Ι* 582 *Ν* 341 *Π* 290 *Σ* 492 Od. *Τ* 48 *Ψ* 290, ubi Aristarchi fuisse *οὐδοῦ ἔπ' ἐμβεβαώς, κορύθων ἄπο λαμπομενάων, μιν ἀμφὶ φόβηθεν, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων* vel traditur vel probabile est: Apollonius *Β* 1144 *κριοῦ ἐπεμβεβαώς* *Δ* 1681 *ἐπεμβ. σκοπέλοιο* *Α* 1280 *ὑπολάμπεται.* alibi in segreganda praepositione Aristophanem cum Aristarcho secutus, Il. *Ξ* 285, Arg. *Β* 679 *Γ* 864, Il. *Β* 95 Ap. *Β* 741.

Α 866 *ἦε γάμων ἐπιδευέες ἐνθάδ' ἔβημεν* —;

non est certissimum ductum esse ex Il. *Ι* 225 *δαιτὸς μὲν ἐίσης οὐκ ἐπιδευεῖς ἦμεν*, sive *ἧμεν*, quamquam adiectivi notio utrobique fortassis singularis, ut sit *avidi, appe-*

tentes. scriptura autem illa loci difficillimi, quae si verba rectius interpungantur reliquas facile praestat, Aristophanis certe esse videtur, qui cum etiam Od. *Α* 254 pro ει terminatione secundae personae passivi, quam repperit, scripserit ῃ, recte ad *ἐπιδεύει* adiecisse ς dici potuit.

Α 868 *λιπαρὴν ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι*

continent loci Iliadis *I* 580 eam interpretationem, quam pignerati sunt interpretes, cum Aristarchus inde discessisse dicatur, quid praeceperit obscurius sit. scholia tradunt legisse *ψιλῆς*, ad *ἄροσιν* subaudiri volunt *εἰς*. suspicabar referendum ad *ταμέσθαι*, *εἰς τὸ ταμέσθαι ἄροσιν*, velut Il. *Α* 589 explicatur ab alio scholiasta *ἀργαλέος ἀντιφέρεσθαι, εἰς τὸ ἀντιφ.*

Α 1228 *ἡ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο*

structuram verbi habet quae praeter Od. *Ε* 337 apud Homerum non extat: accusativum habet Il. *Α* 496 *Ν* 225. quam ob causam illic emendavisse Aristarchus videtur *ὑπεδύσατο*. quod versus *ἐν τοῖς πλείοσι* afuisse dicitur, editiones *κατὰ πόλεις* intelligendae videntur; nam criticos veteres in eo operam dedisse videas.

Β 207 *μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο*

στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσιν.

totus locus cum multa traxerit ex Od. *Ε* 456 ad 458, *ἀμπνεύσας* est pro Homerico quod hodieque editur *ἄμπνυτο*, sed quod Aristarchum scripsisse *ἔμπνυτο* docuit Porsonus ex schol. Il. *Χ* 475. de Il. *Ε* 697 dubium videtur.

Β 649 *εἰρεσίῃ δ' ἀλίαστον ἔχον πόνον.*

πόνος ἀλίαστος apud Homerum dici non videtur praeterquam in diversa scriptura Il. *Β* 420, proposita in lemmate scholii et in loco qui exscribitur hypomnematon, Aristarchi sine dubio, ac fortasse eorum quae *κατ' Ἀριστοφάνην* superfuerunt, schol. Il. *Β* 133, 'ex Aristophanis ore excepta.'

Γ 66 *ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων* admonet scripturae quae in altera Aristarchi editione, puto priore, propiore Aristophani, fuit Il. *Ν* 627 *ἐπεὶ φιλέεσθέ περ αὐτῇ.*

Γ 224 *τριτάτῃ δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ.*

neque cur hoc loco *ναῖεν* ederem inveni neque cur altero *Δ* 1146 idem, quod libri meliores utriusque factionis et scholiasta p. 372, 30 suppeditant, mutarem. alterum Ari-

starchi fuit, alterum Aristophanis fuisse videtur secundum schol. Od. *I* 222.

Γ 751 *Μήδειαν ἐπι γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.* *ἐπιλαμβάνειν ὕπνον* num in Iliade dicatur, non satis memini; in Odyssea *K* 31 et *Δ* 793 olim lectum fuisse videtur.

Γ 1132 *ἔργ' ἀίδηλα* locutio apud Homerum non est nisi *E* 757, 872 in scriptura quae ab Aristarcho loco mota videtur. profertur tamen ab Apollonio sophista p. 16, 31.

Hactenus de hoc genere coniecturae. restat alterum, quo e solo consensu Aristarchi et Apollonii observato ad Aristophanis opiniones perveniri posse significavi quodque cum minus habere periculi dixi a fraude recentiorum grammaticorum, non ideo negavi erroribus aliis esse obnoxium. Scimus interdum Apollonium Aristarchi occupavisse iudicia ac placita discessione ab Aristophane facta, velut in *περισταδόν* Il. *N* 551; Arg. *B* 206 *Γ* 416, in *γηθόσυνος* Il. *N* 29 Od. *Λ* 540; Arg. *Δ* 784 *Γ* 1255, in *ἀντίος* pro *ἀντίον*, in *ἔστι καταβήμεναι ἱππεῦσι* Il. *M* 65, *ἦεν ἀκοῦσαι πευθομένοις* Arg. *Δ* 262. Plurimis in locis non Aristophanis peculiaris aliqua scriptura deprehendatur, sed communis aliorum. poterit id nonnunquam utilitatem habere, velut in *ἂψ ἀνερχομένῳ* Il. *Δ* 392; Arg. *Δ* 821, *ἐνέκρυψε* Od. *E* 488; Arg. *Δ* 170; eritque omnis illa satis prolixa scilicet quaestio minime infructuosa, sed suo loco, ad demonstrandam Apollonii in tractando Homero industriam, non ad id quod nunc agebam.

CAPUT SECUNDUM.

Quae superiore capite exposui, quamvis pauca sint, habent tamen aliquantum certi indicii de utriusque hominis in ipsa arte necessitudine, quam post puerilem, si quis fuit, sub Callimacho condiscipulatum eo maxime quo dixi tempore et loco contractam fuisse probabile est. Hoc enim evincere argumentis velim, Argonautica quae habemus edita esse Alexandriae supremis poetae temporibus; extra eius quaestionis simplicissimae semitam quae posita sunt, quan-

tumvis blandae novitatis, omittam. Poteram profiteri reliquis huius libri capitibus et parte proximi me ostensurum partem magnam eius iacturae, quam litterae Homericae in Aristophanis curarum memoria fecerunt, Apollonio compensari: tam enim per illum de hereditatis quam Aristarchus adiit amplitudine constare, quam quae proxime proferenda sint quorsum referri possint nisi ad Aristophanem, difficile esse dictu. poterat negari ullum alium grammaticum ea aetate, qua Apollonium et Aristophanem Homero operam dedisse indicatum est, in eius studii societatem venisse videri. Nam Eratosthenes septuagenarius fuit nec ad id genus quaestionum descendisse traditur: Rhianus illi aequalis nominatur: Ister homo non admodum ingeniosus fuisse videtur: Agathocles Zenodoto propior: de Comano Agallia Corcyraeo et Lysania Cyrenaeo graves obtinent dubitationes. neque ullius praeterquam Aristophanis et Agathoclis (Suid. *Πτολεμ.* p. 526, 10 b) discipuli innotuerunt qui Homerica attigerint. Sed tamen cum de florentissima illa Musei aetate tanta sit iudicandi difficultas et inopia, ut vix ipse Apollonius locum suum tenuerit, exspectari praestabit, numquid de uno aut altero nomine testimonii protrahi possit, nec de initiis artis et rationis Aristarcheae cupidius quicquam statui. Satis est quod quid rei gestum sit eo tempore, quod fuit inter Rhianum et Apollonii obitum, et quo usque novum grammaticae genus excultum iam tunc fuerit haud ita aegre cognoscitur. Cuius equidem si proventum proximo saeculo intuearis, ingeniorum tunc institui coeptorum vigorem, litium inter Aristarchum Cratetem, Aristophaneorum acrimoniam, librorum omnis generis multitudinem, fatearis aut si quid earum rerum superiori aetate fuit, mirifice nos latere, cum praeter Apollonium quemquam de Homero disseruisse, nedum contra aequalem scripsisse, exploratum non sit, aut tranquilliores ac minus contentiosos primos eius studii gradus fuisse quam prope ullos posthac. utrumcumque probabilius visum fuerit, causa aderit, cur plures ei rei vel interfuisse vel favisse putentur. Inter hos igitur singulari loco fuit Apollonius, novus advena et medius quodam modo inter eos, qui obelo et asterisco iam dudum exercitati aut seriis iocisve zetematum Musei ad-

sueti erant, eosque, qui in futurae aetatis usum hypomnemata conscribebant. nam provecta aetate fuit et ipse num sectatores habuerit valde dubium: Asclepiadem certe Myrleanum, de quo Suidas s. v. Ἀσκλ. p. 790, 9 b testari videbatur, eripuit v. cl. Lehrsius. non paenituisse autem eorum quae dedicisset, admodum ingenuum in modum declaravit. quidquid aut ipse novum in illo sodalitio observavit, aut ab alio fortassis admonitus perspexit, locum dispexisse videtur in vetere Argonauticon editione ubi reponeret, deletis eis quae olim scripserat. *quo fit ut omnis votiva pateat veluti descripta tabella vita senis*, hoc est, eius studia Alexandrina. Hoc capite ea recensebuntur, quorum cum ab aequalibus disputationem audivisset, ipse memoriam in carmine, alii in hypomnematis servarunt, unde in scholia nostra venerunt. Sed praemittentur quaedam quae in numero τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων, schol. Il. *P* 608, fuisse videntur, quod de scripto expressa ab eo esse manifestum est. eiusdem modi ea fuisse putaverim, quae initio superioris capitis posui.

Quod primo loco proponendum est quasi perpetuum ζήτημα Musei fuisse videtur. De loco Il. *Ξ* 214—217 iam pridem quaesitum esse consentaneum. Schol. cod. A v. 214: καὶ οὐκ ἔστι κύριον ὄνομα, ὡς ἔνιοι τῶν ἀρχαίων, quam locutionem ad Callimachum pertinere docet schol. *Γ* 371: ὁ δὲ Καλλίμαχος ὡς ὄνομα κύριον τοῦ ἱμάντος τὸν κεστὸν ἐκδέχεται. Porphyrius igitur in scholio ad v. 216 et ad Od. *Θ* 288: διατί τὰ ἐρωτικὰ ἐν ἱμάντι φησὶ κατεστίχθαι; Σάτυρος μὲν οὖν φησι, ἐπεὶ πληγῶν ἄξια δρῶσιν οἱ ἐρῶντες. Ἀπίων δέ, ἐπεὶ δεσμοῖς ἐοίκασι καὶ βρόχοις οἱ ἔρωτες καὶ τὰ τῶν ἐρώντων πάθη. Ἀρίσταρχος δέ, ὅτι ἄχρι τοῦ δέρματος διικνεῖται τὰ ἐρωτικὰ πάθη τήκοντα τοὺς ἐρῶντας καὶ ἀποξύοντα διὰ τῆς στύψεως τὰ μέλη. Iam lege Apollonii versus *Γ* 761 ἔνδοθι δ' αἰεὶ

τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα δια χροός, ἀμφί τ' ἀραιὰς
ἶνας καὶ κεφαλῆς ὑπο νείατον ἰνίον ἄχρις,
ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἔρωτες,

habes in re ipsa et in verbis σμύχουσα διὰ χροός Aristarchi, quae dicitur, solutionem; quae vetustior fuerit oportet,

nisi forte putes totam eam facetiam ex Apollonio a recentissimo aliquo homine sublectam. Sed vel sic notabiles sunt locutiones apud Apollonium quae conveniunt cum verbis Didymi ad Il. *B* 20: *αἱ πλείονες δὲ αἰσθήσεις ἀπὸ τῆς βάσεως τοῦ ἐγκεφάλου τὴν ἀρχὴν ἔχουσιν* et *E* 73: *ἰνίον τὸ πλατὺ καὶ παχὺ νεῦρον τὸ καθῆκον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὸν αὐχένα.*

Locorum Iliadis, quibus *στέφανος* et *στεφανοῦσθαι* vocabula occurrunt, magna est fuitque olim difficultas, de quibus quaestiones exerceri poterant: *N* 736 *πάντῃ γάρ σε περὶ στέφανος πολέμοιο δέδηεν*, *E* 739 *πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται*, *Λ* 36 *τῇ δ' ἐπὶ μὲν Γοργὼ βλοσυρῶπις ἐστεφάνωτο*, *O* 153 *ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο*, *Σ* 485 *τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται.* Athenaei est locus *I* 18 e *ἀλλ' οὐδὲ στεφανουμένους εἰσάγει, καίτοι τῷ ἐκ τῆς μεταφορᾶς ὁμοιώματι ὅτι ᾔδει τὸν στέφανον*, quo Aristarchi sententiam reddi scripsit Lehrsius de Arist. p. 348. absque primo quem posui loco foret, vix in figuratis reliquis locutionibus ulla coronae informatio inest. illius loci scholion codicis A sagaciter supplevit Lehrsius apud Friedl. Ariston. p. 225: *ἡ διπλῆ ὅτι στέφανον ἡρωικὸν πρόσωπον ὠνόμακε.* [*οὐδέποτε δὲ χρωμένους εἰσήγαγε*] *διὰ τῶν γενομένων αὐτῶν· οὐ γὰρ οἱ τῆς Πηνελόπης μνηστῆρες οὔθ' οἱ Φαίακες οὔθ' οἱ ἐπὶ τῶν θυσιῶν ἐστέφοντο. ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἐμπλοκὴν στεφάνης διὰ τὸ κυκλοτερὲς εἴρηται.* qui in postremis indicatur *μεταπλασμὸς* in *στέφανος* pro *στεφάνη* commemoratur etiam apud Hesych. II p. 1266 et schol. B ad Il. *Φ* 511. Sed nec prima scholii verba intelligi queunt. Spitznerus de prosopopoeia cogitavit, puto *Πολέμου στέφανος δέδηεν* ut *Φόβος* et *Γοργὼ ἐστεφάνωται.* credo legendum *οὐ κατὰ ἡρωικὸν πρόσωπον*, quemadmodum fere schol. V ad Il. *T* 1: *ἐξ ἡρωικοῦ προσώπου φησίν.* Scholii codicis B ad eundem locum posterior pars eandem Comani sententiam reddere videtur; quae haec verba habet: *λέγει δὲ τὸ ὅλον, ὅτι ὁ πόλεμος εἰς σὲ περισσῶς ἀνάκειται.* ea quomodo quadrent ad *περὶ σὲ δέδηεν*, difficile est intellectu; sed mirum nisi Apollonius eam interpretationem legerit in zetematis et expresserit loco, qui satis exercuit doctos viros, *B* 627

νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας
ἄγκειμαι.

Στέφανον ἐπικείμενοι saepe legitur. 'Ἀττικοὶ δέ φασιν ἀναθεῖναι τὸ φορτίον ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖναι' schol. ad *X* 100.

Idem codex B doctam interpretationem loci Il. *I* 102 σέο δ' ἕξεται ὅττι κεν ἄρχῃ servavit adhibito Od. *Λ* 346 Ἀλκινόου δ' ἐκ τοῦδ' ἔχεται ἔργον τε ἔπος τε et, ut videtur, Il. *H* 102 νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσιν: exponit enim: τὸ πέρας οὖν τῶν λεγομένων ἐπὶ τὸν κορυφοῦντα ἀναφέρει. quod nisi novisset Apollonius, vix erat quomodo effingeret *Λ* 1098

ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε θάλασσά τε νειόθι τε χθὼν
πᾶσα πεπείρανται.

Quod *Λ* 922 apud Apollonium est Μέλας πόντος, qui Μέλας κόλπος est scriptoribus, vid. schol. Od. *Θ* 294 et Buttm., schol. Il. *N* 33 *Ξ* 281, praeter fortasse Eudoxum apud schol. Apoll., factum est propter ea quae ad Il. *Ω* 79 disputata traduntur.

Adiectivum ἐύθρονος apud Homerum quinquiens additur Aurorae. id cur fieret, quaesitum videtur, cum θεὸς ἑδραία non sit: ut in scholiis Il. *Λ* 175 est, τὸ καθῆσθαι τὸ ἑδραῖον τῆς δυνάμεως αἰνίττεται. solutum deinde ita, ut θρόνος ὁ ἁρμάτειος intelligeretur, schol. Od. *Z* 48. Apollonius vocem ad Rheam transferendam putavit, *Λ* 1093.

Usus vocis πλάζομαι in loco Apollonii *B* 542 post ἀλώμενος facile lectorem fallere potest; quamobrem emendare temptabam. recte tamen habere ac ductus videtur e veteri interpretatione Il. *K* 91: πλάζομαι: οὐδὲν ἑστηκὸς διανοοῦμαι· πλανῶμαι κατὰ τὴν γνώμην, satis singulari sed certe vetusta.

Locus Ap. *B* 734

ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἤπειρον δὲ —
ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές

casu fortassis convenit cum scholio Odyss. *K* 131 ἐπηρεφέας φύγε πέτρας] τὰς τοῦ στόματος πέτρας, οὐ τὰς βαλλομένας. ἤτοι ἄνωθεν ἐπηρεφεῖς ἢ (leg. καὶ) ἐπικεκλιμένας καὶ (leg. ἢ) βαλλομένας κατὰ τῆς νηός. quamquam si postrema haec perversa interpretatio, cuius nusquam alias vestigium invenio, tempore poetae obtinuit, potest

ei obstitisse videri eo loco, ut in aliis fecisse statim apparebit.

Haec igitur aut ex disputationibus sodalium Musei aut ex hypomnematis priorum criticorum Alexandriae Apollonium cognovisse putabam. quae leviora intersunt poterant omitti; nolui certe, quod et ipsum facile poteram, cumulare. Proxima aetatis Aristophaneae ipsius notam prae se ferre visa sunt.

Ad Zenodotum spectat Ap. *B* 258

ἴστω δὲ δυσώνυμος ἥ μ' ἔλαχεν κὴρ
καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἄλοον νέφος οἵ θ' ὑπένερθεν
δαίμονες, οἳ μηδ' ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν

quibus versibus iudicium continetur de loco Homerico Il. *Γ* 278

καὶ ποταμοὶ καὶ Γαῖα καὶ οἳ ὑπένερθε καμόντας
ἀνθρώπους τίνυσθον ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ,
ὑμεῖς μάρτυροι ἔστε.

ubi Aristonicus: *ἡ διπλῆ περιεστιγμένη πρὸς Ζηνόδοτον ὅτι ἐκ τοῦ δυικῶς γράφεσθαι τὸ τίνυσθον ἐλέγχεται ὅτι ἐπὶ Περσεφόνης καὶ Πλούτωνός ἐστιν ὁ λόγος, οὐκ ἐπὶ τῶν νεκρῶν.* crediderim in fine excidisse *δικαστῶν* vel simile quid. Aristarchus ingeniose adposuit locum *Ι* 569

πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία
κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν
πρόχνυ καθεζομένη . . . . . τῆς δ' ἠερόφοιτις Ἐρινὺς
ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβευσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα

ubi scholia: *ἡ διπλῆ ὅτι ἐπικαλεῖται μὲν τὸν Ἅιδην καὶ τὴν Περσεφόνην, ὑπακούουσι δὲ αἱ Ἐρινύες ὡς ὑπερητίδες . . . . ἡ διπλῆ ὅτι αἱ Ἐρινύες ὥσπερ ὑπερητίδες, καὶ οὐ μάχεται τὸ κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπ. Περσ.* Interpretatio de Plutone et Proserpina est Aristarchi; rem ipsam ab Aristophane mutuatus videtur, qui cum Apollonio excogitavit, velut hos viros vidimus p. LXXV operam navantes ex schol. Il. *Α* 4. De Eumenidibus famulis Orcinis cogitasse Apollonium vox *εὐμενέοιεν* indicare videtur, quem ad modum etiam paulo ante v. 220 dixerat *ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐρινὺς λὰξ ἐπέβη.* Utrosque autem, reges Erebi et Erinyas Aristophanes intelligere potuit ex illa de usu dualis sententia, quam superiori capite p. CIV attigimus.

Praeter hoc non memini quod contra Zenodotum scriptum sit ab Apollonio, nisi forte ad illum referenda sit scriptura ab Herodiano in scholio ad Il. *K* 19 adnotata **εἴ τινά οἱ σύμμητιν τεκτήναιτο.** eam enim perstrinxisse noster videtur cum scripsit *Α* 1295 **οἳ τόνγε δόλον συνετεκτήναντο** et *Γ* 700 **σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι**, 707 **σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλεν**, 918 **σὺν εὖ φράσσασθαι.**

Reliqua librorum ordine recensebuntur. De loco Il. *Σ* 570 scimus admodum dissensisse veteres interpretes, qui ita habet

— **λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδεν**
λεπταλέῃ φωνῇ· τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

Apollonius inter **ἅπαξ εἰρημένα** quae inde mutuatus, verbi **ῥήσσειν** eam explicationem, quam et prisca **παράδοσις** probavit et hodierni interpretes quos noverim omnes, proposuit *Α* 538

περι βωμὸν ὁμαρτῇ
ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν.

nam scholia **τῶν παλαιῶν** in vett. edd. Il. habent **ἀντὶ τοῦ κροτοῦντες σὺν ἁρμονίᾳ καὶ τύπῳ τοῖς ποσὶ τὸ ἔδαφος.** sic explicuisse videtur quicumque primum meminit verbi transitivi **ἐπιρρήσσειν** Il. *Ω* 454, 456. inde **ἴχνος ἐπιρρήσσειν** dixit Nonnus loco apud Spitzn. indicato. Aratus et Oppianus qui de ventis dixerunt **ἐπιρρήσσειν** non Homerum respexisse videntur. vulgaris sed vetustae fortassis interpretationis vestigia supersunt apud Hesychium: **ἐπιρρήσσεσκον ἐπεσπῶντο, ἐπεβάλλοντο, ἐπέκλειον μεθ' ὁρμῆς** et **ῥήσσοντας τοῖς ποσὶ κρατοῦντας.**

Il. *K* 189 quae disputata videntur paulo ante Aristarchum et ab hoc probata de verbis

πεδίονδε γὰρ αἰεί
τετράφαθ', ὁππότ' ἐπὶ Τρώων ἀίοιεν ἰόντων,

optativum esse orationis obliquae, non enunciati temporalis, observata sunt Apollonio cum locos scriberet *Α* 631

ἢ θαμὰ δὴ πάπταινον ἐπι πλατὺν ὄμμασι πόντον
δείματι λευγαλέῳ, ὁπότε Θρήικες ἴασιν

et *Γ* 954

ἤ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι,

quibus quid interesset inter utrumque, commonstratum ivit.

Simile quid fecit in locutione Homerica ποιμαίνειν ἐπ' ὄεσσι Il. *Z* 25 *Λ* 106. Aristarcheae interpretationis particulae supersunt apud Aristonicum ad locum priorem et in eis quae indicavit et emendavit novissimus editor ad *Δ* 500: ἡ διπλῆ ὅτι οὐ λέγει [ἐφ' ἵππων, ἀλλὰ τὸ παρ' ἵππων ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ τόπου τῶν ἵππων] ὡς ἐν Ἀβύδῳ ἱπποτροφίων ὄντων τ. Πρ. Ad *Θ* 213: ἐκ νηῶν δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ κατὰ τὰς ναῦς τόπου. priorum esse observationem credibile est eo, quod Rhianus et Aristophanes Il. *Υ* 188 scripserunt βοῶν ἔπι μοῦνον ἐόντα, quod valde ἀχαρίτως fecissent si interpretarentur 'solum praefectum gregi.' Apollonius in eam explicationem digitum quasi intendit *B* 503: ποταμῷ ἔπι ποιμαίνουσαν, sibi, poetae, quid videretur de vi praepositionis non invenuste proposuit *Δ* 973

Λαμπετίη δ' ἔπι βουσὶν ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ
πάλλεν ὀπηδεύουσα καλαύροπα,

sive ad πάλλειν sive ad ἕπεσθαι notionem sive ad utrumque referendum est.

Locus Apollonii *B* 67

οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο

admonet Homerici Il. *M* 86

οἳ δὲ διαστάντες, σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
πένταχα κοσμηθέντες, ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο,

de quo loco quid veteres iudicaverint codex Marcianus potior tacet: deteriorum testimonio ἀρτύναντες Aristarchi fuisse dicitur, altera lectio αὐτοὺς ἀρτύναντο, — ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι in codice quodam Vindobonensi superesse videtur. eam secutus Apollonius propter versum qui sequitur 105 ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσιν, διαστάντες et ἠρτύναντο eo quo patet modo interpretatus est; de quibus conciliandis dubitari poterat, cum σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες *M* 43 *N* 152, ἀρτύνθη μάχη *Λ* 216 et apud Hesychium et apud nostros lexicographos de συντάξει quadam accipiantur. reliquae verbi explicationes παρασκευάζειν, ἑτοιμάζειν, παρετοιμάζειν, εὐτρεπίζειν quae apud Hesychium, Apollonium sophistam, paraphrasten Iliadis extant, Aristarchi

fuisse probabile est, quem etiam sequitur Doederlinus gloss. II p. 88. praeivit igitur Apollonius. *διαστάντες* neque *τῶν ἵππων* neque *ἑαυτῶν* intellexit, sed *ἀλλήλων*.

Similis est locus *B* 143

ἤδη δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο

conflatus ex Homericis duobus, qui iudicia grammaticorum exercuerunt, Od. *I* 464

καρπαλίμως δὲ τὰ μῆλα ταναύποδα, πίονα δημῷ,
πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνομεν, ὄφρ' ἐπὶ νῆα
ἱκόμεθ'.

et Il. *Σ* 525

οἳ μὲν τὰ προϊδόντες ἐπέδραμον, ὦκα δ' ἔπειτα
τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα καλὰ
ἀργεννῶν οἰῶν.

Ad priorem vix quicquam veteris explicationis servatum est, nisi forte insit in corruptis verbis scholii *νεύοντα τοὺς πόδας κατὰ τὸν ἑλιγμὸν τῆς πορείας* aut apud Hesychium I p. 939 *περιτροπόωντες περιχωροῦντες*. recentiorum conatus commemorat Doederlinus II p. 160. De altero Apollonius sophista p. 150 *τάμνεν . . . . ἐπὶ δὲ τοῦ ἐλαύνειν 'τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων' καὶ πάλιν 'βοῦς περιταμνόμενον ἠδ' οἰῶν πώεα καλά.'* codex B scholiorum Il. *τάμνοντ'*: *ἀπήλαυνον*. schol. ad Od. *Λ* 402 *βοῦς περιταμνόμενον*] *ἐλαύνοντα, περικυκλούμενον. περιελαύνοντα.* cfr. Hesych. II p. 938 et 924. Idem II p. 1344 *τάμνοντες . . . . τάμνοντ' ἀμφὶ, περιήλαυνον.* scholia editionis Iliadis Cantabrig. 1689, qua utor, *τάμνοντ' ἀμφί*] *περιέταμνον, περιῄρουν, ἀπεχώριζον*, pro quo codex ms. *καὶ ἀπήλαυνον.* Apollonius *περιτροπάδην* dixit secundum *προτροπάδην. ἀμφιτέμνεσθαι* ad instar verbi, quod Ionum est, *περιτέμνεσθαι* dictum non accepit.

Apollonius *B* 333 quod habet:

ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον
ἔσσετ' ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἔνι κάρτεϊ χειρῶν

argumentum est primum usum esse scriptura Aristarchea in Il. *O* 741

τῷ ἐν χερσὶ φόως οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο,

ubi Didymus codicis A: *οὕτως Ἀρίσταρχος σὺν τῷ ῑ, μειλιχίῃ. ἄλλως. Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικὴν ἔγραφε, συνάπτων*

δηλονότι ὅλον τὸν στίχον· ἔσται δὲ οὕτως τὸ ἑξῆς, τῷ ἐν χερσίν, οὐ μειλιχίῃ τέλος πολέμοιο, οἷον ἐν τῷ δόρατι, οὐκ ἐν προσηνείᾳ οὐδ' ἐν ἀργίᾳ κεῖται ἡ τοῦ πολέμου σωτηρία. Διονύσιος δὲ ὁ Θρᾷξ κατ' εὐθεῖαν πτῶσιν . . . ἄλλως. σὺν τῷ ῑ τὸ μειλιχίῃ· τὸ γὰρ λεγόμενον τοιοῦτο, διὸ τὸ τοῦ πολέμου φῶς ἡμῖν ἐν ταῖς χερσίν, οὐκ ἐν τῇ μειλιχίᾳ ἀπαντήσει. Deinde apertum est Apollonium non magis coniunxisse μειλιχίῃ πολέμοιο quam hunc scholiasten codicis A, quantumvis recte neget Spitznerus φάος πολέμοιο Homericum esse, nisi quis loco *O* 670 mirifice abuti velit. scholia tantum vet. ed., quae dixi, Ἀρίσταρχος κατὰ δοτικήν. ἵν' ᾖ ὁ λόγος· φῶς ἡμῖν ἐν ταῖς χερσίν ἐστιν, οὐκ ἐν τῇ μειλιχίᾳ τοῦ πολέμου et alia quaedam cum cod. Ven. B fere convenientia. Apollonius μειλιχίην accepisse videtur εὐχωλήν, id est ἱκετείαν, ut Hesychius habet II p. 560 et Apollonius ubique eo significatu. idem μειλίσσομαι pro ἱκετεύειν *Δ* 1665.

Ap. *B* 601

ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα
νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι.

ἄκρα κόρυμβα in Il. *I* 241 Didymus interpretatur ἀκροστόλια, incertum, quae intellexerit: Etymologicum p. 177, 47 τὰ πρωρήσια: Hesychius II p. 323 τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια, τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν. Rursus ἄφλαστον Il. *O* 717 exponi videtur a Didymo τὸ λεγόμενον ἀκροστόλιον τῆς νεὼς πρύμνης: apud Apollonium sophistam τὸ ἀκροστόλιον. apud Etymologum p. 53, 15 alia disputatione docetur ἄφλαστον dici potuisse etiam in prora; quae aut plenior aut interpolata extat in cod. B ad Il. *O* 717, quaque scholiasta Apollonii *A* 1089 utitur contra Apollonium sophistam. Reliquiae videntur litis inter Aristarchum et Cratetem agitatae, de qua adnotavit Lehrsius de Arist. stud. p. 231. Apollonium manifestum est locum Iliadis priorem explicuisse ex posteriori, ut idem propositum Hectori fuerit, quod posthac effectum.

Eodem pertinet locus quem proxime notavi Ap. *B* 750

τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηὶ δι' ἐξ Ἀχερουσίδος ἄκρης
εἴσωποι ἀνέμοιο νέον λήγοντος ἔκελσαν.

insunt his vocabula quae admoneant loci admodum controversi Il. *O* 653

εἴσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν, περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι
νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο,

quem ad modum unum ex nuperis Iliadis interpretibus Apollonii locum ascripsisse video. De illo loco quidquid statuitur, *ἄκραι νῆες* sive extremae in theatrali acie positae accipiuntur, quod ab Aristarcho factum non video tradi, sive posteriores earum partes, quibus Argivos successisse scholion cod. B, Troianos Hesychius I p. 1123 vult, *πρῶται νῆες* sive adcommodatur ad *Ξ* 31 sive ad *Ξ* 75, difficultas certe vel hodie non mediocris. Apollonium crediderim verba *περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι* contulisse ad verba *Ξ* 36 *ὅσον συνεέργαθον ἄκραι.* ea quamvis Aristarchei ad magistri diagramma rettulerint, velut in cod. B est, *ἄκραι δὲ τὰ κέρατα τοῦ ναυστάθμου, ὧν ἐκτὸς οὐκ ἦν ναῦς κτλ.*, ipse tamen codex A multo probabilius: *ὅσον ἦν διάστημα, ὅσον συνέκλειον καὶ συνεδέσμουν αἱ τοῦ Ἑλλησπόντου ἄκραι, τὸ Ῥοιτεῖον καὶ τὸ Σίγειον.* scripsit igitur Apollonius eodem interductu quo *Ξ* 75, sed levi cum mutatione

νῆες ὅθι πρῶται εὐρύατο.

B 738 *ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην* cum scripsit, videtur censuram egisse loci Od. *Ψ* 237 *πολλὴ δὲ περὶ χροῒ τέτροφεν ἅλμη.* scilicet *τέτροφα* non est *παθητικόν*, uti ex veterum opinione *πεπληγώς* audit apud schol. Il. *B* 264 *E* 763 ac *βεβαρηώς τετμηώς* sunt apud Apoll. *Δ* 1526, 156. In illo Odysseae loco altera scriptura notatur a scholiasta *δέδρομεν ἅλμη*, quam probasse et ascivisse videtur Apollonius *Γ* 676. utroque verbo aliquotiens utitur Nicander.

Locus *B* 794

δὴν ἀποτεμνόμενοι γαίης ἅλις, ὄφρ' ἐβάλοντο
οὖρα βαθυρρείοντος ὑφ' εἰαμεναῖς Ὑπίοιο

παρετυμολογίαν habet, qua uti poterant Homeri editores ad vindicandam vetustatem scripturae Il. *X* 489 *ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας*, derelictae etiam a Bekkero et improbatae a Doederlino gloss. I p. 18. a veteribus testibus admodum turbatum. qui solus interpretatur *τῶν ὅρων ἀφαιρήσονται*, codex B Venetus, in lemmate cum aliis quibus-

dam vetustioribus habet *ἀπουρήσουσιν*: idem ubi ab *ἀπαυράω* repetere videtur *A* 356, scripsit *ἀπουρίσας*, schol. vet. ed. *ἀφορίσας*. Apollonius sophista p. 39, 3 *ἀπούρας κυρίως μὲν ἀφορίσας 'ἄλλοι γάρ οἱ ἀπουρίσσουσιν ἀρούρας' καταχρηστικῶς δὲ ἐπὶ τοῦ ψιλῶς ἀφελέσθαι.* Hesychius I p. 495 *ἀπουρίσσουσιν ἀφαιρήσονται*, scholia vet. ed. *παραγενόμενοι ἀφαιρήσουσιν*. paraphrasis *ἀφαιρήσονται*.

B 942 *Κρωβίαλον Κρῶμνάν τε* alii notarunt esse variam scripturam aut, si accurate locutus est scholiasta, coniecturam in loco Iliadis *B* 855 *Κρῶμνάν τ' Αἰγίαλόν τε*. Strabonis verba sunt p. 545: *ὁ δὲ Αἰγιαλὸς* (eius quoque v. 945 mentionem fecit Apollonius et scholiasta) *ἔστι μὲν ἠὼν μακρὰ πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων, ἔχει δὲ καὶ κώμην ὁμώνυμον ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς ὅταν φῇ 'Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.' γράφουσι δέ τινες 'Κρῶμναν Κωβίαλόν τε.'*

Γ 597 *ἀκηδέες* ex Aristarchi interpretatione usurpatum videtur Il. *Φ* 123, a qua alios discessisse scholia Victoriana testantur et Lehrsius adnotavit.

Γ 1138 quae leguntur

ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
ἂψ οἶκον δὲ νέεσθαι ἑὴν μετα μητέρα κούρην

explicatum non habent facillimum. vertunt 'postulabat autem diei tempus ut domum rediret puella,' secundum scholion *ἐδεύετο*] *ἐδέετο, ἔχρῃζεν, ἀπῄτει*. quod quantum scio contra ingenium vocabuli dictum foret. Sed additur in scholio *ἢ ὅτι ἐνελείπετο ὁ τῆς ἡμέρας καιρός*, quod rectius. sumpta vocabuli potestas ex Il. *Υ* 122, cuius loci aptiore usus Apollonius explicatu quam qui est in scholiis et paraphrasi, *προςδεείσθω*. est enim 'animo deficiat' aut 'inferior sit.' Apoll. soph. p. 58, 1 *λείπεσθαι καὶ ἐλαττοῦσθαι*. Hesychius I p. 1083 *ἐδεύετο,—ἐπαύετο*. Proxime accedit illa scholiastae interpretatio ad etymologiam vocum *δείλη* et *ἔνδιος*, quam servavit Etym. magn. p. 339, 1 *Ἔνδιος ἡ μεσημβρία, ἤγουν ὁ μεσημβρινὸς καιρός, παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλαττοῦσθαι τὴν ἡμέραν* et p. 261, 20 *Δείλη παρὰ τὸ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν τῇ ἕλῃ τουτέστι τῇ θερμασίᾳ . . . . ἄλλως· παρὰ τὸ ἐνδεῖν τηνικαῦτα τὴν ἕλην· ἀπὸ γὰρ τῆς με-*

σημβρίας ἀμυδροτέρα γίνεται ἡ τοῦ ἡλίου θερμότης. schol. Od. Δ 450 ἔνδιος] κατὰ τὴν συνήθη ὥραν. μεσημβρινός, ἀπὸ τοῦ ἐνδεῖν καὶ ἐλλείπειν. αὔξεται γὰρ ἕως ἕκτης ὥρας, ἐκτότε δὲ ἐλαττοῦται ἡ ἡμέρα. schol. Od. Ρ 599 δειλινὴν ὥραν τουτέστι τὴν μεσημβρίαν. ita ἔνδιοι redditur διὰ δειλίαν in scholio ad Il. Λ 726 coll. Heynio p. 249. ἔνδιον γὰρ τὸ δειλινόν Plutarch. Symp. VIII, 6 p. 726 E. Eam originationem neque si noverit Apollonius inter alias eiusdem modi mirum erit, neque si usurpavit et expressit in carmine, novum fecit. Structura orationis et infinitivi usus paulo insolentior: neque enim accipiendum videtur 'deficiebat tempus quo redire posset,' velut est Δ 1570 πόρος ἐξανέχει ἱκέσθαι, 1539 πόρους ἐκπρομολεῖν, cui sensui aptius erat ἤματος αἶσα quam ἤματος ὥρη. est potius 'dies inclinabatur,' ut apud Athenaeum p. 130 a idonei scriptoris est τῆς ὥρας ὑποσκιαζούσης. de diei tempore sacrificiis apto vide sis schol. Il. Θ 66 Λ 84 Od. Γ 336. infinitivos autem illi grammatici per quasvis modorum enallagas et coniunctionum ellipses interpretabantur. ita habes apud Apollonium Λ 1333 περὶ γάρ μ' ἄχος ἷκεν, ἐνισπεῖν μῦθον ὑπερφίαλον, Δ 204 ὑμετέρῃ ἐπερείδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ, ἠὲ κατηφείην ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι, ib. 1042 δείσατ' Ἐρινὺν Ἱκεσίην νέμεσίν τε θεῶν, εἰς χεῖρας ἰοῦσαν Αἰήτεω λώβῃ πολυπήμονι δῃωθῆναι, ib. 1584 καμάτοιο μῆτις ἀνίῃ γινέσθω νεότητι κεκασμένα γυῖα μογῆσαι, abnormia omnia. Homeri autem locus quem Apollonius attigisse simul videtur est eius Odysseae partis, quam libro tertio saepe respexit,

δύσετο δ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν,

Η 289, versus a veteribus Musei Alexandrini criticis sine dubio multum et varie exagitatus. manifesta enim inest inconcinnitas eius loci et Ζ 321. Aristarchi tradita est sententia, emendantis δείλετο, ut plerisque placet ex auctoritate veteris alicuius exemplaris; quod incertum ac propemodum improbabile est, quamvis verbum minus habeat insoliti quam quae ab Aristarcho excogitata feruntur κλεύθωμαι ἀντὶ τοῦ κελεύθωμαι οἷον πορεύομαι Il. Ψ 244, τροφέοντο ηὐξάνοντο Od. Γ 290, ἔσκετο ἐγένετο Od. Δ 705, πλάζετο ἐπλήσσετο Od. Ε 389, nisi haec et alia de suis largiti sunt commentatores, vid. Lehrs. Arist. p. 155. Re-

liquorum eius quaestionis solutiones interciderunt: Apollonii fuisse conicio

δεύετο δ' ἠέλιος, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Ap. *Δ* 334 quae habet

αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
στεινόμεναι Κόλχοισι πόρους εἴρυντο θαλάσσης

manifesto dicta sunt secundum Homericum Il. *Φ* 220 *στεινόμενος νεκύεσσι* ubi dipla Aristarchi tradita est, *ὅτι ἀντὶ τοῦ στενοχωρούμενος ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν νεκρῶν, οὐ στενάζων.* Hesychius II p. 1262 habet *στείνομαι ὀδυνῶμαι, στένω.* vocabuli proprietatem ante Aristarchum expedivit et illo loco vindicavit Apollonius.

Δ 356 *ἠέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν* simile est Homerico Il. *Ι* 700 *ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας*, quod Apollonius scripturus fortasse fuit *ἀγηνορίαις ἐνέηκας.* in hypomnematis quibusdam traditum fuisse *ἀνῆκας* testatur Didymus.

Δ 608 *εὖτ' ἂν δὲ κλύζῃσι κελαινῆς οἴδματα λίμνης*
ἠιόνας

poterat adhiberi ad iudicandam scripturam Il. *Ψ* 61 *ὅθι κύματ' ἐπ' ἠιόνας κλύζεσκεν*, ubi vid. Spitznerus. *ἀνακλύζειν νῆα* habet Apoll. *Β* 551.

Locus difficilior *Δ* 704

πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἦγε φόνοιο
τειναμένη καθύπερθε συὸς τέκος — — αἵματι χεῖρας
τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην

primum conferendus est cum altero *Γ* 1207

πήχυιον δ' ἄρ ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας
νήησεν σχίζας, ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμόν,
αὐτόν τ' εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ φιτροὺς
πῦρ ὑπένερθεν ἱείς,

unde cognoscitur, quid in illo superiore intelligendum sit *τείνασθαι καθύπερθεν.* eadem brevitate in re sollemni dictum *Δ* 1129 *μῆλ' ἐρύσαντες* pro *αὐερύσαντες*, *Δ* 1601 *ἧκε κατα πρύμνης*, sanguinem, opinor. cfr. *Δ* 135 *προχέουσιν*, 293 *ἐξανίησιν.* Similis autem verbi *τανύοντο* explicatio necesse est placuerit quibusdam olim in versu Homerico Il. *Ι* 467 *Ψ* 32

σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
εὑόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο.

hi enim versus cum reliquis in quibus *εὕειν* vox eodem modo extat, Od. *Β* 300 *σιάλους θ' εὕοντας ἐν αὐλῇ*, ib. *Ξ* 75 *εὗσέ τε μίστυλλέν τε*, ib. 426 *ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν, αἶψα δέ μιν διέχευαν* admodum exercuisse grammaticos videntur. recentiorum commentum esse putaverim quod apud Etymologum p. 398, 35 proponitur, in Odyss. loco priore legendum esse *σιάλους θύοντας*, velut in codice Vindobonensi in Iliadis loco priore legi dicitur. is homo abusus videtur veteris disputationis particula quadam, quae huiusce fere modi esse potuit, *εὕστραν* quae apud Atticos vocetur, *ἐργαστήριον*, *ἐν ᾧ χοῖροι εὕονται* secundum scholia Od. *Β* 300, *τὸ μαδιστήριον* secundum schol. Arist. Equ. 1232, fortassis etiam *βόθρος*, *ἐν ᾧ τοὺς σῦς εὕουσι*, Etym. magn. 398, 31, Hesych. I p. 1533, qui tamen *τοὺς ὗς θύουσι*, servare veteris moris qui in sacrificiis obtinuerit memoriam; tunc enim igne in fovea supposito ad sues depilandos usos videri. Didymum ita exposuisse in Comica lexi et in commentariis Homericis non est improbabile; ut illius sit quod ascriptum est in codice A Il. *Ψ* 33 *εὑόμενοι*: *τὸ εὕειν ἐστὶ τὸ ἀποκαίειν τὰς τρίχας*. ita qui exponeret, nisi fallor, verba *διὰ φλογὸς Ἡφαίστοιο* non cum *εὑομένοι* sed cum *τανύοντο* iungere oportebat. Restant deinde tenuia alterius sententiae vestigia, qua *εὕειν* non est ustulare depilandi causa, sed *ὀπτᾶν*, *φλογίζειν*, *διὰ φλογός* cum hoc verbo nectitur, *τανύειν* longe aliter explicatur. Scholion cod. B ad Il. *Ι* 468 *δηλονότι οἱ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ καὶ πιμελεῖς ὄντες εὑόμενοι τῇ φλογὶ καὶ ὀπτώμενοι τανύοντο, ὅ σημαίνει τὸ ἐκτήκονται ἀπὸ τοῦ τετανοὺς γίνεσθαι τοὺς ἰσχναινομένους*. ad *Ψ* 33 *ἀντὶ τοῦ τὴν πιμελὴν ἐτήκοντο*. Utut fuit, in re nec hodie expedita Apollonium videmus *τείνασθαι* et *τανύσσασθαι* ad *βόθρον* applicuisse, quem sive ex Od. *Λ* 36, sive ex illa de *εὕειν* et *εὕστρα* observatione informavit, in utroque Iliadis loco rem sacram deis inferis factam indagasse videtur.

Δ 833 *τὴν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ* admonet Homerici Od. *Μ* 34 *εἷσέ τε καὶ προσέλεκτο*, ubi scholia *προσέκλινεν ἑαυτῇ καὶ προσηγάγετο. ἢ καὶ προςδιελέξατο, ὃ καὶ ἄμεινον. Προσέλεκτο ἀντὶ τοῦ ἐκοίμησε.* alia *Προσέλεκτο*] *προσεῖπεν*.

Δ 766 ὥς κεν ἀήτας πάντας ἀπολλήξειεν dictum est ex usu rariore verbi λήγειν transitivo pro παύειν, de quo adnotavit Herodianus ad Il. *N* 424, ubi vid. Spitznerus. extat praeterea Il. *Φ* 305 Od. *X* 63. Sed παύειν intransitivum pro λήγειν Apollonius improbasse videtur, si forte legit Od. *Δ* 659 μνηστῆρες δ' ἄμυδις κάθισαν καὶ παῦσαν ἀέθλων. scripsit enim in re simili *Δ* 882

οἱ δ' ἄρα μεσσηγὺς λῆξαν καὶ ἔπαυσαν ἀέθλους

secutus fortassis Aristophanem, quem Il. *O* 459 pro ἔπαυσε μάχης scripsisse μάχην legimus, ib. *H* 290 pro παυσώμεσθα μάχης maluisse παύσωμεν πόλεμον possit conici.

Δ 1477: ἀτὰρ τότε γ' Ἡρακλῆα
μοῦνον ἀπειρεσίης τηλοῦ χθονὸς εἴσατο Λυγκεὺς
τὼς ἰδέειν, ὥς τίς τε νέῳ ἐνι ἤματι μήνην
ἢ ἴδεν ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι.

εἴσατο desumptum est e veteri interpretatione loci Odyss. *E* 281 servata inter scholiorum farraginem: ὡς δέρμα ὑπέλαβε τὰ ὄρη τῶν Φαιάκων — σημαίνει γὰρ καὶ τὸ ὑπέλαβε — τὸ μὲν οὖν ὑπέλαβεν — ἀντὶ τοῦ ὡς δέρμα ὑπέλαβε. eadem explicatio est in scholiis Apollonii *A* 718, quem locum notavit summus Lobeckius ad Buttm. II p. 160. Deinde quod scripsit μήνην ἐπαχλύουσαν manifesto aetatis suae interpretationem spectavit, quae in eisdem scholiis occurrit: οἱ δὲ λέγουσιν Ἰλλυριοὺς ῥινὸν λέγειν τὴν ἀχλύν. ἐφάνη οὖν ὡς ἀχλὺς ἡ γῆ. Ῥινὸν λέγει τὴν ἀχλύν. Ἐφάνη ὡς ἀχλὺς ἡ γῆ. ἔνιοι δὲ ῥινόν κατὰ Οἰνωτροὺς τὸ νέφος. Hesych. I p. 1431 Ἔρινον, νέφος.

Δ 1549 δαίμοσιν ἐγγενέταις νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι consulto scripsisse Apollonius existimandus erit, ut dubiae scripturae in versu Homerico Il. *I* 147, 289 admoneret, ubi vel ante Aristarchum fuisse credibile, qui ἐπιμείλια mallent. ipse μείλιον et μείλια etiam *Γ* 135, 146, 594 *Δ* 1190 usurpavit: e posterioribus grammaticis, quos Spitznerus notavit et Hesychius II p. 559. Suidas p. 435 ἐπιμείλιον. Ἐπίηρα et ἦρα alternat Apollonius.

Δ 1573: ἔνθα μάλιστα
βένθος ἀκίνητον μελανεῖ· ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ
ῥηγμῖνες φρίσσουσι

si presse admoventur loco Homerico Il. *H* 64, unde verbi

usus petitus, vix ad aliam scripturam faciunt, quam *μελανεῖ δέ τε πόντος ὑπ' αὐτῇ*, quae media est inter vulgatam, quam Zenodoti fuisse coniciunt, et Aristarcheam, ut mari immoto conferantur exercituum consessus inhorrescente superne lucido armorum fulgore.

Hos fere mihi notaveram locos, quibus Apollonius *ἀπορίας* veterum Homericorum, quorum memoria aliquo modo ad nos tradita est, attigisse videatur. Plurima de hoc genere quin interciderint et multa quae hodie vix notatu digna habemus, Apollonii aetate quin longe aliter iudicata fuerint litesque excitaverint, nemo dubitat. Sunt alia, in quibus quod de veterum interpretatione nihil aut non multum traditum est, suo periculo seorsum a reliquis iudicasse videtur. quod genus quantum ad verborum significationem potissimum pertinet, proximo libro pertractabitur. quaedam quae dum superiora recensemus occurrerunt, poterunt hoc loco subnotari.

Iliad. *N* 525 quod est *ἐεργόμενοι πολέμοιο* solemus interpretari cum scholiis minoribus et Hesychio I p. 1089 *εἰργόμενοι κωλυόμενοι*, coll. schol. *Λ* 569. Apollonius subtili iudicio propter ea quae initio libri dicuntur, maxime versum 8, maluit accipi de deis sponte sua bello se abstinentibus. eo enim significatu ipse dixit *Γ* 184 *ἐεργομένοισιν αὐτῆς*.

Il. *X* 37 in versu

τὸν δ' ὁ γέρων ἐλεεινὰ προσηύδα χεῖρας ὀρεγνύς

non invenuste *ἐλεεινά* pro adverbio per hyperbatum ad *χεῖρας ὀρεγνύς* adcommodandum putavit. imitatus enim ita *Δ* 1290

οἳ δ' ἐλεεινὰ χεροῖν σφέας ἀμφιβαλόντες
δακρυόειν ἀγάπαζον —.

id certe non memini cuiquam interpretum in mentem venisse, quamquam proxime abest scholiasta, qui: *χεῖρας ὀρεγνύς: ὡς ἐπ' αὐτὸν ἐκτείνας τὰς χεῖρας· ἔδει γὰρ οὐ μόνον λόγοις παρακαλέσαι τὸν Ἕκτορα, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ σχήματος, ἵν' εἰ τύχοι μὴ ἀκούσας τῶν λεγομένων, ἀλλὰ οὖν τὸ σχῆμα τοῦ πατρὸς ὁρῶν οἰκτείρῃ τὸν γέροντα.*

Ex Odyssea quamquam plura, si memini, quam ex Iliade Apollonius expressit, misera tamen scholiorum condi-

cio et scripturarum indigna aetate nostra ἀνιστορησία non patitur nisi strictim reliqua de hoc genere indicari.

Videas eum diverso sensu accepisse locutionem οὐδ' εἰ θεὸς ἀντιάσειεν quae est *M* 88 et *N* 292, quos locos Aristarchum credibile est ex universo eius verbi usu iudicasse, maxime ex Il. *K* 551 collato qui antecedit versu 546. is deinde significatus transfertur ab Apollonio sophista p. 34, 15 et Hesychio ad Il. *Α* 67, ἵλεως καὶ ἀντίος ὀφθεὶς καὶ ἀναστραφείς, ἵλεως γενόμενος. negare, nisi fallor, potuit Aristarchus umquam dici de hostili aggressione aut de alia re quam de occursu, aditu, copia sui facienda, defensione, opitulatione. At Apollonius *Δ* 859 Νηρηίδες ἀντιόωσιν 'succurrent,' 1592 ὅ δὴ μακάρων τις ἐναίσιμος ἀντεβόλησεν, contra *Α* 470 καὶ εἰ θεὸς ἀντιόωτο, Herodoti fortassis usurus auctoritate. ceterum praeter medium quod Homerus habet Il. *Ω* 62, nihil est quin de eo verbo sedulo imitatus fuerit: *Γ* 717, quod novum videbatur Buttmanno, ex Od. *Z* 193 *Ξ* 511 et scriptura quae ante Aristarchum fuit Il. *I* 464.

Α 691 quod edidi

γαῖαν ἐφέσσεσθαι κτερέων ἄπο μοῖραν ἑλοῦσαν

rectius, opinor, edi poterat κτερέων ἀπὸ μοῖραν. dictum enim est secundum Odyss. *E* 40 *N* 138 λαχὼν ἀπὸ ληίδος αἶσαν, quorum locorum priori scholia Buttmanni ἡ ἀπό παρέλκει, διὸ τηρεῖ τὸν τόνον, altero Harleiana οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθησιν· πρὸς γὰρ τὸ ἑξῆς ἐστιν, ἢ παρέλκει. πρὸς τὸ ἑξῆς Apollonium non rettulisse, id certe apparere reor: quid statuerit de praepositione, minus adsequor, habueritne pro ἄποθεν an abundare voluerit eum in modum, cuius exempla quaedam posui in ed. min. praef. p. VI propemodum media.

Α 1025: — ἐπί σφισι χεῖρας ἄειραν

possit videri interpretationem continere loci qui mirifice veteres exercuit, Od. *Α* 423, non admodum sane commodam, sed simpliciorem eis quae in scholiis congestae.

Α 1281: — χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς
ἐκ περάτης ἀνιοῦσα

in scholiis nostris explicatur ἐκ τοῦ πέρατος καὶ τοῦ ὑπὸ γῆν ἡμισφαιρίου, in vulgatis et in Etym. m. p. 663, 15 eum fere in modum, quo in scholiis Od. *Ψ* 243, unde vox

sumpta, quem locum credibile est varios explicatus habuisse. ac possit illa scholiorum explicatio vetusta esse origine, ducta fortassis ex logographorum vocabuli usu, quem deprehendere mihi videbar in loco Pherecydis scholio ad Arg. *Δ* 1396 adscripto: *καὶ λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἡλίου διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς περάτην διά τε τῆς ἔξω θαλάσσης καὶ διὰ τοῦ ὠκεανοῦ πλέων.* ita enim putabam scribendum collato altero eiusdem loco, qui est apud Athen. XI p. 470 c: *Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωσιν αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἕω, ἵν' ἀνίσχει ὁ ἥλιος.* non persuadere me amico memini; quid editum sit aut adnotatum ignoro. potuit etiam illud de *ὑπὸ γῆν ἡμισφαιρίῳ* ab Arato sumi, qui ita *ἐν περάτῃ* dixit v. 499: sed tamen Aratus Odysseam ediderat, neque in illa explicatione quicquam est quod ulli ante Eratosthenem (Lehrs. Ar. p. 252) displicere potuerit. Quin nec hodie facilem putaverim optionem inter tres versuum illorum explicationes

εἰ μὴ ἄρ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη.
νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν, ἠῶ δ' αὖτε
ῥύσατ' ἐπ' ὠκεανῷ χρυσόθρονον —,

Minervam aut quasi extra mundi scenam moram Nocti nexuisse, e quibus partibus signa eius moventur, aut in occasu iter intercepisse — namque Callimachus h. in Del. 169 *περάτην* occasum dixit — aut invenisse quomodo *ἐν ἀνατολῇ* simul utramque, Noctem et Auroram reprehenderet: namque ita Etymologus, *λέγεται ἡ ἀνατολή — δύναται δὲ καὶ ἐπὶ δύσεως καὶ ἐπ' ἄρκτου καὶ μεσημβρίας.* quod aut ex Odysseae aut Apollonii loci *B* 1089 *περάτης εἰς οὔρεα γαίης* enarratione petitum est. Utut est, Apollonii de voce Homerica sanius fuerit iudicium quam quod inest verbis postremis Etymologi, *λέγεται περάτη καὶ τὸ τέλος*; credo voluisse *ἐν τῇ περάτῃ τῆς νυκτός*, Atticorum locutionem, ut scholia Odyss., *πρὸς τέλει αὐτὴν οὖσαν, πρὸς τῷ πέρατι καὶ τῷ τέλει οὖσαν*, atque ut nostri interpretes 'am ende der bahn, an und ueber dem horizonte, weil die nacht schon ietzt weit vorgerückt war.' quod Doederlinus gloss. II p. 124 merito improbavit. Non omittendum *περάτηθεν* Ap. *Δ* 45.

B 184 *ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος*

pertinet ad ἦλθες Τηλέμαχε, γλυκερὸν φάος Od. *Π* 23 *P* 41. γλυκεροῖσιν ὄμμασιν Apoll. *Δ* 1040.

Γ 738, 766 θελκτήρια φάρμακα ταύρων, *Δ* 1080 βοῶν θελκτήρια φάρμακα dixisse videtur, quo lexicographos nostros moneret apud Homerum Il. *Ξ* 215 Od. *Α* 337 *Θ* 509 θελκτήρια, θελκτήριον vix bene esse pro substantivis. adiecit etiam ῥαιστήρια νηῶν *Δ* 921, λυτήριον φόνοιο *Δ* 704, alia id genus.

Γ 751 quod est

ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπι γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρεν
δειδυῖαν —

spectare videntur ad locum Od. *O* 8 aliter ac fieri solet accipiendum

Τηλέμαχον δ' οὐχ ὕπνος ἔχε γλυκύς, ἀλλ' ἐνὶ θυμῷ
νύκτα δι' ἀμβροσίην μελεδήματα πατρὸς ἔγειρεν.

Apollonium posthac demonstrabitur utilissimo instituto locos Homericos qui simili argumento essent studiose compositos habuisse. verba ἐνὶ θυμῷ, μελεδήματα eiusque cum ἐγείρειν iuncturam iudicanda putavit ex Od. *T* 516

πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
ὀξεῖαι μελεδῶνες ὀδυρομένην ἐρέθουσιν.

Γ 1387 δείσας γειομόρος, μή οἱ προτάμωνται ἀρούρας. medium eius verbi apud Homerum non legitur nisi Od. *Σ* 375

τῷ κέ μ' ἴδοις εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην,

quod quia ad aemulationem cum altero refertur, visum in praepositione πρό aliud quid inesse ac plerumque putatur, fere ad eum modum, quo ab Eustathio p. 674 Bas. exponitur, ἀντὶ τοῦ πρὸ σοῦ ἀροτριάσαιμι καὶ ὡς εἰπεῖν προκόψαιμι, idque indicatur antevertendi significatu, qui est in προτάμωνται.

CAPUT TERTIUM.

A locorum Homericorum interpretatione venio ad verborum significationem ab Apollonio ad aetatis suae iudicium atque exemplum exhibitam. cuius aetatis in ea re studium

egregie duabus paginis Aristarchi adumbravit Lehrsius v. perill., docuit glossarum maxime indagatione et doctrinae adparatu undecumque conquisito rem fuisse gestam, in eis quae manifesto ignorata fuerint tantum operae insumptum, ut 'ipsa quae vulgatissima viderentur pertemptanda et ad Homeri regulam examinanda esse' nemo in animum induxerit; ea omnia primum in Homero et intellexisse et praestitisse Aristarchum, abiecisse doctrinae sarcinas, effecisse ut amputando ars cresceret. Nihil est profecto in litteris Alexandrinis insignius eo glossarum studio, magnus numerus eorum qui collectiones edidisse feruntur; quorum, quantum videtur, vetustissimi potissimum deinde vero recentissimi Homeri rationem habuerunt. Nam quemadmodum de rerum Homericarum explicatione olim maxime *ζητήμασιν* illis ac *λύσεσιν*, hoc est parum aequabilem et adsiduum in modum rem gestam dixeris, ita in verborum enarratione certissimum est apud grammaticos et scholiastas nihil ex ea aetate esse consignatum, quod a glossographico interpretationis genere longius distet aut rationis Aristarcheae quindecim quae inter Zenodotum et Aristarchum fuerunt olympiadibus subnatae ac gliscentis vestigia ostendat. Non negaverim inveniri posse, sed affirmavi iam supra superesse apud Apollonium et indicabo posthac. quod antequam per ordinem disputationis huius factum fuerit, de tempore editorum Argonauticon non postulo ut liqueat. Ea cum hoc capite praetereunda sint, quod ante omnia introducendus in Alexandrinorum sodalitium poeta et ad certa quae supersunt eius temporis documenta exigendus est, vel sic tamen nonnihil in eo quod agitur proficietur. nam si modo satis Alexandrinus fuit cum carmen retractaret, quando fuerit et quando fecerit minus habet dubitationis. ac video fore ut vel in glossarum usurpatione proxime accedentem ad Aristarchi consuetudinem deprehendamus.

Vetustissimum glossarum Homericarum syntagma quo Alexandrini usi fuerint conflatum putatur ex rhapsodorum aut grammatistarum Atticorum interpretamentis, quorum ad Aristarchi usque aetatem memoria prodita sit: id quod per unum aut alterum ex septem urbium exemplaribus fieri potuisse conicias, Lehrsii fuit sententia observationes Aristar-

chi quattuordecim de *γλωσσογράφων* quorundam placitis ab Aristonico traditas spectare ad *γλώσσας Ὁμηρείους* id genus, quarum in fragmento Daetalensium Aristophanis comici mentio servata est; non posse commode referri ad Philetam aut siqui alii ante Aristarchum glossas collegerint, quae Wolfii videtur fuisse suspicio proll. p. CXCVII, quod ei illustres grammatici nomine posito refellendi fuerint, quod Homericas glossas non scripserint, quod neque uno ore illa ab omnibus, neque tot pueriles errores eorum aetate probari potuerint. sunt enim haec, *νεκρούς* redditum *νέους*, *τοῖον ἀγαθόν*, *τόσον τὸ σῶμα*, *ὁμοίιον κακόν*, *ἔθων βλάπτων*, *ἱερὸν τέλος τὸ μέγα τάγμα*, *ἐλώρια βρώματα*, *ὀνείατα βρώματα*, *καμμονίη νίκη*, *δουπῆσαι ἀποθανεῖν*, *ποιπνύειν διακονεῖν*, *πρόμος βασιλεύς*, *μάσταξ ἀκρίς*, *ἀφήτωρ στροφεύς*, *βράσσων ἐλάσσων*, tradita in codice A eis locis, quibus adnotata fuisse ab Aristarcho et e quibus perperam acceptis nata olim videntur, repetita in codicibus aliis aliquotiens ubi minime fortassis opus erat, velut in B ad *H* 231 de *τοῖοι* et ad *Ω* 164 de *τοῖο* apud Bekkerum, ubi dipla additur, quodque apud Friedl. codici A adsignatur. unum *τόσον*, *σῶμα* *Σ* 378 *X* 322 *Ψ* 454 e codicibus B et V desumptum et a Friedlaendero inter Aristonicea exhibitum est, quod cum longe absurdissimum sit, fortassis sine fide enotatum est. codex L ad *I* 570 habet *πρόχνυ*: — *οἱ γλωσσογράφοι*, *ἐπὶ γόνυ*. Praeterea in scholiis scholiographi partim posito nomine explicationum ab Aristarcho improbatarum auctores ponuntur, vetustiores in vetustis scholiis Amerias *Λ* 754: *καὶ ταῦτα μὲν Ἀρίσταρχος.* — *καὶ Ζηνόδοτος δὲ συναινεῖ τῇ δίχα τοῦ ᾶ γραφῇ καί φησι σπιδέος τοῦ ἀπόρου καὶ τραχέος καὶ μεγάλου. καὶ Ἀμερίας δὲ λέγει σπιδέος τοῦ πολλοῦ καὶ εὐρέος καὶ μεγάλου*: hunc enim aevo satis antiquo video adsignari (Meieri comm. Andoc. VI, III p. IV): Parmenio ad *Λ* 591 p. 45, 5 *καθάπερ οἱ Ἀριστάρχειοι* — 7 *ἕτεροι δὲ* — 8 *ἄλλοι δὲ* — 18 *Παρμενίων δὲ ὁ γλωσσογράφος φησὶν Ἀχαιοὺς καὶ Δρύοπας καλεῖν τὸν οὐρανὸν βηλόν*, qui exemplo esse potest veteris interpretationis per manus traditae. Alia sunt in recentioribus scholiis, velut Il. *T* 27 cod. D *αἰὼν ὁ νωτιαῖος μυελός* *Ψ* 445 cod. V *ἀτέμβονται*, *μέμφονται*, Od. *E*

217 *ἀκιδνός, ἀσθενής*, ib. 388 *κύματι πηγῷ, μέλανι καὶ ἰσχυρῷ*. Alia a Bekkero in indice p. 823 eodem referuntur propter quandam insolentiae similitudinem, inter quae maxime memorabilia *E* 83 *ἡ διπλῆ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι κριτικοὶ πορφύρεον θάνατον τὸν τοῦ ἐπὶ στόμα πεπτωκότος ὑπτίου. λέγει δὲ πορφύρεον τὸν μέλανα, ἐξ οὗ δηλοῖ τὸν χαλεπόν.* codd. AB. *Z* 201 p. 186, 22 *δῆλον ὡς καὶ τὸ μείλινον ἔγχος ἐκ μελίας τοῦ δένδρου, οὐ μὴν ὡς οἱ πολλοί, τὸ μακρόν. καὶ ἔγχεα ὀξυόεντα τὰ ἐξ ὀξύας τοῦ δένδρου, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος ʻὀξύη ποτᾶτοʼ, ἀλλʼ οὐ τὰ ὀξέα, ὡς οἱ γραμματικοὶ ἀποδεδώκασιν.* addi possunt fortassis *B* 599 *ἡ διπλῆ ὅτι πηρόν οὐ τυφλόν, ὡς ἀπεδέξαντο οἱ νεώτεροι, ἀλλὰ τῆς ᾠδῆς πηρόν. I* 119 *ἡ διπλῆ ὅτι οἱ νεώτεροι λευγαλέον τὸ δίυγρον [ἔκ τε τούτων καὶ ἐκ τῶν] ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλέως ʻνῦν δέ με λευγαλέον θάνατον.ʼ ἔστι δὲ λευγαλέον τὸ ὀλέθριον κτλ. Φ* 109 *ὅτι λευγαλέοις οὐ διύγροις ὡς οἱ νεώτεροι, ἀλλʼ ὀλεθρίοις παρὰ τὸν λοιγόν.* ib. 281 *ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τούτου οἱ νεώτεροι ἐξεδέξαντο λευγαλέον τὸν δίυγρον κτλ.* cod. V Hesiodum usurpavisse dicit; Lehrsius Ar. p. 113 fidem negat, Sophoclem indicavit. cfr. Et. m. p. 561, 28. scholion Odyss. *E* 312, unde priorem locum emendavi, pro *οἱ νεώτεροι* habet *οἱ γλωσσογράφοι. K* 480 *ἡ διπλῆ, ὅτι οἱ νεώτεροι μέλεον τὸν ἀτυχῆ, ὁ δὲ Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ ματαίως. Π* 336 *ἡ διπλῆ, ὅτι μέλεον ἀντὶ τοῦ μελέως, ματαίως. καὶ διὰ παντὸς οὕτως Ὅμηρος χρῆται. οἱ δὲ τραγικοὶ ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ τάλανος καὶ ἡ συνήθεια. πρὸς οὓς καὶ ἡ σημείωσις. Ξ* 117 *ἡ διπλῆ περιεστιγμένη ὅτι ἐλέγχονται οἱ τὸν ἱππότην ἀποδιδόντες φυγάδα. B* 336 *ἱππότα: ἀντὶ τοῦ ἱππικός, νῦν* (?) *δὲ φυγάς· ὁ γὰρ ποιητὴς νῦν* (?) *ἀντὶ τοῦ φυγάς κέχρηται.* conferendus Lehrsius Ar. p. 112, qui Eustathium eius rei auctores facere *τοὺς γλωσσογράφους* docet, Hesychium, Apollonium soph., cod. V ad locum scholl. priorem *τοὺς νεωτέρους. Ξ* 142 *σιφλώσειε: — ἡ λέξις νεωτέρων. καὶ οἱ μέν, κακώσειεν, οἱ δέ, μωμητὸν ποιήσειεν, οἱ δέ, γέλωτα θείη, οἱ δέ, ἐκλύσειεν. Π* 41 *ἡ διπλῆ, ὅτι τὸ ἴσκοντες ἀνάλογόν ἐστι τῷ κατὰ διαίρεσιν ἐΐσκοντες, ὁμοιοῦντες· — ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τοὺς ἀπεκδεξαμένους τὸ ʻἴσκεν ψεύδεα π. λ. ἐ.ʼ τὸ γὰρ ἴσκεν ὑπολαμβάνουσι κεῖσθαι ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν, οὐκ ὀρθῶς.*

codex B habet *οἱ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ λέγοντος τάττουσι τὴν λέξιν.* quos *τοὺς ἀπεκδεξαμένους* Aristonicus intellexerit, docuit Lehrsius Ar. p. 106, diasceuasten versus Odyss. *X* 31. idem addit 'Et putaverim haec quoque, quae ad priorem locum Eustathius tradidit, Aristonici scholii habere vestigia manifesta: *τὸ δὲ ἴσκεν οἱ μὲν γλωσσογράφοι ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν ἐκδέχονται κτλ.*' *Ω* 81 *οἱ δὲ νεώτεροι κέρας τὴν συμπλοκὴν τῶν τριχῶν* cod. B. *ἡ διπλῆ ὅτι οὐ λέγει βοὸς κέρας βοὸς τρίχα* cod. A. Apoll. soph. p. 98, 11 *κέρᾳ ἀγλαέ: οἱ μὲν γλωσσογράφοι, ταῖς θριξὶν ἀγαλλόμενε —. ὁ δὲ Ἀρίσταρχος κτλ.* Et. m. p. 505, 1.

Inest certe his decem interpretamentis, quae memoriter arripui neglecto maxime Etymologico, idem quod quattuordecim illis superioribus, ut *ἐκ τῶν συμφραζομένων* praepostere ducta fuerint. insunt indicia eiusdem aevi; nam cum illa a rhapsodis desumpta Aristophanis aetate in ludis litterariis decantata videantur, haec eodem modo tragicis Atticis innotescere potuerunt, praeter quos apud cyclicos potissimum inventa fuisse oportet: utrique enim plerumque *τῶν νεωτέρων* nomine in scholiis indicantur. inest magna indicii varietas et inconstantia; grammaticos recentissimos promiscue ponere glossographos et *νεωτέρους* videas; suspiceris aut a scholiorum codicis A compilatore aut Aristonici iam aetate auctorum nomina insuper esse habita. locutionem certe illam *E* 83 *οἱ ἀρχαῖοι κριτικοί*, quam Wolfius proll. p. CLXXX et Bernhardyus hist. ll. gr. II p. 51 ad vetustissima tempora revocarunt, Lehrsius post Herod. p. 400 recentioris alicuius hominis esse affirmat, qui *τοὺς ἀρχαίους γραμματικοὺς* intellectos voluerit. si ab Aristonico scriptum sit, spectare debere ad eos de quibus superiore pagina egregio acumine dixit, Philetam Hecataeum et si qui ante aut inter instructiores Alexandrinos 'ingenii potissimum remigio' in arte rem gesserint, grammaticos criticos dictos videri: ita enim apud Suidam audiunt. Fateor tamen mihi ita semper visum esse. *ἀρχαίους* dixisse putabam quem ad modum supra p. CXXV ea appellatione Callimachum indicari ostendi. *Γλωσσογράφους* et *νεωτέρους* ipsum Aristarchum de eodem interpretationis genere promiscue antestatum esse non est incredibile. In exagitandis *τοῖς νέω-*

τέροις multus est ubique; quorum historias num ipse conquisiverit, aut a quo indicatas acceperit, dubium est: locutiones plerasque apud Zenodotum invenisse videtur, velut quod supra posui σπιδέος, φῆ Il. *Ξ* 499, χαρίτεσσι *P* 51, fortassis ἥδυμος *B* 2, ἠιόνα Od. *B* 42; qui Philetae auditor fuit et in huius Ἀτάκτοις sive Γλώσσαις bene versatus, sive in eo opere observationes tantum illae sive ipsa poetarum nomina et auctoritates ac locutionum ex Homero origines tradebantur. Idem Zenodotus γλωσσογράφους illos secutus dicitur ad Il. *I* 404, fortassis etiam apud Athenaeum I 12c; Callimachus ad *H* 231; κατάγλωττα ποιήματα Euphorionis Meinekius p. 33 illustravit exemplis inter quae est δεδουπότος Αἰακίδαο fragm. XXXVI. fuerunt igitur aliqua tunc auctoritate; atque habent interdum veri aliquid negligentius enuntiatum, quod nec Aristarchus sprevisse videtur, velut in ὁμοίιον *Δ* 315 cod. A. Homerica nonnulla enarrasse Philetam constat. si qui praeter illum supparis aetatis glossas promiscuas ediderunt quo modo ea evitare potuerint, vix intelligas; atque Ameriam supra posuimus, Simmias Rhodius κοτύλην explicuisse dicitur apud Athenaeum XI p. 1073 Dind. De Zenodoti glossis Homericis fideiussores idonei et vetusti prorsus desunt. Aristophanes autem ab illo numero longe distat, quem adcuratiori ac prorsus novo genere eruditionis rudiores illos et inconditos priorum conatus maxime obscuravisse credibile est. Illos cur generali illa appellatione indicandos putaverit Aristarchus, aliquot causae excogitari possunt: cur de Aristophane ne quis intelligeret non caveret, satis erat hoc causae, quod quae contra illos glossographorum errores scripsit ab Aristophane accepisse videtur, idque neminem tunc aetatis latere potuit.

Nam quod longe exploratissimum visum est, Aristarchum primum mirifica illa glossographorum, quiqui fuerunt, somnia dispulisse, erit id paululum retractandum. fuisse hac quoque parte qui iter ei muniverint docet Apollonius. qui ex eis quae Lehrsius collegit novit quinque. Ἕλωρ Aristarchus, qua erat cautione, docuisse videtur οὐ πάντως, non ubique esse βρώματα *E* 684; nec credibile est ubique ita ut *P* 151 *Σ* 93 voluisse esse ἑλκύσματα. Apollonius prope ambigue *B* 263

λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον,

at Homeri prorsus usu *Α* 1251

μήπως ἢ θήρεσσιν ἕλωρ πέλοι,

et maxime *Δ* 403 ὅ τοι καὶ ῥίγιον ἄλγος

ἔσσεται, εἰ σὲ θανόντες ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν. — Ὀνείατα οὐ πάντως βρώματα scripserat Aristarchus. Apollonius ambigue, secundum scholia certe, *Β* 185

οὐ δὲ γάννσθαι

εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ —

— περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.

at ex Aristarchi sententia, Il. *Ω* 367 δῶρα accipientis, Arg. *Γ* 900

καὶ δέ κε συν πολέεσσιν ὀνείασιν οἴκαδ' ἵκοισθε. —

Verbi δουπῆσαι glossographica explicatio quomodo Il. *Ψ* 679 refelleretur, ad Aristarchum usque non inventum est; atque ad dialectum Cypriam refertur in veteribus excerptis Bekker. Anecd. p. 1095. retinuit eam Apoll. *Α* 1304

ἄθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας

Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνεν:

devitavit *Δ* 557 δεδουπότος Ἀψύρτοιο, et δούπει *Β* 1056. — Ποιπνύειν altero loco *Δ* 1113 δέσποιναν ἑὴν μέτα ποιπνύουσαι est *festinantes ad dominam*, altero ib. 1399

ἀμφι δὲ νύμφαι

Ἑσπερίδες ποίπνυον, ἐφίμερον ἀείδουσαι

convenit fere cum ἀμφεπονεῖτο *Γ* 251 secundum Aristarchi quae videtur etymologiam schol. Il. *Α* 600 *Ξ* 155 Et. m. p. 679, 16. — Πρόμον num βασιλέα dixerit *Β* 752 non exploratum, πρόμαχον ex Aristarchi etymologia dixit *Β* 21

αἶψα δ' ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο,

manifestius adeo quam apud Homerum plerumque quadrat. reliqua sunt *Α* 713

καλέειν νηὸς πρόμον, ὅστις ὄρωρεν,

ib. 1047 ἠδὲ καὶ Ἀρτακέα πρόμον ἀνδρῶν. —

Ex reliquis πρόχνυ diverso a glossographis significatu *Α* 1118 πρόχνυ γεράνδρυον, *Β* 249 εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων. — Πορφύρεον θάνατον explicuit ex locis eius modi ut Od. *Δ* 180 ὅτε δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψεν. inde enim scripsit *Β* 203 κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν πορφύρεος. — Λευγαλέος adest frequentissime, *Α*

295 λευγαλέας ἀνίας, 619 λευγαλέοιο φόνου, 632 δείματι λευγαλέῳ, 1256 *B* 439, *Γ* 262 ἄτης λευγαλέης, *Γ* 374 λευγαλέον δέρος, 598 βάξιν λευγαλέην, 703 διαρραισθέντας λευγαλέως, *Δ* 338 λευγ. δηιότητι, 622 ὀδμῇ λευγ., 1671 λευγ. χόλον, nusquam glossographico, semel *Α* 1219 πρόφασιν λευγαλέην eo fortassis significatu quo usus Philetas Mercurii versu apud Strab. p. 168 Mein. putatur, λευγαλέος δὲ χιτὼν πεπινωμένος. Hesychius II p. 455 λευγαλέῳ, εὐτελεῖ. — Μαλερὸν πῦρ quomodo acceptum fuerit ab Aristarcho ignoratur, nec satis apparet, quae in schol. Il. *Φ* 375 cod. B traditur explicatio utrum Apollonio nota fuerit, an in quibusdam locis eam sequatur, quam scholia p. 343, 8 τοῖς νεωτέροις adsignant. Aeque dubium de οἰήια, quod probabile est Aristarchum ex Od. *Ι* 540 voluisse πηδάλιον aut τὸ ἄκρον τοῦ πηδαλίου, ut scholia habent ad v. 483. scholion Apollonii p. 325, 1 huic interpretationi opponit τοὺς γλωσσογράφους, qui οἴακας reddiderint. videtur indicari Philoxenus Etymologici m. p. 616, 47. scholion tamen vett. edd. Il. *Τ* 43 a Bekkero omissum habet οἰήια] οἴακας πηδάλια.

Haec cum ita sint, ubi manifesto vocabulorum interpretationes Apollonius sequitur ab Aristarcho improbatas credibile est alia auctoritate usum esse quam ineptiis illis rhapsodorum et eiusdem aetatis cyclicorum poetarum: velut in ἀτέμβομαι μέμφομαι, quod supra commemoravi, quodque scholia p. 391, 7; 445, 9 secundum νεωτέρους et οὐχ Ὁμηρικῶς dictum notant: *B* 56 ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι, 1199 ἀτεμβόμενος τοῖον στόλον ἀμφιπένεσθαι paulo obscurius dictum, *Γ* 99 ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ, 938 ἴσκεν ἀτεμβομένη: aut ἄψεα μέλη, *B* 199 τρέμε δ' ἄψεα νισσομένοιο, *Γ* 676 περιδέδρομεν ἄψεα νοῦσος, coll. schol. Od. *Δ* 794 ὅτι οὕτως λέγει τὰς συναφὰς τῶν μελῶν, οὐ τὰ μέλη, Hesych. I p. 666: aut ἀγοστός ἀγκάλη ἀγκών, de quo Aristarchum dedocuisse non improbabile, scholl. Il. *Λ* 425 cod. BLV; *Ξ* 452 cod. L; Apoll. soph. p. 4, 27; Hesych. I p. 62; Apoll. *Γ* 119

— ἐνίπλεον ᾧ ὑπο μαζῷ
μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστόν,

1394 οἳ δ' ἐπ' ἀγοστῷ καὶ πλευροῖς, *Δ* 1734 ἐπιμάστιος ᾧ

ἐν ἀγαστῷ: aut *νέποδες ἀπόγονοι* Argon. Δ 1745, quod Apoll. soph. p. 115, 32 *παράκουσμα τῶν νεωτέρων ποιητῶν* ex Od. Δ 404 dixit, ubi Eustathius *νέπους κατά τινα γλῶσσαν ὁ ἀπόγονος*. de aliorum usu poetarum videnda lexica et maxime Meinekius Euphor. p. 125.

De Phileta et siqui praeterea fuerunt, qui poetae ipsi poetarum potissimum proximorum in usum glossas collegerunt, adicienda quaedam forent, si iam nunc de glossographica omni dictione Apollonii ageretur, de magno numero vocabulorum nusquam praeter ipsum nisi in reliquiis eiusdem aut paulo superioris aetatis occurrentium deque totidem fere eis, quae prope solus habet. namque de hoc genere glossarum, *quae sunt in consuetudine apud poetas, quae a poetis sunt posita*, similem in modum quaesitum esse ab Aristophane Byzantio atque a Varrone ad eius exemplum factum videri possit, nihil superest indicii. Cum de vocabulis Homericis et de aetate Argonauticorum agatur, satis est Aristophanem poni.

Is igitur qui Glossarum corpore bipartito cum de dialectis graecae linguae tum de inusitatis vocabulis omnibus fere ad eum modum egit, quo a grammatico in schol. Il. *Α* 249 glossae nomen comprehendere dicitur *τὴν διάλεκτον καὶ τὸ ἀπεξενωμένον τῶν λέξεων*, quam rationem Homeri habuerit docere possunt inter fragmenta centum ab A. Nauckio collecta III, IIII, V, VIII, VIIII, X, XI, XII, XIII, XIIII, XVIIII, XX, XXVII, XXXVIIII, XLII, LVIIII, LXII, LXVII, LXVIII, LXX, LXXX, LXXXIII, LXXXVII, LXXXVIII, LXXXXV, LXXXXVIIII, C. ex quibus cum Aristophanis nomine traditis non adeo pauca sunt, quae Apollonium novisse probabile, partim certissimum sit. Quae de *ἀχαιίνῃ* cervorum genere adnotavit Nauckius p. 122, apud Apollonium eum in modum Δ 175 inducuntur quo et alias utitur in glossis, ut proxime indicabitur, nec fortasse ita differunt, ut alter ὁ *ἀχαιίνης* alter ἡ *ἀχαιινῆ* dixerit de ipso animali, sed hoc de pelle, velut *βοεία, κυνῆ*. nec desunt reliqua quae ponuntur Homerica, *κεμάς, πρόξ*, apud Apollonium eo significatu, quo Aristophanes praecepit, non quo Philetas de *πρόξ* apud Bach. p. 76 et Et. m. p. 689, 23 et fortassis de *κεμάς* Et. m. p. 503, 8. *Μήτρως*

qui fr. VIIII explicatur *μητράδελφος*, notatis *νεωτέροις* (schol. cod. B Il. *Π* 717) qui aliter usurpaverint, apud Apollonium est *Α* 46, 199. *Νύμφη*, de qua fr. XI, eodem prorsus significatu quo Il. *Γ* 130 (Od. *Δ* 743 *Λ* 447) apud Apoll. *Α* 978, 1069 *Γ* 656. Quod fr. XIIII praecipitur *ἠθεῖος* neque de cognatione neque ad natu maiorem dici, id strictius quam ab ullo ex posterioribus grammaticis, etiam Herodiano ad Il. *Ζ* 518, observatum ab Apollonio *Β* 1221 *Γ* 52. *Λίνον* apud Homerum Il. *Σ* 570 de cantu acceptum, fr. XXVII, dubium non est quin Apollonius usu praepositionis *Α* 538, 540 *φόρμιγγος ὑπαί*, *ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ* indicaverit; neque enim Homericam *ὑπό* ad *φωνῇ* relatum voluit: Aristophanis interpretationem Aristarcho tribuit Aristonicus, quod etiam fecit Il. *Ε* 289 *Κ* 485. Namque *μῆλα* quid essent apud Homerum dimidia certe Aristarchi occupata observatione fr. XLII docuit Aristophanes: de capris adfirmavit, de reliquo genere nihil certi statuisse videtur. idem fecit Apollonius, qui cum carmen retractaret quaedam reliquisse videtur quae olim ex recentiorum consuetudine scripta aperte tamen eis non repugnarent, quae dedit *Α* 587, 1244 *Β* 123, 839, 926, 1175 *Δ* 968, 1186. Quod substantivum *ἀνακτορίη* in loco Odyss. *Ο* 397 adesse statuit Aristophanes fr. LXII, apud Apollonium est *Α* 839, nec sumptum videtur ex hymno in Apoll. v. 234. Si Aristophanes Il. *Ο* 606 et *Ε* 555 scribi iussit *βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης*, non *ταρφέσιν*, potest cum Nauckio dubitari, num recte fecerit; adiectivum adpositum ad *ὕλη* non impediet, quin alterum *ἐπιθετικόν* habeatur. illud autem certum est, Apollonium *Δ* 1237 non ad *ταρφεα* adiecturum fuisse adiectivum *μνιόεντα*, nisi Aristophanis sequeretur iudicium. *Φρένες* aliquotiens apud Homerum esse *οὐ τὸ διανοητικόν, ἀλλὰ μέρος τι τῶν ἐντὸς σώματος*, monuisse traditur Aristophanes fr. LXXXVII. cfr. schol. Il. *Α* 103. Apollonius observationem secutus scripsit *Β* 639 *φρένας ἔνδον ἰάνθη*, *Γ* 368 *χόλῳ φρένες ἠερέθοντο*, 382 *φρένες νειόθεν οἰδαίνεσκον*, 1019 *ἰαίνετο φρένας εἴσω*, *Δ* 23 *πτερόεις οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη*, 1096 *τοῦ δὲ φρένες ἰαίνοντο*. Satis haec probant quo opus est; non necesse alia circumspicere quae apud Aristophanem legere poeta aut ab eo doceri po-

tuerit, *βοῦπαις* p. 90 Nauck., *θῆλυς ἀρνειός* Ap. *Γ* 1033 p. 107, *θῆσσα* p. 194, *κύρβεις* p. 219, *μασχαλίσματα* p. 221.

Sine Aristophanis nomine ex eius libris Homerica multa servata esse credibile est in Didymi commentariorum quae in libris mstis Iliadis supersunt excerptis. e quibus maxime eam operis Aristophanei partem, qua praeter Atticas et Laconicas glossas num quas reliquarum civitatium tractaverit, adhuc ignoratur, aliquantum illustrari desideres. nec desunt illic testimonia de vocabulis Homericis permultis e gentium graecarum sermone repetendis aut explicandis; urbium et gentium numerus et delectus inest fere idem, qui in indice brevissimo edito apud Bekkerum Anecd. p. 1095. Sed tamen satis definiri vix posse videtur, quantum ab aliis glossarum post Aristarchum auctoribus Didymus sumpserit, cum sumpsisse exploratum sit. ipsum Aristarchum rarissime dialectos adhibuisse adnotatur; vix memini ubi fiat, praeterquam ad Il. *E* 299 *N* 28 Od. *M* 89. quae apud Apollonium cum Didymianis conveniunt, perlustrabuntur; sunt nec ea magni momenti.

Ἀμφιλύκη quod Il. *H* 433 ab Aristarcho *ἅπαξ εἰρημένον* notatum est, repetitur a *λύκη ἡ σκοτία* sive *λύγη ἡ σκιά*, quae Attica dialectus dicitur apud Etymologum p. 356, 53. in scholio cod. B putes Aristophanis verba servata, adeo similia sunt Apollonianis: *οὐ γὰρ εἰ μηδέπω ἠώς, ἔτι ἦν ἡ νύξ, ἀλλ' ἡ ἀμφιλύκη ἦν, ὁ βαθὺς ὄρθρος.* Arg. *B* 669:

ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτ' ἔτι λίην
ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσιν. —

ubi qua utitur circumlocutione et tamquam honoris praefatione, eadem adest in aliarum glossarum Homericarum, non Homericarum usu. *Γ* 1341

καλέουσι δὲ κεκμηῶτες
ἐργατίναι γλυκερόν σφιν ἄφαρ βουλυτὸν ἱκέσθαι.

Γ 1323, ubi originem vocabuli Apollónius, etymologiam veterem Etymologicum m. p. 43, 46 e Callimachi Action fortassis libro tertio indicare videtur:

ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ.

Δ 175, de quo modo supra agebamus:

ὅσση δὲ ῥινὸς βοὸς ἤνιος ἢ ἐλάφοιο
γίγνεται, ἥντ' ἀγρῶσται ἀχαιινέην καλέουσιν.

Δ 1695, ubi vid. adnotata,

νὺξ ἐφόβει, τήν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσιν. — Ἀγροιῶται est Arg. Δ 1183. cod. B Il. Ο 272: ἀγρόται. οὕτω δὲ τοὺς θηρευτὰς ἀεί φασιν οἱ Ἀττικοί. — Ἄκμηνος Arg. Δ 1295. schol. cod. B Τ 163 ἄκμηνος σίτοιο: ἄγευστος, παρὰ τὴν ἀκμήν· οὕτω δὲ Αἰολεῖς τὴν ἀσιτίαν λέγουσιν. — Ἀλαός Arg. Β 259. schol. cod. A Ν 10: ἀλαὸς γὰρ κατὰ διάλεκτον ὁ τυφλός. — Ἀσκηθής Β 176 alibi. schol. c. B Π 247: . . . ἡ δὲ λέξις Αἰτωλῶν. — Ἀτύζω frequens. cod. A Ζ 37: Αἰολικῶς. — Βλωθρός Δ 1476. schol. c. A Ν 390: τινὲς ἁπαλήν, κατὰ Ἀρκάδας· οἱ δὲ ὑψηλήν, κατὰ Βοιωτούς, ἤτοι φλοιοβαρῆ, κατὰ Μάγνητας, ἢ τραχεῖαν, κατὰ Δρύοπας, ἢ ηὐξημένην κατὰ Τυρσηνούς, ἢ σκληράν, κατὰ Καρυστίους. — Γλήνεα Δ 429. schol. c. B Ω 192: χρήματα κατὰ Ἠλείους. — Δίψα Δ 1397. schol. c. A Χ 2 et B Τ 166: δίψα Ἰωνικῶς, δίψος δὲ Ἀττικῶς. — Ἐπίουρος Α 87 et Γ 1180 eo significatus discrimine quo Zenodotus accepisse dicitur, Aristophanes videtur. schol. c. A Ν 450: Ζηνόδοτος . . . ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ φύλακα. καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως, ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα. — Κευθμός Γ 1213. cod. A Ν 28: τὸ δὲ κευθμῶν οἱ μὲν συγκοπήν φασιν, οἱ δὲ ὅτι κευθμῶν Ἰακῶς εἴρηται — ἡ διπλῆ . . . καὶ ὅτι κευθμῶν εἴρηκεν. ἡ δὲ ὀρθή ἐστιν κευθμός, ὡς αὐλός. — Μεγαίρειν frequens, singulare Δ 1670. schol. V ad Ν 563 μεγαίρειν δὲ τὸ φθονεῖν Σαλαμίνιοι λέγουσιν. — Μέσσαυλος Γ 235. codd. AV Ρ 112 Λ 548: ἡ διπλῆ ὅτι τὴν κατὰ ἀγρὸν ἔπαυλιν μέσσαυλον· οἱ δὲ Ἀττικοὶ τὴν μέσην θύραν τῆς αὐλῆς τὴν διορίζουσαν τήν τε γυναικωνῖτιν καὶ τὸν ἀνδρῶνα. postrema Aristonici vix videntur. — Πήληξ ter. cod. V Θ 307 Αἰτωλικὸν τὸ πήληξ. — Πίσυνος frequens. cod. L Il. Ε 205: Συρακουσίων ἡ διάλεκτος. — Ῥέθη Β 68 ambigue positum, ut interdum data opera fit apud Apollonium. schol. A Π 856, AB Χ 68: ἡ διπλῆ ὅτι πάντα τὰ μέλη ῥέθη Ὅμηρος προσαγορεύει. οἱ δὲ Αἰολεῖς μόνον τὸ πρόσωπον. — ῥεθέων, μελῶν . . . ῥέθη δὲ τὰ ζῶντα μέλη, δι' ὧν ῥέζομέν τι. Αἰολεῖς δὲ τὸ πρόσωπον, καὶ ῥεθομυλίδας τοὺς εὐπροσώπους

φασί. — ἡ διπλῆ . . ὅτι ῥέθη πάντα τὰ μέλη. οἱ δὲ Αἰολεῖς τὸ πρόσωπον. — De ῥινός vide supra p. CXXXVIII. — Σμυγερός et σμυγερῶς Β 244, 374 Δ 380 Apollonius sumpsit ex vetere scriptura loci Od. Γ 195, ubi Eustathius ἔστι δὲ σμυγερῶς τὸ ἐπιπόνως, ὀδυνηρῶς καὶ ὡς εἰπεῖν καυστικῶς, scholion Αἰολικῶς δέ ἐστιν ἐπιπόνως, Ap. soph. p. 143, 17 σμυγερῶς, ἐπιπόνως. ex altero loco Od. Δ 672 desumpsit ἐπισμυγερός et ἐπισμυγερῶς. — Χέραδος Δ 1123. cod. A Il. Φ 319: ἡ διπλῆ ὅτι ἅπαξ τὸ χέραδος. ἔστι δὲ τὸ συναγειρόμενον ἐν τῇ ῥύσει πλῆθος ἰλύος καὶ ὀστράκων καὶ λίθων. — Ἀρίσταρχός φησι χεράδας (l. χεράδα) καλεῖσθαι τοὺς ποταμοὺς καὶ τοὺς ἐν αὐτοῖς λίθους . . — τὸ χέραδος, τοῦ χεράδους. φασὶν οὐδέτερον. ἅπαξ δὲ εἴρηται παρὰ τῷ ποιητῇ. σημαίνει δὲ τὰς ψηφῖδας τῶν ποταμῶν ἢ τὰς ἀκαθαρσίας. cod. V: οὐδέτερον προπαροξυτόνως ὡς κίναδος. καὶ Πίνδαρος δὲ τὴν δοτικὴν ἐξήνεγκε χεράδει ὡς μεγέθει. in Aristonici lemmate turbatum apparet. Aristophanes τὸ χέραδος probasse videtur addito fortassis quod scholia Apoll. p. 370, 15 ex Demetrio Scepsio tradunt de dialecto Apolloniensium. — Χραισμεῖν Apollonius usurpavit eo significatu, qui traditur ab Apoll. soph. 168, 24 χρ. βοηθεῖν, quem fortassis Aristarchus (Il. Α 566), certe Doederlinus gloss. II p. 220 probavit. auctorem fuisse Aristophanem suspicor notabili illo de dialecto Arcadica testimonio, de quo Buttmannus lexil. I p. 6, schol. nostra p. 401, 6. Zenodotus ea interpretatione usus fuerat qua Buttmannus, Il. Ε 53. — Ὦλαξ Homericum Il. Ν 707 apud Apoll. Β 396 Doricum scholia notant.

Nolui plura ponere quae vel sine diserto testimonio quivis concedat a veteribus non potuisse nisi ex dialectis repeti, partim vocabula Homerica, partim in etymologia Homericorum adhibita, velut ἀχλύς non modo in schol. Il. Ε 127 ἀορασία redditur, quod est νέφος ad Ε 847 Γ 7, sed apud Apoll. soph. p. 49, 19 ἀχλύς, ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις: quam significationem habet Apoll. Arg. Γ 725, 963 Δ 1525, vulgarem vero Δ 1361; utramque coniunctam Β 259 τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος. σιφλός Ap. Α 204 in explicando σιφλώσειε Il. Ξ 142, ῥήν Ap. Δ 1497 sine dubio in πολύρρηνες commemoratum fuit. αἰθαλόεντα κε-

ῥαυνόν Apollonius Δ 597 dixisse videtur quia in Homerico ψολόεις κερ. inesse accepit, ut scholion Od. Ψ 330 habet, glossam ψόλον, quam schol. Nicand. Ther. 288 σποδόν sive αἰθάλην interpretatur; conferri potest schol. Il. Σ 23.

Ad alteram Aristophanis Λέξεων partem, qua vocabula infrequentiora in classes et locos digesta relicto dialectorum adminiculo et Homerica, quantum videtur, ad normam illam ab Aristarcho posthac nobilitatam, μηδὲν ἔξω τῶν φραζομένων ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ περιεργάζεσθαι, illustravit, nihil fere est quod aliqua cum specie hodie revocari possit ex Didymi quae manserunt copiis. Quae ad Il. *E* 723 ad 726 describuntur partes curruum κνῆμαι, χοινικίς, ἄξων, ἴτυς, ἐπίσσωτρα, aut quae ad *I* 90, p. 244, 9 secundum Aristarchum, et *I* 472 domuum κλίσιον, αἴθουσα, θάλαμος, πρόδομος, aut ad *I* 187 citharae, aut ad *K* 258 cassidis, aut ad Il. *O* 717 Od. *Γ* 353 *E* 254 navis, aut ad Od. *E* 231 tergi humani, aut quae ad Od. Δ 626 de δίσκῳ, τροχῷ, σόλῳ adnotantur, aut quae ad Il. *Υ* 490 *X* 190 componuntur ἀκρώρειαι, σκοπιαί, πρῶνες, κλιτύες, ἄγκη, νάπαι, ea omnia quomodo iudicanda sint, docet locus Didymi ad Il. *B* 43: φᾶρος δὲ παρὰ τὸ φέρεσθαι, ἢ τῇ ὑφῇ ἀρηρέναι. καὶ ἐπὶ γυναικὸς δὲ τάσσεται ταὐτό . . . καὶ τὸ ἔσθος δὲ καὶ ἡ λώπη ἐν διαφόροις γλώσσαις εἰσίν. Non putaverim postrema haec ad Aristophanis Glossas referenda, quamquam saepe in διαφοραῖς vocabulorum eum versari videmus, apud Nauck. p. 102, 130, 133; sed fuisse Didymi iam aetate varias variarum glossarum collectiones, Aristophanis exemplo institutas. inter quas olim illas fuisse putabam quae Zenodoti feruntur, et in scholio Od. *Γ* 444 ἀμνίον — ἀγγεῖον . . . Ζηνόδοτος δὲ ἐν ταῖς ἀπὸ τοῦδε γλώσσαις τίθησι τὴν λέξιν verba ἀπὸ τοῦδε, quae misere doctos torserunt, intelligebam de lemmate ἀγγεῖον glossis synonymis praeposito, velut p. CXVII de locutione προθείς commemoravi. nunc audio rectius emendatum esse ἀπὸ τοῦ δ̄.

Sed si quaeratur de unius Apollonii insolentium vocum Homericarum usu, facile reperias quae Aristophanis atque Aristarchi aevum egregie referant, ab utriusque in ea re diligentia minimum recedant. quin adeo si ea spectes quae de uno quoque supersunt, primas ferat Apollonius. Aristo-

phanes sine dubio tralaticio illius aetatis studio, adcuratione nova ac sua vocabula Homerica enotavit: Apollonius non tantum vocabula, sed locutiones omne genus, res adeo saepe levissimas, quae huc non pertinent, sed simillimas subtilitati illi observationis, quae est in scholio Il. *K* 253: *οὐχ Ὁμηρικὸν δὲ καὶ τὸ τῶν δύο. 'οἱ δύο' μὲν γὰρ λέγει καὶ 'τοὺς δύο,' 'τῶν δύο' δὲ ἢ 'τοῖς δύο' οὐκ ἔστιν εὑρεῖν παρ' Ὁμήρῳ.* Aristarchus contra, quod supra commemoratum, minus operae posuit in eis, quae abstrusa ac recondita essent, quam in eis quae obvia et proclivia viderentur. in illis mirum sit si ignorationem suam libere interdum non professus fuerit: *διπλῆν* posuisse videas identidem aequissimo animo, velut *Λ* 155 *πρὸς τὴν ἄξυλον, ὅτι πολλὰς ἐκδοχὰς ἔσχηκεν.* notavit tamen eo signo *τὰς ἅπαξ εἰρημένας λέξεις*, quarum notationum pars longe maxima ab Aristonico praetermissa est. At Apollonius non modo quae semel, sed etiam quae bis, (quod non recordor fieri ab Aristarcho praeterquam Il. *Π* 10) quinimo, ut saepe memini me deprehendere, quae ter apud Homerum extarent, sedulo animum advertisse atque aliqui testatum fecisse videtur. qua in re aetatis suae iudicia et doctrinam examussim secutus est; ubi de significatu alicuius vocabuli non liqueret, plerumque quot opiniones eruditorum accepit, tot locis eas diversis reddidit. non pigebit de his adversaria paulum excutere.

Observavit igitur iam F. A. Wolfius in praef. novae ed. Il. p. XLIV 'satis singulare, apud Apollonium exempla eiusmodi esse, quae ad numerum respondeant Homericis: sic *μέσφα* in Il. *Θ* 508 semel lectum semel etiam apud illum legitur, sic *αἱμυλίοισι λόγοισι* Od. *Α* 56 et *πυλέων* Il. *Η* 1 *Μ* 340 positum tribus syllabis ab illo quoque bis eodem modo ponitur.' Dabo eorum conspectum, quae semel aut bis utrobique reperiuntur, minime fortassis consummatum, sed qualis natus mihi inter quaestiones libri proximi. adponam locos Homericos; Apolloniani ex indice Wellaueriano, cui numeros huius editionis adcommodavi, facile petentur. vocabula sunt fere ducenta viginti, enarrata prope omnia apud Hesychium.

Ἀαγές Od. *Λ* 575. *ἀβλής* Il. *Δ* 540. *ἄβρομος* *Ν* 41.

ἀγανόφρων Υ 467. *ἀγέραστος* Α 119. *ἀγρότης* Od. Π 218. *ἀγχιβαθής* Ε 413. *ἀηθέσσω* Il. Κ 493. *ἄιδρις* Od. Κ 282. *αἰνοπαθής* Σ 201. *ἀκήδεστος* Il. Ζ 60. *ἀκλειής* Μ 318. *ἄκνηστις* Od. Κ 161. *ἀλεξητήρ* Il. Υ 396. *ἀλετρεύω* Od. Η 104. *ἀλιόω* Il. Π 737 Od. Ε 104, 138. *ἁλίπλοος* Il. Μ 26 differt. *ἀλύ̆ω* Ε 352 a quo si differt Ap. Δ 1289, certe etymologiam scholl. Hom. sequitur. *ἀμαθύνω* Ι 593. *ἀμάρη* Φ 259. *ἀμφαγέροντο* Σ 37. *ἀμφαδίῃ* Ν 356 Ap. Β 1019. (*ἀμφήριστος* Ψ 392 rep. 527.) *ἀμφίδυμος* Od. Δ 487. *ἀνδραχθής* Κ 121. *ἀνεδέξατο* Il. Ε *619. *ἀναμαιμάω* Υ 490 Ap. Γ 1300 aut *ἀναμορμύρω* Od. Μ 238. *ἀνασχεθέειν* Ε 320. *ἀνερύω* Ι 77. *ἀνήνυστος* Π 111. *ἀνούτατος* Il. Δ 540. *ἀποδέχομαι* Α 95. *ἀποκρίνω* Ε 12. *ἀπολυμαίνομαι* Α 393. *ἀπόρθητος* Μ 11. *ἀποτρωπᾶσθαι* Od. Φ 112. *ἀποφθινύθω* Il. Ε 643. *ἀπτήν* Ι 323. *ἀργινόεις* Β 647, 656. *ἀρθμέω* Η 302. *ἄρθμιος* Od. Π 427. *ἄροσις* Il. Ι 580 Od. Ι 134. *ἄροτος* Ι 122. *ἁρπαλέως* Ζ 250 Ξ 110. *ἄρρητος* Ξ 466. *ἀρχεύω* Il. Ε 200. *ἀταρβής* Ν 299. *ἀτρεκές* Ε 208 sec. schol., Od. Π 245. *ἀφαρπάζω* Il. Ν 189. *ἀφρέω* Λ 282. *ἀχλύω* Od. Μ 406 Ξ 304. *ἄψεα* Δ 794 Σ 188. *ἀψῖδες* Il. Ε 487. *βαθυλήιος* Σ 550. *βέρεθρον* Θ 14 Od. Μ 94. *βλοσυρός* Il. Η 212 Ο 608. *βρίθομαι* Θ 307. *βρότεος* Od. Τ 545. *βύκτης* Od. Κ 20. *γαυλός* Ι 223. *γενειάδες* Π 176. *γλήνη* Il. Θ 164 Ξ 494. *γλῆνος* Ω 192. *γραπτύς* Od. Ω 228. *δειέλος* subst. Il. Φ 232, adi. Od. Ρ 606. *δενδίλλω* Il. Ι 180. *δημόθεν* Od. Τ 197. *διαείδομαι* Il. Ν 277. *διακέρσαι* Θ 8. *διαμάω* Γ 359 Η 253. *διαμοιράομαι* Od. Ξ 434. *διανύω* Ρ 517. *διαπτοιέω* Σ 340. *διεξερέεσθαι* Il. Κ 432. *δίπτυξ* Α 461 coll. schol. *δορικτήτη* Ι 343. *δοτήρ* Τ 44. *δρύοχος* Od. Τ 574. *δύςζηλος* Η 307. *ἑαδότα* Il. Ι 173 Od. Σ 421. *ἐγχρίμπτω* Il. Ψ 334. *εἰσωπός* Ο 653. *ἐκπροκαλεσσαμένη* Od. Β 400. *ἕλιξ* Il. Σ 401 Ap. Γ 139. *ἐμβασιλεύω* Β 572 Od. Ο 412. *ἐμφορέομαι* Od. Μ 419 Ξ 309. *ἔμφυλος* Ο 273. *ἐνιτρέφεται* Il. Τ 326. *ἐνστηρίζεσθαι* Φ 168. *ἐξάρχομαι* Od. Μ 339. *ἐξιθύνω* Il. Ο 410. *ἔνδιος* Λ 726 Od. Δ 450. *ἐπαμοιβαδίς* Ε 481. *ἐπεντύνομαι* Ω 89. *ἐπεσβόλος* Il. Β 275. *ἐπίβαθρον* Od. Ο 449. *ἐπιζαφελός* Il. Ι 525. *ἐπικέκλομαι* Ι 454 Π 382. *ἐπικλύω* Ψ 652 Od. Ε 150. *ἐπιλάμπω* Il. Ρ 650. *ἐπιόσσομαι* Ρ 381. *ἐπιπιέζω* Od. Δ 287.

ἐπιπλάζομαι Θ 14. *ἐπίστροφος* Α 177 (Θ 163 Aristoph.). *ἐπιφροσύνη* Ε 437 Τ 22. *ἐπιωγή* Ε 404. *ἐργάθω* Il. Α 437. *ἐριδμαίνω* Od. Π 260. *ἐύγναμπτος* Σ 293. *εὐδικίη* Τ 111. *εὐεργεσίη* Χ 235. *εὐνῆθεν* Υ 124. *εὐνομίη* Ρ 487. *ζωρός* Il. Ι 203. *Ἠλύσιον* Od. Δ 563. *ἡμερίς* Ε 69. *ἠπεδανός* Il. Θ 104 Od. Θ 311. *ἠπεροπεύς* Λ 364. *θέρω* Τ 506. *θηλέω* Ε 73. *θρωσμός* Il. Κ 160 et repet. *ἱδρείη* Π 359. *ἰλαδόν* Β 93. *ἱλήκω* Od. Φ 364. *κάγκανος* Il. Φ 364 Od. Σ 307. *ἐκαίνυτο* Γ 282. *κακοφραδές* Il. Ψ 483. *καταλωφέω* Od. Ι 460. *καταχθόνιος* Il. Ι 457. *κατειλύω* Φ 319. *κατεναντίον* Φ 567. *κατευνάζω* Γ 448. *κατηφέω* 293 Od. Π 342. *κερτομίαι* Il. Υ 202, 433 Od. Υ 263. *κικλήσκομαι* Il. Κ 300 Od. Ο 402. *κινυρός* Il. Ρ 5. *κνυζηθμός* Od. Π 163. *κουρίξ* Χ 188. *κουροτρόφος* Ι 27. *κλυδών* Μ 421. *κνισήεις* Κ 10. *κορθύω* Il. Ι 7 coll. schol. *κρείουσα* Χ 48. *κρηναῖος* Od. Ρ 240. *κρυόεις* Il. Ι 2. *κρυόεσσα* Ε 740. *κρυπτός* Ξ 168. *κυρτόω* Od. Λ 243. *λάιγξ* Od. Ε 433 Ζ 95. *λαμπετόωντα* Il. Α 104. *λαυκανίη*, *λευκανίη* Χ 325 Ω 642. *λιγαίνω* Λ 685. *λωίτερος* Od. Α 376 Β 141. *λώπη* Ν 224. *μελαίνομαι* Il. Ε 354 Σ 548. *μελανεῖ* Η 64. *μελεϊστί* Ω 409. *μενεδήιος* Ν 228. *μεταδρομάδην* Ε 80. *μετήορος* Θ 28 Ψ 369. *μηρύομαι* Od. Μ 170. *μιμνάζω* Il. Β 392 Κ 549. *μυλήφατος* Od. Β 355. *μυχόνδε* Χ 270. *νηγάτεος* Il. Β 43 Ξ 185. *νήδυια* Ρ 524 schol. *νηκερδής* Ρ 469 Od. Ξ 509. *νήματα* Β 98 et διττοφ. *νηγεμίη* Il. Ε 523. *νιφετός* Κ 7 Od. Δ 566. *νωθής* Il. Λ 558. *ξερόν* Od. Ε 402. *ὄαροι* Il. Ι 327. *οἴηκες* Ω 269 alio significatu; uterque apud Hesych. p. 721. *ὁμόθεν* Od. Ε 477. *ὁμοφροσύναι* Ο 198. *ὄρθια* Il. Λ 11. *οὐραῖος* Ψ 510. *παιφάσσω* Β 450. *παλινάγρετος* Α 526. *παννυπέρτατος* Od. Ι 25. *παρὰ — πήγνυμι* Il. Γ 135. *παρατροπέων* Od. Δ 465. *παρέβασκε* Il. Λ 103. *παρεῖσε* Ψ 359. *παριαύω* Ι 336. *πάχνη* Od. Ξ 476. *παχνόω* Il. Ρ 112. *περαιόω* Od. Ω 437. *περιάγνυμαι* Π 78. *περικτίται* Λ 288. *περιρρηδής* Χ 84. *περίτροχος* Il. Ψ 455. *πηγυλίς* Od. Ξ 476. *πλευρά* plur. Il. Δ 468. *πλοχμοί* Ρ 52. *πλώω* Φ 302 Od. Ε 240. *πολυηχής* Il. Δ 422 Od. Τ 521. *πολυκερδής* Ν 255. *προαλής* Il. Φ 262. *προγένοντο* Σ 525. *προκυλίνδομαι* Ξ 18. *πρόξ* Od. Ρ 295. *πρύμνηθεν* Il. Ο 716. *πτόρθος* Od. Ζ 128.

ῥαδινός Il. *Ψ* 583. *ῥαιστήρ* *Σ* 477. *ῥαφαί* Od. *X* 186. *ῥιγεδανός* Il. *T* 325. *ῥοιζέω* *K* 502. *ῥωχμός* *Ψ* 420. *σθεναρός* *I* 505. *σκαίρω* *Σ* 572 Od. *K* 412. *στροφάλιγξ* Il. *Π* 775 (Od. *Ω* 39) *Φ* 503. *συνέπομαι* Od. *K* 436. *συνέριθος* *Z* 32. *συνημοσύναι* Il. *X* 261 schol. *κοινοβουλίαι*. *συμφέρεται*, *συνοισόμεθα* *Θ* 400 *Λ* 736. *σφάλλω* Od. *P* 464. *τάρφεα* Il. *E* 555 *O* 606. *τεχνήεις* Od. *Θ* 297. *τεχνηέντως* *E* 270. *τηκεδών* *Λ* 201. *τρέμω* Il. *K* 590 *N* 18. *τρύφος* Od. *Δ* 508. *ὑπερβασίαι* Il. *Ψ* 589 Od. *X* 168. *ὑπέροπλος* Il. *O* 185 Od. *P* 170. *ὑπείροχος* Il. *Z* 208 *Λ* 783. *ὑπώρειαι* *Υ* 218. *φοίνιος* *Σ* 96. *φορεύς* *Σ* 566. *φύλακος* *Ω* 566. *χάροπος* Od. *Λ* 610. *χέρας* sive *χέραδος* Il. *Φ* 319 coll. schol. et Hesych. II p. 1549. *χερνῆτις* *M* 433. *χυτλόω* *Z* 80.

Deinde observari potest Apollonium semel posuisse quae apud Homerum bis adsunt, bis quae apud illum semel. factum id in centum quadraginta fere vocabulis, quorum quae bis usu veniunt, pro glossis prope omnia enarrantur apud Hesychium; quae solitaria apud Homerum bis ab Apollonio usurpantur, saepenumero, non semper diversas habuerunt interpretationes, quas indicabo.

Ἀγαίομαι. Od. *Υ* 16 cum duplici explicatione scholl. *ἄγαν θαυμάζοντος ἢ χαλεπαίνοντος, μεμφομένου ἢ ἐκπληττομένου*. Apud Ap. *Α* 899 videtur esse *μέμφεσθαι*, *Γ* 1016 *θαυμάζειν*. — *ἀγεληδόν*. Il. *Π* 160 expl. *κυρίως*, *ἰδίως* et translate apud Hesych., Et. m. p. 8, 55. — *ἀγκαλίς* *Σ* 555 *X* 503. *ἀγρόθεν* Od. *N* 268 *O* 427. *ἀδέψητος* *Υ* 2, 142. — *ἀθύρω* Il. *O* 364 *ποσὶν καὶ χερσίν*, quod secutus fortassis Apoll. — *αἰθρηγενής* Il. *O* 171 *T* 358, Aristoph. Od. *E* 294. *ἀλαός* *Θ* 195 *K* 493 (*M* 267). *ἀλείτης* Il. *Γ* 28 Od. *N* 121. *ἁλιμυρήεις* Il. *Φ* 190 Od. *E* 460. *ἀλύω* Il. *Ω* 12 Od. *I* 398; Ap. *Γ* 866. *ἀμείλικτος* Il. *Λ* 137 *Φ* 98. *ἀμφαγαπάζω* Od. *Ξ* 381. — *ἀμφήριστος* vid. supra. duplex interpretatio ab *ἄμφω* et *ἀμφί* apud Hesych. — *ἀναβρόχω* Od. *Λ* 585 *M* 240. *ἀνάπνευσις* Il. *Λ* 800 *Π* 43. *ἀπαναίνομαι* *H* 185 Od. *K* 297. *ἀπόρνυμαι* Il. *E* 105. *ἀποτηλοῦ* Od. *I* 117. *ἀρητόν* *amicum* Il. *P* 37 *Ω* 741 Ap. *B* 389. *ἀταλός* *Υ* 222 *X* 327. *αὐγάζομαι* *Ψ* 458. *αὐτάγρετος* Od. *Π* 148 vid. cap. prox. *ἀυτμήν* Il. *Ψ* 765 Od. *Γ* 289. *αὐτονυχί*

Il. *Θ* 197. *βοτήρ* Od. *Ο* 504. *βούλυτος* Il. *Π* 779 Od. *Ι* 58. *βριθοσύνη* Il. *Ε* 839 *Μ* 460. *βρομέω* *Π* 462. *δεδουπώς* *Ψ* 679, vid. supra. *δενδρήεις* Od. *Ι* 200 *Α* 51. *διαδηλέομαι* *Ξ* 37. *διάτριχα* Il. *Β* 635 Od. *Ι* 137. *διχθάδιος* Il. *Ι* 411 *Ξ* 21. *δολοφροσύνη* *Τ* 97, 112. *δουράτεος* Od. *Θ* 493, 512. *δρήστειρα* *Κ* 349 *Τ* 345. — *δρύφω* Il. *Π* 324 duplici, ut videtur apud Hes., explicatu. — *δυςχείμερος* *Β* 750 *Π* 234. — *ἐκδίδωμι* *Γ* 459; apud Apoll. fere sec. Hesych. *ἔκδοτε*, *πρόδοτε*, *ἀπόδοτε*. — *ἐκυρή* *Χ* 451 *Ω* 770. *ἐκφάσθαι* Od. *Κ* 246 *Ν* 308. — *ἔλεος* Il. *Ω* 44 Ap. *Γ* 462. altero loco ib. 761 fortassis pro *οἶκτος*, ut Hesych. habet p. 1172. — *ἕλιξ* *Σ* 401. Apolloniana sunt apud Hesych. p. 1178. — *ἐντυπάς* *Ω* 163. diversa tradi videntur apud Hesych. p. 1264, eaque reddi apud Apoll., *Α* 264 *ἐντ. ἐν λεχέεσσι*, *ἐντετυπωμένος*, velut apud Quintum *Ε* 530 *ἐντυπὰς ἐν κονίῃσι καλὸν δέμας αἰσχύνουσα*, alterum *Β* 861 *ἐντετυπωμένος τῷ ἱματίῳ . . . ὥστε τὸν τύπον τοῦ σώματος φαίνεσθαι*. — *ἐξεκυλίσθη* Ζ 42 *Ψ* 394. *ἐπαίτιος* *Α* 335. — *ἐπαλαστεῖν* Od. 252. schol. *δεινοπαθεῖν*, Ap. *Γ* 369; *ἀναστενάζειν*, ib. 557. — *ἐπεμβεβαώς* Il. *Ι* 582. — *ἐπῆτυς* scriptum supra *ἐπήτης* in cod. Harlei. Od. *Ν* 332. Apollonius sophista p. 71, 34 fortassis ita scribendus: *ἐν δὲ τῷ Φ τῆς Ὀδυσσείας* [v. 306] '*οὐ γάρ τευ ἐπήτυος ἀντεβόλησας.*' *Ἀρίσταρχος δὲ ἐπητέος διὰ τοῦ ε̄* [add. ex p. 72, 4] *καὶ οὐκ ἐπήτυος*. scriptura codd. Ap. *Β* 987 accensenda videtur eis de quibus actum supra pp. LXXXII, CXVIII. — *ἐπιγουνίς* *Ρ* 225 *Σ* 73. — *ἑρπετόν* *Δ* 419. duplex est secundum scholia et Hesych., vix apud Apoll. — *ἐύζυγος* *Ν* 116 *Ρ* 288. — *εὐειδής* Il. *Γ* 47. *εὔμορφος* et *εὐπρόσωπος* apud Hesych. et interpp. — *εὐκαμπής* Od. *Σ* 367 *Φ* 6. — *εὐκόσμως* *Φ* 123. duplex apud Apoll., altero loco fortassis secundum Hesiod. Op. 628. — *εὖνις* Il. *Χ* 44 Od. *Ι* 524. *εὐπηγής* *Φ* 334. *εὐῶπις* Ζ 113, 142. *ἐφορμή* *Χ* 130 prope ambiguum. *ζεύγλη* Il. *Ρ* 440 *Τ* 406. *ἠγηλάζω* Od. *Λ* 617 *Ρ* 217. *ἧλιξ* *Σ* 373. *θέμεθλον* Il. *Ξ* 493 Od. *Ρ* 47. *θεμιστεύω* Od. *Ι* 114 *Λ* 568. *θηρευτής* Il. *Λ* 325 *Μ* 41. *θυμήρης* Od. *Κ* 362 apud Apoll. *διττογραφ.* *ἴδρις* Ζ 233 *Η* 108. — *ἰκμάς* Il. *Ρ* 392 *ὑγρότης* et *ὑγρὰ σταγών* apud Hesych. II p. 37 et Et. m. p. 470, 3. — *ἵληθι* Od. *Γ* 380 *Π*

184. ἰνίον Il. *E* 73 *H* 495. — καλαῦροψ *Ψ* 845 ῥόπαλον et ποιμενικὴ ῥάβδος schol. et Hesych. — καρχαλέος *Φ* 541. reddi solet a lexicographis κατάξηρος, Ap. *Δ* 1442; alteram explicationem simul expressit Vergilius Ge. 434 indicatus a Doederlino Gloss. II p. 229. Ap. *Γ* 1058 fere pro καρχαρόδους. κάρχαρον τὸ τραχὺ schol. Il. *K* 360. — κάρφω Od. *N* 398, 430. καταβλώσκω *Π* 466. καταντρικὺ *K* 559 *Λ* 64. καταφλέγω Il. *I* 653 *X* 512. κατωμαδὸν *O* 352 *Ψ* 500. κηληθμός Od. *Λ* 334 *N* 2. — κολῳός Il. *A* 575 videtur θόρυβος et ἀταξία exponi. — κρυπτάδιος *A* 542 *Z* 161. λαΐνεος Od. *X* 154. λευγαλέως Il. *N* 713. λύματα *A* 314 *Ξ* 171. λυσιμελής Od. *Υ* 57 *Ψ* 343. λωίτερος *A* 376 rep. *B* 141. ματίη *K* 79. μηλοβοτήρ Il. *Σ* 529. μοχθίζω *B* 723. ὀσσάτιος *E* 758. οὐρα *Ψ* 431, 523. πανδαμάτωρ *Ω* 5 Od. *I* 373. παραμείβομαι *Z* 310. — πεδόθεν *N* 295. Apollonius duplicem explicationem secutus est, quae est apud Hesych. II p. 838 παιδόθεν et 898 ἀρχῆθεν, ἐκ ῥίζης, ἀπὸ γενέσεως, ἐκ παίδων, disertius in scholiis: ἐκ ῥίζης, ἐκ γενετῆς, ἀπὸ φυτῶν· ἢ ἀπὸ τοῦ τοὺς γεννωμένους ἐν τῷ πέδῳ πίπτειν. — πέλωρ *M* 87, ubi cum de substantivo aut adiectivo non liqueret, Apollonius utrumque exhibuit. — περάτη *Ψ* 243, de cuius duplici interpretatione supra p. CXLI exposui. — περιγνάμπτω *I* 80. περιπρὸ Il. *Λ* 180, quem deleverunt Zenodotus et Aristophanes, *Ξ* 316 schol. περισσῶς χυθείς, *Π* 699. — περισταδὸν *N* 551, ubi Zenodotus et Aristophanes παρασταδόν. in altero Apoll. fere duplicem τῆς συνηθείας usum verbi περιστῆναι spectavit. — πηδός Od. *H* 328 *N* 78. πίσεα Il. *Υ* 9. explicationis discrimina vix dignoscuntur apud Apoll. ποδηνεκής *K* 24 et rep. 178, *O* 646. πολύρρηνες *I* 154, 296. πολύτροπος Od. *A* 1 *K* 330. ποτιδόρπιος *I* 234, 249. προδαῆναι *Δ* 396. — προςκηδής *Φ* 35. Apollonius aut reciprocum vocis in loco Hom. sensum adstructurus cum ξένῳ tum ξενοδόκῳ attribuit, aut altero loco Hesychianam explicationem II p. 1048 posuit. — πτοιέομαι *X* 298. activum Apoll. fortassis cum levi ἀναφορᾷ ad Aristophanis de loco Il. *Ξ* 40 iudicium. — πύθομαι Il. *Λ* 395 Od. *A* 161. — ῥίγιστα Il. *E* 873 apud Hesychium bis explicatur II 1113, φρικωδέστατα, ἀτυχέστατα et φοβερώτατα, quod alio paulum sensu dedit Ap. *B*

292. — *ῥύσια* *Λ* 674 varia interpretatione. — *συναντέω* *P* 134 Od. *Π* 333. *συνεχές* Il. *M* 26 Od. *I* 74. — *τείρεα* Il. *Σ* 485. Apollonius semel ἓν ἀνθ' ἑνός, ἄστρα, velut Hesych., tum magis secundum etymon. — *τετραφάληρος* *E* 743 *Λ* 41. *τηΰσιος* Od. *N* 316 *O* 13. *τρωχάω* Il. *X* 163 Od. *Z* 319. — *ὑπωρόφιος* Il. *I* 640. apud Apollonium ita editum est ut *Γ* 293 Homericum *ὑπόστεγος* exprimeretur, altero loco vulgare, quod fortassis necesse non erat. — *φθισίμβροτος* *N* 339 Od. *X* 297. *φονεύς* Il. *Σ* 335 Od. *Ω* 433. — *χεῦμα* Il. *Ψ* 561. apud Apollonium similiter, deinde pro *ὕδωρ*, ut Hesych. — *χηραμός* *Φ* 495. Apollonius dubitationem de substantivo aut adiectivo expressit. — *χρείων* Od. *Θ* 79. *ὠκυπέτης* Il. *Θ* 42 *N* 24.

Postremo ut de numero glossarum omni ab Apollonio ex Homero sublectarum iudicari possit, ponentur etiam reliqua numero fere centum quadraginta, quae singulis aut binis locis apud illum, apud hunc frequentius usurpantur.

Ἀγλαΐαι Od. *P* 244. *ἀγχίαλος* Il. *B* 640, 697. *αἱμυλίοισι* Od. *A* 56. *ἀκηδέες* Il. *Φ* 123. *ἄκος* *I* 250 Od. *X* 481. *ἀμηχανίη* *I* 295. *ἀμοιβηδίς* Il. *Σ* 506 Od. *Σ* 309. *ἀμφασίη* Il. *P* 695 Od. *Δ* 704. *ἀναθρώσκω* Il. *N* 140. *ἄναυδος* Od. *E* 456 *K* 378. *ἄνομαι* Il. *K* 251. *ἄνυσις* Il. *B* 347 Od. *Δ* 544. *ἀνώιστος* Il. *Φ* 39. *ἀπείριτος* Od. *K* 195. *ἀπηλεγέως* Il. *I* 509 Od. *A* 373. *ἀροτήρ* Il. *Σ* 542 *Ψ* 835. *ἀτίζω* *Υ* 166. *ἄτλητος* *I* 3 *T* 367. *αὐσταλέος* Od. *T* 327. *αὐτοκασιγνήτη* *K* 137. *ἄψορρος* Il. *Φ* 456. *βαρύθω* *Π* 519. *γεραρός* *Γ* 170. *γῆρυς* *Δ* 437. *γνάμπτω* *Ψ* 731. *γόμφος* Od. *E* 248. *δεδοκημένος* Il. *O* 730. *δεῖμα* *E* 682. *δηναιός* *E* 407. *διακριδόν* *M* 103 *O* 108. *ἐγκονέω* *Ω* 648 Od. *H* 340. *εἱαμενή* Il. *Δ* 483 *O* 631. *εἰσαφικάνω* Od. *X* 99. *ἑκαστέρω* *H* 321. *ἐκσαόω* Il. *Δ* 12 Od. *Δ* 501. *ἔκτοθι* Il. *O* 391 *X* 439. *ἐνισκίμπτω* *Π* 612 *P* 528. *ἐννεσίαι* *E* 894. *ἐξαλέομαι* *Σ* 586. *ἐξανύω* *Λ* 365 *Υ* 452. *ἐξαποβαίνω* Od. *M* 306. *ἐξέτι* Il. *I* 106 Od. *Θ* 245. *ἐπευφημέω* Il. *A* 22, 376. *ἐπαρωγός* Od. *Λ* 497. *ἐπιθύω* Il. *Σ* 175 Od. *Π* 297. *ἐπιίστωρ* Od. *Φ* 26. *ἐπικλείω* *A* 351. *ἐπικύρσας* Il. *Γ* 23. *ἐπίρροθος* *Δ* 390 *Ψ* 770. *ἐπιρρώομαι* *A* 529 Od. *Υ* 107. *ἐπισμυγερῶς* *Γ* 195 *Δ* 672. *ἐρεύθω* Il. *Λ* 394 *Σ* 329. *ἑρσήεις* *Ξ* 348 *Π* 411. *ἐψιάομαι* Od. *P* 530 *Φ* 429. *ἠχήεις*

Il. *Λ* 157. *θεόθεν* Od. *Π* 447. *θεσμός* *Ψ* 296. *θρόος* Il. *Δ* 437. *θυηλαί* *Ι* 220. *θυμηδές* Od. *Π* 389. *θυώδης* Od. *Δ* 121. *ἰλύς* Il. *Φ* 318. *ἱμερτός* *Β* 751. *ἴουλοι* Od. *Λ* 318. *ἰτέα* *Κ* 510 *Φ* 350. *ἴχνος* *Ρ*. 317. *κατηφής* *Ω* 432. *κεμάς* Il. *Κ* 361. *κηκίω* Od. *Ε* 455. *κλείω* *Α* 338 *Ρ* 418. *κνώσσω* *Δ* 809. *κουρίζω* *Χ* 185. *κουρότεροι* Il. *Δ* 316 Od. *Φ* 310. *κοῦφος* Il. *Ν* 158 Od. *Θ* 201. *κτέρας* Il. *Κ* 216 *Ω* 235. *κυβερνητήρ* Od. *Θ* 557. *κύντατος* Il. *Κ* 503. *κῶμα* *Ξ* 359 Od. *Σ* 200. *λεπταλέος* Il. *Σ* 571. *λημάς* *Τ* 193. *λιταί* *Ι* 502 Od. *Λ* 34. *λωφήσει*, *λωφήσειε* Il. *Φ* 292 Od. *Ι* 460. *μαλερός* Il. *Ι* 242 *Τ* 316 et *διττοφ*. *μαντοσύναι* *Β* 831 *Λ* 330. *μαρμαρυγή* Od. *Θ* 265. *μείλια* Il. *Ι* 147, 289. *μειλιχίη* *Ο* 741. *μεταλήγω* *Ι* 157 et *διττοφ*. *μετανίσσομαι* *Π* 779 Od. *Ι* 58. *μέτωπα* *Ζ* 10, 107. *μνῆστις* *Ν* 280. *μυδαλέος* Il. *Λ* 54. *ναυτιλίη* Od. *Θ* 253. *ναυτίλλομαι* *Δ* 672 *Ξ* 246. *νειόθεν* Il. *Κ* 20. *νειόθι* *Φ* 317. *νῆις* *Η* 198 Od. *Θ* 179. *νήνεμος* Il. *Θ* 552. *ξυνοχή* *Ψ* 330. *ὁδεύειν* *Λ* 568. *οἶδμα* *Φ* 234 *Ψ* 230. *ὀκρυόεις* *Ζ* 344 *Ι* 64. *ὅρμος* *Α* 435 Od. *Ο* 496. *παλιμπετές* Il. *Π* 395 Od. *Ε* 27. *πάμπρωτα* Il. *Δ* 97, 568. *παραβλήδην* *Δ* 6. *παραιφάμενος* *Ω* 771. *παροίτερος* *Ψ* 459, 480. *πεμπάζειν* Od. *Δ* 412. *περιναιέται* Il. *Ω* 488. *περιώσιος* *Δ* 359 Od. *Π* 205. *πετραῖος* *Μ* 231. *πλημυρίς* *Ι* 486. *πλόκαμος* Il. *Ξ* 176. *πολυκηδής* Od. *Ι* 37 *Ψ* 351. *πολυλήιος* Il. *Ε* 613. *πορσύνω*, *πορσαίνω* *Γ* 411 Od. *Γ* 403 *Η* 347. *προςμυθέομαι* *Λ* 143. *ἐρρίζωμαι* *Η* 122. *σκολιός* Il. *Π* 387. *σκότιος* *Ζ* 24. *στέλλομαι* *Ψ* 285. *στρεύγομαι* *Ο* 512 Od. *Μ* 351. *σώω* *Ι* 430. *ταναός* Il. *Π* 589. *τανυσσάμενος* *Δ* 112 Od. *Ι* 298. *τάρβος* Il. *Ω* 152, 181. *ταρχύω* *Η* 85 *Π* 674. *τετράγυος* Od. *Η* 113 *Σ* 373. *ὑποβλήδην* Il. *Α* 292. *ὑποθημοσύναι* *Ο* 412 Od. *Π* 233. *ὑποσχεσίαι* Il. *Ν* 369. *φάτις* Od. *Ζ* 29 *Ψ* 362. *φλέγω* Il. *Φ* 13, 365. *φυσιόων* *Δ* 227 Od. *Π* 506. *φωριαμοί* Il. *Ω* 228 Od. *Ο* 104. *χαλκόπους* *Θ* 41 *Ν* 23. *χαλέπτω* *Δ* 423.

Restat dicendum de etymologia ab Apollonio ad glossas Homericas explanandas adhibita. quos eius conatus non habeo quomodo ad ullius eiusdem aut superioris aetatis exemplum conferam. sunt adeo perpauca de eo genere notata. Aristarchea collegit Lehrsius Arist. p. 146 sequ. Quae proferam documento erunt, quod proxime pluribus demonstra-

bitur, multa esse vetustiora quam videntur, quae in scholiis et grammaticorum infimae aetatis scriptis recentissimis ipsorum horum auctorum ineptiis intermixta legimus.

Ἀγχιβαθὲς στόμα λίμνης Δ 1572 dictum secundum ea, quae servata sunt in scholiis Odyss. Ε 412 ἀγχιβαθής] ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βάθος ἔχουσα, Apoll. soph. p. 5, 29, maxime Et. m. p. 15, 35 ἡ μὴ ἔχουσα κλύσμα θαλάσσης ἀλλ' εὐθὺς βυθόν, ἡ ἐγγὺς τῆς γῆς βαθεῖα. κλύσμα θαλάσσης expressum versu 1534 ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ ῥηγμῖνες φρίσσουσι.

Ἀζηχής varie exponitur; in scholiis Homericis ἀκατάπαυστον, ἀδιαλείπτως Il. Δ 435, διηνεκές, ἀδιάλειπτον Od. Σ 3, Ap. soph. p. 11, 32, Hesych. I p. 119 addito μεγαλόφωνον, ἰσχυρόν. in Et. m. p. 22, 47: παρὰ τὸ ἄδην . . . . τὸ ἀδιάλειπτον. ἢ μεγαλόηχον . . . σημαίνει δὲ καὶ τὸ σκληρόν, ἀπὸ τῆς ἄζης, ὃ σημαίνει τὴν ξηρασίαν. οὕτως Ὠρίων. in scholio cod. B Il. Ο 25 ita: σκληρά, ἀπὸ τῆς ἄζης, ἥ ἐστι ξηρασία ἐναντία τοῖς θάλλουσι φυτοῖς . . . . λέγει δὲ ἴσως τὴν διὰ τὴν ἀπάτην ὀργήν. Hanc originationem Apollonio notam fuisse cognoscitur ex Β 99 κορύνας ἀζηχέας quod paulo post 115 ἀζαλέῃ κορύνῃ dixit.

Ἀμαιμάκετον ἔγχος Γ 1232 proximis versibus videtur enarrari ἀκαταμάχητον, prout est in Et. m. p. 76, 14, Hesych. I p. 258, Ap. soph. p. 25, 16.

Ἄμοτον ἀπλήρωτον explicat Didymus ad Il. Δ 440 adiecta etymologia quae verbosius exponitur a vetustis auctoribus Etymol. magni p. 85, 3. Apollonii loci, qui ab Homero expressi non sunt, maxime id exhibent: Α 513 ἄμοτον προύχοντο κάρηνα, Δ 923 ἄμοτον ἀναβλύζουσα, 1418 δίψα ἄμοτον αἰθομένη.

Ἀμφίδυμος plerumque a δύνειν repetunt grammatici, διπλοῖ, εἰς οὓς ἔστι δύνειν, ἢ ἑκατέρωθεν εἰςδύσεις ἔχοντες schol. Od. Δ 847, Hesych. I p. 298, πάντοθεν κατάδυσιν ἔχοντες καὶ σκέπην καὶ καταγωγήν, οἷον ἀμφίδυνοι Et. m. p. 89, 35. alterius explicationis, quam tuetur Lobeckius Proll. pathol. p. 165, ut idem fere sit quod δίδυμος, vestigia sunt in scholio Od. ἀμφίδυμοι] διττοί, apud posteriores poetas et Apollonium Α 940.

Ἀπερύκειν Apollonius bis eo significatu posuit quo ἐρύκειν Δ 1256, ut sit κατέχειν, non quod solet κωλύειν, ut

Δ 509, 1678. Ex locis Homericis quales Il. *Φ* 62 ἥ μιν ἐρύξει γῆ φυσίζοος, *Ψ* 258 Ἀχιλλεὺς αὐτοῦ λαὸν ἔρυκε καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα iam Apollonii aevo eius modi aliqua etymologia excogitata esse videtur qualis est in Et. m. p. 378, 18: ἀπὸ τοῦ ἔρα ἡ γῆ γίνεται ἐράκω καὶ ἐρύκω κατὰ τροπὴν τοῦ ᾱ εἰς ῡ . . . . κυρίως γὰρ ἐρύκειν τὸ ἐν τῇ γῇ κατέχειν. καὶ ἀπερύκειν κατέχειν, κωλύειν, κρατεῖν. Hesych. I p. 440 Ἀπερύκειν κατέχειν, κωλύειν, ἀποδιώκειν, quae videntur spectare ad locos Homericos Od. *Ξ* 283 ἀλλ' ἀπὸ κεῖνος ἔρυκε, Il. *Δ* 542 *P* 562 Od. *Σ* 104 et Od. *I* 119. Loci Apollonii sunt *Γ* 327

καί σφ' ἀπέρυκεν
ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος ἠέ τις αἶσα

et ib. 174 ὁ δὲ σῖγα νόον βουλήν τ' ἀπερύκων.

Ἐπητής plerumque redditur λόγιος. καὶ ὥσπερ ὁ λόγιος παρὰ τὸν λόγον, οὕτω καὶ ἐπητὴς παρὰ τὸ ἔπος schol. Harlei. ad Od. *N* 332. Etym. m. p. 356, 41. Apoll. soph. p. 71, 34. Hesychius tamen inter alia ἀληθής, δίκαιος, et scholia Buttm. ad Od. l. ind. τινὲς δὲ δίκαιος, ὁ τὸ ἐτεὸν φιλῶν. Ita Apollonius *B* 987

οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες οὐ δὲ θέμιστας
τίουσαι —.

Εὐπηγής apud Homerum explicatur aut εὖ τεθραμμένος aut εὐπαγὴς τῷ σώματι, Hesych. I p. 1520, schol. Od. *Φ* 334. alterum fuisse videtur eorum qui de κύματι πηγῷ (schol. Od. *E* 388) ἵππους πηγούς (Et. m. p. 669, 25) πηγεσιμάλλῳ (Et. m. p. 669, 17) glossographorum primi reiecerunt commentum quod est in scholio Il. *B* 197 *I* 124. Apollonius si novit, aptum non existimavisse videtur in illo Odysseae loco, si adcuratius pensitetur. utitur enim altero.

Θεουδής apud Apollonium nihil habet quod adversetur vel etymologiae in scholio Od. *Z* 121, Ap. soph. p. 87, 4, Hesych. I p. 1697 traditae, θεοαδής, ὁ θεοῖς ἀρέσκων, vel alteri θεοδεής, δεισιδαίμων, quae est in scholio Harleiano, de qua Buttm. Lexil. I p. 171, Doederlinus Gloss. I p. 117.

Κουρίξ apud Apollonium *Δ* 18 κουρὶξ ἑλκομένη πλοκάμους differt paulum ab Aristarchea, quae videtur, explicatione, παρὰ τὴν κουράν, Hesych. II p. 333, schol. Od. *X* 188 τῆς κόμης (κόρης Apoll. soph. p. 103, 11, Hesych. l. ind.)

ἐπιλαβόμενοι. apud Apollonium accusativus *πλοκάμους* a verbo *ἕλκεσθαι* pendere videtur, non addi per epanalepsin ad locutionem *κουρὶξ ἑλκομένη*. scholiorum interpretatio *κατὰ κόρρης*, *κατὰ κεφαλῆς*, Et. m. p. 533 extr., ab Eratosthene repetitur Et. m. p. 529, 41, qui *κόρσην τὴν κεφαλὴν λέγεσθαι* praeceperit sequente Apollodoro, p. 530, 48.

Περιρρηδής quomodo ab Aristarcho acceptum fuerit tradit Apoll. soph. p. 130, 9. aliorum conatus habent Et. m. p. 664, 39, Hesych. II p. 934, schol. Apoll. ad *Δ* 431, ubi v. 26 pro *Ἀντίμαχος* videtur corrigendum *Ἀρίσταρχος*. eius ad sententiam non ambigue accedit usus adverbii *περιρρήδην* Arg. *Δ* 1581.

Προαλής quod in Homerico *χώρῳ ἔνι προαλεῖ* non optime veteres expediverunt, ab *ἄλλεσθαι* aut *ἀλίζεσθαι* sive *προαλίζειν* repetentes, schol. Il. *Φ* 262 Apoll. soph. p. 136, 10 Hesych. II p. 1022, altera utra explicatione usus Apollonius *Γ* 73 ad *ὕδωρ* adcommodavit.

Ὑποβλήδην in loco Il. *Α* 292 perperam ex *Τ* 80 ab eis expositum fuisse, quos sequuntur Apoll. soph. p. 157, 6 Etym. m. p. 781, 8, docuit Doederlinus Gloss. I p. 204. vetustior interpretatio longe diversa fuisse videtur, quam servarunt Hesychius II p. 1467, *ἄλλοι ὑπολαμβάνων*, et Apollonius *Α* 699 *Γ* 400, 1119, quibus locis sermonis post aliquantulum intervallum novum exordium indicatur.

Praeterea quaedam ambigue ita dicta, ut aliquot quae ferebantur vocabulorum interpretationes simul adesse videantur. *Ἄκριτος* quod est *Δ* 911, de Sirenibus

παρθενίην δ' ἐνοπὴν ἐβιήσατο φόρμιγξ.
νῆα δ' ὁμοῦ ζέφυρός τε καὶ ἠχῆεν φέρε κῦμα
πρυμνόθεν ὀρνύμενον. ταὶ δ' ἄκριτον ἵεσαν αὐδήν

aut significabit cantum qui satis dignosci non possit aut qui eventum non habuerit, quem ad modum est apud Hesychium I p. 203 *ἄκριτα, ἀτέλεστα, ἀκορύφωτα. πολλά, μὴ ἀριθμούμενα. ἄκριτον, πολὺ καὶ ἀδιάστατον καὶ ἀδιαχώριστον. ἄκριτα νείκεα, ἀδιακρίτους φιλονεικίας.* — *Δ* 1133 *πολυκμήτοιο πῖαρ ἐλαίης* admonet duplicis de voce Homerica opinationis, *πολύκμητον τὸν σίδηρον ἐπιθετικῶς, τὸν μετὰ πολλοῦ καμάτου γεγενημένον, ἢ τὸν πολὺν κάματον παρέχοντα*, Ap. soph. p. 133, 11. schol. cod. B in Il. *Ζ* 48. Hesych. II p.

998. — Idem fortassis factum in *νώνυμνος* Δ 1306, de quo proximo cap. agetur.

Postremo sunt vocabula Homerica, quae significatu longe ab Homero diverso secundum quae insunt, aut inesse visa sunt, etyma usurpantur. *ἀκάματος* ad Homeri usum accedit tantum Γ 765 *ἀκάματοι Ἔρωτες*. reliquis in locis est *μένος ἀκάματον, ἀκάμαται ἐλάται, ἀκάματος ποταμός, ἀροτήρ, αἰών, ἀκάματοι πόδες*. — Β 342 *οὐρανίδῃσιν ὅσσον ἀνάρσιός εἰμι* refert veterem etymologiam quae commemoratur apud Doederlinum Gloss. II p. 92. — *διακριδόν* Α 567, 729. — *ἐπευφημῆσαι* Δ 1594. — *ἐφέστιος* Γ 585 Δ 703, 723, 747 ad tragicorum exemplum, ut et alia. — *θαλερὰ ἀλωή* Γ 114. — *νηκερδής* Β 482 velut est apud Apoll. soph. p. 116, 21 Hesych. II p. 676 *νηκερδέα ἀκερδῆ, ἀνωφελῆ*, cum apud Homerum Il. Ρ 467 Od. Ξ 509 sit a *κέρδος σύνεσις, τέχνασμα*. — *νηπύτιος* Γ 735 Δ 791. — *ὁμαδέω* sequitur fere etymologiam veterem *παρὰ τὸ ὁμοῦ αὐδᾶν*, scholl. Il. Β 96 Ι 573, Et. m. p. 553, 53; 623, 18. *οἱ δ' ὁμάδησαν πάντες ὁμῶς* Α 474: *οἱ δ' ὁμάδησαν θαρσαλέοις ἐπέεσσιν* Β 638: *πολέες δ' ὁμάδησαν ἑταῖροι* Γ 564: *οἱ δ' ὁμάδησαν γηθόσυνοι* ib. 1254 Δ 1618. de arborum susurris Γ 971, de follium flatu ib. 1304, quod scilicet *αὐδή φθόγγος* est Od. Φ 411. *ὅμαδος* tamen ubique est *ἄθροισμα*. — *παραβλήδην* quid esse voluerit Apollonius indicavit Δ 1608 *χαλινὰ παραβλήδην κροτέονται* et scholia ad Γ 107 *παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις*. proxime abest schol. Il. Δ 6 . . . *ἢ παραβαλὼν τὴν ἀρχὴν τοῦ λόγου πρὶν ἐκεῖνον ἀποσιωπῆσαι*, Et. m. p. 781, 11. nihili sunt aut conturbata quae sequuntur apud Etymologum: *καὶ δεῖ γινώσκειν ὅτι τὸ παραβλήδην παρὰ μὲν Ἀπολλωνίῳ ἀντὶ τοῦ παραβάλλων καὶ παρηγορῶν τοῖς λόγοις· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ τὸ κατὰ ἀπάτην λέγειν, ὡς τὸ 'μειλιχίοις ἐπ. παραβλ. προσέειπε'* (Arg. Β 621 omissum in adnotatione). uno loco Β 60 possit esse *ἐρεθιστικῶς*, uti reddit Hesych. II p. 873, loco a Doederlino viro perillustri desiderato Gloss. I p. 205, quae interpretatio ante Aristarchum obtinuisse videtur. — *παρακλιδόν* Α 315, 757 Β 1266. schol. Od. Δ 347.

CAPUT QUARTUM.

Tribus illis auxiliis quae superiore capite attigi cum Alexandrini ante Aristarchum ad verborum Homericorum significationem, quotiens ab ipsa συνηθείᾳ discedendum esse intellexerunt, pertenderint, praeceptis translaticiis glossographorum, dialectis graeci sermonis, doctrina etymologica, facile fieri potuisse apparet, ut de eisdem vocabulis vel uno eodemque loco vel diversis varie iudicaretur. Neque in ea re multum mutatum videtur eo quod glossographorum auctoritas paulo iam ante Aristarchum imminuta, fortassis etiam dialectorum usus per Aristophanem, si liceat ex rei natura ac grammaticorum silentio coniecturam capere, coercitus potius quam adauctus fuit. succrevit enim ubertim farrago etymologica et ingenia grammaticorum confirmari coeperunt in re satis quidem et ipsa lubrica, quae ab Aristonico ad Il. Θ 43 dicitur ἐκ τῶν συμφραζομένων νοεῖν. hinc enim potissimum ambiguitas illa in vocibus solitariis quam expressisse Apollonium indicabam, natam vidimus.

Ea interpretandi sive inconstantia dicenda est, sive inopia in vocabulis rarioribus neque ab Aristarcho evitari potuit neque hodie potest aut umquam poterit. Sed usi eadem videntur illi Aristarchi magistri non solum in eis quae obscurissima erant, sed in reliqua explicatione Homerica. credibile est alios, Apollonium certum est indagasse plurimorum satis vulgarium verborum universam apud Homerum usurpationem, uno quovis loco qua potestate essent deliberavisse, in eis discriminibus notandis nihil Aristarcho reliqui fecisse praeter subtilius et subactius interdum iudicium. velut quae ab hoc observata magni fecit Lehrsius p. 148 de usu et abusu v. ἐξεναρίζειν, in numerato habuit Apollonius; differt hoc solum quod ille ἐναίρειν ab ἐνάροις, hic ἐναρίζειν Β 708 ab ἐναίρειν repetivit, fortassis memor versus Hesiodei Scut. 708. nec ἀμήχανος quid differat apud Homerum, Lehrs. p. 149, ignoravit, nec τίκτειν de patre dictum, p. 158; posuit ita τίκτεν semel, τεκέσθαι quater, τέκεν bis. Sed si aequales eodem modo quo Apollonium de sermone Homerico quaesivisse putabimus, ipsa observandi

diligentia eis nocuisse plerumque et iudicium de summa et proprietate significationis impedivisse videri potest. nam Apollonius certe dum rariores significatus sectatur, dum locis singulis et interpretationibus semel repertis inhaeret, mira et inaudita saepenumero profert. *μήδομαι* et *δηιόω*, alia multa videas intempestiva ea cura plane detorqueri: *ἀμᾶσθαι* cum uno Homeri loco (Od. *Ι* 247) accepisset esse *συνάγειν*, transtulit ad *γαῖαν Α* 1305, aut, si id secundum alios, ad *ἰκμάδα Γ* 859: *περιπέλομαι* quod Il. *Σ* 220 in paraphrasi erat *περιέρχομαι*, dixit *περιέπλεο Γ* 130 pro *περιήρχου* h. e. *decepisti*, ut Attici loquuntur. At Aristarchum ubique quid *κυρίως* aut *καταχρηστικῶς*, quid *συνήθως* a poeta dictum sit, spectavisse videmus, quotiens rigidum illud *ἀεί*, *διὰ παντός* et *οὐδέποτε* facultatem non habebat.

Variae illius interpretationis ad locorum singulorum discrimina diffusae ac fluctuantis, nulla proprietatis norma astrictae exempla satis multa in lexicographis et scholiis recentissimae aetatis superesse videntur, quae undecumque ab Hesychio, Etymologo m. aliis sumpta sunt et quacumque ratione Aristarchea attingunt, de quibus rebus multa coniectari possunt, digna certe sunt quae cum Apollonio conferantur; ponentur neque omnia neque selecta admodum, quaedam tamen satis memorabilia.

Ἀγοράομαι. Etym. m. p. 418, 35: *Ἠγορόωντο ἐδημηγόρουν, ἢ ἠθροίζοντο* (omittit hoc cod. B ad Il. *Δ* 1). *ἀπὸ τοῦ ἀγορεύειν* (*ἀγορῇ* cod. B Il.) *ἀγοράω ἀγορῶ· ἠγορῶντο, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ō ἠγορόωντο.* Hesych. I p. 1601 *Ἠγορόωντο, διελέγοντο.* Porphyrius ad Il. *Δ* 1: *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἠγορόωντο ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ ἠθροίζοντο. βέλτιον δὲ λέγειν τὸ διελέγοντο κτλ.* fidem de Aristarcho habet Lehrsius Ar. p. 155. Apud Apollonium non dubia est duplex verbi usurpatio, pro *διελέγοντο Β* 1226, pro *ἠθροίζοντο* aut certe *contionem habebant Γ* 168.

Ἀδευκής. duplicis originationis vestigia extant in auctoribus nostris. altera in scholio Apollonii p. 364, 30 ad 33 et apud Etymologum p. 16, 32 eisdem prope verbis in hunc modum: *ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης, ἀπεοικυίας ἢ πικρᾶς. δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. ὅθεν καὶ Πολυδεύκης ἐκλήθη. καὶ γὰρ ζῶν ἐνεργετικώτατος ἦν. καὶ ἀπαθανατισθεὶς μετὰ

τοῦ ἀδελφοῦ τὰς ναύτας σώζει. antecedit ibi altera quae Orioni tribuitur *ἀδευκὴς ὁ ἄγνωστος καὶ ἀπροςδόκητος παρὰ τὸ δείκω τὸ δεικνύω δεικής καὶ ἀδεικής. καὶ τροπῇ τοῦ ῑ εἰς ῡ ἀδευκής*, cuius verba priora in scholio subnexa sunt superiori illi, quam scholii auctor priorem arripuit quod apud Methodium tribus Apollonii versibus adpositam invenit. Utraque est apud Apoll. soph. p. 9, 15: *ἀδευκεῖ ἤτοι τῷ ἀπεοικότι ἢ οἷον ἀδεχεῖ, ἀπροςδοκήτῳ 'ἀδευκεῖ κεῖται ὀλέθρῳ.' ἐν δὲ τῇ Δ Ὀδυσσείας ἀδευκεῖ ἀνεικάστῳ*, apud Hesychium I p. 89 *Ἀδευκέα πικρά, — Ἀδευκής χαμνός πικρός ἄγνωστος, — Ἀδευκέι ἀπεοικότι οἱονεὶ ἀδοκεῖ ἀπροςδοκεῖ. Ἡλιόδωρος δέ φησιν ἀνεικάστῳ* —, in scholiis Od. *Δ* 489 *Ὀλέθρῳ ἀδευκέι] Ἀδοκεῖ, ἀπροςδοκήτῳ, ἀπὸ τοῦ δεύχω τὸ δέχομαι. ἢ πικρῷ, ἐκ τοῦ ᾱ στερητικοῦ μορίου καὶ τοῦ γλεύκους. Ζ* 273 *Φῆμιν ἀδευκέα] ἀπὸ τοῦ γλεῦκος ἀγλευκέα καὶ ἀδευκέα. ἢ τὴν ἀπροςδόκητον, ἀπὸ τοῦ δεύκω τὸ βλέπω. ἢ τὴν πικράν, ἢ τὴν ἀφανῆ — Τὴν πικρὰν καὶ δεῦκος μὴ ἔχουσαν* (ita etiam Harl.) — *Ἀπροςδόκητον. παρὰ τὸ δοκεῖν. καὶ ἀδευκής, ἀπευκέα τινὰ οὖσαν, τὴν πολύπικρον. Κ* 245 *Ἀδευκέα] Πικρόν, ἀνιστόρητον, ἀπροςδόκητον.* Alia sunt apud Etym. m. p. 17, 5 et Hesychium, quae ad Homerum non pertinere videntur. Illa autem vetusta esse docet Apollonius, qui *ἀπροςδόκητον* manifesto voluit esse *B* 267

αἳ δ' ἄφαρ ἠύτ' ἄελλαι ἀδευκέες ἢ στεροπαὶ ὥς
ἀπρόφατοι —:

πικρόν vero in his, *Α* 1339, *B* 388

ἀλλ' οὐ θήν τοι ἀδευκέα μῆνιν ἀέξω —
ἔνθα γὰρ ὔμμιν ὄνειαρ ἀδευκέος ἐξ ἁλὸς εἶσιν —.

ambiguum fortassis *Α* 1037, *Δ* 1503.

Ἀδινός. Aristarchus Il. *X* 430 *Τρωῇσιν δ' Ἑκάβη ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο* reddidisse dicitur *ἀθρόου* a scholiasta V, quod confirmari videtur verbis Apollonii sophistae p. 9, 4 *καὶ ὅτε φησίν 'ἀδινοῖο γόοιο' τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου.* locos notavit Buttmannus Lexil. I p. 205, quibus in paraphrasi redditur *τοῦ οἰκτροῦ θρήνου, τοῦ ἐλεεινοῦ θρήνου, τοῦ συνετοῦ θρήνου*, semel tantum *Ω* 747 *τοῦ ἀθρόου θρήνου.* Credibile est apud Ap. soph. p. 8, 30 ad 9, 2, deinde 9, 4 et 12 Aristarchi iudicium exhiberi, cum ex septem

quas in eo vocabulo disposuit locutionibus minimum quattuor per ἀθρόως explicantur. de Od. Δ 721 interpolari potuit, velut in 'ἀδινὸν κῆρ' et quae in principio lemmatis et quod de Sirenibus ex Heliodoro posuit secundum Bekk. Anecd. p. 344, 23; quamquam de eo loco ampliatum ab Aristarcho fuisse probabile est. Accedit quod ea interpretatio ad conciliandam usus Homerici varietatem idonea, quam Apionem, apud Hesych. I p. 96, 6 nominatum, invenisse haud probabile, Apollonii aetate vix nota fuisse videtur. de quo Buttmannus 'Im Apollonius hingegen, der an dem gelehrten wort grosse freude hat, erkennt man sogleich den unkundigen nachahmer —: auf so wenig festes war ein so gelehrter, seinen Homer so auswendig wissender grammatiker mit dem worte gekommen.' scilicet significatus vocabuli qui tunc circumferebantur ea qua solet adcuratione expressit omnes. sunt illi quattuor ex his qui traduntur quinque aut sex, πυκνός Hesych. I p. 87, 16; 95, 7 schol. cod. B Il. Χ 430 Od. Δ 721: ἀδιάλειπτος, συνεχής Etym. m. p. 17, 29 schol. Il. Hesych. Apoll. soph. p. 9, 6, 7: ἐλεεινόν, γοερόν, οἰκτρόν κατ' Αἰτωλούς Et. m. l. 38 schol. Il. Hesych.: λεπτόν, τῷ ὄγκῳ μὴ μέγα Hesych. ex emendatione, Ap. soph. Et. m. ἁπαλόν Hesych. Et. m. ἀσθενῆ schol. Apoll. Δ 1422: ἡδύς apud Eustathium ad Il. Β 87 Od. Ψ 326 secundum τοὺς παλαιούς. Apollonius igitur quem ad modum Homerus dixit πυκινὴν ἄτην, πυκινὸν ἄχος, ita dixit Β 240 Δ 1528

ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον —
ἀδινῇ περιθαμβέες ἄτῃ.

quo referri possunt Α 1083 ἀδινὰ κνώσσοντας Γ 616 ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος, 747 ἀδινὸν περι κῶμ' ἐκαλύπτεν. alterum, ἀδιαλείπτως, fere subest in Δ 268, 276

ὣς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον ἠύτε κούρη —
ὣς ἀδινὸν κλαίεσκεν ἑὸν παῖδ' ἀγκὰς ἔχουσα.

quamquam qui antecedit versus

οὐ δ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον ὅσσον ὀρεκτεῖ

de vetustate illius, quod apud Ap. soph. et Hesych. est, 'ἀδινοῖο γόοιο,' τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου testari videtur. οἰκτρόν, γοερόν indicatur Β 478 Γ 635, 1104 Δ 29

ἣ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μυθῷ —
ἀδινὴν δ' ἀνενείκατο φωνήν
'δειλὴ ἐγών —'
καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προςπτύξατο μύθῳ —
— ἀδινῇ δ' ὀλοφύρατο φωνῇ.
ἐλεεινόν in hoc, *Δ* 1422
ὣς φάτο λισσόμενος ἀδινῇ ὀπί —.
ἡδύς vero *Γ* 1206
τό ῥά οἱ πάρος ἐγγυάλιξεν
Λημνιὰς Ὑψιπύλη, ἀδινῆς μνημήιον εὐνῆς.

Ἀίδηλος. interpretationes notantur Aristonici, h. e. Aristarchi, ἀδηλοποιός Et. m. p. 41, 37, Apoll. soph. p. 17, 29, schol. Od. *Π* 29: ὀλοθρευτικός, ὀλέθριος Et. m. l. ind., τὸν τοῦ φθαρῆναι καὶ ἀπολέσθαι αἴτιον, schol. Od. l. ind., ὀλέθρου ἄξιος schol. Od. *Χ* 165: Sexti nescio cuius apud Porphyrium ad Il. *Δ* 155 τὸ ἐξ ἀδήλου ἐμπεσόν: ἀπροςδόκητος schol. Nicandri Ther. 725: Choerobosci, quae inepta leguntur apud Etymologum l. ind. v. 41 sqq. et in Epimerismis Crameri p. 19, 21, schol. Vict. ad Il. *Β* 455. praeterea quae ad locum solum Il. *Β* 318 pertinent, ἄδηλον, ἀφανές Hesych. I p. 144, Apoll. soph. p. 16, 28, Et. m. p. 41, 44, ubi Herodiani derivatio eius formae tradi videtur, quam Lehrsius ad Herod. p. 456 Aristarchi fuisse existimat, δῆλος, ζῆλος, ἀίζηλος. cfr. Et. m. p. 142, 26. — Apud Apollonium igitur primum est ἄδηλον, *ambiguum*, *Δ* 681
τῶς οἵγε φυὴν ἀίδηλοι ἕποντο.
deinde, 'quod oculos fallit' *Α* 102 *Δ* 47, 865
Ταιναρίην ἀίδηλος ὑπο χθόνα δεσμὸς ἔρυκεν —
καρπαλίμως δ' ἀίδηλον ἀνα στίβον —
ἢ καὶ ἔπειτ' ἀίδηλος ἐδύσατο βένθεα πόντου —.
tum ἀπροςδόκητον, quantum videtur, *Α* 298 *Β* 138
πήματα γάρ τ' ἀίδηλα θεοὶ θνητοῖσι νέμουσιν —
— οὐ δ' ἐνόησαν ὃ δή σφισιν ἐγγύθεν ἄλλο
πῆμ' ἀίδηλον ἔην.
perniciosum *Γ* 1132 *Δ* 1672
ἔμπης δ' ἔργ' ἀίδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι —
— ἐκ δ' ἀίδηλα
δείκηλα προΐαλλεν.

Ἀλεγεινός. Hesych. I p. 221: Ἀλεγεινοί. ἀλγεινοί.

χαλεποί. δυςχείρωτοι. ἢ μὴ δυνάμενοι χωρὶς ἀλγηδόνος ὑπὸ θνητοῦ δαμῆναι. cfr. Et. m. p. 59, 2. Epimerismi Cram. p. 78, 3: *Ἀλεγεινός: ἐπώδινος . . . παρὰ τὸ ἀλέγειν τὸ φροντίζειν . . . τὰ γὰρ λυπηρὰ πάντα φροντίδος ἄξια.* Ab *ἀλγεῖν* repetitur in scholl. cod. B Il. *Ι* 546 *Ξ* 394 *Σ* 17, ab *ἀλέγειν* *Β* 787 (*ἀγγελίῃ*) *ἀλεγεινῇ: φροντίδος ἀξίᾳ*, *Ρ* 76 (*ἵπποι*) *ἀλεγεινοί: πολυφρόντιδες καὶ πολλοῦ λόγου δεόμενοι εἰς τὸ ἀνθρώπῳ ὑποταγῆναι. ἢ δυςχερεῖς*, *Ψ* 653 (*πυγμαχίης*) *ἀλεγεινῆς: πολυφρόντιδος καὶ πολλῆς δεομένης τῆς ἐπισκέψεως.* Prior ac pervulgata explicatio frequens apud Apollonium, sed de animi affectibus *ἄλγει* proximis, ut sunt *κῆδος*, *ἄχος*, *ἀνῖαι*, extat etiam *Δ* 377

— *τῷ ἐπίσχετε τᾶσδ' ἀλεγεινὰς*
ἄμφω συνθεσίας —,

dictum ex eo fortassis, quod *κακορραφίης* apud Homerum Il. *Ο* 16 apud Hesych. II p. 114 reddi videtur *κακοσυνθεσίας*, tum *Γ* 582

— *ὄφρ' ἀλεγεινὴν*
ὕβριν ἀποφλύξωσιν, ὑπέρβια μηχανόωντες

quod *κακορραφίῃ* Od. *Μ* 26 ibid. *κακομηχανίᾳ*, *κακουργιᾳ*. Altera rarior interpretatio, quae obtinuisse videtur in *παλαισμοσύνης ἀλεγεινῆς* Il. *Ψ* 701 *ἐφημοσύνης ἀλεγεινῆς* Od. *Μ* 226, in *νηπυτίῃ ἀλεγεινῇ*, nisi *clamosam* intelligi praestat, non video ubi locum habeat nisi secundum scholia, ac recte quidem, *Δ* 191

ἤδη γὰρ χρειώ, τῆς εἵνεκα τῆνδ' ἀλεγεινὴν
ναυτιλίην ἔτλημεν,

quamvis adiectum proxime sit *ὀιζυΐ μοχθίζοντες*, quem ad modum quotiens leguntur *ἀλεγεινὰ κύματα*, Il. *Ω* 8 Od. *Θ* 183 *Ν* 91, 264, antecedit aliqui *ἄλγεα* aut *ἄλγεσι*, quod tamen Apollonii iudicio invenustum fuit, nisi alterum ab *ἀλέγω* esset *difficile*, *aerumnosum*.

Ἀλίαστος explicatur *ἀνέκκλιτος* apud Apoll. soph. p. 24, 6, Hesych. I p. 230, maxime Epimerism. Cram. p. 259, 30 et Etym. m. p. 63, 25, *παρὰ τὸ λιάζω τὸ σημαῖνον τὸ ἐκκλίνω.* deinde ibid. v. 29 et Epimerism. p. 260, 7 ab *ἀλίζω*, ut sit *πολύς* rudiore *ὑπερθέσεως* artificio quam quo usus in eadem vocabulorum stirpe Doederlinus I pp. 68, 69. Altero significatu usus videtur Apollonius *Β* 649

εἰρεσίῃ δ' ἀλίαστον ἔχον πόνον —,
alteram scholia suppeditant *Α* 1326
ἢ καὶ κῦμ' ἀλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας,
quamquam id vel ad Homericum Il. *Ω* 96 *ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης* vel ad Hesychianam vocis *λιάζει* interpretationem II p. 468 *ταράσσει ἢ λίαν σπουδάζει*, qua posteriore usus putatur Apollonius *Δ* 1653, revocari possit.

Ἀνώιστος. duplicis explicationis vestigia superesse videntur in Et. m. p. 115, 40 *παρὰ τὸ οἴω τὸ ὑπονοῶ*, Apoll. soph. p. 32, 4 *ὃ οὐκ ἄν τις οἰηθείη γενέσθαι* et schol. cod. B Il. *Φ* 39 *ἀνώιστον: ἀνεπιλόγιστον· νωίσασθαι γὰρ τὸ νοῆσαι*, Hesych. I p. 410 *ἀνώιστον, ἀνόητον*, tum apud Apollonium *Α* 680 *Γ* 670 *Δ* 1661

ὡς καὶ νῦν ὅδ' ὅμιλος ἀνωίστως ἐφικάνει —
— *ὅτ' ἔκλυεν ἀμφιπόλοιο*
μῦθον ἀνώιστον —
— *δεδοκημένοι ἥντινα ῥέξει*
μῆτιν ἀνωίστως —

et *Γ* 6, 800 *Δ* 255

ὡς οἳ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωίστως δονάκεσσιν
μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι —
— *λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισιν*
πότμῳ ἀνωίστῳ, κάκ' ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν —
— *ἀνώιστος δ' ἐτέτυκτο*
πᾶσιν ὁμῶς. —

Ἀπηλεγέως primum *σημαίνει τὸ ἀφροντίστως· γίνεται γαρ ἐκ τοῦ ἀπό καὶ τοῦ ἀλέγω τὸ φροντίζω* schol. cod. B Il. *Ι* 309. *παρὰ τὸ ἀλέγω τὸ φροντίζω, ἀλεγής, καὶ ἀπηλεγής, καὶ ἀπηλεγέων καὶ ἀπηλεγέως κατὰ τροπήν, ἐπίρρημα* Et. m. p. 121, 15. Doederl. Gl. I p. 78. verbum *ἀπηλεγέω* ipsum est apud Apollonium *Β* 17, quod Herodianus maluisse fertur *ἀνηλεγέοντες*, schol. p. 389, 6, ut et adverbium *Α* 785, schol. p. 348, 9, et fortassis *Β* 25. Deinde est *ἀπολελεγμένως, ἀπαγορευτικῶς, κεκριμένως, ἀποτόμως*, Hesych. I p. 449, schol. Il. l. ind., Od. *Α* 373, Ap. soph. p. 38, 22: Argon. *Α* 439 *Β* 845 *Γ* 19 *Δ* 902

αἶψα δ' ἀπηλεγέως νόον ἔκφατο Λητοΐδαο —
— *εἰ δέ με καὶ τὸ*
χρειὼ ἀπηλεγέως Μουσέων ὕπο γηρύσασθαι —

Ἥρη, ἀπηλεγέως ἐξείρεαι —

— *ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς*
ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον,

quod postremum exponi videtur eo quod v. 911 sequitur *ταὶ δ' ἄκριτον ἵεσαν αὐδήν.* Vetusta etiam videtur explicatio *ἀπὸ τοῦ ἁπλοῦς ἀπληγέως, καὶ καθ' ὑπέρθεσιν ἀπηλεγέως*, nisi quod detorta apud Etym. l. ind., *σημαίνει . . . καὶ τὸ ἀληθῶς καὶ ἁπλῶς, ἔτι δὲ καὶ τὸ σαφῶς* schol. p. 450, 26, *ἀναμφιλέκτως* schol. Ap. *Δ* 864: quo revocandi videntur loci Ap. *Γ* 501 *Δ* 864, 1469

ὃ δή νύ οἱ . . . ἀπηλεγέως ὑποέστην —
πλεῖον ἔτ' ἢ τὸ πάροιθεν ἀπηλεγέως ἐχόλωσας —
— *ἵν' Ἡρακλῆος ἀπηλεγέως πεπύθοιτο.*

Apud schol. Il. et Hesychium redditur *σκληρῶς*, velut est *Γ* 439

ἴσκεν ἀπηλεγέως —.

restat difficilius *Δ* 689 *μίμνεν ἀπηλεγέως*, nisi putes esse *κεκριμένως* alio ac supra significatu.

Ἀρίζηλος. veteris etymologiae a *ζῆλος* vestigium nullum apud grammaticos praeter schol. Od. *Μ* 453 *ἀριζήλως*| *ἀριδήλως. οὐ γὰρ ἐκτέταται* [*ἔγκειται?*] *ὁ ζῆλος.* nec mirum, cum melior explicatio vetustior sit Aristarcho teste Apollonio *Γ* 958

ὅς δή τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι —.

Idem tamen veterem apertius adeo Callimacho (ep. LV *ἀρίζηλος Βερενίκα*) usurpavit Arg. *Β* 250.

— *ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ*
ἀθανάτων.

praeterea bis *ἀρίδηλος* correpta *ῐ*.

Αὐτάγρετος apud Homerum Od. *Π* 148 bifariam interpretantur scholia et Hesychius I p. 620, *αὐθαίρετα, αὐτεξούσια, αὐτόληπτα* et *παραυτὰ ἀγρευόμενα, ἀντὶ τοῦ, ὅσα ἐθέλομεν παραυτὰ καὶ ἐγένετο, ἑτοίμως λαμβανόμενα.* etiam Eustathius p. 598 Bas. *τουτέστιν εἴπερ αὐθαίρετα ἢ μᾶλλον αὐτόθεν ἀγειρόμενα ἢ ἀγρευόμενα καὶ παραυτὰ γινόμενα ἦν τοῖς ἀνθρώποις πάντα τὰ πράγματα.* — Alterum est apud Apollonium *Β* 326

— *μὴ δ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε,*

alterum *Δ* 231

εἰ μή οἱ κούρην αὐτάγρετον, ἢ ἀνὰ γαῖαν
ἢ πλωτῆς εὑρόντες ἔτ' εἰν ἁλὸς οἴδματι νῆα,
ἄξουσιν —.

Βληχρός apud Homerum non exstat, potuit tamen ab Aristophane eodem modo ad definiendam vocis *ἄβληχρός* prosodiam adhiberi, quo id factum ab Heraclide Milesio (qui quis sit, non invenio) et Herodiano videmus ad Il. *Θ* 178. Qui *βληχρός ἰσχυρόν* dixerit, Pindarus nominatur apud Et. m. p. 200, 14: locus ponitur in Epimerism. Cram. p. 95, 9: alter est in fragmento I threnorum, *βληχροὶ δνοφερᾶς νυκτὸς ποταμοί*, quem videatur secutus Apollonius *Δ* 152

οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσιν
κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον —

quod tamen utrobique varios habet explicatus. apud Pindarum reddunt *atros*, *ignavos fluvios*. *sinistrum* apud Homerum acceptum est secundum schol. *E* 337. *περιβληχρόν* *graviter* est Arg. *Δ* 621. *ἀβληχρὸν κῶμα* *B* 205, ubi scholia *ἀσθενοποιῷ, ἀσθενεῖ, κατὰ στέρησιν τοῦ βληχροῦ.* aut alternavit vocabuli sensum Apollonius aut scripsit *ἀβλήχρῳ δ' ἐπὶ κώματι.*

Ἔνδιος. alteram habuit originationem, quae tradita est Et. m. p. 339, 2, schol. Od. *Δ* 450: *μεσημβρινός, ἤτοι κατὰ τὴν μεσημβρίαν ἐν ᾗ ἐνιδίουσιν ἤτοι ἱδροῦσιν· ἐνίδιός τις ὤν, καὶ ἐν συγκοπῇ ἔνδιος.* eadem eiusdem codicis ad *Υ* 204: *παρὰ τὸ ἰδίω δὲ καὶ τὸ ἐνίδιος καὶ ἐν συγκοπῇ ἔνδιος . . ., ὅτε ὁ ἥλιος καίει.* non improbabile est novisse Apollonium, sed desideravisse in eo significatu eandem mediae vocalis mensuram qua est in loco posteriore Homerico, *ἴδιον ὡς ἐνόησα.* scripsit igitur, paretymologia usus, *Δ* 1312

ἔνδιον ἦμαρ ἔην, περὶ δ' ὀξύταται θέρον αὐγαὶ
ἠελίου Λιβύην.

Altera fuit explicatio, de qua supra indicavi p. CXXXV, qua ad *δείλης* fere tempus vox referebatur, fortassis propter locum Il. *Λ* 726, secundum schol. Vict. v. 726, Didymo *κατὰ μέσον ἡμέρας* reddente ad v. 725. Apollonius expressit *A* 603, ubi dicitur Athos mons Lemno distare tantum

ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,

id est *ad vesperam usque*, quantumvis scholio *ἐς μεσημβρινόν* habente; proximis enim versibus ipsa Argo paulo fortassis

citra Atho montem cursu diurno coepto ventis secundis usa post solem occasum Lemnum adpellitur.

Ἐπαυρεῖν, *ἐπαύρεσθαι* est *ἀπόνασθαι*, *ἀπολαύειν* et *ἐπιτυχεῖν* apud Apoll. soph. p. 71, 2, Hesych. I p. 1316. alterum frequentius apud Apollonium; posterius *Α* 82 *Β* 174

ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν —
στόρνυται, εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ,

secundum locos Homericos Od. *Σ* 107 *ἐπαύρῃς*, et fortassis Il. *Σ* 302 Od. *Ρ* 81.

Ἐπισταδόν. Apoll. soph. et Hesych. I p. 1388 altero lemmate tantum *ἐφεστηκώς*, *ἐφεστῶτες*: atque ita Apollonius a verbo *ἐφίστασθαι* *adstare*, *insistere*, *instare* *Α* 293 *Δ* 1687 *Β* 84

— *ταὶ δὲ γυναῖκες*
ἀμφίπολοι γοάασκον ἐπισταδόν —
— *ὥς ὅγε ποσσὶν*
ἀκαμάτοις τείως μὲν ἐπισταδὸν ἠωρεῖτο —
— *οὐ δ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες*.

postremo loco quod sequitur *στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν* spectare videtur ad prohibendam pravam illam interpretationem *ἐμπείρως*, *ἐπιστημόνως*, quae est in altero Hesychii lemmate, apud Etym. m. p. 364, 35 et schol. Od. *Ν* 54 *Π* 453 *Σ* 425.

Ἐρητύειν. Apollonii verbi usus satis longe recedit ab Homero, sed plane convenit ad explicationes Hesychii e locorum Homericorum paraphrasi aut enarrationibus sublectas I p. 1472 *Ἐρητύειν. παύειν. κωλύειν. πραΰνειν. κατέχειν. Ἐρητῦσαι. πραΰναι. ἀνακόψαι. ἀναπαῦσαι. κωλῦσαι.* Itaque *παύειν* intelligi voluit Apollonius *Β* 234, 251

τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι Βορέαο
υἱέας —
— *οὐ δ' ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας*
Ἁρπυίας —:

κωλύειν *Α* 171 *Β* 331, 835 *Γ* 380, 561 *Δ* 187

αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι —
μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου —
ἔνθα δὲ ναυτιλίης μὲν ἐρητύοντο μέλεσθαι —
ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι —
— *ἐς δὲ πελείας*

καὶ κίρκους λεύσσοντες ἐρητύεσθε ἀέθλων —
Αἰσονίδης δ' ἄλλους μὲν ἐρήτυε —:
πραΰνειν Δ 1054
ὅς μιν θαρσύνεσκεν ἐρητύων ἀχέουσαν —:
κατέχειν Α 296, 352 Γ 525
— ἐπεὶ οὐ μὲν ἐρητύσεις κακότητος —
μηκέτ' ἔπειτ', ὡς καὶ πρίν, ἐρητύοιτο κέλευθα —
τὼ καίπερ μεμαῶτες ἐρητύεσθ' ἐνι νηΐ
τυτθὸν ἔτ' —.

Ἑψιᾶσθαι primum redditur παίζειν apud schol. Od. Ρ 530 Φ 429 Apoll. soph. p. 80, 26, Et. m. p. 406, 12; γελᾷ, παίζει, γυμνάζεται apud Hesych. I p. 1567, ab ἑψία γέλως, παιδιά, glossa sine dubio dialectica. unice id aptum est loco Odysseae posteriori, convenit priori coll. Α 107, et differt ab altero quod ad locos Homericos Od. Τ 331, 370 magis facit, quodque in scholiis Apoll. p. 454, 15 ad Philonem, quem Philetam volebat Ruhnkenius, refertur: Φίλων δὲ ἀντὶ τοῦ ὡμίλουν, παρὰ τὸ ἔπος. Et. m. loco ind.: ἢ ὁμιλεῖν· παρὰ τὸ ἔπω τὸ λέγω. schol. Od. Ρ 530: διαλεγέσθωσαν. cfr. schol. Ap. p. 327, 34. schol. Od. Τ 370: ἐφεψιόωντο] καθήπτοντο, ἐλοιδοροῦντο. Utrumque explicatum innotuisse Apollonio prope exploratum est. alter subest Γ 117, 950

— ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε
χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο. —
— πᾶσαι δέ οἱ, ἥντιν' ἀθύροι
μολπήν, οὐκ ἐπι δηρὸν ἐφήνδανεν ἑψιάασθαι.

alter vero in his, Α 458 Β 811

μυθεῦντ' οἷά τε πολλὰ νέοι παρα δαιτὶ καὶ οἴνῳ
τερπνῶς ἑψιόωνται —
ὣς τότε μὲν δαῖτ' ἀμφι πανήμεροι ἑψιόωντο.

Ἠερέθομαι. schol. cod. B Il. Γ 108: τὸ δὲ ἠερέθονται οἱ μὲν ἐκ τοῦ αἰωρῶ καὶ σείω, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἀείρω τὸ ἐπαίρω, ἐξ αὐτοῦ ἀερέθω καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η ἠερέθω. priorem etymologiam habet Aristonicus eodem loco, αἱ φρένες τῶν νέων κρέμανται, Apoll. soph. p. 82, 25 διασείονται, Hesychius I p. 1609 ad reliquos Homeri locos adhibere videtur. Apollonius tamen haud obscure utramque expressit; alteram Γ 638, 830

περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται —

— *ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,*
αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,

qui locus aliquo modo pertinet ad Il. *Τ* 382, ubi est *περισσείοντο* adiecto scholio *ἔθειραι δὲ αἱ τημεληθεῖσαι τρίχες*, quod Hesych. habet I p. 1092 Ap. soph. p. 63, 9. Altera explicatio extat Arg. *Α* 1160 *Β* 1082 *Γ* 368

— *ζαχρηέσιν αὔραις,*
αἵ νέον ἐκ ποταμῶν ὑπο δείελον ἠερέθονται —
— *αὐτίκ' ἄρ οἵγε*
μυρίοι ἔνθα καὶ ἔνθα πεφυζότες ἠερέθοντο —
— *ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.*

Ambiguum est *Α* 944 *χεῖρες ἠερέθονται.* Tertia explicatio recentior videtur, quae est apud Hesych., Et. m. p. 421, 1 et schol. cod. B Il. *Φ* 12: *ἐρεθίζονται.*

Ἠέριος. Praeter ea quae de *Ἀερίᾳ* terrarum nonnullarum appellatione tradit Hesychius I p. 113, usurpata ab Apollonio *Δ* 267, 270, enarrata ab Etym. m. p. 421, 11 scholiasta p. 334, 21, una tantum vocis interpretatio apud grammaticos notatur quae ad Homerum quadret, *ἑωθινός, ὀρθρινός, πρωινός.* nam quod apud Hesychium I p. 1609 est *Ἠερίη . . . βλάβη* et *Ἠέριον, μέγα. λεπτόν. μέλαν* quid sit aut unde ignoramus: quod apud scholiastam Apollonii *Δ* 1239, si modo, *τὸ πολὺ καὶ δαψιλές*, haud licebit ad locum Homericum Od. *Ι* 52 referre. Itaque Apollonius duobus locis eum significatum reddidit, quem Aristarchus ubique probasse videtur, *Γ* 417 et 915, secundum Homerica fortassis Il. *Α* 557 Od. *Ι* 52 propter v. 56; duos Homericos fortassis spectavit cum adiectivo *διηέριος* usus est *Β* 227 *Δ* 954, Il. *Α* 497 *Γ* 7. reliqua quorsum pertineant, nisi forte ad explicandum illud *Ἠερίας* nomen, quod Libyae etiam adsignatur apud Hesychium, incertum, *Α* 580 *Δ* 1239

αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλήιος αἶα Πελασγῶν
δύετο —
ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται —.

quid intelligi voluerit, perspicue indicavit eis quae *Δ* 1246 sequuntur et adiectivo *ὑπηέριος* *Δ* 1577: quidquid propter longinquitatem in aerem evanescit. ad Homeri locos difficiliores Il. *Γ* 7 Od. *Ι* 52 vix est quomodo adcommodetur.

Ἠλίβατος. etymologiae variae et vetustae eodem

prope modo traduntur apud Hesychium I p. 1623 et Etym. m. p. 427, 39. Absurdissima, ἡλιόβατος, ἠλίβατος, ὅπου πρῶτον ὁ ἥλιος βαίνει Et., Epim. Cram. p. 194, 9, ἣν ἥλιος πρώτην βάλλει Hes., ἐφ' ἣ ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει Ap. soph. p. 83, 25, τὴν ἡλίῳ βατὴν οὖσαν μόνον Herodianus ad Il. *O* 619. Apollonius, quod supra p. CXXVII commemorari poterat, versibus expressit *Γ* 161

πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα
οὐρέων ἠλιβάτων, κορυφαὶ χθονός, ἧχί τ' ἀερθεὶς
ἠέλιος πρώτῃσιν ἐρείδεται ἀκτίνεσσιν.

ἐρείδεται, quod edidi, erit βαίνει. poterat profecto de spiritu dubitari, nisi etiam alias vocis explicationes sequeretur. Proxima est ἀπὸ τοῦ ἀλιτῶ, ἀλιτόβατος· καὶ συγκοπῇ ἀλίβατος· καὶ ἐκτάσει ἠλίβατος πέτρα, ἐφ' ἣν ἄν τις βαίνων ἁμαρτάνει καὶ ἀποτυγχάνει Et. m., ἄβατος, ἧς ἐστιν ἀλιτεῖν βαίνοντα, δυςπρόςβατον Hes., schol. cod. B ad Il. l. ind., ποιοῦσάν τινα ἀλιταίνειν τῆς βάσεως schol. Od. *I* 243, ἀπὸ γὰρ τοῦ ἀλιτεῖν ἐσχημάτισται κτλ. Herod., Ἡλιόδωρος δὲ ἀλίβατον, ἐφ' ἣν ἀλιτεῖν ἐστι βαίνοντα ἢ δι' ὕψος ἢ διὰ τραχύτητα Epim. Cram. l. ind. Apollonius *B* 360 ἄκρη πάντοθεν ἠλίβατος, ib. 729

ἢ μέν τε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν
εἰς ἅλα δερκομένη Βιθυνίδα —,

nisi id ad tertiam originationem pertinet, τὴν ἐν ἁλὶ βεβηκυῖαν, Hes. et Et. m. Quarta, ἧς οὐδὲν προβαίνει, Et. m., possit inesse *Δ* 443

— τά κεν καὶ ἄπωθεν ἐόντα
ἄγριον ἠλιβάτοιο κατ' οὔρεος ἤγαγε θῆρα.

Ἤλιθα. exponitur ἀθρόως καὶ χύδην ab Apoll. soph. p. 83, 26, ἀθρόως, δαψιλῶς, χύδην, παρὰ τὸ ἅλις apud Hesych. I p. 1623. Ἤλιθα πολλή ἀντὶ τοῦ μάλα ἢ πάνυ πολλή . . . σφόδρα ἢ ἀθρόως — γίνεται παρὰ τὸ ἅλις . . . Et. m. p. 428, 1; 64, 53. Χύδην, παρὰ τὸ ἅλις· ἢ ἀθρόως schol. Od. *I* 330. ἐκ τοῦ ἀλίζω τὸ ἀθροίζω ad Od. *T* 443. deinde postremo hoc loco et priore Etymologici eisdem verbis: τάττεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ματαίως adiecto Apollonii loco, apud Hesychium: οἱ δὲ μάτην, εἰκῇ. Hoc apud Homerum veteribus interpretibus placuisse non constat, cur adeo hodiernis prae altero displiceat, minus adsequor: solitariam terminationem

fatetur Lobeckius Prol. path. p. 366. Duplicem significatum novit Apollonius; posteriorem in his, *B* 283 *Δ* 1265

τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν —

— ἤλιθα δ' ὕδωρ

ξαινόμενον πολιῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισιν,

priorem, vix tamen eadem etymologia, quae vix Aristarchum refert, *Γ* 342 *Δ* 177

τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν. ἤλιθα γάρ μιν
λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν. —

— ἤλιθα δὲ χθὼν
αἰὲν ὑποπρὸ ποδῶν ἀμαρύσσετο.

Λιαρός aliquando dubitatum fuisse essetne *calidum* an *tepidum*, videtur indicare Athenaeus p. 41 b ad d. Apollonius *θερμόν* voluit *Γ* 1064

— λιαροῖσι παρηίδα δάκρυσι δεῦεν.

Ex reliquis quae feruntur explicationibus apud Hesych. II 469 Et. m. p. 564, 27 schol. Il. *Ξ* 164 velut *λαρός*, *λίαν ἀρηρώς* expressisse videtur *Δ* 572 *λιαρῷ περιγηθέες οὔρῳ*, maxime *Γ* 876

— λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο.

Strabo p. 543: *ὁ Παρθένιος ποταμὸς διὰ χωρίων ἀνθηρῶν φερόμενος καὶ διὰ τοῦτο τοῦ ὀνόματος τούτου τετυχηκώς.*

Μαλερόν inter alia apud Hes. II p. 531 schol. Il. *Φ* 375 redditur *λαμπρόν*, *θερμόν* et *μαραντικόν*, *καυστικόν*. alterum adesse videtur apud Apoll. *Α* 734, 1297 *Γ* 291 *Δ* 834, alterum *Δ* 393.

Μέλαθρον. de hoc varie disputatum fuisse apparere videtur ex Et. m. p. 576, 16: *κυρίως λέγεται τὸ μέσον τῆς στέγης ξύλον τὸ ὑπότονον καλούμενον· ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. ὅταν οὖν εἴπῃ Ὅμηρος 'Αὐτὴ δ' αἰθαλ. ἀναΐξ. μ. Ἕξ.' τοῦτο φησὶ δηλοῦν. τινὲς δὲ τὸν ὄροφον ἢ τὸν οἶκον.* Nescio an Aristarchus praecipere potuerit vocabuli significatum in Odyssea unum tantum esse et proprium, in Iliade eundem *Ι* 204, in reliquis inde translatum, numquam significari *ὄροφον*, sive *ὀροφήν*, numquam *ἓν ἀνθ' ἑνὸς* domum. namque Apollonius *ὄροφον* expressit *B* 1087

— ἀλλὰ πρὶν ἐκαρτύναντο μέλαθρον,

quod sumptum ex Od. *Τ* 544; usurpavit *μέλαθρα* pro cubiculo sive aedibus *Δ* 804 cum praepositione *ἐκ*

— ἐκ δὲ μελάθρων
ἦ ματίῃ εἴξαντες ἀπεσσεύοντο γυναῖκας,

tum *Γ* 789, ubi veteres libri habent ἀναρτήσασα μελάθρῳ h. e. *in cubiculo*, non μελάθρων *de laquearibus*, unde apparet eum ignoravisse illud de δοκῷ διατόνῳ sive ὑπερτόνῳ sive ὑποτόνῳ, μέλαθρον Od. *X* 239 explicuisse ὀροφήν ibid. 298, eamque putavisse quae Atticis est scriptoribus, Od. *Λ* 278 ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου accepisse *e superiori parte cubiculi*, *Θ* 279 καθύπερθε μελαθρόφιν quasi καθύπερθε μελάθρου, non μελάθρου ἐξεκέχυντο.

Μολπή. Etymologicum m. p. 590, 19 et Apoll. soph. p. 110, 35 eisdem prope verbis: Μολπή σημαίνει δύο. ἐπὶ μὲν τοῦ ὕμνου 'μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο'. ἐπὶ δὲ τῆς παιδιᾶς 'Ναυσικάα λευκώλενος ἤρχετο μολπῆς'. schol. cod. B Il. *Α* 472: πᾶν τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας εἰς τὴν ᾠδὴν ἀναλίσκοντες . . . ἡ δὲ μολπή ποτε καὶ ἐπὶ παιδιᾶς τίθεται κτλ. Hesychius II p. 616 Μολπή, ᾠδή. παιδιά. ὕμνος. ᾆσμα. cfr. μέλπει p. 569. Suspicabar haec non esse Aristarchi, sed eclecticorum noviciorum, quod quae Apoll. soph. adicit extremo lemmate manifesto inepta prae eis, quae Didymus ad Il. *H* 241, essent, quod μολπήν *cantum* expunxisset Aristarchus Il. *Σ* 604 *N* 637 et *Α* 474: cum ad hunc versum invenio Friedlaenderi adcuratam in eam sententiam disputationem, nisi quod Wolfium errasse scribit de versu Od. *Δ* 17. ibi ᾠδὸν fuisse disertim testatur Athenaeus p. 181 e et p. 14 a §. 24, sed is de Aristarcho sine dubio falsus, quod Wolfius iudicavit. nec Od. *N* 27 placet ἐδαίνυτο. Utut est, videtur hic quoque Aristarchus priorum sollicitam observationem coartavisse, νεωτέρων, quos Wolfius adhibet, usum resecuisse. Apollonius enim ternos vocum μολπή et μέλπεσθαι novit significatus; de cantu, assa voce, *Δ* 894

Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες ἡδείῃσιν
θέλγουσαι μολπῇσιν.

Α 568 *Δ* 1665

τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ —
ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο, μέλπε δὲ Κῆρας —.

De ᾠδῇ ὑπορχηματικῇ (schol. Il. *Α* 473) *Α* 28; 1225 *B* 703, 714

— κείνης ἔτι σήματα μολπῆς —

Ἄρτεμιν ἐννυχίῃσιν ἀεὶ μέλπεσθαι ἀοιδαῖς —
καλὸν Ἰηπαιήον' Ἰηπαιήονα Φοῖβον
μελπόμενοι —
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ —.

De ludo *Γ* 897, 950 *Δ* 1728; *Γ* 949

εἰ δ' ἄγε μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν —
— πᾶσαι δέ οἱ, ἥντιν' ἀθύροι
μολπήν, οὐκ ἐπι δηρὸν ἐφήνδανεν ἑψιάασθαι —
— ἐκ δέ νυ κείνης
μολπῆς ἠρώων —
οὐ δ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλο νοῆσαι
μελπομένης περ ὅμως.

Μύρεσθαι. schol. cod. B Il. *Φ* 190: *κυρίως μύρεσθαι τὸ ἐπὶ μόρῳ τινὸς θρηνεῖν, ὅπερ καὶ ἐν ἐνταῦθα Ἀρίσταρχος οὐ καλῶς ὑπενόησε, διὰ ψιλοῦ γράφων τοῦ ῡ· δηλοῖ (δηλοῦν?) γὰρ τοὺς τὴν ἰδίαν μοῖραν εἰςβάλλοντας (ἀποβ.?) ἐν ἁλί.* cfr. Hesych. I p. 233 *Ἁλιμυρηέντων . . . ἢ εἰς θάλασσαν τελευτώντων.* idem ille codex B verbi *μορμύρειν* ad Il. *Σ* 403 *Φ* 325 originationem a *μύρειν* longe remotam tradit. cui qualicumque testi si quid tribuendum est, Aristarchus id verbum producta certe vocali negaverit significare *fluere*, obstiterit interpretationi satis vulgatae, Et. m. p. 595, 27 *Μύρεσθαι τὸ κλαίειν· παρὰ τὸ ῥεῖν τὰ δάκρυα· ἀπὸ τοῦ μύρω τὸ ῥέω*, Hesych. II p. 636 *Μυρομένη, ὀδυρομένη*, p. 637 *μύροντο, ἐβρέχοντο*, p. 635 *Μύρειν, ῥεῖν ὕδωρ. κλαίειν. θρηνεῖν. ἠχεῖν. ὀλοφύρεσθαι. καὶ ἁλιμυρηέντων, πρὸς τῇ θαλάσσῃ ῥεόντων.* Apollonius *μύρεσθαι* *fluere* usurpavit *Β* 372 *Δ* 666: *flere* expressit *Α* 271 *Γ* 463, 657, 665, 1065 *Δ* 625. *μύρονται γόον* dixit *Δ* 605. ex libro optimo non recepi *Δ* 1065.

Νώνυμνος. praeter vulgarem interpretationem *νωνύμνους, ἀνωνύμους* etiam ea vetusta videtur, cuius vestigia restant in scholio cod. B Il. *Μ* 70 *νωνύμους: ἄνευ ὕμνων, ὅ ἐστιν εὐφημίας τῆς διὰ θρήνων, ἀποβολῇ τοῦ ῦ*, Et. m. p. 608, 16 *Νωνύμους, Ἰλιάδος μ', ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὕμνων καὶ εὐφημίας τῆς διὰ θρήνων γινομένης*, schol. V ad Il. *Ν* 227 *νωνύμνους: τινὲς ἀθρηνήτους· ὕμνον γὰρ καὶ Ἀνακρέων τὸν θρῆνόν φησιν.* Namque Apollonius cum vulgari significatu usus sit *Β* 982

πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι ἔασιν,

alterum paulum non invenuste deflexum posuisse videtur *Δ* 1306

νώνυμνοι καὶ ἄφαντοι ἐπιχθονίοισι δαῆναι

synonymo scilicet subornato, ut solet, locutioni Homericae *Z* 60 *ἀκήδεστοι καὶ ἄφαντοι.*

Ὁμοκλή, ὁμοκλέω. binae interpretationes apud Hesychium II p. 753 *Ὁμοκλῇ. ἀπειλῇ. βοῇ. Ὁμοκλήσας ... ἀπειλήσας. βοήσας* et in Etym. m. p. 625, 14 *Ὁμοκλή ἡ ἀπειλή. 'ὁμοκλητῆρος ἀκούων.' σημαίνει δὲ* [*καὶ* add. Ap. soph. p. 130, 27] *τὸ ὁμοῦ ἐγκελεύσασθαι, ὡς τὸ 'πέπληγον δ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησαν δ' ἐπέεσσιν.' ὅταν δὲ λέγῃ 'τὸν σκήπτρῳ ἐλ. ὁμοκλ. δ. μ.' ἀντὶ τοῦ ἠπείλησε.* adicitur duplex etymologia, quarum altera a *κλάω τὸ φωνῶ*, propter Homericum *ὁμόκλα*, ad Aristophanem Byzantium refertur. atque hac potissimum et pristina, glossographorum fortassis, explicatione usus est Apollonius: altera *minarum* et *minandi* *B* 20 *Δ* 1006

περὶ δ' αὖ Πολυδεύκεα τύψεν ὁμοκλή. —
ἠὲ στονόεσσαν ἀυτὴν
νωμήσειν χαλεπῇσιν ὁμόκλεον ἀτροπίῃσιν.

de *latratu* et *conclamatione* *Δ* 13 *Α* 493

— κυνῶν ἐφόβησεν ὁμοκλή. —
εἰ μὴ θηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης κατερήτυεν.

Ὀπιπεύειν plerumque Ap. secundum vulgarem interpretationem *περιβλέπειν, περισκοπεῖν.* locum *B* 406 *τόθι δράκων κῶας ἐπ' ἄκρης φηγοῖο πεπτάμενον ὀπιπεύει* unde effinxerit, nihil est indicii praeter quod scholia veterum edd. et paraphrasis Iliadis *Δ* 371 et interpretes Hesychii II p. 769 reddunt *ἐπιτηρεῖν, παρατηρεῖν.*

Παιφάσσειν, ἐκπαιφάσσειν ex eorum numero crediderim de quibus nec Aristarchus distincte praeceperit; nisi forte *φανεροῦν* exposuit, quod est in scholiis codd. A et B Il. *B* 450 *E* 803 Et. m. p. 658, 13. explicationes duas alias quae apud grammaticos traduntur, *πάντῃ φαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι* Apoll. soph. p. 126, 16, Hesych. II p. 839, 840, 951, Et. m. p. 658, 7, 16, et *πάντῃ τὰ φάη ἀίσσειν* schol. cod. A Il. *Δ* 450, *ἄλλῃ καὶ ἄλλῃ πε-*

ριάγειν τὰς ὄψεις Et. m., *τὰ φάη* Ap. soph., novit utramque Apollonius: illam *Γ* 1266

πολλὰ δ' ἄρ ἔνθα καὶ ἔνθα — —
χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι,

alteram *Δ* 1442 *παίφασσε δὲ τόνδ' ἀνα χῶρον, ὕδωρ ἐξερέων.*

Πεμπάζειν. praeter vulgarem interpretationem, qua usus Apollonius *B* 974, alteram quae apud Hesychium II p. 909 est, *Πεμπαζόμενοι, ἐπιστρεφόμενοι . . . μεριμνῶντες,* loco Homerico adhibitam fuisse docet Etymologus, qui p. 660, 3: *Πεμπάσεται, ἀπὸ τοῦ πεμπάζω. σημαίνει τὸ διελθεῖν καὶ ἐρευνῆσαι, ἴσως ἀπὸ τοῦ πέμπω.* posuit eam quoque Apollonius *Δ* 350, 1748.

Πορφύρειν vetustissimos grammaticos exercuisse credibile est, quorum duas potissimum opinationes consignatas video apud Etymologum; alteram p. 486, 29 *Κάλχας παρὰ τὸ καλχαίνειν, ὅ ἐστι κατὰ βάθος μεριμνᾶν· καὶ κάλχη ἡ πορφύρα· ὅθεν παρ' αὐτὴν πορφύρειν τὸ μεριμνᾶν. ἢ παρὰ τὸ κάλχη, ὃ σημαίνει τὴν βοτάνην, δι' ἧς ἡ πορφύρα βάπτεται κτλ.*, quae eadem latent apud Hesych. II p. 129 *Καλχαίνει, ταράσσει. πορφύρει. στένει. φροντίζει. ἄχθεται. κυκᾷ. ἐκ βυθοῦ ταράσσεται*, ubi vid. interpp., et (Et. m.) p. 684, 16 *ἔνιοι δὲ μετέφρασαν τὸ πορφύρει ἀντὶ τοῦ κατὰ βάθος κινεῖται, ἔνθεν καὶ τὸ κατὰ βάθος μεριμνᾶν πορφύρειν λέγουσιν*: deinde alteram initio eius lemmatis, *Πορφύρα. ἀπὸ τοῦ πορφύρω ῥήματος τοῦ σημαίνοντος τὸ βουλεύομαι. γίνεται πορφύρα· τοῦτο παρὰ τὸ περιφέρειν τὸν νοῦν ὧδε κἀκεῖσε.* Ad illud *κατὰ βάθος κινεῖσθαι* proxime accedit Apoll. *Δ* 935

δίνῃ πορφύροντα διήνυσαν Ἑλλήσποντον,

ad *περιφέρειν τὸν νοῦν B* 546 *Γ* 452, 456

— ἄλλοτε δ' ἄλλῃ
ὀξέα πορφύρων ἐπιμαίεται ὀφθαλμοῖσιν —
— πολλὰ δὲ θυμῷ
ὥρμαιν' — οὐ δέ τιν' ἄλλον ὀίσσατο πορφύρουσα
ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον —.

Στιχάομαι apud Hesychium I p. 1470 et apud Homeri interpretes vel est *ἐπορεύοντο*, a *στείχειν* velut Il. *B* 92 *Γ* 266 *Δ* 432, vel *ἠκολούθουν, εἵποντο στιχηδόν*, Il. *B*

516 *Σ* 577 sec. paraphrasin. idem discrimen est apud Apollonium *Α* 1227 et *Δ* 1181.

Συνημοσύνη secundum schol. cod. A Il. *X* 261 et Hesych. II p. 1307 et Aristarchum apud Ap. soph. p. 147, 8 sunt **συνθῆκαι**, prout **συνήμονας** dixit Apoll. *Δ* 1210; deinde ibid. secundum cod. B et apud Suidam p. 971 **συμβουλία**, **κοινοβουλία**, quod reddidit Ap. *Α* 300.

Τεκμαίρομαι apud Hesychium aliosque fere redditur **στοχάζεσθαι**, **σκέπτεσθαι**, secundum locos Homericos Od. *Λ* 112 *M* 139, deinde **βουλεύεσθαι** ex Il. *Z* 349 Od. *H* 317, postremo **σημειοῦσθαι** ex Od. *K* 563. primum est apud Apoll. *Α* 108, proximum *Δ* 559, tertium *Δ* 73.

Τηλύγετος quid esse videatur singulis locis Apollonius soph. p. 152 et scholia exponunt: *sero natus* Il. *E* 153, apud Apoll. *Α* 99, si legatur **ὁμῶς**; **μονογενής** Il. *Γ* 175 coll. schol. loci superioris, apud Apoll. *Α* 719; **ἀγαπητός** Il. *N* 470, Apoll. *Α* 149, si proxima spectes.

---

p. XVII Proll. versu 13 *legi velim* sub ol. CXXXXIIII
p. XXVI, 28 *ποίημα τὸ κυκλικόν*
p. LX, 31 *deleri* non
p. LXX, 5 qualia
p. LXXII, 11 serias
p. CXLIII extrema conicias. Lehrsii
p. CXLIV, 25 in scholiis glossographi

Restabant Prolegomenon libri duo qui addi poterant, si id ageretur ut rerum in Apollonio memorabilium maior pars uno decursu pertractaretur. in quo tamen quod festinandum magis etiam foret quam in his quae scripta sunt festinatum interdum est, et quod haec sufficere aliqua tenus videntur ad corrigendam quae de hoc poeta pervulgata est opinionem ac bonae frugis desperationem, non fortassis confutatam satis antehac nostra carminis editione et adnotatione, finem feci commentandi, pauca tantum adiecturus de eius adnotationis apparatu et instrumento.

In ipsis Argonauticon verbis supra aliquando professus sum non ubique esse expectandum quod ab ipso poeta profectum esse debeat. potest id in hoc quaeri, quod in paucissimis locum habet, ac factum iri auguror ab eo qui proximus olim post me Apollonii editionem daturus est, scilicet decurso illo doctrinae Homericae stadio quod eius inprimis beneficio aperitur. namque in vocabulorum formis plus est dubitationis quam in locis corruptissimis — quamquam nec in his interdum quae in promptu posita erant adsecutus sum, velut *Δ* 1400

δὴ τότε δήω τῆμος ὑφ' Ἡρακλῆι δαϊχθεὶς

ex *B* 139 *τῆμος δήω ὑπο δουρί* —. Sed enim plurimum operae insumpsi in indaganda antiquiore quae tradita videtur grammaticorum recensione; neve vel in eis argutiis id mihi sumerem taciti arbitrii quod editoribus nimis prope liberaliter concedi solet, usus eo sum instituto, ut nulla umquam syllaba, nullus, si fieri posset, apex qua librorum auctoritate adesset ignoraretur; libros autem nullos adhiberem nisi egregios nec antea satis notos.

Itaque quae primum locum in inferiore paginarum parte tenent sunt scripturae codicis qui est bibliothecae Laurentianae Florentinae plutei XXXII nonus, membranaceus formae quadratae amplioris, saec. X. descriptus est a Bandinio in catalogo bibl. Laur. et ab I. Franzio ad Aeschyli Oresteam p. 304 sqq., scripturae specimen nuper editum a G. Dindorfio ad scholia Aeschylea. Collatus ab Henrico Keilio sanctimonia non tantum artis, sed amicitiae. interposui libris prioribus quae a Francisco del Furia viro perillustri olim meo rogatu enotata

leviter discrepabant. Bandinii collatio servatur in bibliotheca Gottingensi, quam reddidisse se scripsit Wellauerus. — Omissa in conferendo repperi praeter nominum propriorum indicium quo veteres libri utuntur haec duo, versuum per quaedam intervalla a margine reductorum notationem, si quid eius modi in libro fuit diversum ab edito ad quem exactus; tum interpunctionem praeterquam in versibus prioribus CCCXXXVII, ubi ita indicatur, ut si hypodiastolen ubique sustuleris, quidquid discrimine nullo notato editur pro codicis scriptura sit habendum. In manu prima aut secunda adnotanda id ubique secutus sum quod in schedis ab amico perscriptum erat. cuius tamen hanc inveni observationem seorsum adpositam: 'quae altera manu addita aut correcta esse significavi pallidiore potissimum atramento ab ipsa verborum continuitate distincta, nescio an ab eodem homine cum iteratis curis codicem a se expressum tractaret et scholia quae eundem atramenti colorem prae se ferunt ascriberet, profecta sint. eiusdem originis ea sunt quae supra lineas etiam non addito 2 numero posui et quae addito γρ siglo ascripta sunt.' Idem homo fuerit, an diversi, non multum refert; ad quod diiudicandum aliquid momenti erit in eis quae ad librum quartum p. 250, 262 alibi, maxime p. 279 notantur. sed ex his eisque quae in proll. pp. LVIII, LIX dicta sunt cum appareat duobus libris archetypis scriptorem usum esse, ex utro eorum librorum scholiorum subscriptio quam p. 297 edidi deprompta videatur, scitu inprimis dignum. Keilius enim in collatione carminis notaverat, inter scholia et *Γένος Ἀπολλ.* olim praeteritae nuper demum locum fecit. de qua re in litteris ad me datis expositis eis quae in praefatione scholiorum p. 301 breviter complexus, haec adiecerat: 'hiernach kann ueber die fragliche subscription nur das zweifelhaft sein, ob sie die dinte des textes oder die der scholien hat, d. h. ob sie unmittelbar nach dem text oder zusammen mit den scholien geschrieben ist. dass sie in der schrift dem text entspricht und von dem schreiber des letztern herruehrt, ist als sicher anzunehmen. mir scheint aber doch schon aus der stelle am schluss des codex ziemlich klar, dass sie unmittelbar hinter dem text geschrieben ist. — — die subscription nimmt dieselbe stelle am schluss des vierten buchs ein, an der zu ende der uebrigen buecher die ueberschriften der folgenden, prima

mann, stehn; und deshalb muss ich sie, da in der collation ueber die schrift nichts bemerkt ist, auch als von derselben hand geschrieben ansehn. — — auch will es mir natuerlich scheinen, dass der schreiber, wenn er die subscription unter den scholien die er abschrieb fand, und sie zugleich mit diesen abschrieb, sie am rande unter das letzte scholion setzte.' — Reliqua de paginarum modo, de versuum ordine turbato et quae sunt eius modi suo quaeque loco notantur. In reddendis huius libri discriminibus vel levissimis ac specie futilibus id spectavi, ut ne quicquam eiusdem modi propter rei levitatem possit omissum videri. velut non modo *τὼ* *Α* 113 et *τᾶσδε* *Β* 432 adsunt in libro, quae in praef. ed. min. p. IX insuper habui, sed etiam *ὀιόμενον* *Α* 1037 *ὀίομαι* *Δ* 1652 *ἐυκραής* *Β* 1228 *Δ* 891 *ἐυκρέκτου* *Δ* 1194 et sescenta id genus. interdum vereor ne sub prelo prosodiae quaedam vocalium in primo adnotationis versu diffractae perierint, velut in carminibus p. 138 alibi accidit. eius modi vitio *Α* 464 factum ut cum plagulam ad collationem relegerem putarem me edidisse *ἠέ σε*, cum tamen voluerim *ἠ̈έ σε* et debuerim alterum ex codice notare. etiam proxima pagina mea negligentia v. 477 factum ut *ἠέτοι εἰσάτην* perperam disiungerentur. nec *Α* 54 *ῥοῆισιν* sed *ῥοηισιν* est in codice.

Eadem adcuratione usus sum in codice Guelferbytano conferendo et exhibendis eis quae cum ante aliquot annos librum egregia bibliothecae ducalis praefectorum humanitate mihi permissum tractarem enotaveram. membranaceus est formae quadratae, saeculi, ut mihi videbatur, XIII; ab aliis vel saec. XII vel XIIII dicebatur. paginae sunt CLV, schedarum quiniones, *B̃ν*, *Γ̃ν*, *δ̃ ν* signati, quorum discrimina adnotare neglexi. versus per paginas duodeviceni. lacuna quae inest post *Α* 560, versus *Δ* 1582 ad 1652 post 1719 transpositi, scholia, plerumque ex Etymologico dictata, notantur suo loco: versuum reductio aut adnotata aut ex ipso libro exhibita, quantum quidem opinor. scrībarum duorum alternis opera functorum indicia quae adesse videbantur in posita aut omissa nominum propriorum nota (quam tamen ipse omittere non debebam in *ἱερὸν αἶπύ* *Β* 807), in compendiis quibusdam syllabarum et in interpunctione, non nisi in hac adnotavi. Eius tamen interpunctionis pars potior toto libro constat nec indigna notatu videtur. de diastoles in articulo et

in anastrophe usu dixi in praef. ed. min. p. XVI. de anastrophe praecepit Nicanor ad Il. *Ψ* 650 *βραχὺ διασταλτέον ἐπὶ τὸ ἀντί*, 783 *μήτηρ ὥς Ὀδυσῆι: βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ ὧς, πρὸς τὸ μὴ ἀπεμφαίνειν συναπτόμενον.* aeque frequens est in codice Guelf. diastole post participium, velut *Α* 1135, 1187, 1196, 1271, 1312, 1362, de qua Nicanor ad Il. *Μ* 276 *Υ* 461, alibi sine dubio. Friedl. ad Nic. p. 94. — In scripturis notandis semel gravius erratum est *Β* 692; habet enim liber *αὔτως λοιβῇσι τε μειλίξασθαι κνίσσῃ.* deinde minus adcurate indicatum *Δ* 1625 inter *ἤ* et *δ' ἔπειτ'* spatium ex eius libri more relictum. praeterea moneo ne ulli scripturae ab aliis ex eo libro prolatae fides habeatur neve de mea fide dubitetur ubi is liber diorthosi vetustiore quam solet utitur, velut *Β* 1141 *Γ* 596, 896, 1366 alibi.

In tertio adnotationis ordine non pauca fortassis desunt quae vel neglexi vel ad manum non habebam, velut Eudociae Violarium et Philemonem Osanni, qui tamen pp. 42, 113 nihil habet quin a me ex Et. m. notatum sit *Α* 1139 *Δ* 777 et p. 109 quod supra p. CLIII de *ῥέθη πρόσωπον* posui. Ex Etymologico p. 781, 14 et 21 versum *Β* 621 praetermisi. Consulto poetarum saeculi tertii quarti quinti locos ex Apollonio expressos insuper habui, quia de his de integro quaestionem exercendam esse intelligebam. Scholia valde inconstanter ad partes vocavi cum vetera spernere coepissem, novis non ubique uterer. crediderim tamen quae verba poetae locis non suis in scholiis proferuntur a me esse indicata; quamquam in indice scholiorum ea ante omnia collecta dari oportebat. reliqua provisum est ne scholia evolventem latere possint.

In quarto adnotationis lemmate de eis agitur quae in carminibus a codice Laur. discrepantia in secundo aut tertio lemmate reperta non fuerint. sunt enim maximam partem emendationes hominum doctorum saeculorum quinque postremorum; nam scripturas librorum recentiorum quae plerumque commemorantur eo esse loco supra indicavi. inter quos Vaticanos et Parisinos metuendum est ut satis caute ex Wellaueri plerumque commentariis asciverim. Doctorum virorum iudicia multa sciens neglexi, Wernickii ad Triphyod. p. 169 de *Β* 779 et Struvii aut Struviorum, si memini, quaedam imprudens.

———

APOLLONII

ARGONAUTICA.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ Α.

Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
μνήσομαι, οἳ Πόντοιο κατα στόμα καὶ δια πέτρας
Κυανέας βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο
4 χρύσειον μετα κῶας ἐύζυγον ἤλασαν Ἀργώ.
τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
μοῖρα μένει στυγερή, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
7 δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτ' ἐτεὴν κατα βάξιν Ἰήσων
χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν δια ποσσὶν Ἀναύρου
10 ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθεν
κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν·
ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν ἀντιβολήσων

CODEX LAURENTIANUS. *Quatern. I pag.* 1 *adversa.* Ἀπολλωνίου ἀργοναυτικῶν. α. 2 κατὰ — διὰ 4 μετὰ (μετακῶασ *F*) — ἐῢζ. 5 ὥσμιν 6 στυγερὴ 7 |σίησι.' 8 μετέπειτα τεὴν κατὰ 9 διαποσσὶν ἀν αὐρου. 11 |ῆισιν.

CODEX GUELFERBYTANUS. *Quinionis I p.* 1 *adv.* 1 σέο φ., παλαιγένεα κλ. φωτῶν, 2 μνήσ.· οἳ — κατὰ — διὰ 3 |σύνη
4 μετὰ — ἐῢζ. — ἀργώ 5 πελίας — ἔκλ ὥς — |σσω, 6 |ρὴ τοῦδ' 8 δηρόν — |τα τεὴν κατὰ *gloss.* τεὴν] ἰδίαν 9 διὰ — ἀναύρου, *gloss.* ποταμοῦ ἐκείνου 10 ἔνερθε, 11 |ῇσιν.

TESTIMONIA GRAMMATICORUM. 1 *Fronto p.* 126 *ed. Nieb.* *Choerobosc. in Theodos. p.* 372 *et* 394. *Draco Strat. p.* 102 *Herm.*
10,11 *Tzetz. ad Lycophr.* 175.

EMENDATA AUT EMENDANDA. 8 μετέπειτ' αὐτὴν κατα *coni. A. Köchlyus probante God. Hermanno. quod editum est displicuit quibusdam, quia casus vocis praeter* ἐτεόν ἐτεά ἐτεαί *non videntur usurpari. decet ea amplificatio poetam analogeticum.* 9 ἄναυρον *acceperunt veteres interpretes et auctor Etym. m. p.* 100 *Sylb. extr.* Ἄναυρ *ipse Ap. Γ* 67 *et Simonid. apud Athen. IIII* 72.

εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
ῥέζε θεοῖς· Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
αἶψα δὲ τόνγ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
ἠὲ καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.
νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἄργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσιν.
νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλός, ὅσσα τ' ἔρεξαν
πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.
πρῶτά νυν Ὀρφῆος μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ' αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήικι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληίδος ἄγχι τεκέσθαι.
αὐτὰρ τόνγ' ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ ποταμῶν τε ῥέεθρα.
φηγοὶ δ' ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
ἀκτῆς Θρηικίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅγ' ἐπιπρὸ
θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ὀρφέα μὲν δὴ τοῖον ἑῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας

COD. LAUR. 16 |τωι 17 ἠέ (? ἠὲ F) — |σσηι 18 ἔτι κλείουσιν 19 καμεῖν |σύνησι. 21 δολιχῆστε — ὅσσατ' 23 |τάνυν — ῥάποτ' 24 |ἴκι 25 |γρωι — |πληΐδοσ 27 ἐνοπῆι ποταμῶντε 29 ἐπιτηλεθόωσαι 30 ὅ γ' 33 |σύνησι

COD. GUELF. 13 |νης· ἣν 14 ἥρας 15 τόν γ' ἐσιδὼν, ἐφρ. 16 |δέος· — ἐνὶ πόντω 17 ὀλέσση. 18 ἔτι κλείουσιν |δοί 19 p. 1 aversa. ἀθηναίης καμεῖν |σύναισι. 21 |ων δολ. — ἁλὸς ὅσσα τ' ἔρεξαν, 23 πρῶτα νῦν — |θα· — αὐτή 24 |ἴκι 25 οἰάγρω, — |ΐδος — |θαι 26 τόν γ' 27 ἐνοπῆ, 28 φηγοί — |δες κ. — |πῆς 30, 29 transpositi. 29 ἀκτῆς θρηϊκίας ζ. ἔτι τηλ. 30 |μοι ἃς ὅ γ' ἐπιπρό gloss. ϛιχόωσιν] πορεύονται κατὰ τάξιν 32 ἀέθλων, 33 πιθήσας,

GRAMM. 22 schol. Dionys. Perieg. 651. 29 ἀκτῇ Θρηϊκίῃ Ζώνης· ἐπιτηλεθάουσαι schol. Nic. Ther. 460. 30 στιχόωντο schol. Paris.

EM. 15 τόνδ' cod. Laur. 16. 18 Brunckii correctio ἐπικλ. evitari vix posse videtur. 23 πρῶτα μὲν...ὀρφ. cum ras. Laur. 16. 30 στιχόωσι recte habet et significat 'ordine stant' Arat. 371, Nicand. Ther. 442, ut memini etiam cl. Lobeckium monere.

34 *δέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.*
ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοσχεδόν, ὅν ῥα Κομήτης
γείνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο,
37 *Πειρεσιὰς ὄρεος Φυλληίου ἀγχόθι ναίων,*
ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας καὶ δῖος Ἐνιπεὺς
ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθεν εἰς ἓν ἰόντες.
40 *Λάρισαν δ' ἐπι τοῖσι λιπὼν Πολύφημος ἵκανεν*
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπι θωρήσσοντο,
43 *ὁπλότερος πολέμιζε· τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη*
γυῖα, μένεν δ' ἔτι θυμὸς ἀρήιος, ὡς τὸ πάρος περ.
οὐ δὲ μὲν Ἴφικλος Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπτο,
46 *μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν*
Αἴσων Ἀλκιμέδην Φυλακηίδα· τῆς μιν ἀνώγει
πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
49 *οὐ δὲ Φεραῖς Ἄδμητος ἐυρρήνεσσιν ἀνάσσων*
μίμνεν ὑπο σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
οὐ δ' Ἀλόπῃ μίμνον πολυλήιοι Ἑρμείαο
52 *υἱέες εὖ δεδαῶτε δόλους, Ἔρυτος καὶ Ἐχίων.*
τοῖσι δ' ἐπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν

COD. LAUR. 34 *βυστωνίδι (βιστ. F) In marg. ma. sec. γρ βιστῶ κέ γε κοιρανέοντα (γ̄ρ̄. καὶ βιστῶνί τε κοιρ. F)* 35 *ἀστερί αν |σχεδὸν — ῥακομήτησ* 37 *πιρεσιὰς — |λήΐου* 38 *ἐνθαμὲν ἀπιδανόστε* 39 *Quat. I p. 1 aversa* 40 *(λαρίσαν F) ἐπὶ* 41 *εἰλατίδησ⁝πρὶν* (ὃσ) *c. ras.; supra scr. ma. sec.?* 42 *ἐπὶθωρήσσοντο* 44 *γυῖα. μ. — ἀρήϊοσ ὡστὸ πάροσπερ.* 45 *οὐδεμεν — φυλάκηι* 47 *|κηΐδα. τ.* 48 *|λωι* 49 *οὐδεφερ. — ἐΰῤῥήν.* 50 *ὑπὸ* 51 *ἀλόπηι? — |λήϊοι* 52 *|λουσ ἔρ.* 53 *δ' επὶ — νισομένοισιν*

COD. GUELF. 34 *δέξατο· |ρίη |ντα* 35 *|δὸν ὂν* 36 *ἀπιεανοῖο ma. pr.* 37 *p. 2 adv. πειρεσίας· — ναίων·* 38 *|πεύς* 39 *|ρέονται ἀπόπροσθεν* 40 *ἐπὶ* 41 *|δης.ὂς* 42 *ἐπιθωρήσσοντο* 43 *πολέμιζε,* 44 *|ῖος, — περ* 45 *φυλάκη ἔνι, δηρ. |πτο* 47 *|κηΐδα· τῆς, μιν* 48 *ἐνι κριθῆναι ὁμίλω* 49 *ἐΰρρ. ἀνάσσων,* 50 *μίμνει — |κωδανίοιο* 51 *ἀλόπη — πολυλήϊου* 52 *υἱέες. εὖ — δόλους. ἔΰρυτος* 53 *τοῖ..σι δ' ἔπι, τρ. — |μένοισιν,*

EM. 34 *βυστωνίδι etiam Laur.* 16. 45 *οὐδέ μεν Laur.* 16. 50 *χαλκηδ. Laur.* 16. 53,54 *δ' επὶ — νισομ. — |φρύσσ. Laur.* 16.

Αἰθαλίδης· καὶ τὸν μὲν ἐπ' Ἀμφρύσσοιο ῥοῇσιν
Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Ἀντιανείρης.
ἤλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα Κόρωνος
Καινείδης, ἐσθλὸς μέν, ἑοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἔτι κλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτέ σφεας οἷος ἀπ' ἄλλων
ἤλασ' ἀριστήων· οἳ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
οὔτέ μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι·
ἀλλ' ἄρρηκτος ἄκαμπτος ἐδύσετο νειόθι γαίης,
θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
ἤλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν περι πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
ἠδὲ καὶ Εὐρυδάμας Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκεν.
καὶ μὴν Ἄκτωρ υἷα Μενοίτιον ἐξ Ὀπόεντος
ωρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.
εἵπετο δ' Εὐρυτίων τε καὶ ἀλκήεις Ἐρυβώτης,
υἷες ὃ μὲν Τελέοντος, ὃ δ' Ἴρου Ἀκτορίδαο·

COD. LAUR. 54 |δησ. καὶ — |ῆισιν 56 αὖτ' — |τηΐδοσ |ρησ. 58 μὲν· ἑ. 60 |σθαι· ὅτέφεασ 61 οἵ δ' 62 ἀγκλεῖναι *corr.* |ῖναι προτέρωι |νον· οὔτε 63 ἀλλ ἄρ. ἄκαμποσ — |ης 64 |ρῆισι — |τηισιν. 65 αὐ — |σιοσ· ὃν περιπάντων 67 πάϊσ 68 |πηΐδα 69 ὗια 70 ὦρσεν ἀρ. σὺν 71 εὐρυβώτησ 72 υἷεσ· ὁ μέντελέοντοσ. ὁ δ'

COD. GUELF. 54 αἰολίδης· — ἀμφρίσοιο ῥοῆσι 55 εὐπολέμια. 56 τώ δ' — |ΐδος 57 ἤλυθέ δ' 58 |νείδης. ἐσθλ. μὲν. — ἀμείων *ma. pr.* 59 ἀοιδοὶ, 60 ὀλέσθαι. ὅτε σφόδρα οἷος 61 οἵ δ' — |θέντες, 62 μιν ἐκλῖναι *ma. pr.* ἐγκλίναι *ma. sec.* — |νον οὔτε 63 |ης 64 |ρῆσι 65 ἤλυθέ τ αὖ — |σιος ὃν περὶ 66 |νῶν 67 πάϊς ἄγχι 68 |άδος, κτιμ. |ηΐδα |άασκε. 70 ὦρσεν ἀρ. σὺν 71 τὲ καὶ 72 ὁ μὲν — ὃ δ' — |αο

GRAMM. 59 — 64 Κ. γὰρ δὴ πρόσθεν ἔτι κλ. — ὅτε σφέας — οἵ δ' — οὔτε μιν — ἄῤῥ. ἄ. ἐδύσατο — *schol. ad Il. A* 264. 62 προτέρω — καὶ προτέρωσε. Ἀπολλώνιος *Et. M.* 691, 11. 63,64 *Eustath. ad Il. p.* 85 *ed. Lips.*

EM. 63 ἐδύσετο νηόθι *Laur.* 16. 67 ἤλυθεν εὐρ. *Laur.* 16. 71.73 ἐριβ. *Laur.* 16, *ut videtur.*

ἤτοι ὃ μὲν Τελέοντος ἐυκλειὴς Ἐρυβώτης,
Ἴρου δ' Εὐρυτίων. σὺν καὶ τρίτος ἦεν Ὀιλεύς,
ἔξοχος ἠνορέην καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
εὖ δεδαὼς δήοισιν, ὅτε κλίνωσι φάλαγγας.
αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης Κάνθος κίε, τόν ῥα Κάνηθος
πέμπεν Ἀβαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλεν
νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος. αἶσα γὰρ ἦεν
αὐτὸν ὁμῶς Μόψόν τε δαήμονα μαντοσυνάων
πλαγχθέντας Λιβύης ἐνι πείρασι δῃωθῆναι.
ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν·
ὁππότε κἀκείνους Λιβύῃ ἔνι ταρχύσαντο,
τόσσον ἑκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.
τῷ δ' ἄρ ἔπι Κλυτίος τε καὶ Ἴφιτος ἠγερέθοντο,
Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Ἑκηβόλος· οὐ δ' ἀπόνητο
δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.

COD. LAUR. 73 ὁ μέντελέοντος ἐΰκλ. εὐρυβώτησ 74 δ' ευρ. — ὀιλεὺσ (ὀϊλεύς *F*) 75 |ρέην. καὶ ἐπαΐξαι 76 δηΐοισιν. ὅτεκλιν. 77 *Quat. I p. 2 adv.* κίε. τόν ῥακαν. 78 |μένον. οὐ μὲν ἔμελλε 79 ὑπό τροποσ. α. 80 μόψοντεδαήμ. 81 |θέντας. λιβ. ἐνιπείρασι δηωθῆναι· 82 κακῶν — |ρεῖν. 83 κἀκείν. — ἐνιταρχύσαντο 84 κόλχων. ὅσσοντεπερ 85 δύσιέστε — αντολαὶ εἰ..σορ. *c. ras.* 86 τῶι δ' ἄρ' ἔπι *acc. in* ἔ *ab alia ma.* κλυτίοστε — |θοντο 87 |ροι ἀπ. ἐυρ. |εσ 88 ἐυρύτου ὧι — |βόλοσ οὐδ' 89 |νησ. αὐτῷ

COD. GUELF. 73 ὁ μὲν — ἐΰκλ. 74 |λεύς 75 |ρέην. καὶ ἐπαΐξαι 76 δαΐοισιν, — φαλαγκας. 77 κιε...τόν 78 |μένον οὐ — |λλεν, 81 πλαγχθ. ἐνιβύης ἐνὶ πείρ. *ma. pr.* δηωθ. 82 ἀνθρώποισι, κακὸν *corr.* κακῶν — |ρεῖν 83 ὁπότε *corr.* — λιβύη 85 |γὺς. δύσ. — ἀντολ. *supra scr.* α ἀνατολ. 86 τώ δ' ἄρ' ἔπι, κλυτιός — ἴφικτος *ma. pr.* |θοντο 88,87 *transpositi.* 87 υἷες. 88 ᾧ — ἐκηβόλος οὐδ' 89 αὐτῶ

GRAMM. 88 ὡς ἐν Ἰλιάδι φησί, οὔθ' Εὐρύτῳ ᾧ περὶ τόξον ἑκ. οὐδ' ἀπόνητο *schol. in Od.* Θ 224.

EM. 77 εὐβόιας *Laur.* 16. 82 κακόν *e schol., codd. Brunckii, et, ut videtur, cod. Laur.* 16. 89 ἑκών *non debuit temptari. apud ipsum Ap. bis praeter h. l. extat eo significatu quo Il.* Γ 66 τὸ ἑκών *ἐπὶ τοῦ βουληθείς τιθέμενον.*

τοῖσι δ' ἐπ' Αἰακίδαι μετεκίαθον· οὐ μὲν ἅμ' ἄμφω,
οὐδ' ὁμόθεν· νόσφιν γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
ἀφραδίῃ. Τελαμὼν μὲν ἐν Ἀτθίδι νάσσατο νήσῳ·
Πηλεὺς δὲ Φθίῃ ἐνὶ δώματα ναῖε λιασθείς.
τοῖς δ' ἔπι Κεκροπίηθεν ἀρήιος ἤλυθε Βούτης,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐυμμελίης τε Φάληρος.
Ἄλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· οὐ μὲν ἔτ' ἄλλους
γήραος υἷας ἔχεν βιότοιό τε κηδεμονῆας.
ἀλλά ἑ τηλύγετόν περ ὁμῶς καὶ μοῦνον ἐόντα
πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσιν.
Θησέα δ', ὃς περὶ πάντας Ἐρεχθείδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀίδηλος ὑπο χθόνα δεσμὸς ἔρυκεν,
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κοινὴν ὁδόν· ἦ τέ κεν ἄμφω
ῥηίτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
Τῖφυς δ' Ἁγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι

COD. LAUR. 90 δ' ἔπ' αιακ. |θον. οὐμὲν ἅμ ἄμφω 91 οὐδ' ὁμόθεν· 92 |νησ· ὅτε 93 |δίῃ· τελ. — |σωι (νήσσῳ *F*) 94 λ διασθεισ (διασθείς *F*) 95 |ήϊοσ — |τησ 96 ἐϋμμελίηστε (ἐυμμ. *F*) 97 οὐμὲν 99 ἀλλάε τηλ. — *in* ομῶσ *eras. circumfl.* 100 |σέεσι — |εσσι 101 π. πάντων (*'sic ead. man.'* *F*) 102 ἀΐδ. ὑποχθ. δ. ἔρυκε 103 |θωι — κεινὴν — ἤ τέκεν 104 ῥηΐτ. 106 |έων· ἑ.

COD. GUELF. 90 δ' ἔπ' — |θον οὐ μέν — |φω 91 οὐδ' ὁμόθεν, νόσφι 92 ἐξενάριξ.... 93 ἀφραδίῃ *deest a ma. pr.* τελωμὼν — νήσω 94 Φθίη ἔνι, δώμ. 95 τοῖς δ' ἔπι, κεκρ. |ήϊος |της 96 |τος ἐϋμελ. 97 ἑὸς οὐ 98 |μονῆας 99 ἕ, τηλ. — ἐόντα, 100,101 *omissi ma. pr. inserti ma. sec.* 101 πέρι 102 ἀΐδ. — ἔρυκε 103 πειρίθω — κείνην *ma. sec. em.* κοινὴν ὁδὸν. ἤ τέ 104 ῥηΐτ. 105 τίφυς δ' ἀγνυάδης ἐϋφαέα 106 θεσπεσίων. — μὲν *om. ma. pr.* — |ῆναι.

GRAMM. 94 Πηλ. δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναῖε λ. *schol. Pind. Nem.* ε 25.

EM. 99 ὁμῶς *etiam Laur.* 16. 100 μεταπρέπει *Laur.* 16. 103 κοινήν *praeter hominem Byzantinum in Guelf. em. Spanhemius: accedere videntur cod. Laur.* 16 *et duo Brunckii.* |δόν. οἵ τέ κέν αιέα *Laur.* 16. 105 σιφυαέα *Laur.* 16.

κῦμ' ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ' ἀνέμοιο θυέλλας
καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
ὦρσεν Ἀθηναίη, μετα δ' ἤλυθεν ἐλδομένοισιν.
αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε· συν δέ οἱ Ἄργος
τεῦξεν Ἀρεστορίδης κείνης ὑποθημοσύνῃσιν.
τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
ὅσσαι ὑπ' εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
Φλίας δ' αὖτ' ἐπι τοῖσιν Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν,
ἔνθ' ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι,
πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ἀσωποῖο.
Ἀργόθεν αὖ Ταλαὸς καὶ Ἀρήιος, υἷε Βίαντος,
ἤλυθον ἴφθιμός τε Λεώδοκος, οὓς τέκε Πηρὼ
Νηληίς· τῆς δ' ἀμφι δύην ἐμόγησε βαρεῖαν
Αἰολίδης σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιο Μελάμπους.
οὐ δὲ μὲν οὐδὲ βίην κρατερόφρονος Ἡρακλῆος
πευθόμεθ' Αἰσονίδαο λιλαιομένου ἀθερίξαι.
ἀλλ' ἐπεὶ ἄιε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης Λυρκήιον Ἄργος ἀμείψας
τὴν ὁδόν, ᾗ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνι βήσσαις
φέρβετο Λαμπείης, Ἐρυμάνθιον ἂμ μέγα τῖφος,

COD. LAUR. 107 |ησ· ἐ. δ'ανέμ. |λασ. 109 αὐτήμιν τριςωνὶσ 110 ἄρσεν — μετὰ δ' ἤλυθ. 112 ἄρ' ἐστορ. — |ηισι. 113 (*ita*, τὼ) 114 ὑπειρεσίῃισιν (ὑπειρησίῃσιν *F*) 115 *Qu. I f.* 2 *avers.* φλείασ — ἐπὶ 116 |γῆισιν 118 |ήϊοσ 119 ἴφθιμόστε 120 |λήῑς — ἄμφι (?) 122 οὐδεμὲν οὐδεβίην 124 ἄϊε 125 ἀπαρκαδίησ λυγκήῑον 126 ὁδὸν — ὅσρ' ενὶ |σσησ 127 ἀμμεγατῖφοσ

COD. GUFLF. 107 |ρείης. ἐσθλ. 108 |λίω — |ρασθαι 110 |μένοισι 112 |ρίδης, κείν. |σύνησι 113 τῶ, καὶ — νηῶν. 115 φιλίας — ἐπὶ — |νεν. 116 |νύσσοιο ἕκητι 117 |γῆσιν 118 |ϊος — |τος 119 |θον. ἴφθ. — |κος οὓς — πυρώ 120 |ληῖς· — ἀμφὶ 121 |πους· 122 οὐδε 123 |μένου, 124 ἄϊε — |ώων 125 λυγκήϊον 126 ὁδὸν ἥ — |πριον ὅς ῥ' ἐνὶ |σσησ 127 |πείης ἐρυμανθιον ἀμέγατίφος *ma. pr.*

GRAMM. 115 — 117 Φλίας αὖτ' ἐπὶ — *Paus. II* 12, 6.

EM. 125 Λυρκήιον *scholia Laur. servarunt.* 126 $\overset{\text{τὴν}}{\text{στεῖβ'}}$ ὁδὸν *Laur.* 16.

τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσιν
δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων,
αὐτὸς δ' ᾗ ἰότητι παρ' ἐκ νόον Εὐρυσθῆος
ὡρμήθη· σὺν καί οἱ Ὕλας κίεν ἐσθλὸς ὀπάων,
πρωθήβης, ἰῶν τε φορεὺς φύλακός τε βιοῖο.
τῷ δ' ἔπι δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
Ναύπλιος. ἦ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο·
Ναύβολος αὖ Λέρνου· Λέρνόν γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
Προίτου Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
πρίν ποτ' Ἀμυμώνη Δαναὶς τέκεν εὐνηθεῖσα
Ναύπλιον, ὃς περὶ πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
Ἴδμων δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
Ἄργος, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν
ἤιε, μή οἱ δῆμος ἐυκλείης ἀγάσαιτο.
οὐ μὲν ὅγ' ἦεν Ἄβαντος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
γείνατο κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσιν
Λητοΐδης· αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν
οἰωνούς τ' ἀλέγειν ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.

COD. LAUR. 128 πρώτοισι (ἐνιπρώτοισι *F*) — ἀγορῃισι 130 δ' ῆι — παρεκνόον |θῆοσ. 131 σὺν 132 τεβιοῖο 133 τῶι δ' επειδὴ *corr.* επιδὴ 134 |οσ. ῆ 135 λέρνου. λέρνον γεμὲν 136 ναυπλίδαο. ποσ. 137 |ναΐσ 138 |λίῃισιν· 139 δ' *a ma. sec.* (*alia man. F*) 141 ῆϊε· μή — ἔϋκλ. 142 |τυμον· ἀλλάμιν 143 |λίδῃισιν (|λίδῃσιν *F*) 144 |δησ. α. 145 |νούστ' ἀλέγειν. ἠδ ἔμπ.

COD. GUELF. 128 τὸν, μὲν ἐνὶ — |ρῇσιν 129 |των· 130 αὐτός δ' ῆ |τι, παρ' ἐκ 131 κίεν. ἐσθλ. ὀπάω· 132 |θήβης ἴων τε (*in rasura*) πορφυρεὺς *ma. pr.* — |οιο 133 τῶ δ' ἔπι, 134 |ος. ἢ γὰρ *ma. pr.* — |δαο 135 λέρνου *deest a ma. pr.* λέρνον 136 ναυπλίδαο 137 |ναῖς — |θεῖσα, 138 |πλιον. — |ίῃσιν 139 |θεν ὅσσοι ἔναιον, 140 ἄργος. — νοῖσι 141 ῆϊε· — ἔϋκλ. (*supra scr.* ἕνεκα) |σαιτο 142 ἄβαντος, ἐτήτυμον. — αὐτός 143 |λίδῃσι *ma. pr.* 144 ἐδίδαξε 145 |σθαι

GRAMM. 129 μεγάλων ἀπεσείσατο νώτων *Simplicius in Empedocl. p.* 16 *ed. Peyr.*

EM. 128 *ex scriptura c. Laur.* πρώτοισι *et testimonio scholiorum de portis Mycenarum O. Schneiderus vocem* ἀγορῇσιν *in dubium vocabat.* ἄορον *secundum Hesych. fuit* πυλών. 131 σὺν δὲ οἱ ὕλας *Laur.* 16.

καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν Πολυδεύκεα Λήδη
Κάστορά τ' ὠκυπόδων ὦρσεν δεδαημένον ἵππων
Σπάρτηθεν· τοὺς δ' ἦγε δόμοις ἔνι Τυνδαρέοιο
τηλυγέτους ὠδῖνι μιῇ τέκεν· οὐ δ' ἀπίθησεν
νισσομένοις· Ζηνὸς γὰρ ἐπάξια μήδετο λέκτρων.
οἵ τ' Ἀφαρητιάδαι Λυγκεὺς καὶ ὑπέρβιος Ἴδας
Ἀρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
ἀμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
ῥηιδίως καὶ νέρθε κατα χθονὸς αὐγάζεσθαι.
σὺν δὲ Περικλύμενος Νηλήιος ὤρτο νέεσθαι,
πρεσβύτατος παίδων, ὅσσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
δῶκεν ἀπειρεσίην ἠδ' ὅ,ττι κεν ἀρήσαιτο
μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνι ξυνοχῇ πολέμοιο.
καὶ μὴν Ἀμφιδάμας Κηφεύς τ' ἴσαν Ἀρκαδίηθεν,
οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Ἀφειδάντειον ἔναιον,
υἷε δύω Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ' ἰοῦσιν
Ἀγκαῖος, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπεν,
τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος. ἀλλ' ὃ μὲν ἤδη

COD. LAUR. 147 κάστορατ' 148 |τηθεν. τ. 149 μιῆι τέκεν οὐδ' 150 νεισομ. 151 οἵτ' 152 ἔβαν. μεγάληι — |κῆι 153 *Qu. I p. 3 adv.* 154 ὄμμασιν. εἰ ετεόν 155 ῥηϊδ. — κατὰ (κατά *F*) 156 |λήϊοσ 157 παίδων. ὅσσοι πύλῶι 158 θείοιο. ποσ. 159 |σίην. ἠδ' ὅ ττι 160 |νάμενοσ· τὸ — ἐνιξυνοχῆι |μοιο· 161 |δάμασ· κηφεύστ' 162 ἔναιον· 163 ἀλεοῦ. τρίτατόσγε 164 ρα — ἔπεμπε. 165 |νέστεροσ. ἀλλ' ὁ

COD. GUELF. 147 ὦρσε δεδαημένων *ma. pr.* |πων, 148 τούς δ' ἦγε — ἐνὶ 149 μιῆ — οὐδ' ἀπίθησε 150 νεισομ. *supra scr.* πλευσομένοις 151 ἴδης 152 ἀρήνηθεν, ἔβαν. — |κῆ 154 |σιν. εἰ — γέ 155 ῥηϊδ. — κατὰ 156 συν — |ῖος — |σθαι 157 |δων ὅσσ. |λω 158 ἀλκήν 159 |σίην. ἠδ' ὅ ττι 160 |χῆ |μοιο 162 ἔναιον 163 γέ μεν 164 |ος· τὸν — λυκίοργος *ma. pr.* λυκίοργος (ε supra scr.) *ma. sec.* ἔπεμπε 165 τῶν, ἄμφω — |ρος ἀλλ' ὁ

GRAMM. 151 ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ Πίνδαρος Ἀφαρῆος (*l.* Ἀφάρητος) ὑποτίθουσι τὴν εὐθεῖαν *Et. M.* 175, 27. 155 νέρθεν ὑπὸ χθονός *schol. in Arist. Plut.* 210. καὶ ἔνερθεν ὑπὸ χθονός *Suidas s. v.* Λυγκέως.

EM. 164 Ἀγγαῖος *ubique Laur.* 16.

γηράσκοντ' Ἀλεὸν λίπετ' ἂμ πόλιν ὄφρα κομίζοι,
παῖδα δ' ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσεν.
βῆ δ' ὅγε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος ἀμφίτομόν τε
δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν. ἔντεα γάρ οἱ
πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
βῆ δὲ καὶ Αὐγείης, ὃν δὴ φάτις Ἠελίοιο
ἔμμεναι· Ἠλείοισι δ' ὅγ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
ὄλβῳ κυδιόων· μέγα δ' ἵετο Κολχίδα γαῖαν
αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων.
Ἀστέριος δὲ καὶ Ἀμφίων Ὑπερασίου υἷες
Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιίδος, ἥν ποτε Πέλλης
πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν Αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἔπι τοῖσι λιπὼν Εὔφημος ἵκανεν,
τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἔπι γλαυκοῖο θέεσκεν
οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτεν πόδας· ἀλλ' ὅσον ἄκροις
ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
ἤτοι ὃ μὲν πτολίεθρον ἀγανοῦ Μιλήτοιο

COD. LAUR. 166 ἀμπόλιν — |ζοι. 167 δ' εὸν — ὄπασσε. 168 ὅ γε — δέροσ. ἀμφ. 169 |ρῆι — μέγαν. ἐντεγὰρ *acc. postrem. a ma. sec.* (ἔνθε γάρ οἱ *F*) 170 |τηι — καλειῆ. (καλείῃ *F*) 171 αἰ κέμπωσ *corr.* κένπωσ 172 |γείησ. ὃν 173 ἔμμεναι. ἠλείοισι δ' ὅ γ' 174 |διόων. μέγαδ' ἵετο — γαῖαν· 175 κόλχων· 177 |ΐδοσ. ἣν 179 ἐπὶ — λιπὼν πολύφημοσ ἵκανε. 180 |δάωνι. ποδωκ. 181 κούρη· 182 ἐπὶ — |σκεν. 183 |ματοσ· οὐδε — |δασ· ἀ. 184 |ρῆι — |θῶι *acc. del.?* 185 δύω 186 ὁ μὲν

COD. GUELF. 166 |πετ' αὐ πόλιν — |ζοι 167 σφετερήισι — |σσεν 168 ὅ γε — ος ἀ *litterae in ras.* 169 |ρῆ 170 |τη ἔγκρυψε καλιῆ 171 αἴ κέν πως καὶ τὸν — |σθαι 172 |γείης. ὃν 173 |ναι ἠλείοισί δ' ὅ γ' — |λευεν 174 |ων μέγα 175 |χων 177 |ΐδος 178 |λοῖο 179 |πὼν πολύφημος ἵκανε· 181 |ρη 182 τῆνος ἀν. 183 |τος οὐδὲ — |δας ἀλλ' 184 |ρῆ — |θω 185 |το 186 ὁ μὲν πολίεθρον

EM. 170 πρωτοπάτωρ ἀλ. *Laur.* 16. 172 αὐγείας *Laur.* 16. 178 πρωτοπάτωρ ἐπ. *Laur.* 16. Αἰγιαλοῖο *correxit O. Schneiderus ex Paus. VII* 26, 14 *et Strab. VIII p.* 386. 179 Εὔφ. *libri Brunckiani.* 186 *Guelf. scripturae nihil tribuendum; Et. M.* 694, 40.

187 νοσφισθεὶς Ἐργῖνος, ὃ δ' Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης,
Παρθενίην, Ἀγκαῖος ὑπέρβιος· ἴστορε δ' ἄμφω
ἠμὲν ναυτιλίης ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
190 Οἰνείδης δ' ἐπι τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
ἀλκήεις Μελέαγρος ἀνήλυθε Λαοκόων τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεός· οὐ μὲν ἰῆς γε
193 μητέρος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ Οἰνεὺς
ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν·
ὧδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
196 ἡρώων. τοῦ δ' οὔτιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀίω,
νόσφίν γ' Ἡρακλῆος, ἐπελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσιν.
199 καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδόν, εὖ μὲν ἄκοντι,
εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης Ἴφικλος ἐφωμάρτησε κιόντι.
202 σὺν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνου πάις Ὠλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἡφαίστοιο·
τούνεκ' ἔην πόδα σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὔ κέ τις ἔτλη
205 ἠνορέην τ' ὀνόσασθαι· ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦεν
πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσονι κῦδος ἀέξων.

COD. LAUR. 187 |σθεισ. ἐργῖνοσ. ὁ δ' — ήρησ 188 παρθενίησ — |βιοσ. 189 |λίησ· ἦδ' 190 ἐπὶ 191 *Q. I p. 3 av.* 192 |φεόσ. οὐ μὲν ἰῆσγε 193 μητέροσ. ἀλλά — τέκε. τὸν μὲν ἄρ' 194 ἠδηγηραλ. 195 ὧδ ἔ. 196 |ων· τοῦ — οἶω· 197 νόσφιν γ' — |θέμεν· εἶ κ ἔτι 198 |βαντα. μετ. 199 ὁδὸν· εὐ — |τι· 200 ἐνσταδίῃ. δεδ. — |σθαι· 201 κιοντι· 202 συν δε — παῖσ |οιο· 203 |κλησιν· γενεὴν γε — |στοιο. 204 τοὔνεκ ἔην πόδασ σιφλὸσ. (|φλόσ *F*) — οὐκέτισ ἔτλη. 205 |σθαι. ὃ

COD. GUELF. 187 ὃ δ' — |ρης 188 |νίης ἀγκ. |βίος, ἴστ. 189 |λίης, ἠδ' ἄρεος, |το 190 ἐπὶ — |νος. 191 |θε. λαοκ. τε 192 |φεὸς οὐ 193 αλλά *gloss.* θῆσσα ἐπίκλην, οὐκ ἔχουσα φέρνην, πενιχρὸς καταλειφθεῖσα ὑπὸ πατρὸς, ὑπὸ δὲ τῶν ἀγχιστέων προικιζομένη κατὰ νόμον 193 τὸν, μὲν ἄρ' οἰνεύς 194 |λεν 196 |ων, τοῦ δ' οὔ τιν' — οἶω 197 νόσφι γ' — εἰ κετῖ μ'ουνον 198 |λοῖσι 199 ὁδὸν εὖ — |τι 200 |διη — |ρεσθαι 201 |όντι 202 παῖς 203 |στοιο 204 τοὔνεκ' — πόδα...σιφλὸς ἀτ. δ. οὐ δέ τις 206 |σιν ἰήσ.

EM. 188 Παρθενίην *ex emend. Brunckii.* 197 εἴ κέ τι μ. *Laur.* 16. 202 παῖς *Laur.* 16. 204 πόδε *Laur.* 16 *et Pariss.* οὐδὲ τις ἔτλη *Laur.* 16.

ἐκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν Ἴφιτος Ὀρνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
ἦμος ἔβη Πυθὼ δὲ θεοπροπίας ἐρεείνων
ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν.
Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε Βορήιοι υἷες ἵκοντο,
οὕς ποτ' Ἐρεχθηὶς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια
ἐσχατιῇ Θρήκης δυςχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τήνγε
Θρηίκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν
Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.
καί μιν ἄγων ἕκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
κλείουσιν, ποταμοῖο παρα ῥόον Ἐργίνοιο,
λυγαίοις ἐδάμασσε περι νεφέεσσι καλύψας.
τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφι δὲ νώτοις
κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
κυάνεαι δονέοντο μετα πνοιῇσιν ἔθειραι.
οὐ δὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάις μενέαινεν Ἄκαστος
ἰφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑῇος
μιμνάζειν, Ἄργός τε θεᾶς ὑποεργὸς Ἀθήνης·

COD. LAUR. 207 ἐκδ ἄρα 208 |γαώσ. — |θεν. 209 ἧμοσ — ἀρεείνων 210 |λίησ. — μιν ἑῶσ ὑπ. δόμοισι. (δόμοισιν *F*) 211 καλαίς τεβορήϊοι 212 οὖσποτ ἐρεχθηῗσ — ὠρίθυια (ωρίθ. *F*) 213 |τιῆι — |μέρου. ἔνθ ἄρατῆν (*acc. hic dub.*) γε 214 θρηΐκ. 215 |ρῶι — |σαν· 216 καί μην *corr.* μιν 217 παραῤῥόον |νοιο· 218 περινεφέεσσι 219 ἐρύμνὰς 221 |γέασ. ἀμφι δε 222 υπάτ. 223 μετὰ πνοιῆισιν 224 οὐδεμὲν — παΐσ 226 ἀργόστε θ. ὑπὸεργὸσ |νησ.

COD. GUELF. 208 |γαὼς ξεῖν. — |θεν 209 πυθώδε 210 δόμοισι. 211 |ίς τε |ϊοι — |το 212 |ῖς — ὠρείθ. 213 ἐσχατιαῖς θρήκ. |ρου ἔνθ' ἅ. τήν γε 214 θρηΐκ. β. ἀνεθρέψατο |θεν 215 |σαν 216 ἕκαθεν, 217 |σιν ποταμοὶ, *ma. pr.* παρὰ ῥό..ν *ma. pr.* |νοιο *gloss.* κλείουσ.] ἀσφαλίζουσιν 218 περὶ — |ψας 219 ἐρυμνάς 220 |γας μ. — |σθαι 221 |γέας ἀμφὶ 223 μετὰ — |ραι 224 οὐδὲ — πάϊς 225 ἐνὶ πατρὸς ἑοῖο 226 |ζειν ἄργος τε — |νης

GRAMM. 211 Ζ. α. Κ. τ. β. υ. ἱκέσθην *El. M.* 411, 4.

EM. 208 εὐβόλου ἐκγ. *Laur.* 16. 210 τότε γάρ *suasit Köchlyus* 214 ἀνερέψατο *Laur.* 16. 219 ἐρυμν. *Laur.* 16.

ἀλλ' ἄρα καὶ τῷ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
τόσσοι ἄρ Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο,
τοὺς μὲν ἀριστῆας Μινύας περιναιετάοντες
κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
ἔμμεναι· ὥς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηίδος ἐκγεγαυῖα.
αὐτὰρ ἐπεὶ δμώεσσιν ἐπαρτέα πάντ' ἐτέτυκτο,
ὅσσα περ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες,
εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι,
δὴ τότ' ἴσαν μετα νῆα δι' ἄστεος, ἔνθά περ ἀκταὶ
κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες· ἀμφὶ δὲ λαῶν
πληθὺς σπερχομένων ἄμυδις θέεν· οἳ δὲ φαεινοὶ
ἀστέρες ὣς νεφέεσσι μετέπρεπον· ὧδε δ' ἕκαστος
ἔννεπεν εἰσορόων συν τεύχεσιν ἀίσσοντας
„Ζεῦ ἄνα, τίς Πελίαο νόος; πόθι τόσσον ὅμιλον
ἡρώων γαίης Παναχαιίδος ἔκτοθι βάλλει;
αὐτῆμάρ κε δόμους ὀλοῷ πυρὶ δῃώσειαν
Αἰήτεω, ὅτε μή σφιν ἑκὼν δέρος ἐγγυαλίξῃ.
ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα, πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν.“
ὣς φάσαν ἔνθα καὶ ἔνθα κατα πτόλιν· αἱ δὲ γυναῖκες
πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον
εὐχόμεναι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὀπάσσαι.

COD. LAUR. 227 ἀλλ ἄρα 228 ἄρ' |νιδῃ. συμμ. 229 *Qu. I p. 4 adv.* 232 ἔμμεναι. ὥσδὲ 233 |ΐδοσ ἐΰγεγαυῖα. 235 ὅσσαπερ 236 εὐτ' ἂν ἄγηι — ὑπεὶρ 237 μετὰ — ἔνθα περ 238 ἀμφιδελαῶν 239 πληθὺσ ἐπερχομένων — θέεν. οἱ 240 |πρεπον. 241 εἰσορόων συντεύχ. αἴσσοντασ· 242 ἄνα. τίσ — νόοσ. πόθι 243 |ΐδοσ — βάλλει. 244 |μάρ καὶ δόμ. — δημώσαιαν 245 |τεω. ὅτε μήσφιν — |ξηι· 246 |θα· πόν. 247 ὥσφάσαν — καταπτόλιν. αἱ δε 248 χεῖρασ |ρον. 249 |δεσ. ὀπ.

COD. GUELF. 227 ἐνικριθῆναι ὁμίλω, 228 ἄρ' |δη — |το. 230 πάντες· ἐπεὶ 232 ὡς δὲ 233 |ΐδος 234 |κτο 235 ὅσσάπερ — νῆες 236 ἄγη — ὑπεὶρ — |σθαι 237 μετὰ — |ος ἔνθα περ ἀκταί 239 ἐπερχ. — θέεν οἱ δὲ φαεινοί *gl.* πληθ.] πλῆθος 240 ὥς 241 ἀΐσσ. 242 ἄνα. τίς — νόος πόθι 243 |ΐδος — βάλλει. 244 αὐτῆμαρ, κὲ — ὀλοῶ — δηώσ. 245 |λίξη. 246 |θα πόνος δ' ἄπρηκτον ἰοῦσιν: 247 κατὰ πτόλιν, 249 |σσαι

EM. 239 *emendavit Aug. Meinekius ad Theocr. XXI 49.*

ἄλλη δ᾽ εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο δάκρυ χέουσα
„δειλὴ Ἀλκιμέδη, καὶ σοὶ κακὸν ὀψέ περ ἔμπης
ἤλυθεν· οὐδ᾽ ἐτέλεσσας ἐπ᾽ ἀγλαΐῃ βιότοιο.
Αἴσων αὖ μέγα δή τι δυσάμμορος. ἦ τέ οἱ ἦεν
βέλτερον, εἰ τὸ πάροιθεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεὶς
νειόθι γαίης κεῖτο, κακῶν ἔτι νῆις ἀέθλων.
ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, ὅτ᾽ ὤλετο παρθένος Ἕλλη,
κῦμα μέλαν κριῷ ἅμ᾽ ἐπικλύσαι. ἀλλὰ καὶ αὐδὴν
ἀνδρομέην προέηκε κακὸν τέρας, ὥς κεν ἀνίας
Ἀλκιμέδῃ μετόπισθε καὶ ἄλγεα μυρία θείη.“
 αἳ μὲν ἄρ ὧς ἀγόρευον ἐπὶ προμολῇσι κιόντων.
ἤδη δὲ δμῶές τε πολεῖς δμῳαί τ᾽ ἀγέροντο,
μήτηρ δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν βεβολημένη. ὀξὺ δ᾽ ἑκάστην
δῦνεν ἄχος· συν δέ σφι πατὴρ ὀλοῷ ὑπο γήρᾳ
ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν.
αὐτὰρ ὃ τῶν μὲν ἔπειτα κατεπρήυνεν ἀνίας
θαρσύνων, δμώεσσι δ᾽ ἀρήια τεύχε᾽ ἀείρειν
πέφραδεν· οἳ δὲ τὰ σῖγα κατηφέες ἠείροντο.
μήτηρ δ᾽ ὡς τὰ πρῶτ᾽ ἐπεχεύατο πήχεε παιδί,
ὧς ἔχετο κλαίουσ᾽ ἀδινώτερον, ἠύτε κούρη

COD. LAUR. 250 ἄλληδ᾽ — δάκρὐχέουσα. 251 |δη· καὶ — |πησ· 252 |θεν. οὐδ᾽ 254 |ρον. εἰ 255 |ϊσ 256 |ξον. ὅτ᾽ 258 ὧσκεν 260 αἱ μὲν ἄρ ὡσ — ἐπὶ |λῆισι 261 ἤδη δὲ δμῶέστε — |ντο. 263 |χοσ. συν δέσφι — ὑπὸ 265 |ὕνεν 266 |ϊα τεύ-χεαείρειν 267 *Qu. I p. 4 av.* |δεν. οἱ δὲ σίγα 268 ὡστὰπρῶτ᾽ — |δὶ 269 ὢσέχετο — ἀδινώτερον. ἠῦτε

COD. GUELF. 250 δακρυχέουσα· 251 δειλὸς ἀλκιμέδη. 252 οὐδ᾽ — ἀγλαΐηι |τοιο 254 |ρον εἰ τὸ πάροιθεν, ἐνὶ 255 |ϊς 256 |ξον ὅτ᾽ — παρ...νος *ma. pr.* ἕλλη 257 κριῶ — |σαι· — |δήν 258 |ηκε, 259 θείη, 260 οἱ *ma. pr. corr.* αἱ μὲν ἄρ ὢς — ἐπὶ |λῆσι *gloss.* προμολ.] προαυλίαις καὶ προεξόδοις 261 δμῶες τε — |ντο 262 βεβολομένη. ὀξύ 263 σὺν — ὑπὸ 264 |πὰς. ἐν 265 |ὕνεν 266 |νων. δμ. — |ϊα 267 οἱ δὲ σίγα, κατ. 268 ἐπιχεύατο πήχεα παιδί, 269 ἀδινώτως, ἠῦτε

GRAMM. 255 νήϊς ἀέθλων *Et. M.* 604, 13.

EM. 267 *cod. Vatic.* 150 πέφραδεν οἱ δ᾽ αἶψα κατηφ. *Laur.* 16 *ut reliqui*, οἱ δὲ σίγα. *Ad emendationem nihil certi, nisi quod* σῖγα κατηφιόων *est* Γ 123 *et* σιγῇ δειδιότες *apud Hom.* οἱ δ᾽ ἄρα σῖγα *coniecerunt G. Bernhardyus et Chr. Zieglerus.*

οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα
μύρεται, ᾗ οὐκ εἰσὶν ἔτ᾽ ἄλλοι κηδεμονῆες,
ἀλλ᾽ ὕπο μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἠγηλάζει·
καί ἑ νέον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξεν,
τῇ δέ τ᾽ ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτῃ,
οὐ δ᾽ ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεκτεῖ·
ὣς ἀδινὸν κλαίεσκεν ἑὸν παῖδ᾽ ἀγκὰς ἔχουσα
Ἀλκιμέδη. καὶ τοῖον ἔπος φάτο κηδοσύνῃσιν
„αἴθ᾽ ὄφελον κεῖν᾽ ἦμαρ, ὅτ᾽ ἐξειπόντος ἄκουσα
δειλὴ ἐγὼ Πελίαο κακὴν βασιλῆος ἐφετμήν,
αὐτίκ᾽ ἄπο ψυχὴν μεθέμεν, κηδέων τε λαθέσθαι,
ὄφρ᾽ αὐτός με τεῇσι φίλαις ταρχύσαο χερσίν,
τέκνον ἐμόν· τὸ γὰρ οἶον ἔην ἔτι λοιπὸν ἐέλδωρ
ἐκ σέθεν, ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω.
νῦν γε μὲν ἡ τὸ πάροιθεν Ἀχαιιάδεσσιν ἀγητὴ
δμωὶς ὅπως κενεοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισιν,
σεῖο πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος, ᾧ ἔπι πολλὴν
ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἔπι μούνῳ

COD. LAUR. 271 |ται. ἧι 272 μητρυῆι (ὑπὸ μητρυιῇ *F*) 273 ἐνέον — |ξεν. 274 τῆι — |μένηι — ἄτηι. 275 οὐδ ἔχει — ὀρεχθεῖ. 276 ἀδεινὸν *ma. pr., corr.* |διν. *ma. sec.* 277 |μέδη· καὶ — |νηισιν 278 αἴθ ὄφ. — ἧμαρ ὅτ ἐξ. 279 |τμὴν. 280 ἀπὸ — |σθαι. 281 τεῇισι — τάρχύσασ *accentus posterior deletus* (τάρχυσασ, supra ασ: αο, *'sic al. man.' F*) χερσὶν. 282 ἐμόν. τὸ 283 ἐκσέθεν. ἄλλα 284 γεμὲν ἢ *ma. pr.* ἡ *ma. sec.* — |ϊάδ. 285 |ῖσ ὅπωσ κεν (ὅπωσκεν *F*) ἑοῖσι — ἐνμεγάροισιν. 286 δὺσάμμοροσ ὧι 287 πάροσ. ὧι ἐπὶ *ma. pr.*, ἔπι *ma. sec.*

COD. GUELF. 270 |συῦσα, 271 |ται. ᾗ — |ῆες 272 μητρυιῇ — |ζει 273 καὶ ἑ — ἐστυφέλιζε· 274 τῇ δέ — ἄτηι, 275 οὐδ᾽ — γόον ὅσον ἐρεχθεῖ· 276 ἀδιν. 277 φάτο, κηδ. 278 ἦμαρ. ὅτ᾽ 279 |τμήν 280 ἀπὸ — μεθέμεν, κηδ. — |σθαι 281 αὐτὸς με τεῇσι — τάρχυσα χέρεσσι· *gloss. ma. sec.* τὸ σ̄ ἐκβάλλεται τοῦ μέτρου ἕνεκα. 282 ἐμὸν τὸ, γὰρ 283 σέθεν· ἄλλα 284 ἢ τοπάροιθεν |ϊαδ. |τή 285 |ῖς ὅπως κεν ἑοῖσι γε λείψομαι — |ροισι 286 πόθῳ — δυσάμμωρος, ὧ — |λλήν 288,287 *transp.* 287 ἔχον, πάρος, ὧ ἐπὶ μούνω

EM. 273 ἢ ἑ νέον *suasit Köchly.* καί *est B* 361. 275 *ita visum scribendum*, ὀρεκτεῖ, *ut habet Hesych. p.* 777, *et plane differre a B* 49 *Oppian. Hal. B* 563. 281 ταρχύσαο *cod. Vat.* 150, *ut videtur, et veteres editi. cod. Laur.* 16 ταρχυσας. 285 κενεοῖσι *Vat.* 150 *et scholia Paris., ut fertur. emenduverat D. Huetius.*

μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. ἔξοχα γάρ μοι
Εἰλείθυια θεὰ πολέος ἐμέγηρε τόκοιο.
ὤ μοι ἐμῆς ἄτης. τὸ μὲν οὐδ᾿ ὅσον, οὐδ᾿ ἐν ὀνείρῳ
ὠισάμην, εἰ Φρίξος ἐμοὶ κακὸν ἔσσετ᾿ ἀλύξας."
ὣς ἥγε στενάχουσα κινύρετο· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι γοάασκον ἐπισταδόν· αὐτὰρ ὃ τήνγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρηγορέων προσέειπεν
„μή μοι λευγαλέας ἐνιβάλλεο, μῆτερ, ἀνίας
ὧδε λίην· ἐπεὶ οὐ μὲν ἐρητύσεις κακότητος
δάκρυσιν, ἀλλ᾿ ἔτι κεν καὶ ἐπ᾿ ἄλγεσιν ἄλγος ἄροιο.
πήματα γάρ τ᾿ ἀίδηλα θεοὶ θνητοῖσι νέμουσιν.
τῶν μοῖραν κατὰ θυμὸν ἀνιάζουσά περ ἔμπης
τλῆθι φέρειν· θάρσει δὲ συνημοσύνῃσιν Ἀθήνης
ἠδὲ θεοπροπίῃσιν, ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος
ἔχρη, ἀτὰρ μετέπειτά γ᾿ ἀριστήων ἐπαρωγῇ.
ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθι μετ᾿ ἀμφιπόλοισιν ἕκηλος
μίμνε δόμοις, μὴ δ᾿ ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηί·
κεῖσε δ᾿ ὁμαρτήσουσιν ἔται δμῶές τε κιόντι."
ἦ, καὶ ὃ μὲν προτέρωσε δόμων ἐξῶρτο νέεσθαι.
οἷος δ᾿ ἐκ νηοῖο θυώδεος εἶσιν Ἀπόλλων
Δῆλον ἀν᾿ ἠγαθέην, ἠὲ Κλάρον, ἢ ὅγε Πυθώ,
ἢ Λυκίην εὐρεῖαν ἐπι Ξάνθοιο ῥοῇσιν,

COD. LAUR. 288 καί ὕστατον. ἔξοχαγάρμοι 289 ειλήθυια *ead. ma. corr.* 290 οὐδ ὅσον — |ρωι(?) 291 ὠϊσάμην. εἰ 292 ὡσἥγε 294 |έειπεν. 295 μήμοι 297 |σιν. ἀλλ᾿ 298 πήματαγάρ τ᾿ αἴδ. 299 κατὰθυμὸν ἀνιάζουσάπερ 300 φέρειν. — |σύνῃσιν 301 |σιν. ἐπεὶ 302 ἔχρη. ἀτ. μετέπειταγ᾿ — |γῆι. 303 μεταμφιπόλ. |λοσ. 304 δόμοισ· μὴδ ὄρν. — νηΐ. 305 *Qu. I p. 5 adv.* κεῖσεδ᾿ — δμῶέστε 306 ὃ μὲν 307 οἷοσδ᾿ 308 ἀν ἠγ. — κλάρον· ἢ ὅ γε πυθῶ· 309 ἐπὶ — ῥοῇισι

COD. GUELF. 289 ἐμέγειρε *corr.* |κοιο 290 ὤ μοι — της· τὸ — |ρῳ 291 ὠϊσάμην εἰ 292 |χουσα, κιν. 293 |σταδὸν, αὐτὰρ ὅ *gl.* ἐπιστ.] ἐφιστάμεναι ἑκάστη ἐν αὐτῇ 294 |έειπε 295 ἐνιβάλλ.ο μῆτερ ἀν. 296 λίην, ἐπεὶ 298 αἴδηλα, θεοὶ — νέμουσι· 299 κατὰ — ἔμπης, 302 ἔχρη. ἀτ. 304 δόμοις. μηδ᾿ — ἀεικελλῖη — νηΐ· 305 δμῶες τε 306 ο μὲν — δόμων ὧρτο νέεσθαι. 308 |έην ἠὲ |ρον ἢ ὅ γε |θώ 309 ἐπὶ — ῥοῇσι,

GRAMM. 304 *schol. Aristoph. Plut.* 63.

EM. 292 τῇ δὲ *suas. Wellauerus.* 306 δόμων ἄρα ὦρτο *Laur.* 16.

τοῖος ἀνα πληθὺν δήμου κίεν· ὦρτο δ' ἀυτὴ
κεκλομένων ἄμυδις. τῷ δὲ ξύμβλητο γεραιὴ
Ἰφιὰς Ἀρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα,
καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν, οὐ δέ τι φάσθαι
ἔμπης ἱεμένη δύνατο, προθέοντος ὁμίλου·
ἀλλ' ἣ μὲν λίπετ' αὖθι παρακλιδόν, οἷα γεραιὴ
ὁπλοτέρων, ὃ δὲ πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἐλιάσθη.
αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόληος ἐυδμήτους λίπ' ἀγυιάς,
ἀκτὴν δ' ἵκανεν Παγασηίδα, τῇ μιν ἑταῖροι
δειδέχατ' Ἀργῴῃ ἄμυδις παρα νηὶ μένοντες.
στῆ δ' ἆρ ἐπι προμολῆς· οἳ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο.
ἐς δ' ἐνόησαν Ἄκαστον ὁμῶς Ἄργόν τε πόληος
νόσφι καταβλώσκοντας, ἐθάμβησαν δ' ἐσιδόντες
πασσυδίῃ Πελίαο παρ' ἐκ νόου ἰθύοντας.
δέρμα δ' ὃ μὲν ταύροιο ποδηνεκὲς ἀμφέχετ' ὤμους
Ἄργος Ἀρεστορίδης λάχνῃ μέλαν· αὐτὰρ ὃ καλὴν
δίπλακα, τήν οἱ ὄπασσε κασιγνήτη Πελόπεια.
ἀλλ' ἔμπης τὼ μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα
ἔσχετο· τοὺς δ' ἀγορὴν δὲ συνεδριάασθαι ἄνωγεν.
αὐτοῦ δ' ἰλλομένοις ἐπι λαίφεσιν ἠδὲ καὶ ἱστῷ

COD. LAUR. 310 ἀναπληθὺν — ὦρτο δ' ἀϋτὴ 311 |δισ· τῶι δε 312 *vers. om. ma. pr., inter lineas insertus ma. sec.* 313 οὐδἔτι *spir. poster. a ma. sec.* (οὐδ' ἔτι *F*) 315 ἡ μὲν — |δὸν 316 ὁ δὲ 317 ἐπείραπόληοσ ἐϋδμ. — |ασ 318 |ἴδα τῆι 319 ἀργῴηι ἄμυδισ παρανηῒ 320 ἐπιπρομολῆσ οἱ δ' 321 ἄργον τε 323 πασσυδίηι — παρεκνόου ἰθύνοντασ. 324 ὁ μὲν 325 |χνηι 327 ἀλλέμπησ τῶ μέντε 329 ἐπὶ — ἱστῶι

COD. GUELF. 310 ἀνὰ — ἀϋτή 311 τῶ δὲ — |ραιή 312 |τειρα 313 οὐδέ τι φθάσαι 314 ἱεμένη 315 ἡ μὲν — |δὸν οἷα γεραίη 316 ὁ δὲ — ἀποπλαχθεὶς 317 ῥα πολι.ος ἐϋδμ. — |άς 318 ἀκτήν δ' ἵκανε |ἴδα, τῆ 319 ἀργώη — παρὰ |ῒ |τες. *gloss.* δειδ.] ἔλαβον 320 ἄρ' ἐπὶ ..ρομολῆς· οἳ δ' 321 ..καστον ὁμῶς, ἄργον τε πόληος *corr.* πόλιος 322 καταβλώσκονταθάμβησάν δ' 323 πανσυδίη *ma. pr., corr. ma. sec.* — παρὲκ — ἰθύνοντας 324 ὁ μὲν 325 ἄργο.. αρεσριστορίδης λάχνη 326 |κα τήν — |πεια 327 ἕκαστα ἔσχετο 328 ἔσχ. *abest* ἀγορήνδε 329 ἱστῶ

GRAMM. 320 σ. δ. ἆ. ἐπὶ προμολῇσιν οἱ δ. ἀ ἠερέθοντο *schol. Laur. ad Α* 1174.

EM. 323 ἰθύοντας *ex coniect. Brunckii. Apoll. prosodiam verbi* ἐπιθύω *secutus est.*

κεκλιμένῳ μάλα πάντες ἐπισχερὼ ἑδριόωντο.
τοῖσιν δ' Αἴσονος υἱὸς ἐυφρονέων μετέειπεν
„ἄλλα μὲν ὅσσα τε νηὶ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικεν,
πάντα παρ' εὖ κατα κόσμον ἐπαρτέα κεῖται ἰοῦσιν.
τῷ οὐκ ἂν δηναιὸν ἐχοίμεθα τοῖο ἕκητι
ναυτιλίης, ὅτε μοῦνον ἐπιπνεύσουσιν ἀῆται.
ἀλλά, φίλοι, — ξυνὸς γὰρ ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω,
ξυναὶ δ' ἄμμι πέλονται ἐς Αἰήταο κέλευθοι —
τούνεκα νῦν τὸν ἄριστον ἀφειδήσαντες ἕλεσθε
ὄρχαμον ἡμείων, ᾧ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτο,
νείκεα συνθεσίας τε μετα ξείνοισι βαλέσθαι."
ὣς φάτο· πάπτηναν δέ νέοι θρασὺν Ἡρακλῆα
ἥμενον ἐν μέσσοισι· μιῇ δέ ἑ πάντες ἀυτῇ
σημαίνειν ἐπέτελλον· ὃ δ' αὐτόθεν, ἔνθά περ ἧστο,
δεξιτερὴν ἀνα χεῖρα τανύσσατο φώνησέν τε
„μήτις ἐμοὶ τόδε κῦδος ὀπαζέτω. οὐ γὰρ ἔγωγε
πείσομαι· ὥστε καὶ ἄλλον ἀναστήσεσθαι ἐρύξω.
αὐτός, ὅτις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο."
ἦ ῥα μέγα φρονέων· ἐπι δ' ἤνεον, ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης. ἀνα δ' αὐτὸς ἀρήιος ὤρνυτ' Ἰήσων

COD. LAUR. 330 |μένωι μάλαπάντεσ ἐπὶ σχερῶ ἑδρ. 331 ἐΰφρ. 332 ὅσσατενηῒ ἐφοπλίσασθαι 333 πάντα γὰρ εὖ (γὰρ αὖ F) κατακόσμον 334 τῷ οὐ κὰν 335 ἐπὶπνεύσ. (ἐπὶ πνεύσουσιν F) 336 ἀλλαφίλοι 337 δἄμμι — |θοι. 338 τοὔνεκα 339 ὑμείων 340 |σίαστε μεταξείνοισι 341 ὢσφάτο· — δὲνέοι 342 ἥμενον ἐν μεσσοισι μιῆι — αὐτῆι 343 ὁ δ' — ἔνθαπερ 344 ἀναχεῖρα — φώνησέντε 345 *Qu. I p. 5 av.* οὐγὰρ 347 αὐτὸσ 348 ἠρα μέγαφρονέων ἐπὶ δῆνεον 349 ἀναδ' — |ϊοσ

COD. GUELF. 330 |μένω, — ἑδρ. 331 ἐΰφρ. |πεν. 332 τὲ νηῒ ἐφοπλίσασθαι ἔοικε 333 π. γὰρ εὖ κ. κοσμ., ἐπαρτέως *ma. rec. corr.* — ἰοῦσι. 334 τῶ, οὐκ ἂν — ἕκητι. 336 ἀλλὰ φιλοι, — |σσω 337 ξυναίδ' — |θοι· 339.340 *in marg. ma. paulo recentiore.* 339 ὑμείων ὦ κεν 340 μετὰ — βάλλεσθαι. 341 δὲ νέον 342 |σι, μιῆ — αὑτῇ 343 ὅδ' — |στο 344 ἀνὰ — τε. 345 μή τις 346 |μαι, ὅς γε καὶ 347 αὐτὸς ὅτις |ρε καὶ 348 |έων. ἐπι δ' ἥνεον ὡς 349 |κλέης· ἀνα — |ῖος

EM. 333 *O. Schneideri coniectura editur. Δ 223.* πάντα μάλ' εὖ *Huetius, alii alia.* κεῖνται *Laur.* 16. 338 τούνεκα δη τὸν — ἕλεσθαι (ε) *Laur.* 16. 339 ἡμείων *e codd. Brunck. et Vat.* 150. 346 ὅς γε *etiam Laur.* 16.

γηθόσυνος, καὶ τοῖα λιλαιομένοις ἀγόρευεν
„εἰ μὲν δή μοι κῦδος ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι,
μηκέτ' ἔπειθ', ὡς καὶ πρίν, ἐρητύοιτο κέλευθα.
νῦν γε μὲν ἤδη Φοῖβον ἀρεσσάμενοι θυέεσσιν
δαῖτ' ἐντυνώμεσθα παρασχεδόν. ὄφρα δ' ἴασιν
δμῶες ἐμοὶ σταθμῶν σημάντορες, οἷσι μέμηλεν
δεῦρο βόας ἀγέληθεν ἓυ κρίναντας ἐλάσσαι,
τόφρά κε νῆ' ἐρύσαιμεν ἔσω ἁλός, ὅπλα δὲ πάντα
ἐνθέμενοι πεπάλαχθε κατα κληῗδας ἐρετμά.
τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπάκτιον Ἐμβασίοιο
θείομεν Ἀπόλλωνος, ὅ μοι χρείων ὑπέδεκτο
σημανέειν δείξειν τε πόρους ἁλός, εἴ κε θυηλαῖς
οὗ ἔθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆι.“
ἦ ῥα, καὶ εἰς ἔργον πρῶτος τράπεθ'· οἱ δ' ἐπανέσταν
πειθόμενοι· ἀπο δ' εἵματ' ἐπήτριμα νηήσαντο
λείῳ ἐπι πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα
κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀποέκλυσεν ἅλμη.
νῆα δ' ἐπικρατέως Ἄργου ὑποθημοσύνῃσιν
ἔζωσαν πάμπρωτον ἐυστρεφεῖ ἔνδοθεν ὅπλῳ
τεινάμενοι ἑκάτερθεν, ἵν' εὖ ἀραροίατο γόμφοις
δούρατα καὶ ῥοθίοιο βίην ἔχοι ἀντιόωσαν.

COD. LAUR. 351 εἰ μεν δήμοι 352 μηκέτ ἔπειτ' ὡσ — πρὶν 353 γεμὲν ἤδη 355 δμῶ ἐσ ἐμοὶ 356 ἐϋ 357 τόφρακενῆ' — ἁλὸς ὅπλατεπάντα 358 κατακληίδασ 359 τείωσδ' 361 δείξειντε — ἁλὸσ 362 οὗ ἔθεν — |λῆϊ. 363 ἦρα — τραπετ'· οἱ δ' 364 ἀποδεῖματ' 365 ἐπὶ — οὐκεπέβαλλε 367 νῆαδ' — |σύνῃσιν 368 ἐϋστρ. — |πλωι

COD. GUELF. 350 |νος. καὶ — ἀγόρευσεν. 352 πρὶν ἐρ. |θα 353 θυέεσσι 354 |νώμεθα |σχεδὸν. ὄφρα δ' ἴωσι 355 μέμηλε 356 ἔϋκρίνοντας 357 τόφρα — |λὸς, ὅπλα τε 358 κατὰ κληΐδας 360 |νος ὅ 361 ἁλὸς εἴ 362 οὗ ἔθεν — |λῆϊ 363 ἦ ρα — οἵ δ' 364 |νοι ἀπο 365 λειω ἐπὶ |μῶνι τὸν, οὐκ 366 ἀπέκλυσεν ἅλμη. 368 ἐϋτρεφεῖ 369 |θεν ἵν'

EM. 350 ἀγόρευσεν *Laur.* 16. 352 ἔπειτ' ὡς *Laur.* 16. 356 κρίνοντας *Laur.* 16. 357 δέ *in* τε *abiit ut* B 200, 766, 940, 1198 Γ 376 Δ 214. 363 τρέπεθ' *Laur.* 16. 368 ἐϋστρεφῆ *Laur.* 16. ἔνδοθεν *improbavit v. cl. Aug. Boekhius Urk. ueb. d. att. Seew. p.* 137. *scribendum fortassis* ἔμπεδον, ἐνδυκές. *fuerunt, si memini, qui de hac cinctura interpretarentur Catull.* 64, 174. *Etym. magn.* 22, 20 ἄζωστος ναῦς ἐστιν ἡ ἀνυπήλιφος.

σκάπτον δ' αἶψα κατ' εὖρος ὅσον περιβάλλετο χῶρον,
ἠδὲ κατα πρώειραν ἔσω ἁλὸς ὀσσάτιόν περ
ἑλκομένη χείρεσσιν ἐπιδραμέεσθαι ἔμελλεν.
αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον
στείρης, ἐν δ' ὁλκῷ ξεστὰς στορέσαντο φάλαγγας·
τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπι πρώτῃσι φάλαγξιν,
ὥς κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτάων φορέοιτο.
ὕψι δ' ἄρ ἔνθα καὶ ἔνθα μεταστρέψαντες ἐρετμὰ
πήχυιον προὔχοντα περι σκαλμοῖσιν ἔδησαν.
τῶν δ' ἐναμοιβαδὶς αὐτοὶ ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθεν,
στέρνά θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν. ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
βήσαθ', ἵν' ὀτρύνειε νέους κατα καιρὸν ἐρύσσαι·
κεκλόμενος δ' ἤυσε μάλα μέγα· τοὶ δὲ παράσσον
ᾧ κράτεϊ βρίσαντε μιῇ στυφέλιξαν ἐρωῇ
νειόθεν ἐξ ἕδρης, ἐπι δ' ἐρρώσαντο πόδεσσιν

COD. LAUR. 371 κατεῦροσ ὅσον περὶ βάλλεται χῶρος 372 κατα-πρώραν ἔσω 373 ἐπὶ δραμέεσθαι 374 προτέρωι? χθαμαλώ τερόν *acc. a ma. sec.?* 376 κλίνασ *corr.* κλίναν ἐπὶ 377 ὥσκεν 379 πηχύϊον προὔχ. περισκαλμ. 380 αὐτοὶ ἐν ἕσταθεν 381 ἐν δάρα τῖφ. 382 βήσατ' ἵν' — κατακαιρὸν 383 δ ἤϋ-σεμάλαμέγα· — |ᾶσσον 384 *Qu. I p. 6 adv.* ὧι κάρτεϊ (βρίσαν τε *F*) — μιῆι — |ωῆι 385 ἐξ ἕδρησ ἐπὶ δ' ερρ.

COD. GUELF. 371 ὅ(σον)περιβ. 372 οἱδὲ (ἡ) κατὰ πρώραν — |λος, ὀσσ. 375 |ρης. ἐν δ' ὁλκῶ 376 κλίναν — |σι φάραγξιν *gloss.* κοιλό-τησι 377 — |οιτο 378 ὕψι δὲ ἔνθα — |τμά 379 πηχύϊον προὔχ. 380 |ρωθεν 381 στέρνα — |σαν ἐν — τίφυς 382 |σαθ' ἵν' — κατὰ — |σσαι 383 ἤϋσε — μέγα τοὶ δὲ τάρασσον 384 ὧ — βρίσαντες, μιῇ 385 ἐπὶ — πόδεσσι *gloss.* νειόθ.] ἐσχάτως

GRAMM. 379 πήχυιον προὔχοντα, Ἀπολλώνιος. οἱ μὲν, μικρὸν ἱμαντίδιον... οἱ δὲ, τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς κώπης... *Et. M.* 671, 8.

EM. 371 χῶρος *etiam Laur.* 16. χῶρον *cum Brunckio praeferendum visum. Nic. Ther.* 169 περιβάλλεται εὖρος ὅσοντ' — ἤνυσε τέκτων, *ubi* εὖρος *subiectum: apud Apoll. vero idem quod in* ἑλκομένη. 372 πρῴραν εἴσω *Laur.* 16. πρώειραν *em. Th. Bergkius comm. cr. v. c. p. 4 not. 1. Vid. Et. m.* 692, 35. 380 *fuit qui* ἐπέσταθεν *suaderet.* τῶν *ab* ἐναμοιβαδὶς *pendet, ut* Δ 199, *et significat* ἐρετμά, *non* σκαλμούς; *explicatio vocis* πήχυιον *apud Etymologum commenticia videtur.* 383 μάλαμμέγα *Laur.* 16. 384 βρίσαντες μιῇ *Laur.* 16. βρίσαντες ἰῇ *Brunckius; vid. proleg. I, 4.*

προπροβιαζόμενοι· ἡ δ' ἕσπετο Πηλιὰς Ἀργὼ
ῥίμφα μάλ'· οἱ δ' ἑκάτερθεν ἐπίαχον ἀίσσοντες.
αἱ δ' ἄρ ὑπο τρόπιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες
τριβόμεναι· περι δέ σφιν ἀιδνὴ κήκιε λιγνὺς
βριθοσύνῃ, κατόλισθε δ' ἔσω ἁλός· οἱ δέ μιν αὖθι
ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν.
σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυον· ἐν δέ οἱ ἱστὸν
λαίφεά τ' εὐποίητα καὶ ἁρμαλιὴν ἐβάλοντο.
αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα περιφραδέως ἀλέγυναν,
κληῖδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο,
ἄνδρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίαν· ἐκ δ' ἄρα μέσσην
ᾕρεον Ἡρακλῆι καὶ ἡρώων ἄτερ ἄλλων
Ἀγκαίῳ, Τεγέης ὅς ῥα πτολίεθρον ἔναιεν.
τοῖς μέσσην οἴοισιν ἀπο κληῖδα λίποντο
αὔτως, οὔτι πάλῳ· ἐπι δ' ἔτρεπον αἰνήσαντες
Τῖφυν ἐυστείρης οἰήια νηὸς ἔρυσθαι.
ἔνθεν δ' αὖ λάιγγας ἁλὸς σχεδὸν ὀχλίζοντες
νήεον αὐτόθι βωμὸν ἐπάκτιον Ἀπόλλωνος,
Ἀκτίου Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον· ὦκα δὲ τοίγε
φιτροὺς ἀζαλέης στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης.
τείως δ' αὐτ' ἀγέληθεν ἐπιπροέηκαν ἄγοντες

COD. LAUR. 386 ἡ δ' ἑσπ. 387 οἱ δ' — ἀΐσσ. 388 ἄρ ὑποτρόπιδι 389 περιδέσφιν αϊδνὴ |κιελιγν. 390 |λισθεδ ἔσω ἁλὸ̓σ· (*utroque acc.*) οἱ δέμιν 393 λαίφεατ' ευπ. — ἐβάλλοντο. 394 ἔπει τα 395 κληῒδ. 396 ἐκδάραμέσσ. 397 ἥρεον |κλῆϊ 398 ὅσραπτολ. *inter* |θρον *et* ἔν. *rasura trium litterarum.* 399 μέσσην εἰ οισιν (μεσσηνείοισιν *F*) ἀπὸ |ῒδα 400 δ' ετρεπ. 401 εὔστ. οἰήιανηῶν *corr.* νηὸσ 402 λάϊγγ. 403 ἐπακτίου ἀπ. 404 ὦκαδὲτοί γε 406 δ αὐτ ἀγέληθεν |ηκεν (α *supra*)

COD. GUELF. 386 προπροβῖβαζόμενοι· ἣ δ' — ἀργώ 387 οἵ δ' — ἀΐσσ. 388 αἵ δ' ἂρ' — |βαρῆ 389 ἀϊδν. — λιγνύς 390 |σύνη· κατόλισθέ — ἁλὸς· οἱ δέ 391 ἀνασΰράζ. *corr. ead. ma.* 392 ἱστὸν *ma. sec. scriptum.* 393 ἐβάλλοντο. 394 ἔπειτα ἔκ. — |ναν 395 |ῒδ. — πάλω |μοιράσαντο 397 ἥρ. |κλῆϊ 398 |καίω τεγ.. ησ ὅς ρα — |ἔναιε 399 μεσσην ὅοισιν *ma. pr.* ἀπὸ |ῒδα |ντο, 400 οὔ τι πάλω· ἐπὶ 401 ἔϋστ. |ϊα νηὸς ἐρύσασθαι. 402 |ϊγγ. — σχ. ὀπλίζοντες, *gloss.* ἑτοιμάζοντες 403 αὐτόθι νηὸν (*supra scr.* γρ. βωμὸν) ἐπακτίου *gloss.* ὑψηλοῦ |λωνος. 404 τοί γε

οἴοισιν

EM. 399 ἑιοισιν *Laur.* 16. 403 ἐπάκτιον *ex emend. Brunckii.*

βουκόλοι Αἰσονίδαο δύω βόε. τοὺς δ' ἐρύσαντο
κουρότεροι ἑτάρων βωμοῦ σχεδόν. οἳ δ' ἄρ ἔπειτα
χέρνιβά τ' οὐλοχύτας τε παρέσχεθον. αὐτὰρ Ἰήσων
εὔχετο κεκλόμενος πατρώιον Ἀπόλλωνα
„κλῦθι, ἄναξ Παγασάς τε πόλιν τ' Αἰσωνίδα ναίων,
ἡμετέροιο τοκῆος ἐπώνυμον, ὅς μοι ὑπέστης
Πυθοῖ χρειομένῳ ἄνυσιν καὶ πείραθ' ὁδοῖο
σημανέειν. αὐτὸς γὰρ ἐπαίτιος ἔπλευ ἀέθλων.
αὐτὸς νῦν ἄγε νῆα συν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις
κεῖσέ τε καὶ παλίνορσον ἐς Ἑλλάδα. σοὶ δ' ἂν ὀπίσσω
τόσσων, ὅσσοι κεν νοστήσομεν, ἀγλαὰ ταύρων
ἱρὰ πάλιν βωμῷ ἐπιθήσομεν· ἄλλα δὲ Πυθοῖ,
ἄλλα δ' ἐς Ὀρτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσω.
νῦν δ' ἴθι, καὶ τήνδ' ἡμίν, Ἑκηβόλε, δέξο θυηλήν,
ἥν τοι τῆσδ' ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηὸς
πρωτίστην· λύσαιμι δ', ἄναξ, ἐπ' ἀπήμονι μοίρῃ
πείσματα σὴν δια μῆτιν· ἐπιπνεύσειε δ' ἀήτης
μείλιχος, ᾧ κ' ἐπι πόντον ἐλευσόμεθ' εὐδιόωντες.“
ἦ καὶ ἅμ' εὐχωλῇ προχύτας βάλε. τὼ δ' ἐπι βουσὶν
ζωσάσθην, Ἀγκαῖος ὑπέρβιος Ἡρακλέης τε.
ἤτοι ὃ μὲν ῥοπάλῳ μέσσον κάρη ἀμφι μέτωπα
πλῆξεν, ὃ δ' ἀθρόος αὖθι πεσὼν ἐνερείσατο γαίῃ·

COD. LAUR. 409 χέρνιβάτ' |χύταστε 410 |ῖον 411 |σάστε πόλιντ' |δαναίων 412 ὅσμοι 415 συναρτεμ. 416 κεῖσέτε 418 βωμῶι 419 ἐσορτυγ. 420 δ ἴθι — ἡμῖν — |λὴν 422 *Qu. I p. 6 av.* δ ἄναξ — |ρηι 423 διαμῆτιν· ἐπὶ πνεύσ. 424 ὧικ' ἐπὶ — ευδ. 425 |λῆι προ σχύτας *ma. pr.* — ἐπὶ 426 |κλέησ̃τε 427 ὁ μὲν ῥοπάλωι — (ἀμιμέτωπα '*sic*' *F*) 428 δ ἀθρόωσ

COD. GUELF. 407 ἐρύσαντο, 408 σχεδὸν. οἳ δ' ἄρ' 409 χέρνιβα *gloss.* λέβητα — παρέσχεθεν. — ἰήσσων· 410 |ῖον |λωνα 411 |θι ἄναξ παγ. — |ων 412 |μον. ὅς 413 πυθοῖ χρωμένω 414
ὄρσον σοι
|θλων 415 σὺν 416 παλῖνορσος — |δα σο̃ δ' *supra scr. ma. paulo recentiori* 418 |μῶ |σομεν, ἄλλα καὶ πυθοῖ, 420 ἴθι καὶ τήνδ' ἡμῖν ἐκ. 421 ἐπιβάθρα — νηός 422 δ' ἄναξ ἐπ' — |ρη 423 διὰ μῆτιν ἐπ. 424 ὧ κ' ἐπὶ 425 |λῆ — τώ δ' ἐπὶ βουσί 426 τε 427 ὁ μὲν |λω — ἀμφὶ 428 ξεν ὃ δ' — γαίη

EM. 427 ἀμφὶ μετώπῳ *Brunckius ex codd. Paris. fort. recte.* μέτωπα *fuit olim apud Homerum Il.* Π 70 *et* μετώπω Ζ 10.

Ἀγκαῖος δ' ἑτέροιο κατα πλατὺν αὐχένα κόψας
χαλκείῳ πελέκει κρατεροὺς διέκερσε τένοντας·
ἤριπε δ' ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσιν.
τοὺς δ' ἕταροι σφάξάν τε θοῶς, δεῖράν τε βοείας,
κόπτον, δαίτρευόν τε, καὶ ἱερὰ μῆρ' ἐτάμοντο,
καδ δ' ἄμυδις τάγε πάντα καλύψαντες πύκα δημῷ
καῖον ἐπι σχίζῃσιν· ὁ δ' ἀκρήτους χέε λοιβὰς
Αἰσονίδης, γήθει δὲ σέλας θηεύμενος Ἴδμων
πάντοσε λαμπόμενον θυέων ἄπο τοιό τε λιγνὺν
πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀίσσουσαν·
αἶψα δ' ἀπηλεγέως νόον ἔκφατο Λητοΐδαο
„ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
ἐνθάδε κῶας ἄγοντας· ἀπειρέσιοι δ' ἐνι μέσσῳ
κεῖσέ τε δεῦρό τ' ἔασιν ἀνερχομένοισιν ἄεθλοι.
αὐτὰρ ἐμοὶ θανέειν στυγερῇ ὑπο δαίμονος αἴσῃ
τηλόθι που πέπρωται ἐπ' Ἀσίδος ἠπείροιο.
ὧδε κακοῖς δεδαὼς ἔτι καὶ πάρος οἰωνοῖσιν
πότμον ἐμὸν πάτρης ἐξήιον, ὄφρ' ἐπιβαίην
νηός, ἐυκλείη δὲ δόμοις ἐπιβάντι λίπηται.“
ὣς ἄρ ἔφη· κοῦροι δὲ θεοπροπίης ἀίοντες
νόστῳ μὲν γήθησαν, ἄχος δ' ἕλεν Ἴδμονος αἴσῃ.

COD. LAUR. 429 δ' ετέρ. κατὰπλατὺν 430 δίεκερσε 431 (περιῤῥαδὴσ *F*) 432 σφάξαντε 433 |τρεόντε 434 καδδάμυδισ — πύκαδημῶι 435 ἐπισχίζῃισιν 437 ἀπὸ τοιό τελιγνὺν 438 ἀῖσσ. 439 αἶψαδ' 441 κῶιας — μέσσωι 442 κεῖσέτεδεῦρό 443 ὑπὸ — αἴσηι 444 πουπέπρωται 445 ὧδεκακοῖσ 446 ἐξηΐον οφρ' ἐπὶ βαίην 447 ἐϋκλείηδὲδόμ. 448 ἄρ' — δε — ἀΐοντ. 449 ἄχοσδ' ἕλεν

COD. GUELF. 429 κατὰ 430 |κείω 431 |εσσι *gloss.* περιρρηδεῖς ἐπὶ ὀχημάτων ἢ ἐπικείμενοι ἢ ἐριμμένοι 432 σφάξαν — |ως δεῖραν — |ας 433 |ον δαιτ. τε καὶ — |το 434 καδδ' — τά γε — |μῶ 435 ὃ δ' — λοιβάς 436 |δης. γήθ. 437 θυέων, ἀπὸ, τοῖο τε λιγνήν 438 περιφερέαις *corr. ma. sec.* ἑλίκεσιν — ἀΐσσ. 439 |δαο. 440 ἡμῖν μὲν 441 ἐνὶ μέσσω 442 κεῖσε τε δεῦρο τ' ἔασσιν 443 στυγερῆς ὑπο — αἴση 444 ποῦ — |ροιο 445 κακοῖσι δεδ. 446 ἐξήει ὄφρ' ἐπιβαίη *ma. pr.* ἐξήειν ὄ. ἐπιβαίην *ma. sec.* 447 νηὸσ, ἐϋκλ. 448 ἄρ' — |προπίας ἀΐοντ. 449 |στω — |σαν ἄχ.

GRAMM. 431 ἤ. δ' ἀ. ἐπιῤῥηδὴς κ. ἀντὶ τοῦ περιῤῥαγείς. *Et. M.* 372, 39.

ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ,
αἱ δὲ νέον σκοπέλοισιν ὑποσκιόωνται ἄρουραι,
δειελινὸν κλίνοντος ὑπο ζόφον ἠελίοιο,
τῆμος ἄρ ἤδη πάντες ἐπι ψαμάθοισι βαθεῖαν
φυλλάδα χευάμενοι πολιοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
κέκλινθ' ἑξείης· παρα δέ σφισι μυρί' ἔκειτο
εἴδατα καὶ μέθυ λαρόν, ἀφυσσαμένων προχόῃσιν
οἰνοχόων· μετέπειτα δ' ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισιν
μυθεῦνθ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρα δαιτὶ καὶ οἴνῳ
τερπνῶς ἑψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη.
ἔνθ' αὖτ' Αἰσονίδης μὲν ἀμήχανος εἰν ἑοῖ αὐτῷ
πορφύρεσκεν ἕκαστα κατηφιόωντι ἐοικώς.
τὸν δ' ἄρ ὑποφρασθεὶς μεγάλῃ ὀπὶ νείκεσεν Ἴδας
„Αἰσονίδη, τίνα τῆνδε μετα φρεσὶ μῆτιν ἑλίσσεις;
αὔδα ἐνι μέσσοισι τεὸν νόον. ἦέ σε δαμνᾷ
τάρβος ἐπιπλόμενον, τό,τ' ἀνάλκιδας ἄνδρας ἀτύζει;
ἴστω νῦν δόρυ θοῦρον, ὅτῳ περιώσιον ἄλλων
κῦδος ἐνι πτολέμοισιν ἀείρομαι, οὐ δέ μ' ὀφέλλει
Ζεὺς τόσον, ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ, μή νύ τι πῆμα

COD. LAUR. 450 ἦμοσδ' ἠέλιοσ — πάρ (πάρ' *F*) ἀμείβ. ἦμαρ 451 ὑπὸ σκιόωνται 452 κλίνοντεσ̈ (κλινόντες 'sic. ead. man.' *F*) 453 ἄρ' ἤδη 454 πολιοῦπρό παρ 455 εξείησ· παραδέσφισι 456 |ρὸν — προχοῇισιν sive προχόῃισιν 457 |πειταδ' ἀμυβαδὶσ 458 μυθεῦντ' οἷάτε — παραδαιτὶ |νωι 459 ἐψιόωνται ὅτ ἄατοσ 460 *Qu. I p. 7 adv.* |νίδησμὲν — |τῶι 461 ἐοικώς 462 δ ἄρ — |γάλῃι 463 μεταφρεσὶ 464 ἐνιμέσσ. — δαμνᾶι 465 ἐπὶπλόμ. 467 οὐδέ 468 μὴ νύτι

COD. GUELF. 451 |ραι 452 ὑπὸ 453 ἄρ' 454 |αλοῖο. 455 δέσφιν μυρ. 456 λαρὸν ἀφ. προχοῇσι 457 ων *in* οἰνοχόων *ma. sec.* — ἀλλήλοισι 458 μυθεῦθ', *ma. pr.* οἷγε τε πολλὰ ν. π. δαισὶ (*ma. sec. in ras. cum gloss.* εὐωχίαις) οἴνω 459 *gloss.* ἄατ.] βλαβερὰ 460 αὐτῶ, 461 ἐοικως 462 τόν δ' ἄρ' — μεγάλη 463 |νιδη. τίνα τήνδε μετὰ — |σσεις · 464 αὖδα ἐν μέσσ. — νόον ἠέ σε δαμνᾶ 465 |μενον· τότ' — ἀτίζει. 466 |ρον ὅτω 467 ἐνὶ — |μαι. οὐδέ 468 μὴ νύ

GRAMM. 450 σταθερὸν ἦμαρ *Et. M.* 724, 42. 452 *versus integer Et. M.* 261, 19.

EM. 456 προχόῃσιν *e duobus codd. Paris., Suida et Hesychio.* προχόοισιν *dedit H. Stephanus cum alio cod. Paris.*

469 λοίγιον ἔσσεσθαι, μὴ δ' ἀκράαντον ἄεθλον
Ἴδεω ἑσπομένοιο, καὶ εἰ θεὸς ἀντιόῳτο.
τοῖόν μ' Ἀρήνηθεν ἀοσσητῆρα κομίζεις.“
472 ἦ, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσιν
πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ· δεύετο δ' οἴνῳ
χείλεα κυάνεαί τε γενειάδες· οἳ δ' ὁμάδησαν
475 πάντες ὁμῶς, Ἴδμων δὲ καὶ ἀμφαδίην ἀγόρευσεν
„δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώια καὶ πάρος αὐτῷ.
ἦέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ
478 οἰδάνει ἐν στήθεσσι, θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτίζειν;
ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί περ ἀνὴρ
θαρσύνοι ἕταρον· σὺ δ' ἀτάσθαλα πάμπαν ἔειπας.
481 τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν
υἷας Ἀλωιάδας, οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις
ἠνορέην· ἔμπης δὲ θοοῖς ἐδάμησαν ὀιστοῖς
484 ἄμφω Λητοΐδαο, καὶ ἴφθιμοί περ ἐόντες.“
ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσεν ἄδην Ἀφαρήιος Ἴδας,
καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν·
487 „ἄγρει νῦν τόδε σῇσι θεοπροπίῃσιν ἐνίσπες,
εἰ καὶ ἐμοὶ τοιόνδε θεοὶ τελέουσιν ὄλεθρον,
οἷον Ἀλωιάδῃσι πατὴρ τεὸς ἐγγυάλιξεν.
490 φράζεο δ', ὅππως χεῖρας ἐμὰς σόος ἐξαλέοιο,
χρειὼ θεσπίζων μεταμώνιον εἴ κεν ἁλῴης.“

COD. LAUR. 469 (ἔσεσθαι *F*) 472 ἦ — |ρησι 473 |νωι 474 οἵ δ' 475 |ρευσε. 476 |φώϊα — |τῶι. 477 ἤέτοι — εἰσάτην 478 ἀνήηκεν 479 μύθοι 480 θαρσύν οἵ ἕτ. 481 |αφάτ. — τοὺσπρὶν 482 |ϊάδ. 483 ὀϊστ. 485 ὣσ φάτ. ἐκ δ ἐγελ. (ὥσ φατ' ἐκ δ' *F*) ἄδην |ρηϊοσ 487 σῇισι |πίησιν ἔνισπεσ 489 |ϊάδηισι — |άλιξε 490 δ' ὅπωσ 491 |ον ή κεν ἀλῴησ (ἀλώησ *F*)

COD. GUELF. 469 |σθαι· μὴδ' ἀκράατον 470 ἀντιόωτο. *gloss.* τοῦ ἴδα ἀττικῶς 471 τοῖον μ' ἀρήνηθεν, 472 ἤ καὶ *gloss.* ἐπισχ.] κρατῶν 473 χαλ..κρητ. — δεύετό δ' οἴνω, 474 οἵ δ' 475 ὁμῶς. ἴδμ. — ἀγόρευσε. 476 |ϊα — αὐτῶ. 477 ἠέ 478 |θεσσι; θεούς δ' 479 ἔασσι |ροι οἷσι περ ἀνήρ 480 θαρσύνει — σύ δ' — |πας 481 τοία — |ρεσσι *gloss.* ἐπιφλ.] ἐποινωζεῖν 482 ἀλωΐδας *gl.* ἰσοφ.] ἐξισοῖ 483 ὀϊστ. 484 |δαο καὶ 485 ἔφατ· ἐκ ....γέλασεν *ma. pr.* δεγέλασσεν *ma. sec.* ἄδην — |δας 487 σῇσι — ἐνίσπε *gl.* εἶπες 488 |θρον 489 |ϊάδησι — λιξε· 490 φράζεό δ' — λέοιο 491 αλώης

492 χώετ' ἐνιπτάζων· προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι
αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
495 λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν πείραζεν ἀοιδῆς.
ἤειδεν δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα,
τὸ πρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
498 νείκεος ἐξ ὀλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
ἄστρα σεληναίη τε καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
501 οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες
αὐτῇσιν νύμφῃσι καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.
ἤειδεν δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
504 Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὃ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
ἣ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὠκεανοῖο·
507 οἳ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδὼς
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπο σπέος, οἳ δέ μιν οὔπω
510 Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ
βροντῇ τε στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διὶ κῦδος ὀπάζει.

COD. LAUR. 492 |ρω δὲ νεῖκ. 494 αὐτὸστ' αἰσ. — |εν· ἀναδε καὶ 495 λαιῆι 496 ἤειδεν *ult.* ν *eras.* 497 μιῆι — |φῆι 498 *Qu. I p.* 7 *av.* ολοῖο δἰεκριθεν 499 ἐμπ. — τεκμαρ 500 ἀστρασεληναίητε 501 |ρεά τ' ὡσ — ὡσποταμοὶ 502 αὐτῆισι νύμφηισι 503 ὡσπρωτ. — νόμητε 505 βίηι καὶ χερσὶν ὁ μὲν 507 οἱ — τιτῆισιν 509 ὑπὸ — οἱ 510 |νῶι 511 |τῆιτε |πῆιτε — διῒ

COD. GUELF. 492 |ρω δὲ ἐτύχθη νεῖκος, 494 κατερήτυθεν· ἂν |φεύς 495 λαιῆ — |ριν, πεἰρ. 496 ἤειδέν δ' — |σσα 497 τὸ *in marg.* — μιῆ — |φῆ 498 |στα 499 |σιν. 500 |θοι 503 ἤειδεν ὡς 504 |νὶς. νιφ. — ἔχο.ν — |ποιο. 505 βίη — ὁ μὲν κρόνω — |μῆς 506 ῥέη ἔπεσόν δ' ἐνὶ 507 οἱ δὲ — |σσον 508 |ρος ἔτι — εἰδώς, 509 ὑπὸ — οἱ 510 |νῶ 511 |τῆ — |πῆ τὲ τὰ, γὰρ διῒ

GRAMM. 496, 497, 498 ἤ. δ' ὡ. γ. κ. οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε κτλ. *Achilles Tatius ad Arat. c.* 3 *p.* 125 *Pet.* 503 Ευρυνόμη *Et. M.* 396, 32. 509 Δικτ. ν. ὑπὸ σπ. *Etym. M. Gaisfordii p.* 276, 20.

EM. 492 κε *accessit e codd. Brunckii.* 494 ἀν *multis displicuit. defenditur docte a Zieglero locis Homeri Il.* Ψ 709, *Apoll.* Α 986 Δ 1428. *adici potest Aristarchi scriptura Il.* Η 110 ἀνὰ δ' ἄνσχεο.

ἦ καὶ ὃ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
τοὶ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
πάντες ὁμῶς ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
κηληθμῷ· τοῖόν σφιν ἐνέλλιπε θέλκτρον ἀοιδῆς.
οὐ δ' ἔπι δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι Διὶ λοιβάς,
ἣ θέμις, εὐαγέως ἐπί τε γλώσσῃσι χέοντο
αἰθομέναις, ὕπνου δὲ δια κνέφας ἐμνώοντο.
αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ἠὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
εὔδιοι ἐκλύζοντο τιναssομένης ἁλὸς ἄκραι,
δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
βαινέμεναί τ' ἔπι νῆα καὶ ἀρτύνασθαι ἐρετμά.
σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήιος ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνα μέσσην
στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

COD. LAUR. 512 ἣ καὶ ὁ — συναμβροσίηι — |δῆι. 515 ἐνέλλ. θέλκτην ἀοιδ. 516 οὐδ ἔπι —|μενοι δὴ λοιβὰσ 517 ἣ θέμισ ἐστὶ τέωσ ἐπί τεγλώσσηισι 518 διακνέφασ 523 βεινέμε· νάι τ' ἐπὶ — |νασθαι δ' ἐρετμά. 524 |σηϊοσ 525 ἔπι σπέρχ. 526 ἐνγάρ — |το τόρ' ἀναμέσσην

COD. GUELF. 512 ἣ. καὶ ὁ μὲν — σὺν |σίη — |δῆ. 513 |τον πλήξαντο, ἔτι προὖχ. *gl.* πλήξ.] ἐθαύμασαν 514 |μέοντες, 515 |θμῶ· — ἐνέλλ. θέλκτην ἀοιδ. 516 οὐδ' ἐπὶ — |νοι δὴ |βὰς 517 ἣ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί *gl.* τέως] παραυτίκα γλωσσ.] ἀγγείοις 518 |ναις. ὕπν. δ. διὰ *gl.* αἰθομ.] λαμπραῖς 519 ἠώς 520 *gl.* ἄκριας τὰς ἀκρωρείας. ἀκρώρειαι δὲ αἱ τοῦ ὄρους κορυφαί. εἰς τρία δὲ διήρηται τὸ ὄρος, εἰς ἀκρώρειαν ἤγουν κορυφὴν, εἰς ὑπώρειαν ἤγουν πλευρὰν, εἰς τέρμα ἤγουν πόδα 521 *gl.* εὐδ.] ἥσυχοι 522 |φυς ἄφ. 523 ἐπὶ 524 |ϊος — αὐτή 525 |σθαι 526 ἐλήλατό ῥ' ἀνὰ

EM. 515 θέλκτρον *coni. Meinekius*, θέλκταρ *aut* θέλκτιν *Lobeckius Paral. p.* 440. τοίην *habuerunt teste Ziegler Laur.* 16 *Vat.* 36, θέλκτον *Laur.* 11 *et* 45 *Vat.* 36 *Laur.* 16 *fortassis a pr. ma., unde factum* θέλκτυν. *etiam in Laur.* 9 *nostri scriptura* ο *supra* |την *a sec. ma. extare testatur Zieglerus.* 516 Διί *Ruhnkenius probavit, sed intelligebat ex Athen. I* 28 Τέλειον, *quod recentioris moris fuit. praestabit intelligi* Σωτῆρα *ex Athen. II* 7 *et eodem Philochoro, quem scholia ad v. prox. adhibent. convenit etiam* ἀκρατοποσία *Idae quae antecedit.* 517 εὐαγέως *coniecturam pro* ἐστιτέως *tuetur alter locus* Δ 1127 *et similes corruptelae* A 820 Δ 381.

οἳ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,
εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἑδριόωντο.
μέσσῳ δ' Ἀγκαῖος μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
ἵζανον· ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθεν
ποσσὶν ὑπεκλύσθη νηὸς τρόπις. εἵλκετο δ' ἤδη
πείσματα, καὶ μέθυ λεῖβον ὕπερθ' ἁλός. αὐτὰρ Ἰήσων
δακρυόεις γαίης ἀπο πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
οἳ δ', ὥστ' ἠίθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ
ἤ που ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
στησάμενοι φόρμιγγος ὕπαι περι βωμὸν ὁμαρτῇ
ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
ὧς οἳ ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
πόντου λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη
δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
ἀτραπὸς ὣς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
νῆα καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότ' ἄριστοι
πόντον ἐπιπλώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ νύμφαι

COD. LAUR. 528 οἱ δ' ἀνὰ — |τεσ ἐπὶ σχερῶ 529 ὧι ἐνὶ χώρωι 530 ἐντεσ. 532 ἔνερθε 533 δ ἤδη 534 ἁλὸσ. 535 ἀπὸ 536 *Qu. I p. 8 adv.* οἱ — ἠΐθ. |βωι |ρὸν ἠ. 537 ἤπου ἐνορτ. ἢ ἐφύδασιν 538 ὕπαὶ περὶ — ὁμαρτῆι 540 οἱ ὑπορφ. |ρηι — ερετμ. 541 δεῤῥόθια 542 ἀφρῶι δ ἔνθα — κελαινὴ ἐκηἐν (κι) 544 ὑπηελίῳ 546 ὥσχλοερ. 547 πάντεσδ' — |νωι 549 ἐπὶ πλώεσκ. — |τάτηισι

COD. GUELF. 528 οἳ δ' ἀνὰ — |σχερώ| λοισιν (? *comp.*) 529 ᾧ ἔνι χώρω, 530 |σιν, ἑδρ. 531 μέσσω — ἡρακλεῆος 532 |το καὶ — ἔνερθε 534 ἁλὸς. 535 *inscrt. inter lineas a ma. aliquanto poster.* ἀπὸ 536 οἳ δ' ὥστ' ἠΐθ. |βω — ἐνὶ πυθοῖ, 537 |γίη 538 ὕπαὶ περὶ — ὁμαρτῆ 539 πόδεσσῖ, 541 ἐπι 542 |ρῶ — |νὴ ἐκήκιεν 544 |λίω 545 μακραί δ' — |θοι· 546 *gloss.* διειδ.] διερχομένη 547 |νω 548 ἀνδρῶν γένος. οἳ — ἀρίστοι 549 |πλώεσκεν·

EM. 542 *trochaeum pedis quarti sustulit H. Stephanus. de libris reliquis non constat.*

Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
ἔργον Ἀθηναίης Τριτωνίδος ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
αὐτὰρ ὅγ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
Χείρων Φιλλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπι κύματος ἀγῇ
τέγγε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων
νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισιν.
συν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα
Πηλείδην Ἀχιλῆα φίλῳ δειδίσκετο πατρί.
οἳ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν
φραδμοσύνῃ μήτι τε δαΐφρονος Ἁγνιάδαο
Τίφυος, ὅς ῥ' ἐνι χερσὶν ἐΰξοα τεχνηέντως
πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι,
δή ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
δῆσαν δὲ προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθεν,
καδ δ' αὐτοῦ λίνα χεῦαν, ὑπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.
ἐν δὲ λιγὺς πέσεν οὖρος· ἐπ' ἰκριόφιν δὲ κάλωας
ξεστῇσιν περόνῃσι διακριδὸν ἀμφιβαλόντες
Τισαίην εὔκηλοι ὑπερ δολιχὴν θέον ἄκρην.
τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ

COD. LAUR. 550 |φῆισιν — εἰσόρόωσαι 551 *supra* τριτ. *scr.* (*ead. man.* F) γρ ἰτωνίδοσ 552 ἐπὶ κραδ. 553 ὅ γ' 554 |λιῆι δ' ἐπὶ — ἀγῆι 555 |ρείηι 556 νισομ. 557 σὺν 559 οἱ 560 |σύνηι 561 ἐνὶ — ἐΰξ. 562 ὄφρ ἔμπ. 563 δήῤατότε — |δμηι 565 καδδ' — λῖν α'χεύον (χέυον F) ἐπηλακ. 566 δε-λιγὺς 567 |ῆισιν |νηισι 568 ὑπερδολιχὴν 569 ἐυθ. — |δῆι

COD. GUELF. 552 ἐρετμούσ 553 αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ 554 |δης· πολιῇ 555 πόδας· καὶ — |ρείη 558 |λῆα, φίλω — πατρὶ 559 οἵ δ' — ἀκτήν, 560 μῆτι τε — ἀγνιάδ. *sequuntur tamquam versus dimidiati initium verba* θϋέεσσίν τε μειλῖσσον *et desunt vv. trecenti unus.*

GRAMM. 550, 551 Πηλ. σκοπιῇσιν ἐθ. εἰσορ. Ἐ. Ἀθην. Ἰτωνίδος *Et. M.* 479, 52. Ἰτωνίδος *scholia, Tzetzes ad Lycophr.* 355, *Eudocia p.* 322. 554, 555 πολιῇ δ' ἐπὶ κ. ἀ. Τ. πόδας *Et. M.* 749, 48. 556 ἐπευφ. ἀπηρέα *Epimerism. Cram. Anecd. Oxon. t. I p.* 84, 8. 565 κάδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦον ὑπ' ἠλάκατα τανύσαντες *schol. Ven. in Il.* Π 183 καδδ' αὐτῶν λίνα χεῦον ὑπηλάκατα τανύσαντες (|κατ' ἀνταν.?) *Et. M.* 424, 50. 569 εὐθ. μ. ἀοιδῇ *Et. M.* 391, 25.

EM. 553 αὐτὰρ ὁ ἐξ *Vat.* 150, *fort. recte.*

Οἰάγροιο πάις νηοσσόον εὐπατέρειαν
Ἄρτεμιν, ἣ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκεν
ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα· τοὶ δὲ βαθείης
ἰχθύες ἀίσσοντες ὕπερθ' ἁλός, ἄμμιγα παύροις
ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο.
ὡς δ' ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος
μυρία μῆλ' ἐφέπονται ἄδην κεκορημένα ποίης
εἰς αὖλιν, ὃ δέ τ' εἶσι πάρος σύριγγι λιγείῃ
καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος· ὧς ἄρα τοίγε
ὡμάρτευν· τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος.
αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλήιος αἶα Πελασγῶν
δύετο, Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας
αἰὲν ἐπιπροθέοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιὰς ἄκρη,
φαίνετο δ' εἰναλίη Σκίαθος, φαίνοντο δ' ἄπωθεν
Πειρεσιαὶ Μάγνησά θ' ὑπεύδιος ἠπείροιο
ἀκτὴ καὶ τύμβος Δολοπήιος. ἔνθ' ἄρα τοίγε
ἑσπέριοι ἀνέμοιο παλιμπνοίῃσιν ἔκελσαν,
καί μιν κυδαίνοντες ὑπο κνέφας ἔντομα μήλων
κεῖαν, ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι· διπλόα δ' ἀκταῖς
ἦματ' ἐλινύεσκον, ἀτὰρ τριτάτῳ προέηκαν
νῆα, τανυσσάμενοι περιώσιον ὑψόθι λαῖφος.
τὴν δ' ἀκτὴν Ἀφέτας Ἀργοῦς ἔτι κικλήσκουσιν.
ἔνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
ἀκτήν τ' αἰγιαλόν τε δυσήνεμον ἐκπερόωντες.
ἠῶθεν δ' Ὁμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες
πόντῳ κεκλιμένην παρεμέτρεον· οὐ δ' ἔτι δηρὸν

COD. LAUR. 570 πάϊς 571 ἡ κεινασκοπιὰσ 573 αἶσσ. — ἀλὸς 574 *Qu. I p. 8 av.* δια.σκαίρ. *cum ras.* 575 κατἴχνια 577 ὁ δέτ' — |είηι 578 ὼσ ἄρα τοί γε 579 δ αἰὲν 580 |λήϊοσ 582 ἐπὶ προθ. — δὲ σιπι..ὰσ *cum ras.* (σιπίασ *F*) 585 δολοπιῆσ· ἔνθ ἄρατοί γε 586 παλιμπνοιῆισιν 587 (ὑποκν. *F*) 592 παρεξέθεν (παρέξεθεν *F*) μελίβ. 593 ἀκτήντ' — |μον εἰσ·ὁρόωντεσ 594 εἰσόρ. 595 κεκλημ. *corr.* κεκλιμ. — οὐδ ἔτι

GRAMM. 587 καί μ. κυδαίνοντας ὑπὸ κν. ἔ. μήλων *Et. M.* 345, 28. 583 *v. integer apud Gaisf. ad Et. M. p.* 379.

EM. 593 *ita hunc locum varie temptatum correxit Aug. Meinekius Vindic. Strab. p.* 163.

μέλλον ὕπεκ ποταμοῖο βαλεῖν Ἀμύροιο ῥέεθρα.
κεῖθεν δ' Εὐρυμενάς τε πολυκλύστους τε φάραγγας
Ὄσσης Οὐλύμποιό τ' ἐσέδρακον· αὐτὰρ ἔπειτα
κλίτεα Παλλήναια, Καναστραίην ὕπερ ἄκρην,
ἤνυσαν ἐννύχιοι πνοιῇ ἀνέμοιο θέοντες.
ἠρι δὲ νισσομένοισιν Ἄθω ἀνέτειλε κολώνη
Θρηικίη, ἣ τόσσον ἀπόπροθι Λῆμνον ἐοῦσαν,
ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει, καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.
τοῖσιν δ' αὐτῆμαρ μὲν ἄεν καὶ ἐπὶ κνέφας οὖρος
πάγχυ μάλ' ἀκραής, τετάνυστο δὲ λαίφεα νηός.
αὐτὰρ ἅμ' ἠελίοιο βολαῖς ἀνέμοιο λιπόντος
εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηίδα Λῆμνον ἵκοντο.
ἔνθ' ἄμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασίῃσι γυναικῶν
νηλειῶς δέδμητο παροιχομένῳ λυκάβαντι.
δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας
ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληιάδεσσιν
τρηχὺν ἔρον, ἃς αὐτοὶ ἀγίνεον ἀντιπέρηθεν
Θρηικίην δῃοῦντες· ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζεν
Κύπριδος, οὕνεκά μιν γεράων ἐπὶ δηρὸν ἄτισσαν.
ὦ μέλεαι, ζήλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι.
οὐκ οἷον σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας
ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος, ὥς κεν ὀπίσσω
μήτινα λευγαλέοιο φόνου τίσειαν ἀμοιβήν.
οἴη δ' ἐκ πασέων γεραροῦ περιφείσατο πατρὸς
Ὑψιπύλεια Θόαντος, ὃ δὴ κατα δῆμον ἄνασσεν·

COD. LAUR. 596 ὑπεκποταμοῖο 597 |μενάστε |κλύστουστε 598 ὅσσησ 599 κλείτεα — ὑπεράκρην 600 πνοιῆι 601 ἦρι δὲ νισομ. — ἀνέτελλε 602 |ϊκ. 603 ἐσένδιόν — ἐΰστ. 604 (|τάτη *F*) |ρυφῆι 605 ἐπὶ 606 πάγχυμάλ' |ὴς 608 |σίηι καρναὴν |ΐδα 609 |σίησι 611 ἀπηνήν. 612 *Quat. II p. 1 adv.* ἐπὶ ληϊάδεσσι (|δεσσιν *F*) 614 |ϊκίην δηι..οῦντεσ *cum ras.* — ὄπαζε 615 οὕνεκάμιν — ἐπὶ 616 μέλεται? (*'aliquantum deletum* ετ' *F*) 617 σὺν τῆισιν ἑοὺς ἔρραισαν (ἔῤῥαισσαν *F*) 618 ἀμφευνῆι — ὥσκεν 621 καταδῆμον ἄνασσε

GRAMM. 601 ἦρι νισσομένοις Ἄθω ἀνέτειλε κολώνη *Et. M. Gaisf. p.* 65. Ἄθως ἀνέτελλε κολώνη Θρηϊκίη *schol. Theocriti VII* 76. 608 Σιντηΐδα Λ. ἵκ. *Et. M.* 713, 43.

622 λάρνακι δ' ἐν κοίλῃ μιν ὕπερθ' ἁλὸς ἧκε φέρεσθαι,
αἴ κε φύγῃ. καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο
πρόσθεν, ἀτὰρ Σίκινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν
625 νῆσον, ἐπακτῆρες, Σικίνου ἄπο, τόν ῥα Θόαντι
νηιὰς Οἰνοίη νύμφη τέκεν εὐνηθεῖσα.
τῇσι δὲ βουκολίαι τε βοῶν χάλκειά τε δύνειν
628 τεύχεα, πυροφόρους τε διατμήξασθαι ἀρούρας
ῥηίτερον πάσῃσιν Ἀθηναίης πέλεν ἔργων,
οἷς αἰεὶ τὸ πάροιθεν ὁμίλεον. ἀλλὰ γὰρ ἔμπης
631 ἦ θαμὰ δὴ πάπταινον ἐπὶ πλατὺν ὄμμασι πόντον
δείματι λευγαλέῳ, ὁπότε Θρήικες ἴασιν.
τῶ καὶ ὅτ' ἐγγύθι νήσου ἐρεσσομένην ἴδον Ἀργώ,
634 αὐτίκα πασσυδίῃ πυλέων ἔκτοσθε Μυρίνης
δήια τεύχεα δῦσαι ἐς αἰγιαλὸν προχέοντο,
θυιάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι· φὰν γάρ που ἱκάνειν
637 Θρήικας· ἣ δ' ἅμα τῇσι Θοαντιὰς Ὑψιπύλεια
δῦν' ἐνὶ τεύχεσι πατρός. ἀμηχανίῃ δ' ἐχέοντο
ἄφθογγοι· τοῖόν σφιν ἐπὶ δέος ᾐωρεῖτο.
640 τείως δ' αὖτ' ἐκ νηὸς ἀριστῆες προέηκαν
Αἰθαλίδην κήρυκα θοόν, τῷπέρ τε μέλεσθαι
ἀγγελίας καὶ σκῆπτρον ἐπέτρεπον Ἑρμείαο,
643 σφωιτέροιο τοκῆος, ὅ οἱ μνῆστιν πόρε πάντων

cod. Laur. 622 κοίλημιν — ἧκε 623 (αἴκε F) κεφύγηι 624 γεμεθ' ὕ. 625 επακτήρεσσικείνου (σικείνου 'sic al. man.' F) — ῥαθόαντι *gloss.* επακτ.] ἀντὶ ἁλιεῖσ ἐπὶ νήσου κυνηγοὺς οὐ δεῖ λέγειν 626 |ϊὰσ 627 ταῖσι 628 |φόρουστε 629 ῥηῖτ. |σηισιν 630 ἀλλαγὰρ ἐμπ. 631 ἐπὶ 632 |ϊκεσ ἴασι 633 τῷ 634 |δίηι 635 δηϊατεύχεα δύσα..ἐσ *cum lacuna chartae* 636 θωάσιν 637 |ϊκασ ἠδ' ἅ. τῆεσι 638 |νίηι *incertum utrum* ἐχέοντο (*ita tamen* F) *an* ἀχέοντο. *gloss.* ἐναπορία οὖσαι ἐπορεύοντο 639 ἠωρεῖτο *c. gloss.* ἐπεκέιτο 641 θοὸν τῶιπέρ 643 σφωϊτ. — ὅσ οἱ

Gramm. 623 καὶ τ. μ. ἐ. Ο. ἐ. Π. ἀ. Σ. γε μ. ὕ. αὐδηθεῖσαν *Et. M.* 712, 52. 625 ἐπακτ. *Et. M.* 353, 17. 636 ...πλεονασμῷ τοῦ ι θυϊάδες. Θυάσιν ὠμοβ. ἴκελοι *Et. M.* 457, 19. 641, 642 Αἰθαλίδην κ. θοὸν, τῷ πάρεστι μέλ. Ἀγγελίης καὶ σκ. ἐπέτραπεν Ἑρμείης *Et. M.* 33, 26.

Em. 627 τῇσι *corr. Brunckius.* 637 *ita*, ἣ δ', *cod. Laur.* 16 *cum quinque aliis a Zieglero inspectis.* 643 ὅ οἱ *emend. Wellauerus.*

ἄφθιτον· οὐ δ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη·
ἀλλ' ἥγ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται,
ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
ἠελίου ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. ἀλλὰ τί μύθους
Αἰθαλίδεω χρειώ με διηνεκέως ἀγορεύειν;
ὅς ῥα τόθ' Ὑψιπύλην μειλίξατο δέχθαι ἰόντας
ἤματος ἀνομένοιο δια κνέφας· οὐ δὲ μὲν ἠοῖ
πείσματα νηὸς ἔλυσαν ἐπι πνοιῇ βορέαο.
  Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνα πτόλιν ἵζον ἰοῦσαι
εἰς ἀγορήν· αὐτὴ γὰρ ἐπέφραδεν Ὑψιπύλεια.
καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
αὐτίκ' ἄρ ἥγ' ἐνι τῇσιν ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν
„ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν
ἀνδράσιν, οἷά τ' ἔοικεν ἄγειν ἐπι νηὸς ἔχοντας,
ἤια καὶ μέθυ λαρόν, ἵν' ἔμπεδον ἔκτοθι πύργων
μίμνοιεν, μὴ δ' ἄμμε κατα χρειὼ μεθέποντες
ἀτρεκέως γνώωσι, κακὴ δ' ἐπι πολλὸν ἵκηται
βάξις· ἐπεὶ μέγα ἔργον ἐρέξαμεν, οὐ δέ τι πάμπαν
θυμηδὲς καὶ τοῖσι τόγ' ἔσσεται, εἴ κε δαεῖεν.
ἡμετέρη μὲν νῦν τοίη παρενήνοθε μῆτις.
ὑμέων δ' εἴ τις ἄρειον ἔπος μητίσεται ἄλλη,
ἐγρέσθω· τοῦ γάρ τε καὶ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.“
  ὣς ἄρ ἔφη, καὶ θῶκον ἐφίζανε πατρὸς ἑοῖο

COD. LAUR. 644 οὐδέτι νῦνπερ 645 δίνασπροφ. (ἀ supra scr.) |χὴν ἐπιδέδα.με (*ita plane K.*) *cum ras.* (ἐπιδέδραμε *'aliquantum deletum* α *ut* ο *efficeretur'* *F*) 646 ἥ γ' ἔμπεδὸν 647 ἐσαυγὰσ 650 ῥατόθ' 651 *Qu. II p. 1 av.* ἤματοσ — διακνέφασ οὐδεμὲν 652 ἐπὶ πνοιῆι 653 ἀναπτόλιν 656 αὐτίκαρ ἥγ ἐνὶ τῆισιν 658 ἐπὶ 659 ἤϊα — ἵν' εμπεδον 660 μηδ (μηδ' *F*) ἄμμι καταχρειὼ 661 ἐπὶ 662 ὀρέξαμεν οὐδέτι 663 τοῖσι τό γε (τόγε *F*) ἔσσ. *gloss. supra scr.* θυμῆρεσ αγάπητόν 665 ὑμείων δ' 667 ἀρ'

GRAMM. 651 Ἤματος ἀνομένοιο *Et. M.* 111, 17. ἀνυμένοιο *schol. Laur.* (*apud H. Steph. et Well.*)

EM. 644 *correctione opus esse non videtur: structura eadem est* Α 306, 799, 987 Β 677 Δ 751; *accusativi eiusdem modi paulo duriores* Α 1316 Β 748, 906, 984, 1143 Γ 42 Δ 257, 741. 660 ἄμμε *ex schol. Laur., cod. Laur.* 16. 662 ἐρέξ. *Laur.* 16. *cum aliis.*
664 νῦν *etiam Laur.* 16.

668 λάινον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξώ,
γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν,
βάκτρῳ ἐρειδομένη· περὶ δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι.
671 τῇ καὶ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἑδριόωντο
ἀδμῆτες λευκῇσιν ἐπιχνοαούσῃ ἐθείραις.
στῆ δ' ἄρ ἐνὶ μέσσῃ ἀγορῇ, ἀνὰ δ' ἔσχεθε δειρὴν
674 ἦκα μόλις κυφοῖο μεταφρένου, ὧδέ τ' ἔειπεν
„δῶρα μέν, ὡς αὐτῇ περ ἐφανδάνει Ὑψιπυλείῃ,
πέμπωμεν ξείνοισιν, ἐπεὶ καὶ ἄρειον ὀπάσσαι.
677 ὔμμί γε μὴν τίς μῆτις ἐπαύρεσθαι βιότοιο,
αἴ κεν ἐπιβρίσῃ Θρῆιξ στρατός, ἠέ τις ἄλλος
δυσμενέων, ἅτε πολλὰ μετ' ἀνθρώποισι πέλονται;
680 ὡς καὶ νῦν ὅδ' ὅμιλος ἀνωίστως ἐφικάνει.
εἰ δὲ τὸ μὲν μακάρων τις ἀποτρέποι, ἄλλα δ' ὀπίσσω
μυρία δηιοτῆτος ὑπέρτερα πήματα μίμνει,
683 εὖτ' ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες,
κουρότεραι δ' ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε.
πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; ἦε βαθείαις
686 αὐτόματοι βόες ὔμμιν ἐνιζευχθέντες ἀρούραις
γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον,
καὶ πρόκα τελλομένου ἔτεος στάχυν ἀμήσονται;
689 ἦ μὲν ἐγών, εἰ καί με τὰ νῦν ἔτι πεφρίκασιν

COD. LAUR. 668 |ϊνον *compendium syll.* ταρ *in* αὐτὰρ *postmodo add. ma. pr.* |λημ? — |ξὼ 669 ἐπὶ σκάζουσα 670 βάκρῳ (βάκρω *F*) 671 τῆι 672 |κῆισιν ἐπιχνοάουσαι 673 δ ἂρ — |σηι |ρῆι ἀναδέσχεθε 674 ἦκαμόλισ 675 δῶραμὲν — αὐτήπερ — |λείηι 677 ὔμμι γεμὴν 678 ἐπιβρίσσηι θρῆιξ |τὸσ ἠέτισάλλοσ 680 |ΐστωσ ἀφικάνει 682 δηΐοτ. 683 ἀπὸ φθινύθουσι (ἀποφθ. *F*) 684 ποτὶ 685 πῶσ τίμωσ βώσεσθαι (|σεσθαι 'sic al. man.' *F*) δυσαμοροι; ἠὲ (δυσάμμοροι· *F*) 686 ὔμμιν 688 *in marg.* γρ καὶ περιτελλομένου ἔτεοσ 689 ἔγὼν εἴ καί (και 'sic ead. man.' *F*) με τανῦν

GRAMM. 669 ῥικν. ἐπισκ. πόδεσσιν *Et. M.* 704, 14. 680 ὁ δ' ὅμιλον ἀνωΐστως ἀφίκανεν (ἐφίκανεν *ed. Gaisf.*) *Et. M.* 115, 44. 685 Πῶς τ. β. δυσάμμοροι *Et. M.* 218, 37.

EM. 672 ἐπιχνοαούσῃ *Franc. Passovii coniectura.* 677 ἐπαυρέσθαι *sensus vix fert.* 683 ἀποφθινύθωσι *H. Steph. et vulg. ll.*

Κῆρες, ἐπερχόμενόν που ὀίομαι εἰς ἔτος ἤδη
γαῖαν ἐφέσσεσθαι, κτερέων ἄπο μοῖραν ἑλοῦσαν
αὔτως, ἣ θέμις ἐστί, πάρος κακότητα πελάσσαι.
ὁπλοτέρῃσι δὲ πάγχυ τάδε φράζεσθαι ἄνωγα.
νῦν γὰρ δὴ παρα ποσσὶν ἐπήβολός ἐστ' ἀλεωρή,
εἴ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ ληίδα πᾶσαν
ὑμετέρην ξείνοισι καὶ ἀγλαὸν ἄστυ μέλεσθαι."
ὣς ἔφατ'· ἐν δ' ἀγορὴ πλῆτο θρόου. εὔαδε γάρ σφιν
μῦθος. ἀτὰρ μετα τήνγε παρασχεδὸν αὖτις ἀνῶρτο
Ὑψιπύλη, καὶ τοῖον ὑποβλήδην ἔπος ηὔδα
„εἰ μὲν δὴ πάσῃσιν ἐφανδάνει ἥδε μενοινή,
ἤδη κεν μετα νῆα καὶ ἄγγελον ὀτρύναιμι."
ἦ ῥα καὶ Ἰφινόην μετεφώνεεν ἄσσον ἐοῦσαν
„ὄρσό μοι, Ἰφινόη, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα,
ἡμέτερον δὲ μολεῖν, ὅστις στόλου ἡγεμονεύει,
ὄφρά τί οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπω·
καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κ' ἐθέλωσιν,
κέκλεο θαρσαλέως ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας."
ἦ, καὶ λῦσ' ἀγορήν, μετα δ' εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι.
ὣς δὲ καὶ Ἰφινόη Μινύας ἵκεθ'· οἳ δ' ἐρέεινον,
χρεῖος ὅ,τι φρονέουσα μετήλυθεν. ὦκα δὲ τούσγε
πασσυδίῃ μύθοισι προσέννεπεν ἐξερέοντας
„κούρη τοί μ' ἐφέηκε Θοαντιὰς ἐνθάδ' ἰοῦσαν,
Ὑψιπύλη, καλέειν νηὸς πρόμον, ὅστις ὄρωρεν,
ὄφρά τί οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπῃ·
καὶ δ' αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κ' ἐθέλητε,
κέκλεται αὐτίκα νῦν ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας."
ὣς ἄρ ἔφη· πάντεσσι δ' ἐναίσιμος ἥνδανε μῦθος.
Ὑψιπύλην δ' εἴσαντο καταφθιμένοιο Θόαντος

COD. LAUR. 690 *Qu II p. 2 adv.* οἶομ. — ήδη 691 ἀπὸ 692 αὔτωσ ἣ θέμ. ἐστὶ 693 |τέρῃσι 694 παρὰ — |λοσ ἔστ' |ρὴ 695 |ΐδα 697 ἀγορῆι πλ. θρο..ου *craso* ν? 698 μύθος — μετὰ τήν γε 699 ηὖδα 700 μεν δὴ |σῃσιν — |νὴ 701 μετα-νῆα 702 ἦρα — ἄσσον 703 ὄρσο 705 ὄφρα 706 γαίηστε — |λωσι 708 ἤ — ἀγορὴν *utroq. acc.* μετὰ 709 οἱ δ' 710 ὅ τι — τούσ γε 711 |δίη (?) 712 κούρητοι — ἐνθὰ δ' ἰοῦσ. 714 ὄφρα — θυμηδὲσ ἐνίσπηι 715 γαίηστε — αἴ κε θέλητε 717 ἄρ' ἔφη — μύθοσ?

EM. 714 θυμῆρες *codd. Brunckii.*

719 τηλυγέτην γεγανῖαν ἀνασσέμεν· ὦκα δὲ τόνγε
πέμπον ἴμεν, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπευτύνοντο νέεσθαι.
αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισι θεᾶς Τριτωνίδος ἔργον,
722 δίπλακα πορφυρέην πεπονήσατο, τήν οἱ ὄπασσεν
Παλλάς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς
Ἀργοῦς, καὶ κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι.
725 τῆς μὲν ῥηίτερόν κεν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα
ὄσσε βάλοις, ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος.
δὴ γάρ τοι μέσση μὲν ἐρευθήεσσα τέτυκτο,
728 ἄκρα δὲ πορφυρέη πάντῃ πέλεν· ἐν δ' ἄρ ἑκάστῳ
τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐπέπαστο.
ἐν μὲν ἔσαν Κύκλωπες ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ,
731 Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι πονεύμενοι· ὃς τόσον ἤδη
παμφαίνων ἐτέτυκτο, μιῆς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον
ἀκτῖνος, τὴν οἵγε σιδηρείῃς ἐλάασκον
734 σφύρῃσιν, μαλεροῖο πυρὸς ζείουσαν ἀυτμήν.
ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἵεε δοιώ,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη
737 κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους
ἱέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν
οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἐοικώς·
740 Ἀμφίων δ' ἐπι οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων
ἤιε, δὶς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νίσσετο πέτρη.
ἑξείης δ' ἤσκητο βαθυπλόκαμος Κυθέρεια
743 Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος· ἐκ δέ οἱ ὤμου

COD. LAUR. 719 τόν γε 721 ἀμφώμοισι 722 ὄπασσε 723 παλλάσ. ὅτε 725 ῥηΐτ. — ἠέλιον 728 πάντη — δἄρ' |στωι 729 *Qu. II p.* 2 *av.* εὖ ἐκέκαστο 730 μεν 731 ήδη 732 ἐτετ. — δ ἔτι 734 |ρησι (|ρῃσιν *F*) μαλ. — ἀΰτμ. 735 ἐν δἔσαντιόπ. — |ὼ 736 δ ἔτι 737 οἳ γενέον 740 ἐπὶ ὁῒ χρυσέηι 741 ἤϊε (κῖε δὶσ *F*) — μετίχνια νείσετο 742 δ ἤσκ. 743 ἐκδέ

GRAMM. 721 Ἰτωνίδος *scholia.* 735, 736, 737 *integri et* 738 Ἱέμενοι *Et. M.* 411, 8. *Probus ad Verg. p.* 7, 23 *ed. Keil.* 738, 739, 740, 741 Ζῆθος μ. ἐ. ἠ. Ο. ἠ. κ. μ. ἐ. Ἀ. δ' ἐπί οἱ χ. φ. λ. Ἤισε· δ. τ. δ. μ. ἴ. ν. π. *Et. M.* 368, 40. 743 Ἄρεος ἐχμάζουσαν θοὸν σάκος *Et. M. Gaisf.* 645, 40.

EM. 729 ἐπέπαστο *Ruhnkenii est coniectura, non fortasse certissima. Hesych.* κεκασμέναι ... τετελειωμέναι, κέκασται ... κατεσκεύασται ... τέτακται.

πῆχυν ἔπι σκαιὸν ξυνοχὴ κεχάλαστο χιτῶνος
νέρθεν ὑπ' ἐκ μαζοῖο· τὸ δ' ἀντίον ἀτρεκὲς αὔτως
χαλκείῃ δείκηλον ἐν ἀσπίδι φαίνετ' ἰδέσθαι.
ἐν δὲ βοῶν ἔσκεν λάσιος νομός· ἀμφὶ δὲ βουσὶν
Τηλεβόαι μάρναντο καὶ υἱέες Ἠλεκτρύωνος·
οἳ μὲν ἀμυνόμενοι, ἀτὰρ οἵγ' ἐθέλοντες ἀμέρσαι,
λῃσταὶ Τάφιοι· τῶν δ' αἵματι δεύετο λειμὼν
ἑρσήεις, πολέες δ' ὀλίγους βιόωντο νομῆας.
ἐν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντες·
καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων
ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια·
τὸν δὲ μεταδρομάδην ἔπι Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους,
σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
πῖπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήια νῶτα δαΐξαι.
ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος ὀιστεύων ἐτέτυκτο,
βούπαις οὔπω πολλός, ἑὴν ἐρύοντα καλύπτρης
μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὅν ῥ' ἔτεκέν γε
δῖ' Ἐλάρη, θρέψεν δὲ καὶ ἂψ ἐλοχεύσατο Γαῖα.
ἐν καὶ Φρίξος ἔην Μινυήιος ὡς ἐτεόν περ
εἰσαΐων κριοῦ, ὃ δ' ἄρ ἐξενέποντι ἐοικώς.
κείνους κ' εἰσορόων ἀκέοις, ψεύδοιό τε θυμόν,

COD. LAUR. 744 ἐπισκαιὸν   745 νέρθεν ὑπερμαζοῖο   746 δίκηλον ἐν ασπ.   747 δεβοῶν — δε (|σίν *F*)   749 ἀμειβόμενοι — οἵγ ἐθ.   750 λῃϊστ. — λειμών.   751 ἐρσ.   752 δε — πεπονείατο   754 ἡνία...συν *cum ras.* — ἐσκε |βάτι..σ *cum ras.*   755 ἐπὶ μυρτῖλοσ   756 συντῷ — μεμάρ πώσ.   758 πίπτεν — |ΐα   759 οϊστ.   760 |λὸσ ἔην   761 ὅν ρ' ἐτεκέν   762 θρεψε...δὲ *cum ras.* (*ʽeraso* ν' *F*)   763 μηνυήϊοσ   764 ὁ δἆρ — (|κὼς *F*)   765 εἰσορόων — τεθυμὸν

GRAMM. 752 *ad* 758 *Tzetzes ad Lycophr.* 156.   757 ἀζόμενος πλήμνῃσι παρακλιδὸν αἰνυμένοιο *schol. ad Sophocl. El.* 737.

EM. 745 ὑπ' ἐκ *correxit Zieglerus.*   749 ἀμυνόμενοι, *Köchlyi correctio, sec. Il. I* 531 *Σ* 173, *extat in cod. Laur.* 16 *et duobus Vaticanis recentioris notae, nec tantum differt in libris quantum videtur: favet inprimis loci Il. poster. v.* 174 *scriptura Zenodotea.* ἀμειρόμενοι *malebat O. Schneiderus.* ἀμείβεσθαι παραιτεῖσθαι *apud Hesych. et Et. magn. ad rem non facit.*   760 ἑὴν *edidit H. Stephanus. alterum codd. fortassis omnes, certe etiam Laur.* 16, *sed* πολλὸν ἔην.   763 Ἐν δὲ φρίξ. *Laur.* 16, *qui versu seq. non discedit a Laur.* 9.

766 ἐλπόμενος πυκινήν τιν' ἀπο σφείων ἐσακοῦσαι
βάξιν· ὃ καὶ δηρόν περ ἐπ' ἐλπίδι θηήσαιο.
τοί' ἄρα δῶρα θεᾶς Τριτωνίδος ἦεν Ἀθήνης.
769 δεξιτερῇ δ' ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον, ὅ ῥ' Ἀταλάντη
Μαινάλῳ ἐν ποτέ οἱ ξεινήιον ἐγγυάλιξεν,
πρόφρων ἀντομένη· περὶ γὰρ μενέαινεν ἕπεσθαι
772 τὴν ὁδόν· ἀλλὰ γὰρ αὐτὸς ἑκὼν ἀπερήτυε κούρην,
δεῖσεν δ' ἀργαλέας ἔριδας φιλότητος ἕκητι.
βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄστυ φαεινῷ ἀστέρι ἶσος,
775 ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσιν
νύμφαι θηήσαντο δόμων ὕπερ ἀντέλλοντα,
καί σφισι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
778 καλὸν ἐρευθόμενος, γάνυται δέ τε ἠιθέοιο
παρθένος ἱμείρουσα μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
ἀνδράσιν, ᾧ καί μιν μνηστὴν κομέουσι τοκῆες·
781 τῷ ἴκελος προ πόληος ἀνα στίβον ἤιεν ἥρως.
καί ῥ' ὅτε δὴ πυλέων τε καὶ ἄστεος ἐντὸς ἔβησαν,
δημότεραι μὲν ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες,
784 γηθόσυναι ξείνῳ· ὃ δ' ἐπι χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας
νίσσετ' ἀπηλεγέως, ὄφρ' ἀγλαὰ δώμαθ' ἵκανεν
Ὑψιπύλης· ἄνεσαν δὲ πύλας προφανέντι θεράπναι
787 δικλίδας, εὐτύκτοισιν ἀρηρεμένας σανίδεσσιν.
ἔνθά μιν Ἰφινόη κλισμῷ ἔνι παμφανόωντι
ἐσσυμένως καλῆς δια παστάδος εἷσεν ἄγουσα
790 ἀντία δεσποίνης· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηίδας· ἔμπα δὲ τόνγε

COD. LAUR. 766 ἀποσφείων εἰσακοῦσαι 767 καὶ δηρὸν ἐπελπίδι 768 *Qu. II p.* 3 *adv.* 769 |τερῆι — ὅ ῥρ' αταλ. (ὅῤῥ' ἀτ. *F*) 770 ἐν,ποτέ — |ϊον |ξε 771 *insertus postmodo ma. pr. inter* 769 *et* 770 773 δεῖσε δ' 774 ἀστυ 775 ῥάτε |τέῃσιν — |βῃσιν 777 δι' ηρεροσ 778 δέτε ἠϊθ. 780 ὧι 781 προπόληοσ ἀναστείβων ἠϊεν (|βωνκίεν ἥ. *F*) 782 καί ρ' 784 ἐπὶ 785 νίσετ' 788 ἔνθάμιν — κλισμῶι ἐνι 789 |λῆσ δι' ἀναστάδοσ (δι' ἀναπαστάδος *F*) εἶσ. 790 ἡ δ' 791 παραηΐδασ· ἔμπαδετόνγε

GRAMM. 789 Παστάς....Ἀπολλώνιος *Et. M.* 655, 45.

EM. 767 περ *librum Laur.* 16 *servasse certum est. H. Stephanus ita edidit.* 770 *etiam Laur.* 16 *versus transponit, addito tamen* β, α. *idem* 773 δεῖσε γὰρ ἀργ. 781 στίβον *Laur.* 16, *qui in vv.* 786, 787 *non discedit, v.* 789 ἀναστάδος *interpretatur* ὑποπέδον.

792 αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἱμυλίοισιν
„ξεῖνε, τί ἦ μίμνοντες ἐπι χρόνον ἔκτοθι πύργων
ἧσθ' αὔτως; ἐπεὶ οὐ μὲν ὑπ' ἀνδράσι ναίεται ἄστυ,
795 ἀλλὰ Θρηικίης ἐπινάστιοι ἠπείροιο
πυροφόρους ἀρόωσι γύας. κακότητα δὲ πᾶσαν
ἐξερέω νημερτές, ἵν' εὖ γνοίητε καὶ αὐτοί.
798 ευτε Θόας ἀστοῖσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευεν,
τηνίκα Θρηικίην, οἵτ' ἀντία ναιετάουσιν,
δήμου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλους
801 ἐκ νηῶν, αὐτῇσι δ' ἀπείρονα ληίδα κούραις
δεῦρ' ἄγον. οὐλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆτις
Κύπριδος, ἥτέ σφιν θυμοφθόρον ἔμβαλεν ἄτην.
804 δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπέστυγον, ἐκ δὲ μελάθρων,
ᾗ ματίῃ εἴξαντες, ἀπεσσεύοντο γυναῖκας·
αὐτὰρ ληιάδεσσι δορικτήταις παρίαυον,
807 σχέτλιοι. η μὲν δηρὸν ἐτέτλαμεν, εἴ κέ ποτ' αὖτις
ὀψὲ μεταστρέψωσι νόον· τὸ δὲ διπλόον αἰεὶ
πῆμα κακὸν προύβαινεν. ἀτιμάζοντο δὲ τέκνα
810 γνήσι' ἐνι μεγάροις, σκοτίη δ' ἀνέτελλε γενέθλη.
αὔτως δ' ἀδμῆτές τε κόραι χῆραί τ' ἐπι τῇσιν
μητέρες ἂμ πτολίεθρον ἀτημελέες ἀλάληντο·

cod. laur. 792 αἱμυλ. (αἱμ. *F*) 793 τίη μίμν. ἐπὶ 794 ἧσθἄυτωσ — οὐμὲν — ναίετε^αι 795 ἀλλαθρηϊκίησ ἔπι νάστιοι 797 |τὲσ ἶν' ἐυγνοίητε 798 |λευε 799 |ϊκίην οἷτ ἀ. |ουσι 800 (πέρθεσκεν *F*) ἐναύλουσ 801 ἐκνηῶν |τῇισι — λήϊδα 802 μῆτισ^ν (*'ead. man.' F*) 803 ἧτέσφι (ἧτε σφι *F*) — ἔμβαλὲν *posterior acc. delet.* 804 ἐκδεμελάθρ. 805 ἡματίηι — ἐπεσσεύοντο 806 ληϊάδ. δορικτήτην παρ. 807 ἧμεν δηρον — εἴ κεποτ' αὖτισ 808 *Qu. II p. 3 av.* τοδεδιπλ. 810 ἐνὶ — σκοτίηδ' 811 ἄυτωσδ' |τέστε- κόροι (κοροι *F*) χ. τ ἐπὶ τῇισι 812 ἀμπτολ. ἀτημελέως

gramm. 800 ἐπορνύμενοι *scholia Parisina.* 806 αὐτὰρ ληΐδεσσι δορυκτήταις πᾶυσν *Et. M. Gaisf.* 663, 17.

em. 799 *codicis Laur. scriptura, ab utroque teste nostro enotata, revocanda fuit. accusativus est eius modi ut supra v.* 645, *pluralis pronominis ut B* 521. *Coniecturae doctorum aut recentium librorum scripturae* Θρηικίων, Θρηικίης *ambiguam efficiunt locutionem, unde altera Piersonii coniectura* Λήμνου ἀπορν. *nata est. eiusdem correctio est* ἐπαύλους. 805 *codd. recentiores* ᾗ ματ., *recentissimus unus* ἀπεσσ. *servasse dicuntur.* 812 ἀτημελέες *libri Brunckii.*

οὐ δὲ πατὴρ ὀλίγον περ ἑῆς ἀλέγιζε θυγατρός,
εἰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσι δαϊζομένην ὁρόῳτο
μητρυιῆς ὑπο χερσὶν ἀτασθάλου· οὐ δ' ἀπο μητρὸς
λώβην, ὡς τὸ πάροιθεν, ἀεικέα παῖδες ἄμυνον·
οὐ δὲ κασιγνήτοισι κασιγνήτη μέλε θυμῷ.
ἀλλ' οἶαι κοῦραι ληίτιδες ἔν τε δόμοισιν
ἔν τε χοροῖς ἀγορῇ τε καὶ εἰλαπίνῃσι μέλοντο·
εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος,
ἂψ ἀνερχομένους Θρῃκῶν ἄπο μηκέτι πύργοις
δέχθαι, ἵν' ἢ φρονέοιεν ἅπερ θέμις, ἠέ πῃ ἄλλῃ
αὐταῖς ληιάδεσσιν ἀφορμηθέντες ἵκοιντο.
οἳ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος, ὅσσον ἔλειπτο
ἄρσεν ἀνα πτολίεθρον, ἔβαν πάλιν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδεα ναιετάουσιν.
τῶ ὑμεῖς στρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι· εἰ δέ κεν αὖθι
ναιετάειν ἐθέλοις, καί τοι ἅδοι, ἦ τ' ἂν ἔπειτα
πατρὸς ἐμεῖο Θόαντος ἔχοις γέρας· οὐ δέ τί σ' οἴω
γαῖαν ὀνόσσεσθαι· περι γὰρ βαθυλήιος ἄλλων
νήσων, Αἰγαίῃ ὅσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν.
ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπι νῆα κιὼν ἑτάροισιν ἐνίσπες
μύθους ἡμετέρους, μὴ δ' ἔκτοθι μίμνε πόληος."
ἴσκεν, ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, οἷον ἐτύχθη
ἀνδράσιν· αὐτὰρ ὅ τήνγε παραβλήδην προσέειπεν
„Ὑψιπύλη, μάλα κεν θυμηδέος ἀντιάσαιμεν
χρησμοσύνης, ἣν ἄμμι σέθεν χατέουσιν ὀπάζεις.
εἶμι δ' ὑπότροπος αὖτις ἀνα πτόλιν, εὖτ' ἂν ἕκαστα
ἐξείπω κατα κόσμον. ἀνακτορίη δὲ μελέσθω

COD. LAUR. 813 οὐδεπατὴρ — ἀλεγ. |τρὸσ 815 μητρυῆς ὑπὸ — οὐδ' ἀπὸ 816 ὡστὸ 817 οὐδεκασ. κασιγνήτηι — |μῶι 818 ληΐτ. ἐντεδόμ. 819 ἐντεχορ. (ἐ dubium) |ρῆι — |νησι 820 εἰ ὀυκέτισ (υ dub.) 821 θρηίκων (|ΐκων F) — μὴ κέτι 822 ἵν' ἢ — ἠέπη ἄλληι 823 ληϊάδ. 824 οἱ δ ἄραθεσσ. — ὅσον ἔλ. 825 ἀναπτολ. — ἔνθ ἔτι νῦνπερ 826 θρηϊκ. 827 |φᾶσθ ἐπιδ. — δέκεν 828 ἦτἂν 829 οὐδέτι σ' οἴω 830 περὶ — |λήϊοσ 831 αἰγαίησ ὅσαι ἁλὶ 832 ἀλλάγενῦν ἐπὶ 833 μὴδ' 835 τῆνγε 836 μάλακεν 838 ἀναπτολιν 839 κατακόσμον

GRAMM. 826 Θρηϊκίης ἄ. χιονώδη ναιετάουσιν Et. M. 147, 30.

EM. 821 ἂψ ἀναερχομένους Laur. 16. 831 εἰν Steph. et fort. ll. Pariss.

σοίγ' αὐτῇ καὶ νῆσος· ἔγωγε μὲν οὐκ ἀθερίζων
χάζομαι, ἀλλά με λυγροὶ ἐπισπέρχουσιν ἄεθλοι."
ἦ, καὶ δεξιτερῆς χειρὸς θίγεν· αἶψα δ' ὀπίσσω
βῆ ῥ' ἴμεν. ἀμφὶ δὲ τόνγε νεήνιδες ἄλλοθεν ἄλλαι
μυρίαι εἱλίσσοντο κεχαρμέναι, ὄφρα πυλάων
ἐξέμολεν. μετέπειτα δ' ἐντροχάλοισιν ἀμάξαις
ἀκτὴν εἰσαπέβαν ξεινήια πολλὰ φέρουσαι,
μῦθον ὅτ' ἤδη πάντα διηνεκέως ἀγόρευσεν,
τόν ῥα καλεσσαμένη διεπέφραδεν Ὑψιπύλεια.
καὶ δ' αὐτοὺς ξεινοῦσθαι ἐπι σφέα δώματ' ἄγεσκον
ῥηιδίως. Κύπρις γὰρ ἐπι γλυκὺν ἵμερον ὦρσεν
Ἡφαίστοιο χάριν πολυμήτιος, ὄφρά κεν αὖτις
ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.
ἔνθ' ὃ μὲν Ὑψιπύλης βασιλήιον ἐς δόμον ὦρτο,
Αἰσονίδης· οἱ δ' ἄλλοι ὅπῃ καὶ ἔκυρσαν ἕκαστος,
Ἡρακλῆος ἄνευθεν· ὃ γὰρ παρα νηὶ λέλειπτο
αὐτὸς ἑκὼν παῦροί τε διακρινθέντες ἑταῖροι.
αὐτίκα δ' ἄστυ χοροῖσι καὶ εἰλαπίνῃσι γεγήθει
καπνῷ κνισήεντι περίπλεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
ἀθανάτων Ἥρης υἷα κλυτὸν ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Κύπριν ἀοιδῇσιν θυέεσσί τε μειλίσσοντο.
ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤματος ἦεν
ναυτιλίης· δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες,
εἰ μὴ ἀολλίσσας ἑτάρους ἀπάνευθε γυναικῶν

COD. LAUR. 840 σοί τ' αὐτῆι — ἔγω γεμὲν 841 ἀλλάμε 842 ἦι — αἶψαδ' 843 βῆῥ' — δετόν γενεήνι..δεσ *cum ras.* 845 ἐϋτρ. ἀμαξ. 846 ἀκτην (|τὴν *F*) εἰσανέβαν ξεινηϊα. 847 *Qu. II p. 4 adv.* ὅτ ἤδη *littera* ν *in* |ρευσεν *erasa* 848 *vers. in marg. scriptus ma. sec., ut videtur* 849 ἐπισφέα δώματ ἄγ. 850 ῥηϊδ. — ἐπὶ 851 πολυμήτιο ὄφρακεν 853 ο μὲν — βασιληϊον ἐσδόμον 854 δ ἄλλοι ὅπηι 855 παρανηῖ 856 τεδιακρινθεντεσ 857 αὐτίκαδ ἄστυ — |νησι 858 |πνωι — ἔξοχαδ ἄλλ. 860 θυέεσσίτε 861 |λίηδ' εἰσῆμαρ (ἀιεὶ *F*) ἐξήματοσ ἦεν 862 δ ἂν ἐλήνυον *corr.* |λίν. (δ' ἀνελίνυον *F*) 863 ἀολλίσασ

COD. GUELF. 862 δηρόν δ' ἂν ἐλίννυον 863 ἀολλίσας

GRAMM. 862 δηρόν δ' ἀνελίνυον αὖθι μένοντες *Et. M.* 331, 2 *et Gaisf. p.* 291 *sub lemmate* ἀνελίνυον.

EM. 840 σοί γ' *O. Schneiderus.* 846 εἰσαπέβαν *O. Schneiderus. verbum Apollonianum.* 863 ἀολλίσσας *corr. Schaeferus.*

864 Ἡρακλέης τοίοισιν ἐνιπτάζων μετέειπεν
„δαιμόνιοι, πάτρης ἐμφύλιον αἷμ᾽ ἀποέργει
ἡμέας; ἦε γάμων ἐπιδευέες ἐνθάδ᾽ ἔβημεν
867 κεῖθεν, ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας; αὖθι δ᾽ ἔαδεν
ναίοντας λιπαρὴν ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι;
οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν
870 ἐσσόμεθ᾽ ὧδ᾽ ἐπι δηρὸν ἐελμένοι· οὐ δέ τι κῶας
αὐτόματον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν.
ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπι σφέα· τὸν δ᾽ ἐνι λέκτροις
873 Ὑψιπύλης εἰᾶτε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον
παισὶν ἐσανδρώσῃ, μεγάλη τέ ἑ βάξις ἵκηται.“
ὧς νείκεσσεν ὅμιλον· ἐναντία δ᾽ οὔ νύ τις ἔτλη
876 ὄμματ᾽ ἀνασχεθέειν, οὐ δὲ προτιμυθήσασθαι·
ἀλλ᾽ αὔτως ἀγορῆθεν ἐπαρτίζοντο νέεσθαι
σπερχόμενοι. ταὶ δέ σφιν ἐπέδραμον, εὖτ᾽ ἐδάησαν.
879 ὡς δ᾽ ὅτε λείρια καλὰ περιβρομέουσι μέλισσαι
πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληίδος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἑρσήεις γάνυται, ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε ἄλλον
882 καρπὸν ἀμέργουσιν πεποτημέναι· ὧς ἄρα ταίγε

COD. LAUR. 865 ἀπὸ ἔργει 866 ἠὲ — ἐνθὰδ᾽ 869 οὐμὰν εὐκλειεῖσγε συνοθνείῃσι 870 |μεθ᾽ ὧδ ἐπὶ — οὐδέτι 871 |σει τίσ ἑλ. 872 δ ἐνι 873 εἰσόκελῆμνον 874 |δρώσει (ηι supra scr. ma. sec. (ἐπανδρώσει (η) 'sic al. man.' F) μεγαληιτέ ἑβάξισ 875 νείκεσεν (νείκησεν F) — ἐναντίαδ᾽ οὐ νύτισ 876 οὐδεπροτιμ. (προτὶ μυθ. F) 877 αὔτωσ (αὖτ. F) 878 δέσφιν 879 ὡσδ᾽ 880 |ἶδος ἀμφιδελειμὼν 881 ἄλλοτετ ἄλλον (τ᾽ ἄλλ. F) 882 ὧσάραταί γε

COD. GUELF. 864 |κλέης. τοί. — μετέειπε 865 |νιοι. πάτρ. — αἶμ᾽ ἀπέργει 866 ἡμέας, ἠὲ 867 |θεν ὀν. — |τιδας, αὖθι δ᾽ ἔαδε 869 ἐΰκλ. — σὺν |ησι γυναιξί 870 |μένοι, οὐδέ gloss. ὧδ᾽] ἐνθάδε ἐελμ.] συγκεκλεισμένοι ἐεργμένοι 871 αὐτόματος c. gl. αὐτόβουλος — |μένοισι? 872 ἐπὶ — ἐνὶ 873 |μερον εἰσ. 874 ἐπανδρώσῃ 875 |λον ἐν. 876 οὐδὲ 878 |νοι ταί — |μον εὖτ᾽ 879 περιβρομέωσι 880 |ἶδος, — |μών 881 |ται. ταὶ δὲ γλ. ἄλλοτέ τ᾽ ἄλλον gl. γάν.] χαίρεται 882 ἀμέλγουσιν |μέναι; ὧς ἄ. ταί γε gl. ἀμέλγ.] ἐπισπῶνται

EM. 881 *ita codd. Brunckiani et Vat.* 150. ἄλλοτ᾽ ἐπ᾽ ἄλλον *coniecit Rutgersius*, ἄλλοθεν ἄλλῃ *G. Hermannus.* 882 ἀμέλγουσιν, *quod ex altera recensione desumpsit Nonnus Dion. E* 246, *probabat Köchlyus.*

ἐνδυκὲς ἀνέρας ἀμφι κινυρόμεναι προχέοντο,
χερσί τε καὶ μύθοισιν ἐδεικανόωντο ἕκαστον,
εὐχόμεναι μακάρεσσιν ἀπήμονα νόστον ὀπάσσαι.
ὣς δὲ καὶ Ὑψιπύλη ἠρήσατο χεῖρας ἑλοῦσα
Αἰσονίδεω, τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος
„νίσσεο, καί σε θεοὶ συν ἀπηρέσιν αὖτις ἑταίροις
χρύσειον βασιλῆι δέρος κομίσειαν ἄγοντα
αὔτως, ὡς ἐθέλεις καί τοι φίλον. ἥδε δὲ νῆσος
σκῆπτρά τε πατρὸς ἐμεῖο παρέσσεται, ἢν καὶ ὀπίσσω
δή ποτε νοστήσας ἐθέλῃς ἄψορρον ἱκέσθαι·
ῥηιδίως δ' ἂν ἑοῖ καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις
ἄλλων ἐκ πολίων. ἀλλ' οὐ σύγε τῆνδε μενοινὴν
σχήσεις, οὔτ' αὐτὴ προτιόσσομαι ὧδε τελεῖσθαι·
μνώεο μὴν ἀπεὼν περ ὁμῶς καὶ νόστιμος ἤδη
Ὑψιπύλης· λίπε δ' ἡμὶν ἔπος, τό κεν ἐξανύσαιμι
πρόφρων, ἤν ἄρα δή με θεοὶ δώωσι τεκέσθαι.“
    τὴν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀγαιόμενος προσέειπεν
„Ὑψιπύλη, τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο

COD. LAUR. 883 ἐνδυκέωσ ἀνέρασ ἀμφικινυρ. 884 ἕκαστοσ *corr.* |ον 887 *Qu. II p. 4 av.* 888 νείσαιο καὶ σε θ. συναπημόσιν (|πήμοσιν *F*) 889 |λῆϊ 890 ἄυτωσ 891 σκῆπτράτε ·τοι· — ἢν καὶ 892 δήποτενοστήσασ ἐθέλησ 893 ῥηϊδ. δ ἂν ἑοῖ καὶ — ἀγείρασ (ι over ει, τ over σ) (ρασ *F*). *in marg.* ἀγείραις *ma. sec.* 894 ἐκπολίων — οὐσύγε 896 μνώεόμὴν ἀπεώνπερ — ήδη 897 ἡμῖν — τόκεν 898 ἢν άραδήμε 899 δ αὖτ αἴσ.

COD. GUELF. 883 ἐνδυκέως ἀν. ἀμφὶ — |το 884 |στον 887 |τος. 888 νῖσσεο (ει over ῖ, τ over ο), καί σὲ θ. σὺν ἀπήμοσιν 889 |λῆϊ 890 αὔτως ὡς — |λον. ἥδε 891 σκῆπτρα τε 892 ἐθέλῃς — |ῤῥον |σθαι 893 ῥηϊδ. δ' ἂν ἑοῖο καὶ 894 |ων· ἀλλ' οὐ σύ γε τήνδε μενοινὴν σχήσεις 895 σχ. *deest* ὧδε τε ἐκτελέεσθαι *gloss.* προτιόσσ.] προβλέπω 896 ἤδη, 897 ἡμῖν |ος τό 899 *gloss.* ἀγαιόμ.] ὀργιζόμενος 900 |νοιτο,

GRAMM. 883 ἀμφικινυρόμεναι *Et. M. Gaisf. p.* 246. προχέοντο *Et. M.* 691, 45. 888 καί σε θεοὶ σὺν ἀπηρέσιν (*al.* ἀπήροις *Sylb.*) αὖθις ἑταίροις *Et. M.* 122, 9.

EM. 883 ἐνδυκὲς *corr. Jan. Rutgersius.* 888 νείσεο — ἀπήμοσιν *etiam Laur.* 16. 890 αὔτως *ed. Stephanus.*

ἐκ μακάρων. τύνη δ' ἐμέθεν πέρι θυμὸν ἀρείω
ἴσχαν'· ἐπεὶ πάτρην μοι ἅλις Πελίαο ἕκητι
ναιετάειν· μοῦνόν με θεοὶ λύσειαν ἀέθλων.
εἰ δ' οὔ μοι πέπρωται ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
τηλοῦ ἀναπλώοντι, σὺ δ' ἄρσενα παῖδα τέκηαι,
πέμπέ μιν ἡβήσαντα Πελασγίδος ἔνδον Ἰωλκοῦ
πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητρὶ δύης ἄκος, ἣν ἄρα τούσγε
τέτμῃ ἔτι ζώοντας, ἵν' ἄνδιχα τοῖο ἄνακτος
σφοῖσιν πορσύνωνται ἐφέστιοι ἐν μεγάροισιν."
ἦ, καὶ ἔβαιν' ἐπι νῆα παροίτατος· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
βαῖνον ἀριστῆες· λάζοντο δὲ χερσὶν ἐρετμὰ
ἐνσχερὼ ἑζόμενοι· πρυμνήσια δέ σφισιν Ἄργος
λῦσεν ὑπ' ἐκ πέτρης ἁλιμυρέος. ἔνθ' ἄρα τοίγε
κόπτον ὕδωρ δολιχῇσιν ἐπικρατέως ἐλάτῃσιν.
ἑσπέριοι δ' Ὀρφῆος ἐφημοσύνῃσιν ἔκελσαν
νῆσον ἐς Ἠλέκτρης Ἀτλαντίδος, ὄφρα δαέντες
ἀρρήτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας
σωότεροι κρυόεσσαν ὑπειρ ἅλα ναυτίλλοιντο.
τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
νῆσος ὁμῶς κεχάροιτο καὶ οἳ λάχον ὄργια κεῖνα
δαίμονες ἐνναέται, τὰ μὲν οὐ θέμις ἄμμιν ἀείδειν.
κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος δια βένθεα πόντου
ἱέμενοι τῇ μὲν Θρῃκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην

COD. LAUR. 901 ἐκμακ. τύνηδ' — περὶ 904 οὔμοι πεπρωται, 905 δ ἄρσενα 906 πεμπέμιν |σαντεσ corr. |α? 907 πατρὶ τ' ἐμῶι — ἄρατούσγε 909 σφοῖσι πόρσ. 910 ἤ καὶ ἔβαιν' ἐπὶ — ὥσδὲ 912 ἐν σχερῶ (σχερῷ 'al. man. correxit ἐνσχερὼ' F) — δὲ σφ. 913 ὑπεκπέτρησ — ἐνθάρα 914 |χῆισιν — |τηισι. 915 |σύνηισιν 917 ἀρρήκτουσ |νῆισι |ίηισι θέμίσταϲ posterior acc. del. 918 ὑπεῖρ utr. acc. 919 οὐπροτέρω 921 ἐννάεται ταμὲν οὐθέμισ 922 |σίηι — διαβένθεα 923 |νοι τημεν θρ. χθ. τῆι

COD. GUELF. 901 |ρων· τύνη δ' ἐμέθεν, περι 902 ἴσχανε,πει πάτρ. 903 |τάειν, μοῦνον με — |θλων 905 |οντι σὺ 906 πέμπε μιν — |κοῦ 907 ἐμῷ — τούς γε 908 τέτμη 909 σφίσιν πορσ. — |ροισι 910 (ἦ, deest) καὶ ἔμβαιν' ἐπὶ — |τος, ὡς δὲ 911 |τμά 912 ἐνσχερῶ — |σια δέ σφιν ἄ. 913 ὑπὲκ 914 |τῃσιν 915 ἑσπέριοί δ' 917 |νῆσι 918 θαρσύτεροι κρ. ὑπεὶρ 919 τῶν, μὲν — αὐτή 921 τὰ, μὲν 922 |σίη — διὰ 923 ἱέμενοι τῇ μ. θρηκῶν χθ. τῇ

Ἴμβρον ἔχον καθύπερθε· νέον γε μὲν ἠελίοιο
δυομένου Χερόνησον ἔπι προὔχουσαν ἵκοντο.
ἔνθά σφιν λαιψηρὸς ἄη νότος· ἱστία δ' οὔρῳ
στησάμενοι κούρης Ἀθαμαντίδος αἰπὰ ῥέεθρα
εἰσέβαλον· πέλαγος δὲ τὸ μὲν καθύπερθε λέλειπτο
ἦρι, τὸ δ' ἐννύχιοι Ῥοιτειάδος ἔνδοθεν ἀκτῆς
μέτρεον, Ἰδαίην ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες.
Δαρδανίην δὲ λιπόντες ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ,
Περκώτην δ' ἐπὶ τῇ καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν
ἠιόνα ζαθέην τε παρήμειβον Πιτύειαν.
καὶ δὴ τοίγ' ἐπὶ νυκτὶ διάνδιχα νηὸς ἰούσης
δίνῃ πορφύροντα διήνυσαν Ἑλλήσποντον.
ἔστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος
τυτθὸν ἄπο Φρυγίης πολυληίου ἠπείροιο
εἰς ἅλα κεκλιμένη, ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς
χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος. ἐν δέ οἱ ἀκταὶ
ἀμφίδυμοι, κεῖνται δ' ὕπερ ὕδατος Αἰσήποιο·

COD. LAUR. 924 (ἔχον· καθ. *F*) |περθενέον γεμὲν 925 |ου χέρνησον ἐπὶ 926 *Qu. II p.* 5 *adv.* ἐνθάσφιν 929 δ ἐνν. ῥοι-τειάδεσ (*'sic al. man.' F*) 930 ἰδαίαν *corr.* |ην ἐπὶ 931 (ἐπιπροσέβαλον *F*) |δωι 932 ἐπὶ τῆι 933 ἠϊόνα ζαθέηντε 934 δὴ τοὶ (δή τοί *F*) γ' ἐπὶ 935 δίνηι — ελλήσπ. 936 ἔστι δέτισ 937 ἀποφρυγ. |ληΐου 938 τ ἐπιμ. ἰθμόσ 939 δέοί 940 ὑπερύδατοσ αἰσήποῖο *posterior acc. del.*

COD. GUELF. 924 |περθε, νέον 925 |μένου, χερ. — προὔχ. |το, 926 |ρὸς ἄητο νότος ἱστ. δ' οὔρω, *gl.* οὔρ.] φορῷ ἀνέμῳ 927 |μενοι, κούρ. — αἰπά 928 |λον, πέλ. 929 ἦρι τό δ' — ἀκτῆς, *gl.* ῥοιτ.] τοῦ τόπου ἐκείνου 930 |ον ἰδ. ἐπιδεξιὰ 931 ἀβύδῳ 932 ἐπὶ τῇ καὶ ἀβαρίδος 933 ἠϊόνα, ζαθ. *gl.* λαμψακον ἢ περὶ λαμψακὸν ἄκραν 934 δή τοί γ' — |χα νυκτὸς ἰούσης, 935 δίνῃ 937 |ΐου 938 |μένη ὅσσ. — ἴθμος *ma. pr.* ἰσθμ. *corr. ma. sec. gl.* ἐπιμύρ.] ἠχεῖ 939 |σω — |ταί *gl.* (*rec. ma.*) καταειμ.] καταρρεόμενος ἢ καταπνεόμενος ἢ κεκαλυμμένος φυτοῖς 940 |δυμοι· κ. *gl. rec. ma.* ἀμφίδ.] δύο εἰσόδους ἔχουσαι

GRAMM. 932 *integer ap. Steph. Byzant. p.* 4, 15. Περκώτην δ' ἐπὶ — Ἀβαρνίδα ἠμ. *Et. M.* 2, 13. 933 Πιτύεια...Ἀπολλώνιος *Et. M.* 673, 43. 938 ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς χόρτῳ *Et. M. Gaisf. p.* 595, 27. 939 ἐν δέ οἱ ἀκταὶ Ἀμφίδυμοι *Et. M.* 89, 42.

Ἄρκτων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάοντες.
καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ἐνναίουσιν
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι·
ἓξ γὰρ ἑκάστῳ χεῖρες ὑπέρβιοι ἠερέθονται,
αἱ μὲν ἀπο στιβαρῶν ὤμων δύο, ταὶ δ' ὑπένερθεν
τέσσαρες αἰνοτάτῃσιν ἐπι πλευρῇς ἀραρυῖαι.
ἰσθμὸν δ' αὖ πεδίον τε Δολίονες ἀμφενέμοντο
ἀνέρες· ἐν δ' ἥρως Αἰνήιος υἱὸς ἄνασσεν
Κύζικος, ὃν κούρη δίου τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη. τοὺς δ' οὔτι καὶ ἔκπαγλοί περ ἐόντες
Γηγενέες σίνοντο, Ποσειδάωνος ἀρωγῇ·
τοῦ γὰρ ἔσαν τὰ πρῶτα Δολίονες ἐκγεγαῶτες.
ἔνθ' Ἀργὼ προύτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισιν
Θρηικίοις, Καλὸς δὲ λιμὴν ὑπέδεκτο θέουσαν.
κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες

COD. LAUR. 941 ἄρκτονμιν 942 το μὲν — καὶ άγριοι ναιετάουσι 945 αἱ μὲν ἀποστιβαρ. — δύω 946 |τησιν ἐπὶ |ρῆισ 947 δ' αῦ |δίοντε 948 |ῖοσ — |σσε 949 ἐῦσώροιο 950 γηγένέσ (ε supra scr.) *prior acc. del.* — ἀρωγεῖ! *corr.* |γῆι 952 τὰπρῶτα 953 ἐπειγομένει (η) *supra scr. ma. sec.* 954 θρηϊκ. 955 εὐνέης (αί) *supra scr. ma. sec.*

COD. GUELF. 941 ἄρκτον — |ρος, π|τες 942 καὶ τὰ μὲν — καὶ ἄγριοι ναιετάουσι 943 |ες μ. 944 |στω χεῖρας *ma. pr.* *gl.* ἠερ.] συναθροίζονται 945 ἀπὸ — ταί δ' |νερθε 946 |τησιν *ma. pr.* ἐπὶ |ρῆς *ma. pr.* 947 |μόν δ' 948 |ϊος — |σσε 949 |κος· ὃν 950 αἰή. (νή τη) *corr. ma. sec.* αἰή. τούς, δ' οὔ τι 951 |νέες, σίν. — |νος ἀγωγῇ *gl.* παιδεύσει 952 τοῦ, γὰρ — δολῖονος 953 προύτ. — |μοισι 954 |ϊκίοις· κ. 955 |σαντες,

EM. 941 Ἄρκτων *inventum dicitur in margine vulgaris libri. Quod Ziglerum male habuit* μίν *dictum est ut Il.* E 306 *Ap.* B 671; *aut vid. Buttmannus ad schol. Od.* K 210. 942 *emendatio Köchlyi recepta est, qua locutio Homerica servatur. praestaret tamen* ἐνναίεσκον: *praesentis* B 1016 Δ 519 *alia est ratio. Zieglerus temptabat* ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ἀνέρες εἶχον *ut more Apollonii duo loci Homerici exprimerentur Od.* Z 120 *al. et* Ω 281. *olim propositum est* ὑβρισταὶ καὶ ἄωροι ναιετάουσιν, *ut alteri voci Homericae poeta glossam suffecerit.* ἄωροι *apud Apoll. soph. et in schol. Od.* M 89 *explicatur* ὠμοί, ἄγριοι ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἀώρων καὶ μὴ πεπείρων καρπῶν.
944 ἠερέθοντο *suad. Zieglerus.*

Τῖφυς ἐννεσίῃσιν ὕπο κρήνῃ ἐλίποντο,
κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ· ἕτερον δ' ἕλον, ὅστις ἀρήρει,
βριθύν· ἀτὰρ κεῖνόν γε θεοπροπίαις Ἑκάτοιο
Νηλεΐδαι μετόπισθεν Ἴαονες ἱδρύσαντο
ἱερόν, ἣ θέμις ἦεν, Ἰησονίης ἐν Ἀθήνης.
τοὺς δ' ἄμυδις φιλότητι Δολίονες ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Κύζικος ἀντήσαντες ὅτε στόλον ἠδὲ γενέθλην
ἔκλυον, οἵτινες εἶεν, ἐυξείνως ἀρέσαντο,
καί σφεας εἰρεσίῃ πέπιθον προτέρωσε κιόντας
ἄστεος ἐν λιμένι πρυμνήσια νηὸς ἀνάψαι.
ἔνθ' οἵγ' Ἐκβασίῳ βωμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι
εἱσάμενοι παρὰ θῖνα, θυηπολίης τ' ἐμέλοντο.
δῶκεν δ' αὐτὸς ἄναξ λαρὸν μέθυ δευομένοισιν
μῆλά θ' ὁμοῦ· δὴ γάρ οἱ ἔην φάτις, εὖτ' ἂν ἵκωνται
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος, αὐτίκα τόνγε
μείλιχον ἀντιάαν, μὴ δὲ πτολέμοιο μέλεσθαι.
ἶσόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι,
οὐ δέ νύ πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο·
ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δώματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις
ὠδίνων, Μέροπος Περκωσίου ἐκγεγαυῖα,

COD. LAUR. 956 |σίῃισιν ὑπὸ 957 ὑπαρτακίῃι ἑτέρον *posteriore acc. deleto* 958 ἀταρ κεῖνον γε θεοπροπίασ 959 ἰάον...εσ *cum ras.* 960 *versus in marg.* |ρὸν ἡ θέμ. 961 ἄμυδισ 963 ἐΰξ. 964 |σίῃι πεπιθον 966 *Qu. II p. 5 av.* οἵ γ ἐκβ. 967 στησάμενοί παρὰ — |λίησ ἐμέλοντο 968 δ' αυτὸσ 971 δεπτολ. 972 κἀκείνῳ (κακείνω *F*) 973 οὐ δὲ..νύπω *cum ras.* 974 καταδώματ' 975 ἐγγεγαυῖα

COD. GUELF. 956 |σίησιν *ma. pr.* ὑπὸ — |ποντο· *gl.* ἐννεσ.] ἐννοίαις 957 |νη *ma. pr.* — |κίη *ma. pr.* ἕτερόν δ' |λον ὅ. |ρει 958 |θὺν, ἀ. κεῖνον γε 960 |ρὸν· ἡ — |νης, 961 τούς δ' 963 ἐΰξ. |ντο· 964 καὶ — |σίη *ma. pr.* 966 οἵ γ εκβασίω 967 στησάμενοι παρὰ — |λίης ἐμέλ. 968 |μένοισι, 969 γὰρ 971 |άαν· μηδὲ 972 ἶσον που κἀκείνω — |λοι 973 οὐδὲ νύ *gl.* μεμόρ.] ἐκακοπαθεῖτο 974 κατὰ — ἄ.κοιτ. *c. ras.* 975 |νων, μείοπος — |υῖα

GRAMM. 967 Εἰσάμενοι παρὰ θῖνα, θυηπολίης ἐμέλοντο *Et. M.* 306, 33. 972 ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ὑποσταχύεσκον *scholia Laur. pro v. scr.*

EM. 961 τοῖς δ' *malebat Schneiderus: ita enim solere poetas in tali constructione.* 967 τ' *inseruit Brunckius.*

976 Κλείτη ἐυπλόκαμος, τὴν μὲν νέον ἐξ ἔτι πατρὸς
θεσπεσίοις ἕδνοισιν ἀνήγαγεν ἀντιπέρηθεν.
ἀλλὰ καὶ ὧς θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης
979 τοῖς μέτα δαῖτ' ἀλέγυνε, βάλεν δ' ἄπο δείματα θυμοῦ.
ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς. ἤτοι ὃ μὲν σφέων
πεύθετο ναυτιλίης ἄνυσιν Πελίαό τ' ἐφετμάς·
982 οἳ δὲ περικτιόνων πόλιας καὶ κόλπον ἅπαντα
εὐρείης πεύθοντο Προποντίδος· οὐ μὲν ἐπιπρὸ
ἠείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι.
985 ἠοῖ δ' εἰσανέβαν μέγα Δίνδυμον, ὄφρα καὶ αὐτοὶ
θηήσαιντο πόρους κείνης ἁλός· ἐκ δ' ἄρα τοίγε
νῆα Χυτὸν λιμένα προτέρου ἐξήλασαν ὅρμου·
988 ἥδε δ' Ἰησονίη πέφαται ὁδός, ἥνπερ ἔβησαν.
Γηγενέες δ' ἑτέρωθεν ἀπ' οὔρεος ἀΐξαντες
φράξαν ἀπειρεσίοιο Χυτοῦ στόμα νειόθι πέτραις
991 πόντιον, οἷά τε θῆρα λοχώμενοι ἔνδον ἐόντα.
ἀλλὰ γὰρ αὖθι λέλειπτο συν ἀνδράσιν ὁπλοτέροισιν
Ἡρακλέης, ὃς δή σφι παλίντονον αἶψα τανύσσας

COD. LAUR. 976 ἐϋπλ. — ἐξέτι πατρὸσ 978 τελιπὼν 979 τοῖσμετα — βάλε.. *cum ras.* δ' ἀπὸ 980 ὁ μὲν 982 οἱ δὲ 983 ἐπὶ πρὸ 986 (|λὸσ· ἐν δ' ἄρα *F*) δ ἄρατοίγε 987 νῆα χυτοῦ λιμένος πρ. 988 ἦδεδ' — ὁδος *in ultima syll. gravis in acut. mutatus aut acut. in grav.* 989 δ ἑτέρ. — ἀΐξ. 990 πέτρῃσ 991 οἷάτεθῆρα 992 ἀλλαγὰρ — *in* σὺν ἀνδ. *acc. et spir. a ma. sec.* 993 δήσφι (σφιν *F*)

COD. GUELF. 976 κλείττη ἐϋπλόκαμος τὴν, μ. ν. ἐξέτι πατρος 977 ἕδνοισιν — |θεν 978 καὶ ὃς θάλ. — νύμφης, 979 μετα *ma. pr.* — |γυνε βάλ. — |μοῦ 980 |δίς ἤτοι ὁ 981 πεύθετον ναυτ. — |τμάς 982 οἱ δὲ 983 μὲν ἐπὶ πρό 984 |ναι 985 |μον ὄφρα — |τοί 986 ἁλὸς· ἐν δ' ἄρα 987 ν. χυτοῦ λιμένος πρ. — |μου *gl.* χυτὸς ὁ περικλεισθεὶς καὶ λίθοις ᾠκοδομηθεὶς καὶ ὁ ἰλὺν ἔχων 988 ἤτε δ' — |δὸς ἥνπ. 989 γ^{γε}ηνέες — ἀΐξ. 990 πέτρης 991 οἷα τε 993 |κλέης· ὃς δή σφιν παλ.

GRAMM. 985 οἳ εἰσανέβαν Δίνδυμον ὄ. κ. αὐτοί θ. πόρους ἐκείνης ἁλός *Et. M. Gaisf. p.* 276, 32. 987 Χυτῷ λιμένι παρὰ Ἀπολλωνίῳ *Et. M.* 816, 14.

EM. 976 ἐξέτι πατρός *offendit O. Schneiderum, qui quod temptabat* ἐξέτι παιδός *adstruebat Quinti loco I* 366 ἐξέτι νηπιάχοιο, *cui similis Apoll.* Δ 791 ἐξέτι νηπυτίης. *sed* ἐκ Φινῆος *est* B 277.
987 *correctione opus visum. dictum ad v.* 644.

994 τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
πέτρας ἀμφιρρῶγας ἀερτάζοντες ἔβαλλον.
δὴ γάρ που κἀκεῖνα θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα
997 Ἥρη, Ζηνὸς ἄκοιτις, ἀέθλιον Ἡρακλῆι.
σὺν δὲ καὶ ὧλλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες,
πρίν περ ἀνελθέμεναι σκοπιήν, ἥπτοντο φόνοιο
1000 Γηγενέων ἥρωες ἀρήιοι, ἠμὲν ὀιστοῖς
ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι δεδεγμένοι, εἰσόκε πάντας
ἀντιβίην ἀσπερχὲς ὀρινομένους ἐδάιξαν.
1003 ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέντα
ὑλοτόμοι στοιχηδὸν ἐπι ῥηγμῖνι βάλωσιν,
ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους·
1006 ὣς οἱ ἐνι ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο
ἑξείης, ἄλλοι μὲν ἐς ἁλμυρὸν ἀθρόοι ὕδωρ
δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα, γυῖα δ' ὕπερθεν
1009 χέρσῳ τεινάμενοι· τοὶ δ' ἔμπαλιν, αἰγιαλοῖο
κράατα μὲν ψαμάθοισι, πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον,
ἄμφω ἅμ' οἰωνοῖσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι.
1012 ἥρωες δ', ὅτε δή σφιν ἀταρβὴς ἔπλετ' ἄεθλος,
δὴ τότε πείσματα νηὸς ἐπι πνοιῇς ἀνέμοιο
λυσάμενοι προτέρωσε διεξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο.
1015 ἡ δ' ἔθεεν λαίφεσσι πανήμερος. οὐ μὲν ἰούσης
νυκτὸς ἔτι ῥιπῇ μένεν ἔμπεδον, ἀλλὰ θύελλαι
ἀντίαι ἁρπάγδην ὀπίσω φέρον, ὄφρ' ἐπέλασσαν

COD. LAUR. 994 χθονί́ *cum utr. acc.* (995 ἀφιῤῥ. *F*) 996 κἀκεῖνα 997 ήρη — |κλῆϊ 999 σκοπιὴν 1000 |ίοι — ὀϊστ. 1001 |είησι 1002 |ίξαν 1004 στόχηδὸν ἐπὶ ῥηγμ. 1005 *Qu. II p. 6 adv.* 1006 οἱ — |χῆι 1008 γύα δ' 1010 ψαμάθοισ πόδ. δ' εισβένθ. 1012 δήσφιν 1013 ἐπὶ 1014 δι'εξ 1015 ἡδ' ἔθ. 1016 ῥιπῆ *corr.* ῥιπὴ

COD. GUELF. 994 |ξον ἐπ.—χθονὶ τοὶ—|τοί 995 |τες ἔβαλον 997 |τις ἀέθλ. |κλῆϊ. 998 ὦλλοι — |ντες 999 |ὴν ἧπτ. 1000 |ἴοι, ἠ. ὀϊστοῖς 1001 |μένοι εἰσ. 1002 |ϊξ. 1004 στιχηδὸν — |λωσιν 1005 γάμφους; 1006 ἐνὶ |χῆ 1007 |ης· ἄλλ. 1008 |θεα· γ. 1009 |σω — τοί δ' |λιν αἰγ. 1010 ψαμαμάθοισι π. *syll.* θος *in* βένθος *deest a ma. pr.* |δον 1012 ἥρωές δ' ὅ. 1013 ἐπὶ |ῆς 1014 |μενοι, πρ. διὲξ—|ντο 1015 ἣ δ' — |ρος οὐ *gl.* λαίφ.] ἁρμένοις 1016 ἀλλα 1017 ἀντίαν ἁρπ.

GRAMM. 1007 ἁλμυρός. οὕτως Ἀπ. ὁ τὰ Ἀργ. *Et. M.* 72, 10.

αὖτις ἐυξείνοισι Δολίοσιν. ἐκ δ᾽ ἄρ᾽ ἔβησαν
αὐτονυχί· Ἱερὴ δὲ φατίζεται ἤδ᾽ ἔτι πέτρη,
ᾗ πέρι πείσματα νηὸς ἐπεσσύμενοι ἐβάλοντο.
οὐ δέ τις αὐτὴν νῆσον ἐπιφραδέως ἐνόησεν
ἔμμεναι· οὐ δ᾽ ὑπο νυκτὶ Δολίονες ἂψ ἀνιόντας
ἥρωας νημερτὲς ἐπήισαν· ἀλλά που ἀνδρῶν
Μακριέων εἴσαντο Πελασγικὸν ἄρεα κέλσαι.
τῶ καὶ τεύχεα δύντες ἐπί σφισι χεῖρας ἄειραν.
συν δ᾽ ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν
ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρός, ἥτ᾽ ἐνι θάμνοις
αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται· ἐν δὲ κυδοιμὸς
δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέσε δήμῳ.
οὐ δ᾽ ὅγε δηιοτῆτος ὑπέρμορον αὖτις ἔμελλεν
οἴκαδε νυμφιδίους θαλάμους καὶ λέκτρον ἱκέσθαι.
ἀλλά μιν Αἰσονίδης τετραμμένον ἰθὺς ἑοῖο
πλῆξεν ἐπαΐξας στῆθος μέσον, ἀμφι δὲ δουρὶ
ὀστέον ἐρραίσθη· ὁ δ᾽ ἐνι ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς
μοῖραν ἀνέπλησεν. τὴν γὰρ θέμις οὔποτ᾽ ἀλύξαι
θνητοῖσιν· πάντῃ δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος.

COD. LAUR. 1018 ἐΰξ. — δᾶρ 1019 |ται ἠδέτι 1020 ἥι-περι 1021 οὐδέτισ 1022 οὐδ᾽ ὑπὸ 1023 |ϊσαν· ἀλλάπου 1025 τῷ 1026 σὺν (δ᾽ ἔλασσαν *F*) μελίαστε 1027 |είηι — |πῆι |ρὸσ ἥ τ᾽ ἐνιθάμν. 1028 ἐνδεκυδ. 1029 |νόστε |νήστε |νίωι — |μωι 1030 οὐδ᾽ — |ϊοτ. ὑπερμόρον — ἐμελλεν 1032 (ἑοοῖο *F*) 1033 ἀμφιδεδουρὶ 1034 ὁ δ᾽ ενι 1035 οὔ ποτ᾽ 1036 πάντη γὰρ περι

COD. GUELF. 1018 ἐΰξ. |σιν ἐκ δ᾽ ἆρ᾽ 1019 |ται ἠδ᾽ — |τρη 1020 ἥ περ πείσμ. 1021 οὐδέ 1022 οὐδ᾽ — |νες ἂν ἀνιόντ. 1023 |ϊσαν, ἀλλά 1025 τῶ — ἐπὶ σφίσι 1026 σὺν 1027 |είη — |πῆ |ρὸς, ἥτ᾽ ἐνὶ 1028, 1029 *inter lineas a ma. sec.? inserti* 1028 ἐν δέ οἱ κυδοιμὸς 1030 οὐδ᾽ ὅ. δηϊ. 1032 τε-τραμ. (μ supra) 1033 ἀμφὶ 1034 ὃ δ᾽ ἐνὶ — |σθείς, 1035 τὴν, γὰρ — οὔ ποτ᾽ 1036 θνητοῖς πάντη γὰρ περὶ μέγα

GRAMM. 1019 φατ. εἰσέτι πέτρη *schol. Paris. ad* Α 1109. 1024 *Μακροέων* εἴσι δὲ τὸ Πελ. ἄ. κ. *cod. Marcian. in Gaisf. Et. M. p.* 1628. 1034, 1035, 1036, 1037 ὁ δ᾽ ἐνὶ ψ. ἐ. Μ. ἀνέπλησε· τ. γ. θ. ο. ἀ. Θνητοῖσι· πάντη δὲ περὶ μ. π. ἕ. Ὣς τ. οἰόμενον (περ *add. cod. Dorvill.*) ἀδευκέος ἔκτοθι ἄτης *Et. M.* 16, 29.

EM. 1036 *Etymologici scripturam tuetur locus B* 567.

1037 ὡς τὸν ὀιόμενόν που ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης
εἶναι ἀριστήων αὐτῇ ὕπο νυκτὶ πέδησεν
μαρνάμενον κείνοισι. πολεῖς δ' ἐπαρηγόνες ἄλλοι
1040 ἔκταθεν· Ἡρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα
ἠδὲ Μεγαβρόντην· Σφόδριν δ' ἐνάριξεν Ἄκαστος·
Πηλεὺς δὲ Ζέλυν εἷλεν ἀρηίθοόν τε Γέφυρον·
1043 αὐτὰρ ἐυμμελίης Τελαμὼν Βασιλῆα κατέκτα.
Ἴδας δ' αὖ Προμέα, Κλυτίος δ' Ὑάκινθον ἔπεφνεν,
Τυνδαρίδαι δ' ἄμφω Μεγαλοσσάκεα Φλογίον τε.
1046 Οἰνείδης δ' ἐπι τοῖσιν ἕλεν θρασὺν Ἰτυμονῆα
ἠδὲ καὶ Ἀρτακέα, πρόμον ἀνδρῶν· οὓς ἔτι πάντας
ἐνναέται τιμαῖς ἡρωίσι κυδαίνουσιν.
1049 οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠύτε κίρκους
ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι·
ἐς δὲ πύλας ὁμάδῳ πέσον ἀθρόοι· αἶψα δ' ἀυτῆς
1052 πλῆτο πόλις στονόεντος ὑποτροπίῃ πολέμοιο.
ἠῶθεν δ' ὀλοὴν καὶ ἀμήχανον εἰσενόησαν
ἀμπλακίην ἄμφω· στυγερὸν δ' ἄχος εἷλεν ἰδόντας
1055 ἥρωας Μινύας Αἰνήιον υἷα πάροιθεν
Κύζικον ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι πεπτηῶτα.
ἤματα δὲ τρία πάντα γόων, τίλλοντό τε χαίτας
1058 αὐτοί ὁμῶς λαοί τε Δολίονες. αὐτὰρ ἔπειτα
τρὶς περι χαλκείοις συν τεύχεσι δινηθέντες

COD. LAUR. 1037 ὀιόμενόνπου 1038 αὐτῆ ὑπὸ 1041 δ' *postmodo insertum* |ξεν ἕκαστοσ 1042 |ἶθοόντεγέφ. 1043 ἐΰμμ. 1044 *Qu. II p. 6 av.* 1045 δ ἄμφω 1046 ἐπὶ 1048 |ἶσι 1049 δ ἄλλ. — ηὖτε 1051 ἐσδε π. |δωι — ἀΰτ. 1052 |τροπίηι 1054 δ ἄχ. 1055 |ϊον 1056 ἐνκονίηισι 1057 ἤματα 1059 συντεύχ.

COD. GUELF. 1037 τὸν, ὀϊόμ. — ἔκτοσθεν *ma. pr., corr.* ἔκτοσθι *ma. sec. supra* που *scr.* περ *ma. sec.* 1038 |στήων, αὐτῆ ὑπὸ ν. πέδησε 1040 ἔκτοθεν· 1041 *gl.* ἐνάριξεν κυρίως μὲν ἐσκύλευσε καταχρηστικῶς δὲ ἐφόνευσε 1042 ἀρηΐθ. — |ρον 1043 ἐϋμελίης |μων, βασ. 1044 ἔπεφνε.? 1045 φλόγιόν τε. 1046 τοῖσιν, ἕλε θρ. 1048 |ἶσι 1049 |σαν ἠὗτε 1050 |λειαι 1051 ἀΰτ. 1052 |τος, ὑποτρ. |μοιο 1054 |ρόν δ' 1055 |ϊον — πάροιθε 1057 γόων· τίλλ. 1058 ὁμῶς· λαοί 1059 |θεντες, *gl.* δινηθ.] συνεστραφθέντες

GRAMM. 1056 Κ. ἐν κονίῃ τε καὶ αἷμ. πεπτ. *Et. M.* 662, 49. 1059 χαλκ. δίχα τεύχ. *lemma schol. Laur. cod. Vat.* 150.

1060 *τύμβῳ ἐνεκτερέιξαν, ἐπειρήσαντό τ' ἀέθλων,*
ᾗ θέμις, ἂμ πεδίον λειμώνιον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
ἀγκέχυται τόδε σῆμα καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι.
1063 *οὐ δὲ μὲν οὐδ' ἄλοχος Κλείτη φθιμένοιο λέλειπτο*
οὗ πόσιος μετόπισθε· κακῷ δ' ἐπι κύντερον ἄλλο
ἤνυσεν, ἁψαμένη βρόχον αὐχένι. τὴν δὲ καὶ αὐταὶ
1066 *νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλσηίδες ὠδύραντο·*
καί οἱ ἄπο βλεφάρων ὅσα δάκρυα χεῦαν ἔραζε,
πάντα τάγε κρήνην τεῦξαν θεαί, ἣν καλέουσιν
1069 *Κλείτην, δυστήνοιο περικλεὲς οὔνομα νύμφης.*
αἰνότατον δὴ κεῖνο Δολιονίῃσι γυναιξὶν
ἀνδράσι τ' ἐκ Διὸς ἦμαρ ἐπήλυθεν· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν
1072 *ἔτλη τις πάσσασθαι ἐδητύος, οὐ δ' ἐπι δηρὸν*
ἐξ ἀχέων ἔργοιο μυληφάτου ἐμνώοντο·
ἀλλ' αὔτως ἄφλεκτα διαζώεσκον ἔδοντες.
1075 *ἔνθ' ἔτι νῦν, εὖτ' ἂν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται*
Κύζικον ἐνναίοντες Ἰάονες, ἔμπεδον αἰεὶ
πανδήμοιο μύλης πελανοὺς ἐπαλετρεύουσιν.
1078 *ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνηέρθησαν ἄελλαι*
ἦμαθ' ὁμοῦ νύκτάς τε δυώδεκα, τοὺς δὲ καταῦθι

COD. LAUR. 1060 |*βωι* |*ῖξαν* 1061 *ἀμπεδ.* — *νῦνπερ* 1063 *δε μὲν* 1064 *πόσισ* — *δ' επι* 1065 *αὐχένι...την cum ras.* — *αὖταὶ circumfl. del.* 1066 *ἀλσηΐδ.* 1067 *χέυαν* 1068 *θεαὶ* 1070 |*νίηισι* 1071 *ἦμαρ* — *οὐδεγὰρ* 1072 *πάσασθαι* — *οὐδ ἐπὶ* 1073 *αχ.* 1074 *ἄφλεκα* 1075 *εὖτ ἂν* 1076 |*δον ἀεὶ* 1079 *νύκταστε*

COD. GUELF. 1060 |*ῖξαν* — |*θλων* 1061 *ἧ θ. ἀμπεδίον* |*ον· ἔνθ'* 1062 *ἐγκέχυται* 1063 *οὐδε μὴν οὐδ'* — |*πτο,* 1064 |*κῶ δ' ἐπὶ* 1065 |*σεν ἀψαμένη* — *αὐταὶ* 1066 |*ΐδες* 1067 *ἀπὸ* — |*ζε* 1068 *θεαὶ,* — |*σι* 1069 |*φης* 1070 |*ξίν* 1072 *ἐπὶ δηρὸν,* 1073 *μυληφάτοιο ἐμν.* 1075 *νῦν εὖτ' gl. χύτλα κυρίως μὲν τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια καταχρηστικῶς δὲ τὰ ἐναγίσματα* 1076 |*τες αΐονες ἔμπ. αἰεὶ* 1077 *πελάνοὺς priori acc. deleto* |*τρεύουσι gl. πελανοὶ τὰ πέμματα ἀττικῶς δὲ λέγεται πελανὸς πᾶν τὸ πεπηγὸς δίδυμος δέ φησι κυρίως εἶναι τὸ πελανὸς τὸ ἐκ τῆς παιπάλης πέμμα.* 1078 *τόθ. τραχεῖαι ἀγηρέθισαν ἄ.* 1079 |*τας τε* |*κα τοὺς δὲ κατ' αὖθι*

GRAMM. 1077 *Π. μ. πελάνους ἐπαλετρεύουσι Et. M.* 659, 19.

1080 ναυτίλλεσθαι ἔρυκον. ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτὶ
ὤλλοι μέν ῥα πάρος δεδμημένοι εὐνάζοντο
ὕπνῳ ἀριστῆες πύματον λάχος· αὐτὰρ Ἄκαστος
1083 Μόψός τ' Ἀμπυκίδης ἀδινὰ κνώσσοντας ἔρυντο.
ἣ δ' ἆρ ὑπὲρ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
πωτᾶτ' ἀλκυονὶς λιγυρῇ ὀπὶ θεσπίζουσα
1086 λῆξιν ὀρινομένων ἀνέμων· συνέηκε δὲ Μόψος
ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας.
καὶ τὴν μὲν θεὸς αὖτις ἀπέτραπεν, ἷζε δ' ὕπερθεν
1089 νηίου ἀφλάστοιο μετήορος ἀίξασα·
τὸν δ' ὅγε κεκλιμένον μαλακοῖς ἐνὶ κώεσιν οἰῶν
κινήσας ἀνέγειρε παρασχεδόν, ὧδέ τ' ἔειπεν
1092 „Αἰσονίδη, χρειώ σε τόδ' ἱερὸν εἰσανιόντα
Δινδύμου ὀκριόεντος ἐύθρονον ἱλάξασθαι
μητέρα συμπάντων μακάρων· λήξουσι δ' ἄελλαι
1095 ζαχρηεῖς· τοίην γὰρ ἐγὼ νέον ὄσσαν ἄκουσα
ἀλκυόνος ἁλίης, ἥτε κνώσσοντος ὕπερθεν
σεῖο πέριξ τὰ ἕκαστα πιφαυσκομένη πεπότηται.
1098 ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε θάλασσά τε νειόθι τε χθὼν
πᾶσα πεπείρανται νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο·
καί οἱ, ὅτ' ἐξ ὀρέων μέγαν οὐρανὸν εἰσαναβαίνῃ,

COD. LAUR. 1080 επιπλομένηι *supra scr.* επερχομένη *ma. recenti.* ἐνινυκτὶ 1081 ῥαπάροσ 1082 |τον λέχοσ — ἄκαστοσ 1083 *Qu. II p. 7 adv.* μόψοστ' — ἀδινὰ 1084 ἡ δ' ἀρ ὑπερξανθ. 1085 |ρῆι 1087 ὄσσαν 1088 ἷζε 1089 |ἴου — |ήορος ἀΐξ. 1090 ὅ γε — κώεσσιν 1091 |δὸν ὧδετ' 1092 σετόδ' 1093 ἐΰθρ. 1098 ἐκγαρ 1099 πεπείρηται νιφόεντ' ἕδοσ 1100 ὅτ εξ ορ. — εἰσάναβ.

COD. GUELF. 1080 |μένη δ' ἐνὶ νυκτί 1081 ὦλλοι 1082 ὕπνω 1083 μήψος τ' — ἀδινὰ 1084 ἥ δ' 1085 πωτατ' — |ρῆ 1087 |σας 1088 τὴῃ μὲν — ὕπερθε 1089 |ἴου — |ρος· ἀΐξ. 1090 τόν δ' ὅ γε — ἐνὶ — |ῶν, 1091 |δὸν ὧδε τ' 1092 |δη χρ. 1093 ἐΰθρ. 1094 ἄελλαι, 1096 |λίης ἥτε — ὕπερθε 1097 |τηται 1098 τῆς, ἄνεμός τε — χθών 1099 πεπείρηται |εν τ' ἕδος 1100 οἱ ὅτ' — |βαίνη,

EM. 1082 *codd. Parisini et scholia cum cod. Guelf. verum servarunt.* 1099 πεπείρανται *certissima est Köchlyi, nisi fallor, coniectura: de qua in Prolegomen. lib. III dictum est.* 1100 *modus verbi redit B 238.*

1101 Ζεὺς αὐτὸς Κρονίδης ὑποχάζεται. ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν.“
ὣς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
1104 ὤρνυτο δ' ἐξ εὐνῆς κεχαρημένος, ὦρσε δ' ἑταίρους
πάντας ἐπισπέρχων, καί τέ σφισιν ἐγρομένοισιν
Ἀμπυκίδεω Μόψοιο θεοπροπίας ἀγόρευεν.
1107 αἶψα δὲ κουρότεροι μὲν ἀπο σταθμῶν ἐλάσαντες
ἔνθεν ἐς αἰπεινὴν ἄναγον βόας οὔρεος ἄκρην.
οἳ δ' ἄρα λυσάμενοι Ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης
1110 ἤρέσαν ἐς λιμένα Θρηΐκιον· ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ
βαῖνον, παυροτέρους ἑτάρων ἐν νηῒ λιπόντες.
τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ καὶ πᾶσα περαίη
1113 Θρηικίης ἐνι χερσὶν ἑαῖς προυφαίνετ' ἰδέσθαι·
φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου ἠδὲ κολῶναι
Μυσίαι· ἐκ δ' ἑτέρης ποταμοῦ ῥόος Αἰσήποιο
1116 ἄστύ τε καὶ πεδίον Νηπήιον Ἀδρηστείης.
ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ,
πρόχνυ γεράνδρυον· τὸ μὲν ἔκταμον, ὄφρα πέλοιτο
1119 δαίμονος οὐρείης ἱερὸν βρέτας· ἔξεσε δ' Ἄργος
εὐκόσμως, καὶ δή μιν ἐπ' ὀκριόεντι κολωνῷ
ἵδρυσαν φηγοῖσιν ἐπηρεφὲς ἀκροτάτῃσιν,
1122 αἵ ῥά τε πασάων πανυπέρταται ἐρρίζωνται.
βωμὸν δ' αὖ χέραδος παρενήνεον· ἀμφι δὲ φύλλοις

COD. LAUR. 1101 ὥσδε καὶ 1103 ὥσφάτο τῶι 1104 δ ἐξ ευν. 1106 ἀγόρευσεν σ *postm. add.?* 1107 ἀποσταθμ. 1109 οἱ δ ἄρα — ἐκπείσμ. 1110 |ΐκιον ἀν δεκαὶ 1111 νηῒ 1113 |ϊκ. ἐνιχερσ. ἑ. προφαίνετ' 1115 ἐκδ' — ῥόοσ 1116 |ήϊον 1117 δέτι — στύπο.σ *cum ras.* — ὕλην 1118 γεράν-δρυ.ον *c. ras.* 1119 δ ἄργ. 1120 δήμιν — |νῶι 1121 |τηι-σιν 1122 *Qu. II p. 7 av.* αἶ ῥάτε 1123 δαὖχέραδοσ — δεφύλλ.

COD. GUELF. 1101 ὡς σὲ καὶ ὦλλοι 1103 |το τῶ δ' — |τι 1105 |χων· καί 1106 ἀγόρευσεν 1107 ἀπὸ — |σαντες, 1109 οἷ δ' — πέτρης, 1110 |ἴκ. αν — αὐτοί 1111 |νον παυρ. — νηῒ |τες 1112 |πιαὶ, 1113 ϊκίης ἐνὶ — |σθαι 1114 φαίνετό δ' — |ρου· ἠδὲ 1116 ἄστυ τὲ — |ϊον 1117 ὕλη 1118 |ον τὸ — |μον ὄ. 1119 ἔξεσέ δ' 1120 |μως· καὶ — |νῶ 1121 |σαν φ. — |τῃσιν 1123 χεράδος — ἀμφὶ

GRAMM. 1117, 1118 Ἔ. δ. τι βριαρὸν στ. ἀ. ἔ. ὕ. Π. γ. τ. μ. ἔκταμον *Et. M.* 228, 26.

στεψάμενοι δρυΐνοισι θυηπολίης ἐμέλοντο
Μητέρα Δινδυμίην πολυπότνιαν ἀγκαλέοντες,
ἐνναέτιν Φρυγίης, Τιτίην θ' ἅμα Κύλληνόν τε,
οἳ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται ἠδὲ πάρεδροι
Μητέρος Ἰδαίης κεκλήαται, ὅσσοι ἔασιν
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες, οὕς ποτε νύμφη
Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος ἀμφοτέρῃσιν
δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος ἐβλάστησεν.
πολλὰ δὲ τήνγε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ἐριώλας
Αἰσονίδης γουνάζετ' ἐπιλλείβων ἱεροῖσιν
αἰθομένοις· ἄμυδις δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ
σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον εἱλίσσοντο,
καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκτυπον, ὥς κεν ἰωὴ
δύςφημος πλάζοιτο δι' ἠέρος, ἣν ἔτι λαοὶ
κηδείῃ βασιλῆος ἀνέστενον· ἔνθεν ἐσαιεὶ
ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται.
ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπι φρένα θῆκε θυηλαῖς
ἀνταίη δαίμων· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔγεντο.
δένδρεα μὲν καρπὸν χέον ἄσπετον, ἀμφι δὲ ποσσὶν

COD. LAUR. 1126 τιτι.ην c. ras. — |νόντε 1129 κρηταέεσ οὗσποτε 1130 ἀνασπέοσ |ρησιν 1131 |στησε 1132 λιτῆισι post addito ν — ἐργώλασ 1133 ἐπιλειβων 1134 |γῆι 1135 |πλιον ὠρχήσαντο 1136 ὧσκεν 1137 διἠέροσ 1138 κηδείηι.. c. ras. — ἐσάιεὶ 1139 καὶ τυμπάνωι 1140 ἡ δεπου — ἐπὶ 1141 |ματ ἔγ. 1142 ἀμφιδεποσσὶν

COD. GUELF. 1124 |σι, θυηπ. 1125 ἐγκαλέοντες (? perincert.) 1126 |γίης· τιτ. — τε 1127 |ται· ἠδὲ 1128 |ται ὅσσοι ἔασσι 1129 κρηταέες, 1130 ἀνὰ σπέος, |ρῃσι 1131 |στησε 1132 |ψαι ἐωργάς c. gl. ὀργάς 1133 |ναζετ' ἐπιλείγεον δὲ ἱεροῖσιν gl. ἐπιλ.] ὕμνουν 1134 |οις ἅμ. — |ος ἀρωγῇ 1135 |τες, βητ. |πλιον ὠρχήσαντο 1136 ἰωή 1137 λαοί 1138 ἐσαιεί 1139 |μβω καὶ τυμπάνῳ — φρύγες ἱλάονται. 1140 ἠδέ που εὐαγέσιν ἐπὶ 1141 τά δ' 1142 δένδρα μὲν — |τον ἀμφὶ δὲ ποσσίν,

GRAMM. 1129, 1130, 1131 uti eduntur praeter ἀνὰ et ἀμφοτέρῃσι Et. M. 465, 27. Δραξάμενος γαίης Οἰαξίδος Et. M. 616, 54. 1135 Σκαίροντα βηταρμὸν ἐνόπλιον εἱλίσσοντο Et. M. 197, 2. 1139 Ῥύμβῳ κ. τ. Ῥ. Φ. ἱλάσκονται Et. M. 706, 25.

EM. 1132 correxit primus H. Stephanus. ἐργώλας etiam Laur. 16. 1139 τυπάνῳ praeter Etymol. Vat. 36.

αὐτομάτη φύε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης.
θῆρες δ' εἰλυούς τε κατα ξυλόχους τε λιπόντες
οὐρῆσιν σαίνοντες ἐπήλυθον. ἣ δὲ καὶ ἄλλο
θῆκε τέρας· ἐπεὶ οὔτι παροίτερον ὕδατι ναῖεν
Δίνδυμον· ἀλλά σφιν τότ' ἀνέβραχε διψάδος αὔτως
ἐκ κορυφῆς ἄλληκτον. Ἰησονίην δ' ἐνέπουσιν
κεῖνο ποτὸν κρήνην περιναιέται ἄνδρες ὀπίσσω.
καὶ τότε μὲν δαῖτ' ἀμφι θεᾶς θέσαν οὔρεσιν Ἄρκτων,
μέλποντες Ῥείην πολυπότνιαν· αὐτὰρ ἐς ἠῶ
ληξάντων ἀνέμων νῆσον λίπον εἰρεσίῃσιν.
ἔνθ' ἔρις ἄνδρα ἕκαστον ἀριστήων ὀρόθυνεν,
ὅστις ἀπολλήξειε πανύστατος. ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ
νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας, κατα δ' εὔνασε πόντον.
οἳ δὲ γαληναίῃ πίσυνοι ἐλάασκον ἐπιπρὸ
νῆα βίῃ· τὴν δ' οὔ κε δι' ἐξ ἁλὸς ἀίσσουσαν
οὐδὲ Ποσειδάωνος ἀελλόποδες κίχον ἵπποι.
ἔμπης δ' ἐγρομένοιο σάλου ζαχρηέσιν αὔραις,
αἳ νέον ἐκ ποταμῶν ὑπο δείελον ἠερέθονται,
τειρόμενοι καὶ δὴ μετελώφεον· αὐτὰρ ὅ τούςγε

COD. LAUR. 1143 φῦε 1144 |λυούστε καταξυλόχαστε λ. 1145 |ρῆισιν — |θον. ἠδὲ (? ἠδὲ ?) 1147 δίδυμον· ἀλλάσφιν — αὔτωσ 1148 ἐκκορ. 1149 |ναιέται *prior acc. del.* 1150 ἄρκτων *posterior acc. del.* 1151 (ἠῷ *F*) 1152 |σίῃισιν. 1153 ἔνθεν ἔρισ ἄ. 1154 ἀμφι 1155 *vers. in marg. ma. sec.* καταδ εὔν. 1156 οἱ δὲ 1157 νῆαβίηι· τὴν δ οὐκεδι' — ἀΐσσ. 1158 οὐδε 1159 ἔμπησδ' — ζαχρήέσιν *prior acc. del.* 1160 ἄινέον *littera* ι *in ras.* ἐκποτ. ὑποδείελον 1161 (|νοι· καὶ *F*)

COD. GUELF. 1144 |πόντες, 1145 |ρῆσιν — |θον ἡ δὲ 1146 |ρας ἐπεὶ οὔ τι — |τι ναῖε 1148 ἄληκτον ἰησ. — |πουσι 1150 ἀμφὶ — |κτων 1151 |τνῖαν 1153 |θυνεν 1154 |στατος, ἀ. γ. |θήρ 1155 |νας· κ. — |ντον 1156 οἱ δὲ |ναίη *ma. pr.* — ἐπὶ πρό 1157 νῆα βίην· τήν δ' — ἀΐσσ. 1159 δ' ἀγρομένοιο σάλου, ζ. |ραις 1160 ὑποδείελον 1161 |ον αὐτὰρ ὅ

GRAMM. 1143 τερείνης ἄνθεα γαίης *Et. M.* 752, 32. 1161 Τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον *Et. M.* 571, 14.

EM. 1150 *locus sanus videtur:* ἀμφί *ut Il.* Υ 404. 1161 *ab emendatione vindicavit Zieglerus.* καὶ δή ἐπὶ τοῦ ἤδη *Hesych. Ap.* Β 1030.

1162 πασσυδίῃ μογέοντας ἐφέλκετο κάρτεϊ χειρῶν
Ἡρακλέης, ἐτίνασσε δ' ἀρηρότα δούρατα νηός.
ἀλλ' ὅτε δὴ Μυσῶν λελιημένοι ἠπείροιο
1165 Ῥυνδακίδας προχοὰς μέγα τ' ἠρίον Αἰγαίωνος
τυτθὸν ὑπ' ἐκ Φρυγίης παρεμέτρεον εἰσορόωντες,
δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκοὺς
1168 μεσσόθεν ἆξεν ἐρετμόν. ἀτὰρ τρύφος ἄλλο μὲν αὐτὸς
ἄμφω χερσὶν ἔχων πέσε δόχμιος, ἄλλο δὲ πόντος
κλύζε παλιρροθίοισι φέρων. ἀνα δ' ἕζετο σιγῇ
1171 παπταίνων· χεῖρες γὰρ ἀήθεον ἠρεμέουσαι.
ἦμος δ' ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος ἤ τις ἀροτρεὺς
ἀσπασίως εἰς αὖλιν ἑήν, δόρποιο χατίζων,
1174 αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν
αὐσταλέος κονίῃσι, περιτριβέας δέ τε χεῖρας
εἰσορόων κακὰ πολλὰ ἑῇ ἠρήσατο γαστρί·
1177 τῆμος ἄρ οἵγ' ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης
ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος προχοάς τε Κίοιο.
τοὺς μὲν ἐυξείνως Μυσοὶ φιλότητι κιόντας
1180 δειδέχατ', ἐνναέται κείνης χθονός, ἤιά τέ σφιν

COD. LAUR. 1162 |δίηι 1163 *Qu. II p. 8 adv.* ηρακλ. — νηὸσ *utr. acc.* 1164 ἀλλ ὅτε 1166 ὑπεκφρυγ. — εἰσορόωντεσ (εἰσαρόωντεσ *sic: ead. man.' F*) 1168 ἆξεν 1170 πα.λιρρ *c. ras.* — ἀναδ' — |γῆι 1171 ἀήθεσον 1172 ἦμοσ — ἤτισ 1173 ἑὴν 1174 |λῆι τετρυμμένα 1175 |βέασδετε 1176 ἑῆι 1177 οἵ γ' 1178 |χοάστε 1179 τοὺσμεν ἐϋξ. 1180 ἤϊά τέσφι

COD. GUELF. 1162 πανσυδίη — |ρῶν, 1163 |κλέης· ἐτίνασσέ δ' 1165 ῥυνδακίτας τε προχοὰς 1166 |ης παρὰ μιτρέον (?) |ρόωντες; 1167 τετρηχ. *corr. antiqua ma.* τετρυχότος *c. gl.* καταπονηθέντος — |κούς, 1168 ἆξεν |τμὸν ἀτ. — |τός 1169 |μιος· ἄλλο 1170 κλῦζε παλλιρρ. — ἀνὰ — σιγῆ 1171 ἀήθεσον |σαι 1172 |τρεύς 1173 ἐὴν δ. |ζων. 1174 αὐτοῦ δὲ προμολῆ τετριμμένα — |ψεν, 1175 περιτρεβέας 1176 ἑῆ — |στρί, 1177 ἄρ οἵ γ' — κυανίδος 1178 |χοὰς 1179 τούς, μὲν ἐϋξ. 1180 |χατ' ἐνν. — |νὸς ἤϊα

GRAMM. 1172 φυτοσκάφος *Et. M.* 803, 13. 1177 ἀφίκ. Κ. ἤ. γαίης *Et. M.* 512, 37. 1178 *integer apud Et. M.* 136, 26.

EM. 1171 ἀήθεον *emendavit Zieglerus ex Hesych.* ἀηθεῖν, μὴ εἰθίσθαι, *Etym. M.* 23, 25.

μῆλά τε δευομένοις μέθυ τ' ἄσπετον ἐγγυάλιξαν.
ἔνθα δ' ἔπειθ' οἳ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίην
φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες,
στόρνυσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήια δινεύεσκον·
οἳ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων, πονέοντό τε δαῖτα,
Ἐκβασίῳ ῥέξαντες ὑπὸ κνέφας Ἀπόλλωνι.
   αὐτὰρ ὃ δαῖτ' αἴνυσθαι ἑταίροις εὖ ἐπιτείλας
βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην υἱὸς Διός, ὥς κεν ἐρετμὸν
οἷ αὐτῷ φθαίη καταχείριον ἐντύνασθαι.
εὗρεν ἔπειτ' ἐλάτην ἀλαλήμενος οὔτέ τι πολλοῖς
ἀχθομένην ὄζοις, οὐ δὲ μέγα τηλεθόωσαν·
ἀλλ' οἷον ταναῆς ἔρνος πέλει αἰγείροιο,
τόσση ὁμῶς μῆκός τε καὶ ἐς πάχος ἦεν ἰδέσθαι.
ῥίμφα δ' ὀιστοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε φαρέτρην
αὐτοῖσιν τόξοισιν, ἔδυ δ' ἄπο δέρμα λέοντος.
τὴν δ' ὅγε χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο τινάξας
νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ στύπος ἔλλαβε χερσίν,
ἠνορέῃ πίσυνος· ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν
εὖ διαβάς· πεδόθεν δὲ βαθύρριζόν περ ἐοῦσαν
προσφὺς ἐξήειρε συν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.

COD. LAUR. 1181 μέθυτ' 1182 ἔνθαδ ἔπειτ' οἱ μὲν 1184 ἀμφιπυρήϊα 1185 οἱ δ' 1186 ὑπὸ 1187 ὃ δαίνυσθαι ἑτάροισ εὖ ἐπ. 1188 βηρ' ἵμεν εἰσύλην — ὥσκεν 1190 οὔτέτι 1191 οὐδεμέγα 1193 μῆκόστε κ. ἐσπάχοσ ἦεν 1194 ὀϊστοδ. 1196 |λωι 1197 |ρησι περὶ — |σὶν 1198 δεπλατὺν 1199 ἒυ 1200 αυτ.

COD. GUELF. 1181 μῆλα 1182 οἱ μὲν — |κανα· οἱ δὲ 1183 |σαντες· 1184 |νυσθαι, τοί δ' — |ϊα 1185 οἵ δ' — |ρων πονέοντό τε, δ. 1186 |σίω — ὑπὸ 1187 |ὰρ ὃ δαίνυσθαι ἑτάροισιν εὖ |λας, 1188 ῥ ἴμεν ἐ. ὕ. διὸς υἱὸς· ὥς — |τμόν 1189 αὐτοῖ 1190 ἀλαλημένος 1191 |ζοις· οὐδὲ — |σαν 1192 πέλοι |ροιο 1193 μῆκός καὶ ἐς π. — |σθαι 1194 ὀϊστ. 1196 τὴν, ὅγε *litt.* β *in* χαλκοβαρ. *in ras.* |πάλω — |ξας, 1197 πέρι στύπος λάβε χερσίν 1198 |ρέη 1199 |βὰς πεδ. — |θύῤῥ. — |σαν, 1200 σὺν

GRAMM. 1184 πυρήϊα δινεύεσκον *Et. M.* 697, 43. 1200 ἐξήειρε σὺν α. ἔ. γαίης *Et. M.* 405, 19.

EM. 1187 *O. Schneideri correctio exhibetur.* αἴνυτο δόρπον *est apud Theocr.* κδ 138. δαῖτα πένεσθαι ἑταίροις *coniecerat Köchlyus.*

1201 ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀπροφάτως ἱστὸν νεός, εὖτε μάλιστα
χειμερίη ὀλοοῖο δύσις πέλει Ὠρίωνος,
ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο κατάιξ
1204 αὐτοῖσιν σφήνεσσιν ὑπ' ἐκ προτόνων ἐρύσηται·
ὣς ὅγε τὴν ἤειρεν. ὁμοῦ δ' ἀνα τόξα καὶ ἰοὺς
δέρμά θ' ἑλὼν ῥόπαλόν τε παλίσσυτος ὦρτο νέεσθαι.
1207 τόφρα δ' Ὕλας χαλκέῃ συν κάλπιδι νόσφιν ὁμίλου
δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὥς κέ οἱ ὕδωρ
φθαίη ἀφυσσάμενος ποτιδόρπιον, ἄλλά τε πάντα
1210 ὀτραλέως κατα κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἰόντι.
δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβεν,
νηπίαχον τὰ πρῶτα δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας,
1213 δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνεν
νηλειῶς, βοὸς ἀμφι γεωμόρου ἀντιόωντα.
ἤτοι ὃ μὲν νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ
1216 Θειοδάμας, ἄτῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὃ τόνγε
βοῦν ἀρότην ἤνωγε παρασχέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
ἵετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι
1219 λευγαλέην, ἐπεὶ οὔτι δίκης ἀλέγοντες ἔναιον.

COD. LAUR. 1201 *Qu. II p. 8 av.* ἀπρο..φατωσ *cum ras. gl. supra scr.* ἀθρόως — νεὸσ 1202 χειμερίησ ὀλ. 1203 |ϊξ 1204 ὑπεκπροτ. 1205 ἀνατόξα και 1206 δέρμαθ' ἑλ. ῥόπαλόντε 1207 τόφραδ' ὕλ. χαλκείηι συν 1208 δίζετο κρ. ἱ. ρόον ὡσ καὶ οἱ 1209 ἄλλάτεπάντα 1210 κατακόσμον 1211 ἔφερβε 1212τ απρῶτα 1214 ἀμφὶ 1215 ὁ γύιασ? (γυίασ *F*) — |τρωι 1216 |μασ ἀνίηι βεβ. 1217 ἀρότην ἤγαγε παρ. οὐκεθέλ.

COD. GUELF. 1201 ὅταν — |στὸν ναὸς, *corr.* νηὸς, 1202 χειμερίης ὀλ. — οὐρίωνος *corr. ma. pr.* ὠρίωνος 1203 |θεν ἐμπλήσασα — |άϊξ 1204 — |σηται; 1205 ἀνὰ — ἰούς 1206 δέρμα — παλίσσυτος 1207 ὕλας χαλκίησι κάλπισι νόσφιν 1208 δίζετό τε κρήνης — ὡς κέν (?) οἱ 1209 ἀφυσάμένος |πιον ἄλλα τε 1210 ἐπαρτίσειεν 1211 ἔφερβε 1212 |τα δόμ. — |ρας 1213 |τος ὃν — ἔπεφνε 1214 |ῶς· β. ἀμφὶ — |όωντα 1215 ὁ μὲν — |τρω *gl.* γύης καὶ μέτρον τι γῆς καὶ μέρος ἀρότρου καὶ τοῦ μὲν μέμνηται ὅμηρος ἐν συντέσει πεντηκονταγύων ὅ ἐστι πεντήκοντα πλέθρων 1216 |μας ἀνίη βεβ. — ὅ τόνγε 1217 |τα 1218 |λέσθαι, 1219 |λέην· ἐπεὶ οὔ τι

GRAMM. 1213 *Tzetzes ad Lycophr.* 480.

EM. 1207 χαλκέῃ *ex Laur.* 16. 1217 *sensus et insolita Apollonio vocis* ἀνίη *prosodia medelam flagitabant. atque ita Oppianus Hal. B* 493.

ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς.
αἶψα δ᾽ ὅγε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσιν
Πηγὰς ἀγχίγυοι περιναιέται. οἱ δέ που ἄρτι
νυμφάων ἵσταντο χοροί· μέλε γάρ σφισι πάσαις,
ὅσσαι κεῖσ᾽ ἐρατὸν νύμφαι ῥίον ἀμφενέμοντο,
Ἄρτεμιν ἐννυχίῃσιν ἀεὶ μέλπεσθαι ἀοιδαῖς.
αἳ μέν, ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον ἢ καὶ ἐναύλους,
αἵγε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο·
ἣ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο
νύμφη ἐφυδατίη· τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενόησεν
κάλλεϊ καὶ γλυκερῇσιν ἐρευθόμενον χαρίτεσσιν.
πρὸς γάρ οἱ διχόμηνις ἀπ᾽ αἰθέρος αὐγάζουσα
βάλλε σεληναίη. τῆς δὲ φρένας ἐπτοίησεν
Κύπρις, ἀμηχανίῃ δὲ μόλις συναγείρατο θυμόν.
αὐτὰρ ὅγ᾽ ὡς τὰ πρῶτα ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισεν
λέχρις ἐπιχριμφθείς, περὶ δ᾽ ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ
χαλκὸν ἐς ἠχήεντα φορεύμενον, αὐτίκα δ᾽ ἥγε
λαιὸν μὲν καθύπερθεν ἐπ᾽ αὐχένος ἄνθετο πῆχυν
κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα· δεξιτερῇ δὲ

γρ αγχι

COD. LAUR. 1220 ἀλλὰταμὲν 1221 ὅ γε 1222 |γὰσ ἀμφίγυοι περιναιέται prior. acc. del. δέπου 1223 γὰρσφισι 1225 |χίῃσιν 1226 αἱ μὲν 1226 |χον ἢ καὶ 1227 αἵ γεμεν 1228 ἡ δὲ 1229 νύμφηι ἐφύδατίηι spir. poster. del. — εισὲνόησεν 1230 |ρῆισιν 1231 προσγάρ 1232 δε (τῆσδε *F*) 1233 μόγισ 1234 ὠστὰ — ῥόωι ἐνι κ. ἔρεισε 1235 |φθεὶσ π. δ ἄσπ. 1238 κῦσσαι — |ρῆι δὲ

COD. GUELF. 1220 τὰ, μεν — |δῆς 1221 ὅ γε — |θεν· ἣν καλέουσι, 1222 |γὰς ἀμφίγυοι 1223 χοροὶ· μέλεται γάρ — |σαις 1225 |δαῖς 1226 αἱ μὲν ὅσσαι σκ. gl. ἔναυλος ἔνηχος ἔμπνους. σημαίνει δὲ καὶ ῥοῦν καὶ χαράδραν καὶ χειμάρουν καὶ χειμερινὸν τόπον. 1227 αἵ γε — ἀπόπροσθεν |ωντο 1228 ἡ δὲ — |ναοιο, 1229 τὸν, δὲ — εισενόησε 1230 χαρίτεσσι, 1231 πρὸς 1232 βάλε σελ. — ἐπτοίησε 1233 |πρις. ἀμ. — μόγις 1234 ῥόω ἐνὶ κ. ἔρεισε 1235 |φθεὶς· περι δ ἄσπ. — |δωρ, 1236 |νον αὐτ. 1237 καθ᾽ ὕπερθεν 1238 κῦσσαι — δέ

GRAMM. 1231 *integer*, πρὸς *cet. ap. Io. Alexandr. p.* 11, 32.|

EM. 1227 *vindicavit locum Zieglerus.* 1233 μόγις *in Laur. et Guelf. hoc loco et in Guelf. Γ* 634 *adesse videtur ex ascripto Iliadis versu Φ* 417.

1239 ἀγκῶν' ἔσπασε χειρί, μέσῃ δ' ἐνικάββαλε δίνῃ.
τοῦ δ' ἥρως ἰάχοντος ἐπέκλυεν οἶος ἑταίρων
Εἰλατίδης Πολύφημος, ἰὼν προτέρωσε κελεύθου.
1242 δέκτο γὰρ Ἡρακλῆα πελώριον, ὁππόθ' ἵκοιτο.
βῆ δὲ μεταΐξας Πηγέων σχεδόν, ἠύτέ τις θὴρ
ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων,
1245 λιμῷ δ' αἰθόμενος μετανίσσεται, οὐδ' ἐπέκυρσεν
ποίμνῃσιν· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνι σταθμοῖσι νομῆες
ἔλσαν· ὃ δὲ στενάχων βρέμει ἄσπετον, ὄφρα κάμῃσιν·
1248 ὣς τότ' ἄρ Εἰλατίδης μεγάλ' ἔστενεν, ἀμφι δὲ χῶρον
φοίτα κεκληγώς· μελέη δέ οἱ ἔπλετο φωνή.
αἶψα δ' ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι,
1251 μήπως ἢ θήρεσσιν ἕλωρ πέλοι, ἠέ μιν ἄνδρες
μοῦνον ἐόντ' ἐλόχησαν, ἄγουσι δὲ ληΐδ' ἑτοίμην.
ἔνθ' αὐτῷ ξύμβλητο κατα στίβον Ἡρακλῆι
1254 γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος· εὖ δέ μιν ἔγνω
σπερχόμενον μετα νῆα δια κνέφας. αὐτίκα δ' ἄτην
ἔκφατο λευγαλέην, βεβαρημένος ἄσθματι θυμόν
1257 „δαιμόνιε, στυγερόν τοι ἄχος πάμπρωτος ἐνίψω.

COD. LAUR. 1239 χειρὶ — |νηι 1240 *Qu. III p. 1 adv.* 1243 σχεδὸν ἠΰτέτισ 1244 ῥάτε 1245 |μῶι — |νίσεται οὐδ |ρσε 1246 |μνηισιν προ γαρ 1247 ὁ·δὲ — |μηισιν 1248 ὥστότ' — μεγάλ ἔστ. ἀμφιδεχῶρον 1229 φοῖτα *corr.* φοίτα 1250 μέγαφάσγ. |το νέεσθαι 1251 ἠέμιν 1252 ληΐδ' 1253 ἔνθαυτῶι — καταστειλβῶν *supra scr.* ο *ma. sec.* (καταστείλβων *'sic al. man.'* F) |κλῆϊ 1254 |μηι ξ. εὖδεμιν 1255 μετανῆα διὰ — δ ἄτην 1256 ἐκφαλευγαλ. *correctio a ma. sec.* 1257 πάμπρωτοσ *littera supra scr. a ma. sec.*

COD. GUELF. 1239 |ρὶ μέσ. 1241 |μος ἰὼν — |θου 1242 |ον ὁππ. |το 1243 |δὸν ἠΰτέ τ. θήρ 1244 ἀπόπροσθεν — |λων 1245 |μω — |ται· οὐδ' ἐπίκερσε 1246 ποίμνησι· πρὸ — ἐνὶ — |ες, 1247 ὁ δὲ — βρέμει ὄφρα κάμνησιν; (ἄσπ. *om.*) 1248 ἄρ' — |νεν· ἀμφὶ 1249 |γὼς· μ. 1250 |νον, ὦρτο νέεσθαι 1251 μή πως 1252 |σαν· ἄγ. δὲ ληΐδ' *gl.* ληΐδ'] πραῖδαν 1253 |τῶ — κατὰ — |κλῆϊ 1254 παλάμη 1255 μετὰ — δια *acc. habet a ma. sec.* 1257 |ψω

GRAMM. 1239 *pars versus illata a primo editore in Probi comment. ad Verg. Ge. III 6, ubi codex 'Apollonius refert in Argonautis* ἀλεξιονην ὀνομακριτο.' 1250 *ita Et. M.* 273, 17 *et Suidas s. v.* δίεσθαι.

1258 οὐ γὰρ Ὕλας κρήνηνδε κιὼν σόος αὖτις ἱκάνει·
ἀλλά ἑ ληιστῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν,
ἢ θῆρες σίνονται· ἐγὼ δ' ἰάχοντος ἄκουσα."
1261 ὣς φάτο· τῷ δ' αΐοντι κατα κροτάφων ἅλις ἱδρὼς
κήκιεν, ἐν δὲ κελαινὸν ὑπο σπλάγχνοις ζέεν αἷμα.
χωόμενος δ' ἐλάτην χαμάδις βάλεν, ἐς δὲ κέλευθον
1264 τὴν θέεν, ᾗ πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον ἀΐσσοντα.
ὡς δ' ὅτε τίς τε μύωπι τετυμμένος ἔσσυτο ταῦρος
πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἑλεσπίδας, οὐ δὲ νομήων,
1267 οὐ δ' ἀγέλης ὄθεται, πρήσσει δ' ὁδόν, ἄλλοτ' ἄπαυστος,
ἄλλοτε δ' ἱστάμενος, καὶ ἀνα πλατὺν αὐχέν' ἀείρων
ἵησιν μύκημα, κακῷ βεβολημένος οἴστρῳ·
1270 ὣς ὅγε μαιμώων ὁτὲ μὲν θοὰ γούνατ' ἔπαλλεν
συνεχέως, ὁτὲ δ' αὖτε μεταλλήγων καμάτοιο
τῆλε διαπρύσιον μεγάλῃ βοάασκεν ἀυτῇ.
1273 αὐτίκα δ' ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστὴρ
ἠῷος, πνοιαὶ δὲ κατήλυθον· ὦκα δὲ Τῖφυς
ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν ἐπαύρεσθαί τ' ἀνέμοιο.

COD. LAUR. 1258 οὐγὰρ 1259 ληΐστ. 1261 ὠσφάτο. *deest* τῷ δ', *suppl. ma. sec. in marg.* αΐ. κατακροτ. 1262 δεκελαιν. 1263 ἐσδεκέλ. 1264 ἧι — αὐτῶν (ὸν) *corr. ma. sec.* — αΐσσ. 1265 ὅτετίστε 1266 οὐδενομ. 1267 οὐδ' — ὁδὸν 1268 ἀναπλατ. 1269 ἵησιν — κακῶι — |στρωι 1270 ὅτὲ *prior acc. incertus* 1271 ὅτὲ δ' αὖτεμεταλήγων 1272 ἀΰτῆι 1273 αὐτίκαδ' 1274 ἠῶιοσ

COD. GUELF. 1258 κρήνηνδὲ — |νει 1259 ληϊστ. — ἄγωσιν, 1261 τῶ δ' αΐοντι κατὰ — |δρώσ, 1262 κήκιεν· ἐν δε — |μα 1263 |νός δ' — |λεν ἐς 1264 ἡ π. — αΐσσ. 1265 ὅτε τίς μύοπι τετ. *gl.* μύοψ μυῖα τις ἐρεθίζουσα τὰς βοῦς καὶ παρὰ καλλιμάχῳ ὁ τὰς βοῦς σοβῶν. καὶ ἡ μάστιξ τοῦ ἵππου τὸ σηδίριον ὃ ἐπὶ τοῦ ποδὸς φοροῦσι κεντοῦντες τοὺς ἵππους 1266 πείσεά — |πίδας· οὐδὲ 1267 οὐδ' — |ται· πρ. δ' ὁδὸν ἄλλοτἄπαστος 1268 ἄλλοτέ *poster. acc. a ma. sec.* — |νος· καὶ 1269 ἵησι μύκημα κακῶ — |στρω; 1270 |ων· ὁτὲ — ἔπαλλε 1271 ὁτέ·δ' — μετ'ἀλλήγων |τοιο, 1272 |λη β. ἀΰτῆ. 1273 ἀστήρ 1274 ἠῶος, — |θον, ὦκαδὲ *poster. acc. del.* 1275 ἐπαυρέσθαι τ'

GRAMM. 1266 Πείσεά τε πρ. κ. ἐλεσπίδας *Et. M.* 328, 22. *eadem verba, sed* Πίσεα *idem* 673, 17. 1273 *uti editur, integer Et. M.* 52, 30.

1276 οἱ δ' εἴςβαινον ἄφαρ λελιημένοι· ὕψι δὲ νηὸς
εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας.
κυρτώθη δ' ἀνέμῳ λίνα μεσσόθι, τῆλε δ' ἀπ' ἀκτῆς
1279 γηθόσυνοι φορέοντο παραὶ Ποσιδήιον ἄκρην.
ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς
ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποί,
1282 καὶ πεδία δροσόεντα φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ,
τῆμος τούςγ' ἐνόησαν ἀιδρείῃσι λιπόντες.
ἐν δέ σφιν κρατερὸν νεῖκος πέσεν, ἐν δὲ κολῳὸς
1285 ἄσπετος, εἰ τὸν ἄριστον ἀποπρολιπόντες ἔβησαν
σφωιτέρων ἑτάρων. ὁ δ' ἀμηχανίῃσιν ἀτυχθεὶς
οὔτέ τι τοῖον ἔπος μετεφώνεεν, οὔτέ τι τοῖον
1288 Αἰσονίδης· ἀλλ' ἧστο βαρείῃ νειόθεν ἄτῃ
θυμὸν ἔδων· Τελαμῶνα δ' ἕλεν χόλος, ὧδέ τ' ἔειπεν
„ἧσ' αὔτως εὔκηλος, ἐπεί νύ τοι ἄρμενον ἦεν
1291 Ἡρακλῆα λιπεῖν· σέο δ' ἔκτοθι μῆτις ὄρωρεν,
ὄφρα τὸ κείνου κῦδος ἀν' Ἑλλάδα μή σε καλύψῃ,
αἴ κε θεοὶ δώωσιν ὑπότροπον οἴκαδε νόστον.
1294 ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἐπεὶ καὶ νόσφιν ἑταίρων

COD. LAUR. 1276 δ' εἰσβ. — λεληϊμένοι 1277 κάλωιάσ *poster. acc. del.* 1278 |μωι — ἀπακτῆσ 1279 *Qu. III p. 1 av.* παραὶ |ϊον 1280 ἦμοσ — ὑπὸλάμπ. 1281 ἐκπεράτ. — (διαγλαούσουσι *F*) — |ποὶ 1282 |νῆι λ. |γλῃι 1283 ἀϊδρίῃσι 1284 δέσφιν — δεκολωιὸς 1285 ἄποπρολιπόντεσ 1286 σφωϊτ. — ὁ δ' |νίῃισιν 1287 οὐδέτι — οὐδέτι 1288 ἀλλῆστο |ρείῃι 1289 δ ἔλεν — ὧδέτ' 1290 ἀυτωσ ἔκηλοσ *corr. ma. sec.* ἐπεὶ νύτοι ἄρμενον ἦεν 1291 ἔκτοθι.. *cum ras.* 1292 ἀν ἑλλ. μήσεκαλύψηι 1293 οἴκαδέ 1294 ἀλλατί — ἦδοσ

COD. GUELF. 1276 οἵ δ' — νηός 1278 ἀνέμω — θι· τῆλε δ' ἀπακτῆς 1279 φορέοιντο παραὶ |ϊον 1280 ἠώς 1281 |σα δ. — |ποί 1282 |νῆ 1283 αἴδρ. |ντες 1284 σφι κρ. — |εν ἐν δὲ κολωός 1285 |τος εἰ *ma. pr.* 1286 σφωϊτ. — ὅ δ' |ίησιν |χθείς 1287 οὐδέ τι — οὐδέ τι 1289 ὧδε τ' 1290 ἦσ. |λος· ἐπεὶ νύ τι ἄρμεν. 1291 |ρεν 1292 |νου κλέος ἀν' — |ψη, 1293 |πον οἶκα νόστον *ma. pr.* 1294 |δος ἐ.

GRAMM. 1281 *uti editur, integer Et. M.* 663, 15. *integer cum discrimine* διαγλαύσουσι *apud Gaisf. ad Et. M.* 233, 19. *verba* διαγλαύουσι δ' ἀταρποί *Et. M. Sylb.* 233, 19.

εἶμι τεῶν, οἵ τόνγε δόλον συνετεκτήναντο."
ἦ, καὶ ἐς Ἀγνιάδην Τῖφυν θόρε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
ὄστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο.
καί νύ κεν ἂψ ὀπίσω Μυσῶν ἐπὶ γαῖαν ἵκοντο
λαῖτμα βιησάμενοι ἀνέμου τ' ἄλληκτον ἰωήν,
εἰ μὴ Θρηικίοιο δύω υἷες Βορέαο
Αἰακίδην χαλεποῖσιν ἐρητύεσκον ἔπεσσιν,
σχέτλιοι· ἦ τέ σφιν στυγερὴ τίσις ἔπλετ' ὀπίσσω
χερσὶν ὑφ' Ἡρακλῆος, ὅ μιν δίζεσθαι ἔρυκον.
ἄθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας
Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνεν, καὶ ἀμήσατο γαῖαν
ἀμφ' αὐτοῖς, στήλας τε δύω καθύπερθεν ἔτευξεν,
ὧν ἑτέρη, θάμβος περιώσιον ἀνδράσι λεύσσειν,
κίνυται ἠχήεντος ὑπὸ πνοιῇ βορέαο.
καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.
τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη,
Νηρῆος θείοιο πολυφράδμων ὑποφήτης·
ὕψι δὲ λαχνῆέν τε κάρη καὶ στήθε' ἀείρας
νειόθεν ἐκ λαγόνων στιβαρῇ ἐπορέξατο χειρὶ
νηίου ὁλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισιν
„τίπτε παρ' ἐκ μεγάλοιο Διὸς μενεαίνετε βουλὴν

COD. LAUR. 1295 τεῶν 1296 ἧ καὶ ἐσαγνιάδ. 1297 ὢσ 1298 ἐπὶ 1299 |ὴν 1300 |ἴκ. 1301 ἐρήτύεσκ. *prior acc. del.* 1302 τέσφιν 1303 ὑφ' ηρακλ. ὅ...μιν *cum ras.* 1305 |νωι ἐν αμφιρύτηι 1306 ἀμφ αὐτ. |λαστε 1307 |ρηι — λεύσειν 1308 ὑπὸ |ῆι 1309 μετὰ 1310 τοῖσι δὲ 1312 |χνῆεντε 1313 ἐκλαγ. (|ρῇ πορέξ. *F*) 1314 |ἷου ὁλκέοιο 1315 παρεκμεγ.

COD. GUELF. 1295 τεῶν· οἳ — συνετεκτήναντο *gl.* τεῶν] σῶν 1296 ἀγνιάδ. τίφυν 1297 ὢς 1298 ἐπὶ 1300 θρηΐκιοι δ. 1301 |σσιν· 1302 |λιοι· οἵ τέσφιν 1303 |κλῆος ὅ, μιν — |κον 1304 |όντας, 1305 τήνω ἐν ἀμφιρρύτη |φνεν· καὶ 1306 |τοῖς. στ. — |ξεν. *gl.* στήλη σημαίνει τὸν ἐν τῇ κεφαλῇ κείμενον τοῦ τεθνεότος λίθον 1307 |ρη θ. 1309 τά, μὲν — μετὰ 1310 |νθη 1312 στήθεαἔίρας, 1313 |νων στιβαρῇ — |ρί 1314 |ἷου |οιο κ. *ma. pr.* — |σι. 1315 παρὲκ — |λήν

GRAMM. 1297 Ὄστλιγγες μαλ. πυρός *Et. M.* 636, 11.

EM. 1295 τέων *temptari potest, ut scripsit Aristarchus Od. Λ 502; Nic. Al. 2: neque tamen necesse.*

Αἰήτεω πτολίεθρον ἄγειν θρασὺν Ἡρακλῆα;
Ἄργει οἱ μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆι
ἐκπλῆσαι μογέοντα δυώδεκα πάντας ἀέθλους,
ναίειν δ' ἀθανάτοισι συνέστιον, εἴ κ' ἔτι παύρους
ἐξανύσῃ· τῷ μή τι ποθὴ κείνοιο πελέσθω.
αὔτως δ' αὖ Πολύφημον ἐπι προχοῇσι Κίοιο
πέπρωται Μυσοῖσι περικλεὲς ἄστυ καμόντα
μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀπείρονι γαίῃ.
αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο νύμφη
ὃν πόσιν, οἷό περ οὕνεκ' ἀποπλαγχθέντες ἔλειφθεν."
ἦ, καὶ κῦμ' ἁλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας·
ἀμφι δέ οἱ δίνῃσι κυκώμενον ἄφρεεν ὕδωρ
πορφύρεον, κοίλην δὲ δι' ἐξ ἁλὸς ἔκλυσε νῆα.
γήθησαν δ' ἥρωες· ὃ δ' ἐσσυμένως ἐβεβήκει
Αἰακίδης Τελαμὼν ἐς Ἰήσονα, χεῖρα δὲ χειρὶ
ἄκρην ἀμφιβαλὼν προςπτύξατο, φώνησέν τε
„Αἰσονίδη, μή μοί τι χολώσεαι, ἀφραδίῃσιν
εἴ τί περ ἀασάμην· περὶ γάρ μ' ἄχος ἶκεν ἐνισπεῖν
μῦθον ὑπερφίαλόν τε καὶ ἄσχετον. ἀλλ' ἀνέμοισιν
δώομεν ἀμπλακίην, ὡς καὶ πάρος εὐμενέοντες."

COD. LAUR. 1317 |λωι |σθῆϊ 1318 *Qu. III p. 2 adv.* 1319 εἴ κέ τι 1320 τῷ μήτι 1321 αὔτ.? δ' αὖ — ἐπὶ 1325 οὕνεκ ἀποπαγχθ. (λ supra scr.) 1326 ἦ 1327 |νῃσι 1328 δεδιεξαλὸσ 1329 δ' ἥρ. ὃ δ' εσσ. 1331 |νησέντε 1332 μήμοί τί — |δίῃσιν 1333 εἴ — ἄχ. ἦκεν *supra scr.* γρ εἷλεν (*'ead. man.' F*) 1334 |λόντε 1335 ὡσκαὶ

COD. GUELF. 1316 |κλῆα 1317 |λω |ρυθῆϊ (ς supra scr.) 1318 θλους 1319 |στιον· εἴ κέτι 1320 ἐξανύσαι· τῶ, μή 1321 αὔτως 1322 |ντα, 1323 χαλύβουν *corr.* — γαίη. 1324 |μφη, 1325 |σιν· οἷό π. οὕνεκ' ἀποπλαχθέντας ἔλ. 1326 ἦ· καὶ — ἐφέσατο 1327 ἀμφὶ 1328 |ρεον· κ. δ. διὲξ 1329 γήθησάν δ' — ὃ δ' 1330 |να· χ δ. |ρὶ 1331 |βαλὼν, πρ. — τε. 1332 |δῃ· μή μοι τι 1333 εἴ τι περ — ἄχ. ἦκεν 1334 |φίαλον καὶ ἄσχ. 1335 |κίην ὡς

GRAMM. 1335 δώομεν ἀμπλακίην *Et. M. Gaisf. p.* 293, 12.

EM. 1323 ἀτείρεϊ *temptabat Ruhnkenius.* 1333 ἦκεν *ab Apollonii et Homeri usu abhorret.* ἄχος ἱκάνει *est Il.* Β 171 Θ 147 Ο 208 Π 52 Τ 307, ἄχος ἵξεται Ψ 47, ἄλγος ἱκάνει *Ap.* Γ 1401. *similis corruptela* Β 411.

τὸν δ᾽ αὖτ᾽ Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως προσέειπεν
„ὦ πέπον, ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ,
φὰς ἐνὶ τοῖσιν ἅπασιν ἐνηέος ἀνδρὸς ἀλείτην
ἔμμεναι. ἀλλ᾽ οὔ θήν τοι ἀδευκέα μῆνιν ἀέξω,
πρίν περ ἀνιηθείς· ἐπεὶ οὐ περι πώεσι μήλων,
οὐ δὲ περι κτεάτεσσι χαλεψάμενος μενέηνας,
ἀλλ᾽ ἑτάρου περι φωτός. ἔολπα δέ τοι σὲ καὶ ἄλλῳ
ἀμφ᾽ ἐμεῦ, εἰ τοιόνδε πέλοι ποτέ, δηρίσασθαι."
ἦ ῥα, καὶ ἀρθμηθέντες, ὅπῃ πάρος, ἑδριόωντο.
τὼ δὲ Διὸς βουλῇσιν, ὃ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι
μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο
Εἰλατίδης Πολύφημος, ὃ δ᾽ Εὐρυσθῆος ἀέθλους
αὖτις ἰὼν πονέεσθαι. ἐπηπείλησε δὲ γαῖαν
Μυσίδ᾽ ἀναστήσειν αὐτοσχεδόν, ὁππότε μή οἱ
ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον, ἠὲ θανόντος.
τοῖο δὲ ῥύσι᾽ ὄπασσαν ἀποκρίναντες ἀρίστους
υἱέας ἐκ δήμοιο, καὶ ὅρκια ποιήσαντο,
μήποτε μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο.
τούνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοί,
κοῦρον Θειοδάμαντος, ἐυκτιμένης τε μέλονται
Τρηχῖνος. δὴ γάρ ῥα κατ᾽ αὐτόθι νάσσατο παῖδας,

COD. LAUR. 1336 αὖτ᾽ αἴσον. 1337 |λαδήμε |κῶι — |θωι 1339 ἀλλ οὐθήντοι 1340 οὐπερι 1341 οὐδεπερι 1342 δέτοι — |λωι 1343 ἀμφ ἐμεῦ — ποτὲδηρ. 1344 ἦρα 1345 ὁ μὲν 1346 πολισσάμένοσ *poster. acc. del.* 1347 εἰλαπίδησ — ὁ δ᾽ 1349 |σίδ᾽ ἀνστήσειν |δὸν 1354 νῦνπερ — |νοὶ 1355 θεῖο δάμ. ἐϋκτιμένηστε μέλλονται 1356 *Qu. III p. 2 av.* γάρρα καταυτόθι

COD. GUELF. 1336 τόν δ᾽ 1337 |πον· ἦ — |κῶ — |θω 1338 ἐνὶ — ἀλήτην, 1339 οὔ θήν τοι — |ξω 1340 |θείς, ἐπεὶ οὐ περὶ πώεσσι μ. 1341 οὐδὲ — |νος μενἔηνας, 1342 περὶ φωτὸς. — σε καὶ ἄλλος *ma. sec.* ἄλλον 1343 ἐμεῦ εἰ — πέλοί ποτε, 1344 ῥα. καὶ ἀρμοθέντες ὅπη |ροσ ἑδρ. 1345 |λῆσιν, ὁ μὲν 1347 ὃ δ᾽ 1349 |σχεδὸν· ὁππ. 1351 ῥύσσι᾽ ὄπασαν ἀποκρ. 1352 |μοιο καὶ 1353 μή ποτε 1354 εἰσἔτι — |νοί 1355 |τος ἐϋκτ. 1356 |δας

GRAMM. 1337 Ὦ π. ἦ μ. δή με κακῶς ἐκυδάσσαο *Et. M.* 325, 3. 1344 Ἦ ῥα κ. ἀρθμ. ὅθι πάρος ἑδρ. *Et. M. Gaisf.* 141, 30. 1354 Τοὔνεκεν εἰς ἔτι νῦν Παρύλαν ἐρέουσι Κιανοί *Et. M.* 512, 39.

οὓς οἱ ῥύσια κεῖθεν ἐπιπροέηκαν ἄγεσθαι.
νηῦν δὲ πανημερίην ἄνεμος φέρε νυκτί τε πάσῃ
λάβρος ἐπιπνείων· ἀτὰρ οὐδ᾽ ἐπι τυτθὸν ἄητο
ἠοῦς τελλομένης. οἳ δὲ χθονὸς εἰσανέχουσαν
ἀκτὴν ἐκ κόλποιο μάλ᾽ εὐρεῖαν ἐσιδέσθαι
φρασσάμενοι, κώπῃσιν ἅμ᾽ ἠελίῳ ἐπέκελσαν.

COD. LAUR. 1358 δε — |σηι 1359 οὐδ ἐπὶ 1360 ἠοῦ στελλομ. *corr. ma. sec.* οἱ δεχθονὸς 1361 ἀκτην ἐκκολπ. (εὐρεῖάν? *non F*) 1362 |πηισιν — λίωι 1363 ἠὼς δ᾽ οὐμεταδηρὸν (|δήρον *F*) ἐελδομένοις ἐφάνθη (ἐφαάνθη *F*). ἀπολλωνίου ῥοδίου ἀργοναυτικῶν α̅ ....

COD. GUELF. 1357 οὓς οἱ 1358 |ση 1359 λάβρως ἐμπνείων· ἀτ. οὐδ᾽ ἐπὶ τ. ἄητο, 1360 |νης, οἱ δὲ 1361 ἀκτὴν, ἐκ 1362 |λίω |λσαν 1363 ἠώς δ᾽ οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένοις ἐφαάνθη. τέλος τοῦ πρώτου βιβλίου τοῦ ἀπολλωνίου.

EM. 1363 *in Laur.* 16 *prout in Laur.* 9.

supra inter TEST. GRAMM. *v.* 364 *excidit schol. Arati* 988 Ἀπολλώνιος "εἵματα εἵσατο λεῖα ἐπὶ πλαταμῶνι, τ. ο. ἀπέβαλλε θ. κ. χ. δ. π. ἀπέκλυζεν ὁλμή."

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ Β.

Ἔνθα δ' ἔσαν σταθμοί τε βοῶν αὖλίς τ' Ἀμύκοιο,
Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος, ὅν ποτε νύμφη
τίκτε Ποσειδάωνι Γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα
4 Βιθυνὶς Μελίη, ὑπεροπληέστατον ἀνδρῶν·
ὅστ' ἐπὶ καὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκεν,
μήτιν' ἀποστείχειν, πρὶν πειρήσασθαι ἑοῖο
7 πυγμαχίης· πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάιξεν.
καὶ δὲ τότε προτὶ νῆα κιών, χρειώ μιν ἐρέσθαι
ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, ὑπερβασίῃσιν ἄτισσεν,
10 τοῖον δ' ἐν πάντεσσι παρασχεδὸν ἔκφατο μῦθον
„κέκλυθ', ἁλίπλαγκτοι, τάπερ ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικεν.
οὔτινα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι
13 ἀνδρῶν ὀθνείων, ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ,

COD. LAUR. *Inscriptio eadem* 1 Ἔνθαδ' — αὖλίστ' 2 ὃν-ποτε 3 |θλίωι 5 ἐπὶ 6 ἀποστίχειν 7 περι κτιόνων |ϊξεν 8 προτὶ — κιὼν 9 |σίῃσιν ἄτισσε 10 ἐνπάντ. 11 κέκλυτ' ἁλίπλακτοι (γ *l. s. scr. ma. sec.?*) — ὔμμ.? 13 ὅσκε βέβρ. |σσηι

COD. GUFLF. *Inscr. ead.* |κῶν Β̃ʹ 1 Ἔνθεα *corr.* — |ῶν αὔ-λεις τ' 2 |ρος· ὃν 3 |τε ποσ. 4 |λίη ὑπεροπληεστάτον 5 ὅστ' ἐπὶ ξείνοισιν ἀεικέως θ. ἔθηκε *gl.* ἀεικ.] σκληρῶς μὴ ἐοικότως 6 μή τιν' *gl.* ἑοῖο] αὐτοῦ 7 ἐδάϊξε. 8 προτὶ ν. κιὼν, 9 |λίης· οἵ — ἄτισσε. *c. gl.* ὑπερόρωρε 10 *gl.* πα-ρασχ.] παραυτίκα 11 |κλυθ' ἁλίπλαγκτοι τάπ. 12 οὔ τινα 13 |ων ὅς κε βέβρ. |σση

GRAMM. 2 Βεβρ. βασ. ἀγ. *Choerobosc. in Bekkeri Anecd. III p.* 1353.

EM. 7 πυγμαχίῃς *aut* πυγμαχίῃ *fuit qui praeter Brunckium probaret. genetivi* ἐμεῖο, σεῖο, σέθεν *pro possessivis frequentissimi apud Apoll., de qua re expositum in Prolegg. l. I cap. IIII.*

πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἐὰς ἄνα χεῖρας ἀεῖραι.
τῷ καί μοι τὸν ἄριστον ἀποκριδὸν οἷον ὁμίλου
πυγμαχίῃ στήσασθε καταυτόθι δηριυθῆναι.
εἰ δ᾽ ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας,
ἤ κέν τις στυγερῶς κρατερὴ ἐπιέψετ᾽ ἀνάγκη."
ἦ ῥα μέγα φρονέων. τοὺς δ᾽ ἄγριος εἰσαΐοντας
εἷλε χόλος· περὶ δ᾽ αὖ Πολυδεύκεα τύψεν ὁμοκλή.
αἶψα δ᾽ ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο φώνησέν τε
„ἴσχεο νῦν, μὴ δ᾽ ἄμμι κακήν, ὅτις εὔχεαι εἶναι,
φαῖνε βίην· θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν, ὡς ἀγορεύεις.
αὐτὸς ἑκὼν ἤδη τοι ὑπίσχομαι ἀντιάασθαι."
ὣς φάτ᾽ ἀπηλεγέως· ὃ δ᾽ ἐσέδρακεν ὄμμαθ᾽ ἑλίξας,
ὥστε λέων ὑπ᾽ ἄκοντι τετυμμένος, ὅντ᾽ ἐν ὄρεσσιν
ἀνέρες ἀμφιπένονται· ὃ δ᾽ ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ
τῶν μὲν ἔτ᾽ οὐκ ἀλέγει, ἐπι δ᾽ ὄσσεται οἰόθεν οἷος
ἄνδρα τόν, ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, οὐ δ᾽ ἐδάμασσεν.
ἔνθ᾽ ἄπο Τυνδαρίδης μὲν ἐύστιπτον θέτο φᾶρος

COD. LAUR. 14 |ῆισιν ἐ. ἀναχεῖρ. 15 τῷ 16 |χίηι 17 δ ἂν 18 ἢ κέντισ — ἐπι ἐψετ᾽ 19 ἦρα μέγαφρονέων — |αΐοντ. 20 δ᾽ αὖπολυδ. 21 ἵστα^το^φώνησέντε 22 μὴδ ἄ. |κὴν — εὔ-χεται *corr.* 23 ὡσαγ. 24 αὐτοσ — ἤδητοι 25 ὣσφάτ᾽ — ὁ δ᾽ εσέδρ. |μαθ᾽ ἑλίξ. 26 ὥστελέων — ὄρεσσι 27 ὁ δ᾽ |νόσ-περ |λωι 28 *Qu. III p.* 3 *adv.* ἀλεγει ἐπιδ ὄσσεται ὀιόθεν *prior acc. del.* 29 τὸν ὅσμιν — οὐ δεδάμασσε 30 ἔνθ᾽ αὖτυνδαρ. — ἔϋστ.

COD. GUELF. 14 ἀνὰ — |ραι 15 τῶ, καί 16 |χίη — δῆριν-θῆναι 17 εἰ δ᾽ αὖ ἀπ. *gl.* ἀπηλ.] σκληροῦντες 18 κέν τι σστυγ. κρατερῇ — |γκη 19 τούς, δ᾽ ἄγριος 20 πέρι δ᾽ *gl.* ὁμοκλ.] ἀπειλή 21 δ᾽ ἑῶν 22 νῦν μηδ᾽ — |κὴν, *gl.* κακὴν]. κακίαν καὶ δειλίαν 23 |ρεύεις 25 |γέως, ὁ δ᾽ ἐσέδραμεν — |ξας *gl.* ἀπηλ.] σκληρῶς 26 ὄρεσσι 27 |ται. ὃ δ ἰλλόμ. *litt.* ι *in ras. ab ead. ma. olim* ἐλλ.? — |λω 28 τῶν, μὲν — |γει ἐπὶ 29 τὸν, ὅς — |τος οὐδ᾽ ἐδ. 30 ἔνθ᾽ αὖ τ. μ. ἐΰστ. θ. φάρος *gl.* ἐΰστ.] εὖ πεπλυμένον καὶ πεπατημένον *al. ma.* εὔστρεπτον

GRAMM. 26, 27, 28, 29 ὥ. λ. ὑ. ἄ. τετμημένος ὅ. ἐ. ὀ. ἄνδρες ἀ. ὁ δ᾽ ἰ. π. ο. τῶν μὲν οὐκ ἀλέγει, ἐπεὶ δ᾽ ὅ. ο. ο. ἄ. τ. ὅ. μ. ἔ. παραίτατος οὐδ᾽ ἐδάμασσεν *cod. Marc. Et. M. Gaisf. p.* 1347. 29 ὥς μιν ἔτυψε παροίτατος *Et. M.* 654, 10. 30 Ἔνθ᾽ αὖ Τ. μ. ἐΰστιπτον θ. φ. *Et. M.* 398, 38.

EM. 18 ἐπιέψεται *vix sollicitandum.* ἔπει κακόν *vetus scriptura Od. M* 209. 30 ἄπο *scribendum fuit secundum Hom. Od.* Ξ 500.

λεπταλέον, τό ῥά οἵ τις ἑὸν ξεινήιον εἶναι
ὤπασε Λημνιάδων· ὃ δ᾽ ἐρεμνὴν δίπτυχα λώπην
αὐτῇσιν περόνῃσι καλαύροπά τε τρηχεῖαν
κάββαλε, τὴν φορέεσκεν, ὀριτρεφέος κοτίνοιο.
αὐτίκα δ᾽ ἐγγύθι χῶρον ἑαδότα παπτήναντες
ἷζον ἑοὺς δίχα πάντας ἐνι ψαμάθοισιν ἑταίρους,
οὐ δέμας, οὐ δὲ φυὴν ἐναλίγκιοι εἰσοράασθαι.
ἀλλ᾽ ὃ μὲν ἢ ὀλοοῖο Τυφωέος, ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος, οἷα πάροιθεν
χωομένη Διὶ τίκτεν· ὃ δ᾽ οὐρανίῳ ἀτάλαντος
ἀστέρι Τυνδαρίδης, οὗπερ κάλλισται ἔασιν
ἑσπερίην δια νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί.
τοῖος ἔην Διὸς υἱός, ἔτι χνοάοντας ἰούλους
ἀντέλλων, ἔτι φαιδρὸς ἐν ὄμμασιν. ἀλλά οἱ ἀλκὴ
καὶ μένος ἠύτε θηρὸς ἀέξετο· πῆλε δὲ χεῖρας
πειράζων, εἴθ᾽ ὡς πρὶν ἐντρόχαλοι φορέονται,
μὴ δ᾽ ἄμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.
οὐ μὰν αὖτ᾽ Ἄμυκος πειρήσατο· σῖγα δ᾽ ἄπωθεν
ἑστηὼς εἰς αὐτὸν ἔχ᾽ ὄμματα, καί οἱ ὀρέχθει
θυμὸς ἐελδομένῳ στηθέων ἐξ αἷμα κεδάσσαι.
τοῖσι δὲ μεσσηγὺς θεράπων Ἀμύκοιο Λυκωρεὺς

COD. LAUR. 31 λεπτάον· τό ῥά οἷ τισ — |ϊον 32 δ ἐρεμν. 33 |τῇισιν |νηισι |ροπάτε 35 αὐτίκαδ ἐγγ. 36 ἐνὶ 37 δε-φυὴν 38 ὁ μὲν 39 ἔϊκτο — οἷαπάρ. 40 διῒ — ὃ δ᾽ *utr. acc. aut acc. del.* |ίωι 42 διὰ 43 υἱὸς 44 φαιδρῶσ *corr.* |ρὸσ 45 ἠῦτε 46 εἰ θ᾽ ὡ σπρὶν 47 μὴδ᾽ ἀμυδ. 48 οὐ-μὰν — ἀμυκ. *litt.* μυ *in ras.* — σῖγαδ᾽ 49 ἑστηώς *corr.* ἑστηὼς 50 |νωι

COD. GUELF. 31 |λέον· τὸ ῥά οἷ τις — |ϊον 32 ὃ δ᾽ 33 |τῆσιν |νησι, καλάβροπά 34 |λε· τὴν, φορέεσκεν ὀρ. *gl.* ὀριτρ.] ἐκ τῆς 35 |ναντες, *gl.* ἑαδ.] ἀρέσκοντα 36 ἐνὶ — |ρους 37 |μας οὐδε φυὴν ἀλίγκιοι εἰσ. 38 ὁ μὲν ὀλοοῖο τυφωέως (*corr. ex* |φωέος?) ἠὲ 39 ἔϊκτο — |κος οἷα *gl.* ἔϊκτο] ὡμοιοῦτο 40 διῒ |κτεν, ὃ δ᾽ |νίῳ 41 |δης οὗπ. — ἔασσιν 42 διὰ — |γαί *gl.* ἀμαρ.] ὄψεις ἢ ὄψεως ἀκτίνες 43 |ὸς ἔτι *gl.* χν.] βλα-στάνοντας 44 |ων ἔ. — |κή 45 |ῦτε 46 |ζων· εἶθ᾽ — εὔ-τρόχαοι |ται 47 μηδ᾽ — |τω — |σίη |θοιεν· *gl.* ἄμ.] ὁμοῦ 48 σίγα 49 καὶ οἱ 50 |μένω *gl.* κεδ.] σκορπίσαι 51 μεσηγὺς — |ρεύς

GRAMM. 43 ἔτι χν. ἰούλους *Et. M.* 472, 34.

52 θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας
ὠμούς, ἀζαλέους, περὶ δ' οἵγ' ἔσαν ἐσκληῶτες.
αὐτὰρ ὅ τόνγ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι προσηύδα
55 „τῶνδέ τοι ὅν κ' ἐθέλῃσθα, πάλου ἄτερ ἐγγυαλίξω
αὐτὸς ἑκών, ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.
ἀλλὰ βάλευ περὶ χειρί· δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις,
58 ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν περί γ' εἰμὶ ταμέσθαι
ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηίδας αἵματι φῦρσαι."
ὣς ἔφατ'. αὐτὰρ ὅγ' οὔτι παραβλήδην ἐρίδηνεν·
61 ἦκα δὲ μειδήσας, οἵ οἱ παρα ποσσὶν ἔκειντο,
τοὺς ἕλεν ἀπροφάτως· τοῦ δ' ἀντίος ἤλυθε Κάστωρ
ἠδὲ Βιαντιάδης Ταλαὸς μέγας, ὦκα δ' ἱμάντας
64 ἀμφέδεον, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν·
τῷ δ' αὖτ' Ἄρητός τε καὶ Ὄρνυτος, οὐ δέ τι ᾔδειν
νήπιοι ὕστατα κεῖνα κακῇ δήσαντες ἐν αἴσῃ.
67 οἱ δ' ἐπεὶ ουν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο,
αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας
χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες.
70 ἔνθα δὲ Βεβρύκων μὲν ἄναξ, ἅτε κῦμα θαλάσσης

COD. LAUR. 52 ἑκάθτερθε 53 |μοὺς — οἵ γ' ἔσ. 54 τόν γ ἐπ — |σι μετηὺδα *acc. corr.* 55 τῶνδέτοι ὃν κ' 56 |κὼν — μήμοι 57 περὶ — |λωι 58 ῥινούστε βοῶν τε περί τ' εἰμὶ ταμ. 59 |δρῶντε |ΐδασ — φύρσαι 61 ἧκα — ὁίοι *acc. transfixo* (οἷοι *F*) παρ^α^ποσσὶν 64 μάλαπολλὰ — ἐλκήν *corr.?* 65 τῶι δ' αὖτ' |τόστε — οὐδέτι ἤιδειν 66 |κῆι — ἐναίσηι 67 *Qu. III p. 3 av.* οἵ δ'

COD. GUELF. 53 |μοὺς, |λέους. πέρι δ' οἵ γ' — |τες· 54 ὅ τόν γ' — |σι μετηύδα. 55 τῶν δέ κεν ὅν κ' ἐθέλοισθα π. |τερ, ἐ. *gl.* ἐθ.] ἐθέλοις παραγωγή 56 ἑκὼν· — |σθεν· *gl.* ἀτέμβω τὸ στερῶ ἢ τὸ βλάπτω στερῶν 57 |ρί, δ. — |λω 58 |ῶν πέρι τ' εἰμὶ 59 |λέας· — |ΐδας — φύρσαι *c. gl.* μολῦναι 60 ὅ γ' — |δην ἔριδεν· *gl.* παραβλ.] παραλογιστικῶς παραλλήλως 61 |σας, οἷοι πὰρ ποσσ. 62 τοὺς, ἕλεν |τως τοῦ 63 βιαντίδης τ. |γας· 64 |ον· μ. — |κήν. 65 τῶ δ' αὖ τάρητός — |τος· οὐδέ *gl.* ᾔδ.] γινώσκ" 66 |πιοι· ὕ. — |κῆ — |σῃ. 67 οἵ δ' — ἱμάσσι *gl.* ἠρτύν.] ἡτοιμάσθησαν

GRAMM. 67 ἱμᾶσι *cod. Marc. Et. M. Gaisf. p.* 1349.

EM. 54 προσηύδα *correxit God. Hermannus ad Mosch.* δ 63. *ita libri mutant* Α 864 Β 437, 467. 58 *ita O. Schneiderus.* περίειμι *Ziegleru*s *et Köchlyus.*

τρηχὺ θοὴν ἐπι νῆα κορύσσεται, ἣ δ' ὑπο τυτθὸν
ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει,
ἱεμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος,
ὣς ὅγε Τυνδαρίδην φοβέων ἕπετ', οὐ δέ μιν εἶα
δηθύνειν. ὃ δ' ἄρ αἰὲν ἀνούτατος ἦν δια μῆτιν
αἰσσων ἀλέεινεν· ἀπηνέα δ' αἶψα νοήσας
πυγμαχίην, ἣ κάρτος ἀάατος, ἥ τε χερείων,
στῆ ῥ' ἄμοτον καὶ χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξεν.
ὡς δ' ὅτε νήια δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις
ἀνέρες ὑληουργοὶ ἐπιβλήδην ἐλάοντες
θείνωσιν σφύρῃσιν, ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται
δοῦπος ἄδην· ὣς τοῖσι παρήιά τ' ἀμφοτέρωθεν
καὶ γένυες κτύπεον· βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων
ἄσπετος, οὐ δ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες,
ἔςτέ περ οὐλοὸν ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσεν.
στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπων
ἱδρῶ ἅλις, καματηρὸν ἀυτμένα φυσιόωντε.
ἂψ δ' αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, ἠύτε ταύρω

COD. LAUR. 71 ἐπὶ — ἢ δ' ὑπὸ 74 οὐδέμιν εἶα *acc. corr.* 75 ὃ ἄρ' — διαμῆτ. 76 αἴσσ. (αἶσσ. *F*) 77 |ην ἧι *acc. dub.*, ι *a sec. ma.* — ἀάατοσ̄ *supra scr. a ma. sec.* ('*sic ead. man.*' *F*) ἥτε χερ. *supra scr.* ἡ καὶ ἀρείων *ma. pr.* 78 τῆρ' ἄμοτ. 79 |ἶα 81 |ρησιν — |λωι 82 |ήϊάτ' 84 |σταδὸν *acc. correctio* 85 ἔστέπερ — ἆσθμα (? *signum non intelligo*) 86 μετώπωι 87 ἀϋτμ. φυσιόωνται 88 αὖτισ — ἠΰτε ταύρω.. *cum ras.*

COD. GUELF. 71 ἣ δ' ὑπὸ 72 |είη — |σκει 73 ἱεμένου — |νος; 74 οὐδέ 75 |νειν· ὃ δ' ἄρ — |τος ἦν διὰ 76 *gl.* αἴσσων] ὁρμῶν 77 |ην ἧ κ. ἄατος ἡ τε *gl.* ἄατ.] ἀβλαβὴς 78 *gl.* ἄμοτον ἀνυπομόνητον ἀπλήρωτον ἰσχυρ ἄρηκτ οἱ δὲ σφοδρὸν 79 |ἶα *gl.* ἀντίξ.] ἐναντία 80 |ντες, 81 θείνωσι σφ. — |λω 82 ἄδην; ὡς — παρήϊα τ' *gl.* ἄδην] ἀδιαλείπτως 83 δ' ὑπέτελλεν ὀδ. 84 |τος· οὐδ' — |ντες 85 ἔς τέ περ — |σσε. 86 στάντες δὲ — |θεν, ἀπ. μετώπω *gl.* ἀπωμ.] ἐξεπιάζοντο 87 |λις κ. ἀϋτμ. φυσιόωντες *gl.* ἱδρῶ] ἱδρῶτα κατὰ ἀποκοπήν 88 ἀψ δ' — |τῖοι ἠΰτε

EM. 76 αἴσσοντ' *coniecit Piersonus, fortassis recte.* 77 *aliorum librorum scriptura esse videtur* ἦ κάρτ., ἦ τε χερ. *et versu prox. cum Laur.* τῆ ῥ' *fere ut Il. Λ* 149, *Ap. Δ* 1451. 86 μετώπων *correctio Wellaueri.*

89 φορβάδος ἀμφι βοὸς κεκοτηότε δηριάασθον.
ἔνθα δ' ἔπειτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθείς,
βουτύπος οἷα, πόδεσσι τανύσσατο, καδ δὲ βαρεῖαν
92 χεῖρ' ἐπι οἷ πελέμιξεν· ὃ δ' ἀίξαντος ὑπέστη,
κρᾶτα παρακλίνας, ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν.
τυτθὸν δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρ' ἐκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων
95 κόψε μεταΐγδην ὑπερ οὔατος, ὀστέα δ' εἴσω
ῥῆξεν· ὃ δ' ἀμφ' ὀδύνῃ γνὺξ ἤριπεν· οἱ δ' ἰάχησαν
ἥρωες Μινύαι· τοῦ δ' ἀθρόος ἔκχυτο θυμός.
98 οὐ δ' ἄρα Βέβρυκες ἄνδρες ἀκήδησαν βασιλῆος·
ἀλλ' ἄμυδις κορύνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύννους
ἰθὺς ἀνασχόμενοι Πολυδεύκεος ἀντιάασκον.
101 τοῦ δὲ πάρος κολεῶν εὐήκεα φάσγαν' ἑταῖροι
ἔσταν ἐρυσσάμενοι. πρῶτός γε μὲν ἀνέρα Κάστωρ
ἤλασ' ἐπεσσύμενον κεφαλῆς ὕπερ· ἣ δ' ἑκάτερθεν
104 ἔνθα καὶ ἔνθ' ὤμοισιν ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκεάσθη.
αὐτὸς δ' Ἰτυμονῆα πελώριον ἠδὲ Μίμαντα,
τὸν μὲν ὕπο στέρνοιο θοῷ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας

COD. LAUR. 89 ἀμφιβοὸσ (κεκοτηκότε *F*) 90 ἔνθαδ' — |θεὶσ 91 καδδὲ 92 ἐπὶ — ἀΐξ. 93 |μωι 94 τυτθὸ̈ν (*cum utr. acc.*) ὁ δ' ἄγχ' — παρὲκ γ. 95 ὑπὲρ 96 ὁ δ' ἄμ' ὀδύνηι 97 δ' ἀθρόωσ ἔκχ. 98 οὐδ ἄρα — ἄνδρ. ἀφείδησαν β. 101 πα̈ροσ *acc. corr.* 102 πρῶτοσγε 103 |λασ ἐπ. — ἡ δ' 104 ὤμοισιν ἐπαμφοτέροισι κεάσθη 106 *Qu. III p.* 4 *adv.* ὑπὸ — θοῶι λὰξ ποδὶ ἐπορ.

COD. GUELF. 89 ἀμφῖ — |ϊάασθ. 90 |ρθεὶς, 91 |πος· οἷα — |το καδδὲ 92 ἐπϊ — ὃ δ' ἀΐξ. |στη 93 κράτα |νας· ὤμω 94 |τθὸν· ὃ δ' ἄχ' αὐτ. — |βων, 95 |τος ὀστ. 96 ὁ δ' ἄμ' ὀδύνη γνὺ̈ξ — οἳ δ' 97 |μός 98 οὐδ' — ἄνδρ. ἀφείδησαν β. 100 |νοι, πολ. 101 τοῦ δε̈ 102 πρῶτος γε 103 ἐ πε σσύμ. — ἡ δ' 104 |ροισι κεάσθη 105 ἰτϋμ. |ριον, ἠδὲ 106 τὸν με̈ν ὑπὸ *acc. ultimus a sec. ma.* — θοῶ *gl.* στέρν.} σθήτους

GRAMM. 91 Βούτυπος οἷα πόδα τανύων, Ἀπολλώνιος *Et. M.* 210, 19. 98 οὐδ' ἄ. Β. ἄ. ἀκήδησαν βασιλῆος *Choerobosc. apud Bekk. Anecd. III p.* 1353. 99 σιγύννους ἰθὺς ἀνασχόμενοι *Et. M.* 712, 18. 101 εὐήκεα φάσγανα *Et. M.* 391, 4.

EM. 94 *Köchlyi correctio recepta est, ad Quint.* Δ 347; *quamquam* τυτθόν *pro adverbio ita poni potuit ut* Β 1101 *aut alia* Β 162, 336 Γ 334 Δ 56. 96 ἀμφ' ὀδύνῃ *emendavit Stephanus, ut Archilochus et tragici dixerunt.* 98 ἀφείδησαν *praefert Meinekius ad Euphor. fr. CIIII.*

πλῆξε, καὶ ἐν κονίῃσι βάλεν· τοῦ δ' ἄσσον ἰόντος
δεξιτερῇ σκαιῆς ὕπερ ὀφρύος ἤλασε χειρί,
δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή.
Ὠρείδης δ' Ἀμύκοιο βίην ὑπέροπλος ὀπάων
οὖτα Βιαντιάδαο κατα λαπάρην Ταλαοῖο,
ἀλλά μιν οὐ κατέπεφνεν, ὅσον δ' ἐπι δέρματι μοῦνον
νηδυίων ἄψαυστος ὑπο ζώνην θόρε χαλκός.
αὔτως δ' Ἄρητος μενεδήιον Εὐρύτου υἷα
Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ στυφέλιξεν ἐλάσσας,
οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον· ἦ τάχ' ἔμελλεν
αὐτὸς δῃώσεσθαι ὑπο ξίφεϊ Κλυτίοιο.
καὶ τότ' ἄρ' Ἀγκαῖος Λυκοόργοιο θρασὺς υἱὸς
αἶψα μάλ' ἀντεταγὼν πέλεκυν μέγαν ἠδὲ κελαινὸν
ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος ἔνθορε μέσσῳ
ἐμμεμαὼς Βέβρυξιν· ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο
Αἰακίδαι, συν δέ σφιν ἀρήιος ὤρνυτ' Ἰήσων.
ὡς δ' ὅτ' ἐνι σταθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ' ἐφόβησαν
ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι ὁρμηθέντες
λάθρῃ ἐυρρίνων τε κυνῶν αὐτῶν τε νομήων,
μαίονται δ' ὅ,τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσιν,

COD. LAUR. 107 |ίησι — δ ἄσσ. 108 |ρῆι σκαιῆι ὑπὲρ — |ρὶ 110 |δησδ' 111 κατὰ 112 ἀλλάμιν — δ' επὶ 113 |ἴων — ὑπὸ 114 |ἴον 116 |κῆι — |νον ἦ τ. 117 δηιώσ. ὑπὸ 118 ἀρ' 119 αἶψα μέλαν τεταγὼν 120 σκαιῆι — με^σ^σω 121 βέβρυξὶν *poster. acc. del.* — ἐσσ. 122 δέσφιν |ἴοσ 124 |ρίωι 125 ἐϋρρίνωντε — |τῶντε 126 δ' ὅ τμ πρῶτ. (*ita fere K.* ὅττι *F*) — ἕλωσι

COD. GUELF. 107 |νίησι — ἄσσον 108 |ρῆ σκεῇ ὑπὲρ — |ρὶ 109 |ρον· γυμνή δ' 110 |κοιο, β. 111 οὖτα βιαντίδαο κατὰ 112 |φνεν ὅσ. δ' ἐπὶ 113 |δυΐων ἄψαυστον *ma. pr.* ὑπὸ 114 αὔτως — |δήϊον 115 |τον, ἀζαλέη |νη *utrumque ma. pr., a sec.* ι *addita* 116 ταχ' 117 δηώσ. ὑπὸ 118 ἄρ' — υἱός 119 αἶψα μέλαν τεταγὼν — |γαν, ἠδὲ 120 σκαιῇ |ρος, ἔνθορε μέσσο^ω^ν 122 |ἴος 123 ἐνὶ 124 |ρίω 125 ἐϋρίνων — |μήων· 126 μαίνονταί δ' ὁ ττϊ πρ. — ἕλωσι

GRAMM. 109 Δρ. δ. ο. β. γ. δ' ἀπελείπετ' ὀπωπή *Et. M.* 628, 51. 110 … παρὰ Ἀπολλωνίῳ, Ὠρείτης δ' Ἀμύκοιο: — τινὰ δὲ τῶν ἀντιγράφων Ὠρείδης ἔχει. Χοιροβοσκός. *Et. M.* 823, 46. 124 πολιοὶ (πέλιοι *Ruhnk. ep. cr. p.* 293) λύκοι *Et. M.* 680, 21.

EM. 119 μάλ' ἀντεταγών *restituit Sanctamandus.*

πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ· τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως
στείνονται πίπτοντα περὶ σφίσιν· ὣς ἄρα τοίγε
λευγαλέως Βέβρυκας ὑπερφιάλους ἐφόβησαν.
ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν,
αἳ δ' ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ
βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι
καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀίσσουσιν·
ὣς οἵγ' οὐκέτι δὴν μένον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐκέδασθεν
εἴσω Βεβρυκίης, Ἀμύκου μόρον ἀγγελέοντες·
νήπιοι, οὐδ' ἐνόησαν ὃ δή σφισιν ἐγγύθεν ἄλλο
πῆμ' ἀίδηλον ἔην. πέρθοντο γὰρ ἠμὲν ἀλωαὶ
ἠδ' οἶαι τῆμος δήῳ ὑπὸ δουρὶ Λύκοιο
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν, ἀπεόντος ἄνακτος.
αἰεὶ γὰρ μάρναντο σιδηροφόρου περὶ γαίης.
οἳ δ' ἤδη σταθμούς τε καὶ αὔλια δηιάασκον,
ἤδη δ' ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο
ἥρωες. καὶ δή τις ἔπος μετὰ τοῖσιν ἔειπεν
„φράζεσθ', ὅ,ττι κεν ᾗσιν ἀναλκείῃσιν ἔρεξαν,
εἴ πως Ἡρακλῆα θεὸς καὶ δεῦρο κόμισσεν.

COD. LAUR. 127 |οῦ ταδὲ π. αὔτωσ 128 περισφίσιν· ὡσἄρα 130 ὡσδεμελ. 131 |τρηι 132 αἳ δήτοι — ὧι ἐ. |βλωι 133 ἐπὶπρὸ 134 |πνῶι |μενοι? — αἶσσ. 135 ἀλλὰ κέδασθεν 137 οὐδ' — δήσφισιν 138 αἴδ. 139 ἦδ' — δηΐωι ὑπὸ 142 οἱ δ' — |μούστε καὶ αυλία δηϊά. 144 μετατοῖσιν (ἐέιπεν *F*)
145 *Qu. III p. 4 av.* ὅ ττι κ. ἧισιν |κἐιησιν (ἀνακλἐίῃσιν *sic al. man.' F*) 146 εἶπωσ

COD. GUELF. 127 ὁμοῦ, τὰ δὲ — ἀυτως 128 *litterae* α περὶ *ma. sec. in ras.* σφίσιν; ὣς 131 |ωσιν 132 αἳ δή τοι — ᾧ ἐνὶ |βλω 133 |ται· ἐπὶ πρὸ 134 |πνω — πίτρησ? — αἶσσ. 135 |δον· ἀλλὰ κέδασθεν *c. gl.* ἐσκορπιάσθησαν 136 |κίης ἀμ. —|ντες 137 |ιοι· οὐδ' — δή σφιν ἐγγ. 138 αἴδ. ἐήν. 139 δηΐω 140 |δρῶν ἀπ. 142 οἳ δ' — δηϊάασκον 144 |ες· καὶ — μετὰ — ἔειπε· 145 |σθ' ὅττι κεν ἧσιν ἀναλκίῃσιν |ξαν 146 |σσε

GRAMM. 127 Πόλλ' ἐπιπ. ὁμοῦ *Et. M.* 650, 18. 131 *et* 133 Ἠὲ μελ. π. ἔ. καπνιόωσι Βομβηδὸν κλονέονται *Et. M.* 204, 50.

EM. 132 δ' ἤτοι *ex codd. Brunckii.* 145 ἀναλκείῃσιν *displicuit Ruhnkenio aliisque. poterat templari* ἀγηνορίῃσιν, *quod Etym. M. p.* 9, 50 *cum Apoll. nomine sed versu Homerico e scholiis arripuit; repetitio vocis v.* 150 *non obstabit.*

ἤτοι μὲν γὰρ ἐγὼ κείνου παρεόντος ἔολπα
οὐδ᾽ ἂν πυγμαχίῃ κρινθήμεναι· ἀλλ᾽ ὅτε θεσμοὺς
ἤλυθεν ἐξερέων, αὐτοῖς ἄφαρ οἷς ἀγόρευεν
θεσμοῖσιν ῥοπάλῳ μιν ἀγηνορίης λελαθέσθαι.
ναὶ μὲν ἀκήδεστον γαίῃ ἔνι τόνγε λιπόντες
πόντον ἐπέπλωμεν· μάλα δ᾽ ἡμέων αὐτὸς ἕκαστος
εἴσεται οὐλομένην ἄτην, ἀπάνευθεν ἐόντος."
ὣς ἄρ ἔφη· τὰ δὲ πάντα Διὸς βουλῇσι τέτυκτο.
καὶ τότε μὲν μένον αὖθι δια κνέφας, ἕλκεά τ᾽ ἀνδρῶν
οὐταμένων ἀκέοντο, καὶ ἀθανάτοισι θυηλὰς
ῥέξαντες μέγα δόρπον ἐφώπλισαν· οὐ δέ τιν᾽ ὕπνος
εἷλε παρα κρητῆρι καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν.
ξανθὰ δ᾽ ἐρεψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα
ἀγχιάλῳ, τῇ καί τε περι πρυμνῆσι᾽ ἀνῆπτο,
᾽Ορφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἄειδον
ἐμμελέως· περι δέ σφιν ἰαίνετο νήνεμος ἀκτὴ
μελπομένοις· κλεῖον δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἷα.
ἦμος δ᾽ ἠέλιος δροσερὰς ἐπέλαμψε κολώνας
ἐκ περάτων ἀνιών, ἤγειρε δὲ μηλοβοτῆρας,
δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης,

COD. LAUR. 148 οὐδ ἂν |χίηι κρινθήμεν᾽· ἀλλ᾽ 150 |λωι 151 γαίηι 154 τάδε π. — |λῆισι 155 μόνον — δια — ἕλκεάτ᾽ 157 δέτιν 158 παρακρ. 159 |θὰ δε ῥεψάμ. (δερέψάμενοι 'sic' F) |φνηι 160 |λωι τῆι καὶ τῆι περιπρυμνῆσι᾽ 161 |φείηι 162 περιδέσφιν ι.αίνετο c. ras. 164 ἦμοσ δ᾽ ἠέλιοσ 165 ἐκπεράτ. |ιὼν 166 ἐκπείσμ.

COD. GUELF. 147 παρέοντος 148 πυγμαχίην κρινθήμεναι ἄλλ᾽ — |μούς 149 ἐξερεών, — ἀγόρευε 150 |πάλω — |σθαι 151 ναὶ μὲν — ἔνι τόνδε λιπ. 152 ἡμεών 154 τὰ, δὲ π. — |λῆσι 155 διὰ |φας ἕλκ. 156 ἀκεόντο· καὶ — |λάς 157 |τες, μ. — οὐδέ 158 ἱέροισι 159 μέτωπα, 160 ἀγχιάλω τῆ καὶ τη, π^ε.. πρυμν. ἀνῆπτον. 161 |φείη 162 ἀκτή, 163 *gl.* κλεῖον] ἐδόξαζον 165 |ιὼν ἤγ. 166 |φνης

GRAMM. 151 ναὶ μ. ἀκ. γαίῃ τόνδε λιπ. *Et. M. Gaisf. ad p.* 597, 13. 161 συνοίμ. ὕ. ἄειδον *Et. M.* 735, 43. 163 κλεῖον δὲ Θ. Δ. υἷα *Et. M.* 446, 49.

EM. 160 *ex reliquis codd. Vaticani* 37 *et* 1358 ἀγχ. τῇ γὰρ καὶ τῇ πρυμν., *Ottobonensis* τῇ καὶ τῇ γὰρ πρυμν. *poterat corrigi* τῇ καὶ περάτῃ, τῇ καὶ νεάτῃ, τῆς καὶ στύπεϊ. *particulae* καί τε *sunt Il. I* 159 *Ap. B* 389.

167 ληίδα τ' εἰςβήσαντες ὅσην χρεὼ ἦεν ἄγεσθαι,
πνοιῇ δινήεντ' ἀνα Βόσπορον ἰθύνοντο.
ἔνθα μὲν ἠλιβάτῳ ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα
170 ἀμφέρεται προπάροιθεν ἐπαΐσσοντι ἐοικός,
αἰὲν ὑπερ νεφέων ἠερμένον, οὐ δέ κε φαίης
φεύξεσθαι κακὸν οἶτον, ἐπεὶ μάλα μεσσόθι νηὸς
173 λάβρον ἐπικρέμαται ὑπερηρεφές· ἀλλὰ τόγ' ἔμπης
στόρνυται, εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ.
τὼ καὶ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο
176 ἀσκηθεὶς μέν, ἀτὰρ πεφοβημένοι. ἤματι δ' ἄλλῳ
ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν.
ἔνθα δ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
179 ὃς περι δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη
εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξεν
Λητοΐδης· οὐ δ' ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ
182 χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισιν.
τὼ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπι δηναιὸν ἴαλλεν,
ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐ δὲ γάνυσθαι

COD. LAUR. 167 |ΐδα — χρεῶ *corr.* |ὼ — ἀγέσθαι 168 |ῆι — ἀναβόσπ. 169 ἔνθαμὲν |τωι 170 ἀ *in* ἀμφ. *in ras.* — ἐοικὼσ *corr.* |κὸσ 171 ὑπερνεφ. — οὐδέκε 173 ἐπι κρέμαται ὑπὲρ νέφεοσ. ἀλλατό γ' 174 στόρνοϊται (στόρνυοιται *'sic al. man.' F*) εἴ — |ρηι 175 τῷ — |σύνηισι 176 μὲν — |βημέναι (οι) — |λωι 177 γαίηι βιθυνήΐδι πείσμ. ἀνήψασ *corr.* |αν 178 ἔνθαδ' — |νεὺς 179 περὶ 180 εἵνεκαμαντ. 181 οὐδ' — καὶ 183 τῷ — δηνεὸν (ἐπιδηνεόν *F*) 184 *Qu. III p.* 5 *adv.*

COD. GUELF. 167 |ΐδα — |τες, ὅσ. *gl.* ληΐδα] πραῖδαν 168 πνοιῇ — ἀνὰ — |ντο 169 |βάτω 170 προπάροιθεν αΐσσοντι ἐοικώς 171 ὑπὲρ νεφέλων |νον οὐδέ 172 |τον ἐπεὶ — νηός 173 ἐπικρέμαται, ὑπὲρ νέφος· ἀλλὰ τό γ' 174 |ται εἴ — ἐπαύρη. *c. gl.* ἀπολάβη 175 τῶ — οἶδε 176 μὲν, — |νοι ἤματί δ' ἄλλω 177 γαίη 178 |νεύς 179 περὶ 180 εἵνεκε μαντοσύνης. τήν, οἱ π. ἐγγυάλιξε *c. gl.* ἐγχείρισε 181 |δης οὐδ' ὅσσαν ὀπίζεται, καὶ *gl.* ὅσσ.] θείαν φωνήν 182 |ποισι 183 τῶ καί — |λλεν *gl.* δην.] μακροχρόνιον 184 οὐδὲ

GRAMM. 181 καὶ Ἀπολλ. ἐν τοῖς Ἀργ. λέγει ὀπίζετο, ἀντὶ τοῦ ἐπεστρέφετο. *Et. M.* 627, 50.

EM. 173 ὑπερηφερές *sive* ὑπερηρεφές *ex Hesychio desumptum vix satis facil.* ἐπικρ. καθάπερ νέφος *codd. Brunckiani. Laur.* 12 *ut Guelf.*

εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.
ἀλλὰ δια νεφέων ἄφνω πέλας ἀίσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἀπο γαμφηλῇσιν
συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθόν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
καὶ δ' ἐπι μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐ δέ τις ἔτλη
μὴ καὶ λευκανίην δὲ φορεύμενος, ἀλλ' ἀποτηλοῦ
ἑστηώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου
τοῦσδ' αὐτοὺς παριόντας ἐπήισεν, ὧν οἱ ἰόντων
θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠύτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος ῥικνοῖς ποσὶν ἧε θύραζε,
τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
ἀδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ συν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο γοῦνα βαρυνθεὶς
οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψεν
πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπι κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.

COD. LAUR. 185 ὅσσάοἱ 187 διανεφ. — ἀΐσσ. 188 ἀπογαμφηλῇισι 189 vox ἥρπαζον in marg. 190 |τθὸν 191 οὐδέτισ 192 |νίηνδὲ — ἀπὸ τηλοῦ 195 τούσδ — |ϊσεν 196 ἐκδιὸσ 197 ἠῦτ' 198 βάκρ̄ωι — ἤιε (ηῖε F) 199 νισομένοιο 200 γήρα. τε c. ras. |νωι τε οἱ 201 σὺν οστ. 203 ἐπαυλ. — δέμιν 205 |χρῶι — μώματι corr. κώμ.

COD. GUELF. 185 |ασιν ὅσσά οἱ αἰεί 187 διὰ — ἀΐσσ. 188 ἅρπυιαι, στόμ. — γαμφηλῇσι c. gl. σιαγόσι 189 ἐλείπετό δ' 190 τυτθὸν ἵνα 191 καί δ' — χέον οὐδέ 192 λευκανίηνδε φορεύμενος· ἀλλ' ἀπο τηλοῦ gl. λευκ.] λεμὸν 193 ἑστηὼς τοῖόν οἱ ἀ πε πνε.ί c. ras. 195 τούσδ' — |ϊσεν. ὧν 196 |δῆς gl. ἀπόνασθαι κατατρυφᾶν καὶ ὠφελεῖσθαι 197 ἠῦτ' |ρον gl. ἀκήρ.] ἀσθενὲς 198 |τρω — ἦε |ζε gl. σκηπτ.] ἐπακουμβιζόμενος 199 νισομένοιο· 200 |ρα τε πίνω τέ οἱ ἀ. χρώς 201 |κει ῥ. δ. σὺν — |γον 202 |το γ. |θείς 203 οδοῦ ἐπαυλείοιο — |κάλυψε 205 ἀμβληχρῶ δ' gl. κῶμα ὕπνος ἢ ληθώδης καταφορὰ.

GRAMM. 197 Ὀρθ. δ' εὐν. ἀ. ἠῦτ' ὄνειρον Et. M. 47, 51. 200 πίνῳ δέ οἱ αὐστ. χρώς schol. Laur. ad Β 302. πίνῳ δέ οἱ αὐαλέος χρὼς Ἐσκλήκει schol. Eur. Or. 219.

206 οἳ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο
καὶ τάφον. αὐτὰρ ὅ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσιν
209 „κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
οἵδ᾽ ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
Ἀργῴης ἐπι νηὸς ἄγει μετα κῶας Ἰήσων.
212 ὑμεῖς ἀτρεκέως. ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
ᾗσι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς
υἱέ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
215 Ἱκεσίου πρὸς Ζηνός, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
ἀνδράσι, Φοίβου τ᾽ ἀμφι καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης
λίσσομαι, ᾗ περίαλλα θεῶν μέμβλεσθε κιόντες,
218 χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
μὴ δέ μ᾽ ἀκηδείῃσιν ἀφορμηθῆτε λιπόντες
αὔτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ᾽ ὀφθαλμοῖσιν Ἐρινὺς
221 λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω·
πρὸς δ᾽ ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν
Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν
224 ἔκποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.

COD. LAUR. 208 |σύνηισι 209 ετεὸν 210 |ρῆι — |τμῆι 211 |γώιησ ἐπὶ — μετὰ κῶιασ 213 ἧισι |πίησι — νύτοι 214 υἱὲ 215 πρὸσ — ὅστισ *corr.* 216 ἀνδράσι τ᾽ ἀμφὶ *supra scr.* φοίβου 217 λίσσομαι ἧσ περί. ἀλλὰθεῶν 218 χραίσμετέμοι *medius acc. del.* 219 δέμ᾽ |ησιν ἀφορμήθητε 220 αὔτωσ. οὐγαρ 221 ἐστέλοσ 222 προσδέτι 223 *Qu. III p. 5 av.* |τοσμοι 224 ἔκποθεν

COD. GUELF. 206 οἵ δέ 208 |σας, μετεφ. |σύνῃσι 209 |τε πανελλ. |στατοι· εἰ ἐτ. δή 210 οἵδ᾽ — δὴ κρυεροῖο βασ. 211 |γώης — μετὰ — |σων 213 ἧσι θεοπρεπίησι — τοι ὦ ἄνα λ. 214 υἱὲ, — |τοισι. 215 πρὸς ζηνὸς ὅ,τις 216 |σι φοίβ. τ᾽ ἀμφὶ 217 |μαι. ἧς περίαλλα — |ντες *gl.* μέμβλ.] φροντίζετε 218 μοι. ῥύσ. — |μης 220 ἐριννύς 221 |βη καὶ — |κω 222 πρὸς δέ τι πικρ. — |σιν 223 |δήν 224 ἔκ ποθ. — |θρου

GRAMM. 207 αὐτὰρ ὁ τ. μ. μόλις ἐ. ὑ. στήθ. ἀμπρεύσας *Sorbon. ad Et. M. Gaisf. p.* 777, 42. 219 Μὴ δέ μ᾽ ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες. *Et. M.* 47, 40. 221 ἀμήρυτον *Et. M.* 83, 16. ἀμήρυνον *var. scr. schol. Laur.*, ἀμήριον *schol. Paris.*

EM. 217 ᾗ *correxit Brunckius.* 224 ἔκποθεν ἀφράστοιο ὀλέθρου *Köchlyus negavit defendi posse et correxit* ὄλεθροι *ad Quint.* Γ 437. ὄλεθρον *voluerat Hemsterhusius Anecd. p.* 103. Γ 262 *est* ἔκποθεν ἄτης λευγαλέης.

ἴσχω δ' οὔτινα μῆτιν ἐπίρροθον. ἀλλά κε ῥεῖα
αὐτὸς ἑὸν λελάθοιμι νόον δόρποιο μεμηλώς,
ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
τυτθὸν δ' ἢν ἄρα δήποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσιν,
πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλάμενον κέαρ εἴη.
ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ ἄατος ἴσχει ἀνάγκη
μίμνειν καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι Βορέαο
υἱέας. οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δέ με γείνατ' Ἀγήνωρ.
τῶν δὲ κασιγνήτην, ὅτ' ἐνὶ Θρήκεσσιν ἄνασσον,
Κλειοπάτρην ἔδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦγον ἄκοιτιν."
ἴσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
ἡρώων, περὶ δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπεν

COD. LAUR. 225 |ναμῆτ. (ἐπίρροτον· *F*) ἀλλάκεῥ. ά *in ras.* 226 αὐτ. ἐμὸν — |λῶσ 227 διήριαι (ε *supra*) 229 |λέοντε κ. οὐτλητ. 230 οὐκέτι^σ 232 ἀλλάμε — δῆτα καὶ δατὸσ (δαιτὸς *F*) ἴ. 233 |κῆι ἐνγαστ. 234 |τύσαι 235 οὐδ' 236 πρίνποτ' ἐπὶ κλυτὸσ — νεύσ 237 |βωι |συνητε |τὴρ δέμε γειν. (δέ μ' ἐγείν. *F*) 238 ἐνιθρ. 239 ἔδνοισιν — |μον ἦκεν ἄκ. 240 |δησ ἀγινὸν *corr. ma. sec.* ἀδινὸν 241 αὖτε δ. υἷεσ 242 δ ὁμορξαμέναι — ὧδέτ'

COD. GUELF. 225 δ' οὔ τινα — ἐπίῤῥοθον ἀλλά 226 αὐτ. ἐμον λελάθ....μι *ma. pr.* νόον, δόρπ. 227 δ' ἠέριαι 228 λίπωσι 229 πνεῖ το τόδε μυδ. *ma. pr.* οὐ τλημὸν μ. 230 οὐδέ τις· οὐδὲ — |τῶν ἀνάσχοιτο |σσας 231 εἰ οἱ ἀδάμαντος κέαρ ἐληλαμένος εἴη *gl.* ἐληλ.] πεπηγὼς 232 δῆτα καὶ δαιτὸς ἴσχει...ἀνγκη (ά *supra*) *cum ras.* 233 |νειν. καὶ 234 τὰς μὲν — |τύσαι 235 οὐδ' — |ντες 236 |νεύς 237 |βω |σύνη τε πατ. δέ μ' ἐγείνατ' 238 |γνήτη ὅτ' ἐνὶ — |σσον 239 ἔδν. — ἤ..γον ἄκ. 240 ἀδινόν δ' 241 |ων· πέρι *c. gl.* περισσῶς 242 δ' ὁμορξ. — |θον· ὧδε τ' ἔειπε *gl.* ὁμορξ.] ἀποπιασαμένῳ

GRAMM. 226 ἑὸν *schol. Laur.*

EM. 232 ἄατος *coniectura ex vestigiis cod. L.* ἄατος ὕβρις *A* 459. δῆτα κε δαιτος ἐπίσχει ἀν. *Laur.* 16. 239 ἦγον *etiam Laur.* 16.

Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος
„ἆ δειλ᾽, οὔτινά φημι σέθεν σμυγερώτερον ἄλλων
ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε᾽ ἀνῆπται;
ἦρα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσιν
μαντοσύνας δεδαώς; τῶ τοι μέγα μηνιόωσιν;
ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισιν
χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
νῶιν. ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
ἀθανάτων. οὐ δ᾽ ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
Ἁρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔςτ᾽ ἂν ὀμόσσῃς,
μὴ μὲν τοιό γ᾽ ἕκητι θεοῖς ἄπο θυμοῦ ἔσεσθαι.“
ὣς φάτο· τοῦ δ᾽ ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχεν
γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ᾽ ἐπέεσσιν
„σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἔνι βάλλεο, τέκνον.
ἴστω Λητοῦς υἱός, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξεν
μαντοσύνας· ἴστω δὲ δυσώνυμος, ἥ μ᾽ ἔλαχεν, κὴρ
καὶ τόδ᾽ ἐπ᾽ ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ᾽ ὑπένερθεν
δαίμονες, οἳ μηδ᾽ ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
ὡς οὔ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ᾽ ἀρωγῆς.“

COD. LAUR. 244 ἆδειλ᾽ — στυγερώτερον c. gl. ἐπιπονέστερον
γρ ἀτροπίῃσι
245 νύτοι 246 ἦ ῥα |οῇισι — |δίῃισι 247 τῷ 250 |ῖν 251 οὐδ᾽ 252 ἁρπύασ μάλαπερ 253 μημὲν — ἀπὸ 254 ὣσφάτο· τοῦδ᾽ — ἀνέσχε 255 |σσι 256 μήμοι — νόωι ἐνιβάλλεο 257 υἱὸς — |δαξε 258 κῆρ corr. κὴρ 259 τόδ᾽ 260 μὴδ᾽ οἶδε? (οἱ μὴ δ᾽ οἶδε 'sic' F) 261 ὣσ οὔτισ

COD. GUELF. 243 |της· ἀσχ. ἑλ. χειρὶ χεῖρα |τος 244 δειλ᾽ οὔ τινά — στυγερώτερον c. gl. μισητότερον, φοβερώτερον 245 |πται. 246 ἦ ῥα — |τες ατροπίῃσι c. gl. κακουργίαις 247 syll. σύν in μαντοσύν. in ras. — τῶ τοι — |σιν 248 |μένοισι 249 |μεῖν· εἰ 250 |ῖν, ἀρ. 251 οὐδ᾽ . 252 |ας μάλα — |νοι, ἕς τ᾽ ἂν |σσης 253 τοῖγ᾽ ἕκητι ma. pr. c. ras. super γ — ἀπὸ 254 δ᾽ εὐθὺς κ. ὁ γέρων ἀνέσχε 255 |σσιν. 256 νόω ma. pr. ἐνιβάλλεο, |κνον 257 υἱὸς ὅ, με 258 ἔλαχι κήρ ma. pr. cum ras. super ι 259 καὶ τότε δ᾽ ὀφθαλμ. — νέφος· οἳ δ᾽ ὑπένερθε 260 οἳ μὴδ᾽ οἶδε θανόντι περ

GRAMM. 246 ἀτροπίῃσι schol. Laur. et Paris. 259 ὀλοὸν νέφος schol. Laur. 260 μηδ᾽ ωδε schol. Paris.

EM. 244 δειλ᾽ nolui mutare; vid. Spitzn. Il. E 103. σμυγερώτερον Ruhnkenius correxit. 260 ὧδε codd. Brunckii omnes et Stephanus.

τὼ μὲν ἔπειθ' ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον
αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
λοίσθιον Ἁρπυίῃσιν ἑλώριον· ἐγγύθι δ' ἄμφω
στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
καὶ δὴ τὰ πρώτισθ' ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς,
αἳ δ' ἄφαρ ἠΰτ' ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὣς
ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
κλαγγῇ μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ' ἐσιδόντες
ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἳ δ' ἅμ' αὐτῇ
πάντα καταβρόξασαι ὑπερ πόντοιο φέροντο
τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο.
τάων δ' αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
φάσγαν' ἐπισχόμενοι πρόσσω θέον. ἐν γὰρ ἕηκεν
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὔ κεν ἐπέσθην
νόσφιν, ἐπεὶ ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
αἰέν, ὅτ' ἐς Φινῆα καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.
ὡς δ' ὅτ' ἐνι κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης

COD. LAUR. 262 *Qu. III p. 6 adr.* ἀλακέμεναι (λ supra) 264 |ίῃσιν 267 ἠΰτ' — ὦσ 269 |γγῆι 270 αἱ δ' ἅμ' αυτῆι 271 καταβρώξασαι ὑπὲρ 274 |νοι ὀπίσω θέον. ἐνγὰρ έηκεν 275 οὐ κένεπέσθην 276 *primum* σ *in* παραΐσσεσκ. *postm. add.* 277 αἰὲν — ἔκφιν.

COD. GUELF. 262 μὲν, ἔπειθ' 263 |ντι 264 ἀρπυίῃσισ ἑλ. 265 |σαν ἵνα 266 καὶ δῆτα πρώτ. — |δῆς 267 αἳ δ' ἄφ. ἠΰτ' — |κέες ἢ στ. ὥς, 268 καὶ πρόφατοι νεφ. — |οντο, 269 κλαγγῆ· *subscr.* ι *ma. sec.* — οἳ δ' 270 ἀγΐαχον· αἳ δ' ἅμ' αὐτῆ *subscr.* ι *ma. sec.* 271 καταβρώξασαι, ὑπὲρ 272 |πτο 274 |νοι ὀπίσω θέον· ἐν γ. ἕηκε 275 σφιν ἀτὰρ δ. οὐκὲν επέσθην 276 |ιν· ἐπεὶ ζ. παραΐσσεκον *c. gl.* παρόξυνον 277 αἰὲν ὅτε σφιν νῆα καὶ — ἴοιεν. *ex correct.* 278 ὡς δότ' ἐνὶ

EM. 262 ἐπεί θ' ὅρκωσαν *coniciebat O. Schneiderus. mirum sane* ἔπειτα *cum dativo, velut* ἅμα *A* 425 *Δ* 1601. 271 καταβρόξ. *correxerunt Struvius et Buttmannus. non constat scripturam per* ω̄ *Apollonium novisse Od. Δ* 222. *Zenodotus per* ō *scripsit secundum schol. in Il. P* 54. 272 δυσάνσχετος *emendabat J. A. Ernestius. alterum tamen Zenodoti potuit esse, schol. ad Il. B* 694, *fortassis adeo Aristophanis: cum* πασσυδίῃ *talia componuntur in schol. Il. B* 12. 274 πρόσσω *coniecit O. Schneiderus.* 275 οὔ κεν *ex tribus codd. Brunckii.*

279 ἢ αἶγας κεραοὺς ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες
θείωσιν, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
ἄκρῃς ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
282 ὣς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀίσσοντες
τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσίν.
καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο
285 πολλὸν ἑκὰς νήσοισιν ἔπι Πλωτῇσι κιχόντες,
εἰ μὴ ἄρ ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατα δ' αἰθέρος ἆλτο
οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν
288 „οὐ θέμις, ὦ υἱεῖς Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
Ἁρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
δώσω ἐγών, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι."
291 ὣς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥτε θεοῖσιν
ῥιγίστη πάντεσσιν ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τᾶσδε πελάσσαι
294 εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
οἳ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπι νῆα
σώεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
297 νήσους τοιό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἅρπυιαί τ' Ἶρίς τε διέτμαγον. αἳ μὲν ἔδυσαν

COD. LAUR. 281 ἐνγεν. 282 |λαΐστε μάλασχ. ἀΐσσ. 283 |τάτῃισιν 284 δήσφ' 285 ἐπὶ |τῆισι 286 ἴδεν corr. καταδ' 288 οὐθέμ. 289 αὐτῆι corr. |τῆι 290 ἐγὼν 291 ἥ τε 292 ὀπνιδοτάτη 293 τάσδε 294 |μον εἶεν 295 ἐπὶ 296 σεύεσθαι στροφᾶσ (δ superscr.) δὲ acc. in ἀσ deletus. in marg. repetitum στροφάδασ 298 ἴριστε — αἱ μὲν

COD. GUELF. 279 |οὺς, ἠὲ 280 θείωσι· τυτθ. 281 ἄκροις ἐν — |ντας; 282 ἀΐσσ. 283 ἤλιθα χερσί. 284 καὶ νύ — |ντο, 285 ἔπι πλ. |ντες; 286 |δεν κατα — ἆλτο, 287 |νόθεν· καὶ — |κεν. 288 |μις ὦ — |ρέω ξιφ. 289 ὅρκιά δ' αὐτή 290 ἐγὼν, 291 |σεν· ἥτε θεοῖσι 292 |σσιν ὀμπνϊδοτάτη τε |κται; 293 τάσδε 294 εἰσαῦτις |ος· ἐπεὶ καὶ μόρσιμος c. gl. πεπραμένος 295 οἱ δ' |κω |ντες, ὑπ. — ἐπὶ 296 σεύεσθαι. 298 ἄρπυιαίτε ἔρισ (ι superscr.) τε δι' ἔτμαγον. αἱ μὲν

GRAMM. 279 ...πρόκας... ὡς παρὰ Ἀπολλωνίῳ. Et. M. 689, 24. 283 ἐπέχραο ἤλιθα χερσί Et. M. 428, 4. ἐπέχρ. ἤ. χερσίν schol. Od. T 443. 296 Σώεσθαι στροφάδην παρὰ Ἀπολλωνίῳ. Et. M. 742, 7.

EM. 298 διέτμαγεν emendabat Spitznerus.

κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· ἣ δ' ἀνόρουσεν
οὔλυμπον δὲ, θοῇσι μεταχρονίῃ πτερύγεσσιν.
τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
πάντῃ φοιβήσαντες ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
μῆλα, τάτ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνι μεγάροισιν ἔθεντο,
δαίνυνθ' ἑζόμενοι· συν δέ σφισι δαίνυτο Φινεὺς
ἁρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
ἔνθα δ' ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
παννύχιοι Βορέω μένον υἱέας ἐγρήσσοντες.
αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς
πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων ἄνυσίν τε κελεύθου
„κλῦτέ νυν. οὐ μὲν πάντα πέλει θέμις ὔμμι δαῆναι
ἀτρεκές· ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον, οὐκ ἐπικεύσω.
ἀασάμην καὶ πρόσθε Διὸς νόον ἀφραδίῃσιν
χρείων ἑξείης τε καὶ ἐς τέλος. ὧδε γὰρ αὐτὸς
βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν
μαντοσύνης, ἵνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο.
πέτρας μὲν πάμπρωτον, ἀφορμηθέντες ἐμεῖο,

COD. LAUR. 299 |ἶδοσ· ἡ δ' 300 οὔλυμπόνδὲ |ῆισι μεταχθονίη (μεταχρονίη *disertim F*) 301 *Qu. III p. 6 av.* περι 302 παντη 303 τά τ' 305 εζόμ. — δέσφισι — |νεύσ 306 ἐνονείρ. 307 ἔνθαδ' 309 |ρηι — γερανὸσ *corr.* 311 κλῦτε νῦν. οὐμὲν — ὕμμι 312 ἀτρεκέωσ· ὅσσα 313 |δίησιν 314 |είησετε κ. ἐστέλοσ 316 χατέουσι

COD. GUELF. 299 |ἶδος· ἥ δ' 300 οὔλυμπόνδε, — |γεσσι 302 πάντη |ντες, ἐπικρ. ἱερεύσαντο· 303 μῆλα τ' ἐξ ἀμ. 304 ἐνὶ 305 |νεύς 306 |λέως· οἷον τ' 307 ἔνθαδ' ἐπει δ. 308 |ντες 309 αὐτός δ' — παρ' ἐσχάτη ἧστο |ός 311 κλῦτε νῦν. 312 ἀτρεκέως ὅσσα δ' ὅρωρε — |σω *gl.* ὅρωρε] εὕρμησε 313 ωασάμ.? 314 χ...είων *ma. pr. c. ras. non unius litt., cui* ρ *inscr. ma. sec.* — |λος ὧδε — |τός 315 |ται ἀνοῖς ἐ. θ. |νειν· 316 |νης· ἵνα — χατέουσι |οιο *gl.* χατέουσι] χρήζωσι 317 |τον ἀφ. ἐμεῖο

EM. 300 μεταχρον. *commendavit Ruhnkenius, estque frequentius altero in Laur., quamquam inferri ex altera codd. familia potuit, ubi constanter obtinet et unde in Etym. M. p. 581 venit. Extat praeterea apud Apollon. soph.* 112, 5 *et apud Hesiodum Theog.* 269 *sine discrimine scripturae.* 312 ἀτρεκές *aut* ἀτρεκέως· ἃ δ' *H. Stephanus.* 316 χατέωσι *libri recentiores, ut videtur, et H. Stephanus.*

Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσιν,
τάων οὔτινά φημι διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐρήρεινται νεάτῃσιν,
ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύεται ὕδωρ
βρασσόμενον, στρηνὲς δὲ περι στυφέλῃ βρέμει ἀκτῇ.
τῷ νῦν ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθε,
εἰ ἐτεὸν πυκινῷ τε νόῳ μακάρων τ᾽ ἀλέγοντες
πείρετε· μὴ δ᾽ αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε
ἀφραδέως, ἢ θύνετ᾽ ἐπισπόμενοι νεότητι.
οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσασθαι
νηὸς ἄπο προμεθέντες ἐφιέμεν. ἢν δὲ δι᾽ αὐτῶν
πετράων πόντον δὲ σόη πτερύγεσσι δίηται,

COD. LAUR. 318 ἐνξυνοχῇισι. 319 οὔτινάφημι 320 ουγάρ τερί.ζῃισιν *c. ras.* ἐνήρεινται (? ἐρήρεινται *F*) |τῃισιν 321 |λῃισιν 322 ἓν 323 (περιστυφέλῃ *F*) στυφέλῃι — |κτῇι 324 τῷ — |ρῃισι |ίῃισι πίθεσθαι (ε supra) ('*sic ead. man.*' *F*) 325 ετεὸν |νῶι |ωι |ρωντ᾽ ἀ. 326 αὔτωσ 327 |δέωσ ἰθύνετ᾽ ἐπ. 328 |νῶι — πελιάδι πειρήσασθαι (ε supra) ('*sic ead. man.*' *F.*) 329 |ὸσ ἄπο πρὸ μεθέντεσ ἐφιέμεν᾽. ἢν (ἐφίεμεν᾽· ἢν *F*) 330 πόντονδε

COD. GUELF. 318 |χῇσι 319 οὔ τινα |μὶ δ. |σθαι 320 |τῃσιν 321 ξυνιάσιν 322 ἓν· ὕπ. 323 |νον· στρ. δὲ περὶ — |κτῇ *gl.* στυφ.] σκληρῇ· στρηνὲς οἱ μὲν τὸ ὀξὺ καὶ ἀναπεπταμένον νικόστρατός δὲ τὸ τραχὺ καὶ προσάντες τῇ ἀκοῇ φθέγμα 324 τῶ ν. ἡμετέρῃς παραιφ. πίθεσθαι· *ma. ead. corr.* πίθεσθε· 325 |νῶ τε νόω· μακ. 326 μὴδ᾽ 327 |δέως· ἰθύνετ᾽ ἐπισπ. 328 |νῶ — πειρήσασθε 330 πόντον δε *gl.* πτερύγ.] ἁρμένοις

GRAMM. 323 στρῆνος δὲ περιστυφελὴ γένετ᾽ ἀκτή *Et. M.* 730, 19.

EM. 322 κορθύνεται *corrigebat Brunckius. quod editur etiam Nicandri libri (Paris. et Vatic. nuper ab Henr. Keilio collati) habent Ther.* 426. 327 ἢ θύνετ᾽ *quattuor Brunckii libri et quae insunt scholia servarunt.* 328, 329 *si emendatione abstinendum est,* ἐφιέμεν *erit infinitivus pro imperativo, ut Γ* 1032, 1033, *maxime antecedente imperativo, ut Δ* 374, 761, 764, *qui etiam pedestrium scriptorum usus est. significat autem* ἐφιέμεν *idem quod* ἐφίεσθαι, ἐπιτρέπειν *Δ* 1700 *Il. K* 116, *velut Od. T* 576 ἄεθλον ἐφήσω. *schol. ad Il. Ω* 117 *et Apoll. soph. p.* 80, 4 ἐφήσω, ἐπισκήψω, ἐντελοῦμαι. *inde deinde pendebit infinitivus* πειρήσασθαι, *velut is modus cumulatur Γ* 611 *Δ* 436, 438, 1678.

μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου,
ἀλλ' εὖ ἀρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ
τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπόν· ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον
ἔσσετ' ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἐνὶ κάρτεϊ χειρῶν.
τῷ καὶ τἆλλα μεθέντες ὀνήιστον πονέεσθαι
θαρσαλέως· πρὶν δ' οὔτι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω.
εἰ δέ κεν ἀντικρὺ πταμένη μεσσηγὺς ὄληται,
ἄψορροι στέλλεσθαι· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι
ἀθανάτοις. οὐ γάρ κε κακὸν μόρον ἐξαλέαισθε
πετράων, οὐδ' εἴ κε σιδηρείη πέλοι Ἀργώ.
ὦ μέλεοι, μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι,
εἰ καί με τρὶς τόσσον ὀίεσθ' οὐρανίδῃσιν,
ὅσσον ἀνάρσιός εἰμι, καὶ εἰ πλεῖον στυγέεσθαι·
μὴ τλῆτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηὶ περῆσαι.

COD. LAUR. 331 μὴ κέτι δὴν μὴ δ' αὐτ. 332 εὖ καρτύναντες — ἐνιχερσ. 333 νύτι 334 ἐνευχωλῇισιν 335 τῷ καὶ τ' ἄλλαμεθ. |ἴστον πονέεσθαι ('*sic ead. man.*' *F*) 337 ἀντυκρὺ *corr.* 338 στέλλεσθε 339 κεκακὸν — ἐξαλέασθαι ('*sic ead. man.*' *F*) 340 *Qu. III. p. 7 adv.* οὐδ εἰ κε — πέλει 341 πάρεξ 342 εἰ κέμε τρὶσ — οἴεσθ' |δηισιν 344 νηῒ

COD. GUELF. 331 μὴδ' — |θου 332 εὖ καρτύναντες ἑ. ἐνὶ — |τμά 333 τέμνεσθ' ἁλ. |πὸν· — οὔ νύ τι 334 ἐνευχωλῇσιν, ὅσον ἐνὶ κ. 335 τῶ, καὶ τἄλλα — |ἴστον πονέεσθε.. *c. ras.* 336 πρίν δ' οὔ τι — |κω 338 |ῤῥοι στέλλεσθε 339 ἐξαλέασθε *c. gl.* ἐκφεύξετε 340 πέλει 341 παρὲξ — |ναι 342 εἴ κέ με τρ. τ. οἴεσθ' |δῃσιν 343 ἀνάρσιος εἰμί καὶ 344 νηῒ

GRAMM. 341 (*et* 349) Ὦ μέλεοι μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι, Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν ἀκτήν τε μέλαιναν *Et. M.* 576, 37. (344?) πάρεξ βαρυτόνως *scholia.*

EM. 332 εὖ ἀρτύναντες *O. Schneiderus coniecit. vulgatum non optime conciliatur cum sequenti* κάρτεϊ χειρῶν *et abhorret ab usu Homerico, de quo dictum in Prolegg.* 338 στέλλεσθαι *ex editis quibusdam veteribus apud Wellauerum.* 339 ἐξαλέαισθε *ex consilio Wellaueri, ut data opera Apoll. expresserit Homericum* ἀλέαιτο *Od.* Υ 368, *postquam* Α 490 *reddidit* ἀλέοιτο *ex Il.* Υ 147, *quod Eustathius servavit.* 340 πέλοι *cum H. Stephano, ex usu certe Homeri, qui in hoc genere enunciatt. hypothet. de rebus praes. aut fut. optativum semper, imperfectum numquam usurpat.* 342 εἰ καί, *Brunckii emendationem, liber vulgaris confirmavit.*

345 καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τὼς ἔσσεται. ἢν δὲ φύγητε
σύνδρομα πετράων ἀσκηθέες ἔνδοθι Πόντου,
αὐτίκα Βιθυνῶν ἐπι δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες
348 πλώετε ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, εἰσόκεν αὖτε
Ῥῆβαν ὠκυρόην ποταμὸν ἀκτήν τε Μέλαιναν
γνάμψαντες νήσου Θυνηίδος ὅρμον ἵκησθε.
351 κεῖθεν δ' οὐ μάλα πουλὺ δι' ἐξ ἁλὸς ἀντιπέραιαν
γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες.
ἔνθα μὲν εἰς Ἀίδαο καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος,
354 ἄκρη τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει,
δινήεις τ' Ἀχέρων αὐτὴν δια νειόθι τέμνων
ἄκρην ἐκ μεγάλης προχοὰς ἵησι φάραγγος.
357 ἀγχίμολον δ' ἐπι τῇ πολέας παρανεῖσθε κολωνοὺς
Παφλαγόνων, τοῖσίν τ' Ἐνετήιος ἐμβασίλευσεν
πρῶτα Πέλοψ, τοῦ καί περ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται.
360 ἔστι δέ τις ἄκρη Ἑλίκης κατεναντίον Ἄρκτου,
πάντοθεν ἠλίβατος, καί μιν καλέουσι Κάραμβιν,
τῆς καὶ ὕπερ βορέαο περισχίζονται ἄελλαι·

COD. LAUR. 345 ὥσκε |ληι 347 ἐπὶ 350 νήσου ὢ (*deletum hoc*) θυνηΐδοσ (*fuit nisi fallor* βιθυν.) 352 ἐπι κέλσετε 353 ἀΐδ. 354 ἀκτή τε 355 |νήειστ' — διανειόθι 356 ἄκρησ ἐκμεγ. 357 δ ἐπὶ τῆι — παρανῖσθε *gl.* κολων.] ὄρη 358 τοῖ-
γρ. ἐνετήϊοσ
σιν μενεδήιοσ (*'sic. ead. man.'* F) |σίλευσε 360 δέτισ

COD. GUELF. 345 πέλη, — |γητε, 346 |ντου 347 ἐπὶ 348 |τε, ῥηγμῖνα πεφυλαγμένοι εἰσ. 349 ῥῆβαν — |μὸν, ἀκτήν τε 350 |ΐδος — |σθε 352 μαρυανδ. — |ντες 353 ἀΐδ. |θος 354 ἀκτή τε — |νει 355 διανειόθι 356 ἄκρης ἐκ — ἵησι φάρυγγος (α *supra* υ). *corr. eiusd. ma.* 357 ἀγχίμολόν δ' ἐπὶ τῇ π. παρανίσθε |νούς? |λώνους? *gll.* παρανίσθε] πορεύεσθε κολ.] ἀκρωτήρια 358 |γόνων· τοῖσιν μενεδήϊος ἐμβασίλευε *gl.* παφλ.] ἔθνους ἐκείνου· 359 |λοψ· τοῦ, καί περ 360 |κτου 361 |τος καί 362 τῆς κεν ὕπερ βορέαι σχίζονται ἄελλαι *gl.* βορέαι] ἀρκτικαί

GRAMM. 353 Ἔνθα μ. ε. ἀΐδαο κ. ἐ. κ. Ἀκτή τε πρ. ἀ. ὑ. τείνει *Et. M.* 181, 1. 358 τοῖς δ' Ἐνετήϊος ἐμβασίλευεν Πρῶτα Πέλοψ *Et. M.* 340, 19.

EM. 354 ἄκρη *ex correctione Piersonii.* 356 ἄκρην *codex unus Paris.* 358 τοῖσίν τ' *ex lemmate schol. Laur.* τοῖσιν Ἐνετ. *librum mstum habuisse vix constat.*

ὧδε μάλ' ἀμ πέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει.
τὴν δὲ περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη
Αἰγιαλός· πολέος δ' ἔπι πείρασιν Αἰγιαλοῖο
ἀκτῇ ἔπι προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο
δεινὸν ἐρεύγονται· μετα τὸν δ' ἀγχίρροος Ἶρις
μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις.
κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν
ἐξανέχει γαίης· ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος
κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην
μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.
ἔνθα δὲ Δοίαντος πεδίον, σχεδόθεν δὲ πόληες
τρισσαὶ Ἀμαζονίδων, μετά τε σμυγερώτατοι ἀνδρῶν
τρηχεινὴν Χάλυβες καὶ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσιν,
ἐργατίναι· τοὶ δ' ἀμφι σιδήρεα ἔργα μέλονται.
ἄγχι δὲ ναιετάουσι πολύρρηνες Τιβαρηνοὶ
Ζηνὸς Εὐξείνοιο Γενηταίην ὑπερ ἄκρην.
τῇ δ' ἔπι Μοσσύνοικοι ὁμούριοι ὑλήεσσαν
ἑξείης ἤπειρον ὑπωρείας τε νέμονται,
δουρατέοις πύργοισιν ἐν οἰκία τεκτήναντες

COD. LAUR. 363 ἀμπέλαγοσ — αἰθέρει κ. 364 τὴνδὲ περὶ γν. — ἠδη 365 ἐπὶ ●366 |τῆι ἐπὶ 367 μετὰ τόνδ' ἀγχίρρο͂σ (ἀγχίρρουσ *F*) 368 |κῆισιν 370 ἐπιδεστ. 371 |πωι ἐν ευδ. θεσμισκ. ἐπ' ἄκρ. 373 ἔνθαδὲ 374 ἀμαζων. *corr.* |ζον.? *gl.* σμυγ.] ἐπιπονέστεροι 375 τρηχείην 376 ἀμφισιδήρέα *posterior acc. del.* 378 *Qu. III p. 7 av.* εὔξ. — ὑπὲρ 379 τῆι (δ' ἔπι *F*) 380 (|ρείαστε *F*)

COD. GUELF. 363 ἀμπέλαγος — |ρει 364 περιγάμψαντι 365 λὸς· πολ. δ' ἐπὶ 366 ἀκτῇ ἐπὶ πρ. — ἄλυος 367 μετὰ τόν δ' ἀγχίῤῥ. 369 ἀγκών 370 ἐπι 371 |πω 372 |ροιο 373 |δίον· σχ. 374 |δων· μετά 375 τρηχείην — γαῖαν ἔχοντες 376 ἐργατῖναι· τοί δ' ἀμφὶ 377 |ρηνοί 378 εὔξ. — ὑπὲρ |κρην 379 τοῖ δ' ἐπὶ 380 |νται 381 τεκτήναντες.

GRAMM. 366 Ἀκτῇ ἐπὶ πρ. ῥ. Ἅ. π. Δ. ἐ. μετὰ τὸν δ' ἀγχίῤῥοος Ἶρις *Et. M.* 72, 5. 371 Θεμισκύριον (|ρειον *apogr. nov.*) ἔπ' ἄκρην *schol. Laur. ad B* 963. Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρην *M.* ε. διειμενος ἠπείροιο *Et. M.* 445, 27.

EM. 365 *Αἰγ. O. Schneiderus secundum Meinek. Vind. Strab. p.* 192 *et Eustath. locum infra ad v.* 945 *proferendum.* 375 τρηχεινήν *ex correctione Hermanni ad Orph. Arg.* 181 *praef. p. XII.*

(382) κάλινα καὶ τριγχοὺς εὐπηγίας, οὓς καλέουσιν
μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
382 τοὺς παραμειβόμενοι λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ,
μήτι παντοίῃ μέγ' ἀναιδέας ἐξελάσαντες
οἰωνούς, οἳ δῆθεν ἀπειρέσιοι ἐφέπουσιν
385 νῆσον ἐρημαίην. τῇ μέν τ' ἔνι νηὸν Ἄρηος
λαΐνεον ποίησαν Ἀμαζονίδων βασίλειαι
Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη, ὁπότε στρατόωντο.
388 ἔνθα γὰρ ὔμμιν ὄνειαρ ἀδευκέος ἐξ ἁλὸς εἶσιν
ἀρητόν· τῷ καί τε φίλα φρονέων ἀγορεύω
ἰσχέμεν. ἀλλὰ τί ἦ με πάλιν χρειὼ ἀλιτέσθαι
391 μαντοσύνῃ τὰ ἕκαστα διηνεκὲς ἐξενέποντα;
νήσου δὲ προτέρωσε καὶ ἠπείροιο περαίης
φέρβονται Φίλυρες· Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασιν
394 Μάκρωνες· μετὰ δ' αυ περιώσια φῦλα Βεχείρων.
ἐξείης δὲ Σάπειρες ἐπι σφίσι ναιετάουσιν·

COD. LAUR. (382) κάλλινα. καὶ πύργουσ ἐυπηγέασ. |ουσι (383) |νασ. καὶ 382 |σσῆι — σωι 383 μῆτι *corr.* μήτῑ 384 |νοὺς — (ἐπέφουσιν *F*) 385 τῆι μέντ' 386 ἀμαζων. *corr.* |ζον.? 387 |ρήτε 388 ὕμμιν 389 ἄρρητον· τῷ κέν τε *litterae quattuor poster. in ras.* 390 τί ἦμε 391 |νηι — διηνεκέως ἐξενέπονται (? *per compendium*, |ντ/) *corr.* |τα 392 νήσω^ου (νήσῳ *F*) 393 |ρων δ' ἐξ ὑπερθεν 394 αὖ

COD. GUELF. (382) κάλλιμα. καὶ πύργους |γέασ οὓσ |ουσϊ *gl.* κάλλ.] καλλὰ (383) μόσυνας. *ma. pr., ma. sec.* μόσσ. — ἔασσϊ 382 τὰ, παραμειβ. λισσῆ — σω 383 μήτοι *ma. pr.* |τοίη 384 |νοὺς. οἳ — ἐφέπουσι 385 τῆ μεν τ' ἐνὶ 386 |λειαι, 388 ὔμμιν |αρ, ἀδ. — εἶσιν, 389 ἄῤῥητον· τῶ, κέ τε φ. 390 ἀλλὰ τίή με *spir. supra* η *fort. ma. sec.* — |σθαι *gl.* τί ἤ ὅτι ἤ δύω μέρη λόγου. ἐστι τὸ τι πυσματικὸν ὁ ἤ συνδεσμος παραπληρωμάτικος κατὰ παρολκὴν συνειλημμένος ἴσον τῷ δὴ 391 |σύνη. τὰ, ἕκαστα διηνεκέως ἐξενέποντα; *interpunct. postr. a sec. ma.* 393 |θεν ἔασσι, 394 |σια φῦλλα β. 395 σάφθειρεσ — |τάουσι

GRAMM. 382 λισσὴ ἐπικέλλεται νήσῳ *Et. M.* 567, 12.

EM. (382) καὶ τριγχούς *fere ex correctione Ruhnkenii. quamquam* πύργους *ex superiori versu repetitum videtur, ut aeque probabile sit quidquid ad metrum facit et cum adi.* εὐπηγ. *iungi potest, velut* θάλαμοι *Γ* 236. 389 ἀρητόν *ex coniectura. schol. Il. P* 37. καί τε *emendavit Brunckius.* 391 διηνεκές *correxit Brunckius.*

Βύζηρες δ' ἐπι τοῖσιν ὁμώλακες, ὧν ὕπερ ἤδη
αὐτοὶ Κόλχοι ἔχονται ἀρήιοι. ἀλλ' ἐνι νηὶ
πείρεθ', ἕως μυχάτῃ κεν ἐνιχρίμψητε θαλάσσῃ.
ἔνθα δ' ἐπ' ἠπείροιο Κυταιίδος ἠδ' Ἀμαραντῶν
τηλόθεν ἐξ ὀρέων πεδίοιό τε Κιρκαίοιο
Φᾶσις δινήεις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλει.
κείνου νῆ' ἐλάοντες ἐπι προχοὰς ποταμοῖο
πύργους εἰσόψεσθε Κυταιέος Αἰήταο
ἄλσός τε σκιόειν Ἄρεως, τόθι κῶας ἐπ' ἄκρης
πεπτάμενον φηγοῖο δράκων, τέρας αἰνὸν ἰδέσθαι,
ἀμφὶς ὀπιπεύει δεδοκημένος· οὐ δέ οἱ ἦμαρ,
οὐ κνέφας ἥδυμος ὕπνος ἀναιδέα δάμναται ὄσσε."
ὣς ἄρ ἔφη· τοὺς δ' εἶθαρ ἕλεν δέος εἰσαΐοντας.
δὴν δ' ἔσαν ἀμφασίῃ βεβολημένοι· ὀψὲ δ' ἔειπεν
ἥρως Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων κακότητι
„ὦ γέρον, ἤδη μέν τε διίκεο πείρατ' ἀέθλων
ναυτιλίης καὶ τέκμαρ, ὅτῳ στυγερὰς δια πέτρας
πειθόμενοι Πόντον δὲ περήσομεν· εἰ δέ κεν αὖτις
τᾶσδ' ἡμὶν προφυγοῦσιν ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω

COD. LAUR. 396 δ ἐπὶ 397 |ϊοι — ἐνὶ νηῒ 398 |τηι — |σσηι 399 κυταῖδοσ 400 ἐξορέων 401 δεινήεισ 402 κεῖνου *corr.* — ἐπὶ 403 εἰσό̈ψεσθαι *corr.* |σθε 404 |σόστε — ἐπάκρησ 406 ὀπιπτεύει — ἦμαρ 409 |σίηι — ἔειπε 411 διήκεο 412 ὅτωι — διὰ 413 πόντονδε (πόντον δὲ *disertim F*) 414 *Qu. III p. 8 adv.* τάσδ'

COD. GUELF. 396 βύζηρές δ' ἐπὶ — |κες· 397 |ϊοι. ἀλλ' ἐνὶ νηῒ 398 |τη κεν ἐνίχρίμψητε |σσῃ. *subscr.* ι *ma. sec.* 399 κυταῖδος· ἠδ' 401 φάσις — |λλει 402 κεῖνον? — |μοῖο, 403 |ταο. 404 ἄλσος τε σκιόεν ἄρεως· τ. 405 πεπταμένον |γοῖο. δράκων τ. — |σθαι 406 ὀπιπτεύει — οὐδέ 407 *gl.* ἥδυμ.] γλυκύς 408 |ντας 409 δήν δ' — |σίη |νοι ὀψέ δ' 411 |ρον· ἤδη — διήκεο — |θλων, *gl.* διήκεο] διελθέ 412 |λίης. καὶ — ὅτῳ στυγερᾶς διὰ 413 πόντονδε 414 τάσδ' ὑμῖν

GRAMM. 399 Ἀπολλώνιος ὁ τὰ Ἀργοναυτικά, Ἔνθα δὴ ἠπείροιο Κυταΐδος ἠδ' Ἀμ. *Et. M.* 77, 45. 403 *Steph. Byz. s. v.* Κύτα *p.* 398 *M.* 409 βεβλημένοι *schol. Paris.*

EM. 399 Κυταιΐδος *unus Parisiensis.* 404 Ἄρεος *scripsit Stephanus. quod editur Aristophanis Byzantii esse potuit in locis quos collegit Spitzn. ad Il.* Ξ 485. 406 ὀπιπ. *ex aliis cod. Laur. locis desumptum.* 411 διίκεο *duo vulgares libri servarunt.*

415 ἔσσεται, ἀσπαστῶς κε παρα σέο καὶ τὸ δαείην.
πῶς ἔρδω, πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
νῆις ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήεσιν; Αἶα δὲ Κολχὶς
418 Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.“
ὣς φάτο· τὸν δ' ὁ γεραιὸς ἀμειβόμενος προσέειπεν
„ὦ τέκος, εὖτ' ἂν πρῶτα φύγῃς ὀλοὰς δια πέτρας,
421 θάρσει· ἐπεὶ δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύσει
ἐξ Αἴης· μετα δ' Αἶαν ἅλις πομπῆες ἔσονται.
ἀλλά, φίλοι, φράζεσθε θεᾶς δολόεσσαν ἀρωγὴν
424 Κύπριδος. ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων.
καὶ δέ με μηκέτι τῶνδε παροιτέρω ἐξερέεσθε.“
ὣς φάτ' Ἀγηνορίδης· ἐπι δὲ σχεδὸν υἱέε δοιὼ
427 Θρηικίου Βορέαο κατ' αἰθέρος ἀίξαντε
οὐδῷ ἔπι κραιπνοὺς ἔβαλον πόδας· οἱ δ' ἀνόρουσαν
ἐξ ἑδέων ἥρωες, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
430 Ζήτης δ' ἱεμένοισιν, ἔτ' ἄσπετον ἐκ καμάτοιο
ἆσθμ' ἀναφυσιόων, μετεφώνεεν, ὅσσον ἄπωθεν
ἤλασαν, ἠδ' ὡς Ἶρις ἐρύκακε τᾶσδε δαΐξαι,
433 ὅρκιά τ' εὐμενέουσα θεὰ πόρεν, αἳ δ' ὑπέδυσαν
δείματι Δικταίης περιώσιον ἄντρον ἐρίπνης.
γηθόσυνοι δῆπειτα δόμοις ἔνι πάντες ἑταῖροι

COD. LAUR. 415 |στῶσ κεν παρὰ 416 αὖτε 417 |ἴσ — |ἴσιν 418 ἐπι κέκλ. |τιῇσιν. 419 ὣσφάτο 420 εὖτ ἂν — δια-πέτρ. 422 ἐξαίησ μετὰ 423 ἀλλα 424 ἐκγὰρ 425 και (καὶ F) δέμε μὴ κέτι τ. παροιτέρωι.. *cum ras.* (παραιτέρῳ F) 426 ὣσφάτ' — ἐπιδε σχ. 427 |ἴκ. — ἀΐξ. 428 |δῶι — οἳ δ' 429 ὅπω^{σ} 430 ἔτ ἄσπ. ἐκκαμ. 432 τᾶσ δεδαΐξαι 435 δ ἦπ. δόμοσ

COD. GUELF. 415 ἔσσεται. οὐ..σπαστῶς *c. ras.* κε παρὰ σέο καὶ τὸ, δαείην, *gl.* οὐ σπαστ.] ἀσμένως 416 |δω· πῶς 417 |ϊς ἐῶν — |ϊσιν. αἶα — |χίς 419 *vers. non subducitur.* |το· τοί δ' ὁ — |πεν. 420 τέκος. εὖτ' — διὰ 422 |νται 423 αλλὰ φίλοι φρ. θεοῖσ *deleto* σ — |γήν 424 γὰρ τῆς, κλυτὰ — |θλων 425 μὴ κέτι 426 υἱέε δύω 427 |ϊκ. — ἀΐξαντες 428 |δῶ ἐπι — οἳ δ' 429 ἑδεών ἥρωες ὅπως 430 δ' ἱεμένοισιν ἔτ'. 431 ἆσθμ' |όων μ. 432 |σαν ἢ δ' ὡσ — τάσδε |ξαι 433 |ρεν. αἳ δ' 434 |τρον ἐριπῶν 435 δ' ἤπειτα

GRAMM. 424 ἐν γὰρ τῇ κλ. π. κ. ἀ. *schol. Flor. ad* Γ 946. 425 κ. δ. μ. μ. τόνδε παροιτέρω ἐξερέεσθαι *Et. M.* 654, 9.

EM. 424 ἐν γὰρ τῇ *placebat Ruhnkenio. dictum ut* Α 1099.

αὐτός τ' ἀγγελίῃ Φινεὺς πέλεν. ὦκα δὲ τόνγε
Αἰσονίδης περιπολλὸν ἐυφρονέων προσέειπεν
„ἦ ἄρα δή τις ἔην, Φινεῦ, θεός, ὃς σέθεν ἄτης
κήδετο λευγαλέης, καὶ δ' ἡμέας αὖθι πέλασσεν
τηλόθεν, ὄφρα τοι υἷες ἀμύνειαν Βορέαο·
εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι φόως πόροι, ἦ τ' ἂν ὀίω
γηθήσειν, ὅσον εἴπερ ὑπότροπος οἴκαδ' ἱκοίμην.“
ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὃ τόνγε κατηφήσας προσέειπεν
„Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος
ἔστ' ὀπίσω· κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί.
ἀντι δὲ τοῦ θάνατόν μοι ἄφαρ θεὸς ἐγγυαλίξαι,
καί τε θανὼν πάσῃσι μετέσσομαι ἀγλαΐῃσιν.“
ὣς τώγ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον.
αὐτίκα δ' οὐ μετα δηρὸν ἀμειβομένων ἐφαάνθη
Ἠριγενής· τὸν δ' ἀμφι περικτίται ἠγερέθοντο
ἀνέρες, οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι κεῖσε θάμιζον,
αἰὲν ὁμῶς φορέοντες ἑῆς ἄπο μοῖραν ἐδωδῆς.
τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν, ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο,
ἔχραεν ἐνδυκέως, πολέων δ' ἄπο πήματ' ἔλυσεν
μαντοσύνῃ· τῷ καί μιν ἐποιχόμενοι κομέεσκον.
σὺν τοῖσιν δ' ἵκανε Παραίβιος, ὅς ῥά οἱ ἦεν
φίλτατος· ἀσπάσιος δὲ δόμοις ἔνι τούσγ' ἐνόησεν.

COD. LAUR. 436 αὐτόστ' |λίηι — ὠκαδὲτόνγε 437 ἐΰφρ. 438 ἠάρα δήτισ — |ὸσ ὃσσέθ. 440 ὄφρατοι 441 δε — ἦτ ἂν ὀΐω 444 οὐδέτι 445 κεν^ε^αὶ.. c. ras. 446 ἀντὶ 447 |σηισι μετέσ^σ^ομαι |ΐηισιν 448 τώ γ' 451 μεταδηρ. 450 ἠριγ. 451 ἐπ ἤματι 452 ἀπὸ 453 Qu. III p. 8 av. 455 τῷ 456 σὺν 457 τούσ γ'

COD. GUELF. 436 |λίη — τόν γε 437 πέρι πολλὸν ἐΰφρ. — |πεν. 438 θεὸς· ὃς 439 |λέης. καὶ — |λασσε 440 ὄφρα — |αο 441 φόως πάρει ἦτ' ἂν ὀΐω 444 τὸ, μὲν — |τον· οὐδέ 445 *gl.* ἔστι δὲ ὑποσμύχειν τὸ ἠρέμα ὑπολάμπειν 446 ἀντὶ δὲ τοῦ, θάν. — |λίξαι 447 θανὼν, πάσ. 448 τώ γ' — |ον 449 μετὰ 450 |γενὴς· τόν δ' 451 |ρες· οἳ πρόσθεν *omisso* καὶ — |ζον 452 ἀπὸ 454 |κέως· π. δ' ἀπὸ — ἔλυσε 455 |σύνη· *subscr.* ι *ma. sec.* τῶ καί — |σκον 456 σὺν — |βιος· ὅς 457 |τος· ἀσπάσιν τε δόμοις ἔ. τούς γ' |σε

GRAMM. 445 ὑποσμύχονται ὀπωπαί *Et. M.* 783, 32. 450 περικτίται....ἡ δὲ χρῆσις παρὰ Ἀπολλωνίῳ *Et. M.* 664, 10.

πρὶν γάρ δή νύ ποτ' αὐτὸς ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν
Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετα πτόλιν Αἰήταο
πείσματ' ἀνάψασθαι μυθήσατο Θυνίδι γαίῃ,
οἵτέ οἱ Ἁρπυίας Διόθεν σχήσουσιν ἰούσας.
τοὺς μὲν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσιν
πέμψ' ὁ γέρων· οἶον δὲ Παραίβιον αὐτόθι μίμνειν
κέκλετ' ἀριστήεσσι συν ἀνδράσιν· αἶψα δὲ τόνγε
σφωιτέρων ὀίων ὅτις ἔξοχος, εἰς ἓ κομίσσαι
ἧκεν ἐποτρύνας. τοῦ δ' ἐκ μεγάροιο κιόντος
μειλιχίως ἐρέτῃσιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα
„ὦ φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἄνδρες ἔασιν,
οὐ δ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες. ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ
τοῖος ἐὼν δεῦρ' ἦλθεν, ἑὸν μόρον ὄφρα δαείη.
εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσαι,
δὴ τότε μιν περιπολλὸν ἐπασσυτέρη βιότοιο
χρησμοσύνη τρύχεσκεν· ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει
κύντερον, οὐ δέ τις ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι.
ἀλλ' ὅγε πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν
ἀμπλακίης. ὃ γὰρ οἶος ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων
δή ποθ' ἁμαδρυάδος νύμφης ἀθέριξε λιτάων,

COD. LAUR. 458 γὰρ δὴν ὑπό τ' αὐτ. 459 μεταπτόλ. 460 πίσματ' — Θυνίδη *corr.* |δι 461 οἵ τέ ὁι 464 |στήεσσιν σὺν — τόν γε 465 σφωῒτ. ὀΐων 466 ἐκμεγ. 467 |τηισιν — μετηῦδα *acc. corr.* 469 οὐδ' — ὥσκαὶ ὅδ' 470 ἑὼν 471 ει *in* ὤσ πλεῖστα *in ras.* καὶ πληστα *corr.* πλεστα μογήσαι (ηι) (μογήσει (η) *'sic ead. man.' F*) 474 οὐδέτι ἦεν 475 ὅ γε 476 οἶος 477 ποτ' ἀμ.

COD. GUELF. 458 γὰρ δὴν ὑπό τ' αὐτ. 459 μετὰ — |ταο, 460 γαίῃ 461 ἅρπυιας 462 τοὺς, μὲν — ἀρεσάμενος πυκινοῖσι 464 σὺν — τόν γε 465 σφῳῒτ. ὀΐων — |χος εἰς 467 |σσι (μετ) προσηύδα 468 φιλοι· οὐκ — ἔασσιν 469 οὐδ' — ὢς — ἀνήρ 470 δευρ' |θεν ἑὸν — |είη 471 μογήσῃ 473 |νη τρώχεσκεν 474 |ρον οὐδέτι ἦεν 475 ὅ γε — |βήν 477 δή ποτ' ἀμαδρ. — |τάων·

GRAMM. 475 — 480 *Tzetz. ad Lycophr.* 480. 476 ὁ γὰρ — δένδρ. τάμνων Δήποθ' — ἀδινῷ μ. μύθῳ *Et. M.* 75, 25. ἀδινῷ μύθῳ τῷ οἰκτρῷ *Et. M.* 17, 34.

EM. 458 δή νύ ποτ' *restituit E. Gerhardus et in cod. vulgaris notae inventum est.* 474 τις *liber vulgaris et H. Stephanus.*

478 ἤ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν
αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὅ τήνγε
481 ἀφραδέως ἔτμηξεν ἀγηνορίῃ νεότητος.
τῷ δ᾽ ἄρα νηκερδῆ νύμφη πόρεν οἶτον ὀπίσσω
αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν. ἔγωγε μέν, εὖτ᾽ ἀφίκανεν,
484 ἀμπλακίην ἔγνων· βωμὸν δ᾽ ἐκέλευσα καμόντα
Θυνιάδος νύμφης, λωφήια ῥέξαι ἐπ᾽ αὐτῷ
ἱερά, πατρῴην αἰτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι.
487 ἔνθ᾽ ἐπεὶ ἔκφυγε κῆρα θεήλατον, οὔποτ᾽ ἐμεῖο
ἐκλάθετ᾽, οὐ δ᾽ ἀθέρισσε· μόλις δ᾽ ἀέκοντα θύραζε
πέμπω, ἐπεὶ μέμονέν γε παρέμμεναι ἀσχαλόωντι."
490 ὣς φάτ᾽ Ἀγηνορίδης· ὃ δ᾽ ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ
ἤλυθ᾽ ἄγων ποίμνηθεν ὄις. ἀνα δ᾽ ἵστατ᾽ Ἰήσων,
ἀν δὲ Βορήιοι υἷες ἐφημοσύνῃσι γέροντος.
493 ὦκα δὲ κεκλόμενοι μαντήιον Ἀπόλλωνα
ῥέζον ἐπ᾽ ἐσχαρόφιν νέον ἤματος ἀνομένοιο·
κουρότεροι δ᾽ ἑτάρων μενοεικέα δαῖτ᾽ ἀλέγυνον.
496 ἔνθ᾽ εὖ δαισάμενοι, τοὶ μὲν παρα πείσμασι νηός,
τοὶ δ᾽ αὐτοῦ κατα δώματ᾽ ἀολλέες εὐνάζοντο.

COD. LAUR. 478 ἀδινῷ — |θωι 479 ἦι ἐπι 480 ὁ 481 |ρίηι 482 τῶι δ ἄρα 483 αὐτῶι — ἐγὼ *poster. acc. del.* γε μὲν 484 ἀ^μπλακίην 485 |ήϊα — |τῶι 486 ἱερὰ πατρώιην 487 ἔνθ ἐπεὶ 488 οὐδ᾽ 490 ὁ δ᾽ 491 ὄϊσ. ἀνὰ 492 *Qu. IIII p. 1 adv.* |ρήϊοι — |σύνηισι 493 |τήϊον 494 ἐπεσχαρ. — ἤματοσ 495 κουρότερον 496 παραπ^ιείσμ. (*'sic al. man.'* F) νηὸσ 497 καταδώμ.

COD. GUELF. 478 ἀδινῶ — |θω 479 |κος ἤ ἔτι πουλύν 480 αἰῶναρτίβεσκε |κὲς· — ὅ — 481 ἀ.γην. *c. levi ras.* 482 τῶ δ᾽ 483 αυτῶ — |σσιν. ἐγὼ μὲν εὖτ᾽ |νεν 484 βωμόν δ᾽ 485 |ϊα — αὐτῶ, 486 |ρὰ, πατρῴην εὐτέμενον αἶσ. 488 οὐδ᾽ ἀθέριξε μόλ. — |ξε, 489 |πω· ἐπεὶ 490 ὅ δ᾽ — δοιώ 491 ὄϊς. αναδ᾽ 492 ἄν — |ϊοι 493 |ϊον |να, 494 ἀνυμένοιο. 495 κουρότεροί δ᾽ 496 παρὰ — |ός 497 τοί δ᾽ — κατὰ δώμα ἀολλέες

EM. 488 ἀθέριξε *etiam unus Paris. utraque formatio extat apud Hesych. et Et. M. quamquam idem librorum discrimen est* Γ 613.
491 ἦλθεν *corrigendum putabat Hermannus ad Orph. p. 724. Homericum est* ἤλυθ᾽ ἔχων *Il.* K 440.

498 ἦρι δ' ἐτησίαι αὖραι ἐπέχραον, αἵτ' ἀνα πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς τοιῇδε Διὸς πνείουσιν ἀνωγῇ.
Κυρήνη πέφαταί τις ἕλος πάρα Πηνειοῖο
501 μῆλα νέμειν προτέροισι παρ' ἀνδράσιν· εὔαδε γάρ οἱ
παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. αὐτὰρ Ἀπόλλων
τήνγ' ἀνερειψάμενος ποταμῷ ἔπι ποιμαίνουσαν
504 τηλόθεν Αἱμονίης, χθονίαις παρακάτθετο νύμφαις,
αἳ Λιβύην ἐνέμοντο παραι Μυρτώσιον αἶπος.
ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν καλέουσιν
507 Ἀγρέα καὶ Νόμιον πολυλήιοι Αἱμονιῆες.
τὴν μὲν γὰρ φιλότητι θεὸς ποιήσατο νύμφην
αὐτοῦ μακραίωνα καὶ ἀγρότιν· υἷα δ' ἔνεικεν
510 νηπίαχον Χείρωνος ὑπ' ἄντροισιν κομέεσθαι.
τῷ καὶ ἀεξηθέντι θεαὶ γάμον ἐμνήστευσαν
Μοῦσαι, ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν·
513 καί μιν ἑῶν μήλων θέσαν ἤρανον, ὅσσ' ἐνέμοντο
ἀμ πεδίον Φθίης Ἀθαμάντιον ἀμφί τ' ἐρυμνὴν

COD. LAUR. 498 ἐτήσιαι (ἐτήσιοι *disertim F*) — αἱ τ' *acc. corr.* ἀναπᾶσ. 499 |ωσ τοίηδε — |σιν ἀρωγῆι 500 ἕλοσπαρὰ 503 τῆν γ' ἀν. |μῶι 504 χθονίῃσ παρακάθετο 505 παραὶ 506 ἔνθαδ' — |βωι 507 |ïοι 509 ἔνεικε 510 ἄντροισι 511 καὶ ἐξηθ. *corr.* ἀεξ. 512 |ρίηντε |πίαστ' ἐδίδαξεν 514 ἀμπεδ.

COD. GUELF. 498 ἐτήσιοι — |ον αἴτ' ἀνὰ 499 ὁμῶς. τοίηδε — |σιν ἀρωγῇ. 500 παρὰ |οῖο, 503 τήν γ' — ποταμῷ ἔτι π. 504 χθονίῃσ παρακάτθετο |φαις 505 παραὶ μυρτώϊον |πος 506 ἀρίσταιον |βῳ |κεν ὃν |σιν, 507 |λήϊον |ῆες 508 τήν, μὲν γὰρ θεὸς φιλότητι ποιήσ. 509 μακραίων καὶ — ἔνεικε 510 |τροισι κομέεσθαι 511 *adscr. in marg.* β τῷ, καὶ — |στευσαν μοῦσαι 512 *adscr. in marg.* α (Μοῦσαι *deest*) ἀκεστορίην θεοπροπίαν τ' ἐδίδαξεν· 513 *gl.* ἤρανον] βασιλέα βοηθὸν 514 ἄμπεδ. — |μνήν

GRAMM. 498 ἐτήσιοι *schol. utraque.* 509 μακραίων... *Et. M.* 573, 50. 513 *sq.* καὶ — Ἀμπεδίον — Ἀθαμάντιον *Et. M.* 24, 10. *Eadem additis* ἀμφί τ' ἐρυμνὸν (ην) Ὄρθυν — ἀπιδανοῖο *apud Gaisf.*

EM. 498 *de forma* ἐτήσιοι *aut* ἐτησίαι *dubitari potest, magis tamen v.* 525, *quam hoc, quo potissimum libri discedunt. de accentu vix dubium.* 499 ἀνωγῇ *Vaticani libri servare dicuntur.* 500 *in* τις *vocula offendebat O. Schneiderus ac putabat scriptum aliquando fuisse* πεφάται (τις), *ut* Δ 658.

Ὄθρυν καὶ ποταμοῦ ἱερὸν ῥόον Ἀπιδανοῖο.
ἦμος δ' οὐρανόθεν Μινωίδας ἔφλεγε νήσους
Σείριος, οὐ δ' ἐπι δηρὸν ἔην ἄκος ἐνναέτῃσιν,
τῆμος τόνγ' ἐκάλεσσαν ἐφημοσύναις Ἑκάτοιο
λοιμοῦ ἀλεξητῆρα. λίπεν δ' ὅγε πατρὸς ἐφετμῇ
Φθίην, ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο, λαὸν ἀγείρας
Παρράσιον, τοί πέρ τε Λυκάονός εἰσι γενέθλης,
καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
ἱερά τ' εὖ ἔρρεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ
Σειρίῳ αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διί. τοῖο δ' ἕκητι
γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτησίαι ἐκ Διὸς αὖραι
ἤματα τεσσαράκοντα· Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
ἀντολέων προπάροιθε Κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.
  καὶ τὰ μὲν ὣς ὑδέονται· ἀριστῆες δὲ καταῦθι
μίμνον ἐρυκόμενοι· ξεινήια δ' ἄσπετα Θυνοὶ
πᾶν δ' ἦμαρ Φινῆι χαριζόμενοι προΐαλλον.
ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες
βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην καὶ ἐφ' ἱερὰ θέντες,
νῆα θοὴν εἴςβαινον ἐρεσσέμεν, οὐ δὲ πελείης
τρήρωνος λήθοντο μετα σφίσιν· ἀλλ' ἄρα τήνγε
δείματι πεπτηυῖαν ἑῇ φέρε χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος, γαίης δ' ἀπο διπλόα πείσματ' ἔλυσαν.

COD. LAUR. 516 ἦμος — |ἴδασ 517 οὐδ ἐπὶ — |τησιν 518 τόν γ' ἐκάλεσαν |σύνησ 519 ὅ γε — |τμῆι 520 κέωι 521 τοίπερ τε 523 |νωι 524 |ρίωι αὐτῶι τεκρονίδηι διΐ 525 ἐπὶ ψύχ. — ἐτήσιαι ἐκδιὸς 526 ἤματα — δ ἔτι 527 ῥέζ. 528 ὑδέοντ^αι^... c. ras. — κατ' αὖθι 529 |νήϊα — θυνοῖ 530 πανδ' ἦμαρ (πᾶν δ' ἦμαρ F) φινῆϊ 531 Qu. IIII p. 1 av. ἐκδετόθεν 533 οὐδὲ 534 μετὰ 535 δ^ει^ήματι — ἑῆι 536 ἀπὸ — πίσματ' ἔλυ^σ^αν ('sic al. man.' F)

COD. GUELF. 516 |ἴδας 517 |ος. οὐδ' — |τῃσι, 518 τόν γ' — |σύνης ἐκ. 519 λιμοῦ |ρα λ. δ' ὅ γε 520 |ην. ἐν δὲ κέω 521 παρασιον, τοίπερ τε |κάονος εἰσί |θλης 522 |οιο 523 ἱερὰ τ' — |νω 524 |ρίω, αὐτῶ τε |δη διΐ. 525 ἐτήσιαι 526 κέω 527 |λάς 528 |ται ἀρ. 529 |ήϊα — |νοί 530 πανδῆμαρ φϊνῆϊ 532 |μὸν, ἁλ. — |ντες 533 |μεν οὐδὲ 534 μετασφίσιν 535 ἑῆ — |πώς 536 |μος γ. — ἔλυσσαν

EM. 530 πανδημεὶ fuerunt, qui templarent.

οὐ δ' ἄρ 'Αθηναίην προτέρω λάθον ὁρμηθέντες·
αὐτίκα δ' ἐσσυμένως νεφέλης ἐπιβᾶσα πόδεσσιν
κούφης, ἥ κε φέροι μιν ἄφαρ βριαρήν περ ἐοῦσαν,
σεύατ' ἴμεν πόντον δέ, φίλα φρονέουσ' ἐρέτῃσιν.
ὡς δ' ὅτε τις πάτρηθεν ἀλώμενος, οἷά τε πολλὰ
πλαζόμεθ' ἄνθρωποι τετληότες, οὐ δέ τις αἶα
τηλουρός, πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι πόληες,
σφωιτέρους δ' ἐνόησε δόμους, ἄμυδις δὲ κέλευθος
ὑγρή τε τραφερή τ' ἰνδάλλεται, ἄλλοτε δ' ἄλλῃ
ὀξέα πορφύρων ἐπιμαίεται ὀφθαλμοῖσιν·
ὣς ἄρα καρπαλίμως κούρη Διὸς ἀίξασα
θῆκεν ἐπ' ἀξείνοιο πόδας Θυνηίδος ἀκτῆς.
οἳ δ' ὅτε δὴ σκολιοῖο πόρου στεινωπὸν ἵκοντο
τρηχείαις σπιλάδεσσιν ἐεργμένον ἀμφοτέρωθεν,
δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν
νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο,
ἤδη δέ σφισι δοῦπος ἀρασσομένων πετράων
νωλεμὲς οὔατ' ἔβαλλε, βόων δ' ἁλιμυρέες ἀκταί,
δὴ τότ' ἔπειθ' ὃ μὲν ὦρτο πελειάδα χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος πρῴρης ἐπιβήμεναι· οἳ δ' ὑπ' ἀνωγῇ
Τίφυος 'Αγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο
εἰρεσίην, ἵν' ἔπειτα διεκ πέτρας ἐλάσειαν,
κάρτεϊ ᾧ πίσυνοι. τὰς δ' αὐτίκα λοίσθιον ἄλλων

COD. LAUR. 537 οὐδ' ἄρ' — |τέρωι 538 |δεσσι 539 |ησ ἡ corr. κεφέροι — εοῦσ. 540 πόντονδὲ — |τησιν 541 ὅτετισ — |νοσ ὁὶ corr. οἱ άστε π. 542 οὐδέτισ 543 |ρὸσ — εἰσι κέλευθοι 544 σφωῖτ. 545 δ ἄλλη 547 ὥσάρακαρπ. — ἀΐξ. 548 |ΐδοσ 550 τρηχείησ σπηλάδ. corr. σπιλ. 553 δὲ σφίσι 554 |ταὶ 555 ὁ μὲν 556 πρωιρησ — ἀρῶγῆι ('sic ead. man.' F) 558 ἵν ἔπειτα δι' ἐκπετρ. 559 κάρτι ὤι

COD. GUELF. 537 οὐδ' — |ντες 538 δ' ἐσυμένως — |σσι, 539 |αρ, βρ. 540 πόντονδε φ. 541 τίς — οἷα τε πολλά 542 οὐδέ 543 |ρὸς· π. — |ψιοι εἰσὶ κέλευθοι 544 σφωῖτ. — |μους ἄμ. δὲ κελ. 545 |ται· ἄλλοτέ δ' ἄλλη 546 |μοῖσιν; 547 αἶξ. 548 ἐπ' εὐξείνοιο — |ΐδος *syll. postrema* τῆς *a ma. sec.* 549 οἳ δ' — πόρον στ. 550, 551, 552 *in marg. infer. a ma. sec.* 550 τρηχείης σπ. — |θεν 552 πολλόν δὲ φόβω — |ντο 553 |κταί 555 ὁ μὲν, ὦρτο — |πώς 556 πρώρης — οἳ δ' — |γῆ 558 |σίην ἵν' — |αν 559 ὦ — τάς δ'

EM. 543 εἰσι πόληες *legisse videtur auctor scholiorum.*

οἰγομένας ἀγκῶνα περιγνάμψαντες ἴδοντο.
σὺν δέ σφιν χύτο θυμός· ὃ δ' ἀΐξαι πτερύγεσσιν
Εὔφημος προέηκε πελειάδα· τοὶ δ' ἅμα πάντες
ἤειραν κεφαλὰς ἐσορώμενοι· ἣ δὲ δι' αὐτῶν
ἔπτατο· ταὶ δ' ἄμυδις πάλιν ἀντίαι ἀλλήλῃσιν
ἄμφω ὁμοῦ ξυνιοῦσαι ἐπέκτυπον. ὦρτο δὲ πολλὴ
ἅλμη ἀναβρασθεῖσα, νέφος ὥς· αὖε δὲ πόντος
σμερδαλέον· πάντῃ δὲ περὶ μέγας ἔβρεμεν αἰθήρ.
κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπο σπιλάδας τρηχείας
κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον· ὑψόθι δ' ὄχθης
λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη.
νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἴλει ῥόος. ἄκρα δ' ἔκοψαν
οὐραῖα πτερὰ ταίγε πελειάδος· ἣ δ' ἀπόρουσεν
ἀσκηθής. ἐρέται δὲ μέγ' ἴαχον· ἔβραχε δ' αὐτὸς
Τῖφυς ἐρεσσέμεναι κρατερῶς. οἴγοντο γὰρ αὖτις

COD. LAUR. 561 ὅ δ' ἀΐξ. 563 ἡ δὲ 564 |λῃσιν 566 |φοσ ὡσ· αὖε δὲ 567 πάντη 568 ὑποσπιλ. 570 *Qu. IIII p. 2 adv.* ἄχνην 571 δ ἔπ. 572 ταί γε — ἡ δ' 574 αὖθισ

COD. GUELF. 560 |μένας, ἀγκ. 561 σὺν δέ σφϊν — |μὸς· ὃ δ' ἀΐξαι 563 ἡ δὲ 564 ταί δ' 565 |λλή 566 |σθεῖσα νέφος ὣς αὖε 567 πάντη 571 εἴλει 572 |ρα τοί γε — ἣ δ' 573 |θὴς. ἐ. — ἔβραχέ δ' αὐτός 574 γὰρ αὖθις,

GRAMM. 568, 570 *K.* δ. σπάλυγγες ὑπὸ σπ. τρ. *Λευκῇ* καχλ. ἀνέπνεον *Et. M.* 494, 10. *Eadem sine diversitate additis* ἀνέπτα καύματος ἄχνη *gramm. ap. Cramer. Anecd. Paris. IIII p.* 55.

EM. 573 ἔβραχε *in* ἔκραγε *mutari cum Struvio non necesse. Hesychius, scholia et paraphrasis Il. E* 859 *reddunt* ἐφώνησεν, ἐβόησεν. *Sed* αὐτός *locum vix habet. praestiterit* αὐτοῖς. 574, 575 *quod in libris omnibus legitur* αὖθις, αὖτις, *debetur grammatico alicui, qui discriminis earum vocum manifestum exemplum ponere voluit. Id discrimen, de quo testimonia veterum collegit Bachmannus ad Lycophr.* 546, *si in scripturis librorum Apollonii clarius appareret, sine dubio cum aliis id genus rebus exhibendum erat ubique praeter hunc quidem locum. Nam* αὖτις *v.* 575 *ne Arati quidem versu* 54 ἐκ δ' αὖτις παλίνορσος ἀνατρέχει *satis defenditur. quamobrem Köchlyi emendatio ex Δ* 1268 αὐτὴ πλημμυρίς *vero simillima,* αὖθις *v.* 574 *supervacuum. Idem Köchlyus* ἔχεν τρόμος *aliquot ob causas suspectum habuit; ac potest ex loco Homerico Il. E* 861, *propter vocem* ἔβραχεν *ascripto, petitum videri: quamquam scriptura Guelf., perpetua alias Zenodoti* μεταγραφή. *vid. Lehrsius Arist. p.* 89, *ab illo loco aliena est. Verum fortassis eliciatur ex commissa utraque scriptura, sitque* ἔχεν στρόβος, *vox Aeschylea.*

ἄνδιχα. τοὺς δ' ἐλάοντας ἔχεν τρόμος, ὄφρά μιν αὐτὴ
πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη κατένεικεν
εἴσω πετράων. τότε δ' αἰνότατον δέος εἷλεν
πάντας· ὕπερ κεφαλῆς γὰρ ἀμήχανος ἦεν ὄλεθρος.
ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα δια πλατὺς εἴδετο Πόντος,
καί σφισιν ἀπροφάτως ἀνέδυ μέγα κῦμα πάροιθεν
κυρτόν, ἀποτμῆγι σκοπιῇ ἴσον· οἳ δ' ἐσιδόντες
ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν. εἴσατο γάρ ῥα
νηὸς ὕπερ πάσης κατεπάλμενον ἀμφικαλύψειν.
ἀλλά μιν ἔφθη Τῖφυς ὑπ' εἰρεσίῃ βαρύθουσαν
ἀγχαλάσας· τὸ δὲ πολλὸν ὕπο τρόπιν ἐξεκυλίσθη,
ἐκ δ' αὐτὴν πρύμνηθεν ἀνείρυσε τηλόθι νῆα
πετράων· ὑψοῦ δὲ μεταχρονίη πεφόρητο.
Εὔφημος δ' ἀνα πάντας ἰὼν βοάασκεν ἑταίρους,
ἐμβαλέειν κώπῃσιν ὅσον σθένος· οἳ δ' ἀλαλητῷ
κόπτον ὕδωρ. ὅσσον δ' ἂν ὑπείκαθε νηῦς ἐρέτῃσιν,
δὶς τόσον ἂψ ἀπόρουσεν· ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι
ἠύτε καμπύλα τόξα, βιαζομένων ἡρώων.
ἔνθεν δ' αὐτίκ' ἔπειτα καταρρεπὲς ἔσσυτο κῦμα,
ἣ δ' ἄφαρ ὥστε κύλινδρος ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ
προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός. ἐν δ' ἄρα μέσσαις
Πληγάσι δινήεις εἶχεν ῥόος· αἳ δ' ἑκάτερθεν

COD. LAUR. 575 ὄφράμιν αὖτις 577 δ αἰν. 579 δ ἔνθα — διὰ 580 καί σφιν ἀπρ. 581 |τὸν — ἶσον οἵ δ ἐσίδόντεσ · 582 λοξῆισι — ρα 584 |σίηι 586 ἐκδ' 587 μεταχθονίη (μεταχρονίη *disertim F*) 589 |πηισιν — οἵ δ' |τῶι 590 |τηισιν 592 ἠῦτε 593 |τα κατηρεφὲς ἔ. 594 ἡ δ' — |ρωι 595 δ ἄ.

COD. GUELF. 575 τούς δ' |ντας ἕλε φόβος ὄ. μ. αὖτις 576 πλήμμυρὶς (μ supra) 577 δέος ἕλε 579 διὰ 580 πάροιθε 581 |τὸν, ἀποτμῆσι σκοπιῇ ἶσον· οἵ δ' 583 ὑπὲρ 584 |σίη 585 τὸ δὲ — ὑπὸ — |σθη 587 |νάων, ὑψοῦ δε 588 ἀνὰ 589 οἵ δ' |τῶ 590 |τῃσι, 591 |παι, 592 ἠῦτε — |ξα β. 593 |τα κατηρεφὲς — |μα 594 ἥ δ' — |βρω 595 |ίγδην κ. ἁλὸς. 596 |γάσι, διν. εἶχε ῥόος· αἵ δεκάτερθε

GRAMM. 593 ἔνθεν δ. α. ἔ. καταρρεπὲς ἔ. κ. *gramm. ap. Cramer. Anecd. Paris. IIII p. 55 et 67.* 594, 595 ἐπέτρ. κ. λ. Πρ. κ. ἁλός *Et. M.* 494, 50.

EM. 581 ἀποτμῆτι *videtur praeferre cl. Lobeckius ad Phryn. p.* 612. 593 καταρεπές *est apud Hesychium et explicatur* ἑτερορεπές, ἑτεροκλινές, *ut idem fere sit quod v.* 576 πλημμυρὶς παλίνορσος.

σειόμεναι βρόμεον· πεπέδητο δὲ νήια δοῦρα.
καὶ τότ' Ἀθηναίη στιβαρῆς ἀντέσπασε πέτρης
σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ διαμπερὲς ὦσε φέρεσθαι·
ἡ δ' ἰκέλη πτερόεντι μετήορος ἔσσυτ' ὀιστῷ.
ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα
νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι. αὐτὰρ Ἀθήνη
οὔλυμπον δ' ἀνόρουσεν, ὅτ' ἀσκηθεῖς ὑπάλυξαν.
πέτραι δ' εἰς ἕνα χῶρον ἐπισχεδὸν ἀλλήλῃσιν
νωλεμὲς ἐρρίζωθεν· ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
ἐκ μακάρων, εὖτ' ἄν τις ἰδὼν δια νηὶ περήσῃ.
οἳ δέ που ὀκρυόεντος ἀνέπνεον ἄρτι φόβοιο
ἠέρα παπταίνοντες ὁμοῦ πέλαγός τε θαλάσσης
τῆλ' ἀναπεπτάμενον. δὴ γὰρ φάσαν ἐξ Ἀίδαο
σώεσθαι· Τῖφυς δὲ παροίτατος ἤρχετο μύθων
„ἔλπομαι αὐτῇ νηὶ τόγ' ἔμπεδον ἐξαλέασθαι
ἡμέας· οὐ δέ τις ἄλλος ἐπαίτιος, ὅσσον Ἀθήνη,
ἥ οἱ ἐνέπνευσεν θεῖον μένος, εὖτέ μιν Ἄργος
γόμφοισιν συνάρασσε· θέμις δ' οὐκ ἔστιν ἁλῶναι.
Αἰσονίδη, τύνη δὲ τεοῦ βασιλῆος ἐφετμήν,
εὖτε διεκ πέτρας φυγέειν θεὸς ἧμιν ὄπασσεν,

COD. LAUR. 597 |ϊα 599 |ῆι |ρῆι 600 ἡ δ' — μετήοροσ ἔσσυτο ἰστῶι 601 ἄκρα 603 οὔλυμπόνδ' 604 |λῃσιν 606 ἐκμακ. — ἄντισ — διανηῒ περάσηι 607 δέπου 608 |γόστε 609 Qu. IIII p. 2 av. ἀναπεπτάμένον poster. acc. del. — αΐδαο 611 |τῆι νηῒ 612 οὐδέτισ 613 εὐτέμιν 614 γόμφοισι — οὐκέστιν 615 |τμὴν 616 ὅστε corr. εὖτε δι εκπέτρ. — ἡμῖν ὄπασσε

COD. GUELF. 597 |μεναι, βρ. — |ϊα 599 σκαιῇ, |ρῇ δε 600 ἣ δ' — ὀϊστῷ. 601 δ' ἀσφάλτοιο π. 603 οὔλυμπόνδ' 604 |λῃσι 605 ἐῤῥίζ. — ἦεν, 606 |ρων· εὐτάν τις ἰ. διὰ νηῒ περάσσῃ 607 οἱ δέ που ὀκριόεντος 608 ἠερά — |μοῦ, π. 609 ἀναπεπταμένον. — ἀΐδ. 610 |θων. 611 |τῇ νηῒ, τόγ' |δον, ἐξαλ. 612 οὐδέ — |ος ὅσσ. |νη 613 |νος· εὖτέ 614 γόμφοισι συνάρωσσε 615 |τμήν 616 ὄπασσε,

GRAMM. 601 ἔμπ. δ. ἀ. παρέθρισεν ἄ. κ. Et. M. Gaisf. 653, 15. 607 integer in Et. M. Gaisf. ad p. 621, 11. 614 γόμφοισιν συνάρηρε θ. δ. ο. ἔ. ἁ. Et. M. Gaisf. ad 237, 56. γόμφοισι συνάρηρε Et. M. Sylb. ibid.

EM. 605 scribere potuit Apoll. νωχελές ex etymologia aliqua. 606 περήσῃ correxit Hermannus.

μηκέτι δείδιθι τοῖον· ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους
εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.“
ἦ ῥ᾽ ἅμα καὶ προτέρωσε παραὶ Βιθυνίδα γαῖαν
νῆα δι᾽ ἐκ πέλαγος σεῦεν μέσον. αὐτὰρ ὃ τόνγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παραβλήδην προσέειπεν
„Τῖφυ, τί ἦ μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι;
ἤμβροτον ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην.
χρῆν γὰρ ἐφιεμένοιο καταντικρὺ Πελίαο
αὐτίκ᾽ ἀνήνασθαι τόνδε στόλον, εἰ καὶ ἔμελλον
νηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι·
νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας
ἄγκειμαι, στυγέων μὲν ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα
νηὶ διαπλώειν, στυγέων δ᾽, ὅτ᾽ ἐπ᾽ ἠπείροιο
βαίνωμεν. πάντῃ γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν.
αἰεὶ δὲ στονόεσσαν ἐπ᾽ ἤματι νύκτα φυλάσσω,
ἐξότε τὸ πρώτιστον ἐμὴν χάριν ἠγερέεσθε,
φραζόμενος τὰ ἕκαστα· σὺ δ᾽ εὐμαρέως ἀγορεύεις
οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ· αὐτὰρ ἔγωγε
εἷο μὲν οὐδ᾽ ἠβαιὸν ἀτύζομαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο
καὶ τοῦ ὁμῶς, καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων δείδι᾽ ἑταίρων,
εἰ μὴ ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἀπήμονας ὔμμε κομίσσω.“
ὣς φάτ᾽ ἀριστήων πειρώμενος· οἳ δ᾽ ὁμάδησαν

COD. LAUR. 617 μὴ κέτι *acc. in* μὴ *eraso* 619 ἦρ᾽ ἅμα ταῦτα 620 *spiritus in* δι᾽ ἐκ *erasi* — |τὰρ ὁ 622 τῖφυ τί μοι παρηγορέεις ἀ. (*'sic ead. man.' F*) 624 κατ᾽ ἀντικρὺ πελείαο 626 μελεϊστὶ *utr. acc.* 629 νηῒ — ηπειρ. 630 |τηι 631 ἐπ ἤμ.

632 ἠγερέεσθαι (*'sic ead. man.' F*) 633 (|ζόμενοι *F*) 635 ἀιτύζομαι *eraso* ι ἀμφιδὲ 637 |νασ ἄμμε κ. (κομίσσω *'sic puncto subiecto, expunctionis nota' F*)

COD. GUELF. 617 μηκετί 619 προτέρωσεν παραὶ 620 σεῦε μέσον αὐτ. 621 |έειπε. 622 τῖφυ τί ἦ μοι — |ντι 624 |λιαο, 625 |λον· εἰ δὲ καὶ ἔμ. 628 |μαι. στ. 629 νηῒ |ειν. στ. δ᾽ ὅτ᾽ 630 βαίνομεν. πάντη — ἔασσιν 631 |σσω 632 ἐξότε — |σθε 633 φραζόμενοι τα, ἕκαστα 634 οἷον 635 ἀμφὶ δε *ma. pr.*, δὲ *ma. sec.* 636 καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ — |λων δειδεχ᾽ ἑταίρων 638 οἳ δ᾽

GRAMM. 626 *uti editur, Et. M.* 603, 28.

EM. 622 τίη *etiam Laur.* 16 *teste Zieglero.*

639 θαρσαλέοις ἐπέεσσιν. ὃ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη
κεκλομένων, καί ῥ' αὖτις ἐπιρρήδην μετέειπεν
„ὦ φίλοι, ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἔνι θάρσος ἀέξω.
642 τούνεκα νῦν οὐδ' εἴ κε δι' ἐξ Ἀίδαο βερέθρων
στελλοίμην, ἔτι τάρβος ἀνάψομαι, εὖτε πέλεσθε
ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐνι δείμασιν. ἀλλ' ὅτε πέτρας
645 Πληγάδας ἐξέπλωμεν, ὀίομαι οὐκ ἔτ' ὀπίσσω
ἔσσεσθαι τοιόνδ' ἕτερον φόβον, εἰ ἐτεόν γε
φραδμοσύνῃ Φινῆος ἐπισπόμενοι νεόμεσθα."
648 ὣς φάτο, καὶ τοίων μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων,
εἰρεσίῃ δ' ἀλίαστον ἔχον πόνον· αἶψα δὲ τοίγε
Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν σκόπελόν τε Κολώνης,
651 ἄκρην δ' οὐ μετα δηθὰ παρεξενέοντο Μέλαιναν,
τῇ δ' ἄρ ἐπι προχοὰς Φυλληίδας, ἔνθα πάροιθεν
Διψακὸς υἷ' Ἀθάμαντος ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν,
654 ὁππόθ' ἅμα κριῷ φεῦγε πτόλιν Ὀρχομενοῖο·
τίκτε δέ μιν νύμφη λειμωνιάς· οὐ δέ οἱ ὕβρις
ἥνδανεν, ἀλλ' ἐθελημὸς ἐφ' ὕδασι πατρὸς ἑοῖο
657 μητέρι συνναίεσκεν ἐπάκτια πώεα φέρβων.
τοῦ μέν θ' ἱερὸν αἶψα καὶ εὐρείας ποταμοῖο
ἠιόνας πεδίον τε, βαθυρρείοντά τε Κάλπην
660 δερκόμενοι παράμειβον, ὁμῶς δ' ἐπι ἤματι νύκτα

COD. LAUR. 639 ὁ δὲ 640 καίρ' 641 |τέρηι |τῆι 642 οὔδ εἴ — αἴδαο 645 οὐκέτ' 646 (ἔσεσθαι *F*) ἕτερον 647 |σύνηι 648 *Qu. IIII p. 3 adv.* 649 εἰρεσίη — δὲ τοῖ γε 650 ῥηβαν 652 ῆιδ ἄρ' ἐπὶ — |ΐδασ 654 ὀππότ' ἅμα κριῶι φεῦγε πόλιν 655 οὐδέ 659 ἠϊόν. |οντε |οντάτε κάλπιν 660 ἐπὶ ἤματι

COD. GUELF. 639 ὁ δὲ 640 |νων, καὶ ὡσ αὖτισ — |πεν. 641 |λοι· ὑμετέρη |τῆ *subscrr.* ι *ma. sec.* — |ξω 642 αΐδ. 643 |μην ἔτι. 644 ἐνὶ 645 οἴομαι 646 |βον εἰ 648 |το· καὶ — |θων 649 |σίη 650 ῥῆβαν — |νης 651 μετὰ 652 τῆ δ' — |ΐδας — πάροιθε 653 δόμοισι 654 κριῶ *ma. pr.* 655 |ὰς οὐδέ 656 ηὗδανεν· ἀλλ' ἐθελαμὸς 657 |ρι συναίεσκεν, ἐπ. — |βων 659 ἠϊόν. — κάλπιν 660 |βον· ὁμ.

EM. 642 βέρεθρον *malebat O. Schneiderus, ne a praep.* ἐκ *pendere videretur, et ascripserat Quint. F* 264, 490 *IB* 179. *minime tamen necesse.* δι' ἐξ ἁλός, *alia id genus sunt inter locos indicatos ap. Spitzner. exc. XVIII ad Il. p. LXXX.* 659 βαθὺ ῥείοντα *L. Dindorfius in Steph. Thes.* Κάλπην *correxit Brunckius.*

661 νήνεμον ἀκαμάτῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν.
οἷον δὲ πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν
ἐργατίναι μογέουσι βόες, περὶ δ' ἄσπετος ἱδρὼς
664 εἴβεται ἐκ λαγόνων τε καὶ αὐχένος· ὄμματα δέ σφιν
λοξὰ παραστρωφῶνται ὑπὸ ζυγοῦ· αὐτὰρ ἀυτμὴ
αὐαλέη στομάτων ἄμοτον βρέμει· οἳ δ' ἐνὶ γαίῃ
667 χηλὰς σκηρίπτοντε πανημέριοι πονέονται·
τοῖς ἴκελοι ἥρωες ὑπ' ἐξ ἁλὸς εἷλκον ἐρετμά.
ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτ' ἔτι λίην
670 ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσιν,
τῆμος ἐρημαίης νήσου λιμέν' εἰσελάσαντες
673 Θυνιάδος, καμάτῳ πολυπήμονι βαῖνον ἔραζε.
τοῖσι δὲ Λητοῦς υἱός, ἀνερχόμενος Λυκίηθεν
τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον Ὑπερβορέων ἀνθρώπων,
676 ἐξεφάνη· χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθεν
πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπερρώοντο κιόντι·
λαιῇ δ' ἀργύρεον νώμα βιόν, ἀμφὶ δὲ νώτοις
679 ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν· ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶν
σείετο νῆσος ὅλη, κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ.
τοὺς δ' ἕλε θάμβος ἰδόντας ἀμήχανον· οὐ δέ τις ἔτλη
682 ἀντίον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο.

COD. LAUR. 661 |τησιν — |τησιν 663 περι δ ἄσπ. 664 ἐκλαγ. — δέσφιν 665 παρὰστρωφῶνται ὑποζυγ. — ἀϋτμ. 666 γαίηι 669 οὔτάρ πω — |ον οὔ τ' ἔτι λ. 673 θυνίδοσ καμάτωι 674 υἱὸσ 677 |το κιόεντι 678 βιὸν ἀμφιδενώτ. 679 ὑποποσσ. 680 ἐπὶ — |σωι 681 οὐδέτισ 682 |ον ἀγάσασθαι ἐσόμμ.

COD. GUELF. 663 περι — ἱδρώς 664 εἴβεται — σφι 665 ὑπὸ ζηγοῦ — ἀϋτμή 666 οἳ δ' ἐνὶ 667 — |ονται 668 τοῖς, ἴκελοι 669 |τον οὔτέ τι λ. 670 |ται· λεπτόν δ' — |κτί 671 |γος· ὅτ' 672 εἰσελάσσαντες 673 |τω *ma. pr.* 674 |ὸς ἀν. — |θεν, 675 |πων 677 βοτρυόωντες 678 λαιῇ *ma. pr.* — |όν· ἀμφὶ 679 |δὸν· ἢ δ' ὑπο (*acc. add. ma. sec.*) ποσσί 680 |λη· κλῦζε δ' 681 τούς δ' — |νον οὐδέ 682 αὐγάσασθαι — |οιο

GRAMM. 662 πλαδόωσαν ἐπισχ. ἄρ. *Et. M.* 674, 24. 677 Πλ. β. ἐπεῤῥώθοντο κιόντι *Et. M.* 205, 34.

EM. 682 αὐγάσσασθαι *correxit Brunckius.*

683 στὰν δὲ κάτω νεύσαντες ἐπι χθονός· αὐτὰρ ὃ τηλοῦ
βῆ ῥ' ἴμεναι πόντον δὲ δι' ἠέρος· ὀψὲ δὲ τοῖον
Ὀρφεὺς ἔκφατο μῦθον ἀριστήεσσι πιφαύσκων
686 „εἰ δ' ἄγε δὴ νῆσον μὲν Ἑωίου Ἀπόλλωνος
τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν, ἐπεὶ πάντεσσι φαάνθη
ἠῷος μετιών· τὰ δὲ ῥέξομεν, οἷα πάρεστιν,
689 βωμὸν ἀναστήσαντες ἐπάκτιον. εἰ δ' ἂν ὀπίσσω
γαῖαν ἐς Αἱμονίην ἀσκηθέα νόστον ὀπάσσῃ,
δὴ τότε οἱ κεραῶν ἐπι μηρία θήσομεν αἰγῶν.
692 νῦν δ' αὔτως κνίσῃ λοιβῇσί τε μειλίξασθαι
κέκλομαι. ἀλλ' ἵληθι, ἄναξ, ἵληθι φαανθείς."
ὣς ἄρ ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
695 χερμάσιν· οἳ δ' ἀνα νῆσον ἐδίνεον ἐξερέοντες,
εἰ κέ τιν' ἢ κεμάδων, ἢ ἀγροτέρων ἐσίδοιεν
αἰγῶν, οἷά τε πολλὰ βαθείῃ βόσκεται ὕλῃ.
698 τοῖσι δὲ Λητοΐδης ἄγρην πόρεν· ἐκ δέ νυ πάντων
εὐαγέως ἱερῷ ἀνα διπλόα μηρία βωμῷ
καῖον, ἐπικλείοντες Ἑώιον Ἀπόλλωνα.
701 ἀμφι δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν ἐστήσαντο,

COD. LAUR. 683 ἐπὶ χθόνός *prior acut. del.* 684 βῆρ' — πόντονδὲ 686 μὲν ἑῴου ἀπ. 687 *Qu. IIII p.* 3 *av.* τὴνδ' 688 ἠῷιοσ — πάρεστι 689 δ ἂν 690 ἐσαίμονιὴν — |σσηι 691 ἐπὶ 692 αὔτωσ ..λοιβῆισί (*c. ras.*) τε μειλίξασθαι κνίσηι 693 ἀλλ ἵλ. 694 καὶ τοι ἄφαρ β. 695 δ ἀνὰ 696 εἴ κέ.. τιν' *c. ras.* 697 οἷάτε — |θείηι — |ληι 698 δελητ. — ἐκδένυπ. 699 |ρῶι ἀναδιπλ. — |μῶι 700 |ϊον 701 δεδαιομ.

COD. GUELF. 683 ἐπὶ (*acc. a ma. sec.?*) |νὸς· 684 πόντονδε — ὀψέ δὲ 685 |σκων. 686 εἴ δ', ἄγε τοι δὴ νῆσον ἑώου ἀπ. 687 τὴνδ' — |μεν ἐπι π. 688 ἠῷος |ὼν· — |εστι 690 ὀπάσση; 691 |ρία θύσομεν 692 κνίσση λοιβῆσι τε 693 ἵλ. ἄν. ἵλ. 695 οἳ δ' ἀνὰ — |ντες 696 εἴ κ. τ. ἢ *acc. add. ma. sec.* 697 |γῶν· οἷα τε — |λη *ma. pr.?* 699 ἱερῷ ἀνα *ma. pr.*, ἀνὰ *ma. sec.* 700 |ον ἐπικλεείοντες |ϊον 701 ἀμφὶ — |μένοις, εὐρ. — |ντο

GRAMM. 687 τὴν δ' ἱ. κλ. *gramm. ap. Cramer. An. Paris. IIII p.* 72: *Etym. Gudian.* 325, 47; *Et. M. Gaisf. ad* 517, 48. 700 ἐπικλ. ἑῷον Ἀπ. *Et. M.* 352, 12.

EM. 686 Ἑωίου *dedit Wellauerus.* 692 κνίσῃ *suo loco servarunt libri, ut videtur, Vaticani aliquot et Parisienses.*

καλὸν Ἰηπαιήον' Ἰηπαιήονα Φοῖβον
μελπόμενοι· σὺν δέ σφιν ἐὺς πάις Οἰάγροιο
Βιστονίῃ φόρμιγγι λιγείης ἦρχεν ἀοιδῆς·
ὥς ποτε πετραίῃ ὑπο δειράδι Παρνησσοῖο
Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξεν,
κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνός, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς.
ἱλήκοις· αἰεί τοι, ἄναξ, ἄτμητοι ἔθειραι,
αἰὲν ἀδήλητοι· τὼς γὰρ θέμις. οἰόθι δ' αὐτὴ
Λητὼ Κοιογένεια φίλαις ἐν χερσὶν ἀφάσσει.
πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι, Πλείστοιο θύγατρες,
θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ἰήιε κεκληγυῖαι·
ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ.
αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ,
λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, ἦ μὲν ἀρήξειν
ἀλλήλοις εἰσαιὲν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,
ἁπτόμενοι θυέων. καί τ' εἰσέτι νῦν γε τέτυκται

COD. LAUR. 702 |λὸν ἰηπαιῆὸν (*supra o ras*) .... (*ras.*) ἰηπαιήονα φ. 703 δέσφιν ἐῢσ πάϊσ 705 ὥσποτε — ὑπὸ — (|νήσσοιο *F*) 706 ἐξανέριξεν 707 |οσ ὢν ἔτι |νὸσ 712 |κον ἐπέεσσιν ἰήϊε 713 ἐφοίμνιον (*corr.?*) — |βωι 714 |ρείηι — |δῆι 715 ἢ μὲν 716 εἰσάιὲν |νηισι 717 εἰσἔτι

COD. GUELF. 702 |ον', ἰηπ. 703 ἐῢς πάϊς 704 |νίη 705 |τραίη — |νησσοῖο 706 δελφίνην — |ριξε 707 |μνὸς ἔτι — |θώς, (?) 708 τοι ἄν. ἄτμ. |ραι 709 |τή 710 κοιογένειον φ. ἐνῒ χ. 711 πολλὰ κωρύκιαι |φαι πλ. |τρες *gl.* πλειστὸς ποταμὸς ἐν δελφοῖς κωρύκειον δὲ ἄντρον ἐν παρνασσῷ 712 |σσιν ἰήϊε |γυῖαι 714 |δὴ τόνδε χ. — |δῆ, *ma. pr.?* 715 |σαν· ἠμὲν ἀρ. 716 |οιο 717 |ων· κ. τ. |τι νῦν τέτυκται

GRAMM. 704 *integer Et. M.* 197, 57. *B.* φόρμιγγι καλῆς ἐξῆρχεν (ἐξῆδεν) ἀοιδῆς *Tzetz. ad Lycophr.* 417. 705 ὥς — Παρνησσοῖο *Tzetz. ad Lyc.* 208. 711 Πολλὰ — Πλειστοῖο θύγατρες *Et. M.* 676, 5. 712, 713 Θαρσύνεσκον ἔ. ἰήϊε κ. Ἔνθεν — Φοίβῳ. *Et. M.* 469, 41.

EM. 706 Δελφύνην *etiam Nonn. Dion.* ΙΓ 28, *scholl., Hesychius, ut videtur.* 707 γυμνή, ἄνηβος *est apud Hesych. O. Schneiderus temptabat* ἔτι τυννός, *Callimachi et Theocriti vocabulum.* 711 Πλειστοῖο *ante Herodianum scriptum fuisse testantur scholia et Et. M. l. supra posito.*

κεῖσ' Ὁμονοίης ἱρὸν ἐύφρονος, ὅ ῥ' ἐκάμοντο
αὐτοὶ κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες.
ἦμος δὲ τρίτατον φάος ἤλυθε, δὴ τότ' ἔπειτα
ἀκραεῖ ζεφύρῳ νῆσον λίπον αἰπήεσσαν.
ἔνθεν δ' ἀντιπέρην ποταμοῦ στόμα Σαγγαρίοιο
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἐριθηλέα γαῖαν
ἠδὲ Λύκοιο ῥέεθρα καὶ Ἀνθεμοεισίδα λίμνην
δερκόμενοι παράμειβον· ὑπο πνοιῇ δὲ κάλωες
ὅπλά τε νήια πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.
ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο δια κνέφας εὐνηθέντος
ἀσπασίως ἄκρης Ἀχερουσίδος ὅρμον ἵκοντο.
ἡ μέν τε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν,
εἰς ἅλα δερκομένη Βιθυνίδα· τῇ δ' ὑπο πέτραι
λισσάδες ἐρρίζωνται ἁλίβροχοι· ἀμφι δὲ τῇσιν
κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει· αὐτὰρ ὕπερθεν
ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν.
ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἤπειρον δὲ
κοίλη ὕπαιθα νάπη, ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀίδαο
ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφές, ἔνθεν ἀυτμὴ
πηγυλίς, ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο

COD. LAUR. 718 |ησ ἱερὸν ἔφρονοσ (υ above) ὅ ῥῥ' (ὅῥῥ' F) ἐκ. 721 |ρωι 725 |ῆι δὲ κάλωασ 726 Qu. IIII p. 4 adv. |ΐα — νισσομένοισιν (γρ κεκλιμένη) 727 διακν. 729 ἡμέντε 730 δερκομένη ('sic ead. man. F') — τῆι δ' ὑπὸ 731 δετῆισιν 733 |τάτηι πεφύ..ασιν c. ras. 734 ἐκδ' 735 κοίλη ὕπ. (ὕπαιθα, νάπη F) νάπηι ἵνατε — ἀΐδ. 736 ὕληι κ. |τρηισιν |φὲσ — ἀϋτμ. 737 |λὶσ ὀκριόεντος

COD. GUELF. 718 |ης ἱερὸν ἔμφρονος, ὅρρ' 719 |τοὶ· κυδ.— |ντες 721 εὐκραέϊ (α above) ζεφύρω — |σσαν 723 μαρυανδηνῶν 725 |ῆ δὲ κάλωας 726 ὅπλα τε |ΐα 727 — |θέντες 729 ἡ μέν — |τοισι, 730 τῆ δ' ὑπὸ 731 ἐρρίζονται — ἀμφὶ δὲ τοῖσι 733 |τάτη πεφύασσι. 734 ἤπειρόνδε 735 κοίλην ὕπαιθα νάπην, ἵνα — ἐστ' ἀΐδ. 736 |φὲς, ἔ. ἀϋτμή 737 |λὶς, ὀκριόεντος gl. πηγυλ.] ψυχρὰ, παγετώδης in marg. γρ πηλυγὶς

GRAMM. 719 δαίμ. κικλήσκοντες schol. Laur. 721 Ἀκραεῖ ζεφύρῳ Et. M. 52, 5. 724 respicit Steph. Byz. s. v. Ἀνθεμοῦς p. 96 M. 725 Ἀπολλώνιος δὲ ὁ τὰ Ἀργοναυτικὰ εἶπε κάλωες Et. M. 74, 9.

EM. 718 ἐύφρονος codd. recentiores. ἱρόν correxit Brunckius.

συνεχές, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην,
ἦτε μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.
σιγὴ δ' οὔποτε τήνγε κατα βλοσυρὴν ἔχει ῎κρην,
ἀλλ' ἄμυδις πόντοιό θ' ὕπο στένει ἠχήεντος,
φύλλων τε πνοιῇσι τινασσομένων μυχίῃσιν.
ἔνθα δὲ καὶ προχοαὶ ποταμοῦ Ἀχέροντος ἔασιν,
ὅστε δι' ἐξ ἄκρης ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων
Ἰονίην· κοίλη δὲ φάραγξ κατάγει μιν ἄνωθεν.
τὸν μὲν ἐν ὀψιγόνοισι Σοωναύτην ὀνόμηναν
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ὅτε νάσσεσθαι ἔμελλον
γῆν Μαριανδυνῶν. δὴ γάρ σφεας ἐξεσάωσεν
αὐτῇσιν νήεσσι, κακῇ χρίμψαντας ἀέλλῃ.
τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηὶ δι' ἐξ Ἀχερουσίδος ἄκρης
εἰσωποὶ ἀνέμοιο νέον λήγοντος ἔκελσαν.
    οὐ δ' ἄρα δηθὰ Λύκον, κείνης πρόμον ἠπείροιο,
καὶ Μαριανδυνοὺς λάθον ἀνέρας ὁρμηθέντες

COD. LAUR. 738 συννεχὲσ *altero* ν *exiliter postm. ascr.* 740 τήν γε καταβλοσ. 741 ὑπὸ 742 |λωντε |ῆισι — |χίησιν 744 ἄκρησ 745 ἠοίην κ. 746 ἐνοψιγόνοισι.. *c. ras.* 747 νεισαῖοι — ναδεσθαι 748 γάρσφ. 749 αὐτῆισιν — |κῆι — |λῃι 750 τῆῥ' — νηῒ δι' ἐξαχερ. 752 οὐδ'

COD. GUELF. 738 |χὲς, ἀλγινόεσσαν — |χνην *in marg.* γρ ἀργινόεσσαν 739 |οιο 740 σιγή δ' οὔ ποτε τήν γε — |ρην 741 |ντος 742 πνοιῆσι 743 ἔασσιν, 745 ἠοίην· κ. δὲ φάρυγξ 746 τὸν, μὲν 747 νεισαίου — νάσσασθαι · 748 μαριανδηνῶν 749 αὐτῆσιν ν. κακῇ χρίμψαντες *corr.* |τας 750 τῇ ῥ' — νηῒ 752 οὐδ' |κον κ. — |ροιο 753 μαριανδηνοὺς

GRAMM. 737, 738 Πηλυγὶς ὀκρυόεντος ἁ. μυχοῖο, Συνεχὲς — πάχνην *cum paraphrasi* ἐκ...τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας ἐπὶ τὴν γῆν ἐστὶ κοίλη νάπη, ἐν ᾗ ἐστι σπήλαιον τοῦ ᾅδου, ὕλῃ καὶ πέτραις κατὰ τὸ στόμιον πεπυκνωμένη· ὅθεν ἀνάπνοια ψυχροτάτη ἀνιοῦσα πήγνυσιν ἐκεῖ τὸ ὕδωρ ... *Et. M.* 670, 40.

EM. 745 ἠοίην *aut* ἠῴην *explicatum non habet: totus pontus Euxinus indicari nequit; sinus in quem effluit fluvius, ab occidente est, ut scholia habent et mappae geographicae docent. Aut igitur scribendum* Ἠοίην *pro nomine eius sinus, aut tentanda emendatio. Ionium mare pars occidentalis ponti Euxini etiam* Δ 288, 308 *nuncupatur. Ammianus Marc. XXII*, 13 ʻ*Bospori vocati quod per eos quondam Inachi filia ... ad mare Ionium permeavit.*ʼ

αὐθένται Ἀμύκοιο κατα κλέος, ὃ πρὶν ἄκουον·
ἀλλὰ καὶ ἀρθμὸν ἔθεντο μετα σφίσι τοῖο ἕκητι.
αὐτὸν δ' ὥστε θεὸν Πολυδεύκεα δεξιόωντο
πάντοθεν ἀγρόμενοι· ἐπεὶ ἦ μάλα τοίγ' ἔπι δηρὸν
ἀντιβίην Βέβρυξιν ὑπερφιάλοις πολέμιζον.
καὶ δὴ πασσυδίῃ μεγάρων ἔντοσθε Λύκοιο
κεῖν' ἦμαρ φιλότητι, μετα πτολίεθρον ἰόντες,
δαίτην ἀμφίεπον, τέρποντό τε θυμὸν ἔπεσσιν.
Αἰσονίδης μέν οἱ γενεὴν καὶ οὔνομ' ἑκάστου
σφωιτέρων μυθεῖθ' ἑτάρων, Πελίαό τ' ἐφετμάς,
ἠδ' ὡς Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξίν,
ὅσσα τε Κύζικον ἀμφι Δολιονίην ἐτέλεσσαν,
Μυσίδα δ' ὡς ἀφίκοντο Κίον θ', ὅθι κάλλιπον ἥρω
Ἡρακλέην ἀέκοντι νόῳ, Γλαύκοιό τε βάξιν
πέφραδε, καὶ Βέβρυκας ὅπως Ἄμυκόν τ' ἐδάιξαν,
καὶ Φινῆος ἔειπε θεοπροπίας τε δύην τε,
ἠδ' ὡς Κυανέας πέτρας φύγον, ὥς τ' ἀβόλησαν
Λητοΐδῃ κατα νῆσον. ὃ δ' ἑξείης ἐνέποντος
θέλγετ' ἀκουῇ θυμόν· ἄχος δ' ἕλεν Ἡρακλῆι
λειπομένῳ, καὶ τοῖον ἔπος πάντεσσι μετηύδα
„ὦ φίλοι, οἵου φωτὸς ἀποπλαγχθέντες ἀρωγῆς
πείρετ' ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον. εὖ γὰρ ἐγώ μιν

COD. LAUR. 754 κατακλ. 755 ἀριθμὸν *eraso* ι — μετασφ. 757 ἐπειῆ — γ ἔπι (γ' ἐπιδηρόν *F*) 759 |δίη 760 ἦμαρ — μεταπτολ. 761 ἀμφίεποντέσρποντότε *corr.* 763 σφωῒτ. μυθεῖτ' ἑτ. πελείαό *corr.* |λί.? — |τμὰσ 765 *Qu. IIII p. 4 av.* ὅσσατε 766 |σίδα τ' ὡσαφίκ. 767 νόωι — τεβάξ. 768 |ΐξ. 769 |πίαστε δύηντε 770 ὡσκυ. — ὥστ' ἀβ. 771 κατανῆσ. ὁ δ' 772 |ῆι — |κλῆϊ 773 |νωι — παντεσσι μετηῦδα *acc. correcto* 775 εὖγὰρ

COD. GUELF. 754 κατὰ |ος ὃ 755 μετὰ 756 αὐτόν δ' 757 ἐπειῆ μ. τοί γ' ἐπιδηρόν 758 ὑπερφιάλλοις 759 πανσυδίη 760 |τι μετὰ 761 ἔπεσσι 763 σφωῒτ. — |ρων π. — |τμάς 764 |ξίν 765 ὅσσά τε κύζικον κἀμφὶ |νίην τ' ἐτέλεσσαν· 766 (|σίδα δ' ὡς) *gl.* μυσ.] την πόλιν λέγει 767 νόῳ 768 |δε καὶ |κας· ὅπ. — ἐδάϊξε? 769 θεοπροπίαν τε δ. τε 771 κατὰ — ὅ δ' 772 |μὸν· ἄ. — |κλῆϊ 773 |μένω καὶ — μετηύδε *corr.* |δα.

GRAMM. 755 καὶ ἀ. ἔ. μετὰ σφίσιν *Et. M.* 141, 30.

776 ***Δασκύλου ἐν μεγάροισι καταυτόθι πατρὸς ἐμοῖο***
οἶδ' ἐσιδών, ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος ἠπείροιο
πεζὸς ἔβη ζωστῆρα φιλοπτολέμοιο κομίζων
779 Ἱππολύτης· ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰούλους.
ἔνθα δ' ἐπὶ Πριόλαο κασιγνήτοιο θανόντος
ἡμετέρου Μυσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσιν, ὅντινα λαὸς
782 οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται ἐξέτι κείνου,
ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα
καρτερόν, ὃς πάντεσσι μετέπρεπεν ἠιθέοισιν
785 εἶδός τ' ἠδὲ βίην· χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας.
αὐτὰρ ὁμοῦ Μυσοῖσιν ἐμῷ ὑπο πατρὶ δάμασσεν
καὶ Φρύγας, οἳ ναίουσιν ὁμώλακας ἧμιν ἀρούρας,
788 φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ,
ἔςτ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοὰς σκόπελόν τε Κολώνης·
Παφλαγόνες τ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήιοι εἴκαθον αὔτως,
791 ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ.
ἀλλά με νῦν Βέβρυκες ὑπερβασίῃ τ' Ἀμύκοιο
τηλόθι ναιετάοντος, ἐνόσφισαν, Ἡρακλῆος,
794 δὴν ἀποτεμνόμενοι γαίης ἅλις, ὄφρ' ἐβάλοντο

COD. LAUR. 776 κατ' αὐτόθι — ἐοῖο (μ *'sic al. man.' F*) 777 ἐσἰδὼν 779 χνοάοντασ ἰούλ. *secundum* ο *in* χν. *in ras.* 780 ἔνθαδ' ἐπὶ 781 λαο.ὸσ *c. ras.* 782 ἐλέγ.οισιν *c. ras.* 784 .ὑπο δουρι. |ρὸν ὃσπάντ. — ἠϊθ. 785 |δόστ' 786 |μῶι υποπατρὶ 787 ἡμῖν 788 |λάτεβιθ. |τῆι — γαίηι 789 ἐπὶ 790 |γόνεστ' ἐπὶ — |ήϊοι — αὔτωσ 792 ἀλλάμε.. *c. ras.*

COD. GUELF. 776 πατρ. ἐμεῖο 777 |δὼν ὅτε 779 χνοάοντας ἰούλ. 780 ἐπὶ 781 |σιν ὅντ. λαός 782 |νου. 784 |ρὸν ὃς πάντεσσιν μ. ἠϊθ. 785 εἶδος τ' — |ντας 786 ἐμῶ ὑπὸ — |σσε 787 |γασ· οἳ — ἡμῖν 788 φῦλα τε — γαίῃ 789 ἐπὶ 790 |πήϊοι — ἀυτως 793 |τος |σαν ἡρακλεῆος 794 |νοι γαίας ἅλις, ὅ. ἐβάλλοντο

GRAMM. 779 Ἀπολλώνιος, — *νέον χνοάοντα παρειάς Et. M.* 813, 11. 787 *Μύγδονας οἳ scholia utraque.*

EM. 779 *χνοάοντα ἰούλους tres aut quattuor vulgares libri habere dicuntur, Stephanus edidit, Wellauerus et Gerhardus e Cynegeticis et Gregorio Nazianz. defenderunt. Etymologici M. scriptura praeferenda videtur.*

οὖρα βαθυρρείοντος ὑφ' εἰαμεναῖς Ὑπίοιο.
ἔμπης δ' ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν· οὐ δέ ἑ φημὶ
ἤματι τῷδ' ἀέκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄρηα,
Τυνδαρίδην Βέβρυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνεν.
τῷ νῦν ἥντιν' ἐγὼ τῖσαι χάριν ἄρκιός εἰμι,
τίσω προφρονέως. ἣ γὰρ θέμις ἠπεδανοῖσιν
ἀνδράσιν, εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄλλοι ὀφέλλειν.
ξυνῇ μὲν πάντεσσιν ὁμόστολον ὔμμιν ἕπεσθαι
Δάσκυλον ὀτρυνέω, ἐμὸν υἱέα. τοῖο δ' ἰόντος,
ἦ τ' ἂν ἐυξείνοισι δι' ἐξ ἁλὸς ἀντιάοιτε
ἀνδράσιν, ὄφρ' αὐτοῖο ποτι στόμα Θερμώδοντος.
νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσίδος ὑψόθεν ἄκρης
εἴσομαι ἱερὸν αἰπύ· τὸ μὲν μάλα τηλόθι πάντες
ναυτίλοι ἂμ πέλαγος θηεύμενοι ἱλάξονται.
καί κέ σφιν μετέπειτα προ ἄστεος, οἷα θεοῖσιν,
πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην."
ὣς τότε μὲν δαῖτ' ἀμφι πανήμεροι ἐψιόωντο.
ἦρί γε μὴν ἐπι νῆα κατήισαν ἐγκονέοντες·

COD. LAUR. 795 ουραβαθρρείοντοσ *suppl. syll. ma. sec.* 796 δ ἐξ — οὐδέ 797 ἤματι *corr.* ἤμ. τῶιδ' — (ἐμπελάσσαι *dis. F*) 798 ἔπεφνεσ 799 τῷ (τῶν *F*) — τίσαι 802 ξυνῆι — ὔμμιν 803 |μὸν υἷα τοῖο 804 *Qu. IIII p. 5 adv.* ἦτ ἂν εὐξείν. δι' γρ διαμπερές ἐξ ἁλὸσ (*'sic al. man.' F*) 806 |θεν ἀκτῆσ 807 *versus deest.* 808 ἀμπέλ. 809 κέσφιν — πρὸ 811 ὥστότε μὲν δαῖτ' ἀμφήπανήμεροι *deleta postm. syll.* παν *et supra scr.* πανήμεροι (δαῖτ' ἀμφήμεροι *F*) 812 ἦρί γεμὴν ἐπὶ — |ἴσαν

COD. GUELF. 796 ἔδωσαν — οὐδέ — |μί 797 τῶδ, ἀέκητι |ῶν ἐμπελάσαι ἄρ. 798 |ξιν ὅτ' — ἔπεφνε. 799 τῶ νῦν — τίσαι — |μί, 803 |μὸν υἷα· τ. 804 ἦτ' ἂν ἐΰξ. 805 |σιν ὄ. — ποτὶ 806 ὑψόθ. ἀκτῆς 807 εἴσομαι 808 ἀμπέλ. — |νται 809 πρὸ — θεοῖσι 810 γυίας *ma. pr.* (?) 811 |όωντο *c. gl.* ὡμίλουν 812 ἦρι γε μὴν ἐπὶ ν. |ἴσαν

GRAMM. 795 παρ' εἰαμεναῖς Ὑπίοιο *Et. M.* 93, 3. *Eadem verba sub Homeri nomine ap. Gaisf. p.* 780, 52. 799 ἄρτιος *schol. Paris.* 811 δαῖτ' ἄμφι π. ἐψ. *Et. M.* 406, 14.

EM. 795 ἐφ' εἰαμ. *corrigebat O. Schneiderus.* 798 *etiam Laur.* 16 ἔπεφνε *habuit.* 806 ἄκρης *secundum scholia.* 807 εἴσομαι *Stephanus. praeter Guelf. Vatt.* 36 *et* 150 *versum servarunt.*

καὶ δ' αὐτὸς σὺν τοῖσι Λύκος κίε, μυρί' ὀπάσσας
δῶρα φέρειν· ἅμα δ' υἷα δόμων ἐκ πέμπε νέεσθαι.
ἔνθα δ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα
Ἴδμονα, μαντοσύνῃσι κεκασμένον· ἀλλά μιν οὔτι
μαντοσύναι ἐσάωσαν, ἐπεὶ χρεὼ ἦγε δαμῆναι.
κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο
ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλύϊ νηδὺν
κάπριος ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας, ὅν ῥα καὶ αὐταὶ
νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐ δέ τις ἀνδρῶν
ᾔδει· οἶος δὲ κατα πλατὺ βόσκετο τῖφος.
αὐτὰρ ὅγ' ἰλυόεντος ἀνα θρωσμοὺς ποταμοῖο
νίσσετ' Ἀβαντιάδης· ὃ δ' ἄρ ἔκποθεν ἀφράστοιο
ὕψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μηρὸν
αἴγδην, μέσσας δὲ συν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσεν.
ὀξὺ δ' ὅγε κλάγξας οὔδει πέσεν· οἳ δὲ τυπέντος
ἀθρόοι ἀντιάχησαν. ὠρέξατο δ' αἶψ' ὀλοοῖο
Πηλεὺς αἰγανέῃ φυγάδ' εἰς ἕλος ὁρμηθέντος
καπρίου· ἔσσυτο δ' αὖτις ἐναντίος· ἀλλά μιν Ἴδας
οὔτασε, βεβρυχὼς δὲ θοῷ περι κάππεσε δουρί.

COD. LAUR. 813 συντοῖσι 814 |μων ἔκπεμπε 815 ἔνθαδ' 816 |σύνῃσι — ἀλλάμιν 817 ἦγε 818 γὰρ ἑι.αμενῆι c. ras. — ἐνποτ. 819 |ναστε 821 ὑπεδείδησαν corr. |δισαν οὐδέτισ 822 οἶοσ corr. οἶοσ ma. sec. — καταπλ. 823 ὅ γ' — ἀνα-
ηρχετο
θρωισμοὺσ 824 νείσετ' — ὁ δ ἄρ ἔκποθεν 825 ἐκδον. 826 αἴγδ. μέσσαι δὲ σὺν ὀστέωι 827 ὅ γε — οἱ δὲ τυπέντεσ 829 αἰγανέην 830 ἀλλάμιν 831 θοῶι περὶ

COD. GUELF. 813 καί δ' — σὺν 814 |μιον ἔκπεμπε 816 οὔ τι *gl.* κεκασμ.] κεκοσμημένον 817 |σαν· ἐπεὶ χρ. ἦγε 819 νηδύν 820 |δων ὀλ. |ρας· ὅν — |ταί 821 οὐδέ 822 κατὰ 823 αὐτὰρ ὅδ' ἰλ. ἀνὰ 824 ὅ δ' 825 ἦλσε (?) μηρόν 826 αἴγδην· μ. — ὀστέω 827 ὀξύ δ' ὅ ἐγκλάγξας, οὔδ. — οἱ δὲ 828 ὀρέξατό δ' 829 αἰγανέην· φύγαδ' 830 |πρίου, ἔσσυτό δ' 831 |σε· βεβρ. — θοῶ περικάππεσε

GRAMM. 821 *N.* ἑλ. ὑπεδείδισαν *Et. M.* 330, 18. 823 εἰλιόεντος ἀναθρωσμοὺς ποταμοῖο *Et. M. Gaisf. p.* 1347. 826 Αἴγδ. μάσας δ. σὺν ὀ. ἶ. ἔκερσε *Et. M.* 41, 30.

EM. 823 θρωσμοὺς πεδίοιο *Stephanus et Brunckius, ut* Γ 199. 829 αἰγανέῃ *scribendum fuit: expressi sunt loci Homerici Il.* Δ 307 *E* 851 *Z* 466; *schol. ad B* 543 Ψ 805.

832 καὶ τὸν μὲν χαμαδις λίπον αὐτόθι πεπτηῶτα·
τὸν δ' ἕταροι ἐπι νῆα φέρον ψυχορραγέοντα,
ἀχνύμενοι, χείρεσσι δ' ἑῶν ἐνικάτθαν' ἑταίρων.
835 ἔνθα δὲ ναυτιλίης μὲν ἐρητύοντο μέλεσθαι,
ἀμφι δὲ κηδείῃ νέκυος μένον ἀσχαλόωντες.
ἤματα δὲ τρία πάντα γόων· ἑτέρῳ δέ μιν ἤδη
838 τάρχυον μεγαλωστί· συνεκτερέιζε δὲ λαὸς
αὐτῷ ὁμοῦ βασιλῆι Λύκῳ· παρὰ δ' ἄσπετα μῆλα,
ἣ θέμις οἰχομένοισι, ταφήια λαιμοτόμησαν.
841 καὶ δή τοι κέχυται τοῦδ' ἀνέρος ἐν χθονὶ κείνῃ
τύμβος· σῆμα δ' ἔπεστι καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι,
νήιος ἐκ κοτίνοιο φάλαγξ· θαλέθει δέ τε φύλλοις
844 ἄκρης τυτθὸν ἔνερθ' Ἀχερουσίδος. εἰ δέ με καὶ τὸ
χρειὼ ἀπηλεγέως Μουσέων ὕπο γηρύσασθαι,
τόνδε πολισσοῦχον διεπέφραδε Βοιωτοῖσιν
847 Νισαίοισί τε Φοῖβος ἐπιρρήδην ἱλάεσθαι,
ἀμφι δὲ τήνγε φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο
ἄστυ βαλεῖν. οἳ δ' ἀντι θεουδέος Αἰολίδαο
850 Ἴδμονος εἰσέτι νῦν Ἀγαμήστορα κυδαίνουσιν.
τίς γὰρ δὴ θάνεν ἄλλος; ἐπεὶ καὶ ἔτ' αὖτις ἔχευαν
ἥρωες τότε τύμβον ἀποφθιμένου ἑτάροιο.

COD. LAUR. 833 ἐπὶ 836 δε 837 ἤματα — ἑτέρωι δέμιν ἤδη 838 |ρέϊξε 839 |τῶι — |λῆι |κωι παραδ ἄσπ. 840 ἣθέμισ *corr.* ἡθέμισ — |φήϊα 842 δ ἔπ. 843 νηΐου ἐκκοτίνοιο 844 *Qu. IIII p. 5 av.* τύθον ἔνερθαχερ. 847 νεισαίοισί 848 δετῆνγε 849 οἵ δ' ἀντὶ 850 εἰσἔτι

COD. GUELF. 832 καὶ τοὶ, μὲν χαμάδης — |τα 833 τόν δ' ἑτάροι ἐπὶ — |τα 834 |νοι· χείρεσσί δ' 835 |σθαι 836 ἀμφὶ 837 ἑτέρω 838 συνεκτερέϊξε δὲ λαός 839 |τῶ — |λῆϊ λύκω· παραδάσπετα |λα 840 ἡ θ. |σι ταφήϊα λαοτόμησαν *gl.* ἣ] ὡς 841 |νῃ, 842 δ' ἔνεστι — |σθαι 843 νηΐου ἐκ |νοιο, φάλαγγι θαλέει δέ |λοις· 844 ἔνερθαχερουσίδος. — καὶ τὸ, 845 υπο 846 |τοῖσι 847 |σθαι 848 ἀμφὶ δὲ τήν γε — |τίνοιο, 849 οἵ δ' ἀντὶ 850 |νος· εἰσ. — |νουσι. 851, 852 *in marg. ma. paulo recentiore* 851 τις γ. — |λος ἐπ. κ. ἔτ' αὖτις ἔχευσαν *c. gl.* ἔχωσαν

EM. 843 νήιος *ex coniectura.* θαλέθει *contra sententiam Aug. Meinekii ad Mosch.* β 67 *propter similitudinem loci Od.* Ψ 191. *quod etiam apud Quintum scripsit Köchlyus. Nonnus Dion.* ΙΓ 78 *altera Apollonii, quam cod. Guelf. exhibet, recensione velut in aliis usus videtur.*

δοιὰ γὰρ ουν κείνων ἔτι σήματα φαίνεται ἀνδρῶν.
Ἁγνιάδην Τῖφυν θανέειν φάτις· οὐδέ οἱ ἦεν
μοῖρ᾽ ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω. ἀλλά νυ καὶ τὸν
αὖθι μινυνθαδίη πάτρης ἑκὰς εὔνασε νοῦσος,
εἰσότ᾽ Ἀβαντιάδαο νέκυν κτερέιξεν ὅμιλος.
ἄτλητον δ᾽ ὀλοῷ ἐπι πήματι κῆδος ἕλοντο.
δὴ γὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε παρασχεδὸν ἐκτερέιξαν
αὐτοῦ, ἀμηχανίῃσιν ἁλὸς προπάροιθε πεσόντες,
ἐντυπὰς εὐκήλως εἰλυμένοι οὔτέ τι σίτου
μνώοντ᾽ οὔτε ποτοῖο· κατήμυσαν δ᾽ ἀχέεσσιν
θυμόν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ᾽ ἐλπίδος ἔπλετο νόστος.
καί νύ κ᾽ ἔτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο,
εἰ μὴ ἄρ᾽ Ἀγκαίῳ περιώσιον ἔμβαλεν Ἥρη
θάρσος, ὃν Ἰμβρασίοισι παρ᾽ ὕδασιν Ἀστυπάλαια
τίκτε Ποσειδάωνι· περιπρὸ γὰρ εὖ ἐκέκαστο
ἰθύνειν. Πηλῆα δ᾽ ἐπεσσύμενος προσέειπεν
„Αἰακίδη, πῶς καλὸν ἀφειδήσαντας ἀέθλων
γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ δὴν ἔμμεναι; οὐ μὲν ἄρηος
ἴδριν ἐόντά με τόσσον ἄγει μετα κῶας Ἰήσων
Παρθενίης ἀπάνευθεν, ὅσον τ᾽ ἐπιίστορα νηῶν.
τῷ μή μοι τυτθόν γε δέος περι νηὶ πελέσθω.

COD. LAUR. 853 οὖν ἐκείνων ἔτι 854 ἁγνι.άδην *c. ras.* — οὐδέ 855 ἑκαστέρωι ἀλλάνυ 856 |κὰσ ἔυνασε 857 εἰσὄτ᾽ *litt.* α *in* |δαο *in ras.* (αβαντιάδαο 'αο *ex correctione*' *F*) — |ρέιξεν 858 ὀλοῶι ἐπὶ 859 ὴ *in* δὴ *et comp.* γὰρ *in ras.* — |ίξαν 860 |νίῃσιν 861 οὔτετι 862 δ ἀχέεσσι 863 |μον — μάλαπολλ. ἀπελπίδ. 864 κ ἔτι προτέρωι ετιημένοι *corr.* τετ. 865 ἆρ᾽ ἀγκαίωι 870 γαῖηι *acc. corr.* ἐν αλλοδαπῆι 871 ἐόντα με — μετακῶιασ (κῴασ *F*) 872 τ ἐπιΐστ. 873 τῷ μή τοι (.μοι.) τυτθὸν *postr. acc. corr.* — νηῖ

COD. GUELF. 853 |δρῶν 854 οὐδέ 855 καὶ τόν 856 |κὰς ἔνασε νοῦσος 857 εἰσόκ᾽ ἀβ. — κτερέϊξεν |λος 858 |τόν δ᾽ ὀλοῷ — |ντο 859 |ίξαν, 860 |τοῦ ἀμ. — |ντες 861 |πὰς, εὐκ. *gl.* ἐντυπὰς ἐπικεκαλυμμένως ὥστε διὰ τοῦ ἱματίου ἐμφαιν (*hoc del.*) τοὺς τοῦ σώματος τύπους εὐδήλους εἶναι 862 ὄυτε — ἀχέεσσι 863 θυμὸν, ἐπεὶ — |στος 865 ἄρ᾽ αγκαίω — |ρη, 866 |σος ὃν 867 περὶπρὸ 868 |νειν· π. — |πεν. 869 |δη π. — |σαντες ἀέθλων, 870 γαίη — |πῇ — |ναι· οὐ 871 ἴδριν ὄντα με — μετὰ 872 ἐπιΐστ. 873 τῶ — τυτθὸν γε — περὶ νηῖ |σθω

ὣς δὲ καὶ ὦλλοι δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασιν,
τῶν ὅτινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, οὔτις ἰάψει
ναυτιλίην. ἀλλ' ὦκα, παραιφάμενος τάδε πάντα,
θαρσαλέως ὀρόθυνον ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου."
  ὣς φάτο. τοῖο δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν,
αὐτίκα δ' οὐ μετα δηρὸν ἐνι μέσσοις ἀγόρευσεν
„δαιμόνιοι, τί νυ πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὔτως;
οἳ μὲν γάρ ποθι τοῦτον, ὃν ἔλλαχον, οἶτον ὄλοντο.
ἡμῖν δ' ἐν γὰρ ἔασι κυβερνητῆρες ὁμίλῳ
καὶ πολέες. τῶ μή τι διατριβώμεθα πείρης·
ἀλλ' ἔγρεσθ' εἰς ἔργον, ἀπορρίψαντες ἀνίας."
  τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων προσέειπεν
„Αἰακίδη, πῇ δ' οἵδε κυβερνητῆρες ἔασιν;
οὓς μὲν γὰρ τὸ πάροιθε δαήμονας εὐχόμεθ' εἶναι,
οἵδε κατηφήσαντες ἐμεῦ πλέον ἀσχαλόωσιν.
τῶ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην,
εἰ δὴ μήτ' ὀλοοῖο μετα πτόλιν Αἰήταο

COD. LAUR. 874 ὦ̃λλοι 875 ὁ.τινα *c. ras.* — ἐπὶ βήσομεν 876 τάδεπάντα 877 ὀρόθυνεν (*'sic ead. man.' F*) 878 δεθυμὸσ ὀρέξετο |σύνησιν 879 μεταδηρ. ἐ. μεσσοισ 880 νυπένθ. 881 οἳ μὲν 882 ἡμῖν μὲν γὰρ — |λωι 883 *Qu. IIII p. 6 adv.* |εσ τῷ 886 πῆι δ' οιδε *c. ras. accentus* (πῇ δ' οἷδε *F*) 887 (πάροιθεν *F*) 888 οἷδε κατ. — |λόωσι 889 τῷ καὶ 890 μετὰ

COD. GUELF. 874 ὡς δὲ καὶ ὦλλοι δαήμονες ἄνδρες ἔασσι. 875 τῶν, τίνα πρ. *gl.* ἰάψει] βλάψει 876 |κα παρ. 877 |σθαι ἀέθλων 878 |το τοῖσι δὲ — |σιν. 879 μετὰ — ἐνὶ — |σε· 880 |νιοι. τί — |τως 881 ἔλαχον οἶτ. 882 ἡμῖν μὲν γὰρ ἔασσι — |λω 883 |ες. τῶ, μή — |βώμενθα.' |ρης 885 τόν δ' — |πε· 886 |δη· πῆ δ' οἷδε — ἔασσιν 887 μὲν γὰρ πάροιθε δ. — |ναι 888 οἷ δε κατ. ἐμ. πλόον ἀσχαλόωσι. 889 τῶ — |την. 890 εἰ δὲ μήτ' ὀ. μετὰ

EM. 878 *codicis Laur. scripturam edi malebat O. Schneiderus utpote in scriptura difficili et suspecta. praestaret* ὀρίνετο. 882 *Brunckii et Gerhardi de hoc versu sententiae apud Wellauerum sunt adnotatae. Köchlyus* ἡμῖν δ' αὖ παρέασι κυβ. *temptabat. Apollonius ob oculos habuit Il. H* 69, 73, 74, *quem postremum imitatur versu* 875. *aut igitur sana Homerica existimavit, ut* γάρ *v.* 881 *sit mutandum, aut emendationem v. Homerici* 73 *proposuit: aut eam, quam sub Aristarchi nomine traditam edimus, aut aliam, quae illuc quadret, velut foret* μὲν τ' ἄρ *pro* μέν τοι, *ut Il. I* 632 *O* 203 *Δ* 341 *Od. E* 447.

891 ἔσσεται, ἠὲ καὶ αὖτις ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
πετράων ἔκτοσθε, καταυτόθι δ' ἄμμε καλύψει
ἀκλειῶς κακὸς οἶτος, ἐτώσια γηράσκοντας."
894 ὣς ἔφατ'. Ἀγκαῖος δὲ μάλ' ἐσσυμένως ὑπέδεκτο
νῆα θοὴν ἄξειν· δὴ γὰρ θεοῦ ἐτράπεθ' ὁρμῇ.
τὸν δὲ μετ' Ἐργῖνος καὶ Ναύπλιος Εὔφημός τε
897 ὤρνυντ', ἰθύνειν λελιημένοι. ἀλλ' ἄρα τούσγε
ἔσχεθον· Ἀγκαίῳ δὲ πολεῖς ἤνησαν ἑταίρων.
ἠῷοι δῆπειτα δυωδεκάτῳ ἐπέβαινον
900 ἤματι· δὴ γάρ σφιν ζεφύρου μέγας οὖρος ἄητο.
καρπαλίμως δ' Ἀχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς.
ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα, πουλὺ δ' ἐπιπρὸ
903 λαιφέων πεπταμένων τέμνον πλόον εὐδιόωντες.
ὦκα δὲ Καλλιχόροιο παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
ἤλυθον, ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήιον υἷα,
906 Ἰνδῶν ἡνίκα φῦλα λιπὼν κατενάσσατο Θήβας,
ὀργιάσαι, στῆσαί τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν,
ᾧ ἐν ἀμειδήτους ἁγίας ηὐλίζετο νύκτας,
909 ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες
ἠδὲ καὶ Αὐλίον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.
ἔνθεν δὲ Σθενέλου τάφον ἔδρακον Ἀκτορίδαο,

COD. LAUR. 892 δ ἄμμε 895 ἐτράπετ' *corr.* |πεθ' |μῆι 896 μέτ' 898 |καίωι 899 ἠῷιοι δ ἤπειτα |κάτωι 900 δὴ γάσφιν *ma. pr., ma. sec. corr.* 902 ἐκδ' — |να πολὺ δ ἐπὶ προ 904 παραπρ. 905 |σήϊον 906 κατε.νάσσατο *c. ras.* 908 ὧι ἔν' ἀμειδ. ἁγ. εὐνάζετο νύκτας 909 ἐξ οὗ

COD. GUELF. 892 |σθε κατ' αὐτόθι — |ψει, 893 |τος ἐτ. 896 τόν δε μέτ' |νος, καὶ 897 |ντ' ἰθ. — τούς γε 898 ἤνησαν 899 ἠῷοι δ' ἤπ. |τω 900 σφι ζεφ. — |το 901 ἀχερόντα — |τμοῖς 902 πουλύ δ' ἐπιπρό 903 |ντες 904 δὲ καλλιχόριοι παρὰ 905 |θον· ἔνθ' — |ῖον υἷα 906 |βας 907 |σαι στ. — |θεν 908 ᾧ ἔν ἀμ. ἁγ. εὐνάζονδ νύκτας 910 αὔλιον — |σιν 911 |δαο

GRAMM. 905 *integer in Et. M.* 609, 22. 907 *Steph. Byz. s. v.* Αὐλή *p.* 146 *M.* 908 ᾧ ἐν ἀ. ἁ. ηὐλίζετο ν. *Et. M.* 82, 29. 910 Ἠδὲ καὶ αὔλιον ἄντρον: — παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ αὐλισθῆναι τὸν Διόνυσον *Et. M.* 170, 40.

EM. 908 *Etymologi scripturae favet etiam quod habet* 119, 17, Ἀπαυλία ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις ὅτι τότε ἄρχεται ἡ κόρη χωρὶς τοῦ πατρὸς αὐλίζεσθαι, ἢ τότε ἐπαυλίζετο τῷ ἀνδρὶ ἡ γυνή.

8*

ὅς ῥά τ' Ἀμαζονίδων πολυθαρσέος ἐκ πολέμοιο
ἂψ ἀνιὼν — δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ἡρακλῆι —
βλήμενος ἰῷ κεῖθεν ἐπ' ἀγχιάλου θάνεν ἀκτῆς.
οὐ μὲν δὴν προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον. ἧκε γὰρ αὐτὴ
Φερσεφόνη ψυχὴν πολυδάκρυον Ἀκτορίδαο
λισσομένην τυτθόν περ ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.
τύμβου δὲ στεφάνης ἐπιβὰς σκοπιάζετο νῆα
τοῖος ἐών, οἷος πόλεμον δ' ἴεν· ἀμφὶ δὲ καλὴ
τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ.
καί ῥ' ὃ μὲν αὖτις ἔδυνε μέγαν ζόφον. οἳ δ' ἐσιδόντες
θάμβησαν. τοὺς δ' ὦρσε θεοπροπέων ἐπικέλσαι
Ἀμπυκίδης Μόψος λοιβῇσί τε μειλίξασθαι.
οἳ δ' ἄνα μὲν κραιπνῶς λαῖφος σπάσαν, ἐκ δὲ βαλόντες
πείσματ' ἐν αἰγιαλῷ Σθενέλου τάφον ἀμφεπένοντο,
χύτλά τέ οἱ χεύοντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων.
ἄνδιχα δ' αὖ χύτλων νηοσσόῳ Ἀπόλλωνι
βωμὸν δειμάμενοι μῆρ' ἔφλεγον· ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
θῆκε λύρην· ἐκ τοῦ δὲ Λύρη πέλει οὔνομα χώρῳ.
αὐτίκα δ' οἵγ' ἀνέμοιο κατασπέρχοντος ἔβησαν

COD. LAUR. 912 ἐκπολ. 913 ἀνιὼν — |κλῆϊ 914 (θάμεν *F*) 915 προτέρωι 919 ἐὼν — πόλεμονδ' ἴεν ἀμφι 920 λόφω 921 ὁ μὲν — μέλαν ζόφ. οἱ δ' 922 *Qu. IIII p. 6 av.* 923 λοιβῆισί 924 οἱ δ' ἀνὰ — ἐκδεβαλ. 925 πίσματ' ἐν αιγιαλῶι 926 χ.υτλα *c. ras.* 927 |σόωι 928 μῆλ' ἔφλ. 929 δε — |ρωι 930 οἵ γ'

COD. GUELF. 913 ἀψ ἀνιὼν δὴ γ. συνελήλυθεν |κλῆϊ 914 |νος ἰῶ, κ. 915 |τή 917 λισσομένη τ. π. ὁμηθέας — |σθαι 919 ἐὼν, — πόλεμόνδ' — ἀμφὶ δὲ |λή 921 ῥ' ὁ μὲν αὖθις ἔδ. μέλαν ζ. οἵ δ' 922 τούς δ' 923 |ψος, λ. 924 οἱ δ' ἀνὰ — |σαν κ δὲ 925 αἰγιαλω, σθ. — |ντο 926 χύτλα τέ — |ντο κ. 927 ἄνδιχά δ' — χύτλω νη. *ma. pr.* 928 μῆλ' ἔφλ. 928 |μάμενοι, μ. — ἂν — |φεύς 929 δε 930 οἵ γ'

GRAMM. 915 προτ. ἀνεμέτρεον *schol. utr.* 926 χύτλά τέ οἱ χεύαντο κ. ἥ. ἔ. μῆλα *Et. M.* 816, 9. καὶ ἥγν. ἔ. μήλων *Et. M.* 345, 29.

EM. 921 μέλαν *etiam Vaticani libri praeter* 150, *Parisienses, alii. ediderunt Brunckius, Wellauerus, Lehrsius.* ὡς οἶμαι, κακῶς. μέγας αἰθήρ *est B* 567 *Δ* 642, μέγας βυθός *Δ* 1618. 928 μῆρ' ἔφλεγον *correxit Brunckius. codicem accedere negat Zieglerus, locum Δ* 433 *indicavit.*

νῆ' ἔπι· καδ δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο
ἐς πόδας ἀμφοτέρους· ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο
ἐντενές, ἠύτέ τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος
ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ φέρεται ταχύς, οὐδὲ τινάσσει
ῥιπήν, εὐκήλοισιν ἐνευδιόων πτερύγεσσιν.
καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς ἁλιμυρήεντος,
πρηϋτάτου ποταμοῦ, παρεμέτρεον, ᾧ ἔνι κούρη
Λητωίς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνῃ,
ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν.
νυκτὶ δ' ἔπειτ' ἄλληκτον ἐπιπροτέρωσε θέοντες
Σήσαμον αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνους,
Κρωβίαλον, Κρῶμνάν τε καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.
ἔνθεν δ' αὖτε Κάραμβιν ἅμ' ἠελίοιο βολῇσιν
γνάμψαντες παρα πουλὺν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρετμοῖς
Αἰγιαλὸν πρόπαν ἦμαρ ὁμῶς καὶ ἐπ' ἤματι νύκτα.
αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονός, ἔνθα Σινώπην,
θυγατέρ' Ἀσωποῖο, καθίσσατο, καί οἱ ὄπασσεν
παρθενίην Ζεὺς αὐτός, ὑποσχεσίῃσι δολωθείς.

COD. LAUR. 931 καδδ ἄρα　932 ἐσπόδ. — ἡ δ ἐσπέλ.　933 |νὲσ ἠΰτέτίσ　934 πνοιῆι φόρεται |χὺσ οὐδέτινάσσει　935 |πὴν　937 ὧι　938 |τωΐσ — |νηι　940 νυκτί τ' ἐπ. ἄ. ἐπὶ προτέρ.　941 |νούστε　942 κρωβίαλόν *poster. acc. del.* κρώμνάν τε　943 ἔνθα δ' (ἐν *supra scr. ma. sec.* ('*sic ead. man.*' *F*) — |λῆισιν　944 παραπουλ.　945 ὁμῶσ ἐπ' ἤματι　946 |νὸσ　947 ὄπασσε　948 |τὸσ |σίῃσι

COD. GUELF. 931 καδδ' ἄ.　932 ἣ δ'　933 |νὲς. ἠΰτε τίς　934 πνοιῆ φ. |χὺς. οὐδὲ　935 |πὴν, ἐυκήλ. — |γεσσι　936 |ντος　937 |μοῦ π. — ὦ　938 |τωῒς ἄγρ. — |βαίνη　939 ὑδάτοισι　940 νυκτί τ' ἔπ. ἄληκτον　941 σήσα μον — |νους　942 κρωβιαλον κρώμναν τε *gl.* πόλεις παφλαγονίας ἐν τε τῷ κυτωρῳ πολὺς φύεται πύξος　943 βολῆσι　944 παρὰ — |τμοῖς,　945 |λὸν. πρ. — |μῶς, καὶ　946 |νὸς. ἔνθα |πην　947 |ποιο κ. — ὄπασσε　948 |τὸς ὑπ.

GRAMM. 942 *integer iisdem cum accentt. ap. Steph. Byz. s. v.* Κρωβίαλος *p.* 387 *M.*; *Eustath. ad Il. B, p.* 362 *ed. Lips.* Κρώμναν τε κ. ὑ. Κύτωρον *Et. M.* 541, 34.　945 Αἰγιαλὸς προσεχὴς τῷ πόντῳ μετὰ τὴν Κάραμβιν ἄκραν ὡς δηλοῖ Ἀπολλώνιος *Eustath. ad Il. p.* 362 *Lips.*　946 *integer Et. M.* 157, 54.　947 *sqq. respicit schol. Dionys. Perieg.* 775.

EM. 940 νυκτὶ δ' *correxit O. Schneiderus.*　945 *ita cum Guelf. etiam Laur.* 16.

949 δὴ γὰρ ὅ μὲν φιλότητος ἐέλδετο· νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ
δωσέμεναι, ὅ κεν ᾖσι μετα φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἣ δέ ἑ παρθενίην ᾐτήσατο κερδοσύνῃσιν.
952 ὡς δὲ καὶ Ἀπόλλωνα παρήπαφεν εὐνηθῆναι
ἱέμενον, ποταμόν τ' ἐπι τοῖς Ἅλυν· οὐ δὲ μὲν ἀνδρῶν
τήνγέ τις ἱμερτῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσεν.
955 ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο ἀγαυοῦ Δηιμάχοιο
υἷες, Δηιλέων τε καὶ Αὐτόλυκος Φλογίος τε
τῆμος ἔθ', Ἡρακλῆος ἀποπλαγχθέντες, ἔναιον·
958 οἵ ῥα τόθ', ὡς ἐνόησαν ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν,
σφᾶς αὐτοὺς νημερτὲς ἐπέφραδον ἀντιάσαντες·
οὐ δ' ἔτι μιμνάζειν θέλον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐνι νηί,
961 ἀργεστᾶο παράσσον ἐπιπνείοντος, ἔβησαν.
τοῖσι δ' ὁμοῦ μετέπειτα θοῇ πεφορημένοι αὔρῃ
λεῖπον Ἅλυν ποταμόν, λεῖπον δ' ἀγχίρροον Ἶριν
964 ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός· ἤματι δ' αὐτῷ
γνάμψαν Ἀμαζονίδων ἕκαθεν λιμενηόχον ἄκρην.
ἔνθά ποτε προμολοῦσαν Ἀρητιάδα Μελανίππην

COD. LAUR. 949 ὁ μεν — |τῆι 950 ἥισι μεταφρ. (ἰθύοιεν *F*) 951 ἡ δέ — |σύνησιν 952 ὡσδεκαὶ 953 τ' επὶ — οὐδε 954 τήν γέτισ ἱμερτῆισιν ἀγκύνησι δάμ. 955 ἔνθαδὲ — δηϊμ. 956 δηϊλ. — |γίοστε 957 τῆμοσ ὅθ' ἡρακλῆος ἄπο πλ. (ἀποπλαγχθ. *dis. F*) 958 οἵ ρα τότ' ὡσ 959 σφὰσ 960 οὐδέτι — νηΐ 961 *Qu. IIII p. 7 adv.* παρ' ἄσσον ἐπὶ πν. 962 μετέειπειτα *corr.* θοῆι — αὔρηι 963 |μὸν λίπον δ' ἀγχίῤῥ.
964 |τῶι 965 λιμενήοχον 966 ποτὲ

COD. GUELF. 949 ὁ μὲν 950 |ναι ὅ 951 ἡ δέ 952 |φεν. εὐν. 953 |νον. ποτ. — οὐδὲ 954 τήν γέ τις ἱμερτῇσιν ἀγκοίνῃσι δ. 955 δηϊμάχοιο, 956 υἷες δηϊλ. 957 τῆμος. ὅθ' ἡρακλ. — |ον 958 |δρῶν 959 |ντες 960 οὐδέ τι μ. — ἐνὶ νηΐ 961 ἀργέσταο παρ' ἄσσον |τος ἔβ. *gl.* ἀργέστης βαρυτόνως δηλοῖ τὸν ἀπηλιώτην ἄνεμον. ὀξυτόνως δὲ τὸ ἐπιθετικὸν οἷον αργεσταο νοτοιο αντι τοῦ λευκοῦ. 962 μετ' ἔπειτα — αὔρῃ,
963 ἄλυν |μὸν. λ. — |ῤῥοον 964 |νὸς· ἤματί δ' αὐτῶ 965 λιμενηόχων *ma. pr., corr.* |όχον 966 ἔνθα ποτὲ προμιλοῦσαν — |πην,

GRAMM. 961 Ἀργέσταο παρ' ἄσσον ἐπιπν. ἔβησαν *Et. M.* 136, 26. 963 ποταμὸν ἀγχίροον Ἶριν *Et. M.* 475, 44. 965 *integer cum quattuor sequentibus ap. Tzetz. ad Lycophr.* 1327. Λιμενήοχος ἄκρα, ἡ Ἡράκλειος ἄκρα *Et. M.* 566, 30. λιμενίοχος *Et. M.* 432, 27; *schol. Paris.*

EM. 957 *versus principium coniectura.*

ἥρως Ἡρακλέης ἐλοχήσατο, καί οἱ ἄποινα
Ἱππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐγγυάλιξεν
ἀμφὶ κασιγνήτης· ὃ δ' ἀπήμονα πέμψεν ὀπίσσω.
τῆς οἵγ' ἐν κόλπῳ, προχοῇς ἔπι Θερμώδοντος,
κέλσαν, ἐπεὶ καὶ πόντος ὀρίνετο νισσομένοισιν.
τῷ δ' οὔτις ποταμῶν ἐναλίγκιος, οὐ δὲ ῥέεθρα
τόσσ' ἐπὶ γαῖαν ἵησι παρ' ἐξ ἕθεν ἄνδιχα βάλλων.
τετράδος εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν, εἴ τις ἕκαστα
πεμπάζοι· μία δ' οἴη ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή.
ἣ μέν τ' ἐξ ὀρέων κατανίσσεται ἤπειρον δὲ
ὑψηλῶν, ἅτε φασὶν Ἀμαζόνια κλείεσθαι.
ἔνθεν δ' αἰπυτέρην ἐπικίδναται ἔνδοθι γαῖαν
ἀντικρύ· τῷ καί οἱ ἐπίστροφοί εἰσι κέλευθοι·
αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη, ὅπῃ κύρσειε μάλιστα
ἠπείρου χθαμαλῆς, εἰλίσσεται· ἣ μὲν ἄπωθεν,
ἣ δὲ πέλας· πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι ἔασιν,
ὅππῃ ὑπεξαφύονται· ὃ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα παύροις
Πόντον ἐς Ἄξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄκρην.
καί νύ κε δηθύνοντες Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν
ὑσμίνην, καὶ δ' οὔ κεν ἀναιμωτί γ' ἐρίδηναν, —
οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπήτιδες, οὐ δὲ θέμιστας

COD. LAUR. 969 ἀμφὶ 970 οἵ γ' — |πωι προχοαῖσ ἐπὶ 971 νισομέν. 972 τῶι — ἐνα.λίγκ. *c. ras.* οὐδὲ 973 τόσσ ἐπὶ γ. ἵησι πάρ ἐξ 974 τετράκισ εἰσ 976 ἡ μέντ' — κατανείσεται (κατανείσατο *F*) ἤπειρονδὲ 977 ἅτεφασιν 979 τῷ καί οἱ ἐπί στρ. 980 ἄλλῃ ὅπῃ 981 ἡ μὲν 982 ἡ δὲ 983 ὅπῃ *corr. ma. sec.* ὅππῃ 984 ἐσάξειν. 987 οὐγαρ — μαλ ἐπητέεσ οὐ δεθέμιστ.

COD. GUELF. 967 |το. καί 969 ἀμφὶ καισιγν. *corr.* ὃ δ' 970 οἵ γ' ἐν |πω, προχοαῖς ἐπι 971 |σαν ἐπεὶ |νοισι. 972 τῶ — ἐναλίγγιος. οὐδὲ 973 ἐπὶ 974 τετράκις εἰς 975 |γή *gl.* πεμπάζειν αἰολικῶς τὸ δια πέντε ἀριθμεῖν 976 ἡ μέν — ἠπειρόνδε, 977 |λῶν. ἅ τε — |σθαι 979 |κρὺ· τῷ, καί 980 αἰεὶ δ' ἄλυδις ἄλλη ὅπη 981 |λῆς εἰλίσσεται· ἡμὲν |θεν 982 ἠδὲ π. — ἔασσιν 983 ὅππη — ὃ δ' — ἄμμιγαπαύρας 984 ἐς εὔξεινον κ. 985 καὶ νύ 986 |νην· καὶ — |ναν 987 ἐπητέες οὐδὲ

EM. 974 τετράδος *coniectura.* 984 ὑπερεύγεται ἄχνην *temptavit Ruhnkenius propter locos quosdam Dionysii Periegetae, qui aliam Apollonii recensionem usurpavisse videtur.* κυρτὴ ἄκρη *erit* λιμενηόχος. 987 μάλ' ἐπήτιδες *corr. cl. Lobeckius Elem. pathol. I p.* 484, 7.

988 *τίουσαι πεδίον Δοιάντιον ἀμφενέμοντο·*
ἀλλ' ὕβρις στονόεσσα καὶ Ἄρεος ἔργα μεμήλει·
δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Ἄρεος Ἁρμονίης τε
991 *νύμφης, ἥτ' Ἄρηι φιλοπτολέμους τέκε κούρας,*
ἄλσεος Ἀκμονίοιο κατα πτύχας εὐνηθεῖσα —
εἰ μὴ ἂρ ἐκ Διόθεν πνοιαὶ πάλιν ἀργεστᾶο
994 *ἤλυθον. ἧ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπεν ἀκτήν,*
ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ὡπλίζοντο.
οὐ γὰρ ὁμηγερέες μίαν ἀμ πόλιν, ἀλλ' ἀνα γαῖαν
997 *κεκριμέναι κατα φῦλα διάτριχα ναιετάασκον·*
νόσφι μὲν αἵδ' αὐταί, τῇσιν τότε κοιρανέεσκεν
Ἱππολύτη, νόσφιν δὲ Λυκάστιαι ἀμφενέμοντο,
1000 *νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδήσιαι. ἤματι δ' ἄλλῳ*
νυκτί τ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρα γαῖαν ἵκοντο.
τοῖσι μὲν οὔτε βοῶν ἄροτος μέλει, οὔτέ τις ἄλλη
1003 *φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος· οὐ δὲ μὲν οἵγε*

COD. LAUR. 989 ἄρεωσ ἔργα μέμηλεν (μέμελεν *F*) 990 |νίηστε 991 ἥ τ' ἄρηϊ 992 καταπτύχ. 993 εἰ μὴ διόθεν πν. π. ἀργεστάοιο 994 ἡ δ ἀνέμ. (ἀνέμω *F*) — κάλλιπον ἄκρην 995 θεμισκύριαι (|κυρίαι *F*) 996 οὐγαρ — ἀμπόλιν — ἀναγαῖαν 997 καταφῦλα 998 μὲν αἳ δ' αὖτε ^{vι} (*'sic. ead. man.'* *F*) τῇισιν ^{.λη.} 1000 *Qu. IIII p. 7 av.* |λοι χα.δή..σιαι *c. rass., syll. supra scr. a ma. sec.* (*'sic ex correctione, longiori verbo eraso. In cod. enim est'* χα....δή....σιαι *F*) — ἄλλωι 1001 νυκτί *utr. acc.* — παραγ. 1002 οὔτέτισ 1003 (φοιταλιὴ *F*) — οὐδεμὲν οἵ γε

COD. GUELF. 988 |σαι, πεδ. — |ντο 989 |γα μέμηλε· 991 |φης· ἥ τ' ἄρηϊ — |ρας 992 κατὰ — |θεῖσα, 993 εἰ μὴ διόθεν πν. π. ἀργέσταο 994 |θον οἵ δ' |μω π. κάλλιπον ἄκρην 995 |ντο 996 ἄμπολιν, ἅ *in ras.* 997 κατὰ φ. διατρίχα 998 μὲν, αἵδ' αὐταὶ. τ. 999 |λύτη· νόσφι δὲ — |ντο 1000 |λοι χαλδήσιαι — |λω 1001 |μένη, χαλ. παρὰ 1002 τοῖσιν οὔτε 1003 οὐδε μὲν οἵ γε

GRAMM. 988 Δοιάντιον πεδίον νέμονται *Et. M.* 289, 16. 992 Ἀκμόνιον ἄλσος *Steph. Byz. s. v.* Ἀκμονία *p.* 60 *M.* 995 *integer Et. M.* 445, 31.

EM. 989 μεμήλει *correxit Brunckius probante Lehrsio Quaest. epp. p.* 275. 993 ἄρ *adiecit Stephanus, quod Vat.* 150 *habuisse videtur.* 994 *pronominis* ἧ *idem usus de eadem re Odyss. N* 81 *I* 70. κάλλιπον *libri omnes qui innotuerunt.* ἀκτήν *Brunckius dedit secundum A* 559.

1004 ποίμνας ἐρσήεντι νομῷ ἔνι ποιμαίνουσιν.
ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες
ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον· οὐ δέ ποτέ σφιν
1007 ἠὼς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῇ
λιγνύϊ καὶ καπνῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσιν.
τοὺς δὲ μετ' αὐτίκ' ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
1010 γνάμψαντες σώοντο παρεξ Τιβαρηνίδα γαῖαν.
ἔνθ' ἐπεὶ ἄρ κε τέκωνται ὑπ' ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες,
αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνι λεχέεσσι πεσόντες,
1013 κράατα δησάμενοι· ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ
ἀνέρας, ἠδὲ λοετρὰ λεχώια τοῖσι πένονται.
Ἱρὸν δ' αὖτ' ἐπι τοῖσιν ὄρος καὶ γαῖαν ἄμειβον,
1016 ᾗ ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσιν
μόσσυνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
ἀλλοίη δὲ δίκη καὶ θέσμια τοῖσι τέτυκται.
1019 ὅσσα μὲν ἀμφαδίῃ ῥέζειν θέμις, ἢ ἐνι δήμῳ,
ἢ ἀγορῇ, τάδε πάντα δόμοις ἔνι μηχανόωνται·
ὅσσα δ' ἐνι μεγάροις πεπονήμεθα, κεῖνα θύραζε

COD. LAUR. 1004 νομῶι 1005 ἀλλασιδ. 1006 οὐδέποτέσφιν 1007 ἀλλα |νῆι 1008 λιγνύϊ.. *c. ras.* — |νῶι 1009 τοὺσδὲ μ. αυτ. ἔπειτα 1010 παρὲξ τιβ. 1011 ἔνθ ἐπ. — ὑπανδρ. 1012 ἐνιλεχ. 1013 κρά(τα)αδησάμ. — |δῆι 1014 |χώϊα 1015 ἱερὸν δ' αὖτ ἐπὶ 1016 *vers.* (*abest F*) *in marg. scr. a ma. sec.* ἧι — ἀν οὔρεα |τάουσι 1017 δ αὐτοὶ 1019 μεν |δίηι — ἐνιδήμωι 1020 αγορῆι τ. πάντα.. *c. ras.*

COD. GUELF. 1004 ἐρσήεντι νομῶ — |σιν 1005 σιδηροφόρων — ντες, 1006 |σιον. οὐδέ 1007 |νῆ 1008 |πνῶ — ὀτλεύουσι. 1010 |τες, σ. παρὲξ τ. 1011 γυναικες, 1012 ἐνὶ — πεσοντες 1013 ταί δ' — ἐδωδῆ, 1014 |ρας. ἠδὲ — |ϊα 1015 ἱερόν δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσι κε γαῖαν ἄμειβον ἧ ἔνι, 1016 (ᾗ ἔνι *deest*) μ. ἀ. οὔρ. ναιετάουσι μόσυνας 1017 (μόσσ. *deest*) καί δ' αὐτοί γε ἐπ. ἔνθεν ἔασσιν. 1018 |κται 1019 ἀμφαδίην ῥ. |μις ἢ ἐνὶ |μω 1020 |ρῆ, τ. 1021 δ' ἐνὶ μεγάροισι πεπονήμεθα κ.

EM. 1005 λατομέοντες *malebat O. Schneiderus.* 1010 παρεξ, *verbi particula synthetica in tmesi et anastrophe posita*, ξ *servare in libris videtur quia ante caesuras legitimas versus Apoll. idem fere fit, quod in fine versuum. Etiam dativi prim. decl. in* αις *illis potissimum sedibus videntur tradi, reliquis in* ῃς *aut* ῃσι. 1015 Ἱρόν *corr. Schneiderus.* δ' αὖτε *est* Δ 1197, 1221, 1250, *alibi.* 1019 ἀμφαδίην *plerique maluerunt. Brunckii iudicium tuetur Köchlyus ad Quint.* B 86.

1022 ἀψεγέως μέσσῃσιν ἐνι ῥέζουσιν ἀγυιαῖς.
οὐ δ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος, ἀλλὰ σύες ὧς
φορβάδες, οὐδ' ἠβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας,
1025 μίσγονται χαμάδις ξυνῇ φιλότητι γυναικῶν.
αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων
ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει,
1028 σχέτλιος. ἢν γάρ που τι θεμιστεύων ἀλίτηται,
λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσιν.
τοὺς παραμειβόμενοι καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν
1031 νήσου Ἀρητιάδος τέμνον πλόον εἰρεσίῃσιν
ἠμάτιοι· λιαρὴ γὰρ ὑπο κνέφας ἔλλιπεν αὔρη.
ἤδη καί τιν' ὕπερθεν Ἀρήιον ἀίσσοντα
1034 ἐνναέτην νήσοιο δι' ἠέρος ὄρνιν ἴδοντο,
ὅς ῥα τιναξάμενος πτέρυγας κατα νῆα θέουσαν
ἧκ' ἐπι οἱ πτερὸν ὀξύ· τὸ δ' ἐν λαιῷ πέσεν ὤμῳ
1037 δίου Ὀιλῆος· μεθέηκε δὲ χερσὶν ἐρετμὸν
βλήμενος· οἳ δὲ τάφον πτερόεν βέλος εἰσορόωντες.
καὶ τὸ μὲν ἐξείρυσσε παρεδριόων Ἐρυβώτης,
1040 ἕλκος δὲ ξυνέδησεν, ἄπο σφετέρου κολεοῖο
λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον· ἐκ δ' ἐφαάνθη
ἄλλος ἐπι προτέρῳ πεποτημένος· ἀλλά μιν ἥρως

COD. LAUR. 1022 μεσσῃσιν 1023 οὐδ' 1025 ξυνῆι 1026 ἐνυψίστωι β. μόσσυνη θ. 1028 ἢν *acc. corr.* γάρ πουθεμι-στεύων (μειβο. *supra*) 1029 |μῶι 1030 παραμισόμενοι *supra scr. ma. sec.* (γρ διερή *supra*) ('*sic al. man.*' *F*) 1031 |σίῃισιν 1032 λιαρὴ (*sic al. man.*' *F*) — ὑπὸ 1033 ἤδη — ή *in* ἀρήϊον *in ras.* ἀΐσσ. 1035 ὅσρα — κατάνῆα 1036 ἐπί οἱ — |ξύ· τῶ *corr.* τὸ |ῶι — |μωι 1037 οἰ.λῆοσ *c. ras.* 1038 οἱ δὲ 1040 *Qu. IIII p. 8 adv.* ἀπὸ 1041 κατήορον. ἐκδεφαάνθη 1042 ἐπὶ προτέρωι

COD. GUELF. 1022 |σιν ἐνιρέζουσιν |αῖς 1023 οὐδ' — |ος· ἀλλὰ, σ. ὧς 1024 |δες οὐδ' 1025 ξυνῆ — |κῶν 1026 |στω — |νι θοάσσων 1027 θειείας πολ. — |ζει 1028 γάρ που τε θεμιστάων 1029 |μῶ μιν — ἔχουσι. 1030 τοὺς, παραμειβόμενοι. καὶ 1032 |ρη 1033 |ϊον ἀΐσσ. 1034 |ντο 1035 κατὰ — |σαν, 1036 ἐπὶ οἱ πτ. ὀξὺ· τόδ' ἐν |ῶ — |μω 1037 οἰλῆος μ. — |τμόν 1038 οἱ δὲ — |ντες, 1039 ἐξείρυσε 1040 |σεν ἄπο 1041 δε |θη, 1042 |τέρω

Εὐρυτίδης Κλυτίος — πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα,
ἧκε δ' ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος — εὖτ' ἄρ ἐπέπτη,
πλῆξεν· δινηθεὶς δὲ θοῆς πέσεν ἀγχόθι νηός.
τοῖσιν δ' Ἀμφιδάμας μυθήσατο, παῖς Ἀλεοῖο
„νῆσος μὲν πέλας ἧμιν Ἀρητιάς· ἴστε καὶ αὐτοὶ
τοῦσδ' ὄρνιθας ἰδόντες. ἐγὼ δ' οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς
τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκβασιν. ἀλλά τιν' ἄλλην
μῆτιν πορσύνωμεν ἐπίρροθον, εἴ κ' ἐπικέλσαι
μέλλετε, Φινῆος μεμνημένοι, ὡς ἐπέτελλεν.
οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης, ὁπότ' ἤλυθεν Ἀρκαδίην δέ,
πλωίδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας ἔσθενε λίμνης
ὤσασθαι τόξοισι· τὸ μέν τ' ἐγὼ αὐτὸς ὄπωπα.
ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλατάγην ἐνι χερσὶ τινάσσων
δούπει ἐπι σκοπιῆς περιμήκεος· αἳ δ' ἐφέβοντο
τηλοῦ, ἀτυζηλῷ ὑπο δείματι κεκληγυῖαι.
τῶ καὶ νῦν τοίην τίν' ἐπιφραζώμεθα μῆτιν·
αὐτὸς δ' ἂν τὸ πάροιθεν ἐπιφρασθεὶς ἐνέποιμι.
ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας,

COD. LAUR. 1043 κλύτιοσ προ 1044 βέλοσ αὐτὰρ ἔπειτα 1047 |τιὰσ 1048 τοὺσδ' — οὐκέλπομαι 1050 (ἐπίῤῥοτον, εἰ F) εἴ κ' 1051 μέλλεται φ. — ὧσ 1052 οὐδεγὰρ — ἀρκαδίηνδὲ 1053 πλωΐ..δασ c. ras. — στυ^μ^φαλλίδασ *litt. supra ascr. ma. sec.* (στυμφαλλίδασ *F*) 1055 ἐνὶ 1056 ἐπὶ — αἱ δὲ φέβοντο 1057 |λῶι ὑποδείμ. 1058 τῷ 1060 |λῆισιν

COD. GUELF. 1043 κλύτιος προ γαρ *accentus add. ma. sec.* |ξα 1044 βέλος. αὐτὰρ ἔπειτα 1045 |ξεν διν. 1046 *maiore prima litt.* |το παῖς 1047 ἡμῖν |ἀς. ἴστε και αὐτοί, 1048 τούσδ' — ἐγώ δ' — ἰούς 1050 |θον· εἴ 1051 |τε φ. |νοι ὡς 1052 |ης ὁπ. — ἀρκαδίηνδε 1053 |ΐδας — στυμφαλλίδας 1054 |σι. τὸ — |πα 1055 γ *in* ὄγε *in ras.* — ἐνὶ χ. |σσων, *gl.* πλατ.] κρόταλον 1056 αἱ δὲ φέβοντο 1057 |λῶ — |γυῖαι 1058 τῶ, καὶ ν. — |τιν 1059 αὐτός δ' ἂν τοπάρ. — |μι

GRAMM. 1053 *integer ap. Cramer. Anecd. Paris IIII p.* 16. Στυμφαλίδας *Et. M.* 567, 15; 731, 40. 1055 χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χ. τ. Δούπει *Et. M.* 674, 38.

EM. 1044 *locus vixdum coniectura satis emendatus.* αὐτίκ' ἔπειτα *temptaverat Aug. Matthiae:* εἶθαρ ἔπειτα *O. Schneiderus.* ἔπειτα *pro* παραυτίκα, τάχιστα *acceptum apud schol. Il.* Σ 357 *et Hesych. Ap.* B 558? 1058 *accentus encliticae ex utroque nostro libro convenit cum praecepto Hermanni de em. r. p.* 67, 68 *et Buttmanni gr. gr. I p.* 124.

ἡμίσεες μὲν ἐρέσσετ' ἀμοιβαδίς, ἡμίσεες δὲ
δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσετε νῆα.
αὐτὰρ πασσυδίῃ περιώσιον ὄρνυτ' ἀυτὴν
ἀθρόοι, ὄφρα κολῳὸν ἀηθείῃ φοβέωνται
νεύοντάς τε λόφους καὶ ἐπήορα δούραθ' ὕπερθεν.
εἰ δέ κεν αὐτὴν νῆσον ἱκώμεθα, δὴ τότ' ἔπειτα
σὺν κελάδῳ σακέεσσι πελώριον ὄρσετε δοῦπον."
ὣς ἄρ ἔφη· πάντεσσι δ' ἐπίρροθος ἥνδανε μῆτις.
ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο
δεινὸν λαμπομένας, ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο
φοινίκεοι. καὶ τοὶ μὲν ἀμοιβήδην ἐλάασκον,
τοὶ δ' αὖτ' ἐγχείῃσι καὶ ἀσπίσι νῆ' ἐκάλυψαν.
ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνήρ,
δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ,
ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν·
ὣς οἵγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν.
οἵη δὲ κλαγγὴ δήου πέλει ἐξ ὁμάδοιο
ἀνδρῶν κινυμένων, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες,
τοίη ἆρ ὑψόθι νηὸς ἐς ἠέρα κίδνατ' ἀυτή·
οὐ δέ τιν' οἰωνῶν ἔτ' ἐσέδρακον. ἀλλ' ὅτε νήσῳ

COD. LAUR. 1061 ἐρέσσετ' (σ) *litt. superne ascr. ma. sec.* |δισ 1062 τεξυστ. 1063 |δύηι — ὄρνυτ ἀϋτ. 1064 |λωιὸν |θείηι φοβέονται 1065 τάστε — δούρατ' ὕπ.. *gl.* ἐπήορα] ἐπηρμένα 1067 |δωι ὄρσετε (α) *litt. supra scr. ma. sec.* (*'sic al. man.' F*) 1068 ὃ ἐπίρρ. (ἐπίρροτοσ *F*) · 1069 ἀμφιδεχαλκέασ κόρ. |λῆισιν 1070 δελόφοι 1072 δ' αὐτ ἐγχείηισι 1073 ὣσ δ' ὅτετισ |μωι καταρέψεται — |νὴρ 1074 |ΐην 1076 *gl.* συναρτ.] συναρμόσαντεσ 1077 δηΐου 1079 *Qu. IIII p. 8 av.* ἄρ' — ἀϋτ. 1080 οὐδέτιν' — ἔτ ἐσέδρακον' — |σωι

COD. GUELF. 1061 |δὶς, ἡμ. δέ 1063 πανσυδίη — ἀϋτήν 1064 ἀθρόοι. ὄ. κολωὸν ἀηθείη 1066 ὴν *in* αὐτὴν *in ras.* 1067 |δω — ὄρσατε 1068 *mai. prima litt.* ἄρ' 1069 ἀμφὶ δὲ χαλκέας κ. 1070 |μένας· ἐπι δὲ 1071 τοὶ, μὲν — |σκον· 1072 τοί δ' — |ησι — νῆα κάλυψαν 1073 *in marg.* π (εή) κερώμω — |νήρ 1074 |τος. ἀγλαΐην τε, καὶ 1075 ἄλλω — ἐπαμοιβὶς ἄρηρεν; 1076 οἵ γ' — συναρτύσαντες 1077 δηΐου τέλει ἐξ 1078 |νων ὁπ. — |γγες; 1079 εἰς ἠέρε *ma. pr. corr.* — ἀϋτή. 1080 οὐδέ τε οἰων. — |κον, ἀλλ' — |σω.

GRAMM. 1071 καὶ τοὶ μὲν ἀμοιβηδὴν ἐλάασκον *Et. M.* 85, 45. 1075 ἄλλος ὁμῶς ἐπ. ἄνηρεν *Et. M.* 85, 47.

χρίμψαντες σακέεσσιν ἐπέκτυπον, αὐτίκ' ἄρ οἵγε
μυρίοι ἔνθα καὶ ἔνθα πεφυζότες ἠερέθοντο.
ὡς δ' ὁπότε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέηκε χάλαζαν
ἐκ νεφέων ἀνά τ' ἄστυ καὶ οἰκία, τοὶ δ' ὕπο τοῖσιν
ἐνναέται κόναβον τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες
ἧνται ἀκήν, ἐπεὶ οὔ σφε κατέλλαβε χείματος ὥρη
ἀπροφάτως, ἀλλὰ πρὶν ἐκαρτύναντο μέλαθρον·
ὣς πυκινὰ πτερὰ τοῖσιν ἐφίεσαν ἀίσσοντες
ὕψι μάλ' ἂμ πέλαγος περάτης εἰς οὔρεα γαίης.
τίς γὰρ δὴ Φινῆος ἔην νόος, ἐνθάδε κέλσαι
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον; ἢ καὶ ἔπειτα
ποῖον ὄνειαρ ἔμελλεν ἐελδομένοισιν ἱκέσθαι;
υἷες Φρίξοιο μετα πτόλιν Ὀρχομενοῖο
ἐξ Αἴης ἐνέοντο παρ' Αἰήταο Κυταίου
Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄρωνται
πατρός· ὃ γὰρ θνήσκων ἐπετείλατο τῆνδε κέλευθον.
καὶ δὴ ἔσαν νήσοιο μάλα σχεδὸν ἤματι κείνῳ.
Ζεὺς δ' ἀνέμου βορέαο μένος κίνησεν ἄηναι,
ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο·
αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσεν
τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσιν·
νυκτὶ δ' ἔβη πόντον δὲ πελώριος, ὦρσε δὲ κῦμα
κεκληγὼς πνοιῇσι· κελαινὴ δ' οὐρανὸν ἀχλὺς
ἄμπεχεν, οὐ δέ πῃ ἄστρα διαυγέα φαίνετ' ἰδέσθαι

COD. LAUR. 1081 αὐτίκαρ' οἵ γε 1084 ἐκνεφ. — ὑπὸ 1085 ὑπερεισαΐοντ. 1086 οὔσφι κατ. 1088 αἴσσ. 1089 ἀμπέλ. 1093 μετὰ 1094 ἐνέποντο 1096 ὁ γὰρ — τήνδε 1097 μάλασχεδὸν — |νωι 1100 ἠμάτιοσ (ο supra σ) 1103 πνοιῆισι 1104 οὐδέπηι

COD. GUELF. 1081 ἄρ' οἵ γε, 1082 |τες, ἠερέθοντο 1083 in marg. π (εή supra) 1084 τοί δ' ὑπὸ 1086 |κὴν· ἐ. οὔ σφι 1087 |τως. ἀ. — |θρον 1088 |σαν, αἴσσ. ma. sec. 1089 ἂμ πέλ. — εἰς οὔατα γ. 1090 |ος ἐνθ. 1091 |λον· ἦ 1093 μετὰ 1094 αἴης ἐνέμοντο, παρ' 1096 |τρὸς· — τῆνδε |θον 1097 κείνω 1098 ζεύς δ' — |ναι 1100 φῦλλ' ἐτίνασσε 1101 |μόνεσσι. 1102 νυκτί δ' — πόντονδε |ριος. ὦ. 1103 κελαίνη δ' — |χλύς 1104 |χεν. οὐδέ πη

EM. 1086 σφε *e codd. Parisiensibus scripsit Brunckius.* 1094 ἐνέοντο *Stephanus edidit, fortassis cum libris Parisiensibus.*

1105 ἐκ νεφέων, σκοτόεις δὲ περὶ ζόφος ἠρήρειστο.
οἱ δ' ἄρα μυδαλέοι, στυγερὸν τρομέοντες ὄλεθρον,
υἱῆες Φρίξοιο φέρονθ' ὕπο κύμασιν αὔτως.
1108 ἱστία δ' ἐξήρπαξ' ἀνέμου μένος, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
νῆα διάνδιχ' ἔαξε τινασσομένην ῥοθίοισιν.
ἔνθα δ' ὑπ' ἐννεσίῃσι θεῶν πίσυρές περ ἐόντες
1111 δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου, οἷά τε πολλὰ
ῥαισθείσης κεκέδαστο θοοῖς συναρηρότα γόμφοις.
καὶ τοὺς μὲν νῆσόν δέ, παρ' ἐξ ὀλίγον θανάτοιο,
1114 κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον ἀσχαλόωντας.
αὐτίκα δ' ἐρράγη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὗε δὲ πόντον
καὶ νῆσον καὶ πᾶσαν ὅσην κατεναντία νῆσον
1117 χώρην Μοσσύνοικοι ὑπέρβιοι ἀμφενέμοντο.
τοὺς δ' ἄμυδις κρατερῷ σὺν δούρατι κύματος ὁρμὴ
υἱῆας Φρίξοιο μετ' ἠιόνας βάλε νήσου
1120 νύχθ' ὕπο λυγαίην· τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ
λῆξεν ἅμ' ἠελίῳ· τάχα δ' ἐγγύθεν ἀντεβόλησαν
ἀλλήλοις, Ἄργος δὲ παροίτατος ἔκφατο μῦθον
1123 „ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐποψίου, οἵτινές ἐστε

COD. LAUR. 1105 περι — ἠρήρειτο 1106 οἵ δ ἄρα 1108 δ ἐξ. — καὶ αὔτωσ 1110 ὑπεννεσίῃσι — πίσυρεσπερ ἐόντ. 1113 νῆσονδὲ παρεξ 1114 κῦματα *corr.* 1115 ὗε δὲ *post* 1216 *a ma. sec. insertus vers.* νῆσόν τ' ἤπειρόν τε περαίησ ἀγχόθι νήσου 1118 *Qu. V p.* 1 *av.* ἄμυδισ |ρῶι συνδούρ. — ὁρμῆ. *corr.* |μή. 1119 ἠϊόν. 1120 ὑπὸ — το δὲ — ἐκδιὸσ 1121 |λίωι — ἀντεβόλησεν (*'sic al. man.' F*) 1122 ἄργὸσ *poster. acc. eraso* 1123 πρὸσ — οἵτινεσ *gl.* ἐποψ.] τοῦ ἐπόπτου

COD. GUELF. 1105 |ων. σκ. 1106 οἵ δ' — |λέοι στ. — |θρον 1107 |ξοιο, φ. 1108 ἱστ. δ' ὑπεξήρπαξεν ἀν. |νος. ἠδὲ καὶ αὔτως 1109 τινασσομένη *ma. pr.* |σιν 1111 οἷα τε πολλά 1112 ῥαισθείδης 1113 τοὺς, μὲν νῆσονδὲ παρὲξ ὀλ. |τοιο, 1115 |τος. ὗε 1116 |σον· καὶ *post. h. v. ins.* νῆσον τ' *rell. ut in Laur.* 1118 ὁρμή 1119 ἠϊόν. 1120 ὕπο " 1122 |λοις. ἄργ. — |θον. 1123 οἵτινες ἐστέ,

GRAMM. 1120 καὶ Ὅμηρος, Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην *Et. M.* 571, 21.

EM. 1107 φέροντ' ἐπι *necessarium putabat O. Schneiderus.* 1108 καὶ αὐτήν *Brunckius dedit probante Zieglero. potest temptari* ἡ δὲ καταιγίς, *vel* ἠδὲ κατ' ἄκρης *ex Od. E* 313. 1113, 1114 *eliminandos aut loco* 1118, 1119 *ponendos censet v. cl. Bernhardyus.*

ἀνδρῶν, εὐμενέειν τε καὶ ἀρκέσσαι χατέουσιν.
πόντῳ γὰρ τρηχεῖαι ἐπιβρίσασαι ἄελλαι
νηὸς ἀεικελίης δια δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν,
ᾗ ἔνι πείρομεν οἶμον ἐπι χρέος ἐμβεβαῶτες.
τούνεκα νῦν ὑμέας γουναζόμεθ', αἴ κε πίθησθε,
δοῦναι ὅσον τ' εἶλυμα περι χροός, ἠδὲ κομίσσαι
ἀνέρας οἰκτείραντας ὁμήλικας ἐν κακότητι.
ἀλλ' ἱκέτας ξείνους Διὸς εἵνεκεν αἰδέσσασθε
Ξεινίου Ἱκεσίου τε. Διὸς δ' ἄμφω ἱκέται τε
καὶ ξεῖνοι. ὃ δέ που καὶ ἐπόψιος ἄμμι τέτυκται."
τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως ἐρέεινεν,
μαντοσύνας Φινῆος ὀισσάμενος τελέεσθαι
„ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέξομεν εὐμενέοντες.
ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ἐτήτυμον, ὁππόθι γαίης
ναίετε, καὶ χρέος οἷον ὑπειρ ἅλα νεῖσθαι ἀνώγει,
αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτὸν ἠδὲ γενέθλην."
τὸν δ' Ἄργος προσέειπεν ἀμηχανέων κακότητι
„Αἰολίδην Φρίξόν τιν' ἀφ' Ἑλλάδος Αἶαν ἱκέσθαι
ἀτρεκέως, δοκέω, που ἀκούετε καὶ πάρος αὐτοί,
Φρίξον, ὅτις πτολίεθρον ἀνήλυθεν Αἰήταο,

COD. LAUR. 1124 |νέειντε — |τέουσι 1125 |ται 1126 διαδούρ. 1127 ῆι ἔνι τειρόμενοι ἄμ (ἄμ' ἐπὶ *F*) ἐπὶ 1128 νῦν ἡμέασ 1129 ὅσον θ' εἶλυμα π. χρυὸσ 1131 (αἰδήσασθε *dis. F*) 1132 |σίουτε· διὸσ ἄμφω *postm. add.* δ' 1133 ὅ..δέ *c. ras. gl.* ἐπόψ.] ἐποπτησ 1134 δ αὖτ' — ἐρέεινε 1135 φι.νῆοσ ὀϊσσ. 1137 ἀλλάγε — |μον ὦπποθι 1138 ὑπεὶρ 1141 φρίξον 1142 αὐτοί *utr. acc.*

COD. GUELF. 1124 |δρῶν. ἐμμενέειν *corr. ma. sec.* — χατέουσι 1125 πόλιτε γὰρ τρηχεῖαι (ηχεῖ *in ras*) — αέλλαι, 1126 διὰ δοῦρα παντ ἐκέδασσαν 1127 ἔνι τειρόμενοι ἄμ' ἐπι 1128 |μεθ' αἴ — |σθε 1129 ὅσον θ' εἶλ. π. χροὸς ἠδὲ 1131 |νους, διὸς 1133 καὶ ξένοι· ὃ δέ — |κται 1134 τόν δ' — ἐρέεινε, 1135 ὀϊσσ. 1136 |ντες 1137 ἀλλάγε μοι — |μον ὥς ποθι γ. 1138 |τε· καὶ χρεῖος οἷον ὑπεὶρ — |γει 1141 |δος, αἶαν 1142 |ως δοκέω π. — |τοί 1143 |ταο

GRAMM. 1129 εἶλυμα *Et. M.* 299, 53; 378, 25.

EM. 1127 *coniectura posita est.* πείρειν πλόον B 775, κέλευθον *Hom.* πείρομεν οἶδμα ἐπι χρ. *J. H. Vossius ad Aratum*, πείρομεν οἶδμα κατα χρ. *Köchlyus*, πείρομεν ἄμμιγ' ἐπι χρ. *Zieglerus suaserunt.* 1137 ὁππόθι *Brunckius emendaverat.*

κριοῦ ἐπεμβεβαώς, τόν ῥα χρύσειον ἔθηκεν
Ἑρμείας· κῶας δὲ καὶ εἰσέτι νῦν κεν ἴδοισθε
πεπτάμενον λασίοισιν ἐπι δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.
τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρρεξεν ἑαῖς ὑποθημοσύνῃσιν
Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διί. καί μιν ἔδεκτο
Αἰήτης μεγάρῳ, κούρην τέ οἱ ἐγγυάλιξεν
Χαλκιόπην ἀνάεδνον ἐυφροσύνῃσι νόοιο.
τῶν ἐξ ἀμφοτέρων εἰμὲν γένος. ἀλλ' ὃ μὲν ἤδη
γηραιὸς θάνε Φρίξος ἐν Αἰήταο δόμοισιν·
ἡμεῖς δ' αὐτίκα πατρὸς ἐφετμάων ἀλέγοντες
νεύμεθ' ἐς Ὀρχομενὸν κτεάνων Ἀθάμαντος ἕκητι.
εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις δεδαῆσθαι,
τῷδε Κυτίσωρος πέλει οὔνομα, τῷ δέ τε Φρόντις,
τῷ δὲ Μέλας· ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον."
ὣς φάτ'· ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο,
καί σφεας ἀμφίεπον περιθαμβέες. αὐτὰρ Ἰήσων
ἐξαῦτις κατα μοῖραν ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσιν
„ἦ ἄρα δὴ γνωτοὶ πατρώιοι ἄμμιν ἐόντες

COD. LAUR. 1144 |βαὼσ τόν ῥαχρ. 1145 κῶιασ — ἴδησθε (1146) ἐπὶ 1146 ἑῆισ |σύνηισιν 1147 |ίωι ἐκπάντ. |δηι διῒ 1148 |ρωι 1149 εὐφροσύνηισι 1150 αμφ. — ὁ μὲν 1151 ἐναιήτ. 1152 δ αὐτ. 1153 νεύμε.θ' *c. ras.* — κτεάτνων — ἔκηπι 1155 τῶιδε — τῶιδέτε 1156 *Qu. V p.* 1 *av.* τῶι — κεν ἔργον 1157 |βολίηι 1158 καίσφ. — περὶ θαμβ. 1159 καταμοῖρ. 1160 ἦ ἄραδὴγν. |ῖοι ἄμμ. ἰόντεσ

COD. GUELF. 1144 |βαώς. τόν 1145 κεν ἴδησθε (1146) πεπταμένον — |μόνεσσι 1146 τὸν, μὲν ἔπ. ἔρραξεν ἑῆς |σύνῃσι 1147 |ξίω — |δη διῒ. καὶ μιν |κτο, 1148 |ρω κ. — |λιξε, 1149 εὐφρ. |οιο 1150 τῶν, ἐξ |ρων· εἰμ. — ὁ μὲν 1151 |ος φάνε φρ. *ma. pr.* 1152 |ντες, 1153 |νὸν, κτ. 1155 τῶδε κιτύσωρος — τῶ δέ 1156 τῶ δὲ — ἐμέ δ' 1157 |βολίη — |ροντο 1159 κατὰ 1160 |ῖοι ἄ. ἰόντες

GRAMM. 1157 ἀριστ. δ. σ. κεχ. *Et. M.* 357, 30; 735, 13.

EM. 1145 *ita cod. Paris., ed. Paris* 1541, *Steph.* 1147 ἐκ πάντων *coniectura temptari non oportuit. Il.* Σ 431 Φ 370 *Od.* Β 433 Δ 723. 1160 ἐόντες *Stephanus dedit, fortassis ex uno aut altero vetere libro. Alterum, quod singularem in modum, veniendi fere significatu, iteratur apud Ap., velut deciens extat in uno libro* Δ, *ex Homero expulit Aristarchus Il.* Δ 277 Λ 230 Π 223 Χ 85 Ψ 244, *fort. Od.* Λ 58.

1161 λίσσεσθ' εὐμενέοντας ἐπαρκέσσαι κακότητα.
Κρηθεὺς γάρ ῥ' Ἀθάμας τε κασίγνητοι γεγάασιν.
Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγὼ συν τοισίδ' ἑταίροις
1164 Ἑλλάδος ἐξ αὐτῆς νέομ' ἐς πόλιν Αἰήταο.
ἀλλὰ τὰ μὲν καὶ ἐσαῦτις ἐνίψομεν ἀλλήλοισιν.
νῦν δ' ἕσσασθε πάροιθεν. ὑπ' ἐννεσίῃσιν ὀίω
1167 ἀθανάτων ἐς χεῖρας ἐμὰς χατέοντας ἱκέσθαι."
ἦ ῥα, καὶ ἐκ νηὸς δῶκέ σφισιν εἵματα δῦναι.
πασσυδίῃ δῆπειτα κίον μετα νηὸν Ἄρηος,
1170 μῆλ' ἱερευσόμενοι. περι δ' ἐσχάρῃ ἐστήσαντο
ἐσσυμένως, ἥτ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ
στιάων· εἴσω δὲ μέλας λίθος ἠρήρειστο
1173 ἱερός, ᾧ ποτε πᾶσαι Ἀμαζόνες εὐχετόωντο.
οὐ δέ σφιν θέμις ἦεν, ὅτ' ἀντιπέρηθεν ἵκοντο,
μήλων τ' ἠδὲ βοῶν τῇδ' ἐσχάρῃ ἱερὰ καίειν·
1176 ἀλλ' ἵππους δαίτρευον, ἐπηετανὸν κομέουσαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥέξαντες ἐπαρτέα δαῖτ' ἐπάσαντο,
δὴ τότ' ἄρ Αἰσονίδης μετεφώνεεν, ἦρχέ τε μύθων
1179 „Ζεὺς ἀτενὲς τὰ ἕκαστ' ἐπιδέρκεται· οὐ δέ μιν ἄνδρες

COD. LAUR. 1162 |μαστε　163 συντοῖσι δ' ἑτέροισ in marg. αι　1164 νέομ ἐσπόλιν　1165 ταμὲν　1166 |σίησιν ὀΐω　1167 χατέοντεσ　1168 ἦρα κ. ἐκνηὸσ δῶκέσφ.　1169 |δίη δ' ἠπ. — μετὰ　1170 ἱερευσάμενοι π. δ ἐσχάρηι　1173 |ρὸσ ὧι　1174 οὐδέσφιν　1175 μήλωντ' ἡ δὲ β. τῆιδ' |ρηι　1177 δαῖτα πάσαντο　1178 ἦρχέτε　1179 ζεὺσ αἰτεῖ τὰ ἕκαστα ἐπι δέρκεται (ἐπιδ. F) οὐ δέμιν

COD. GUELF. 1161 λίπεσθ'　1162 γὰρ ῥ' — γεγάασσι　1163 τοῖσιδ'　1165 τὰ, μὲν — |λοισι·　1166 |σίησι δ' ὀΐω　1167 |των, ἐσχεῖρ.　1168 ἥ ρα,　1169 πανσυδίη δ' ἧπ. κ. μετὰ ν. |ος　1170 ἱερευσάμενοι· π. δ' |ρη　1171 |νως· ἥτ'　1173 ἱερὸς·　1174 ουδέ — ἦεν ὅτ' |θεν ἵκοιτο　1175 ἠδε β. τῆδ' |ρη — |ειν,　1177 δαῖτα πάγαντο, vel sim. quid　1178 ἄρ' — |νεεν ἠ. — |θων.　1179 ζεὺς αἰτεῖ τὰ, ἕκαστ' ἐπικέ...εται c. ras. ma. pr. οὐδέ

EM. 1170 ἱερευσόμενοι *libri Parisienses.*　1177 δαῖτ' ἐπ. *Brunckius primus dedit.*　1179 αἰτεῖ *etiam unus ex vulgaribus ll.* Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκ. *scholia, Vat.* 150 *et Parisienses omnes, ut videtur, Stephanus et vett. editi.* Ζεὺς ἔτι τὰ ἕκ. *Vaticani tres. hinc God. Hermannus* Ζεὺς ἔτι που τὰ ἕκ. *coniecit coll. versu* 1133. *Sed utraque meliorum ll. auctoritas,* αἰτεῖ *et* αὐτός, *potuit nasci ex* ἀτεν̄, ατενές, *quod est* συνεχές, παντελῶς, καθόλου *in synagoge* λ. χρ. *Bekk. An. p.* 458 *et apud Hesych.*

λήθομεν ἔμπεδον, οἵ τε θεουδέες, οὐ δὲ δίκαιοι·
ὡς μὲν γὰρ πατέρ᾽ ὑμὸν ὑπεξείρυτο φόνοιο
μητρυιῆς, καὶ νόσφιν ἀπειρέσιον πόρεν ὄλβον,
ὣς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσεν
χείματος οὐλομένοιο. πάρεστι δὲ τῆσδ᾽ ἐπι νηὸς
ἔνθα καὶ ἔνθα νέεσθαι, ὅπῃ φίλον, εἴτε μετ᾽ Αἶαν,
εἴτε μετ᾽ ἀφνειὴν θείου πόλιν Ὀρχομενοῖο.
τὴν γὰρ Ἀθηναίη τεχνήσατο, καὶ τάμε χαλκῷ
δούρατα Πηλιάδος κορυφῆς πέρι· συν δέ οἱ Ἄργος
τεῦξεν. ἀτὰρ κείνην γε κακὸν δια κῦμ᾽ ἐκέδασσεν,
πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ἐλθεῖν, αἵτ᾽ ἐνι πόντῳ
στεινωπῷ συνίασι πανήμεροι ἀλλήλῃσιν.
ἀλλ᾽ ἄγεθ᾽ ὧδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισιν
κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίρροθοι ἄμμι πέλεσθε
καὶ πλόου ἡγεμονῆες, ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς

COD. LAUR. 1181 *vers. a ma. sec. postm. insertus* ὡσ 1183 ὡσ δὲ 1184 ἐπὶ 1185 ἔνθα νάεσθαι (*'sic ead. man.'* F) ὅπηι 1186 μεταφθειὴν (μεταφθείην F) θ. 1187 χάλκῶι *prior acc. del.* 1189 διακῦμ᾽ ἐκέδασεν *corr. a ma. sec.* (*'al. man.'* F) 1190 αἵ τ᾽ ἐνιπόντωι 1191 |πῶι — ἀλλή.ληισιν *c. ras.* 1192 ὧδε 1193 κῶιασ — |θοι ἄμι πέλ.

COD. GUELF. 1180 |δον. οἵ τε |ες οὐδὲ δ. 1181 ὡς 1182 |ῆς· καὶ ν. ἀπερείσιον π. |βον· 1183 |σάωσε 1184 ἐπὶ νηός 1185 ὅπη 1186 εἴτε μετα φθίην θ. 1187 τὴν, γὰρ — |κῶ 1188 |τα πηληιάδος κ. 1189 διὰ κ. ἐκέδασσε 1190 |θεῖν. αἴτ᾽ ἐνὶ |τω 1191 |πῶ συνιᾶσι 1192 ἀλλάγεθ᾽ ὦ. κ. αὐτὸν ἐς — |νοισι 1193 |σειον, ἐπ. 1194 |νῆες. ἐπεὶ φρίξου θυηλάς

EM. 1180 *docti viri magno numero* ἠδέ *suaserunt pro* οὐ δέ, *quod recte exemplis adstruxisse videtur Wellauerus, explicuisse perperam, cum ita fieri debuerit,* οἵ τε θεουδέες καὶ οὐ δίκαιοι. οἴτε θ. οἴτε δ. *Laur. 16 habere dicitur. fuit qui coniceret* οἴτε θ. οὐδ᾽ ἀδικέωσι. 1186 *correxerunt Fr. Facius et Brunckius.* 1188 κορυφῆς πάρα *Vat. 150, Parisienses quinque, Wellaueri duo libri. sed alterum Hom. Od. E 68, 130: Apoll. B 1129, eodem numero, ut solet, vid. Prol. III, 1.* 1190 πόντου στεινωπῷ *Köchlyus, nisi memoria fallit, ad Quintum: ex usu Apollonii, nisi forte ideo substantivo bis, adiectivo semel usus est, quia Homerus semel subst., bis adiect. habet.*

στέλλομαι ἀλθήσων; Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν."
ἴσκε παρηγορέων· οἳ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες.
οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο
κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας. ὧδε δ' ἔειπεν .
Ἄργος, ἀτεμβόμενος τοῖον στόλον ἀμφιπένεσθαι
„ὦ φίλοι, ἡμέτερον μὲν ὅσον σθένος, οὔποτ' ἀρωγῆς
σχήσεται, οὐδ' ἠβαιόν, ὅτε χρειώ τις ἵκηται.
ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν
Αἰήτης. τῷ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι.
στεῦται δ' Ἠελίου γόνος ἔμμεναι· ἀμφὶ δὲ Κόλχων
ἔθνεα ναιετάουσιν ἀπείρονα· καὶ δέ κεν Ἄρει
σμερδαλέην ἐνοπὴν μέγα τε σθένος ἰσοφαρίζοι.
οὐ μὰν οὐδ' ἀπάνευθεν ἑλεῖν δέρος Αἰήταο
ῥηίδιον· τοῖός μιν ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται
ἀθάνατος καὶ ἄυπνος, ὃν αὐτὴ Γαῖ' ἀνέφυσεν
Καυκάσου ἐν κνημοῖσι, Τυφαονίη ὅθι πέτρη,
ἔνθα Τυφάονα φασὶ Διὸς Κρονίδαο κεραυνῷ
βλήμενον, ὁππότε οἱ στιβαρὰς ἐπορέξατο χεῖρας,
θερμὸν ἀπὸ κρατὸς στάξαι φόνον· ἵκετο δ' αὔτως
οὔρεα καὶ πεδίον Νυσήιον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ

COD. LAUR. 1195 στέλλομαι ἀμπλήσων ζ. — |δῃισιν 1196 *Qu. V p. 2 adv:* οἳ δ' 1198 μεμαότασ (*'sic al. man.' F.*) ὧδέ τ' ἔ. (δ' ἔειπεν *diserte F*) 1200 ἀρωγῆι 1201 οὐ δ' ηβαιὸν 1202 |ῇισιν |ηισιν 1203 τῶι καὶ πέρι δειδ. 1204 ἀμφιδεκόλχ. 1205 δέκεν 1206 ἰσοφάριζ. *prior acc. deletus* 1207 οὐ δ' 1208 ῥηΐδ. — τ ἔρ. 1209 ἄϋπν. 1211 |νῶι 1213 ἀπὸ κρατοσ — αὐτωσ 1214 |ῖον ἔνθ ἔτι

COD. GUELF. 1195 στέλλομαι ἀμπλήσων ζ. — |δῃσι. 1196 οἳ δ' 1197 ἔφαν, τεύξεσθαι, ἐν. 1198 |οῖο μεμαῶτας ὧδε δέειπεν 1199 |γος ἀτ. 1200 |λοι ἡμ. 1201 |ται οὐδ' |ὸν ὅτε — |ται 1202 |οῇσιν — ἄρῆρεν 1203 τῷ κ. 1204 *gl.* στεῦται] βεβαιοῦται 1205 |να καὶ 1206 μέγα τὲ σθ. 1207 οὐ μὴν οὐδ' 1208 ῥηΐδ. τοῖος μιν 1209 ἄϋπνος· ὃν — ἀνέφυσε 1210 — |τρη 1211 |νῷ 1212 |νον· ὁππ. — |ρας 1213 αι *in* στάξαι *in ras.* αὔτως 1214 |ον νησήϊον

GRAMM. 1198 Κῶας ἄ. κρ. μεμαῶτας *Et. M.* 550, 16. 1210 Τυφαονία πέτρα *Et. M.* 772, 40.

EM. 1195 ἀμπλήσων *explicatum non habere, coniectura opus esse visum.* ἀλθήσει *extat apud Nicand. Ther.* 587; *translato significatu* ἀλθαίνειν *apud Lycophr.* 1122.

κεῖται ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδασι λίμνης."
ὣς ἄρ ἔφη. πολέεσσι δ' ἐπι χλόος εἷλε παρειὰς
αὐτίκα, τοῖον ἄεθλον ὅτ' ἔκλυον. αἶψα δὲ Πηλεὺς
θαρσαλέοις ἐπέεσσιν ἀμείψατο, φώνησέν τε
„μὴ δ' οὕτως, ἠθεῖε, λίην δειδίσσεο θυμῷ.
οὔ τε γὰρ ὧδ' ἀλκὴν ἐπιδευόμεθ', ὥστε χερείους
ἔμμεναι Αἰήταο συν ἔντεσι πειρηθῆναι.
ἀλλὰ καὶ ἡμέας οἴω ἐπισταμένους πολέμοιο
κεῖσε μολεῖν, μακάρων σχεδὸν αἵματος ἐκγεγαῶτας.
τῷ εἰ μὴ φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσει,
οὔ οἱ χραισμήσειν ἐπιέλπομαι ἔθνεα Κόλχων."
ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὸν ἠγορόωντο,
μέσφ' αὖτις δόρποιο κορεσσάμενοι κατέδαρθεν.
ἦρι δ' ἀνεγρομένοισιν ἐυκραὴς ἄεν οὖρος·
ἱστία δ' ἤειραν, τὰ δ' ὕπαι ῥιπῆς ἀνέμοιο
τείνετο· ῥίμφα δὲ νῆσον ἀποπροέλειπον Ἄρηος.
νυκτὶ δ' ἐπιπλομένῃ Φιλυρηίδα νῆσον ἄμειβον·
ἔνθα μὲν Οὐρανίδης Φιλύρῃ Κρόνος, εὖτ' ἐν ὀλύμπῳ
Τιτήνων ἤνασσεν, ὃ δὲ Κρηταῖον ὑπ' ἄντρον
Ζεὺς ἔτι Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισιν,

γρ θυμῷ

COD. LAUR. 1218 θαρσαλέωσ ἐπ. 1219 μὴ δ' — δειδίσεο μύθω (*sic al. man.* F) 1220 οὔτεγὰρ 1221 συν ἔντεσσι 1222 ἀλλακαὶ 1224 τῷ 1229 ὑπαιριπ. (ὕπαὶ ῥιπ. F) 1230 ρίμφ. — |ον ἀπο πρὸ ἔλειπον 1231 δ ἐπιπλομένησ |ΐδα 1232 |ρηι — ἐνολύμπωι 1233 ὁ δὲ — ἀντρ.

COD. GUELF. 1216 ἄρ ἔφη· π. δ' ἐπὶ — |άς 1217 |κα· τοῖον — |λεύς 1218 θαρσαλέως ἐπ. — τε· 1219 |ε λίην — |μῶ. 1220 οὔτε — |μεθ' ὥστε χερίους *corr. ead. ma.* χειρους 1221 σὺν 1222 καὶ ἡμᾶς οἴω — |μοιο, 1223 |λεῖν μ. 1224 τῶ, εἰ 1225 χραισμέσειν 1226 |ωντο 1227 |νοι κατέδραθεν *gl.* δραθεῖν τὸ κυρίως τὸ ἐπὶ δέρματος καθευδῆσαι 1228, 1229 *a ma. sec.* 1229 |ραν τὰ δ' ὑπαὶ 1231 νυκτί δ' ἐπιπλομένοι, φιλυρηΐδα — |βον 1232 |νος εὔτ' 1233 |σσεν ὃ δὲ 1234 |δαίοισι

GRAMM. 1215 ἐν τῇ Σιρβωνίδι λίμνῃ *Et. M.* 772, 44. 1219 δειδ. μύθῳ *scholia.* 1231 φιλυρίδα *schol. Flor.*

EM. 1218 θαρσαλέοις *Köchlyus primus correxit.* - 1220 ἀλκῆς *fuit qui scribi posceret; de qua re dictum est in Prolegg.* III, 2. 1231 ἐπιπλομένῃ *Stephanus ex codicibus, ut videtur.*

Ῥείην ἐξαπαφών, παρελέξατο· τοὺς δ' ἐνὶ λέκτροις
τέτμε θεὰ μεσσηγύς· ὃ δ' ἐξ εὐνῆς ἀνορούσας
ἔσσυτο χαιτήεντι φυὴν ἐναλίγκιος ἵππῳ,
ἣ δ' αἰδοῖ χῶρόν τε καὶ ἤθεα κεῖνα λιποῦσα
Ὠκεανὶς Φιλύρη εἰς οὔρεα μακρὰ Πελασγῶν,
ἔνθ', ἵνα δὴ Χείρωνα πελώριον, ἄλλα μὲν ἵππῳ,
ἄλλα θεῷ ἀτάλαντον, ἀμοιβαίῃ τέκεν εὐνῇ.
κεῖθεν δ' αὖ Μάκρωνας ἀπειρεσίην τε Βεχείρων
γαῖαν ὑπερφιάλους τε παρεξενέοντο Σάπειρας,
Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν· ἐπιπρὸ γὰρ αἰὲν ἔτεμνον
ἐσσυμένως, λιαροῖο φορεύμενοι ἐξ ἀνέμοιο.
καὶ δὴ νισσομένοισι μυχὸς διεφαίνετο πόντου·
καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνέτελλον ἐρίπναι
ἠλίβατοι, τόθι γυῖα περὶ στυφελοῖσι πάγοισιν
ἰλλόμενος χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
αἰετὸν ἥπατι φέρβε παλιμπετὲς ἀίσσοντα.
τὸν μὲν ἐπ' ἀκροτάτης ἴδον ἕσπερον ὀξέι ῥοίζῳ
νηὸς ὑπερπτάμενον νεφέων σχεδόν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
λαίφεα πάντ' ἐτίναξε, παραιθύξας πτερύγεσσιν.
οὐ γὰρ ὅγ' αἰθερίοιο φυὴν ἔχεν οἰωνοῖο,

COD. LAUR. 1235 *Qu. V p. 2 av.* ἐξαπάφων 1236 ὃδ' ἐξευνῆσ 1237 |πωι 1238 ἡ δ' — |ρόντε 1239 |ρη ἐσ οὖρ. 1240 ἐνθ' — μεν ἵππωι 1241 θεῶι — |βαίηι — |νῆι 1242 αὖ |νασ ὑπειρεσίηντε *corr.* ἀπειρ. *ma. sec.* (ὗπειρεσίητε '*sic al. man.*' *F*) 1243 |άλουστε 1244 βυζήρασ τ' ἐπὶ — ἐπὶ πρὸ 1245 ανέμ. 1246 νισομέν. 1249 χαλκείηισι *a ma. sec. addito superne* ν (|κείησιν *F*) |πέδηισι 1250 αἷσσ. 1251 |έϊ |ζωι 1253 παραι θύξασ

COD. GUELF. 1235 ἐξαπάφων π. τούς δ' ἐνὶ 1236 γὺς· ὃ δ' 1237 |πω· 1238 ἣ δ' — χῶρον τε 1239 |ρη ἐς οὖρ. — |γων 1240 ἔνθ' ἵνα — |πω 1241 ἄλλα δὲ θεῷ ἀταλ. 1242 βέχειρων 1243 |ρας 1244 βήζυράς τ' ἐπὶ 1245 |νως λ. — |μοιο 1247 ἀνέτελλεν ἐριπναί 1248 |τοι· τόθι γ. περὶ 1249 |ος χαλκείησιν ἀλ. — |θεύς, 1250 αἷσσ. 1251 |έϊ |ζω 1252 |δὸν· ἀ. 1253 |ξε παρ. |γεσσι. 1254 |νοιο

EM. 1235 *accentum in* ἐξαπ. *primus mutavit Wellauerus.* 1240 ἦλθ' ἵνα *H. Stephanus incertum unde sumpserit. libri duo Wellaueri ita habuisse videntur.* Δ 631 ἵνα — ἔνθεν. 1241 ἀμοιβαίῃ *explicari adhuc non potuit, vix tamen ut corrigere tutum sit.* 1249 χαλκέῃσιν *correxit Hölzlinus.*

1255 ἶσα δ' ἐυξέστοις ὠκύπτερα πάλλεν ἐρετμοῖς.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα πολύστονον ἄιον αὐδὴν
ἧπαρ ἀνελκομένοιο Προμηθέος· ἔκτυπε δ' αἰθὴρ
1258 οἰμωγῇ, μέσφ' αὖτις ἀπ' οὔρεος ἀίσσοντα
αἰετὸν ὠμηστὴν αὐτὴν ὁδὸν εἰσενόησαν.
ἐννύχιοι δ' Ἄργοιο δαημοσύνῃσιν ἵκοντο
1261 Φᾶσίν τ' εὐρὺ ῥέοντα, καὶ ἔσχατα πείρατα πόντου.
αὐτίκα δ' ἱστία μὲν καὶ ἐπίκριον ἔνδοθι κοίλης
ἱστοδόκης στείλαντες ἐκόσμεον· ἐν δὲ καὶ αὐτὸν
1264 ἱστὸν ἄφαρ χαλάσαντο παρακλιδόν· ὦκα δ' ἐρετμοῖς
εἰσέλασαν ποταμοῖο μέγαν ῥόον· αὐτὰρ ὃ πάντῃ
καχλάζων ὑπόεικεν. ἔχον δ' ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν
1267 Καύκασον αἰπήεντα Κυταιΐδα τε πτόλιν Αἴης,
ἔνθεν δ' αὖ πεδίον τὸ Ἀρήιον ἱερά τ' ἄλση
τοῖο θεοῦ, τόθι κῶας ὄφις εἴρυτο δοκεύων
1270 πεπτάμενον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης χρυσέῳ ποταμὸν δὲ κυπέλλῳ
οἴνου ἀκηρασίοιο μελισταγέας χέε λοιβὰς
1273 Γαίῃ τ' ἐνναέταις τε θεοῖς ψυχαῖς τε καμόντων
ἡρώων· γουνοῦτο δ' ἀπήμονας εἶναι ἀρωγοὺς
εὐμενέως, καὶ νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι.

COD. LAUR. 1255 ἐϋξ. 1256 δηρὸν οὐ *interpos. a ma. sec.* δ' — ἄϊον |δήν *accentu a ma. sec. corr.* 1258 |γῆι — ἀπ οὔρ. ἀΐσσ. 1259 ὠμιστὴν *corr. ma. sec.* |μηστ. — εἰσένόησαν 1260 δ ἄργοιο ἀλημοσύνῃσιν ἵκ. 1265 πάντηι 1266 ἔχων 1267 *accentus in* αἰπήεντα *a ma. sec.* |ἴδατε πτ. 1268 δ' αῦ *ma. pr.* αὖ *ma. sec.* — |ϊον ἱερὰ τἄλση *ma. pr.* |ρά τ' ἄλση *ma. sec.* 1269 κῶιας 1271 |σέωι ποταμόνδε (ποταμὸν δὲ *dis. F*) |λλωι 1272 |βάς 1273 γαίηι τ' |ταιστε — |χαῖστε 1274 *Qu. V p. 3 adv.* 1275 |μα πίσματα

COD. GUELF. 1255 ἐϋξέστας *corr. ma. sec.* 1256 δηρόν δ' — ἄϊον |δήν 1257 προμηθέας *ma. pr.* ἔκτυπέ δ' |θήρ 1258 |γῆ, — |τις ὑπόύρεος ἀΐσσ. 1260 ἐννύχιοί δ' ἄργοιο ἀλημοσύνῃσιν ἵκ. 1261 φάσιν τ' εὐρὺῤέοντα κ. — |του 1262 ἱστία μὲν ἐπίκριον 1263 |τόν 1264 |δὸν· ὦκα 1265 πάντη 1266 |κεν ἔχων δ' 1267 |ἴδα — |ης 1268 |ϊον 1269 θεοῦ· τ. κ. ὄφις ἵδρυτο |ων *gl.* ἵδρ.] ἐκάθηστο 1270 |μενον. λασ. ἐπι *eraso accentu* — |σσιν 1271 αὐτός δ' — |σέω ποταμὸνδε |λλω 1272 χέε λιβὰς *corr. ma. sec.* 1274 |γούς 1275 |νέως· καὶ

EM. 1260 δαημοσ. *restituit G. Arnaldus.*

1276 αὐτίκα δ' Ἀγκαῖος τοῖον μετα μῦθον ἔειπεν
„Κολχίδα μὲν δὴ γαῖαν ἱκάνομεν ἠδὲ ῥέεθρα
Φάσιδος· ὥρη δ' ἥμιν ἐνι σφίσι μητιάασθαι,
1279 εἴτ' οὖν μειλιχίῃ πειρησόμεθ' Αἰήταο,
εἴτε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρμή.“
ὧς ἔφατ'. Ἄργου δ' αὖτε παρηγορίῃσιν Ἰήσων
1282 ὑψόθι νῆ' ἐκέλευσεν ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι
δάσκιον εἰσελάσαντας ἕλος· τὸ δ' ἐπισχεδὸν ἦεν
νισσομένων. ἔνθ' οἵγε δια κνέφας ηὐλίζοντο.
1285 ἠὼς δ' οὐ μετα δηρὸν ἐελδομένοισι φαάνθη.

COD. LAUR. 1276 δ ἀγκ. — μεταμῦθον 1279 |χίηι 1280 ἀλλοίη.. *c. ras.*, η *a ma. sec.* (?) — ὅρμῆι *priore acc. delcto altero in acul. correcto* 1281 δ' αὖτε |ρίηισιν 1282 ἐπ εὐναίηισιν

1283 εἰσελάσαντεσ (*'sic al. man.' F*) — δ' ἐπὶ σχεδὸν 1284 νι.σομένων — διακνέφ. 1285 μεταδηρὸν — |θη: τ

COD. GUELF. 1276 μετὰ θυμὸν ἔειπε. 1277 κ. μὲν γαῖαν ἱκ. 1278 |δος· ἥρω δ' ἧμιν ἐνὶ σφ. μητίσασθαι 1279 |χίη 1281 ἔφατ' ἄργου δὲ παρηγορίησιν (?) ἰήσ. 1282 |ησιν ἐρύσσαι 1283 εἰσελάσαντες ἕλος, τό δ' 1284 |νων ἔνθ' — |ντο 1285 ἠώς δ'

GRAMM. 1283 *Δάσκ. εἰσελάσαντος ἕλος Et. M.* 248, 52.

supra inter TEST. GRAMM. v. 822 *omissum Et. M. p.* 419, 57: *Ἡεί-δει — ἔστι καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ.*

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ Γ.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, παρά θ' ἵστασο καί μοι ἐνίσπες,
ἔνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι. σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
ἔμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται.
ὧς οἳ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωίστως δονάκεσσιν
μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι. αἳ δ' ἐνόησαν
Ἥρη Ἀθηναίη τε· Διὸς δ' αὐτοῖο καὶ ἄλλων
ἀθανάτων ἀπονόσφι θεῶν θάλαμον δὲ κιοῦσαι
βούλευον· πείραζε δ' Ἀθηναίην πάρος Ἥρη
„αὐτὴ νῦν προτέρη, θύγατερ Διός, ἄρχεο βουλῆς.
τί χρέος; ἠὲ δόλον τινὰ μήσεαι, ᾧ κεν ἑλόντες

COD. LAUR. *Inscr. eadem* 1 |τὼ — ἔνισπε 2 κῶιασ 5 τῷ καί 6 οἱ μὲν πυκινοῖσι *add. superne* ν *a ma. sec.* ἀνωῖστ. 7 αἱ δ' 8 |ναίητε 9 θάλαμονδὲ 10 πείρα.ζε *c. ras.* 11 διὸσ 12 |οσ ἤδελον (ἐ, ό *supra*) τινὰ — ᾧι ι *adscr. ma. sec.*

COD. GUELF. Ἀπ. ῥοδ. |κῶν, τρίτον. 1 Εἶ δ' — |τώ, πάρα θ' — ἔνισπε 2 ἔνθεν, ὅπ. 3 |δείης ὕπερ. οὔτι σὺ *supra scr. ma. rec.* ὑπ' ἔρωτι 4 ἄμμορες· ἀδμήτας *gll.* ἄμμ.] ἀπέτυχες μελεδ.] φροντίδεσι 5 |κάς· τῶ 6 οἱ μὲν — |ῗστως |κεσσι 7 αἱ δ' 8 διός 9 θαλαμόνδε |σαι, 11 |ρη θύγ. διὸς ἄρχ. |λῆς 12 |ος ἠὲ — |σεαι· ὧ

GRAMM. 1 Εἰ δ' — Ἐρατὼ πάρ θ' ἵστασο κ. μ. ἔνισπε *Athen. XIII init. ed. Schw.* Εἰ δ' — ἔνισπε *schol. ad. Theodos. Bekk. Anecd. p.* 1204. 3 σὺ γὰρ Κύπρ. αἶσ. ἔμμορες *Et. M. Gaisf. p.* 335, 24.

EM. 1 ἐνίσπες *ex sententia I. Bekkeri et Spitzneri ad Il.* Λ 186. *cod. Laur. in libro primo Apollonii servat, vario quidem accentu: hoc loco et altero l. quarti neglexit.* 5 καὶ οἱ *ex Vaticanis aliquot et uno Parisiensi edidisse videtur Wellauerus.*

13 χρύσειον Αἰήταο μεθ᾽ Ἑλλάδα κῶας ἄγοιντο,
ἤ καὶ τόνγ᾽ ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν
μειλιχίοις; η γὰρ ὅγ᾽ ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς.
16 ἔμπης δ᾽ οὔτινα πεῖραν ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.“
ὣς φάτο· τὴν δὲ παράσσον Ἀθηναίη προσέειπεν
„καὶ δ᾽ αὐτὴν ἐμὲ τοῖα μετα φρεσὶν ὁρμαίνουσαν,
19 Ἥρη, ἀπηλεγέως ἐξείρεαι. ἀλλά τοι οὔπω
φράσσασθαι νοέω τοῦτον δόλον, ὅστις ὀνήσει
θυμὸν ἀριστήων· πολέας δ᾽ ἐπεδοίασα βουλάς.“
22 ἦ, καὶ ἐπ᾽ οὔδεος αἴγε ποδῶν πάρος ὄμματ᾽ ἔπηξαν,
ἄνδιχα πορφύρουσαι ἐνι σφίσιν. αὐτίκα δ᾽ Ἥρη
τοῖον μητιόωσα παροιτέρη ἔκφατο μῦθον
25 „δεῦρ᾽ ἴομεν μετα Κύπριν· ἐπιπλόμεναι δέ μιν ἄμφω
παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν ὀτρύνομεν, αἴ κε πίθηται
κούρην Αἰήτεω πολυφάρμακον οἷσι βέλεσσιν
28 θέλξαι οἰστεύσας ἐπ᾽ Ἰήσονι. τὸν δ᾽ ἂν οἴω
κείνης ἐννεσίῃσιν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἀνάξειν.“
ὣς ἄρ ἔφη. πυκινὴ δὲ συνεύαδε μῆτις Ἀθήνῃ,
31 καί μιν ἔπειτ᾽ ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισιν
„Ἥρη, νήιδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων,
οὐ δέ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο.
34 εἰ δὲ σοὶ αὐτῇ μῦθος ἐφανδάνει, η τ᾽ ἂν ἔγωγε
ἑσποίμην· σὺ δέ κεν φαίης ἔπος ἀντιόωσα.“

COD. LAUR. 13 κῶιασ 14 ἤ καὶ τόν γ ἐπ. 15 γὰρ ὁ μὲν ὑπερφ. 16 οὔ τινα 17 παρᾶσσον 18 μεταφρεσὶν 21 δ ἐπεδ. 23 ἐνισφίσιν 25 *Qu. V p.* 3 *av.* 26 ἑῶι εἰπ. ὀτρύνωμεν 27 αἰήτᾶω — οἶσι |σσι 28 οἴστ. — δ ἂν οἴω 29 |ησιν — |κῶιασ 31 ἔπειτ ἐξ. 32 |ιδα 33 δέτινα 34 δε σοὶ |τῆι — ἦτ᾽ ἂν ἔγω γε 35 δέκενφαίησ

COD. GUELF. 13 |ντο 14 ἤ κ. τόν γ᾽ 15 |οις· ἦ γὰρ ὁ μὲν ὑπ. *gl.* ἦ] εἰ 16 |κεν, 17 παρᾶσσον — |πε 18 καί δ᾽ 19 |ρεαι ἀλλά 20 δόλον ὅς τις 21 |ων πολ. — |λάς 23 |σιν αὐτ. 25 μετὰ 26 ἑῷ 27 κούρη αἰήτεω — |σσι 28 οἴστ. — τόν δ᾽ ἂν οἴω 30 ἀθήνη 31 |σιν· 32 ἥρη· νήϊδα — πατὴρ τέκε βουλάων· 33 οὐδέ 34 εἰ δε σοὶ |τῇ — ἔγω γε

GRAMM. 25 *respiciunt scholia in Il.* Ξ 164.

EM. 15 γὰρ ὅγ᾽ *liber unus Parisiensis praebuit. Laur.* 16 *ut Guelf.* 32 *Laur.* 16 πατὴρ ἔτεκεν βουλάων

ἦ, καὶ ἀναΐξασαι ἐπι μέγα δῶμα νέοντο
Κύπριδος, ὅ ῥά τέ οἱ δεῖμεν πόσις ἀμφιγυήεις,
ὁππότε μιν τὰ πρῶτα παραι Διὸς ἦγεν ἄκοιτιν.
ἕρκεα δ' εἰσελθοῦσαι ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο
ἔσταν, ἵν' ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ἡφαίστοιο.
ἀλλ' ὃ μὲν ἐς χαλκεῶνα καὶ ἄκμονας ἦρι βεβήκει,
νήσοιο πλαγκτῆς εὐρὺν μυχόν, ᾧ ἔνι πάντα
δαίδαλα χάλκευεν ῥιπῇ πυρός· ἡ δ' ἄρα μούνη
ἧστο δόμῳ δινωτὸν ἀνα θρόνον, ἄντα θυράων·
λευκοῖσιν δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις
κόσμει χρυσείῃ δια κερκίδι, μέλλε δὲ μακροὺς
πλέξασθαι πλοκάμους. τὰς δὲ προπάροιθεν ἰδοῦσα
ἔσχεθεν, εἴσω τέ σφ' ἐκάλει, καὶ ἀπο θρόνου ὦρτο,
εἷσέ τ' ἐνι κλισμοῖσιν· ἀτὰρ μετέπειτα καὶ αὐτὴ
ἵζανεν, ἀψήκτους δὲ χεροῖν ἀνεδήσατο χαίτας.
τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπεν αἱμυλίοισιν
„ἠθεῖαι, τίς δεῦρο νόος χρειώ τε κομίζει
δηναιὰς αὔτως; τί δ' ἱκάνετον, οὔτι πάρος γε
λίην φοιτίζουσαι; ἐπεὶ περίεστε θεάων."
τὴν δ' Ἥρη τοίοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν
„κερτομέεις· νῶιν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ.

COD. LAUR. 36 ἢ — ἐπὶ μεγαδῶμα 37 ὅρρατέοἱ 38 ὁππότεμιν 39 |σηι 41 ὁ μεν ἐσχαλκ. — ἦρι 42 |χὸν ὧι 43 |πῆι — ἡ δ ἄρα 44 |μωι — ἀναθρόν. 46 κόσμη |σείηι διακερ.κίδι c. ras. 47 |σθαιπλοκ. τασδὲ πρ. 48 τέσφ' — ἀπὸ 49 |σέτ' ἐνικλ. 50 ἵξανεν 53 πάροσγε 54 σπερίεστε 55 δ' ἥρη 56 νῶϊν — ἄτηι

COD. GUELF. 36 ἐπὶ — |ντο, 37 |δος· ὄῤῥά τε οἱ δεῖμε π. |ήεις 38 παραὶ 39 ἕρκεά δ' — |θούσῃ |μοιο, 40 ἔσταν· ἵν' — |στοιο 41 ὁ μὲν — |κει 42 νήσοιο πλαγκτῆσ εὐρ. |χὸν· ᧗ 43 χάλκευε ῥιπῇ πυρὸς· ἣ δ' 44 ἵστο δόμω — ἀνὰ |νον ἄντα |ων 45 ὤμοις, 46 |σείη διὰ |δι· μ. — |ούς 47 |μους· τὰς δὲ πάροιθεν ἰδοῦσα, 48 |θεν· εἴσω — |το 49 εἶσε τ' ἐνὶ — αὐτήν (?) 50 |νεν· ἀψ. 51 |σα, προσένεπεν 52 |αι· τίς 53 αὔτως. τί — οὔ τι 54 |σαι· ἐπεὶ — |ων· 55 τήν δ' — προσέειπε 56 νῶϊν — ἄτη. gl. συνορ.] καταταράττει

GRAMM. 42 νήσ. πλωτῆς schol. Flor.

EM. 53 τόδ' ἱκάνετον *Wellauerus ex Mediceo adnotavit, qui neque Laur. 9 neque 16 esse videtur.*

ἤδη γὰρ ποταμῷ ἔνι Φάσιδι νῆα κατίσχει
Αἰσονίδης ἠδ᾽ ἄλλοι ὅσοι μετα κῶας ἕπονται.
τῶν ἤτοι πάντων μέν, ἐπεὶ πέλας ἔργον ὄρωρεν,
δείδιμεν ἐκπάγλως, περι δ᾽ Αἰσονίδαο μάλιστα.
τὸν μὲν ἐγών, εἰ καί περ ἐς Ἄιδα ναυτίλληται
λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν,
ῥύσομαι, ὅσσον ἐμοῖσιν ἔνι σθένος ἔπλετο γυίοις,
ὄφρα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης κακὸν οἶτον ἀλύξας,
ὅς μ᾽ ὑπερηνορέῃ θυέων ἀγέραστον ἔθηκεν.
καὶ δ᾽ ἄλλως ἔτι καὶ πρὶν ἐμοὶ μέγα φίλατ᾽ Ἰήσων
ἐξότ᾽ ἐπι προχοῇσιν ἅλις πλήθοντος Ἀναύρου
ἀνδρῶν εὐνομίης πειρωμένῃ ἀντεβόλησεν
θήρης ἐξανιών· νιφετῷ δ᾽ ἐπαλύνετο πάντα
οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες, οἱ δὲ κατ᾽ αὐτῶν
χείμαρροι καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο.
γρηὶ δέ μ᾽ εἰσαμένην ὀλοφύρατο, καί μ᾽ ἀναείρας
αὐτὸς ἑοῖς ὤμοισι δι᾽ ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ.
τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται· οὐ δέ κε λώβην
τίσειεν Πελίης, εἰ μὴ σύγε νόστον ὀπάσσεις.“
ὣς ηὔδα· Κύπριν δ᾽ ἐνεοστασίη λάβε μύθων.
ἅζετο δ᾽ ἀντομένην Ἥρην ἔθεν εἰσορόωσα,

COD. LAUR. 57 ήδη — |μῶι ἔνι φάσ. 58 ἠδἄλλοι — μετακῶιασ 59 μὲν 60 περιδ᾽ 61 ἄΐδα *posterior acc. del.* 63 ἐνισθὲν. — γύιοις 64 *Qu. V p. 4 adv.* εγγελάσηι 65 |ρέηι 66 λ *in* φίλατ᾽ *in rasura* 67 ἐξὅτ᾽ — |χοῆισι^ν 68 |μένη.. *c. ras.* 69 |τῶι δ ἐπαλ. 71 καναχήδὰ *prior acc. del.* 72 γρηΐ 73 αὐτὸ..σ *c. ras.* — διεκπρ. 74 τῷ νῦν μοι ἄλλ. πέρι τίεται οὐδέ 75 εἰμήσύγενόστ. ὀπάσσησ 76 ηύδα — δὲνεοστασίηι 77 ἄζετο — εἰσόροωσα

COD. GUELF. 57 |μῶ ἔνι 58 |δης οἶδ᾽ ἄλλοι — μετὰ 59 τῶν, ἤτοι — μὲν ἐπεὶ — ὄρωρε, 60 |γλως· περι 61 τὸν, μὲν ἐγὼν, — ἀΐδα 62 |να, νειόθι 63 |μαι ὅσσ. — ἐνὶ — |οις 64 |λάση — |ξας 65 |νορέη — ἔθηκε. 66 ἐμοὶ μάλα φίλ. 67 ἐπὶ 68 |μένη, ἀντεβόλησα· 69 νιφετῶ 70 |κεες ἡ δὲ κατ᾽ 72 γρηΐ δέ μ᾽ εἰσαμένη· ὀλοφύρατο καί 73 δίὲκ προαλὸσ ὸ *in ras.* 74 τῶ νῦν μοι ἄληκτον πέρι τίεται· οὐδέ 75 |λίης· εἰ — σύ γε 76 |πριν δὲ νεοστασίη 77 ἅζετό δ᾽ — ἥρην ἔνθεν εἰσορόωσα

EM. 58 *Laur.* 16 *cum Laur.* 9. 61 *Laur.* 16 ἐγὼν ἦν καί περ 75 *Laur.* 16 ὀπάσσ^ss, *idem quod Guelf.* 76 *emendavit Ruhnkenius. Laur.* 16 *ut L.* 9.

78 καί μιν ἔπειτ' ἀγανοῖσι προσέννεπεν ἥγ' ἐπέεσσιν
„πότνα θεά, μή τοι τι κακώτερον ἄλλο πέλοιτο
Κύπριδος, εἰ δὴ σεῖο λιλαιομένης ἀθερίζω
81 ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον, ὅ κεν χέρες αἴγε κάμοιεν
ἠπεδαναί· καὶ μή τις ἀμοιβαίη χάρις ἔστω.“
ὣς ἔφαθ'· Ἥρη δ' αὖτις ἐπιφραδέως ἀγόρευσεν
84 „οὔτι βίης χατέουσαι ἱκάνομεν, οὐ δέ τι χειρῶν.
ἀλλ' αὔτως ἀκέουσα τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ
παρθένον Αἰήτεω θέλξαι πόθῳ Αἰσονίδαο.
87 εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται εὐμενέουσα,
ῥηιδίως μιν ἑλόντα δέρος χρύσειον ὀίω
νοστήσειν ἐς Ἰωλκόν· ἐπεὶ δολόεσσα τέτυκται.“
90 ὣς ἄρ ἔφη· Κύπρις δὲ μετ' ἀμφοτέρῃσιν ἔειπεν
„Ἥρη, Ἀθηναίη τε, πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα,
ἢ ἐμοί. ὑμείων γὰρ ἀναιδήτῳ περ ἐόντι
93 τυτθή γ' αἰδὼς ἔσσετ' ἐν ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμεῖο
οὐκ ὄθεται, μάλα δ' αἰὲν ἐριδμαίνων ἀθερίζει.
καὶ δή οἱ μενέηνα, περισχομένη κακότητι,
96 αὐτοῖσιν τόξοισι δυσηχέας ἆξαι ὀιστοὺς
ἀμφαδίην. τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθείς,
εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυμὸν ἐρύκει,
99 ἕξω ἐμάς, μετέπειτά γ' ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ.“

COD. LAUR. 78 |πεν ἥγ' *acc. correctus* 79 θεὰ μήτι (οι) τοι (λι) κακ. 81 ἔποσ ἢ ἐτἔργον ὅ κεν χεῖρεσ 82 μήτισ 83 ἔφαθ' ἥρι δ' αὖτισ 84 δέτι 85 τεῶι 86 |θωι 88 ῥηϊδ. — ὀΐω 89 ἐσιωλκόν *acc. in gravem mutatus, aut gr. in ac.* 90 ὣσὰρ ἔφη — μεταμφοτέροισιν 91 |ναίητε — ὔμμι 92 εμοί — |δήτωι περ εόντι 94 οὐκόθ. 95 δὴ *acc. corr.* 96 ὀϊστ. 97 |φθεισ 98 μητηλόθι *supra* θυμὸν *scr.* γρ μῦθον 99 |πειταγ' — |τῆι

COD. GUELF. 78 ἥ γ' ἐπέεσσι· 79 θεὰ μή 80 |δος· εἰ δὲ σεῖο 81 |γον ὅ κεν χεῖρες 82 |ναί· καὶ 83 |φαθ' ἥρη — |σεν· 84 οὔ τι β. χατέουσα ἱκ., οὐδέ *gl.* χατ.] χρήζουσα 85 τεῶ — παιδί 86 πόθω 88 ῥηϊδ. — χρήσειον ὀΐω 89 |κόν· 90 ἄρ ἔφη — δε — |πεν· 91 ἥρη ἀθ. τε πίθ. — |στα 92 ἐμοὶ — |δήτω περ ἐόντι, 93 ἐμεῖο, 94 |ται· μάλά — |ζει 95 μενέηνε — |τητι, 96 ὀϊστούς 97 |φθείς: 98 |ρας ἕως — |κει 99 ἐμὰς μετ. — ἑοὶ

EM. 81 *Laur.* 16 ἠέ τε ἔργ. 97 ἀμφαδίῃ *Brunckius probante Köchlyo; alterum etiam Laur.* 16. τοῖον δ' ἄρ *suadebat O. Schneiperus.*

ὣς φάτο· μείδησαν δὲ θεαί, καὶ ἐσέδρακον ἄντην
ἀλλήλαις. ἣ δ᾽ αὖτις ἀκηχεμένη προσέειπεν
„ἄλλοις ἄλγεα τἀμὰ γέλως πέλει· οὐ δέ τί με χρὴ
μυθεῖσθαι πάντεσσιν. ἅλις εἰδυῖα καὶ αὐτή.
νῦν δ᾽ ἐπεὶ ὔμμι φίλον τόδε δὴ πέλει ἀμφοτέρῃσιν,
πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι· οὐδ᾽ ἀπιθήσει.“
ὣς φάτο· τὴν δ᾽ Ἥρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρός,
ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν
„οὕτω νῦν, Κυθέρεια, τόδε χρέος, ὡς ἀγορεύεις,
ἔρξον ἄφαρ· καὶ μή τι χαλέπτεο, μηδ᾽ ἐρίδαινε
χωομένη σῷ παιδί· μεταλλήξει γὰρ ὀπίσσω.“
ἦ ῥα, καὶ ἔλλιπε θῶκον· ἐφωμάρτησε δ᾽ Ἀθήνη·
ἐκ δ᾽ ἴσαν ἄμφω ταίγε παλίσσυτοι. ἣ δὲ καὶ αὐτὴ
βῆ ῥ᾽ ἴμεν Οὐλύμποιο κατα πτύχας, εἴ μιν ἐφεύροι.
εὗρε δὲ τόνγ᾽ ἀπάνευθε Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
οὐκ οἶον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥά ποτε Ζεὺς
οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισιν,
κάλλεος ἱμερθείς. ἀμφ᾽ ἀστραγάλοισι δὲ τώγε
χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο.
καί ῥ᾽ ὃ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ὕπο μαζῷ

COD. LAUR. 100 θεαὶ 101 αὖτισ 102 *Qu. V p. 4 av.* οὐδέτί 104 δ ἐπεὶ ὗμμι — |ρησιν 106 δ᾽ἤρη 107 ἧκα 108 τό δε χρ. ὠσαγορ. 109 δ᾽ ερίδηνε 110 σῶι 112 ἐκδ᾽ — |τοι ἠδὲ καὶ 113 ρ᾽ — καταπτ. 114 τόν γ᾽ — |ρῆι — |ῆι 115 οὐ κοῖον μετακαὶ — τὸν *acc. correctus* ῥάποτεζεὺσ 116 |νῶι ἐν κατένασσεν 117 ἀμφαστρ. 119 ρ᾽ ὁ μὲν — ἐνίπλειον ὧι ὑπὸ |ζῶι

COD. GUELF. 100 θεαὶ καὶ 101 ἦ δ᾽ — |πεν· 102 οὐδέ τι με χρή 103 |σσιν ἅλ. 104 |τέρῃσι 105 |σω· καί — οὐδ᾽ 106 τήν δ᾽ — |ρός 107 |πεν· 108 νῦν· κυθέρεια τ. χρέος ὡς 109 ἔρξον — |πτεο μηδ᾽ ἐρίδαινε 110 σῶ παιδὶ μετ. 111 |τησέ δ᾽ |νη. 112 ταί γε |τοι. ἠδὲ καὶ |τή 113 κατὰ |χας εἴ 114 τόν γ᾽ — |ρῆ ἐν |ῆ 115 οἶον. μετὰ καὶ γαννυμήδεα. *corr.* γανυμ. — ζεύς 116 |νῶ — |τοισι 117 θεὶς. — τώ γε 118 |οις ἅτε — |ες ἑψ. 119 ὁ μὲν — ὦ ὑπὸ |ζῶ

EM. 100 ἐπέδρακον *aut v. seq.* ἀλλήλας *suasit Zieglerus. alterum commendat Quintus* Δ 300, *ubi eadem diversitas, alterum Hom. Il.* Ω 223. 104 *Laur.* 16 τόγε (δὴ) πέλει, γέ *in ras.* 109 ἐρίδαινε *Laur.* 16 112 ἣ δέ *Wellauerus ex aliquot ll. recentioribus.*

120 μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστόν,
ὀρθὸς ἐφεστηώς· γλυκερὸν δέ οἱ ἀμφι παρειὰς
χροιῇ θάλλεν ἔρευθος. ὃ δ᾽ ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο
123 σῖγα κατηφιόων· δοιὼ δ᾽ ἔχεν, ἄλλον ἔτ᾽ αὔτως
ἄλλῳ ἐπιπροϊείς· κεχόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
καὶ μὴν τούσγε παράσσον ἐπι προτέροισιν ὀλέσσας
126 βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐ δ᾽ ἐνόησεν
Κύπριν ἐπιπλομένην. ἣ δ᾽ ἀντίη ἵστατο παιδός,
καί μιν ἄφαρ γναθμοῖο κατασχομένη προσέειπεν
129 „τίπτ᾽ ἐπιμειδιάᾳς, ἄφατον κακόν; ἠέ μιν αὔτως
ἤπαφες, οὐ δὲ δίκῃ περιέπλεο νῆιν ἐόντα;
εἰ δ᾽ ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅ,ττι κεν εἴπω·
132 καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα
κεῖνο, τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια
ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι,
135 σφαῖραν ἐυτρόχαλον, τῆς οὐ σύγε μείλιον ἄλλο
χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον.
χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται· ἀμφι δ᾽ ἑκάστῳ
138 διπλόαι ἀψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται·
κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν· ἕλιξ δ᾽ ἐπιδέδρομε πάσαις
κυανέη. ἀτὰρ εἴ μιν ἑαῖς ἐνι χερσὶ βάλοιο,

COD. LAUR. 120 |ρὸσ ἀγοστῶι 121 ὀρθῶσ *corr. ma. sec.* 122 |ῆι — ὁ δ ἐγγ. ὀκλάδὸν *priore accentu deleto* 123 σίγα — δ ἔχ. — αύτωσ 124 ἄλλωι *supra scr. ma. sec.* ἄλλον *postrema versus littera* ι *in ras.* 125 παῤᾶσσον ἐπὶ 126 συνχερσ. — οὐδ᾽ 127 ἡ δ᾽ — |δὸσ 129 τίπτ ἐπιμειδιάαισ — ἠέμιν 130 δε δίκηι — νῆϊν 131 δ ἄγεμοι — ὄ ττι 132 κέντοι 134 |τρωι — |ωι 135 ἐϋτρ. — οὐσύγε 136 |σσηι 137 |στωι 139 ῥα.φαί *c. ras.* — δ ἐπιδέδρομα *correct.?*

COD. GUELF. 120 ἀγοστῶ *c. gl.* ἀγκόνι 121 |στηὼς· — ἀμφὶ |άς 122 ὅ δ᾽ 123 σίγα — δοιώ δ᾽ |χεν ἄλλ. 124 ἄλλω |εἰς κεχ. 125 τούς γε παρᾶσσον — ὀλέσας (?) 126 σὺν — |νος. οὐδ᾽ ἐνόησε 127 ἥ δ᾽ — |δός 128 γνα *syllaba in ras.* — |πε. 129 |άας, — |κον· ἠέ 130 |φες οὐδὲ δίκη περιέπλεο νῆϊν — |ντα 131 |ος ὅ ττι — |πω 132 κεν 134 |τρω — |ω — |ντι 135 ἐϋτρόχαλον. τῆς, οὐ 136 |σση 137 μὲν — |κλα τέτυκται ἀμφὶ δ᾽ |στω 138 ἀψίδες — |νται 140 ἐνὶ

EM. 120 ἀγοστόν *Vat.* 150 *et quinque Pariss. servarunt. Laur.* 16 ἀγοστῷ. 139 *Laur.* 16 δὲῤῥαφαί.

141 ἀστὴρ ὥς, φλεγέθοντα δι' ἠέρος ὁλκὸν ἵησιν.
τήν τοι ἐγὼν ὀπάσω· σὺ δὲ παρθένον Αἰήταο
θέλξον ὀιστεύσας ἐπ' Ἰήσονι· μὴ δέ τις ἔστω
144 ἀμβολίη. δὴ γάρ κεν ἀφαυροτέρη χάρις εἴη."
ὣς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
μείλια δ' ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρῃσι χιτῶνος
147 νωλεμὲς ἔνθα καὶ ἔνθα θεᾶς ἔχεν ἀμφιμεμαρπώς.
λίσσετο δ' αἶψα πορεῖν αὐτοσχεδόν· ἣ δ' ἀγανοῖσιν
ἀντομένη μύθοισιν, ἐπειρύσασα παρειάς,
150 κύσσε ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα
„ἴστω νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς,
ἦ μέν τοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπατήσω,
153 εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο."
φῆ· ὃ δ' ἄρ ἀσραγάλους συναμήσατο, καδ δὲ φαεινῷ
μητρὸς ἑῆς εὖ πάντα ἀριθμήσας βάλε κόλπῳ.
156 αὐτίκα δ' ἰοδόκην χρυσέῃ περικάτθετο μίτρῃ
πρέμνῳ κεκλιμένην· ἀνα δ' ἀγκύλον εἵλετο τόξον.
βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἀλωήν.
159 αὐτὰρ ἔπειτα πύλας ἐξήλυθεν οὐλύμποιο
αἰθερίας· ἔνθεν δὲ καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος
οὐρανίη· δοιὼ δὲ πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα
162 οὐρέων ἠλιβάτων, κορυφαὶ χθονός, ἦχί τ' ἀερθεὶς

COD. LAUR. 141 ὦσ — δι ἠέροσ ὅ. ἵησιν 143 ὀϊστ. — δέτισ 145 τῶι δ ἀσπ. 146 δ ἔκβ. — |ρησι 148 |σχεδὸν *acc. correctus* ἡ δ ἀγαν. 149 |ὰσ 151 |δε σειον φίλ. — ἠδ ἐμ. 152 μέντοι — δ ἀπ. 153 |ρηι 154 δ ἄρ — καδδὲφαεινῶι 155 εὐπάντ. — |πωι 156 δ ἰοδ. — |τρηι 157 |μνωι — ἀναδ ἀγκοῖλον εἷλ. 158 δεδι' ἐκμεγ. 160 καταιβάτησ *corr.* |τισ 162 |νὸσ

COD. GUELF. 141 |ὴρ ος φλ. — ἵησι 143 ὀϊστ. — μὴδέ τ. εστω 144 ἀμφιβολέη. 145 *maiore pr. litt.* τῶ δ' — |ντι 146 μείλιά δ' — |τα καὶ 147 θεὰς 148 λίσσετό δ' — |σχεδὸν· ἥ δ' |νοῖσι (?) 149 ιν *in* μύθ. *in ras.* |άς 150 κῦσσε |νη καὶ — |σα. 152 δῶρον γε — οὐδ' |σω 153 ἐνισκίμψεις κούρη 154 ὅ δ' — |το καδδὲ |νῶ 155 |σας, βάλε |πω. 156 περικάτθεο |τρη 157 |μνω — ἀνὰ 158 δίὲκ 161 δοιὼ *deest a ma. pr.* 162 |των κορ. |νὸς. ἤχι τ' |θεὶς

EM. 149 *de* ἐπειρύσ. *vid. infra* Δ 237. 158 μεγάλοιο *templabat Gerhardus, ut* Α 1315 Β 289. μέγαρον *apud Ap. aliquotiens est* οἶκος, *ut Hesych. interpretatur*, Β 202, 1148 Γ 534 Δ 754.

163 ἠέλιος πρώτῃσιν ἐρείδεται ἀκτίνεσσιν.
νειόθι δ' ἄλλοτε γαῖα φερέσβιος ἄστεά τ' ἀνδρῶν
φαίνετο καὶ ποταμῶν ἱεροὶ ῥόοι, ἄλλοτε δ' αὖτε
166 ἄκριες, ἀμφὶ δὲ πόντος ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι.
ἥρωες δ' ἀπάνευθεν ἑῆς ἐπι σέλμασι νηὸς
ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο.
169 αὐτὸς δ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν· οἳ δ' ὑπάκουον
ἠρέμας ᾗ ἐνι χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες.
„ὦ φίλοι, ἤτοι ἐγὼ μὲν ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ
172 ἐξερέω· τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικεν.
ξυνὴ γὰρ χρειώ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασιν
πᾶσιν ὁμῶς· ὁ δὲ σῖγα νόον βουλήν τ' ἀπερύκων
175 ἴστω καὶ νόστου τόνδε στόλον οἷος ἀπούρας.
ὦλλοι μὲν κατα νῆα συν ἔντεσι μίμνεθ' ἕκηλοι·
αὐτὰρ ἐγὼν ἐς δώματ' ἐλεύσομαι Αἰήταο,
178 υἷας ἑλὼν Φρίξοιο δύω δ' ἐπι τοῖσιν ἑταίρους.
πειρήσω δ' ἐπέεσσι παροίτερον ἀντιβολήσας,
εἴ κ' ἐθέλοι φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσαι,
181 ἦε καὶ οὔ, πίσυνος δὲ βίῃ μετιόντας ἀτίσσει.
ὧδε γὰρ ἐξ αὐτοῖο πάρος κακότητα δαέντες

COD. LAUR. 163 |τῃσιν ἐρεύγεται 164 δ' ἄλλοθι γ. — ἄστεατ' 165 ῥόοι — αὖτε 166 ἀμφι δεπόντοσ ἀναιθέρι 167 ἐπὶ 168 ἐνποταμῶι 169 οἱ δ' 170 ἠρέμασ *deleto* σ ἧι ἐνιχώρηι ἐπὶ *acc. deleto* σχερὼ 171 ἤτοι — |τῶι 172 ὔμμι? — κρηῆναι (?) 173 χρειὼ ξ. δέτε 174 σίγα — |λήντ' 176 κατανῆα συνέντ. 177 *Qu. V p.* 5 *av.* ἐσδώμ. 178 δ ἐπὶ 179 δ ἐπ. 180 εἰ κ' 181 ἠὲ καὶ οὔπίσ., *ma. sec.* οὔπίσ. 182 ἐξαυτοῖο

COD. GUELF. 163 |τῃσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσι. 164 δ' ἄλλοθι γ. 165 |το. καὶ 166 |ες. ἀ. — |τος ἀναιθέρι π. 167 ἥρωές δ' |θεν ἑοῖς ἐπὶ — |ός 168 |μῷ καθ' ἕλλος — |ντο 169 αὐτός δ' — οἵ δ' 170 ἠρέμα ᾗ ἐνὶ 171 |λοι ἤτ. — |τῷ 172 κρηῆνα *ma. pr.* ἔοικε. 173 χρειὼ ξ. — ἔασσι 174 ὁ δὲ σίγα 175 |ρας 176 ὦλλοι — κατὰ — |λοι 177 |ταο 178 |ξοιο· δύω δ' ἐπὶ 179 |σας 180 εἴ κεθέλοι 181 ἠὲ κ. οὔ. π. δ. βίη — ἀτίσει.

EM. 163 ἐρείδεται *ex coniectura, ut Δ* 784 *Γ* 1022, ἐνισκίμπτω *Δ* 113. *reliquorum neutrum defendi posse videtur.* 164 ἄλλοτε *Parisienses quinque. Laur.* 16 ἄλλοθι. 166 αἰθέρα *duo Parisienses.* 178 δ' *corr.* τ' *Laur.* 16.

φρασσόμεθ', εἴτ' ἄρηι συνοισόμεθ', εἴτέ τις ἄλλη
μῆτις ἐπίρροθος ἔσται ἐεργομένοισιν αὐτῆς.
μὴ δ' αὔτως ἀλκῇ, πρὶν ἔπεσσί γε πειρηθῆναι,
τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας. ἀλλὰ πάροιθεν
λωΐτερον μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι μετιόντας.
πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόλις ἐξανύσειεν
ἠνορέῃ, τόδ' ἔρεξε κατα χρέος, ᾗπερ ἐῴκει
πρηΰνας. ὃ δὲ καί ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔδεκτο
μητρυιῆς φεύγοντα δόλον πατρός τε θυηλάς.
πάντες ἐπεὶ πάντῃ καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν,
Ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν ἠδ' ἀλεγίζει."
ὣς φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰσονίδαο
πασσυδίῃ, οὐ δ' ἔσκε παρὲξ ὅτις ἄλλο κελεύοι.
καὶ τότ' ἄρ υἱῆας Φρίξου Τελαμῶνά θ' ἕπεσθαι
ὦρσε καὶ Αὐγείην· αὐτὸς δ' ἕλεν Ἑρμείαο
σκῆπτρον· ἄφαρ δ' ἄρα νηὸς ὕπερ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ
χέρσον δ' ἐξαπέβησαν ἐπι θρωσμοῦ πεδίοιο.
Κιρκαῖον τόδε που κικλήσκεται· ἔνθα δὲ πολλαὶ
ἑξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασιν,

COD. LAUR. 183 ἄρηϊ.. *c. ras.* — εἴ τέτισ 184 αὔτ. 185 ἀλκῆι πρ. ἐπέεσσί 186 ἀλλαπάροιθεν 187 λωΐτ. 188 ῥέαμῦθ. *in marg.* γνω 189 τὸδ' *acc. corr.* κατὰχρέοσ ἥπερ εῴκει 190 ὁ δὲ 191 μητρυΐησ — |τρόστε |λάσ 192 πάντηι — μάλακύντ. 194 ἐπήινυσαν 195 |δίηι 196 ἀρ — |μῶναθ' 198 ἄφαρ δ' ἀν ανηὸσ ὑπερδόνακάστε 199 ἐπὶ 200 |ον τό δέ — ενθαδε π. 201 |ησ πρό μαδοί

COD. GUELF. 183 |μεθ' εἴτ' |ηῖ |μεθ' εἴτε 184 αὔτῆς 185 μηδ' — |πρ. ἐπέεσσί — |ναι 186 ἀπαμείρωμεν 187 λωΐτ. |θω 188 |θος ὅ 189 κατὰ χρ., ἥπερ ἐώκει 190 ὅ δε 191 μητρυίης — |λάς 192 πάντη — μάλα *deest* 194 ἐπήνεσαν δὲ 195 πανσσυδίη οὐδ' ἔ. παρὲξ ὅπις *c. gl.* ἐπιστροφή 197 αὐτός δ' 198 δ' ἀνὰ νηὸς ὑπὲρ 199 χέρσονδ' 200 |ται ἐνθάδε πολλαί 201 πρόμαδοι τε — ἐκπεφύασσι

GRAMM. 200 Κίρκαιον τό τε δὴ κικλήσκεται *Et. M.* 515, 10. 201 πρόμαλοι *Et. M.* 689, 35.

EM. 185 ἐπέεσσι *etiam Laur.* 16. 189 ἧπερ *aut* ἥπερ *Laur.* 16. 191 μητρυΐης *etiam Laur.* 16. 194 ἐπῄνησαν *quattuor vulgares libri.* ἐπήνεσσαν *Laur.* 16. 198 ἀνὰ *etiam Laur.* 16. ἄρα *quattuor aut quinque Parisienses.* 201 πρόμαλοι *coniecerat Stephanus.* πρόγαδοί *Laur.* 16.

τῶν καὶ ἐπ' ἀκροτάτων νέκυες σειρῇσι κρέμανται
δέσμιοι. εἰσέτι νῦν γὰρ ἄγος Κόλχοισιν ὄρωρεν
ἀνέρας οἰχομένους πυρὶ καιέμεν· οὐ δ' ἔνι γαίῃ
ἔστι θέμις στείλαντας ὕπερθ' ἐπι σῆμα χέεσθαι,
ἀλλ' ἐν ἀδεψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις
δενδρέων ἐξάπτειν ἑκὰς ἄστεος. ἠέρι δ' ἴσην
καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν, ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσιν
θηλυτέρας· ἣ γάρ τε δίκη θεσμοῖο τέτυκται.
τοῖσι δὲ νισσομένοις Ἥρη φίλα μητιόωσα
ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος, ὄφρα λάθοιεν
Κόλχων μυρίον ἔθνος ἐς Αἰήταο κιόντες.
ὦκα δ' ὅτ' ἐκ πεδίοιο πόλιν καὶ δώμαθ' ἵκοντο
Αἰήτεω, τότε δ' αὖτις ἀπεσκέδασεν νέφος Ἥρη.
ἔσταν δ' ἐν προμολῇσι τεθηπότες ἕρκε' ἄνακτος
εὐρείας τε πύλας καὶ κίονας, οἳ περι τοίχους
ἑξείης ἄνεχον· τριγχὸς δ' ἐφύπερθε δόμοιο
λαΐνεος χαλκέῃσιν ἐπι γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
εὔκηλοι δ' ὑπερ οὐδὸν ἔπειτ' ἔβαν. ἄγχι δὲ τοῖο
ἡμερίδες χλοεροῖσι καταστεφέες πετάλοισιν
ὑψοῦ ἀειρόμεναι μέγ' ἐθήλεον. αἳ δ' ὑπο τῇσιν

COD. LAUR. 202 |ρῇισι 204 ἐνιγαίηι 205 ἐπὶ 208 |σαν ἐπὶ χθ. 209 γάρ κεδίκησθεσμοῖο 210 νεισομένοισ 211 πουλῦν *corr.* — δι ἄστ. 213 ἐκπεδ. 214 *Qu. V p. 6 adv.* 215 ἐνπρομολῇισι 216 |ρείαστε — περὶ 217 θριγχὸσ *supra* θ *scriptum* .τ. *ma. sec.* ἐφ' ὕπερθε 218 |ος χαλκείαισ ἐπὶ 219 ὑπὲρ — δετοῖο 220 χλοεροῖσιν κατ. 221 ὑπὸ τῇισιν

COD. GUELF. 202 |τάτων, νέκ. 204 οὐδ' ἐνὶ γαίη 205 ἐπὶ — |σθαι 206 κατειλύσαντεσ β. 208 |σαν. ἐπὶ χθ. |ουσι 209 γάρ κε δίκη — τέτυκτο 210 νεισομ. — |ωσα, 211 ἠερέα π. — |ος· ὄ. 212 |νος, ἐς — |ντες 213 ὦκα δ' ἔκ τε πεδίοιο 214 |τεω; τότε — |δασε νέφ. |ρη 215 τεθηπότας *corr.* 216 |νας οἳ περὶ 217 |ης ἄνεσχον· θριγγός δ' 218 |ος χαλκείαις ἐπι 219 |λοί δ' ὑπὲρ 220 |λοισι 221 μέγ' ἐθήελον. αἳ δ' ὑπὸ τῇσιν,

GRAMM. 218 Λαϊνέαις χαλκίοις ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει *Et. M.* 235, 13.

EM. 205 χέασθαι *Laur.* 16. 208 ἐπεὶ *ex quinque Parisiensibus.* 209 γάρ κε *etiam Laur.* 16. *correxit Brunckius.* 217 θριγγὸς δ' ἐφ' ὕπερθε *Laur.* 16. 218 χαλκέῃσιν *quattuor Parisienses. Laur.* 16 χαλκείαις.

222 ἀέναοι κρῆναι πίσυρες ῥέον, ἃς ἐλάχηνεν
Ἥφαιστος. καί ῥ' ἣ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι,
ἣ δ' οἴνῳ, τριτάτη δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ·
225 ἣ δ' ἄρ ὕδωρ προρέεσκε, τὸ μέν ποθι δυομένῃσιν
θέρμετο Πληιάδεσσιν, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνιούσαις
κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης.
228 τοῖ' ἄρ ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰήταο
τεχνήεις Ἥφαιστος ἐμήσατο θέσκελα ἔργα.
καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δέ σφεων
231 ἦν στόματ', ἐκ δὲ πυρὸς δεινὸν σέλας ἀμπνείεσκον.
πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον
ἤλασεν, Ἠελίῳ τίνων χάριν, ὅς ῥά μιν ἵπποις
234 δέξατο, Φλεγραίῃ κεκμηότα δηιοτῆτι.
ἔνθα δὲ καὶ μέσσαυλος ἐλήλατο· τῇ δ' ἔπι πολλαὶ
δικλίδες εὐπηγεῖς θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα.
237 δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρὲξ ἑκάτερθε τέτυκτο.
λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν.
τῶν ἤτοι ἄλλῳ μέν, ὅτις καὶ ὑπείροχος ἦεν,
240 κρείων Αἰήτης σὺν ἑῇ ναίεσκε δάμαρτι.
ἄλλῳ δ' Ἄψυρτος ναῖεν πάις Αἰήταο·
τὸν μὲν Καυκασίη νύμφη τέκεν Ἀστερόδεια
243 πρίν περ κουριδίην θέσθαι Εἰδυῖαν ἄκοιτιν,

COD. LAUR. 223 ῥ' ἡμὲν 224 ἡδ' οἴνωι — |φῆι 225 ἡδ' ἀρ — προἱεσκε *ma. pr.* — μὲν — |νῃσιν 226 πληϊάδεσσιν 227 |λλωι 228 ἐνιμεγ. — *supra* |ταο *scr.* εω *ma. sec.* 230 |κεαδέσφ. 231 ἐκδεπυρ. 232 πρὸσδεκαὶ 233 ῥάμιν 234 |γραίηι — δηϊοτ. 235 ἔνθαδὲ — τῆι δ ἐπὶ 239 |τοι ἄλλων μὲν 240 σὺν ἑῆι 241 |λωι — πάϊς 243 |σθαι ἰδυῖαν

COD. GUELF. 222 ἀένναοι — |ον. ἃς |νεν, 223 καὶ ῥ' ἡ μὲν ἀνεβλύεσκε 224 ἣ δ' οἴνω. τρ. — |φῇ 225 ἣ δ' ἄρ ὕδ. |σκε. τὰ *ma. pr. corr.* τὸ — |νῃσι 226 πληϊάδεσσιν ἀμοιβηδὶς δ' 227 κρυστάλῳ ἴκελον 228 ἐνὶ 229 |γα 230 |με. χ. 231 |ματ' ἐκ — |ας ἀνέπνείεσκον· 232 προς 233 |σεν· ἠελίω τ. |ριν. ὅς 234 |το φλ. — δηϊοτ. 235 καὶ μέσαβος ἐλ. *ma. pr.* τῇ — |λλαί 236 καὶ |θα 237 *gl.* αἴθουσα] παστάς 238 ἔστασαν ἀμφωτέρωθε. *gl.* αἰπύτ.] ὑψηλότεροι 239 τῶν, ἤτοι ἄλλων μὲν ὅτ. 240 σὺν ἑῇ — |ρτι 241 ἄλλον δ' — |ϊς |ταο 242 τὸν, μὲν — |δεια 243 |τιν

EM. 233 τείνων *Laur.* 16. 235 μέσσαβος *Laur.* 16. 239 ἄλλων *etiam Laur.* 16. ἄλλον *reliquorum paulo plures, quam* ἄλλῳ.

244 *Τηθύος Ὠκεανοῦ τε πανοπλοτάτην γεγαυῖαν·*
καί μιν Κόλχων υἷες ἐπωνυμίην Φαέθοντα
ἔκλεον, οὕνεκα πᾶσι μετέπρεπεν ἠιθέοισιν.
247 *τοὺς δ᾽ ἔχον ἀμφίπολοί τε καὶ Αἰήταο θύγατρες*
ἄμφω, Χαλκιόπη Μήδειά τε. τὴν μὲν ἄρ οἵγε
ἐκ θαλάμου θάλαμον δὲ κασιγνήτην μετιοῦσαν —
250 *Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ· πρὶν δ᾽ οὔτι θάμιζεν*
ἐν μεγάροις, Ἑκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο
νηόν, ἐπεί ῥα θεᾶς αὐτὴ πέλεν ἀρήτειρα —
253 *καὶ σφέας ὡς ἴδεν ἄσσον, ἀνίαχεν· ὀξὺ δ᾽ ἄκουσεν*
Χαλκιόπη· δμωαὶ δὲ ποδῶν προπάροιθε βαλοῦσαι
νήματα καὶ κλωστῆρας ἀολλέες ἔκτοθι πᾶσαι
256 *ἔδραμον. ἣ δ᾽ ἅμα τοῖσιν ἑοὺς υἷῆας ἰδοῦσα*
ὑψοῦ χάρματι χεῖρας ἀνέσχεθεν· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
μητέρα δεξιόωντο, καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες
259 *γηθόσυνοι. τοῖον δὲ κινυρομένη φάτο μῦθον*
„ἔμπης οὐκ ἄρ ἐμέλλετ᾽ ἀκηδείῃ με λιπόντες
τηλόθι πλάγξασθαι· μετα δ᾽ ὑμέας ἔτραπεν αἶσα.

COD. LAUR. 246 ἠϊθ. 247 ὃ ἔχ. 248 τε. τῆι μὲν 249 |μονδὲ 250 |μωι 252 |ὸν — θεῆσ 253 *Qu. V p. 6 av.* καίσφεασ ὡσ ἴδεν *acc. corr.* ἄσσον 254 ποδῶν *abest* προπάροιθεν βαλ. 256 ἡ δ᾽ ἅμα τῆισιν 257 ὡσδεκαὶ 260 οὐ κάρ᾽ ἐμ. |δείηι μελιπ. 261 μεταδ᾽

COD. GUELF. 244 |υῖαν 246 ἔκλαιον· *corr.* οὕνεκα — ἠϊθέοισι. 247 τούς δ᾽ 248 |φω χαλκ. — τε. τῆ μεν ἄρ οἵ γε 249 θάλαμόνδε 250 |μω· — οὔ τι 251 |ροις. ἐκ. 252 |ὸν· — θεῆς 253 καί σφεας — ἄσσον ἀνίαχεν ὀξὺ — |σε 254 |πη δμ. — ποδῶν *deest* 255 |ρας, ἀολλ. 256 ἧ δ᾽ ἅμα τῆσιν 257 ὡς δὲ — |τοί 258 |το καὶ 259, 260 *desunt plane* 261 μετὰ

GRAMM. 251 Ἐν μεγάρῳ Ἑκάτης πανήμερος ἀμφεπονεῖτο *Et. M.* 88, 45. 260 οὐκ ἂν ἐμέλλ. *schol. Paris.*

EM. 248 τῆ μὲν *corr.* τὴν μὲν *Laur.* 16. ἡ μὲν ἄρ᾽ ᾔει — μετιοῦσα *aliquot libri, Parisienses maxime et Stephanus. emendatio, siqua opus est, non optime adhuc processit:* τέτμον ἄρ, χῆ μὲν ἄρ οἵγε — μετιοῦσα, θάλαμον δὲ λάον γνωτὴν μετ., θαλ. δὲ κατηντήτην μετιούσῃ. *Similes anacoluthiae, nisi coni. tollantur, sunt Δ* 435 — 442; 854. 254 ποδῶν *omittit etiam Laur.* 16 *et Stephanus. servarunt recentiores libri.* 256 τοῖσιν *Stephanus et Vaticani libri, ut videtur, non Laur.* 16. 257 ὡς δὲ *etiam Laur.* 16.

δειλὴ ἐγώ, οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκποθεν ἄτης
λευγαλέης Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσιν ἕλεσθε
πατρός. ὃ μὲν θνήσκων στυγερὰς ἐπετείλατ' ἀνίας
ἡμετέρῃ κραδίῃ. τί δέ κεν πόλιν Ὀρχομενοῖο,
ὅστις ὅδ' Ὀρχομενός, κτεάνων Ἀθάμαντος ἕκητι
μητέρ' ἐὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε;“
ὣς ἔφατ'. Αἰήτης δὲ πανύστατος ὦρτο θύραζε,
ἐκ δ' αὐτὴ Εἰδυῖα δάμαρ κίεν Αἰήταο,
Χαλκιόπης ἀίουσα· τὸ δ' αὐτίκα πᾶν ὁμάδοιο
ἕρκος ἐπεπλήθει. τοὶ μὲν μέγαν ἀμφεπένοντο
ταῦρον ἅλις δμῶες· τοὶ δὲ ξύλα κάγκανα χαλκῷ
κόπτον· τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον· οὐ δέ τις ἦεν,
ὃς καμάτου μεθίεσκεν, ὑποδρήσσων βασιλῆι.
τόφρα δ' Ἔρως πολιοῖο δι' ἠέρος ἷξεν ἄφαντος,
τετρηχώς, οἷόν τε νέαις ἐπι φορβάσιν οἶστρος
τέλλεται, ὅντε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες.
ὦκα δ' ὑπο φλιὴν προδόμῳ ἔνι τόξα τανύσσας,
ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν.
ἐκ δ' ὅγε καρπαλίμοισι λαθὼν ποσὶν οὐδὸν ἄμειψεν
ὀξέα δενδίλλων· αὐτῷ δ' ὑπο βαιὸς ἐλυσθεὶς
Αἰσονίδῃ γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ,
ἰθὺς δ' ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν
ἧκ' ἐπι Μηδείῃ. τὴν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν.

COD. LAUR. 262 ἐγὼ 263 φρίξοιο...φημοσύνησινέεσθαι 264 ὁ μὲν — ι in ἀνίας in ras. 265 |ρηι |δίηι τίδέκενπόλ. 266 |νὸσ 267 ἀπο πρὸ λιπόντεσ 268 ἔφαθ' ma. sec. corr. 269 ἐκδ' — ἰδυῖα 270 ἀΐ. 271 ἐπεπλή.θει c. ras. 272 |κῶι 273 δέτισ 274 κάμάτου — |λῆϊ 275 δ ἔρ. 276 |χὼσ — ἐπιφορβ. 278 ὑποφλ. |μωι 280 ἐκδ' 281 |τῶι — ἔλυσθ.? 282 |δηι — |σηι — |ρῆι 283 |ρηισι — |μηισιν 284 ἧκ' ἐπὶ |δείηι

COD. GUELF. 262 ἐγὼ οἷον ποθ. duae postr. syllabae in ras. 263 |ης. φρ. |σύνησιν ἕεσθε... πατρός. 264 πατρ. deest ὁ μὲν — |ίας. 265 |ρη |δίη. τί δέ κε πτόλιν ὀρχομενοῖο ό et ὀ in ras. 266 |νὸς, 267 ἐὴν — |σθε 268 mai. pr. litt. |ζε 269 |ταο 270 ἀΐουσα. τό δ' 271 τοὶ, μὲν 272 |ες. τοὶ — |κῷ 273 οὐδέ τ. ἦεν 274 |λῆϊ 275 |ρος ἦξεν |τος 276 |χὼς οἷον τὲ ν. ὑπὸ φορβ. 277 πέλλεται 278 ὑπὸ — ἔνι abest 281 |ων· αὐτὸς δ' ὑπὸ — |σθεὶς gl. δενδ.] διανευόμενος 282 |δη, γ. μέσση ἐ. |ρῆ 283 |ρησι — |μησιν, 284 |δείη· τήν δ'

EM. 263 emendavit Brunckius.

αὐτὸς δ' ὑψορόφοιο παλιμπετὲς ἐκ μεγάροιο
καγχαλόων ἤιξε. βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ
νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ, φλογὶ εἴκελον· ἀντία δ' αἰεὶ
βάλλεν ὑπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα, καί οἱ ἄηντο
στηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες, οὐ δέ τιν' ἄλλην
μνῆστιν ἔχεν, γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ.
ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περι κάρφεα χεύατο δαλῷ
χερνῆτις, τῇπερ ταλασήια ἔργα μέμηλεν,
ὥς κεν ὑπωρόφιον νύκτωρ σέλας ἐντύναιτο,
πάγχυ μάλ' ἐγρομένη· τὸ δ' ἀθέσφατον ἐξ ὀλίγοιο
δαλοῦ ἀνεγρόμενον σὺν κάρφεα πάντ' ἀμαθύνει·
τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ
οὖλος ἔρως· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.
δμῶες δ' ὁππότε δή σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδήν,
αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.

COD. LAUR. 285 ἐκμεγ. 286 |ῖξε — δ ἐνεδ. |ρηι 287 |δίηι φλ. ἴκεῖλον ϊ *eraso* 289 ἐκπυκ. — οὐδέτιν' 290 γλυκερὴ 291 ὡσδεγυνὴ |ρῶι πυρὶ κ. χεύετο δαλῶι 292 |τισ τῆι πέρ τε ταλασήϊα 293 *Qu. V p. 7 adv.* ὥσκεν 294 ἄγχι μαλ ἐγρ. — ἐξολίγ. 296 |δίηι 298 ἐσχλ. — |δείηισι 299 ὁππότεδήσφιν — |δὴν 300 ἐφαιδρύνοντο 301 |πωι τε ποτῆι τι τε

COD. GUELF. 285 αὐτός δ' 286 |ῖξε· — |ρη 287 |δίη φλ. ἴκελον· — αἰεί, 288 |λλεν ἐπ' αἰσ. |τα καί 289 |νεσ. οὐδέ 290 ἔχε. γλυκερὴ δὲ κατήγετο θυμ. ἀνίη. 291 |ρῶ πυρὶ κάρφ. — δαλλῶ 292 |τις τῆπερ |σήϊα — |λεν *gl.* ταλασ.] τὰ τῶν ἐρίων 293 |ναιτο 294 ἄγχι μάλ' ἐργομένη· τό δ' *gl.* ἐργομ.] εἰργομένη 295 δαλλοῦ — συν 296 εἴλυμένος — λάθρηι (?) 297 |ρειάς 298 |ον. ἄλλ. *gl.* ἀκηδ.] παρέσεσι 300 |τροῖς· 301 τε ποτῇ τε θυμ.

GRAMM. 296 εἰλυμμένος *schol. Paris.*

EM. 287 εἴκελον *corr. Stephanus.* 288 ἐπ' *etiam unus Parisinus, atque ita opus esse propter* ἀντία ἀμ. *iudicabat O. Schneiderus.* 290 γλυκερῇ *duo Parisienses.* 291 περὶ *unus recentissimus Paris. et alter pro var. scr.* 294 πάγχυ μάλ' *ex coniectura secundum Odyss. X* 195 νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, *M.*, νύκτα φυλάξεις. *O. Schneiderus locum indicabat Od. T* 301, *quo usi videantur veteres ad vulgatam scripturam explicandam. sed foret 'mox', non 'temperi'.* ἄγχι μάλ' ἐξομένη *temptaverat Hemsterhusius, ut Odyss. P* 572.

302 ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
υἷας τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσιν
„παιδὸς ἐμῆς κοῦροι Φρίξοιό τε, τὸν περὶ πάντων
305 ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
πῶς Αἶαν δὲ νέεσθε παλίσσυτοι; ἦέ τις ἄτη
σωομένοις μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
308 πείθεσθε προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
ᾔδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ἠελίοιο
δινεύσας, ὅτ᾽ ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζεν
311 Κίρκην ἑσπερίης εἴσω χθονός, ἐκ δ᾽ ἱκόμεσθα
ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ᾽ ἔτι νῦν περ
ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
314 ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ᾽ ἐν ποσὶν ὔμμιν ὄρωρεν,
εἴπατ᾽ ἀριφραδέως, ἠδ᾽ οἵτινες οἵδ᾽ ἐφέπονται
ἀνέρες, ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.“
317 τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Ἄργος ὑποδδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο
μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν
320 „Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ᾽ ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
νήσου Ἐνυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα

COD. LAUR. 302 ἐκδετοῦ — |τρόσ *corr.* |τρὸσ 304 τε τῶν περὶ 306 νέεσθαι — ἠέτισ 309 ἐνάρμασιν 311 ἐκδ᾽ 312 ἔνθ ἔτι νῦνπερ 313 μάλαπολλ. ἀπό προθι 314 ἀλλατί — δ᾽ ἐμποσὶν 315 οἵ δ᾽ εφέπ. 316 |ρεσ ὁππότε γλαφ. ἐκνηὸσ 317 τοῖάμιν *a ma. sec. supra ι scriptum ὲ, ut sit μὲν* — προπαροιθεν 318 |λωι 321 |τούσδ᾽ 322 ποτιξερ.

COD. GUELF. 302 τοῦ, αἰήτ. — |τρός 303 |ας. τοῖσι παρ. |σσι. 304 τε τὸν, περὶ 305 ἐνὶ — |σα 306 αἶανδε — |τοι, ἠέ τις 307 |σεν οὐ μὲν ἐμοῖο 308 |θου 309 ᾔδειν 310 |ζε 311 |νὸς, ἐκ δ᾽ ἱκόμενθα (?) 312 |δος. ἔ. 314 ἦδος. ἃ δ᾽ ἐν ποσὶν, ὔμμιν ὄ. 315 |ως. ἠδ᾽ οἵτινες, οἵδ᾽ 316 |ρες. ὁππότε γλαφ. — |τε 318 ἀμφὶ |λω 319 μειλιχίοος |πεν. ἐπεὶ — |εν 320 |τη· κείν. 321 αὐτός δ᾽ *ma. pr.* ὑπὸ 322 ποτί ξ. ἔμβαλε

GRAMM. 320 *integer Et. M.* 32, 22. *Prisc. VII*, 2, 7.

RM. 306 ἠὲ τίς ἄνην σ. μ. ἐνέκλασεν; *temptabat O. Schneiderus, secundum Callim. h. in Iov.* 90, *correcta vocis* ἄνη *prosodia.* 316 ὅππῃ τε *Parisienses servarunt.*

323 λυγαίῃ ὑπο νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ' ἐσάωσεν.
οὐδὲ γὰρ αἳ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατα νῆσον
ηὐλίζοντ' ὄρνιθες Ἀρήιαι, οὐδ' ἔτι κείνας
326 εὕρομεν. ἀλλ' οἵγ' ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάντες
νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνι ἤματι· καί σφ' ἀπέρυκεν
ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
329 αὐτίκ' ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἅλις καὶ εἵματ' ἔδωκαν,
οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες
ἠδ' αὐτοῖο σέθεν. μετα γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
332 χρειὼ δ' ἢν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὔ σ' ἐπικεύσω.
τόνδέ τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
335 σφωιτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσιν,
πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον. οὐ δ' ὑπαλύξειν
στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
338 καὶ χόλον, οὐ δ' ἄτλητον ἄγος Φρίξοιό τε ποινὰς
Αἰολιδέων γενεήν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.
νῆα δ' Ἀθηναίη Παλλὰς κάμεν, οὐ μάλα τοίην,
341 οἷαί περ Κόλχοισι μετ' ἀνδράσι νῆες ἔασιν,
τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν· ἤλιθα γάρ μιν
λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν. ἡ δ' ἐνι γόμφοις
344 ἴσχεται, ἢν καὶ πᾶσαι ἐπιβρίσωσιν ἄελλαι.
ἶσον δ' ἐξ ἀνέμοιο θέει καὶ ὅτ' ἀνέρες αὐτοὶ
νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμοῖς.

COD. LAUR. 323 |ηι ὑπονυκτί — δέτισ ἄμμ ἐσ. 324 οὐδε — κατανῆσ. 325 |ίαι οὐδέτι 327 |ρωι ἐνι ἡμ. 328 ἠέτισ 331 *Qu. V p. 7 av.* αὐτοῖ[o] 333 τόνδέτισ 334 |κῆι 335 σφωϊτ. — |δηισιν 336 οὐδ' 338 ὁ ἄτλ. — τεποιν. 339 |ὴν — κῶιασ 340 οὐμάλα 341 μετ ἀνδρ. 342 |θαγάρμιν 343 ἡ δ' ἐνιγόμφ. 345 δ ἐξ

COD. GUELF. 323 |γαίη 324 τοπάροιθεν — κατὰ 325 |ίαι οὐδέτι 326 |σαν ἐξ. 327 |ρω ἐνὶ 328 |ος ἠέ — |σα 329 |καν 331 |θεν· μ. |νται 332 χρειώ δ' — |λης 334 βασιλεὺς, περ. — |κῆ 335 σφωϊτέρη, πάντ. — |δησι 336 |σθαι. ἀμήχανον οὐδ' 337 μῆνιν, 338 |λον. οὐδ' — |νάς 339 αἰολιδέω γενεὴν. πρ. 340 |μεν. οὐ 341 οἷαι περ — ἔασσι 342 αἰνοτάτη ἐπ. ἤλιθα 343 ἡ δ' ἐνὶ 344 |ται. ἢν καὶ π. ἐπιβρωσιν ἄ. 345 θέει, καὶ — |τοί

EM. 325 οὐδ' ἔτι *duo Paris.* 346 ἐρετμοὺς *tres Pariss. fortas*[sis] *recte. Ap. casus eos cumulat* Α 542 *sq.* Γ 462, 470, 1296.

347 τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον
ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε, πόλλ' ἐπαληθεὶς
ἄστεα καὶ πελάγη στυγερῆς ἁλός, εἴ οἱ ὀπάσσαις.
350 αὐτῷ δ' ὥς κεν ἅδῃ, τὼς ἔσσεται· οὐ γὰρ ἱκάνει
χερσὶ βιησόμενος. μέμονεν δέ τοι ἄξια τίσειν
δωτίνης, ἀίων ἐμέθεν μέγα δυςμενέοντας
353 Σαυρομάτας, τοὺς σοῖσιν ὑπο σκήπτροισι δαμάσσει.
εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις γενεήν τε
ἴδμεναι, οἵτινές εἰσιν, ἕκαστά γε μυθησαίμην.
356 τόνδε μέν, οἱό περ οὕνεκ' ἀφ' Ἑλλάδος ὦλλοι ἄγερθεν,
κλείουσ' Αἴσονος υἱὸν Ἰήσονα Κρηθείδαο.
εἰ δ' αὐτοῦ Κρηθῆος ἐτήτυμόν ἐστι γενέθλης,
359 οὕτω κεν γνωτὸς πατρώιος ἄμμι πέλοιτο.
ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες·
Φρίξος δ' αὖτ' Ἀθάμαντος ἔην πάις Αἰολίδαο.
362 τόνδε δ' ἄρ, Ἠελίου γόνον ἔμμεναι εἴ τιν' ἀκούεις,
δέρκεαι Αὐγείην. Τελαμὼν δ' ὅγε, κυδίστοιο
Αἰακοῦ ἐκγεγαώς· Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν.
365 ὧς δὲ καὶ ὦλλοι πάντες, ὅσοι συνέπονται ἑταῖροι,
ἀθανάτων υἱές τε καὶ υἱωνοὶ γεγάασιν."
τοῖα παρέννεπεν Ἄργος. ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
368 εἰσαΐων· ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
φῆ δ' ἐπαλαστήσας — μενέαινε δὲ παισὶ μάλιστα

COD. LAUR. 347 τῆι — |ῖδος — φέριστον *corr.* φέριστοι 348 ἀλὸς 350 |τωι — |δηι 351 βιησάμενος — δέτοι 352 αἴων 353 ὑποσκ. 354 ἐπι (*eraso supra ι accentu*) θύεισ 355 ἕκαστάγε 356 τον δὲ μὲν 359 |ϊοσ 360 |μαστ' 361 αὖτ' — παῖσ 362 δ' ἀρ' 364 ἐγγεγαώσ *corr.* ἐκγεγ. *ma. sec.* 365 παντ. 366 υἱέστε 368 |λωι 369 δ ἐπ. μενέειvε *corr.* μενέηνε (?) δε

COD. GUELF. 347 τῆ δ' ἀνεγειράμενος |ῖδος 348 |θε πόλλ' |θείς 349 στυγερὴς |λὸς. εἴ 350 |κεν ἀδεῖ, τὼς |ται, οὐ 351 βιησάμενος· 352 |νης. αἴων 353 |τας. τοὺς — δαμάσσαι 355 |ναι οἵτ. — |μην 356 μὲν οἷο περ οὕνεκ' ἀφ. ἑλλ. ὦλλοι 357 αἴσ. υἱὸν, *diast. ma. sec.* ἰήσονος κρ. 359 πατρώϊον 361 παῖς 362 ἆρ, — |εις 363 |ην· τ. δ' ὅγε κ. 364 |ὼς. ζεύς δ' 365 ὡς δὲ κ. ὦλλοι 366 υἷες τε — γεγάασσι 367 |γος· ἄ. 368 |λω 369 |σας· μ. δ. παιδὶ

EM. 351 βιησόμενος *duo Vatt. habere dicuntur. Stephanus correxit.*

Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει·
ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο —
„οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι;
αὐτίχ' ὁμαρτήσαντες ἀφ' Ἑλλάδος, οὐ δ' ἐπι κῶας,
σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληίδα δεῦρο νέεσθαι.
εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
ἦ τ' ἂν ἀπο γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
ἀμφοτέρας, οἴοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσιν."
φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἐέλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος. ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης. πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν
„Αἰήτη, σχέο μοι τῷ δὲ στόλῳ. οὔτι γὰρ αὔτως
ἄστυ τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
οὐδὲ μὲν ἱέμενοι. τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι

COD. LAUR. 370 *Qu. V p. 8 adv.* γάρ σφι — ἐόλπει 373 νεῖσθαι αὐτ. 375 αὐτίκ' *corr.* — ἐπὶ κῶιασ 376 σκῆπτράτε καὶ — |ῖδα — νέεσθαι 378 ἤτ' — |σσαστε 379 οἴοισιν ...... ἐπι προέηκα 382 ῥαχαλ. 384 φᾶσθαι 386 μοι τῶιδε |λωι — αὕτωσ 387 ὥσπου 388 οὐδεμὲν — δ ἂν

COD. GUELF. 370 γάρ σφι μετ. οὕνεκ' ἐόλπει· 372 |ρες 373 νεῖσθαι αὐτοῖσι δόλοις παλ. 374 |σθαι 375 |δος οὐδ' ἐπι 376 |τρα τε καὶ — |ῖδα — |νέεσθαι 377 |ζης 378 ἤτ' ἂν ἀπὸ 379 |σσιν 380 |θῆναι· 381 θεοῖσι. 383 |μός 385 |σιν. 386 |τη. χρέος μοι τῶδε στ. — οὔ τι γ. αὔτως 387 |μεν. ὥς — |πας

GRAMM. 375 αὖθις ὁμαρτ., εἰς (ἐφ' *Par.*) Ἑ., οὐκ ἐπὶ *varr. scrr. in schol.* 376 σκῆπτρα δὲ *v. scr. in schol.* 386 *Prisc. VII, 2, 7.*

EM. 370 σφε *Brunckiani et Well. libri servarunt.* ἐώλπει *Stephanus primus dedit.* 373 νεῖσθ' *reliqui libri habuisse videntur.*
375 οὐκ ἐπι *Vaticani et Pariss. aliquot.* 376 σκῆπτρα δὲ *libri aliquot, scholia et Stephanus.* νέεσθε *Stephanus et fortassis Parisienses libri. Laur.* 16 *hoc et superiori in v. convenit cum Guelf.*
380 ἐρητύεσθε *duo vulgares libri.* 386 τῷ δὲ *fere ut Δ* 785. 1246. *de enclisi pronominis post imperativum schol. ad Il. I* 680. τοῦδε στόλου *malebat O. Schneiderus, ut scholia testari videntur.*

τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπι κτέρας; ἀλλά με δαίμων
καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφετμή.
δὸς χάριν ἀντομένοισι· σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
πρόφρονές εἰμεν ἄρηι θοὴν ἀποτῖσαι ἀμοιβήν,
εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτέ τιν' ἄλλον
δῆμον σφωιτέροισιν ὑπο σκήπτροισι δαμάσσαι."
ἴσκεν ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί. τοῖο δὲ θυμὸς
διχθαδίην πόρφυρεν ἐνι στήθεσσι μενοινήν,
ἤ σφέας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίζοι,
ἤ ὅγε πειρήσαιτο βίης. τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
φραζομένῳ· καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπεν
„ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
εἰ γὰρ ἐτήτυμον ἔστε θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἴ κ' ἐθέλησθα,
πειρηθείς. ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,
ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.
πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν ὀλοόν περ ἐόντα.
δοιώ μοι πεδίον τὸ Ἀρήιον ἀμφινέμονται
ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντες·

COD. LAUR. 389 ἐπὶ κ. ἀλλάμε 390 |ερῆι 391 δ ἐ. — |σηι 392 δέτοι 393 προφρονὲσ *corr.* |νέσ — |ϊ — |βὴν 394 εἰ τ' οὖν |τασγε λιλαίεται *corr.* εἴτέτιν' 395 σφωϊτ. ὑποσκ. 396 ὕπο (*eraso acc.*) σσαίνων |νῆι — δε 397 |ρεν ἔπι στ. |νὴν 398 |σχεδον 399 ἢ ὅγε 400 |νωι — δήμιν 401 κεντα — ἀγορεύεισ 402 ἡ γὰρ *corr.* ἢ |μόν ἐστε *corr.* |μον ἔστε — ἄλλωσ 404 |ροσ ἦν κ ἐθ. *corr.* ἢν κ 406 ὡσαυτοὶ μυθεῖσθαι 407 δέτοι μένεόστε 408 ρ' 409 *Qu. V p. 8 av.* |ϊον

COD. GUELF. 389 |ρας. ἀλλά 391 |ση 393 πρόφρονες εἰμὲν |ϊ — ἀποτίσαι |βήν 394 εἶτ' οὖν 395 σφωϊτ. 396 ἀγανῆ ὀπὶ· — |μός 397 |ρεν ἔπι στ. |νήν 398 ἐξεναρίξοι, 399 ἢ ὅγε — τό, οἱ 400 |νω· — |ειπε. 401 τὰ, ἕκαστα — |ρεύεις. 402 |μον ἐστε 404 |ρος ἢν κ' ἐθέλησθα, 405 |θείς, ἐσθλ. — |ρω 406 μυθεῖσθαι τὸν 408 |ροῖν, ὀλ. 409 |ϊον |νται, 410 |δε στόμ. — φυσιόωντε·

EM. 397 ἐνὶ στήθεσσι *tres Parisienses.* 401 ἀγορεύοις *unus Parisiensis.* 404 αἴ κ' ἐθέλησθα *unus Parisiensis.*

411 τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατα νειὸν Ἄρηος
τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπι τέλσον ἀρότρῳ
οὐ σπόρον ὁλκοῖσιν Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτήν,
414 ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
ἀνδράσι τευχηστῆσι δέμας. τοὺς δ' αὖθι δαΐζων
κείρω ἐμῷ ὑπο δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
417 ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
παύομαι ἀμήτοιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι εἰς βασιλῆος.
420 πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μὴ δ' ἔλπεο. δὴ γὰρ ἀεικὲς
ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι."
ὣς ἄρ ἔφη. ὃ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
423 ἧστ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
βουλὴν δ' ἀμφι πολὺν στρώφα χρόνον, οὐ δέ πῃ εἶχεν
θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον·
426 ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν
„Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
τῶ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον ὑπερφίαλόν περ ἐόντα
429 τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο
ῥίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπινίσσετ' ἀνάγκης·

COD. LAUR. 411 καταν. 412 |τρωι 413 ἀκτῆι 415 |στῆισι 416 ἐμῶι 419 κῶιασ |σεαι...εἰσ *c. ras.* 420 δ ἔλπ. δηγὰρ 421 |τέρωι *in marg.* γνω 422 ὁ δὲ σίγα 424 |φι πουλὺν στρ. — οὐδέπηι 425 ὑπο (*craso acc.*) δέχθαι — μέγαφαίν. 426 |λέοισι 427 μάλατοί με δίκηι 428 τῷ — περεόντα 429 ἄλλοσ 430 κακῆσ ἐπι κλείσετ'

COD. GUELF. 411 τοὺσ, ἐλάω — κατὰ 412 τετράγυιον, τὴν, αἶψα τ. ἐπιτέλεσσον ἀρότρω 413 ἀκτῆ 415 |στῆσι — τούς δ' — |ζων, 416 ἐμῶ 417 |ρην, 418 σύ δ', 420 δοίην. μὴδ' — |κές 421 |τέρω 422 ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σίγα 423 |γγος· ἀμ. 424 |λήν δ' ἀμφὶ π. στρόφα χρ., οὐδέ πως εἶχε 425 |χθαι ἐπεὶ 426 ὀψέ δ' 427 |τη. μ. — δίκη 428 τῷ, καὶ 429 |μαι. εἰ 430 |ῆς ἐπικείσετ' ἀνάγκης;

EM. 413 ἀκτὴν *Vat.* 150 *Parisienses aliquot et Stephanus.* 430 ἐπινείσετ' *E. Gerhardi et Köchlyi coniectura admitti meruit, cuius interpretamentum fuisse videtur scriptura duorum librorum* ἐπιβήσετ'. ἐπαμείβετ' *aliorum Brunckii interpolatum. Laur. scriptura prodire potuit ex adscripto discrimine vulgatae, quae ex loco Homerico Il.* Ζ 458 κακὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη *desumpta videtur. Dativus tamen* ἀνθρώποισι *non usitatus in illo verbo, cuius exempla collecta sunt ad Hesych. lemma* Ἐπινείσεται, ἐπελεύσεται.

431 ἤ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος."
ὣς φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὅ τόνγε
σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα
434 „ἔρχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο·
εἰ δὲ σύγε ζυγὰ βουσὶν ὑποδδείσαις ἐπαεῖραι,
ἠὲ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτοιο,
437 αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα καὶ ἄλλος
ἀνὴρ ἐρρίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν."
ἴσκεν ἀπηλεγέως· ὃ δ' ἀπὸ θρόνου ὤρνυτ' Ἰήσων,
440 Αὐγείης Τελαμών τε παρασχεδόν· εἵπετο δ' Ἄργος
οἶος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
αὐτοκασιγνήτοις. οἳ δ' ἤεσαν ἐκ μεγάροιο.
443 θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
λοξὰ παρα λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
446 κῆρ ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ ἠΰτ' ὄνειρος
ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
καί ῥ' οἳ μέν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
449 Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
καρπαλίμως θάλαμον δὲ σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
αὔτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
452 ὥρμαιν', ὅσσα τ' Ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
προπρὸ δ' ἆρ ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα,

COD. LAUR. 431 ἐκβασ. 432 |νίηι 433 πρὸσέννεπεν 434 |νάσγε 435 δε σύγε 436 οὐλομένοιο μεταχ. 437 |τῶι 438 |γηισιν 439 ὁ δ' ἀποθρ. 441 |θι νεῦσαι λιπέσθαι *c. gl. primae ma.* ἐμμένειν 442 ἐκμεγ. 443 ἐνπᾶσι 444 |τῶι δ ὄμμ. 445 παρὰ 446 ἠΰτ' 447 μετίχν. νισομ. 448 *Qu. VI p.* 1 *adv.* ῥ' οἱ μέν ρα 450 σὺν 451 |μῶι 453 δ' ἀρ'

COD. GUELF. 432 ὅ τόν γε 434 |λον. ἐπεὶ 435 σύ γε — |ραι 436 οὐλομένοιο μεταχ. 437 |τῶ κεν τὰ, ἕκ. — μοι. ὄφρα 438 |γησιν 439 ὃ δ' — |σων 440 |δὸν· 441 οἷος. ἐπεὶ *syll.* σε *in ras.* 442 αὐτοκασιγνήτης· οἳ δ' ἠέσαν 443 |πέσιόν δ' — |ός 444 |τῶ 445 παρὰ — |τρην 446 σμύχουσαν· ν. δ. οἱ, ἠῢτ' 448 οἱ μέν 449 |ταο, 450 θάλαμονδε σὺν υἱέσιν 451 αὔτως 453 πρὸπρὸ δ' ἄρ ὀφθ. ἔτι ἰνδάλλετο πάνταν. *sive* πάνταν.

EM. 436 οὐλομένου *Stephanus: de libris non constat.*

αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο,
οἷά τ' ἔειφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπι θρόνου, ὥς τε θύραζε
ἤιεν· οὐ δέ τιν' ἄλλον ὀΐσσατο πορφύρουσα
ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσεν.
τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἠύτε πάμπαν
ἤδη τεθνειῶτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφι παρειὰς
δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν·
ἦκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον
„τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
ἐρρέτω. ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηί, πέλοιτο,
οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον. εἰ δέ μιν αἶσα
δμηθῆναι ὑπο βουσί, τόδε προπάροιθε δαείη,
οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ."
ἦ μὲν ἄρ ὣς ἐόλητο νόον μελεδήμασι κούρῃ.
οἳ δ' ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκτὸς ἔβησαν
τὴν ὁδόν, ἣν τὸ πάροιθεν ἀνήλυθον ἐκ πεδίοιο,

COD. LAUR. 454 |τόσθ' — |σιν ἧστο 455 οἱάτ' ἔ. ῶ στ' ἔζετ ἐπι 456 |ϊεν οὐ δέτιν' — οἶσσ. 458 |δήτε |θοίτε 459 |τῶι μήμιν 460 φθείσειεν· ὀδύρετο ἠῦτε *ma. pr.*: *ma sec.* φθίσ. *et* δ' *add.* 461 δέοι ἀμφιπαρ. 462 |τωι ἐλέωι — |νῃισιν· 463 ῆκα 464 τίπεμε δειλ. τὸδ *corr. ma. sec.* τόδ — ὃ γεπάντων 465 φθείσεται 466 ἠμὲν 467 |σηῒ 468 δέμιν 469 |σὶ τό δε 470 κῆι — ἄτηι 471 ἡμὲν ἆρ ὦσ αἰόλητο 472 ὀ ἐπ. — |μουτε. 473 |δὸν

COD. GUELF. 454 ἔην· οἷ. — |σιν ἧστο. 455 οἱά τ' ἔφη θ' ὧς θ' ἕζ' ἐπὶ θρόνου ὥς 456 |ϊεν· οὐδέ — οἶσσ. 457 οὔασί δ' — ὀρώρει, 458 |νες. ὡσ ἀγόρευσε. 459 |τῶ μή — |τός 460 ἠῦτε 461 |τα τέρ. — ἀμφὶ |άς 462 |τω ἐλέω 463 |μένη, λιγ. — |θον. 464 τίπτέ με — |ος. εἶθ' 465 |τος εἶτε |ων 467 ναὶ δὴ — γε π. — |σηΐ πέλοιτο. 469 |σὶ, 470 οὔνεκεν 471 ἡ μὲν ἆρ ὣς αἰόλητο 472 οἳ δ' 473 τὴν, ὁδὸν, — |θεν ἀνελήλυθον

GRAMM. 471 Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἐόλητο ν. μ. κούρῃ *Et. M.* 325, 2.

EM. 454 ἕστο *Brunckius emendavit. alterum quod Zenodoti et Aristarchi fuisse traditur in schol. Od.* Δ 191 *nec illic edere quisquam sustinuit.* 462 κηδοσύνῃ τε *templabat O. Schneiderus.* 471 ἐόλητο *aliquot ll. Parisini, Etymol., Hesych. I p.* 1303, 1512 *servarunt.*

474 δὴ τότ' Ἰήσονα τοῖσδε προσέννεπεν Ἄργος ἔπεσσιν
„Αἰσονίδη, μῆτιν μὲν ὀνόσσεαι, ἥντιν' ἐνίψω·
πείρης δ' οὔ μάλ' ἔοικε μεθιέμεν ἐν κακότητι.
477 κούρην δή τινα πρόσθεν ὑπέκλυες αὐτὸς ἐμεῖο
φαρμάσσειν Ἑκάτης Περσηίδος ἐννεσίῃσιν.
τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν, ὀίομαι, οὐκέτι τάρβος
480 ἔσσετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
δείδω, μή πως οὔ μοι ὑποσταίη τόγε μήτηρ.
ἔμπης δ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι ἀντιβολήσων,
483 ξυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἧμιν ὄλεθρος.“
ἴσκεν ἐυφρονέων· ὃ δ' ἀμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν
„ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔτι μεγαίρω.
486 βάσκ' ἴθι καὶ πυκινοῖσι τεὴν παρα μητέρα μύθοις
ὄρνυθι λισσόμενος. μελέη γε μὲν ἧμιν ὄρωρεν
ἐλπωρή, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν.“
489 ὣς ἔφατ'. ὦκα δ' ἕλος μετεκίαθον. αὐτὰρ ἑταῖροι
γηθόσυνοι ἐρέεινον, ὅπως παρεόντας ἴδοντο.
τοῖσιν δ' Αἰσονίδης τετιημένος ἔκφατο μῦθον
492 „ὦ φίλοι, Αἰήταο ἀπηνέος ἄμμι φίλον κῆρ
ἀντικρὺ κεχόλωται. ἕκαστα γὰρ οὔ νύ τι τέκμωρ
οὔτ' ἐμοί, οὔτέ κεν ὔμμι διειρομένοισι πέλοιτο.
495 φῆ δὲ δύω πεδίον τὸ Ἀρήιον ἀμφινέμεσθαι

COD. LAUR. 475 |τιν μὲν ὀ(ν)ὅσσεαι 476 μάλ ἔ. — ἐνκακ. 477 δήτινα 478 |ΐδος |σίῃισιν 479 εἰ κενπεπ. οἴομαι οὐ κέτι 480 ἀλλαμάλ' 481 μήπωσ 482 δ ἐξ αὔτησ corr. |τισ 483 |κρέματ' ἡμῖν 484 |κεν εὐφρονέων — τοῖσδ ἐπ. 485 νύτοι |τῶι 486 βάσκετε καὶ in marg. γρ ̓ βασκιθι — παραμητ. 487 Qu. VI p. 1 av. μελέηγεμὲν 488 |ρὴ — ἀπετραπ. 489 ἔφαθ'(τ)· ὦκαδ' 493 γὰρ οὔνύτι 494 ἐμοὶ οὔτεκεν ὔμμι 495 |ΐον

COD. GUELF. 474 |ος ἐπέεσσι. 475 |δη. μ. — |σεαι, ἥντ' ἐνενίψω 477 πρόσθ. ἐπέκλυες αὐτ. ἐμεῖο, 478 |ΐδος |σίῃσι· 479 τὴν, εἴ — οἴομαι οὐκ. 480 |ναι· ἀ. 481 |σταίη τό δε μήτ. 483 ἡμῖν 484 εὔφρ. ὃ δ' ἀμ. τοῖσιδ' ἐπεεσσιν 485 mai. pr. litt. |πον. εἴ νύ τι αὐτῶ |νει οὔ τι |ρω 486 βάσκετε καὶ — παρὰ — |θοις, 487 γέ μεν 488 |ρὴ ὅτε — |πόμεθα 489 μετεκίαθεν. 490 |νον ὅπ. 491 τετιημενος — |θον. 492 |λοι· αἰ. — κῆρ, 493 |ται. ἔκ. γ. οὔ νύ 494 ἐμοὶ. — ὔμμι 495 |ΐον

GRAMM. 481 ὑποσταίη, ὑπόσχοιτο Et. M. 783, 43.

ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντας.
τετράγυον δ' ἔπι τοῖσιν ἐφίετο νειὸν ἀρόσσαι·
δώσειν δ' ἐξ ὄφιος γενύων σπόρον, ὅς ῥ' ἀνίησιν
γηγενέας χαλκέοις συν τεύχεσιν· ἤματι δ' αὐτῷ
χρειὼ τούσγε δαΐξαι. ὃ δή νύ οἱ — οὔτι γὰρ ἄλλο
βέλτερον ἦν φράσσασθαι — ἀπηλεγέως ὑποέστην."
ὣς ἄρ ἔφη· πάντεσσι δ' ἀνήνυτος εἴσατ' ἄεθλος,
δὴν δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο,
ἄτῃ ἀμηχανίῃ τε κατηφέες· ὀψὲ δὲ Πηλεὺς
θαρσαλέως μετα πᾶσιν ἀριστήεσσιν ἔειπεν
„ὥρη μητιάασθαι ὅ κ' ἔρξομεν. οὐ μὲν ἔολπα
βουλῆς εἶναι ὄνειαρ, ὅσον τ' ἔπι κάρτεϊ χειρῶν.
εἰ μὲν νῦν τύνη ζεῦξαι βόας Αἰήταο,
ἥρως Αἰσονίδη, φρονέεις, μέμονάς τε πόνοιο,
ἦ τ' ἂν ὑποσχεσίην πεφυλαγμένος ἐντύναιο.
εἰ δ' οὔ τοι μάλα θυμὸς ἐῇ ἔπι πάγχυ πέποιθεν
ἠνορέῃ, μήτ' αὐτὸς ἐπείγεο, μήτέ τιν' ἄλλον
τῶνδ' ἀνδρῶν πάπταινε παρήμενος. οὐ γὰρ ἔγωγε
σχήσομ'· ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται ἄλγος."
ὣς ἔφατ' Αἰακίδης· Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη·
σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς· ἐπι δὲ τρίτος Ἴδας
ὦρτο μέγα φρονέων, ἐπι δ' υἱέε Τυνδαρέοιο·
σὺν δὲ καὶ Οἰνείδης ἐναρίθμιος αἰζηοῖσιν

COD. LAUR. 497 δ ἐπὶ 498 ὄφεοσ — ὅσρ' ἀνίησιν 499 σὺντεύχ. — |τῶι 503 δ ἄνεωι 504 ἄτηι |νίηι 505 μετὰ 506 κ ἔρξ. 507 τ ἐπὶ 509 ἥρωσ — |νάστε 510 ἦ τ 511 δὸὔτοι μάλα πάγχυ θυμὸς ἐῆι ἐπι πέπ. 512 |ρέηι — μή-τέτιν' 513 τῶν δ' ἀ. πάπτηνε 514 |σομ ἐπεὶ 515 ὢσέφατ 516 δ ἀνόρ. — δετρίτοσ 517 ἐπὶ δ' υἷεσ τ. 518 δε

COD. GUELF. 496 |δε στ. — φυσιόωτε, ω in ras. 497 τετρά-γυιόν δ' ἐπὶ 498 ἐξ ὄφεως γ. — ἀνίησι 499 |ας χαλκείοις συν ἔντεσιν· ἤματί δ' |τῶ 501 |ως ὑπόεστιν 502 ἄρ' — πάντεσσί δ' — ἀέθλος. 503 ἄνεω 504 ἄτη |νίη — |λεύς 505 μετὰ — |πεν· 506 ὅ χ' ἔρξομεν. 507 |αρ ὅσ. 508 |ταο 509 |δη φρ. 511 μάλα πάγχυ θυμὸσ ἐῆ ἐπέποιθεν 512 |ρέη, 513 πάπτηνε 514 |σομ' ἐ. 517 δ' υἷες τυνδ. 518 συν — |οῖσι

EM. 511 *ita unus Parisiensis, nisi quod* πέπιθεν, *et editio Brubachiana.* 513 πάπταινε *primus Brunckius correxit.* 517 υἱέε *ex coni. aliorum et Köchlyi.*

519 ἀνδράσιν, οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰούλους
ἀντέλλων· τοίῳ οἱ ἀείρετο κάρτεϊ θυμός.
οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ἀκὴν ἔχον. αὐτίκα δ' Ἄργος
522 τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐελδομένοισιν ἀέθλου
„ὦ φίλοι, ἤτοι μὲν τόδε λοίσθιον. ἀλλά τιν' οἴω
μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ὔμμιν ἀρωγήν.
525 τῷ καί περ μεμαῶτες, ἐρητύοισθ' ἐνὶ νηὶ
τυτθὸν ἔθ', ὡς τὸ πάροιθεν· ἐπεὶ καὶ ἐπισχέμεν ἔμπης
λώιον, ἢ κακὸν οἶτον ἀφειδήσαντας ἑλέσθαι.
528 κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτρέφετ' Αἰήταο,
τὴν Ἑκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι
φάρμαχ', ὅσ' ἤπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ.
531 τοῖσι καὶ ἀκαμάτοιο πυρὸς μειλίσσετ' ἀυτμή,
καὶ ποταμοὺς ἵστησιν ἄφαρ κελαδεινὰ ῥέοντας,
ἄστρά τε καὶ μήνης ἱερῆς ἐπέδησε κελεύθους.
534 τῆς μὲν ἀπο μεγάροιο κατα στίβον ἐνθάδ' ἰόντες
μνησάμεθ', εἴ κε δύναιτο, κασιγνήτη γεγαυῖα,
μήτηρ ἡμετέρη πεπιθεῖν ἐπαρῆξαι ἀέθλῳ.
537 εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσιν τόδ' ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἱκοίμην
ἤματι τῷδ' αὐτῷ πάλιν εἰς δόμον Αἰήταο
πειρήσων· τάχα δ' ἂν συν δαίμονι πειρηθείην."
540 ὣς φάτο. τοῖσι δὲ σῆμα θεοὶ δόσαν εὐμενέοντες.

COD. LAUR. 519 οὐδέπερ 520 τοίωι 521 ἄλλοι εἴξ. — δ ἄργ. 522 ἐελδ. 523 ἤτοι — ἀλλάτιν' 524 ἔσσεσθ' ἐναίσ. ὔμμιν 525 τῷ — ἐνινηΐ 526 *Qu. VI p. 2 adv.* ὡστὸ 527 |ϊον 529 περὶ ἄλλα 530 |μαχ' ὅσσ' ἤπειρόστε 531 ἀϋτμὴ 533 ἄστράτε 534 τῆσμεν — καταστίβ. ἐνθὰδ' *corr. ma. sec.* ἐνθάδ' 535 κεδυναιτο 536 |θλωι 537 δε κ. αὐτοῖσι τὸδ' 538 τῶιδ' |τῶι — εἰσδόμ. 539 δ' αν

COD. GUELF. 519 |σιν. οὐδέ 520 τοίω 521 |τες, ἀκ. 522 |θλου. 523 |λοι. ἦτ. 524 |μον ἄμμιν ἀρωγὴν. 525 τῶ, καί — ἐνὶ νηΐ 526 ἔθ' ὡς τοπάροιθεν ἐ. 527 |ϊον, — ἀφειδήσαντεσ 528 τίς — ἐνιτρ^έ^φέφετ' |ταο 529 |τὴν, ἑκ. 530 |μαχ' ὅσ' — |δωρ 531 ἀϋτμή, 532 |ντας 533 ἄστρα τὲ 534 ἀπὸ — κατὰ 535 |μεθ' εἶκε |το κασ. |υῖα 536 |τέρη, πεπ. — |θλω. 538 τῶδ' αὐτῶ εἰς δ. (πάλιν *om.*) 539 |σων τ. — σὺν 540 το· τ.

EM. 531 *libri praeter nostros omnes fere* μειλίσσετ' ἀυτμήν. *personarum verbi vicissitudinem affectat Apollonius, ut in Proleg. I, 4 adnotatum est.* p. LXXXVIII)

541 τρήρων μὲν φεύγουσα βίην κίρκοιο πελειὰς
ὑψόθεν Αἰσονίδεω πεφοβημένη ἔμπεσε κόλποις·
κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν. ὦκα δὲ Μόψος
544 τοῖον ἔπος μετα πᾶσι θεοπροπέων ἀγόρευσεν
„ὔμμι, φίλοι, τόδε σῆμα θεῶν ἰότητι τέτυκται·
οὐ δέ πῃ ἄλλως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ἄρειον,
547 παρθενικὴν δ' ἐπέεσσι μετελθέμεν ἀμφιέποντας
μήτι παντοίῃ. δοκέω δέ μιν οὐκ ἀθερίζειν,
εἰ ἐτεὸν Φινεύς γε θεᾷ ἐνι Κύπριδι νόστον
550 πέφραδεν ἔσσεσθαι. κείνης δ' ὅγε μείλιχος ὄρνις
πότμον ὑπεξήλυξε. κέαρ δέ μοι ὡς ἐνι θυμῷ
τόνδε κατ' οἰωνὸν προτιόσσεται, ὣς δὲ πέλοιτο.
553 ἀλλά, φίλοι, Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν,
ἤδη νῦν Ἄργοιο παραιφασίῃσι πίθεσθε.“
ἴσχεν· ἐπήνησαν δὲ νέοι, Φινῆος ἐφετμὰς
556 μνησάμενοι· μοῦνος δ' Ἀφαρήιος ἄνθορεν Ἴδας,
δεινʼ ἐπαλαστήσας μεγάλῃ ὀπί, φώνησέν τε
„ὢ πόποι, ἦρα γυναιξὶν ὁμόστολοι ἐνθάδ' ἔβημεν,
559 οἳ Κύπριν καλέουσιν ἐπίρροθον ἄμμι πέλεσθαι,
οὐκέτ' Ἐνυαλίοιο μέγα σθένος; ἐς δὲ πελείας
καὶ κίρκους λεύσσοντες ἐρητύεσθε ἀέθλων;
562 ἔρρετε, μὴ δ' ὔμμιν πολεμήια ἔργα μέλοιτο,

COD. LAUR. 542 αἰσονίδαο πεφ. — κολποῖσ 543 |στωι 544 μετὰ 545 ὔμμι 546 δέπηι — ὑπὸ κρίνασθαι 547 δ ἐπ. 548 |τοίηι 549 θεῆι 551 |μῶι 553 ἀλλαφίλοι 554 ἤδη — |σίηισι 555 ἐπήνησαν 556 |ἴοσ 557 |ληι ὀπὶ |σέντε 558 ἦρα — |θάδ ἔβ. 560 οὐ κέτ' — ἐσδεπελειὰσ 562 ὔμμιν |ῖα — μέλ. *supra* μ *scr.* .π. *ma. sec.*

COD. GUELF. 541 |άς 542 αἰσονίδαο π. ἔ. κόλπῳ 543 |στῳ |σεν ὤ. 544 μετὰ π. θεοπρεπέων 545 ὔμμι φίλοι τ. — |κται. 546 οὐδέ ποι ἄλλώς ἐστὶν — |ον 547 |κήν δ' 548 μῆτι — |ζειν 549 θεῇ ἐνὶ — |στον, 550 ἔσεσθαι — ὄγε μειλίχιος ὄ. 551 μόρον ὑπεξήλυξε· κ. δ. μ. ὧς ἐνὶ |μῷ 552 |ται ὧς 553 ἀλλὰ φίλοι κ. 554 |σίησι 555 ἐπήνησαν — |τμάς, 556 μνήσάμ. — |ἴος 557 |λη ὀπὶ φωνησέν τε 558 |ποι. ἦ ῥα — ἔνθάδ' |μεν 559 |σθαι 560 |νος· ἐς 561 κίρκους βλέποντες ἐρ. |θλων. 562 |τε μὴδ' ὔμμι πολεμήϊα ἔ. πέλοιτο.

EM. 542 Αἰσον. *correctius vulgares ll.* 544 ἀγόρευεν *Stephanus; de libris praeter nostros non constat.*

παρθενικὰς δὲ λιτῆσιν ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν."
ὣς ηὔδα μεμαώς· πολέες δ' ὁμάδησαν ἑταῖροι
ἦκα μάλ', οὐ δ' ἄρα τίς οἱ ἐναντίον ἔκφατο μῦθον.
χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο· τοῖσι δ' Ἰήσων
αὐτίκ' ἐποτρύνων τὸν ἑὸν νόον ὧδ' ἀγόρευεν
„Ἄργος μὲν παρα νηός, ἐπεὶ τόδε πᾶσιν ἕαδεν,
στελλέσθω· ἀτὰρ αὐτοὶ ἐπι χθονὸς ἐκ ποταμοῖο
ἀμφαδὸν ἤδη πείσματ' ἀνάψομεν. ἦ γὰρ ἔοικεν
μηκέτι δὴν κρύπτεσθαι ὑποπτήσσοντας ἀυτήν."
ὣς ἄρ ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἄφαρ προΐαλλε νέεσθαι
καρπαλίμως ἐξαῦτις ἀνα πτόλιν· οἳ δ' ἐπι νηὸς
εὐναίας ἐρύσαντες ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο
τυτθὸν ὑπ' ἐξ ἕλεος χέρσῳ ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς.
αὐτίκα δ' Αἰήτης ἀγορὴν ποιήσατο Κόλχων
νόσφιν ἑοῖο δόμου, τόθι περ καὶ πρόσθε κάθιζον,
ἀτλήτους Μινύῃσι δόλους καὶ κήδεα τεύχων.
στεῦτο δ', ἐπεί κεν πρῶτα βόες διαδηλήσωνται
ἄνδρα τόν, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο βαρὺν καμέεσθαι ἄεθλον,
δρυμὸν ἀναρρήξας λασίης καθύπερθε κολώνης
αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήιον, ὄφρ' ἀλεγεινὴν
ὕβριν ἀποφλύξωσιν ὑπέρβια μηχανόωντες·
οὐδὲ γὰρ Αἰολίδην Φρίξον μάλα περ χατέοντα
δέχθαι ἐνι μεγάροισιν ἐφέστιον, ὃς περι πάντων

COD. LAUR. 563 |τῆισιν 564 ὢσηύδα |ὼσ· πολὲεσ *acc. corr. ma. sec.* 565 *Qu. VI p. 2 av.* δ ἄρα 566 ὃγ ἔπ. καθέζετοι *deleta ult. litt.* — δ' ιήσ. 567 |τίκ ἐπ. 568 παρ.α νηὸσ — τό δε 569 ἐπὶ — ἐκποτ. 571 μὴ κέτι — |σθαι πτήσσοντασ ἀὒτ. 572 ἔφη 573 ἀναπτόλ. — ἐπὶ 575 ὑπεξ ἔλεοσ |σωι ελ *in* ἐπέκελσ. *in ras.* 578 |νύαισι 579 δ ἐπεί — διαδηλή.σονται *c. ras.* 580 ´τὸν ὅσρ' 581 καθὺπερθε *acc. corr.* 582 |ϊον 584 οὐ δεγὰρ — μάλαπερ 585 ἐνιμεγ. — ὃσπερι

COD. GUELF. 563 |τῆσιν 564 |ὼς· 565 μάλ' οὐδ ἄρα 567 ὦδ' ἀγόρευσεν· 568 παρὰ νηὸς ἑ. — ἕαδε 570 ἔοικε 571 μὴκέτι — |σθαι πτήσσοντας ἀὒτ. 572 ἄρ 573 ἀνὰ — οἳ δ' 575 ὑπὲξ |ος, χ. 577, 578 *desunt* 579 διάδηλήσονται *gl.* ςεῦτο] ἐβεβαιοῦτο 580 τὸν, 582 |ρυ νήϊοσ ὄφρ' |νήν 583 |ντες. 585 ἐνὶ — πέρι

EM. 571 ὑποπτήσσ. *Piersoni correctio.* μηκέτι δηθὰ κρύπτ. πτησσ. *Stephanus et Vat.* 150. 579 διαδηλήσωνται *Stephanus edidit; de libris praeter nostr. non constat.*

586 ξείνων μειλιχίῃ τε θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο,
εἰ μή οἱ Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἄγγελον ἧκεν
Ἑρμείαν, ὥς κεν προσκηδέος ἀντιάσειεν·
589 μὴ καὶ ληιστῆρας ἑὴν ἐς γαῖαν ἰόντας
ἔσσεσθαι δηναιὸν ἀπήμονας, οἷσι μέμηλεν
ὀθνείοις ἐπι χεῖρα ἑὴν κτεάτεσσιν ἀείρειν,
592 κρυπταδίους τε δόλους τεκταινέμεν, ἠδὲ βοτήρων
αὖλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.
νόσφι δὲ οἷ αὐτῷ φάτ' ἐοικότα μείλια τίσειν
595 υἷῆας Φρίξοιο, κακορρέκτῃσιν ὀπηδοὺς
ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδόν, ὄφρά ἑ τιμῆς
καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν ἀκηδέες· ὥς ποτε βάξιν
598 λευγαλέην οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν Ἠελίοιο,
χρειώ μιν πυκινόν τε δόλον βουλάς τε γενέθλης
σφωιτέρης ἄτην τε πολύτροπον ἐξαλέασθαι.
601 τῷ καὶ ἐελδομένους πέμπειν ἐς Ἀχαιίδα γαῖαν
πατρὸς ἐφημοσύνῃ, δολιχὴν ὁδόν. οὐ δὲ θυγατρῶν
εἶναί οἱ τυτθόν γε δέος, μή που τινα μῆτιν
604 φράσσωνται στυγερήν, οὐ δ' υἱέος Ἀψύρτοιο·
ἀλλ' ἐνι Χαλκιόπης γενεῇ τάδε λυγρὰ τετύχθαι.

COD. LAUR. 586 |χίηι — |δείηι 587 ἀπουρανοῦ — ἧκεν 589 ληϊστῆιρασ — ἐσγ. 591 ἐπὶ 592 |δίουστε 593 ἐπὶ δρομίηισι 594 νόσφιν δ' οἷ αὐτῶι 595 κα.κορρέκτηισιν *c. ras.* 596 |δὸν 597 ὥσποτε 599 χρῆναι μιν πυκινόντε *supra scr.* γρ χρειώ μιν — |λάστε γενέθνησ *corr.* |θλησ 600 σφωϊτ. 601 τῷ κε ἐλδομένουσ πέμπεν ἐσ |ῖδα 602 |σύνηι — δε 603 τυτθόνγε — μήπουτινα 604 *Qu. VI p. 3 adv.* |ρὴν οὐδ' 605 ἀλλ ἐνι — |νεῆι

COD. GUELF. 586 |χίη — |δείη 587 μὴ 588 |αν ὥς — |άσειε. 589 ληϊστ. 590 |νας. οἷσι 591 |οις· ἐπὶ — |ρειν 592 |νέμεν. ἠδὲ 594 νόσφιν δ' οἷ αὐτῷ 595 |κτησιν |δούς 596 |δὸν. ὄφρά 598 |οιο 599 χρῆναί μιν 600 σφωϊτέρης. ἄτ. 601 τῶ κε καὶ ἐελδομένους πέμπεν ἐς |ῖδα 602 |σύνηι δολ. ὁδὸν. οὐδὲ 603 τυτθ'' γε δέος μή που τινὰ 604 |ρὴν. οὐδὲ υἱ. 605 ἐνὶ — |νεῇ

GRAMM. 601 τῷ κε καὶ ἐλδομένους *scholia utraque.*

EM. 594 νόσφι δὲ οἷ *correxit Brunckius.* νόσφι *unus Paris.* 601 ἐελδ. *Stephanus edidit.* πέμπειν *vulgares aliquot libri. versus emendate videtur extare in Laur. 16 secundum Ziegl. Obss. p. 6.*

606 καί ῥ' ὅ μὲν ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισιν
χωόμενος· μέγα δέ σφιν ἀπείλεε νῆά τ' ἔρυσθαι
ἠδ' αὐτούς, ἵνα μήτις ὑπ' ἐκ κακότητος ἀλύξῃ.
609 τόφρα δὲ μητέρ' ἑήν, μετιὼν δόμον Αἰήταο,
Ἄργος παντοίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσιν,
Μήδειαν λίσσεσθαι ἀμυνέμεν. ἣ δὲ καὶ αὐτὴ
612 πρόσθεν μητιάασκε· δέος δέ μιν ἴσχανε θυμόν,
μή πως ἠὲ παρ' αἶσαν ἐτώσια μειλίξαιτο
πατρὸς ἀτυζομένην ὀλοὸν χόλον, ἠὲ λιτῇσιν
615 ἑσπομένης ἀρίδηλα καὶ ἀμφαδὰ ἔργα πέλοιτο.
κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος
λέκτρῳ ἀνακλινθεῖσαν. ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες,
618 οἷά τ' ἀκηχεμένην, ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι.
τὸν ξεῖνον δ' ἐδόκησεν ὑφεστάμεναι τὸν ἄεθλον,
οὔτι μάλ' ὁρμαίνοντα δέρος κριοῖο κομίσσαι,
621 οὐ δέ τι τοῖο ἕκητι μετα πτόλιν Αἰήταο
ἐλθέμεν, ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιτο
κουριδίην παράκοιτιν· ὀίετο δ' ἀμφι βόεσσιν
624 αὐτὴ ἀεθλεύουσα μάλ' εὐμαρέως πονέεσθαι·
σφωιτέρους δὲ τοκῆας ὑποσχεσίης ἀθερίζειν,
οὕνεκεν οὐ κούρῃ ζεῦξαι βόας, ἀλλά οἱ αὐτῷ
627 προύθεσαν. ἐκ δ' ἄρα τοῦ νεῖκος πέλεν ἀμφήριστον

COD. LAUR. 606 ϱ' ὁ μὲν 607 μέγαδέσφιν — νῆατ' ἐρύσθαι 608 |τοὺσ. ἵ. μ. ὑπερ κακ. |ξηι 609 ἑὴν μ. δόμῶν 611 ἡ δὲ 612 |μὸν 613 μήπωσ ἠ.ει c. ras. corr. ἠ.ε — μειλίσσετο (αι supra) 614 |τῆι-σιν 616 αχέων ἀδινὸσ 617 |τρωι 621 δέτι — μεταπτολ. αἰήτεω (αο supra) 622 δέμιν 623 ὀῖετο 625 σφωϊτ. 626 |ρῃ ζεῦξε β. — |τῶι 627 δ ἄρα

COD. GUELF. 606 ὅ μὲν — |τέροισι 607 νῆα τ' ἐρύσθαι 608 |τοὺς. ἵ. μή τις ὕπερ, κ. |ξη. 609 ἑὴν μ. δ. |ταο 610 |γος, παντ. παρηγορέεσκ' ἐπέεσσι, 611 |μεν ἠδὲ κ. |τή 612 |μόν 613 |σια μειλίσσετο 614 |λον· ἠὲ 615 |μένης, ἀρ. καὶ ἀμφαδὸν ἔργα 616 ἀδιν. 617 |τρω — |πῆες 618 οἷα τ' ἀκαχαμένην ὀλ. 619 |θλον 620 οὔ τι — |σσαι 621 οὐδέ — μετὰ — |ταο, 622 |μεν. ὄ. 623 ὀῖετό δ' ἀμφὶ 625 σφωϊτ. — |ζειν 626 οὕνεκεν ∸ |ας ἀλλά — |τῶ 627 προὔθ. — |λεν ἀμφόριστον

EM. 608 ὑπ' ἐκ *Parisienses quattuor.* 613 μειλίξαιτο *Brunckius sine libris dedit.*

628 πατρί τε καὶ ξείνοις· αὐτῇ δ' ἐπιέτρεπον ἄμφω
τὼς ἔμεν, ὥς κεν ἑῇσι μετα φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἣ δ' ἄφνω τὸν ξεῖνον, ἀφειδήσασα τοκήων,
631 εἵλετο· τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ δ' ἐβόησαν
χωόμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθέηκεν.
παλλομένη δ' ἀνόρουσε φόβῳ, περί τ' ἀμφί τε τοίχους
634 πάπτηνεν θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσαγείρατο θυμὸν
ὡς πάρος ἐν στέρνοις, ἀδινὴν δ' ἀνενείκατο φωνήν
„δειλὴ ἐγών, οἷόν με βαρεῖς ἐφόβησαν ὄνειροι.
637 δείδια, μὴ μέγα δή τι φέρῃ κακὸν ἥδε κέλευθος
ἡρώων. περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται.
μνάσθω ἑὸν κατα δῆμον Ἀχαιίδα τηλόθι κούρην·
640 ἄμμι δὲ παρθενίη τε μέλοι καὶ δῶμα τοκήων.
ἔμπά γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ, οὐκέτ' ἄνευθεν
αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι, εἴ κέ μ' ἀέθλῳ
643 χραισμεῖν ἀντιάσῃσιν, ἐπι σφετέροις ἀχέουσα
παισί· τό κέν μοι λυγρὸν ἐνι κραδίῃ σβέσοι ἄλγος.“
ἦ ῥα, καὶ ὀρθωθεῖσα θύρας ὤιξε δόμοιο,
646 νηλίπος, οἰέανος· καὶ δὴ λελίητο νέεσθαι
αὐτοκασιγνήτηνδέ, καὶ ἕρκεος οὐδὸν ἄμειψεν.
δὴν δὲ καταυτόθι μίμνεν ἐνι προδόμῳ θαλάμοιο,

COD. LAUR. 628 |νοισ αὐτὴ δ ἐπ. 629 ἔῆισι μετὰ 630 η δ ἄφν. 631 δ ἀμ. 632 |γγῆι 633 |βωι 635 ἀδιν. 636 ἐγὼν — βαρεισ. εφοβ. 637 μη — τι φέρει 638 |νωι 639 καταδῆμ. |ἶδα 640 |θενίηι τεμέλ. 641 ἔμπαγεμὴν — οὐ κέτ' 642 εἴ κἔμ' *corr.* κέμ' ἀέθλωι 643 *Qu. VI p.* 3 *av.* χραισμεῖν....ἀντι..άσηισιν *c. rass.* — σφετέροισιἀχέουσα 644 παισὶ· — |δίηι 645 ὤϊξε 647 |γνήτηντε καὶ 648 κατ' αὐτ. — |μωι

COD. GUELF. 628 αὐτῇ δ' ἐπέτρεπον 629 |μεν ὥς κ. ἔῇσι μετὰ 630 ἥ δ' 631 τούς δ' — |βεν ἐκ δ εβόησαν 632 τήν δ' — |γγῇ 633 |βω, — τοίχους *deest* 634 τοίχους, πάπτ. θαλ. μόγις δ' — |μόν 635 οὐ πάρος ἐν |νοις. ἀδινήν δ' — |νήν. 636 |λὴ ἐγὼ οἶον με — |ροι 637 δείδια μή τι πῆμα φερει η κακ. ἧδε 638 |νω — |νται 639 κατὰ — |ἶδα — |ρην 641 ἔμπα — οὐκ ἔτ' 642 εἴ — |θλω 643 |άσησιν, 644 το κέν — ἐνὶ |δίη 645 |ϊξε |μοιο 646 νήλιπος οἰέαν. 647 |γνήτηνδὲ καὶ ἕρκο οὐδ. *ma. pr.* |ψε. 648 κατ' αὐτ. — ἐνὶ |μω

EM. 637 φέρῃ *etiam duo vulgares libri.* 648 ἐπὶ προδ. *libri vulgares, si modo.*

αἰδοῖ ἐεργομένη· μετα δ' ἐτράπετ' αὖτις ὀπίσσω
στρεφθεῖσ'· ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἂψ τ' ἀλέεινεν
εἴσω· τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
ἤτοι ὅτ' ἰθύσειεν, ἔρυκέ μιν ἔνδοθεν αἰδώς·
αἰδοῖ δ' ἐργομένην θρασὺς ἵμερος ὀτρύνεσκεν.
τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο· τέτρατον αὖτις
λέκτροισιν πρηνὴς ἐνικάππεσεν εἱλιχθεῖσα.
ὡς δ' ὅτε τις νύμφη θαλερὸν πόσιν ἐν θαλάμοισιν
μύρεται, ᾧ μιν ὄπασσαν ἀδελφεοὶ ἠδὲ τοκῆες,
οὐ δέ τί πω πάσαις ἐπιμίσγεται ἀμφιπόλοισιν
αἰδοῖ ἐπιφροσύνῃ τε· μυχῷ δ' ἀχέουσα θαάσσει·
τὸν δέ τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω
δήνεσιν ἀλλήλων· ἣ δ' ἔνδοθι δαιομένη περ
σῖγα μάλα κλαίει χῆρον λέχος εἰσορόωσα,
μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες·
τῇ ἰκέλη Μήδεια κινύρετο. τὴν δέ τις ἄφνω
μυρομένην μεσσηγὺς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησεν
δμωάων, ἥ οἱ ἑπέτις πέλε κουρίζουσα·
Χαλκιόπῃ δ' ἤγγειλε παρασχεδόν. ἣ δ' ἐνι παισὶν
ἧστ' ἐπιμητιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.
ἀλλ' οὐδ' ὣς ἀπίθησεν, ὅτ' ἔκλυεν ἀμφιπόλοιο
μῦθον ἀνώιστον· δια δ' ἔσσυτο θαμβήσασα

COD. LAUR. 649 εεργομ. μεταδ' 650 ἐκδεπάλιν 651 εἴσω· τήσιοι δεπόδεσ 653 δ ἐργομ. 654 δ ἔσχ. — αὐτισ 655 λέκτροισι πρηνὴσ ἔνι κάππεσεν εἰλ. *spir. postr. incertus* 656 ὅτε-τισ 657 ὧι 658 οὐδέτι 659 μυχῶι δ ἀχ. 660 δέτισ
661 ἡ δ ἔνδοθέν δαιομένη.περ *c. ras.* 662 σίγα — κλαίει.. χῆρ. *c. ras.* 663 μήμιν 664 τῆι — δέτισ 667 δ ἤγγ. — ἡ δ ἐνιπαισὶν 668 ἧστ ἐπιμ. 669 ὢσ — ὅτ ἔκλ. 670 |ϊστον· διαδ' εσσυτο

COD. GUELF. 649 μετὰ — αὖθις 650 ἐκ πάλιν (δὲ *om.*) 651 εἴσω τηῢσίην δὲ 653 |νεσκε. 654 |θη. τρίς δ' |το τέτρ. αὖθις 655 ἐνὶκάππεσεν |σα: 656 ὅτέ τις *Post h. v. sequuntur* 659,„657, 658 *quibus in marg. adscriptum* γ, α, β 657 |ται ἦμιν ὄπ. 658 οὐδέ 659 |χῶ δ' ἀκέουσα θ. 660 τόν δέ
661 ἦ δ' 662 σίγα 663 *litt.* ἐωσι *in ras.* |κες; 664 τῆ, ἰκ. — τήν δέ 665 ἐνόησε 666 |ων ἥ 667 |σχεδὸν· ἦ δ' ἐνὶ |σίν 669 οὐδ ὼς |σεν ὅτέκλυεν 670 |ϊστον διὰ

GRAMM. 663 Μή μ. κ. ἐπιστοβ. *Et. M.* 364, 57.

EM. 651 τηΰσιοι *vulgares libri duo, ut videtur.*

ἐκ θαλάμου θάλαμον δὲ διαμπερές, ᾧ ἔνι κούρη
κέκλιτ' ἀκηχεμένη, δρύψεν δ' ἑκάτερθε παρειάς.
ὡς δ' ἴδε δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα, φώνησέν μιν
„ὤ μοι ἐγώ, Μήδεια, τί δὴ τάδε δάκρυα λείβεις;
τίπτ' ἔπαθες; τί τοι αἰνὸν ὑπο φρένας ἵκετο πένθος;
ἦ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἅψεα νοῦσος,
ἠέ τιν' οὐλομένην ἐδάης ἐκ πατρὸς ἐνιπὴν
ἀμφί τ' ἐμοὶ καὶ παισίν; ὄφελλέ με μήτε τοκήων
δῶμα τόδ' εἰσοράαν, μὴ δὲ πτόλιν, ἀλλ' ἐπι γαίης
πείρασι ναιετάειν, ἵνα μηδέ περ οὔνομα Κόλχων."
ὣς φάτο· τῆς δ' ἐρύθηνε παρήια· δὴν δέ μιν αἰδὼς
παρθενίη κατέρυκεν ἀμείψασθαι μεμαυῖαν.
μῦθος δ' ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτελλεν
γλώσσης, ἄλλοτ' ἔνερθε κατα στῆθος πεπότητο.
πολλάκι δ' ἱμερόεν μὲν ἀνα στόμα θυῖεν ἐνισπεῖν·
φθογγῇ δ' οὐ προύβαινε παροιτέρω· ὀψὲ δ' ἔειπεν
τοῖα δόλῳ· θρασέες γὰρ ἐπικλονέεσκον Ἔρωτες.
„Χαλκιόπη, περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται,
μή σφε πατὴρ ξείνοισι συν ἀνδράσιν αὐτίκ' ὀλέσσῃ.
τοῖα κατακνώσσουσα μινυνθαδίῳ νέον ὕπνῳ
λεύσσω ὀνείρατα λυγρά· τά τις θεὸς ἀκράαντα

COD. LAUR. 671 ἐκθαλάμου θάλαμον διαμπερὲσ ᾧ ἐνι 673 φώνησέμιν (ν suprascr.) 674 ὤι μοι ἐγὼ — τι δὴ — δακρ. καταλείβεισ 675 ὑπὸ 676 ἦ νύσε 677 ἢ ἔτιν' — ἐκπατρ. 678 ὄφελλέμε (ὄπου suprascr.) 679 ἐπὶ 680 ἵνα μὴδεπερ οὔνο.μα *c. ras.* 681 |ια 682 *Qu. VI p. 4 adv.* παρθενίηι 683 ἐπακροτ. 684 καταστ. 685 ἀναστ. θῦεν 686 |γγῆι — παροιτέρωι — δ ἔ. 687 |λωι — ἐπεκλον. 689 σὺν — αὐτικ'.. ὀλέσσηι 690 |δίωι — |πνωι 691 λεύσω (σ suprascr.) — |γρά. τάτισ.

COD. GUELF. 671 θάλαμον,δε |περὲς ᾧ 672 |κλιτ' ἀκαχαμένη. δρ. 673 |σιν ὄσσα πεφυρμένα φ. μιν. 674 ὤμοι ἐγὼ μήδεια. τί — |βεις 675 |θες. τί — |θος 677 ἠέ τιν' — |πήν 678 |σίν, ὄφ. 679 |αν μηδὲ 680 μὴδέ 681 |ια — δώς (?) 683 δ' ἄλλοθεν μέν — |τελλε 684 γλώσης· ἄλλοτε δ' ἔν. κατὰ 685 θύεν 686 φθογγή δ' οὐ προῦβ. παραιτέρω· ὀψέ δ' ἔειπε 687 |λω· — ἐπεκλονέεσκον |τες, 688 |ται 689 σὺν — |σση. 690 |δίω — |πνω, 691 |γρὰ τά

GRAMM. 687 ἐπεκλον. *schol. Paris.*

EM. 687 ἐπικλ. *ex uno recentissimo libro. Et. M. p.* 624 *extr.*

θείη, μὴ δ' ἀλεγεινὸν ἐφ' υἱάσι κῆδος ἕλοιο."
φῆ ῥα, κασιγνήτης πειρωμένη, εἴ κέ μιν αὐτὴ
ἀντιάσειε πάροιθεν ἑοῖς τεκέεσσιν ἀμύνειν.
τὴν δ' αἰνῶς ἄτλητος ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη
δείματι, τοῖ' ἐσάκουσεν· ἀμείβετο δ' ὧδ' ἐπέεσσιν
„καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα,
εἴ τινα συμφράσσαιο καὶ ἀρτύνειας ἀρωγήν.
ἀλλ' ὄμοσον Γαῖάν τε καὶ Οὐρανόν, ὅ,ττι τοι εἴπω
σχήσειν ἐν θυμῷ, σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι.
λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων σέο τ' αὐτῆς ἠδὲ τοκήων,
μή σφε κακῇ ὑπὸ κηρὶ διαρραισθέντας ἰδέσθαι
λευγαλέως. ἢ σοίγε φίλοις σὺν παισὶ θανοῦσα
εἴην ἐξ Ἀΐδεω στυγερὴ μετόπισθεν Ἐρινύς."
ὣς ἄρ ἔφη, τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ·
νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσίν,
σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλεν. ἔνθ' ἐλεεινὸν
ἄμφω ἐπ' ἀλλήλῃσι θέσαν γόον· ὦρτο δ' ἰωὴ
λεπταλέη δια δώματ' ὀδυρομένων ἀχέεσσιν.
τὴν δὲ πάρος Μήδεια προσέννεπεν ἀσχαλόωσα
„δαιμονίη, τί νύ τοι ῥέξω ἄκος, οἷ' ἀγορεύεις,
ἀράς τε στυγερὰς καὶ Ἐρινύας; αἲ γὰρ ὄφελλεν
ἔμπεδον εἶναι ἐπ' ἄμμι τεοὺς υἷας ἔρυσθαι.
ἴστω Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι
αὐτὴ ἐποτρύνεις, μέγας Οὐρανός, ἡ δ' ὑπένερθεν

COD. LAUR. 692 δ ἀλ. 693 εἰ κέμιν 696 ὧδ ἐπ. 698 τινασυμφρ. 699 ἀλλόμοσ. |άντε κ. |νὸν ὅ ττι 700 ἐνθυμῶι σύντε 702 μήσφε κακὴ 703 σοί γε — σύμπαισὶ 704 αΐδεω 706 δ ἀμφοτέρῃισι 707 συνδεκ. — περι κάββαλον. ἔνθ ἐλ. 708 |λῃισι 709 διαδώμ. 712 ἀράστε — αἲ (?) 713 ἐπάμμι 715 |νοσ ἠδ' ὑπ.

COD. GUELF. 692 φθείη μὴδ' 693 ῥα κ. |μένη. εἴ — αὕτη 694 τεκέεσσιν ἀμυνομένη 695 τῆς δ' αἰν. 696 |τι τοῖ' — δ' ὣς ἐπέεσσι· 697 καὶ δ' — |σα 699 ὅμοσον γαῖαν τε κ. |νὸν ὅττι 700 σχήσεις ἐν |μῶ 702 κακῇ 703, 704 *ma. sec. in marg. infer. scripti.* 703 |ως· ἦ σοι γε — σὺν 704 αΐδ. — ἐριννύς. 705 |φη. τὸ 706 χερσί 707 σὺν — |νόν 708 ἰωή 709 |σσι. 710 τήν δὲ — |σα. 711 |κος. οἷ' |εις. 712 ἐριννύας. αἲ 714 ὅρκος 715 |νεις μ. |νὸς, ἠδ' ὕπερθε

EM. 715 ἦ θ' ὑπένερθεν *correxit Valckenarius.*

Γαῖα, θεῶν μήτηρ, ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο,
μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἄνυστά περ ἀντιόωσαν."
φῆ ἄρα· Χαλκιόπη δ' ἠμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν
„οὐκ ἂν δὴ ξείνῳ τλαίης χατέοντι καὶ αὐτῷ
ἢ δόλον, ἤ τινα μῆτιν ἐπιφράσσασθαι ἀέθλου,
παίδων εἵνεκ' ἐμεῖο; καὶ ἐκ κείνοιο δ' ἱκάνει
Ἄργος, ἐποτρύνων με τεῆς πειρῆσαι ἀρωγῆς·
μεσσηγὺς μὲν τόνγε δόμῳ λίπον ἐνθάδ' ἰοῦσα."
ὣς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθεν ἀνέπτατο χάρματι θυμός,
φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρόα, καδ δέ μιν ἀχλὺς
εἷλεν ἰαινομένην, τοῖον δ' ἐπι μῦθον ἔειπεν
„Χαλκιόπη, ὥς ὔμμι φίλον τερπνόν τε τέτυκται,
ὣς ἔρξω. μὴ γάρ μοι ἐν ὀφθαλμοῖσι φαείνοι
ἠώς, μὴ δέ με δηρὸν ἔτι ζώουσαν ἴδοιο,
εἴ γέ τι σῆς ψυχῆς προφερέστερον, ἠέ τι παίδων
σῶν θείην, οἵ δή μοι ἀδελφειοὶ γεγάασιν
κηδεμόνες τε φίλοι καὶ ὁμήλικες. ὧς δὲ καὶ αὐτὴ
φημὶ κασιγνήτη τε σέθεν κούρη τε πέλεσθαι·
ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ
νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.
ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας

COD. LAUR. 717 ἄνυστάπερ 718 δ ἠμ. τοῖσδ ἐπ. 719 οὐκὰν δὴ |νωι — |τῶι 720 ἐπιφράσασθαι 721 *Qu. VI p. 4 av.* ἐκκείν. δ' ικανει 723 δόμον — ἐνθαδ' 724 τῆι 725 φοινήχθη *corr.* — καδδέμιν 726 δ ἐπὶ 727 ὡσῦμμι — |πνόντε 728 ὡσέρξω 729 ἠῶσ 730 ἐι ἐτι σῆσ — |ρον ἢ ἐτι π. 732 |νεστε — ὡσ δὲ καὶ αὐτὴν 733 |γνήτηντε 734 μετεῶι — |ζῶι 735 ὦσ αἰὲν ἐγώποτε 736 σιγῆι

COD. GUELF. 716 γαῖα θ. |τηρ ὅ. 717 |σθαι ἀν. 718 ἐπέεσσι· 719 δη |νω — αὐτῶ, 720 |λον ἢ — |θλου 721 |ο καὶ — |νοιό δ' ἱκάνει, 722 |γος ἐπ. 723 μὲν τόνδε δόμων — ἰοῦσαν 724 τῇ δ' 725 καδδέ — |χλύς 726 ἐπὶ — ἔειπε· 727 |πη. ὡς 729 ἠώς, μηδέ 730 εἰ ἔ τι σῆς — |ρον ἠέ 731 |ην. οἳ — γεγάασσι 732 και — ὡς δὲ — |τή 733 |σθαι 734 μετεῶ — |ζῷ 735 |τίην ὡς αἰὲν ἐγώ τε μητρ. 736 ἴθι κ. — σιγῇ

E.M. 723 δόμων *etiam Laur.* 16 *Vatt.* 37, 1358. δόμῳ *unus Parisiensis. commendavit Zieglerus.* 730 εἰ κέ τι *Wellauerus correxit, quod a cod. Guelf. confirmari videtur, nisi forte perperam* ̓κ *pro* ἡ *enotavi.*

737 λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν· ἦρι δὲ νηὸν
οἴσομαι εἰς Ἑκάτης θελκτήρια φάρμακα ταύρων.“
740 ὣς ἥγ' ἐκ θαλάμοιο πάλιν κίε, παισί τ' ἀρωγὴν
αὐτοκασιγνήτης διεπέφραδε. τὴν δέ μιν αὖτις
αἰδώς τε στυγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν,
743 τοῖα πάρεξ οὗ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι.
νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπι γαῖαν ἄγεν κνέφας· οἱ δ' ἐνι πόντῳ
ναυτίλοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
746 ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
ἤδη καὶ πυλαωρὸς ἐέλδετο· καί τινα παίδων
μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περι κῶμ' ἐκάλυπτεν·
749 οὐ δὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνα πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπι γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
752 πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρεν
δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλεν

.ἐι.

COD. LAUR. 738 οἴσ. *supra scr. a ma. sec.* 740 παισὶ *acc. corr.* 741 τὴν δέμιν αὖθισ 742 |δώστε |ρόντε 743 παρ' ἐξ *corr.* παρέξ — |τροσ 744 μὲν ἐπείτ' ἐπὶ — οἳ δ' ἐνι πόντωι 745 ναῦται εἰσ 746 ἐκνηῶν 747 ἤδη — ἐέλδετο 748 τεθνειώτων ἀδιν. 749 οὐδὲ — ἔτ ἀναπτόλ. οὐθρόοσ 751 ἀλλα (?) 752 αἰσονίδεω πόθ. 753 ταῦρων *acc. corr.*

COD. GUELF. 737 νηόν 740 ἥ γ'- — πάλιν ἤιε π. — |γήν 741 αὖθις 742 |σαν 743 τοῖα παρὲξ οὗ 744 ἐπὶ γ. ἄγε κν. οἵ δ' ἐνὶ |τω 745 ναῦται εἰς — τὲ 748 τεθνειώτων ἀδιν. περὶ 749 οὐδὲ — ἀνὰ 750 σιγῆ 751 μήδειαν περ γλυκ: 752 αἰσονίδεω π. — ἔγειρε 753 δειδυίαν — |νος οἴσ. |λλε

GRAMM. (739) οἰσομένη ξείνῳ ὑπὲρ οὗ τόδε νεῖκος ὄρωρε *add. scholia pro v. scr.*

EM. 741 *non habeo exploratum, quid ad hoc loquendi genus poetam perduxerit; putaveritne licere ante pronomen tertiae personae quod in prima et secunda usu veniat, Apoll. Dysc. de pron. p. 15, an locis Homericis sit deceptus. Il.* Ξ 416 *certe Aristophanem scimus copulasse* τόν *et* οὔτινα. *Ab emendatione temperandum videtur, quae certatim a multis nec infeliciter templata fuit,* μάλ' αὖτις, μεταῦτις, *alia.* 743 πάρεξ *secundum scholia, ut B* 344 745 ναυτίλοι *Porsoni coniectura.* 748 τεθνεώτων *primus dedit Stephanus, et* 752 Αἰσονίδαο. 753 εἰδυῖαν *suspicari videtur cl. Lobeckius ad Buttm.* 2 *p.* 146.

φθῖσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατα νειὸν Ἄρηος.
πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυιεν,
ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι,
ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἣ δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα
ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀίσσουσα·
ὣς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.
δάκρυ δ᾽ ἀπ᾽ ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ᾽ αἰεὶ
τεῖρ᾽ ὀδύνη σμύχουσα δια χροός, ἀμφί τ᾽ ἀραιὰς
ἶνας καὶ κεφαλῆς ὑπο νείατον ἰνίον ἄχρις,
ἔνθ᾽ ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ᾽ ἀνίας
ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἔρωτες.
φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελκτήρια φάρμακα ταύρων
δωσέμεν, ἄλλοτε δ᾽ οὔτι· καταφθῖσθαι δὲ καὶ αὐτή·
αὐτίκα δ᾽ οὔτ᾽ αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
ἀλλ᾽ αὔτως εὔκηλος ἑὴν ὀτλησέμεν ἄτην.
ἑζομένη δῆπειτα δοάσσατο, φώνησέν τε
„δειλὴ ἐγώ, νῦν ἔνθα κακῶν ἢ ἔνθα γένωμαι;
πάντῃ μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐ δέ τις ἀλκὴ
πήματος· ἀλλ᾽ αὔτως φλέγει ἔμπεδον. ὡς ὄφελόν γε
Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
πρὶν τόνγ᾽ εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκέσθαι

COD. LAUR. 754 φθεῖσθαι |λίηι |ρηι καταν. ἄρ.ηὸς *c. rass.* (ἄρειὸς *vid. fuisse*) 756 ὡστίστε 757 το δὴ 758 ἢ (*acc. del.*) ἔπου — |λῶι — ἡ δ ἔνθα 759 |κείηι — αἶσσ. 760 ὡσδε καὶ 761 *Qu. VI p.* 5 *adv.* ἐλέωι 762 διαχροόσ. ἀ. 763 ἶνασ — ὑπὸ 765 ἐνισκήψωσιν *corr.* ἐνισκίμψ. 767 καταφθεῖσθαι 770 δ ἤπ. 771 ἐγὼ 772 πάντηι — οὐδέτισ 773 αὐτωσ 775 τόν γ᾽ — |ΐδα *in marg.* γρ πρὶν ἀχαιΐδα γαῖαν κομίσσαι

COD. GUELF. 754 φθεῖσαι ἀεικελίη |ρη 755 ἔθυεν. 756 ὧς 757 τὸ, δὴ — |τι 758 |λῶ — ἢ δ᾽ 759 |κείη — αἶσσ. 760 ὡς δὲ — |ρης 761 |κρυ δ᾽ ἀφθαλμῶν *ma. pr.* |λέω — ἔνδοθί δ᾽ 762 τείρ᾽ — διὰ χροὸς ἀμφί θ᾽ ἀραιάς 763 ὑπὸ — |χρις 764 |ος. ὁππ. 765 |σιν ἐνιχρίμψωσιν ἔ. 766 φὴ δέ οἱ 767 ἄλλοτέ δ᾽ — |φθίσθαι 768 |ειν οὐ — |σειν 769 |την 770 δ ἤπ. |το φ. τε. 771 ἐγὼ νῦν — |κῶν ἢ — |μαι 772 πάντη — οὐδέ — |κή 773 |τος, ἀλλ᾽ — ὡς *in ras.* 775 πρὶν τόγε εἰσιδέειν. πρ. |ΐδα

GRAMM. 755 ἔθυεν *schol.*

EM. 762 *aspiratio in Guelf. fuit Aristarchi. schol. Il.* Ε 425 Σ 411.

776 Χαλκιόπης υἷας· τοὺς μὲν θεὸς ἤ τις Ἐρινὺς
ἄμμι πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κεῖθεν ἀνίας·
φθίσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατα νειὸν ὀλέσθαι
779 μοῖρα πέλει. πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκηας
φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπι μῦθον ἐνίψω;
τίς δὲ δόλος, τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
782 ἦ μιν ἄνευθ' ἑτάρων προςπτύξομαι οἶον ἰδοῦσα;
δύςμορος· οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιό περ ἔμπης
λωφήσειν ἀχέων. τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
785 κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται. ἐρρέτω αἰδώς,
ἐρρέτω ἀγλαΐη· ὃ δ' ἐμῇ ἰότητι σαωθεὶς
ἀσκηθής, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα νέοιτο.
788 αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειεν ἄεθλον,
τεθναίην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρῳ,
ἢ καὶ πασσαμένη ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ.
791 ἀλλὰ καὶ ὧς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίξουσιν ὀπίσσω
κερτομίας· τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
πότμον ἐμόν· καί κέν με δια στόματος φορέουσαι
794 Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ἀεικέα μωμήσονται·
ἥτις κηδομένη τόσον ἀνέρος ἀλλοδαποῖο
κάτθανεν, ἥτις δῶμα καὶ οὓς ᾔσχυνε τοκῆας,

cod. laur. 777 δευρ ἤγ. 778 φθείσθω — καταν. 780 δ ἐπι 781 δε 782 ἤμιν ἄν. 786 ὁ δ' ἐμῆι 787 |θῆσ *corr.* |θὴσ — |μῶι 788 ὅτ ἐξ. 789 τεθναικα ἢ λ. ἀμαρτ. *corr.* ἀναρτ. |θρωι 790 ἤ *corr.* ἢ 791 ὣσ — λίξουσιν 792 περι 793 κεν με διαστόμ. 794 ἀλλαι

cod. guelf. 776 |ας. τοὺς, μὲν — ἐριννύς 777 ἤγαγε κακεῖ θ' (*ma. sec.* κ'ακεῖ θ') ἀνίας. 778 φθείσθω |ων εἴ οἱ κατὰ 779 πῶς γὰρ ἐμοὺς (*om.* κεν) 780 |κα μισαμένη. π. δ' ἐπὶ — |ψω. 781 δε δόλος τίς — |γῆς 782 ἤ μιν — |σα 784 |ων· τότε — |το 785 — |δώς. 786 ὃ δ' ἐμῇ — |θείς 787 |θὴς. ἵνά οἱ |μῶ |λον ἔ. 788 |μαρ ὅ. — |θλον 789 |ην. ἢ — |θρω 790 θύμου 791 ὣς |μένη — λίξουσιν 793 ἐμὸν καί κεν με 796 ᾔσχυνε |ας

em. 791 ἐπιλλίξουσιν *ex admonitione O. Schneideri. poterat etiam* ἐπιλλίσσουσιν; *neutrum fortassis ab* ἰλλίζω, *sed a* λίζω. *inde certe verba Nicandri* ἐπιλλίζοντας ὀιστούς (*de quibus J. G. Schneid. ad Alex. p.* 150) *repetit Et. M.* 712, 42 *et Hesychius* ἐπέλιξεν, λίξαντα, λίσσαι *suo quodque loco et I p.* 1375 ἐπιλλίσσασα, σείσασα διατινάξασα *habet.*

797 μαργοσύνῃ εἴξασα. τί δ' οὐκ ἐμὸν ἔσσεται αἶσχος;
ὤ μοι ἐμῆς ἄτης. ἦ τ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισιν
800 πότμῳ ἀνωίστῳ, κάκ' ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν,
πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τελέσσαι."
ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ
803 φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλά, τὰ δὲ ῥαιστήρι' ἔκειτο.
ἐνθεμένη δ' ἐπι γούνατ' ὀδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
ἄλληκτον δακρύοισι· τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως,
806 αἶν' ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον. ἵετο δ' ἥγε
φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.
ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο,
809 ἐξελέειν μεμαυῖα, δυσάμμορος. ἀλλά οἱ ἄφνω
δεῖμ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατα φρένας ἦλθ' Ἀίδαο.
ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
812 θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἔνι ζωοῖσι πέλονται,
μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος, οἷά τε κούρη·
815 καί τέ οἱ ἠέλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι,
ἢ πάρος, εἰ ἐτεόν γε νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα.

COD. LAUR. 797 |σύνηι — δ' οὐ κεμὸν 798 ὤι μοι — ἦτ' ἂν 799 τῆιδ' |τῆι ἐ. |κτι λ. βί..ον *c. ras.* ἐνθαλ. 800 *Qu. VI p.* 5 *av.* |ἴστωι κακ' ἐλ. 802 ἦ καὶ — ἧι ἔνι 803 |θλὰ 804 δ ἐπὶ 805 δ ἔρρ. — ἄυτ. 806 αἰν' ὀλ. — δ' ἥγε 808 ἤδὴ *poster. acc. del.* 810 καταφρ. — αἴδ. 811 δ ἀμφ. — ἀμφι δεπᾶσαι 813 |πνῶν ὅσσ' ἐνι 814 οἰάτεκ. 815 και τέ 816 |ροσ ἢ ἐτ. — νόωι ἐπεμαίετ' ἕκ.

COD. GUELF. 797 |σύνη 798 ὤ μοι — ἦτ' ἂν πολυ — εἴη. 799 τῆδ' αὐτῆ — |μοισι 800 |τμω |ἴστω κάκ' 802 ἦ καὶ — |θεν ἧ — |λλά 803 οἱ τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ 804 ἐνθεμέν δ' *ma. pr.* 805 ἄληκτον |οισι. τά δ' — |τως 806 αἶν ὀλ. — ἥ γε 807 |φθόρα τ. |το 808 |σμοὺς ἀνεχεύετο φωριαμοῖο 809 ἐξαλέειν 810 κατὰ — αἴδαο 811 ἔσχετό δ' |σίη — |νον. ἀ. 812 |ντο 813 |πνῶν ὅσ' ἐνὶ — |νται 814 |θέος οἷα τε |ρη 815 |σθαι 816 |ρος, ἢ ἐτ. γε νόω

GRAMM. 805 ἀστεγὲς *schol.* 816 ἐπεμαίετο, ἐπεζήτει, ἐπεθύμει *Et. M.* 355, 18.

EM. 807 δέξασθαι *temptabat O. Schneiderus et adscripserat Nic. Alex.* 113, 116, 250. 816 εἰ *ex tribus Parisiensibus.*

817 καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων,
Ἥρης ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐ δ᾽ ἔτι βουλὰς
ἄλλῃ δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ᾽ αἶψα φανῆναι
820 ἠῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη
φάρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀντήσειεν ἐς ὠπήν.
πυκνὰ δ᾽ ἀνα κληῖδας ἑῶν λύεσκε θυράων,
823 αἴγλην σκεπτομένη. τῇ δ᾽ ἀσπάσιον βάλε φέγγος
Ἠριγενής, κίνυντο δ᾽ ἀνα πτολίεθρον ἕκαστοι.
ἔνθα κασιγνήτους μὲν ἔτ᾽ αὐτόθι μεῖναι ἀνώγει
826 Ἄργος, ἵνα φράζοιντο νόον καὶ μήδεα κούρης·
αὐτὸς δ᾽ αὖτ᾽ ἐπι νῆα κίεν προπάροιθε λιασθείς.
ἣ δ᾽ ἐπεὶ οὖν τὰ πρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
829 παρθενική, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,
αὐσταλέας δ᾽ ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
832 νεκταρέῃ φαιδρύνετ᾽ ἐπι χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
καλόν, ἐυγνάμπτοισιν ἀρηρέμενον περόνῃσιν·
ἀμβροσίῳ δ᾽ ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
835 ἀργυφέην. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἐνιδινεύουσα
στεῖβε πέδον λήθῃ ἀχέων, τά οἱ ἐν ποσὶν ἦεν
θεσπέσι᾽, ἄλλά τ᾽ ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
838 κέκλετο δ᾽ ἀμφιπόλοις, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι

COD. LAUR. 818 |σίῃσι — οὐδέτι 819 ἐέλδετο 821 |σίῃσι 822 ἀνακληῖδασ 824 ἠριγενὴσ (*spir. incert.*) — ἀναπτολ. 827 αῦτ ἐπὶ 828 δ ἐπ. 829 |νικῆ.. *c. ras., corr.* |κὴ.. 831 αὐσταλέωσ δ ἔψ. παρηϊάδασ — |φῆι 832 |ρέηι 833 |λὸν — |νηισιν 835 δε δόμ. ἐνι διν. 836 λήθηι — ἐμποσ. *corr.* ἐν ποσ. ῆεν 837 ἄλλα τ ἔμ. 838 ἀμφιπόλοισιν αἳ οἱ

COD. GUELF. 817 καὶ τὰ, μέν — |νων 818 μετάτροπας, οὐδέτι |λάς 819 ἄλλη — ἐέλδετό δ᾽ 820 |νην. ἵνά οἱ 821 |σι καὶ — |πήν 822 πυκνά δ᾽ ἀνὰ |ῖδ. — |ραων 823 αἴγλῃ, σκ.· τῇ 824 |γενὴς. κίνυντό δ᾽ ἀνὰ — |στοι 825 |θι μίμναι ἀν. 826 |ρης 827 ἐπὶ — κίε πρ. 828 ἥ δ᾽ — τὰπρῶτα 829 |κὴ, — |ρας 830 |λίη — |ντο 831 |ῖδας· |φῆ 832 |ρέῃ, φ. ἐπὶ 833 |λὸν ἐΰγν. ἀρηρεμένον |νησιν· 834 |σίω 835 δόμ. ἔνι διν. 836 |δον, λήθη |ων τά — ἦεν. 837 ἄλλα τ᾽ — |σσω 838 κέκλετό δ᾽ |πόλοισιν αἳ οἱ

GRAMM. 831 Αὐστ. δ᾽ ἔψηχε παρηῖδας *Et. M.* 171, 20.

EM. 818 οὐδ᾽ ἔτι *correctio Valckenarii.* 838 *vitium resederat apud Wellauerum et Lehrsium.*

ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ηὐλίζοντο
ἥλικες, οὔπω λέκτρα συν ἀνδράσι πορσύνουσαι,
ἐσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
οἵ κέ μιν εἰς Ἑκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
ἔνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην·
ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο
φάρμακον, ὅ ῥά τέ φασι Προμήθειον καλέεσθαι.
τῷ εἴ κ' ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος θυέεσσιν
Κούρην μουνογένειαν ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο,
ἦ τ' ἂν ὅγ' οὔτε ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῇσιν,
οὔτέ κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι· ἀλλὰ καὶ ἀλκῇ
λωίτερος κεῖν' ἦμαρ ὁμῶς κάρτει τε πέλοιτο.
πρωτοφυὲς τόγ' ἀνέσχε καταστάξαντος ἔραζε
αἰετοῦ ὠμηστέω κνημοῖς ἔνι Καυκασίοισιν
αἱματόεντ' ἰχῶρα Προμηθείος μογεροῖο.
τοῦ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πήχυιον ὕπερθεν
χροιῇ Κωρυκίῳ ἴκελον κρόκῳ ἐξεφαάνθη,

COD. LAUR. 839 *Qu. VI p. 6 adv.* ἐνπροδόμωι 840 σὺν 841 |νηι 842 οἳ καί μιν 844 ἡ δὲ 845 ὅρρατεφασι 846 εἰ κ' 847 ἑὸν μένοσ ἰκμ. 848 ἦτ' ἂν — |πῆισιν 849 οὔτεκεν |νωι — |κῆι 850 λωῖτ. — κάρτεΐ τε 851 τό γ' 852 ἔνι 854 τοῦ δήτοι — πηχύϊον 855 |ρυκιω.. ἴκελ. *c. ras.* |κωι

COD. GUELF. 839 |δόμω — |ντο 840 |κες· οὔπ. — σὺν 841 |νη 842 |εν 843 ἔ. α. ἀμφίπολοι ὁπλίζεσκον ἀπήνην 844 ἡ δὲ — |μοῖο, 845 |κον· ὅρρά — |σθαι 846 τῷ, εἴ κ εννυχ. — |σσι 847 δαῖραν μουνογ. *gl.* Δάειραν τὴν περσεφόνην κατ' ἔλλειψιν τοῦ ε διὰ τὸ μέτρον 848 ἦτ' ἂν ὅγ' οὔτε κ' ἔοι ῥηκτὸς χαλκ. |πῆσιν, 849 οὔτε κεν |μένω — ἀλκὴ 850 |λωῖτ. 851 τό γ' 852 ὠμηστέ..ω κνημοῖσιν ἐνὶ καυκ. 853 προμηθῆος 854 τοῦ, δήτοι — πηχύιον ὕπερθε 855 χροιῇ |κίω — |κω |νθη *gl.* κωρύκιον] ἐνταῦθα τόπος ἐστι λυδασκί ἐν ᾧ διάφορος κρόκος γίνεται.

GRAMM. 847 *Δαῖραν μουνογ. schol. Laur.: v. scr. in schol. Paris.* 854 *sqq.* *Τοῦ δ' ἤ. ἄ. μ. ὅ. πηχύϊον ὕ. Χ. κ. ἴ. κ. ἐ. Καυλοῖσι διδύμοισι μετήορον Et. M.* 551, 48.

EM. 853 *Laur. scriptura recipi potuit, cum talia veteres promiscue admisisse videantur. certe nec Aristarchus sibi constitit, schol. Il.* B 517. *videndus Bachmannus ad Lycophr.* 451, *Antimachi fr.* 70 *Stoll., schol. Nicand. Ther.* 764, *Callim. fr.* 139 *apud schol. Nic. Alexiph.* 101 *et Schn. p.* 297. 854 *δ' ἤτοι et πήχυιον primus edidit Stephanus.*

καυλοῖσιν διδύμοισιν ἐπήορον· ἧ δ' ἐνι γαίῃ
σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα.
τῆς οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ
Κασπίῃ ἐν κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι,
ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν,
λυγαίῃ ἐνι νυκτί, συν ὀρφναίοισι φάρεσσιν.
μυκηθμῷ δ' ὑπένερθεν ἐρεμνὴ σείετο γαῖα,
ῥίζης τεμνομένης Τιτηνίδος· ἔστενε δ' αὐτὸς
Ἰαπετοῖο πάις ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.
τό ῥ' ἥγ' ἐξανελοῦσα θυώδεϊ κάτθετο μίτρῃ,
ἥτέ οἱ ἀμβροσίοισι περι στήθεσσιν ἔερτο.
ἐκ δὲ θύραζε κιοῦσα θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης·
συν δέ οἱ ἀμφίπολοι δοιαὶ ἑκάτερθεν ἔβησαν·
αὐτὴ δ' ἡνί' ἔδεκτο καὶ εὐποίητον ἱμάσθλην
δεξιτερῇ, ἔλαεν δὲ δι' ἄστεος· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
ἀμφίπολοι, πείρινθος ἐφαπτόμεναι μετόπισθεν,
τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν· ἂν δὲ χιτῶνας
λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.
οἵη δὲ λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο,

COD. LAUR. 856 ἐπῄορον· ἡ 857 |τωι ἐναλιγκίηι 858 οἵηντ' ἐνόρ. 859 |πίηι — |χλωι 860 ἀενάοισ λοεσσ. 861 βριμῶ corr. |μὼ 863 |γαίηι — |κτὶ — ορφν. φαρέσσιν 864 .|θμωι (?) 865 αὔτοσ 866 πάϊσ — περι 867 τόν ρ' ἦγ ἐξ. — |τρηι 868 ἥ τέ οἱ 869 ἐκδε 870 δέοι 871 ἡνὶ' ἐδέδεκτο — ἱμάσθλ. 872 |ρῆι 873 πείριθοσ 874 δεχιτ. 875 ἐπιγουνίδδοσ prius δ del.

COD. GUELF. 856 ἧ δ' ἐνὶ γαίη 857 |τμήτω 858 ὄρεσσι 859 |πίη ἐν κόλχω ἀμ. |σθαι. 860 ἀεννάοις λοεσσ. |σσιν 862 |λον χθονίην ἐν. |σσαν 863 |γαίη ἐν νυκτὶ σὺν ὀρφναίαις corr. |οις φαρέεσσι. 864 |θμῶ — γαῖα 865 ἔστενέ δ' αὐτός 866 πάϊς |νη περι 867 τόν ῥ' — |σα, θ. — |τρη 868 ἦτε οἱ — περὶ — |ρτο 869 |σα, θ. — |νης 870 σὺν — δοιοὶ ἐκ. 871 |σθλην, 872 |ρῆ. ἄλαεν δὲ 873 |λοι π. — μετόπισθε 874 |τὸν· ἂν 875 |ρον 876 |οιο

GRAMM. 859 Κασπίῃ ἐνὶ κ. ἀμ. gramm. ap. Bernhardyum ad Dionys. p. 983. 862 integer Et. M. 213, 50.

EM. 867 τόφῥ' tres Parisienses.

ἠὲ καὶ Ἀμνισοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο
χρυσείοις Λητωὶς ἐφ' ἅρμασιν ἑστηυῖα
ὠκείαις κεμάδεσσι διεξελάσῃσι κολώνας,
τηλόθεν ἀντιόωσα πολυκνίσου ἑκατόμβης·
τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες, αἳ μὲν ἐπ' αὐτῆς
ἀγρόμεναι πηγῆς Ἀμνισίδος, ἂν δὲ δὴ ἄλλαι
ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυπίδακας· ἀμφὶ δὲ θῆρες
κνυζηθμῷ σαίνουσιν ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν·
ὣς αἵγ' ἐσσεύοντο δι' ἄστεος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
εἶκον, ἀλευάμενοι βασιληίδος ὄμματα κούρης.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόλιος μὲν ἐυδμήτους λίπ' ἀγυιάς,
νηὸν δ' εἰσαφίκανε δι' ἐκ πεδίων ἐλάουσα,
δὴ τότ' ἐυτροχάλοιο κατ' αὐτόθι βήσατ' ἀπήνης
ἱεμένη, καὶ τοῖα μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν
„ὦ φίλαι, ἦ μέγα δή τι παρήλιτον, οὐ δ' ἐνόησα
μήνιμ' ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσιν, οἵτ' ἐπι γαῖαν
ἡμετέρην στρωφῶσιν. ἀμηχανίῃ βεβόληται
πᾶσα πόλις· τὸ καὶ οὔτις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν
τάων, αἳ τὸ πάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέρονται.

COD. LAUR. 878 *Qu. VI p. 6 av.* λωτωῖσ (η superscr.) ἐφάρμασ. 879 |σηισι 881 τῆι δ' ἁμα — αἱ μὲν 882 ἀμνησίδοσ αἱ δὲ δὴ 883 πολυπήδακοσ *corr. ma. sec.* |πίδ. ἀμφι δεθῆρεσ 885 αἵ γ' ἑ. — ἀμφι δελαοὶ 886 |ῖδοσ 887 ἐϋδμ. — |ὰσ 888 νειὸν 889 ευτρ. καταυτόθι 890 μεταδμωῇισιν 891 ἦ μ. δῆτι — δ ἐν. 892 μηῖμεν ἀλλοδ. — ἀνδρασιν — επι

COD. GUELF. 878 |τωῖς 879 |σησι |νας 880 |κνίσσου 881 τῆ δ' — |δες αἱ μὲν *gl.* ἀμορβ.] ἀκόλουθοι 882 |σίδος. αἱ δὲ δὴ 884 |θμῶ — ἰοῦσαν; 885 *mai. pr. litt.* αἵ γ' — λαοί 886 |κον ἀλ. |ῖδος — |ρης 887 ἐϋδμ. — |άς. 888 νηόν δ' — |ουσα; 889 ἐϋτρ. 890 |ῇσιν |πεν. 891 |λαι ἢ — οὐδ' 892 μὴ ἴμεν ἀλλ. — |σιν. οἵτ' 893 |σιν; ἀμ. — |ληται, 894 τὸ, καὶ οὔ τις 895 |ων αἳ τοπάρ. — |ρονται

EM. 882 *O. Schneideri correctio exhibetur. nostra fueral* αἳ δὲ δὴ ἀμφι, *ut Il.* Ω 616, *Ap.* B 765; *quae tamen praepositio proxime bis recurrit. Köchlyus paulo violentius* αἱ δὲ λιποῦσαι. 892 *'neque memor fui simultatis susceptae cum peregrinis viris.'* μετά *cum dativo pro* σύν *aut* πρός *est apud Apoll.* A 340 B 755. *Schneiderus sanum locum affirmabat hoc interductu,* παρήλιτον, οὐδ' ἐνόησα. μὴ ἴμεν —; *'peccavi imprudens. ut opinor, non incidemus in hostes?' optabunt periti.*

ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκόμεσθα, καὶ οὐ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν,
εἰ δ' ἄγε μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν
μειλιχίῃ, τὰ δὲ καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίης
λεξάμεναι τότ' ἔπειτ' αὐτὴν ἀπονισσόμεθ' ὥρην.
καὶ δέ κε σὺν πολέεσσιν ὀνείασιν οἴκαδ' ἵκοισθε
ἤματι τῷ, εἴ μοι συναρέσσετε τῆνδε μενοινήν.
Ἄργος γάρ μ' ἐπέεσσι παρατρέπει, ὡς δὲ καὶ αὐτὴ
Χαλκιόπη· — τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι
ἐξ ἐμέθεν, μὴ πατρὸς ἐς οὔατα μῦθος ἵκηται —
τὸν ξεῖνόν με κέλονται, ὅτις περι βουσὶν ὑπέστη,
δῶρ' ἀποδεξαμένην ὀλοῶν ῥύσασθαι ἀέθλων.
αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μῦθον ἐπήνεον, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
κέκλομαι εἰς ὠπὴν ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἱκέσθαι,
ὄφρα τὰ μὲν δασόμεσθα μετα σφίσιν, εἴ κεν ὀπάσσῃ
δῶρα φέρων, τῷ δ' αὖτε κακώτερον ἄλλο πόρωμεν
φάρμακον. ἀλλ' ἀπονόσφι πέλεσθέ μοι, εὖτ' ἂν ἵκηται."
ὣς ηὔδα· πάσῃσι δ' ἐπίκλοπος ἥνδανε μῆτις.
αὐτίκα δ' Αἰσονίδην ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἐρύσσας
Ἄργος, ὅτ' ἤδη τῆνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν

COD. LAUR. 896 ἀλλ ἐπεὶ — οὖ νύτισ 897 δ ἄγε μολπῆι 898 |χίηι τάδε κ. — ἄνθεαποιησ 899 τότ ἔπειτ' — ἀπονεισόμεθ' 900 σὺμ *corr.* σὺν — ἵκοισθε 901 τῶι — τῆν δε 902 μ ἐπ. — ὥσδε καὶ 903 |πη· τάδε σ. νόωι — εἰσαΐουσαι 904 εμέθ. — ἐσοὔατα 905 ξεῖνον με ἑ *in* κέλ. *in ras.* 907 ἐπήινεον 908 εἰσωπὴν 909 τα — |σθα κατασφίσιν — |σσηι 910 τῶι δ' αὖτε 911 ἀλλ'ἄπονόσφι 912 ὡσ — |σηισι δ ἐπ. 914 ἤδη τῆν δε

COD. GUELF. 897 ἄγε, μ. — |σωμεν, 898 |χίη· τὰ 899 |μεναι, τότ' — ἀπονεισόμεθ' 901 τῶ, — συναρέσσεται ἠδὲ μενοινᾶ̃ῆ 902 |πει ὡς δὲ — |τή 903 |πη· τά δε σίγα νόω 904 |θεν. μὴ — μύθος 905 ξεῖνον με κέλονται ὅτ. (κ *et* λ *in rass.*) περὶ 906 δῶρ' ὑποδεξαμένην ὀλ. ῥύσασθ' ἀέθλων 907 |ον ἠδὲ 908 |σθαι. 909 τὰ μὲν δασ. κατὰ σφίσιν εἴ κεν ὀπάσσειν 910 |ρων. τῶ 911 ἀπινόσφι *ma. pr.* πέλεσθέ, εὖτ' (μοι *ma. sec. add.*) 912 πάσῃσί δ' 913 ἀπὸ νόσφιν ἐρύσσ. 914 |γος ὅτ' — τήνδε

GRAMM. 898 Ἀπολλώνιος, τερείνης ἄνθεα γαίης *Et. M.* 752, 32.

EM. 903 τὰ δὲ *Brunckius.* 909 μετά *restituit Stephanus.* 914 Ἄργος, ὅς *Köchlyus, si memini, malebat.*

ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετα νηὸν ἰοῦσαν,
ηγε δι᾽ ἐκ πεδίου· ἅμα δέ σφισιν εἵπετο Μόψος
Ἀμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν
οἰωνούς, ἐσθλὸς δὲ συν εὖ φράσσασθαι ἰοῦσιν.
ἔνθ᾽ οὔπω τὶς τοῖος ἐπι προτέρων γένετ᾽ ἀνδρῶν,
οὔθ᾽ ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ᾽ ὅσοι ἄλλων
ἀθανάτων ἥρωες ἀφ᾽ αἵματος ἐβλάστησαν,
οἷον Ἰήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ
ἠμὲν ἐσάντα ἰδεῖν ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Ἀμπυκίδης, ἤδη που ὀισσάμενος τὰ ἕκαστα.
ἔσκε δέ τις πεδίοιο κατα στίβον ἐγγύθι νηοῦ
αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα,
τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι.
τάων τις μεσσηγὺς ἀνα πτερὰ κινήσασα
ὑψοῦ ἐπ᾽ ἀκρεμόνων Ἥρης ἠνίπαπε βουλάς
„ἀκλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ᾽ ὅσα παῖδες ἴσασιν
οἶδε νόῳ φράσσασθαι, ὁθούνεκεν οὔτέ τι λαρὸν
οὔτ᾽ ἐρατὸν κούρη κεν ἔπος προτιμυθήσαιτο

COD. LAUR. 915 μετὰ 916 ἦγε — δέσφ. 917 *Qu. VI p. 7 adv.* 918 |νοὺσ — συνευφράσσ. 919 ἐπὶ 920 ἐξαυτοῖο 922 κείνωι ※ ʿ*Versus* 923 — 962 *in verborum continuitate omissi in marg. ascripti sunt ita, ut* 923 — 34 *superiorem marginem occupent in hunc modum,*

ἠμὲν ἐ. ἀ. ἰ. ἠ. προτιμυθήσασθαι τὸν κ. π. ἐ. α. ἑταῖροι
λαμπ. *etc.*,

reliqua in exteriore schedarum margine iuxta versus posita sint. Ad v. 922 *ascriptum est* ζήτει τὸ λεῖπον ἄνω ὅπου τὸ σημεῖον᾽ *H. Keilius.* 923 |μὲν εἰσ ἄντα 925 |θωι 926 ὀϊσσ. 927 ἔστι δέ — κατὰ 929 τῆι 933 νόωι — ὅθ᾽ οὕνεκεν οὔτέτι

COD. GUELF. 915 ἱερίην ἐκ. 917 |δης ἐ. 918 |νοὺς. ἐ. δὲ συνευφράσσ. 919 τίς — |δρῶν 922 κείνω. 923 |δεῖν, ἠδὲ 924 τὸν, καὶ 925 δὲ, κελεύθω 926 |δης ἤ. — ὀϊσσ. τὰ, ἕκ. 927 ἔστι δέ 928 |σα 929 τῇ — |ναι 930 ἀνὰ πτ. κινήσασθαι 931 |νων, ἥρ. — |λάς. 932 ἐυκλειὴς ὅδε |τις. ὃς 933 νόω |σθαι ὅθ᾽ οὕνεκεν — |ρόν 934 υ *in* προτιμυθ. *in ras.*

EM. 918 *emendationem suppeditant Vaticani tres, Parisinus unus.* 927 ἔσκε *ex coniectura O. Schneideri. vix conferri potest* τὸ ἀσύντακτον τῶν χρόνων *Odyss.* Ζ 86. *Idem Schneiderus v.* 931 βουλαῖς *unice probabat.*

935 ἠιθέῳ, εὖτ' ἂν σφιν ἐπήλυδες ἄλλοι ἕπωνται.
ἔρροις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδές· οὐ δέ σε Κύπρις
οὔ τ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ἔρωτες."
938 ἴσκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον, ὧδέ τ' ἔειπεν
„τύνη μὲν νηὸν δὲ θεᾶς ἴθι, τῷ ἔνι κούρην
941 δήεις, Αἰσονίδη· μάλα δ' ἠπίῃ ἀντιβολήσεις
Κύπριδος ἐννεσίαις, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων
ἔσσεται, ὡς δὴ καὶ πρὶν Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.
944 νῶι δ', ἐγὼν Ἄργός τε, δεδεγμένοι, ἔςτ' ἂν ἵκηαι,
τῷδ' αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ ἀπεσσόμεθ'· οἰόθι δ' αὐτὸς
λίσσεό μιν πυκινοῖσι παρατροπέων ἐπέεσσιν."
947 ἦ ῥα περιφραδέως, ἐπι δὲ σχεδὸν ᾔνεον ἄμφω.
οὐ δ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλο νοῆσαι,
μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἥντιν' ἀθύροι
950 μολπήν, οὐκ ἐπι δηρὸν ἐφήνδανεν ἑψιάασθαι.
ἀλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐ δέ ποτ' ὄσσε
ἀμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
953 τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
956 αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετα δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη

COD. LAUR. 935 ἠϊθέωι εὖτ ἂν 936 οὐδέσε 937 οὖτ' 939 ὦ.δέτ' *c. ras.* 940 νηόνδε — τῶε 942 ἐννεσίηισ 944 νῶϊ — ἄργοστε — εὖτ' ἂν 945 τῶιδ' |τῶι — |ρωι 947 ἥι-νεον 948 οὐδ ἄρα — |πετ' ἄλλου(?) ν. 949 ὁμῶσ — ἣν τιν' 950 |πὴν 951 μεταλήγεσκεν — οὐδέποτ' 954 ἤι θαμαδ' ἡ στηθέων 956 μεταδηρ.

COD. GUELF. 935 ἠϊθέω· εὖτ' — |νται 936 |οις ὦ |τι κακ.· οὐδέ 937 οὖτ' 939 |τον· ὧδέ τ' ἔειπε· 940 νηόνδε θ. ἴθι. τῶ 941 |εις αἰσ. — ἠπίη 942 |δος ἐνεσίησ' ἢ τοι συνάριθμος |θλων, 943 |ται. ὥς 944 νῶϊ δ' ἐγ. — τε δεδ. ευτ' ἂν |αι 945 τῶδ' |τῶ ἐνὶ χώρω ἐπεσσόμεθ'· — |τός 947 |δέως? (*in libro hoc sign.*) ἐπι δε 948 οὐδ' — |πετ' ἄλλα |σαι 949 οἱ ἥντ. 950 |πὴν, 951 μεταλήγεσκεν |νος. οὐδέ 953 |σκε π. 954 |αρ. ὁππ.

EM. 944 ἔςτ' ἂν *emendavit Zieglerus apposito Hesiodi loco Theog.* 754, *ubi eadem librorum diversitas.* 948 ἄλλο *e vestigiis Laur.* 950 ἐφήνδανον *quattuor Parisini. simile est supra v.* 192 πάντες ἐπεὶ — αἰδεῖται.

957 ὑψόσ' ἀναθρώσκων ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο,
ὃς δή τοι καλὸς μὲν ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀιζύν·
960 ὣς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως
963 ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηίδας εἷλεν ἔρευθος.
γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας. αἱ δ' ῥα τείως
966 ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἄπο σφείων ἐλίασθεν.
τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
ἢ δρυσίν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
969 αἵτε παράσσον ἕκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται,
νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὣς ἄρα τώγε
972 μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ἔρωτος.
γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπτηυῖαν
θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσσαίνων φάτο μῦθον
975 „τίπτέ με, παρθενική, τόσον ἅζεαι, οἶον ἐόντα;
οὔ τοι ἐγών, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
ἀνέρες, οὐδ' ὅτε περ πάτρῃ ἔνι ναιετάασκον,

COD. LAUR. 957 ὑψόσ ἀναθρώισκων 958 |λόστ' 959 μήλοισ 'ι(*spir. incertus*)δ' ἐνάσπετον — ὀῒζ. 960 ὤσ ἅ. τῆι 962 αὔτωσ ȣ 963 ȣ ἤχλυσᾶν — |ῖδασ 965 |θε..πάγη *c. ras.* — αῗ δ' 966 ἀπὸ 967 τῶι *corr.* τὼι δ ἄν. 968 |σὶν — |κρῇισιν — |τηισιν 969 αἵ τε παρ' ἄσσον — ἐνούρ. 970 |μίηι — αὖτ. ὑπὸ 971 κεἴνύμ. — ἀπείρητον *corr.* — ἄρα τώ γε 972 ὑπὸ πνοιῇισιν 973 ἄτηι ἔνι πεπτ. 975 τίπτέμε |κὴ 976 οὔτοι ἐγὼν — τεδυσαυχ. 977 ὅτεπερ

COD. GUELF. 957 |σκων ἅ. 959 |λλει μηλοισ ἰδ' ἐν ἄσπ. — ὀῒζύν; 960 τῇ, καλ. 961 |δης. κ. 962 ὄμματά δ' 963 ἤχλυσεν· — |ῖδας — |θος 964 γούνατά δ' — |σω, οὔτε 965 |νεν. ἀλλ' — αἶ δ' 966 πάσαι — |σθεν 967 τώ δ' ἄνεω — |σιν. 968 |κρῆσιν ἐελδόμ. |σιν. 969 παρᾶσσον 970 |μίη· — υπὸ ῥιπῆς 971 |τον, ὢς ἅ. τῶ γε 972 ὑπὸ — |τος 973 ἄτη περιπεριπεπτηυῖαν 974 |ρίη καὶ — |θον. 975 με παρθενικὴ τ. — |ντα 976 ἐγὼ οἷοι τε — ἔασσιν 977 |ρες. οὐδ' ὅτε πάτρη ἐνὶ ῇ ναιετάασκον

EM. 959 *ita Stephanus et reliqui, ut videtur, libri.*

ἦα πάρος. τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κούρη,
ἤ τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοις ἱκάνομεν εὐμενέοντες,
χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μὴ δέ με τερπνοῖς
φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ὑπέστης
αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι ἠδὲ τοκήων
καὶ Διός, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει.
ἀμφότερον, ἱκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,
χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος. οὐ γὰρ ἄνευθεν
ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
ἣ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ὧλλοι
ἥρωες κλῄσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες
ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ που ἤδη
ἡμέας ἠιόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσιν·
τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
παρθενικὴ Μινωὶς ἐυφρονέουσ' Ἀριάδνη,

COD. LAUR. 978 ἦα — τῷ μήμελίην ὑπεραίδέο *accentu in* ί *deleto* κούρη.. *c. ras.* 979 φᾶσθαι 980 ἀλλ ἐπεὶ 981 |ρωι ἐνηγαθέωι ἵνατ' — ἔστ ἀλ. 982 μηδέμε 984 |νήτηι 985 πρόσσ' α. 986 διὸσ — |τηισί — ί *in* ὑπερίσχει *in ras.* 987 |τερον δ' ἱκέτ. *addito* δ' *a ma. sec.* ξεῖνοσδέτοι (τ *supra*) 988 |καίηι — οὐγὰρ 990 δ' ἄν *acc. correctus* ἐ.γω *c. ras.* 992 ὥσδὲ 994 |ωντ' ἄλόχοι *acc. in* ό *deletus* — αἵ νύποτ' ἤδη 995 ἠϊόν. — γοάουσιν (ω *supra*) 996 *Qu. VI p. 7 av.* 998 |ἴσ

COD. GUELF. 978 |ρος. τῶ, μή — |ρη 979 |σθαι ὃ, τοι φίλον ἠέ — |σθαι 980 ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν 981 |ρω — |θέῳ ἵνα 982 |ρεο μὴδέ 983 |σης |σσιν. ἐπεὶ τὸπρ. 986 διός, — |σχει 987 ἀμφότερόν δ,' ἱκέτ. ξεῖνος τέ — |νω 989 |θλου 990 σοί δ' — |γῆς 991 ἡ θέμις ὡς (ὥς *supra*) — |ντας 992 ὡς δὲ καὶ ὦλλοι 993 κλήσουσιν 994 ἀλόχοι — |ρες. αἵ 995 ἠϊόν. — γοάουσι 997 κακῶν ὑπέλυεν ἀέθλ. 998 |ἴς εὔφρ. |δνη

EM. 994 *etiam Laur. 16 cum Guelf.* νύ που, *teste Zieglero, qui adhibuit Quint.* Γ 406.

ἣν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ἠελίοιο.
ἀλλ' ἣ μὲν καὶ νηός, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
συν τῷ ἐφεζομένη πάτρην λίπεν· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ
ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
ἀστερόεις στέφανος, τόντε κλείουσ' Ἀριάδνης,
πάννυχος οὐρανίοις ἐνελίσσεται εἰδώλοισιν.
ὣς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσῃς
τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. ἦ γὰρ ἔοικας
ἐκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι."
ὣς φάτο κυδαίνων· ἣ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
αἴνῳ ἀειρομένης. καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
οὐ δ' ἔχεν ὅ,ττι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
ἀλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
φάρμακον· αὐτὰρ ὅγ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.
καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπο στηθέων ἀρύσασα
ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαιομένη χατέοντι·
τοῖος ἀπο ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
στράπτεν Ἔρως ἡδεῖαν ἀπο φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς

COD. LAUR. 999 ἣν ῥάτε 1000 ἡ μ. κ. |όσ 1001 συντῶι ἐ. |τρην λίπε..οἱ δὲ *corr. ma. sec.* λίπε..τὴν δὲ 1004 οὐρανίοισιν ἐλίσσεται 1005 ώσ *ma. pr.* ὢσ *ma. sec.* — σαώσεισ 1007 ἐκμορφ. |νῆισιν ἐπη.τίηισιν κεκ. 1008 ἡ δ' 1010 αἴνωι — |σιν ἄτην sive ἄυτην *ma. pr.* ἄτην (ν supra) *fecit ma. sec.* 1011 δ ἔχεν ὅτνι *vel sim. quid* — ἔποσ ποτὶ μυθήσ. 1013 προπρο 1014 αὐταρ ὅ γ' αἶψα 1015 νύ κέοι — ἀπὸ 1017 ἀπὸ 1018 ἕ *in* ἔρωσ *in ras.* — ἀποφλόγα — δ ἀμ.

COD. GUELF. 999 |λίοιο 1000 ἡ μὲν — |ὸς, — |νως 1001 σὺν τῷ, ἐφ. — π. λίπε· τὴν, δὲ — |τοί 1002 |ντο. μέσω — |ρι τέκμωρ 1003 |νος. τόν τε 1004 οὐρανίοισιν ἐλίσσεται |λοισιν; 1005 |ται εἴ κε σαώσης 1007 εκ — ἐπητύῃσι βεκάσθαι. 1008 ἥ δ' 1009 |δησ' ἐχ. — |μός 1010 αἴνω — |την 1011 οὐδ' — (*ita* ὅ,ττι) — |σαιτο. 1012 |σαι 1013 προπρο — σασα, θ. 1014 ὅ γ' 1015 καὶ 1018 |ρυγάς

GRAMM. 1007 ἐπητείῃσιν *schol. utraque.* 1013 προπρὸ δὲ μειδήσασα *v. scr. in schol. utr.*

EM. 1004 οὐρανίοις ἐνελίσσεται *coniectura. Nic. Alex.* 287 ὀλίγῳ δ' ἐνελίσσεται ὅλκῳ. *Ap.* Γ 116, 286, 528, 756. 1016 ἀγαλλομένη *Parisienses; frustra. Ap.* Α 899, ἐπαγαίομαι Γ 470, 1262.

1019 ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέῃσιν ἐέρση
τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
1022 ἄμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' οὔδεος ὄμματ' ἔρειδον
αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπι σφίσι βάλλον ὀπωπάς,
ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
1025 ὀψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προςπτύξατο κούρη
„φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ
1028 ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμμοιρηδὰ φυλάξας,
ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
1031 οἶος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισιν
βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἐνὶ θῆλυν
ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
1034 αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηίδα μειλίσσοιο,
λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήια ἔργα μελισσῶν.
1037 ἔνθα δ' ἔπειτα θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι·
ἂψ δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο, μηδέ σε δοῦπος
ἠὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,

COD. LAUR. 1020 οἷόντε περιρροδέοισιν ἐ. 1021 ἠῷιοισι *acc. corr. et a ma. sec.* |σιν 1022 δ ἄλλοτέ *postr. acc. del.* μέντε κατοὐδεοσ *litt.* δ *in ras.* |ματ ἔρ. 1023 ὅτε δ' αὖτισ ἐπισφίσι — |πὰσ 1024 |δρῇισιν ὑποφρύσι 1025 ὀψεδὲ — τοῖοισι *acc. corr.* 1026 ὧσκέν 1027 |λίξηι 1028 ἐξόφιοσ 1030 ῥοῇισι 1031 ἐνιφάρεσσι 1032 τῶι δ ἔνι 1034 |τῶι — ἐπὶ |θρωι 1035 *Qu. VI p. 8 adv.* |ἴδα 1036 κ *in* ἐκ *a sec. ma. add.* — |ἴα 1037 ἔνθαδ ἔ. 1038 μηδέσε 1039 ὄρσηισι

COD. GUELF. 1020 |μένη οἷον τε περιῤῥοδέεσσιν ἐέρση 1021 ἠώοισιν — |σσιν 1023 |νοι. ὅτε δ' — βάλον |πάς 1025 |ρη. 1026 ὧς κεν 1027 |ξη 1029 μέσην ν. διαμοιρηδὰ 1030 ῥοῇσι 1031 ἐνὶ — |οισι 1032 τῷ δ' ἔνι, θ. 1033 |ζειν. καὶ — |σαι 1034 |τῷ — ἐπὶ |θρῳ. 1035 |ἴδα 1036 |ἴα — |σσῶν 1037 |σσηαι. 1038 |ζεο· μὴδέ 1039 |σησι — |σσω

EM. 1020 ῥοδέῃσιν *emendavit Schaeferus.* ἐέρση *ecqua diserta grammaticorum auctoritate Bekkerus apud Homerum ediderit, me latet.* 1023 ὅτε *hoc ubique prima cod. Laur. manus dedisse videtur,* *Α* 1270, 1271 *Γ* 1300, ὀτὲ *secunda* *Α.* 1270 *Δ* 945. *Eustath. ad Il.* *Δ* 63 *et* *P* 178: οἱ ἀρχαῖοι, τὰ πλείω τῶν ἀντιγράφων, παροξυτόνως.

ἠὲ κυνῶν ὑλακή· μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας
οὐδ' αὐτὸς κατα κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠύτ' ἀλοιφῇ
γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ
ἔσσετ' ἀπειρεσίη μέγα τε σθένος, οὐ δέ κε φαίης
ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισιν.
πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω
καὶ ξίφος. ἔνθ' οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
γηγενέων ἀνδρῶν, οὐ δ' ἄσχετος ἀίσσουσα
φλὸξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπι δηρὸν
ἔσσεαι, ἀλλ' αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μήποτ' ἀέθλου
χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ' ὄνειαρ.
αὐτίκ' ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν δια νειὸν ἀρόσσῃς,
οἳ δ' ἤδη κατα ὤλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες
σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπι βῶλον ὀδόντων,
αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
λάθρῃ λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἳ δ' ἂν ἐπ' αὐτῷ,
καρχαλέοι κύνες ὥστε περι βρώμης, ὀλέκοιεν

COD. LAUR. 1040 |κη μήπωσ 1041 οὐδ αὐτ. κατὰ 1042 ἠὺτ' *acc. corr. ma. sec.* |φῆι 1043 ἐνδέ 1044 οὐδέ ἀνδρῶν 1046 |τῶι 1047 οὐ κάν 1048 γηγενέων οὐ δ' — ἀῖσσ. 1049 τοιόσγε μὲν *accentt. in ό et ὲ a sec. ma.* οὐ κ ἐπι 1051 δέτοι 1052 |τίκ ἐπ. — |ξηισ 1053 |ρέηι — διανειὸν |σσηισ 1054 δ ἤδη καταῶλκ. ἀνὰσταχύουσι 1055 ἐπιβ. 1056 ὀρι.νομ. *c. ras.* — |σηισ 1057 |θρηι — οἱ δ' αν — |τῶι

COD. GUELF. 1040 |κὴ μή πω ἕκαστα κολ. 1041 κατὰ — |σσης. 1042 ἠῦτ' |φῆ 1043 |μας ἐν — |κή 1044 |νος. οὐδέ 1045 |σιν ἀ. — |τοισι. 1046 δὲ̈ καὶ |τῶ — |κος πεπλαγμένον ἔστω, 1047 οὐκάν — |καί 1048 |δρῶν οὐδ' — αἶσσ. 1049 |ρων. τοῖος μὲν οὐκ ἐ. |ρόν. 1050 μή ποτ' 1052 |ξης 1053 |ρέη — διὰ ν. ἀρόσσεισ (η supra ει) 1054 οἷ δ' ἤ. κατὰ — ἀνασταχύουσι 1056 |σης, 1057 λάθρα λάαν ς. οἷ δ' — |τῶ 1058 περὶ |μης ὀλ.

GRAMM. 1058 καρχαρέοι κύνες *Et. M.* 493, 1.

EM. 1045 θεοῖς ἰσαζέμεν *fortasse praestiterit, quamquam semel Apoll.* ἶσον *bibreve posuit.* 1054 ἀνασταχύωσι *unus Parisiensis. Stephanus occupavit.*

1059 ἀλλήλους· καὶ δ᾽ αὐτὸς ἐπείγεο δηιοτῆτος
ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοιό γ᾽ ἔκητι
οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ πόθι. νίσσεο δ᾽ ἔμπης,
1062 ᾗ φίλον, ᾗ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.“
ὣς ἄρ ἔφη, καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα
θεσπέσιον λιαροῖσι παρηίδα δάκρυσι δεῦεν
1065 μυρομένη, ὅ,τ᾽ ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑοῖο
πόντον ἐπιπλάγξεσθαι. ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἷλέ τε χειρὸς
1068 δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ᾽ ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς·
„μνώεο δ᾽, ἢν ἄρα δή ποθ᾽ ὑπότροπος οἴκαδ᾽ ἵκηαι,
οὔνομα Μηδείης· ὣς δ᾽ αὖτ᾽ ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
1071 μνήσομαι. εἰπὲ δέ μοι πρόφρων τόδε, πῇ τοι ἔασιν
δώματα, πῇ νῦν ἔνθεν ὑπεὶρ ἅλα νηὶ περήσεις·
ἤ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ὀρχομενοῖο,
1074 ἠε καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κούρην,
ἥντινα τήνδ᾽ ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιός ἐστιν ἐμεῖο.“

COD. LAUR. 1059 αυτὸσ — δηϊοτ. 1060 ἰθύσαι — κῶιασ — τοῖο *ma. pr.* τοιό *ma. sec.* 1061 αιησ *ma. pr.* αίησ *ma. sec.* τηλοῦπόθι· νείσεο δ ἔμπ. 1062 ἧι φ. ἦτοι 1063 σίγα — ὄσσε λαβοῦσα *litt.* λ *et* β *in rass.* 1064 |ῖδα — |δεῦε 1065 ὅτ᾽ 1066 ἐπιπλάγξεσθαι |ρῶι δέμιν 1067 ἐξ αῦτισ |θωι — εἷλέτε 1068 |ρῆσ· ήδηγάρ οἱ ἀποφθ. 1069 μνωεδ᾽ ἢν ἄ. δήποτ᾽ ὑπ. 1070 ὡσ δ᾽ αὖτ᾽ 1071 μήσομαι *corr.* μν. *ma. sec.* |πὲ δέμοι — |πῆι 1072 πῆι — νηῖ 1073 νύπου — ὀρχάμεν. 1074 *Qu. VI p.* 8 *av.* ἠὲ καὶ αίησ (αἰ *suprascr.*) νήσ. 1075 ἦν τινα τὴνδ᾽ 1076 πασιφάην ἢ

COD. GUELF. 1059 καί δ᾽ — δηϊοτ. 1060 ἰθύσαι. το δὲ — τοῖο γ᾽ 1061 ποθι· νείσεό δέμπης 1062 ἥ φ. εἴ τι ἔαδε ἀφ. 1063 *mai. pr. litt.* σίγα 1064 |ῖδα — δεῦε 1065 ὅτ᾽ 1066 |ρῶ 1067 |τις μῦθον |νεεν εἷλέ — |ρός 1068 |ρῆς· ἤδη γάρ 1069 μνώεό δ᾽ ἢν — |κηαι 1070 ὡς δ᾽ 1071 τόδε πῆ τοι ἔασσι 1072 |τα πῆ — ὑπεὶρ — νηῖ 1074 ἠὲ καὶ — |λας. εἰπὲ — |ρην 1075 ἦν τινα τήνδ᾽ 1076 πασιφάην ἢ

EM. 1065 ὅ,τε *scribi licuit cum Aristophane Byz. ad Od.* Ε 357; *quo remedio satis probabile est illum reliquas, quae feruntur, voculae* ὅτι *elisiones ex Homero sustulisse.* 1068 *correxit Brunckius.* 1076 Πασιφάης *restituit Stephanus; de codd. non constat.*

1077 ὣς φάτο. τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήιε δάκρυσι κούρης
οὖλος ἔρως, τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα
„καὶ λίην οὐ νύκτας ὀίομαι, οὐ δέ ποτ' ἦμαρ
1080 σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον, εἰ ἐτεόν γε
φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιίδα, μὴ δέ τιν' ἄλλον
Αἰήτης προβάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
1083 εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὔαδε πάτρην,
ἐξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
ἔστί τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
1086 πάμπαν ἐύρρηνός τε καὶ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
1089 ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
Αἱμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν.
ἐν δ' αὐτῇ Ἰαωλκός, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
1092 πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
Αἰολίδην Μινύην ἔνθεν φάτις Ὀρχομενοῖο
1095 δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι.
ἀλλὰ τί ἢ τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
ἡμετέρους τε δόμους τηλεκλείτην τ' Ἀριάδνην,
1098 κούρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην

COD. LAUR. 1077 |ῖε 1079 οἴομαι οὐ δέποθ' ἦμαρ 1080 επιλ. — ετεόν 1081 ἐσαχαιΐδα μὴ δέτιν' 1082 |λῃσι 1083 δέτοι 1085 ἐστί τισ 1086 ἐὔρρηνόστε 1089 |πων ἐβασίλευσεν 1091 δ αὐτὴ ἰωλκὸσ ἐ. 1092 οὐ δέπερ 1093 γεμὲν 1095 δήποτε 1096 ἀλλα τίη τάδετοι 1097 |τέρουστε — |κλείτηντ'

COD. GUELF. 1077 τὸν, δὲ — |ῖε 1078 |ρως. τοῖον — |δα 1079 οἴομαι οὐδὲ 1080 |σθαι πρ. |ρον. εἰ 1081 |ΐδα μηδέ 1082 |βάλησι 1083 εἰ δέτι ἡμετέρην ἐξιεύμεναι εὔαδε 1085 ἔστι τὶς — |γαῖα 1086 |παν εὔρηνός — |τος. ἔ. |θεύς 1087 |δης, ἀγ. — |να 1088 καὶ ἐδήματο |ούς 1089 ἀθανάτων πρ. — |πων ἐμβασίλευσεν. 1090 περικτιόνες 1091 ἰαωλκὸς ἐ. |λις. ἐν 1092 |σιν. ἵν' 1093 |ντα 1094 |ην. ἔνθ. 1095 |σιν· ὁμ. — |σσαι 1096 τίη — |ω 1097 ἡμετέρους δόμους τηλεκλειτὴν τ' |δνην 1098 |ος τόπερ

GRAMM. 1086 ἐΰῤῥηνος καὶ εὔβοτος *Et. M.* 395, 54. *Suidas s. v.* εὔρηνος.

1099 παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἥν μ' ἐρεείνεις;
αἴθε γάρ, ὡς Θησῆι τότε ξυναρέσσατο Μίνως
ἀμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη."
1102 ὣς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισιν.
τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνῖαι,
καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προςπτύξατο μύθῳ
1105 „Ἑλλάδι που τάδε καλά, συνημοσύνας ἀλεγύνειν.
Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδνῃ
1108 ἰσοῦμαι· τῷ μήτι φιλοξενίην ἀγόρευε.
ἀλλ' οἷον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,
μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων
1111 μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἧμιν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
ἢ αὐτήν με ταχεῖαι ὑπερ πόντοιο φέροιεν
1114 ἐνθένδ' εἰς Ἰαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
ὄφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἴθε γὰρ εἴην
1117 ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν."
ὣς ἄρ ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
δάκρυα. τὴν δ' ὅγε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπεν
1120 „δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,

COD. LAUR. 1100 γὰρ — |σῆϊ 1101 ἀμφαυτῆσ 1102 |χίοισιν καταψ. 1103 ἀνίαι 1104 ἀδινῶι — |θωι 1105 ποῦ — |λὰ 1106 ἐνανδρ. 1107 |δνηι 1108 τῷ 1109 οἷον — ἵκηαι 1110 δ ἐγ. 1111 ἧμιν — τισ ὄσσα ὀυσα 1112 ἢ ἔτισ — |λελάθοι.ο c. ras. 1113 *Qu. VII p. 1 adv.* ὑπερπόντ. 1114 ἐνθέν δ' ἐσ ἰωλκὸν ἀν. 1115 ὄφράσ' 1116 ἐμῆι 1119 ὅ γε — ὑπο βλήδην

COD. GUELF. 1099 |τον ἥν — |νεις 1100 γὰρ ὡς |σῆϊ 1101 |τῆς; ὣς — εἴη 1102 |το μειλ. — ὀάροισι· 1103 ἀνίαι 1104 μιν ἀκηχεμένην, ἀδινῶ — |θω. 1105 καλὰ συν. ἀλεγείνειν 1106 |σιν οἷον 1107 οὐδ' |δνη 1108 |μαι τῶ μή τι 1109 |μεῦ ὅτ' — |ηαι 1112 |νις ὅτ' — ἐμοῖο 1114 ἐνθάδ' ἐσ ἰωλκὸν ἀναρπ. |λλαι 1115 σ' ἐν — |σα 1116 ἐμῆ 1117 |φάτως τόσσοισιν ἐφ. 1118 |φη ἀλεεινὰ 1119 τήν δ ὅ γε — |πε 1120 |νίη. κεν. — |λλας

EM. 1114 Ἰαωλκὸν *primus Brunckius.*

1121 ὣς δὲ καὶ ἄγγελλον ὄρνιν· ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν αἰδοίη τε
1124 ἔσσεαι· οἵ δέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσιν,
οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε
1127 καὶ θαλεροὶ κακότητος ἅδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἔνι κουριδίοισιν
πορσυνέεις· οὐ δ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
1130 ἄλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι."
ὣς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ,
ἔμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι.
1133 σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν. ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκοιτο
1136 Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσ' ἄπο πατρίδα γαῖαν.
ἤδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπεύουσαι ἄπωθεν
σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη,
1139 ἂψ οἶκον δὲ νέεσθαι ἐὴν μετα μητέρα κούρην.
ἣ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο· τέρπετο γάρ οἱ
θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν·
1142 εἰ μὴ ἆρ Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὖδα

COD. LAUR. 1121 ὡσ δὲ 1124 ὢσ 1126 σῆι |λῆι — αὖτε 1127 ἅδην 1129 δ ἅμμε 1131 τῆι — ἀκουῆι 1132 δ ἔργ ἀΐδ. 1134 ὡσ γὰρ — |δετο..ἥρη *c. ras.* 1135 |λίηι — |κὸν ἵκητο 1136 λιποῦσα πατρίδα γ. 1137 ήδηδ' — ὀπιπτεύουσαι 1138 σιγῆι — δ' ἤματοσ 1139 μετὰ 1140 ἡδ' οὔπ. 1142 ὀψέπερ ηύδα

COD. GUELF. 1121 ὡσ δὲ καὶ ἄλλον ὄρνιν ἐπεὶ 1122 |κηαι 1124 οἵ δέ — ὢς |σιν. 1126 σῇ |λῇ. τ. 1127 ἅδην 1128 |δίοισι 1129 πορσανέεις· οὐδ' — |τητος ἄλλο, 1130 ἄλλο, *ma. sec. adscr.* 1131 τῇ δ' ἔντοσθεν κατείβετο ἀκουῇ. (θυμ. *abest*) 1132 ἀΐδηλα κατερρίγησ' ἐνιδέσθαι 1133 ἀπαρνήσασθαι 1134 γὰρ τόγε μείδετο |ρη 1135 |λίη — |κὸν ἵκηται 1136 |δεια λιποῦσα πατρίδα γ. 1137 ὀπιπτεύουσιν ἄπ. 1138 σιγῇ — ἐδεύετό δ' 1139 ἂψ ἐς οἶκονδε ν. ἐ. μετὰ — |ρην 1140 ἣ δ' — |το. τέρπ. 1141 |φῇ — |σιν 1142 περ αὖδα

EM. 1136 λιποῦσ' ἄπο *ex facili coniectura.* λιποῦσά γε *duo tresve vulgares libri.* 1137 ὀπιπ. *Vatt. duo.*

1143 „ὥρῃ ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες“.
1146 ὧς τώγ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπι τόσσον ἔπεσσιν
πείρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον. ἤτοι Ἰήσων
εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι·
1149 ἣ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἳ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔτι περιπλομένας ἐνόησεν.
ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχρονίη πεπότητο.
1152 αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ ἱμάσθλην
δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἳ δὲ πόλιν δὲ
1155 θῦνον ἐπειγόμενοι ποτι δώματα. τὴν δ' ἄρ ἰοῦσαν
Χαλκιόπη περι παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν.
ἣ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος οὔτέ τι μύθων
1158 ἔκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο.
ἷζε δ' ἐπι χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθεν
λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπι χειρὶ παρειήν·
1161 ὑγρὰ δ' ἐνι βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.
Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ ἑτάροις ἐξαῦτις ἔμικτο
1164 ἐν χώρῃ, ὅθι τούςγε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη,
ὦρτ' ἰέναι συν τοῖσι, πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα,

COD. LAUR. 1144 νοήσηι 1145 ἐνθὰδ' *corr. ma. sec.* |θάδ' 1146 τώ γ' — ἐπὶ 1147 αὖτε 1149 ἡ δὲ μεταμφιπ. αἱ δὲ 1152 *Qu. VII p.* 1 *av.* αὐτόματοι *corr.* |ομάτοισ 1153 ρ' ἑτέρηι — δ' ἀρ 1154 οἱ δὲ 1155 ποτιδώμ. — δ' ἀρ 1156 περὶ — |νη ἀρέεινεν 1157 ἡ δὲ |πίησιν — οὔτέτι 1158 |εν ὅτ' αὐδ. 1159 δ ἐπὶ |λῶι 1160 λαιῆι ἐπὶ 1161 ἐνιβλ. 1162 ἑῆι — |λῆι 1164 |ρηι 1165 |ναι συντωῖσι

COD. GUELF. 1143 |κειν μὴ 1144 δύη |μενον. καί τίς τὰ, ἕκ. |ση 1145 |ων αὖθις δ' 1146 τώ γ' — ἐπὶ — ἔπεσσι 1149 ἡ δὲ — αἱ δὲ 1150 τάς δ' οὔ τι — ἐνόησε. 1151 |τητο 1152 αὐτομάτοισι πόδεσσι — |νης. 1153 ἑτέρη μ. χειρὶ, λ. — τῆ δ' 1154 |λέην οὐρ. — οἱ δὲ πόλινδε 1155 ποτὶ — τήν δ' 1156 περὶ — |εν· 1157 ἡ δὲ 1158 |ητο 1159 ἐπὶ |λῶ — |ρθε 1160 |χρις ἐρυσσαμένη λαιῆ · 1161 ὑγρά δ' ἐνὶ 1162 βουλῆ. 1164 |ρη ὅθι τούς γε 1165 ὦρτ' ἴναι σὺν |σι πιφ. τὰ, ἕκαστα

EM. 1147 διέτμαγεν *Spitznerus aliique.*

ἡρώων ἐς ὅμιλον· ὁμοῦ δ' ἐπι νῆα πέλασσαν.
οἵ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ὅπως ἴδον, ἔκ τ' ἐρέοντο.
αὐτὰρ ὃ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε δήνεα κούρης,
δεῖξέ τε φάρμακον αἰνόν· ὃ δ' οἰόθεν οἷος ἑταίρων
Ἴδας ἧστ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
γηθόσυνοι τῆμος μέν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτός,
εὔκηλοι ἐμέλοντο περι σφίσιν. αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
πέμπον ἐς Αἰήτην ἰέναι σπόρον αἰτήσοντας
ἄνδρε δύω, πρὸ μὲν αὐτὸν ἀρηίφιλον Τελαμῶνα,
σὺν δὲ καὶ Αἰθαλίδην, υἷα κλυτὸν Ἑρμείαο.
βὰν δ' ἴμεν, οὐ δ' ἀλίωσαν ὁδόν· πόρε δέ σφιν ἰοῦσιν
κρείων Αἰήτης χαλεποὺς ἐς ἄεθλον ὀδόντας
Ἀονίοιο δράκοντος, ὃν Ὠγυγίῃ ἐνι Θήβῃ
Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην διζήμενος εἰσαφίκανεν,
πέφνεν Ἀρητιάδι κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα·
ἔνθα καὶ ἐννάσθη πομπῇ βοός, ἥν οἱ Ἀπόλλων

COD. LAUR. 1166 ἡρώων ἐσ ἕκαστα *in marg.* ὅμιλον — δ ἐπὶ 1167 οἱ — ἐκτ' 1169 ὁ δ' 1170 ἴδασ *acc. corr.* οἱ δε 1171 μὲν — |κτὸσ 1172 εὔκηλοι μέλλοντο περισφίσιν 1174 προ — |ίφιλ. 1175 συνδε καὶ 1176 οὐδ' — δέσφιν 1178 |γίηι — |βηι 1180 ἀρητιάδηι κρήνηι 1181 |πῆι βοὸσ

COD. GUELF. 1166 ἐπὶ 1167 οἱ — |ζον. ὅπ. ἴδον ἔκ — |ντο 1168 |ρης 1169 αἰνὸν· ὅ δ' 1171 μὲν ἐπεὶ — |κτός 1172 |λοι μέλλοντο περὶ 1173 |σοντας, 1174 δύω. προ — |ίφιλ. |να 1175 συν — |δην υἷα — ἑρμείεο 1176 βάν δ' — οὐδ' ἀλίωσαν ὁδὸν· — ἰοῦσι 1178 ἀονίου δρ. — |γίη ἐνὶ |βη 1179 |δμος ὅτ' εὐρώπαν δ. — |κανε 1180 |φνεν ἀρητιάδη |νη — ἐόντα 1181 |σθη πομπὴ βοὸς,

EN. 1166 *de scriptura cod. Laur. difficile est iudicare.* ὅμιλον *ascriptum est eo modo, quo interpretamenta solent; prima an altera manu, non est exploratum. in altero illo vet. libro, unde scholia transcripta sunt, eam scripturam aliquo modo extitisse argumento est cod. Guelf. sed in eo libro et scholiis veteris scripturae vestigia in cod. Laur. servata perperam, interdum audacter concinnari docent loci* Β 232, 535 Γ 376 Δ 1373, *alii. potest igitur in* ἐς ἕκαστα *latere* ἐς ἔναντα, ἐς ἐνῶπα, ἐς ἐπίςι', *fort. cum gloss.* ὅρμον *ex* Δ 1345. 1172 ἐμέλοντο *codex infimae notae Parisiensis et schol. Paris. servarunt.* 1174 πρόμον αὐτόν *suadebat O. Schneiderus.* πρό *de ordine est Il.* Ν 799, 800 Ο 360, πρώτιστα *in simili re Il.* Ι 168. 1180 Ἀρητιάδι *Parisienses tres. Stephanus correxerat.*

ὤπασε μαντοσύνῃσι προηγήτειραν ὁδοῖο.
τοὺς δὲ θεὰ Τριτωνὶς ὑπ' ἐκ γενύων ἐλάσασα
Αἰήτῃ πόρε δῶρον ὁμῶς αὐτῷ τε φονῆι.
καί ῥ' ὃ μὲν Ἀονίοισιν ἐνισπείρας πεδίοισιν
Κάδμος Ἀγηνορίδης γαιηγενῆ εἵσατο λαόν,
Ἄρεος ἀμώοντος ὅσοι ὑπο δουρὶ λίποντο·
τοὺς δὲ τότ' Αἰήτης ἔπορεν μετα νῆα φέρεσθαι
προφρονέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὀίσσατο πείρατ' ἀέθλου
ἐξανύσειν, εἰ καί περ ἐπι ζυγὰ βουσὶ βάλοιτο.
ἠέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρεμνὴν δύετο γαῖαν
ἑσπέριος, νεάτας ὑπερ ἄκριας Αἰθιοπήων·
Νὺξ δ' ἵπποισιν ἔβαλλεν ἔπι ζυγά· τοὶ δὲ χαμεύνας
ἔντυον ἥρωες παρα πείσμασιν. αὐτὰρ Ἰήσων
αὐτίκ' ἐπεί ῥ' Ἑλίκης εὐφεγγέος ἀστέρες Ἄρκτου
ἔκλιθεν, οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γένετ' αἰθήρ,
βῆ ῥ' ἐς ἐρημαίην, κλωπήιος ἠύτέ τις φώρ,
συν πᾶσιν χρήεσσι· προ γάρ τ' ἀλέγυνεν ἕκαστα
ἠμάτιος· θῆλυν μὲν ὄιν γάλα τ' ἔκτοθι ποίμνης
Ἄργος ἰὼν ἤνεικε· τὰ δ' ἐξ αὐτῆς ἕλε νηός.
ἀλλ' ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν

COD. LAUR. 1182 |σύνηισι 1183 τοὺσδεθεὰ τρ. ὑπεγγενύων 1184 |τηι — |νῆϊ 1185 ρ' ὁ μὲν 1186 |δησ γεηγενῆ εἵσατο |όν 1187 ὑπὸ 1188 μετανῆα 1189 οὔμιν ὀΐσσ. 1190 ἐπὶ 1191 *Qu. VII p. 2 adv.* 1192 ὑπεράκρ. 1193 ἵπποισιν ἔβαλεν (λ supra) ἔβαλεν (punctis notatum) ἐπὶ ζ. 1194 παραπίσμασιν 1195 αὐτίκ ἐπεὶ ρ' ἑλ. εὔφ. 1196 |θὴρ 1197 ρ' ἐσ ἐρημένην (αι supra) κλωπίηοσ ἠΰτετισ φὼρ 1198 σὺμπᾶσιν corr. σὺνπ. 1199 ἠμάτιοσ — ὂϊν γάλατ' 1200 δ ἐξ αυτῆσ 1201 ἀλλὅτε

COD. GUELF. 1183 τοὺς, δὲ — ὑπεκ 1184 αἰήτη, π. — αὐτῶ τε |νῆϊ. 1185 ὁ μὲν — πεδίοισι, 1186 εἵσατο |όν 1188 μετὰ 1189 |νέως· ἐπ. — ὀΐσσ. 1190 |σειν· εἰ — ἐπὶ 1192 |ος νεατ. ὑπὲρ 1193 |σιν ἔβαλεν ἐπι |γὰ· 1194 παρὰ 1195 ἔπει — |γγέος ἀστέρος 1196 |θεν. οὐρ. 1197 |ην κλωπήϊος ἠΰτέ τ. φώρ 1198 σὺν πᾶσι χρήεσσι πρὸ 1199 ὄϊν — τ' ἔκποθι π. 1200 τά δ' — |ός 1201 |ρον ὅτ. — ἦεν,

EM. 1186 γαιηγενῆ *ex paraphrasi scholiastae assecutus est Wellauerus. confirmavit Guelf.* εἵσατο, *quod Stephanus edidit, Zenodoteum fuit Od.* Ξ 295. 1187 ἀμώοντος *editum vellem.* 1195 εὐφεγγέες *edidit Brunckius.* εὐφεγγὴς Ὠρίων *est ap. Arat.* 517.

ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἰαμενῇσιν,
ἔνθ' ἤτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο
εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας· ἀμφι δὲ φᾶρος
ἕσσατο κυάνεον, τό ῥά οἱ πάρος ἐγγυάλιξεν
Λημνιὰς Ὑψιπύλη, ἀδινῆς μνημήιον εὐνῆς.
πήχυιον δ' ἄρ ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας
νήησεν σχίζας, ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμόν,
αὐτόν τ' εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ φιτροὺς
πῦρ ὑπένερθεν ἱείς, ἐπι δὲ μιγάδας χέε λοιβάς,
Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων.
καί ῥ' ὃ μὲν ἀγκαλέσας πάλιν ἔστιχεν· ἣ δ' ἀίουσα
κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν
ἱροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο
σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετα πτόρθοισι δράκοντες·
στράπτε θ' ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας· ἀμφι δὲ τήνγε
ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.
πίσεα δ' ἔτρεμε πάντα κατα στίβον· αἳ δ' ὀλόλυξαν
νύμφαι ἑλειονόμοι ποταμίτιδες, αἳ περι κείνην
Φάσιδος εἰαμενὴν Ἀμαραντίου εἱλίσσονται.
Αἰσονίδην δ' ἤτοι μὲν ἕλεν δέος, ἀλλά μιν οὐδ' ὣς

cod. Laur. 1202 |ρῆισιν — ἐιαμενῆισιν 1203 ἔνθ' ἤτοι 1204 δὲφάροσ *acc. corr.* 1205 |ον τὸ μέν οἱ 1206 |ϊον 1207 πηχύϊον — πέδωι 1208 σχι.ζασ *c. ras.* — |μὸν 1210 ἱεἰσ ἐπὶ δεμιγάδ. — |βὰσ 1211 βριμῶ *corr.* |μὼ 1212 ῥ' ὁ μὲν — ἡ δ' ἀΐ. 1213 υπάτ. 1214 δέμιν 1215 μεταπτόρθ. 1216 δετήνγε 1217 |είηι |κῆι 1218 πείσεα — καταστίβ. 1219 |φαι ἐλεειονόμοι ποταμητίδεσ 1220 ἐιαμεν. — ἐιλίσσ. 1221 δ ἤτοι — ἀλλάμιν οὐδ' ὦσ

cod. Guelf. 1202 |πων. κ. 1204 εὐαγέος θ. — ἀμφὶ δὲ φάρος 1205 |ον, τὸ μέν οἱ — ἐγγυάλιξε 1206 |λη ἀδιν. |ϊον 1207 πηχύϊόν δ' 1208 νήησε σχίζας ἐπὶ — |μόν 1209 |σσατο· σαῖνε δὲ |τρούς 1210 ἱείς. — |βάς 1211 |θλων 1212 ὁ μὲν |λέσας, π. — ἣ δ' αἴ. 1214 ἱεροῖς αἰσ. 1215 σμερδαλέοις δρ. μετὰ 1216 σελας· ἀμφὶ δὲ τήν γε 1217 |είη |κῆ — |γοντο 1218 πεισεά δ' — κατα — αἵ δ' 1219 ποταμητίδες αἳ περὶ 1220 *gl.* ἀμάραντος ὄρος τῆς κολχίδος ἐξ οὗ καταφέρεται ὁ φάσις 1221 |ος. ἀλλά — ὣς

gramm. 1213 *integer in Gaisf. Et. M. ad* 506, 57.

em. 1205 τό ῥα *G. Hermannus.* 1219 ποταμίτιδες *ex corr. O. Schneideri.* ποταμηΐδες *Laur.* 16, *quod praefert G. Dindorfius, Thes. gr. l. t. VI p.* 1524.

ἐντροπαλιζόμενον πόδες ἔκφερον, ὄφρ' ἑτάροισιν
μίκτο κιών· ἤδη δὲ φόως νιφόεντος ὕπερθεν
Καυκάσου ἠριγενὴς Ἠὼς βάλεν ἀντέλλουσα.
καὶ τότ' ἄρ Αἰήτης περι μὲν στήθεσσιν ἕεστο
θώρηκα στάδιον, τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας
σφωιτέραις Φλεγραῖον Ἄρης ὑπο χερσὶ Μίμαντα·
χρυσείην δ' ἐπι κρατὶ κόρυν θέτο τετραφάληρον,
λαμπομένην οἷόν τε περίτροχον ἔπλετο φέγγος
ἠελίου, ὅτε πρῶτον ἀνέρχεται Ὠκεανοῖο.
ἂν δὲ πολύρρινον νώμα σάκος, ἂν δὲ καὶ ἔγχος
δεινόν, ἀμαιμάκετον· τὸ μὲν οὔ κέ τις ἄλλος ὑπέστη
ἀνδρῶν ἡρώων, ὅτε κάλλιπον Ἡρακλῆα
τῆλε παρέξ, ὅ κεν οἶος ἐναντίβιον πολέμιξεν.
τῷ δὲ καὶ ὠκυπόδων ἵππων εὐπηγέα δίφρον
ἔσχε πέλας Φαέθων ἐπιβήμεναι· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς
βήσατο, ῥυτῆρας δὲ χεροῖν ἔχεν. ἐκ δὲ πόληος
ἤλασεν εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν, ὥς κεν ἀέθλῳ
παρσταίη· συν δέ σφιν ἀπείριτος ἔσσυτο λαός.
οἷος δ' Ἴσθμιον εἶσι Ποσειδάων ἐς ἀγῶνα
ἅρμασιν ἐμβεβαώς, ἢ Ταίναρον, ἢ ὅγε Λέρνης
ὕδωρ, ἠὲ κατ' ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο,

COD. LAUR. 1222 ἑτάροισι 1223 ήδη 1224 ἠριγεν. (*spir. incert.*) 1225 μεν 1227 σφωϊτέρησ — ὑπὸ 1228 δ ἐπὶ 1229 οἷόντε 1230 *Ου. VII p.* 2 αν. 1231 δε 1232 |νὸν ἀ. — κέτισ 1234 παρὲξ — πτολέμιξεν 1235 ἐυπηγ. 1236 δε 1237 ἐκδεπόλ. 1238 |ξιτὸν ὥσκεν *postr. ν a sec. ma.* ἀέθλων 1239 |σταίηι — δεσφιν ἀπείρητοσ 1240 οἷοσδ' — ἐσαγῶνα 1241 |βαὼσ

COD. GUELF. 1222 |ρον. ὄφρ' ἑτάροισι 1223 ὕπερθε 1225 |της, περι 1226 θώρακα |διον. τόν, οἱ *gl.* στάδιον] τινὲς ἀπὸ τῆς στασέως. τινες δὲ τὸν εὐπαγῆ. 1227 σφωϊτερης — ὑπὸ 1228 |ληρον 1229 |νην· οἷον τε 1230 λίου· ὅτε 1231 ἂν — |νον νώμασσε σάκος. ἂν 1232 |νον ἀμ.· τὸ, μὲν οὐ κἔ 1233 |ων ὅτε 1234 τῆλε παρὲξ. ὅ — |βιον πτολέμιξε 1235 τῶ δὲ 1236 ἂν — |τός 1237 |το. ῥυτ. 1238 |τὸν ὥς κ. ἀέθλων 1239 σὺν 1241 |βαὼς ἢ |ρον ἢ 1242 |δωρ. ἠὲ καὶ ἄλσ. — |στοῖο

GRAMM. 1227 σφωϊτέραις *scholl. utraque.* 1231 Πολύῤῥινον νώμα σάκαιον ἔγχος *Et. M.* 395, 56. 1242 *respicit Eust. ad Dion.* 803.

EM. 1238 ἀέθλῳ *Stephanus et libri forsitan nonnulli vulgares.*

1243 καί τε Καλαύρειαν μετὰ δῆθ' ἅμα νίσσεται ἵπποις,
Πέτρην θ' Αἱμονίην, ἢ δενδρήεντα Γεραιστόν·
τοῖος ἄρ Αἰήτης Κόλχων ἀγὸς ἦεν ἰδέσθαι.
1246 τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων
φάρμακα μυδήνας ἠμὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν
ἠδὲ δόρυ βριαρόν, περὶ δὲ ξίφος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
1249 πείρησαν τευχέων βεβιημένοι, οὐ δ' ἐδύναντο
κεῖνο δόρυ γνάμψαι τυτθόν γέ περ, ἀλλὰ μάλ' αὔτως
ἀαγὲς κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν.
1252 αὐτὰρ ὃ τοῖς ἄμοτον κοτέων Ἀφαρήιος Ἴδας
κόψε παρ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἆλτο δ' ἀκωκὴ
ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυπές· οἳ δ' ὁμάδησαν
1255 γηθόσυνοι ἥρωες ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἀέθλου.
καὶ δ' αὐτὸς μετέπειτα παλύνετο· δῦ δέ μιν ἀλκὴ
σμερδαλέη ἄφατός τε καὶ ἄτρομος· αἱ δ' ἑκάτερθεν
1258 χεῖρες ἐπερρώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀρήιος ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο
σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον, αὐτὰρ ὕπερθεν
1261 κυδιόων ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν αὐχέν' ἀείρει·
τοῖος ἄρ Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων.
πολλὰ δ' ἄρ ἔνθα καὶ ἔνθα μετάρσιον ἴχνος ἔπαλλεν,
1264 ἀσπίδα χαλκείην μελίην τ' ἐν χερσὶ τινάσσων.

COD. LAUR. 1243 μετὰ — νείσεται 1244 |στὸν 1246 |σύνησιν 1247 ἡμὲν 1248 ἡδὲ — |ρὸν — ἀμφι 1249 οὐ δε δύναντο 1250 |ρυ γνάμψαι (μ superscr.) τυτθόν γέπερ — αὔτωσ 1251 |ρῆσιν — |μησιν 1252 |ϊοσ 1253 ξίφεϊ· ἆλτο δ' ἀκωκῆ corr. |κὴ 1254 |τυπὲσ corr. |πέσ· οἱ δ' 1255 ἐπελπωρῆισιν 1256 αυτὸσ 1257 |λέη ἄφαυτόστε litt. υ erasa 1258 περισθέν. 1259 |ϊοσ ἵ. ἐελδόμ. 1260 |θμῶι — ὕπερθε 1262 ἄρ' 1263 δ' ἀρ 1264 |λίηντ'

COD. GUELF. 1243 μετὰ — νείσεται 1244 |στόν; 1247 |νασ, ἠμ. 1248 |ρὸν· π. 1249 |μένοι, οὐδὲ δύναντο 1250 |τθὸν γέ περ ἀ. 1251 εὐαγὲς κρατ. 1252 τοῖς, ἄμοτ. — |ϊος 1253 |γάλω — |κή 1254, 1255, 1256 *desunt* 1257 |λέη. ἄφ. — αἳ δ' ἑκάτερθε 1259 |ϊος 1260 |θμῷ — |δον αὐτ. ὕπερθε 1261 |ρει; 1262 |ων 1264 |ην. μελ. — |σσων

GRAMM. 1244 Γεραιστός, Γεραστός *Et. M.* 227, 41; 47. 1252 *integer ap. Gaisf. ad Et. M. p.* 21 *n.* 4 *et p.* 22 *n.* 11.

φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀΐσσουσαν
χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι
ἐκ νεφέων, ὅτ' ἔπειτα μελάντατον ὄμβρον ἄγωνται.
καὶ τότ' ἔπειτ' οὐ δηρὸν ἔτι σχήσεσθαι ἀέθλων
μέλλον· ἀτὰρ κλῃῖσιν ἐπισχερὼ ἱδρυνθέντες
ῥίμφα μάλ' ἐς πεδίον τὸ Ἀρήιον ἠπείγοντο.
τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος ἀντιπέρηθεν,
ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα
γίγνεται, ὁππότ' ἄεθλα καταφθιμένοιο ἄνακτος
κηδεμόνες πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσι τίθενται.
τέτμον δ' Αἰήτην τε καὶ ἄλλων ἔθνεα Κόλχων,
τοὺς μὲν Καυκασίοισιν ἐφεσταότας σκοπέλοισιν,
τὸν δ' αὐτοῦ παρα χεῖλος ἑλισσόμενον ποταμοῖο.
Αἰσονίδης δ', ὅτε δὴ πρυμνήσια δῆσαν ἑταῖροι,
δή ῥα τότε ξὺν δουρὶ καὶ ἀσπίδι βαῖν' ἐς ἄεθλον,
νηὸς ἀποπροθορών· ἄμυδις δ' ἕλε παμφανόωσαν
χαλκείην πήληκα θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων
καὶ ξίφος ἀμφ' ὤμοις, γυμνὸς δέμας, ἄλλα μὲν Ἄρει
εἴκελος, ἄλλα δέ που χρυσαόρῳ Ἀπόλλωνι.
παπτήνας δ' ἀνα νειὸν ἴδε ζυγὰ χάλκεα ταύρων

COD. LAUR. 1265 ἀΐσσ. 1266 *supra* |σσεσθαι *scr. ma. sec.* |σουσαν *c. gl.* λάμπουσαν 1267 ἐκνεφ. ὅτ ἔπειτα 1268 τότ ἔπειτ' 1269 *Qu. VII p. 3 adv.* κληῖσιν ἐπισχερῶ *corr.* |ρὼ 1270 ἐσπεδ. — |ΐον 1271 προτέρωι 1272 ἐκβαλβίδοσ 1273 γίνεται 1275 |τηντε 1277 παραχεῖλ. 1279 δῆ ρα — ἐσάεθλ. 1280 ἅμυδισ δ' ἑλε 1282 ἀμφώμ. — ἄλλαμεν ἄ. 1283 ἴκελοσ ἀλλαδέπου χρυσάορι *corr.* |ρω? 1284 |νασ δ' ἀνειὸν *ma. pr.* ἀνειὸν (supra: ,νὰ) *ma. sec.*

COD. GUELF. 1265 |ης κε ζοφερεῖο — ἀΐσσ. 1267 |ων. ὅτ' 1268 τότ' ἔπειτα τὸν δηρ. 1269 |λλον ἀτ. |ῖσιν 1270 |ϊον 1272 βαλβίδος 1273 γίνεται. ὁππότ' ἄεθλον καταφθ. 1275 τέμνον δ' αἰήτην δε καὶ ἄλλ. — |χων 1276 τοὺς μὲν — σκοπέλοισι 1277 τόν δ' — παρὰ 1278 δ' ὅτε — |ροι 1279 ξὺν — |δι βαῖνεν ἐς |θλον 1280 |ρὼν· ἄμυδίς δ' 1281 χαλκίην π. 1282 |μοις γυμν. |μας ἄ. 1283 ἴκελος, — |αόρω 1284 παπτήνας δ' ἀνὰ

GRAMM. 1266 μεταπαιφάσσουσαν *scholl. utraque.*

EM. 1267 ὅτε πέρ τε μελάντ. *corrigebat Zieglerus secundum Il. K 7:* ἅτ' ἔπειτα — ἄγονται *Köchlyus. vitium ex proximo v. irrepsisse videtur.* 1283 χρυσαόρῳ *etiam Laur.* 16.

αὐτόγυόν τ' ἐπὶ τοῖς στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον.
χρίμψε δ' ἔπειτα κιών, παρὰ δ' ὄβριμον ἔγχος ἔπηξεν
ὀρθὸν ἐπ' οὐριάχῳ, κυνέην δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας.
βῆ δ' αὐτῇ προτέρωσε σὺν ἀσπίδι νήριτα ταύρων
ἴχνια μαστεύων. οἳ δ' ἔκποθεν ἀφράστοιο
κευθμῶνος χθονίου, ἵνα τέ σφισιν ἔσκε βόαυλα
καρτερά, λιγνυόεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ,
ἄμφω ὁμοῦ προγένοντο πυρὸς σέλας ἀμπνείοντες.
ἔδδεισαν δ' ἥρωες, ὅπως ἴδον. αὐτὰρ ὁ τούςγε,
εὖ διαβάς, ἐπιόντας, ἅτε σπιλὰς εἰν ἁλὶ πέτρη,
μίμνεν, ἀπειρεσίῃσι δονεύμενα κύματ' ἀέλλαις.
πρόσθε δέ οἱ σάκος ἔσχεν ἐναντίον· οἳ δέ μιν ἄμφω
μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν,
οὐδ' ἄρα μιν τυτθόν περ ἀνώχλισαν ἀντιόωντες.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ τρητοῖσιν ἐύρρινοι χοάνοισιν
φῦσαι χαλκήων ὁτὲ μέν τ' ἀναμαιμάουσιν,
πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι, ὅτ' αὖ λήγουσιν ἀυτμῆς,

COD. LAUR. 1285 τ ἐπὶ τοῖσι στιβ. 1286 παραδ ὄβρ. 1287 ἐπ. οὐρ. *litt.* η *in* κυνέην *in ras.* 1288 αυτῆι προτέρωισε 1289 οἳ δ ἔκποθεν 1290 ἵνατέ σφησιν *corr.* σφισ. 1291 |ρὰ — ειλυμ. |πνῶι 1294 |βὰς — |τρηι? 1295 μίμνει |σίῃσι 1297 |θμῶι — ἐνέπληξεν *corr.* |ξαν 1298 δ ἄρα 1299 ὧσ — |σιν ἐΰρρινοισ *acc. del.* 1300 ὅτε μ. τ' ἀναμαρμαίρουσιν 1301 πιμπράσαι ὅτ' — ἀϋτμ.

COD. GUELF. 1285 ἐπὶ τοῖς, στιβ. 1286 κιὼν. π. — ἔπηξε 1287 |χω κυανέην δ' 1288 |τῆ προτερωσε σὺν 1289 |στεύων· οἳ δ' 1291 |ρὰ λιγν. — εἰλυμένα |πνω 1293 |ες ὅπ. — |ὰρ ὃ τούς γε 1294 |βὰς ἐπ. — |τρη 1295 μίμνει ἀπ. 1296 οἱ δέ 1297 |θμῷ — |σσιν· 1298 οὐδ' 1299 ἐνὶ τρ. ἐϋῤῥίνοις χοάνοισι 1300 ἀναμαρμαίρουσι 1301 |σαι. ὅτ' — ἀϋτμῆς

GRAMM. 1301 Πιπρᾶσαι, φυσῶσαι· Ἀπολλώνιος *Et. M.* 672, 22.

EM. 1295 μίμνειν *Vat.* 150. μίμνεν *scribendum videtur. quae ad v.* 950 *notata sunt, differunt. post* ὡς ὅτε, οἷον ὅτε, ὥστε *verbum subauditur B* 541 *Δ* 151, 468. 1299 ἐϋῤῥινοι, ἐϋῤῥηνοι *in codd. Pariss. esse dicitur.* 1300 ἀναμαιμάουσιν *coniectura ex Il. Υ* 490, *ubi schol.*, ἐνθουσιᾷ. ἀναμορμύρουσιν *coniecerat Ruhnkenius, fortasse rectius.* 1301 *de accentu in* ὅτ', *qui ex libris nostris editur, monere praetermiserunt Buttmannus I, p.* 124, *Mehlhornius p.* 106.

1302 δεινὸς δ' ἐξ αὖ τοῦ πέλεται βρόμος, ὁππότ' ἀίξῃ
νειόθεν· ὣς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντες
ἐκ στομάτων ὁμάδευν, τὸν δ' ἄμφεπε δήιον αἶθος
1305 βάλλον ἅτε στεροπή· κούρης δέ ἑ φάρμακ' ἔρυτο.
καί ῥ' ὅγε δεξιτεροῖο βοὸς κέρας ἄκρον ἐρύσσας
εἷλκεν ἐπικρατέως παντὶ σθένει, ὄφρα πελάσσῃ
1308 ζεύγλῃ χαλκείῃ, τὸν δ' ἐν χθονὶ κάββαλεν ὀκλάξ,
ῥίμφα ποδὶ κρούσας πόδα χάλκεον. ὣς δὲ καὶ ἄλλον
σφῆλε γνὺξ ἐπιόντα, μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ.
1311 εὐρὺ δ' ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος, ἔνθα καὶ ἔνθα
τῇ καὶ τῇ βεβαὼς ἄμφω ἔχε πεπτηῶτας
γούνασιν ἐν προτέροισι, δια φλογὸς εἶθαρ ἐλυσθείς.
1314 θαύμασε δ' Αἰήτης σθένος ἀνέρος. οἱ δ' ἄρα τείως
Τυνδαρίδαι — δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν —
ἀγχίμολον ζυγά οἱ πεδόθεν δόσαν ἀμφιβαλέσθαι.
1317 αὐτὰρ ὃ εὖ ἐνέδησε λόφους· μεσσηγὺ δ' ἀείρας
χάλκεον ἱστοβοῆα, θοῇ συνάρασσε κορώνῃ

COD. LAUR. 1302 δ ἐξ αυτοῦ π. — αἶξῃ 1303 ὥσάρατώγε 1304 |των ὁμάδωι τὸν δ' ἀμφί τε δήϊον 1305 βάλλεν ἅτε — δέ ε φ. 1306 ρ' 1307 *Qu. VII p.* 3 *av.* |σσηι 1308 δ ἐν — |κλὰξ 1309 δὲ ϰ ἄλλον *ma. pr.? ma. sec. correctum* 1310 ἐπι.όντα *c. ras.* μιῆι βεβολημένον...ὁρμῆι *c. ras.* 1312 τῆι καὶ τῆι 1313 ἐνπροτέροισιδιαφ.λ.ογὸσ *pro* |σιδ. *scr. fuerat* |σιν 1314 δ ἄρα 1315 ἦεν 1317 λόφοις(?) 1318 θοῆι — |νηι

COD. GUELF. 1302 δεινὸς ἐξ αὐτοῦ π. |μος ὁππότ' αἶξει νειόθεν 1303 νειόθεν *deest.* ὡς *litt. pr. distinctiore* 1304 |των ὁμάδω τόν δ' ἀμφί τε |ϊον *gl.* ὁμ.] θορύβω 1305 βάλλεν ἅτε 1306 ρ ὅγε — |ρον ἐρυσας 1307 εἷλεν ἐπ. — πελάσση 1308 |γλη |κείη. τόν δ' — |κλάξ 1310 |τα μιῇ 1311 εὐρύ δ' — χαμάδησ |κος ἕ. 1312 τῇ (καὶ τῇ *deest*) βεβ. 1313 |σι διὰ 1314 θαύμασέ δ' — οἷ δ' ἄ. τείως, 1316, 1315 *transpositi.* 1315 |δαι. δὴ — ἦεν. 1316 |σθαι 1317 |σηγύ δ' 1318 |ῆα θοῇ — |νη

EM. 1302 ἐξ αὖ τοῦ *coniectura.* ἐκ τοῦ, *h. e. ex igne, qui ab inferiori loco* (νειόθεν *ut* 1358) *emicat.* 'βρόμος δὲ κυρίως ὁ τοῦ πυρὸς ἦχος' *schol. Il.* Δ 425 Ξ 396 Λ 354. 1304 ὁμάδευν *ex coniectura Hermanni.* ὁμάδων, *adeo* ὁμάδουν *in ll. Pariss. esse dicitur.* ἄμφεπε *coniectura: extat locutio* Δ 1145, *Hes. Theog.* 696, *Hom. Il.* Π 124 Σ 348. 1305 βάλλέ θ' ἅτε *malebat Zieglerus.* 1313 δι' ἐκ φλογός *suadebat O. Schneiderus, ut v.* 1319 ὑπ' ἐκ *praeter Guelf. aliquot libri servarunt.*

ζεύγληθεν. καὶ τὼ μὲν ὑπ' ἐκ πυρὸς ἂψ ἐπι νῆα
χαζέσθην. ὃ δ' ἆρ αὖτις ἑλὼν σάκος ἔνθετο νώτῳ
ἐξόπιθεν, καὶ γέντο θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων
πήληκα βριαρὴν δόρυ τ' ἄσχετον, ᾧ ῥ' ὑπο μέσσας
ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ
οὐτάζων λαγόνας· μάλα δ' ἔμπεδον εὖ ἀραρυῖαν
τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην.
— οἳ δ' εἵως μὲν δὴ περιώσια θυμαίνεσκον,
λάβρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας· ὦρτο δ' ἀυτμὴ
ἠύτε βυκτάων ἀνέμων βρόμος, οὗστε μάλιστα
δειδιότες μέγα λαῖφος ἁλίπλοοι ἐστείλαντο.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα κελευόμενοι ὑπο δουρὶ
ἤισαν· ὀκριόεσσα δ' ἐρείκετο νειὸς ὀπίσσω,
σχιζομένη ταύρων τε βίῃ κρατερῷ τ' ἀροτῆρι.
δεινὸν δ' ἐσμαράγευν ἅμυδις κατα ὦλκας ἀρότρου
βώλακες ἀγνύμεναι ἀνδραχθέες· εἵπετο δ' αὐτὸς
λαῖον ἐπι στιβαρῷ πιέσας ποδί· τῆλε δ' ἑοῖο
βάλλεν ἀρηρομένην αἰεὶ κατα βῶλον ὀδόντας
ἐντροπαλιζόμενος, μή οἱ πάρος ἀντιάσειεν
γηγενέων ἀνδρῶν ὀλοὸς στάχυς· οἳ δ' ἆρ ἐπιπρὸ
χαλκείαις χηλῇσιν ἐρειδόμενοι πονέοντο.

COD. LAUR. 1319 μὲν ὑπερ πυρὸσ — ἐπὶ 1320 δ' ἀρ — |τωι 1322 τ ἄσχ. ᾧ ρ' ὑπομέσσ. 1323 ὡστίστε — |νηι 1326 οἳ δή- τοι εἵωσ μὲν 1327 δ' αὕτμὴ 1328 ηὗτε 1330 ὑποδουρὶ 1331 ἤϊσαν ὀκρυόεσσα 1332 βίηι 1333 καταῶλκ. 1335 γρ βαθμὸν λαιον ἐπὶ |ρῶι — δ ἑοῖο 1336 καταβῶλ. 1338 δ' ἀρ 1339 |κείηισ |λῆισιν

COD. GUELF. 1319 καὶ τῶ, μὲν ὑπὲκ 1320 ὃ δ' — |τω 1321 ἐξόπισθέν κε γένοντο θοῶν 1322 |ρὴν. δ. τ' |τον ὦ 1323 ὥς τις τε 1324 |νας μ. — |δον αὖ ἀρ. 1326 οἳ δή τοι εἵως μὲν — |σκον 1327 ἀυτμή 1328 ἠὗτε — μος. οὗστε 1330 δηναιόν δ' οὐ μετέπ. — δουρί, 1331 ἤϊσαν ὀκρ. δ' |το νηὸς ὀπίσσω 1332 βίη |ρῷ — |ρι 1333 δεινόν δ' — κατὰ 1334 εἵπετό δ' 1335 |βαρῶ 1336 κατὰ μῶλον *ma. pr.* |ντας 1337 |νος μή — |σειε 1338 οἵ δ' — |πρό 1339 χαλκείης |λῆσιν

GRAMM. 1323 Ἐργ. ὥς τίς τε Π. ν. ἀ. *Et. M.* 43, 48. 1325 ἐχέτλη *Et. M.* 404, 16.

EM. 1326 οἳ δ' ἤτοι εἵως περ. *malebat O. Schn.* (*ex Il. M* 141?) οἱ δὴ τείως μὲν περ. *Laur.* 16. οἱ δὲ τέως μὲν δὴ *editi veteres.*

ἦμος δὲ τρίτατον λάχος ἤματος ἀνομένοιο
λείπεται ἐξ ἠοῦς, καλέουσι δὲ κεκμηῶτες
ἐργατίναι γλυκερόν σφιν ἄφαρ βουλυτὸν ἱκέσθαι,
τῆμος ἀρήροτο νειὸς ὑπ' ἀκαμάτῳ ἀροτῆρι,
τετράγυός περ ἐοῦσα· βοῶν τ' ἀπελύετ' ἄροτρα.
καὶ τοὺς μὲν πεδίον δὲ διεπτοίησε φέβεσθαι·
αὐτὰρ ὃ ἂψ ἐπι νῆα πάλιν κίεν, ὄφρ' ἔτι κεινὰς
γηγενέων ἀνδρῶν ἴδεν αὔλακας. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
θάρσυνον μύθοισιν. ὃ δ' ἐκ ποταμοῖο ῥοάων
αὐτῇ ἀφυσσάμενος κυνέῃ, σβέσεν ὕδατι δίψαν·
γνάμψε δὲ γούνατ' ἐλαφρά, μέγαν δ' ἐμπλήσατο θυμὸν
ἀλκῆς, μαιμώων συῒ εἴκελος, ὅς ῥά τ' ὀδόντας
θήγει θηρευτῇσιν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀμφὶ δὲ πολλὸς
ἀφρὸς ἄπο στόματος χαμάδις ῥέε χωομένοιο.
οἳ δ' ἤδη κατα πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν
γηγενέες· φρῖξεν δὲ περι στιβαροῖς σακέεσσιν
δούρασί τ' ἀμφιγύοις κορύθεσσί τε λαμπομένῃσιν
Ἄρηος τέμενος φθισιμβρότου· ἵκετο δ' αἴγλη
νειόθεν οὔλυμπον δὲ δι' ἠέρος ἀστράπτουσα.
ὡς δ' ὁπότ' ἐς γαῖαν πολέος νιφετοῖο πεσόντος
ἂψ ἀπο χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἀῆται
λυγαίῃ ὑπο νυκτί, τὰ δ' ἀθρόα πάντ' ἐφαάνθη

COD. LAUR. 1343 ακαμάτωι 1344 |όσπερεοῦσα — |λύετ ἄρ. 1345 *Qu. VII p. 4 adv.* 1346 ἐπὶ 1347 Ἴδεν — ἀμφι 1348 ἐκποταμ. 1349 αὐτῆι — |νέηι. 1350 |φρά. μέγ. — θυμόν. 1351 συῒ ἴκελοσ ὅσρά 1352 |τῆισιν — ἀμφι δεπολλὸ.σ *c. ras.* 1353 ἀπὸ 1354 ἤδη κατὰ 1355 φρίξαν δὲ περιστιβ. 1356 |νηισιν 1359 ὡσδ' — ἐσγαῖαν 1360 ἀποχειμ. — γρ αῆται
|σσαν ἄελλαι 1361 |γαίηι ὑπὸ |κτὶ — πάντα φαάνθη

COD. GUELF. 1340 |τον λέχος 1341 |οῦς κ. δ. κεκμηκότες 1342 |σθαι; 1343 |μάτω |τῆρι 1344 ἐοῦσα τ' ἀπελ. (βοῶν *om. ma. pr.*) |τρα 1345 μὲν πεδίονδε 1346 ἐπὶ — |εν ὅ. — |νάς 1347 |κας ἀμφὶ 1348 ὃ δ' 1349 αὐτῇ — κυνέη, σβ. 1350 |φρὰ. μέγ. 1351 |κῆς. μαιμ. συῒ ἴκελος. ὃ ῥά 1352 θηρευτῆρσιν — |σιν. ἀ. — |λλός 1353 ἀπὸ — |νοιο 1354 οἳ δ' — κατὰ 1355 σακέεσσι 1357 |ος τὲ μένος — ἵκετό δ' 1358 οὐλυμπόνδε 1360 ἀπὸ — |δασσαν ἄελλαι 1361 |γαίη ὑπὸ |κτί. τά δ' — πάντα φαάνθη

GRAMM. 1345 διεπτοίησε *Et. M.* 694, 56.

EM. 1351 εἴκ. *Stephanus.* 1361 πάντ' ἐφ. *Brunckius.*

τείρεα λαμπετόωντα δια κνέφας· ὣς ἄρα τοίγε
λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπερ χθονός. αὐτὰρ Ἰήσων
μνήσατο Μηδείης πολυκερδέος ἐννεσιάων,
λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον,
δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος· οὔ κέ μιν ἄνδρες
αἰζηοὶ πίσυρες γαίης ἄπο τυτθὸν ἄειραν.
τόν ῥ' ἀνα χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μέσσοις
ἀίξας· αὐτὸς δ' ὑφ' ἑὸν σάκος ἕζετο λάθρῃ
θαρσαλέως. Κόλχοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε πόντος
ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσιν·
τὸν δ' ἕλεν ἀμφασίη ῥιπῇ στιβαροῖο σόλοιο,
Αἰήτην. οἳ δ' ὥστε θοοὶ κύνες ἀμφιθορόντες
ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήιον· οἳ δ' ἐπι γαῖαν
μητέρα πῖπτον ἑοῖς ὑπο δούρασιν ἠύτε πεῦκαι
ἢ δρύες, ἅστ' ἀνέμοιο καταίκες δονέουσιν.
οἷος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀποπάλλεται ἀστὴρ
ὁλκὸν ὑπαυγάζων, τέρας ἀνδράσιν, οἵ μιν ἴδωνται
μαρμαρυγῇ σκοτίοιο δι' ἠέρος ἀίξαντα·
τοῖος ἄρ Αἴσονος υἱὸς ἐπέσσυτο γηγενέεσσιν,
γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῖο φέρεν ξίφος, οὖτα δὲ μίγδην
ἀμώων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε
ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἠέρα, τοὺς δὲ καὶ ἄχρις

COD. LAUR. 1362 διὰ 1365 ἐκπεδ. 1366 κέμιν 1368 ἀναχεῖρα 1369 αἴξ. — |θρηι 1371 |ηισιν 1372 δ' ἕλεν |σίηι 1374 |ϊον — επι 1375 πίπτ. — ὑπὸ — ἠῦτε 1376 |εσ αἷτ' ἀν. |ϊκεσ 1377 ἀναπάλλ. 1379 |ρυγῆι — αἴξ. 1381 ἐκκολ. — οὖτα 1382 εσνηδ.

COD. GUELF. 1362 διὰ |φας, ὢς 1363 |νὸς. αὐτ. 1364 |άων 1365 λάζετό δ' — |τρον 1367 ἀπο 1368 ἀνὰ 1369 αἴξ.· αὐτός δ' — |θρη 1371 |δεσσι 1372 τόν δ' — |πῇ 1373 οἵ δ' ὥστε — |ντες, 1374 |ϊον· οἵ δ' 1375 πίπτον — |σιν, ἠῦτε 1376 |ες. ἕσ τ' ἀνέμου καταΐκες 1377 ἀναπάλλ. |στήρ 1378 |ζων τερ. |σιν οἵ 1379 |γῆ — αἴξαντα; 1380 |νέεσσι 1381 |μνόν δ' — |ο φέρει ξίφος· οὖτα δὲ 1382 |ων. πολ. 1383 ἡμίσεάς δ' ἀνέχοντας — |ρα· τοὺς δὲ

GRAMM. 1377 πυρόεις ἀπολάμπεται ἀστὴρ, Ἀπολλώνιος *Et. M.* 697, 50. ἀπολάμπεται *v. scr. in scholl. utr.*

EM. 1377 ἀποπάλλεται *ope Etymologici restituit O Schneiderus.*

1384 κώλων τελλομένους, τοὺς δὲ νέον ἑστηῶτας,
τοὺς δ' ἤδη καὶ ποσσὶν ἐπειγομένους ἐς ἄρηα.
ὡς δ' ὁπότ', ἀμφ' οὔροισιν ἐγειρομένου πολέμοιο,
1387 δείσας γειομόρος, μή οἱ προτάμωνται ἀρούρας,
ἅρπην εὐκαμπῆ νεοθηγέα χερσὶ μεμαρπὼς
ὠμὸν ἐπισπεύδων κείρει στάχυν, οὐ δὲ βολῇσιν
1390 μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο·
ὣς τότε γηγενέων κεῖρεν στάχυν· αἵματι δ' ὁλκοὶ
ἠύτε κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσιν.
1393 πῖπτον δ', οἳ μὲν ὀδὰξ τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσιν
λαζόμενοι πρηνεῖς, οἳ δ' ἔμπαλιν, οἳ δ' ἐπ' ἀγοστῷ
καὶ πλευροῖς, κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι.
1396 πολλοὶ δ' οὐτάμενοι, πρὶν ὑπο χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι,
ὅσσον ἄνω προύτυψαν ἐς ἠέρα, τόσσον ἔραζε

COD. LAUR. 1384 *Qu. VII p. 4 av.* ὤμων στελλομένουσ *corr.* τελλομ. 1389 οὐδὲ βολῆισιν 1391 δ' ολκοὶ 1392 ἠῦτε — |ῆισιν 1393 πίπτ. δ' οἱ μὲν 1394 |λιν οἵ (?) — ἀγοστῶ.. *c. ras. corr.* |γοστὼ.. 1396 ὑπὸ

COD. GUELF. 1384 ὤμων στελλόμεναι· τοὺς — |τας· 1385 τούς δ' — ἐπιγομέν. 1386 ὁπότ' ἀγχούροισιν ἐγ. |μοιο 1387 |ρος μή οἱ προτάμωσ' ἀρούρας 1388 |πὼς, 1389 |χυν οὐδὲ βολῆσι 1390 |λίοιο; 1391 κεῖρε σταχ. — |κοί 1392 ἠῦτε — ῥοῆσι 1393 πίπτ. δ' οἱ μὲν — τετρηχότε *postr.* ε *ma. sec. in ras.* — ὀδοῦσι 1394 |νεις· οἵ δ' |λιν οἵ δ — |στῶ 1395 |ροῖς. κ. 1396 |λλοί δ' |νοι πρ. ὑπὸ χθονὸς ἀεῖραι, (ἴχνος *om.*) 1397 προὔτυψαν, ἐς |ρα τ.

EM. 1384 κώλων *coniectura. Lycophr.* 616, *Nic. Ther.* 202, *Hesych. et interpr. II p.* 396, 397. 1393 *si emendatione abstineas, aut pleonasmus agnoscendus satis singularis, de quo cl. Lobeckius ad Aiac. p.* 222, *aut explicatio admittenda frigida et abstrusa de gleba dentium semine scaturiente.* βῶλος *masculino genere usurpasse non videtur poeta, sed schemate Attico usus, quod est apud Nic. Ther.* 129, 179 *schol.*, 329.; *schol. Il. B* 742 *E* 269 *Od. B* 214 *Δ* 442 *K* 27. *Emendationem templaturo si veniat in mentem vocabulum* οὖδας *apud Homerum in eadem sententia adesse solere, nihil tamen non violentum extricari poterit. paulo probabilius fuerit* βῶλον ὄλοξιν, *quod aliquot modis ad alterius similitudinem scribi potuit:* ΟΛΟΞΙΝ, ὄλοξιν, ὀδοῦπιν. Ὄλοκες, αὔλακες *Hesych.* 1396 ἀπὸ χθονός *Struvius correxerat, Zieglerus invenit in Vaticanis* 37 *et* 1358 *et probabat. Homerica sunt Il. Φ* 56 *Od. I* 141 *X* 364, *Hesiodeum ipsum* ὑπὸ χθονός *Theog.* 669.

1398 βριθόμενοι πλαδαροῖσι καρήασιν ἠρήρειντο.
ἔρνεά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος,
φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε
1401 κλασθέντα ῥίζηθεν, ἀλωήων πόνος ἀνδρῶν·
τὸν δὲ κατηφείη τε καὶ οὐλοὸν ἄλγος ἱκάνει
κλήρου σημαντῆρα φυτοτρόφον. ὣς τότ' ἄνακτος
1404 Αἰήταο βαρεῖαι ὑπο φρένας ἤλθον ἀνῖαι.
ἤιε δ' ἐς πτολίεθρον ὑπότροπος ἄμμιγα Κόλχοις,
πορφύρων, ᾗ κέ σφι θοώτερον ἀντιόῳτο.
1407 ἦμαρ ἔδυ, καὶ τῷ τετελεσμένος ἦεν ἄεθλος.

COD. LAUR. 1399 που τοιῶσδὲ διὸσ 1400 |λιῆι 1402 κατηφείηι 1404 ὑπὸ 1405 ἤϊε δ ἐσπτολ. 1406 |ρων ἢ κέσφι 1407 τῶι

COD. GUELF. 1398 — |ντο 1399 που τοι. ὡς δε διὸς — |ντος 1400 |λιῇ 1401 |θεν ἀλ. — |δρῶν 1403 |φον; ὧς τ. *gl.* κλῆρος σημαίνει ψήφους τινὰς ἐν αἷς ἔγραφον τὰ ὀνόματα αὐτῶν. καὶ τὴν ὕπαρξιν καὶ κληρονομίαν ὅ ἐστι τὸ κτῆμα. λέγεται κλῆρος καὶ τὸ σύστημα τῶν διακόνων καὶ προβάτων. 1404 ἀνίαι 1405 ἤϊ δ' ἐς — |χοις 1406 |ραν εἴ κέ — |όωτο. 1407 καὶ τῷ, τετ. — |θλος:

EM. 1399 τοίως Διὸς *Stephanus et aliquot, ut videtur, libri.*

supra ad v. 1333 *excidit gloss. cod. Guelf.* ἐσμαρ.] ἐψόφουν ἐκτύπουν. ἔτι δὲ σμαραγῶ σημαίνει τὸ λάμπω ἐξ οὗ καὶ σμάραγος ὁ λαμπρότατος λίθος.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΡΟΔΙΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ Δ.

Αὐτὴ νῦν κάματόν γε, θεά, καὶ δήνεα κούρης
Κολχίδος ἔννεπε, Μοῦσα, Διὸς τέκος. ἦ γὰρ ἔμοιγε
ἀμφασίῃ νόος ἔνδον ἑλίσσεται ὁρμαίνοντι,
4 *ἠὲ ἔμεν ἄτης πῆμα δυσίμερον, ἦ τόγ' ἐνίσπω*
φύζαν ἀεικελίην, ᾗ κάλλιπεν ἔθνεα Κόλχων.
ἤτοι ὃ μὲν δήμοιο μετ' ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄριστοι,
7 *παννύχιος δόλον αἰπὺν ἐπι σφίσι μητιάασκεν*
οἷσιν ἐνι μεγάροις, στυγερῷ ἐπι θυμὸν ἀέθλῳ
Αἰήτης ἄμοτον κεχολωμένος· οὐ δ' ὅγε πάμπαν
10 *θυγατέρων τάδε νόσφιν ἑῶν τελέεσθαι ἐώλπει.*
τῇ δ' ἀλεγεινότατον κραδίῃ φόβον ἔμβαλεν Ἥρη·

COD. LAUR. Inscr. eadem. 1 θεὰ 3 |σίηι 4 ἦ ἔμιν ἄτ. —|ρον ἦ τό γ' 5 ἦι 6 ὁ μὲν δ. μετανδ. 7 ἐπισφίσι 8 |ρῶι —|θλωι 9 οὐδ' ὅ γε 11 τῆι δ' —|δίηι

COD. GUELF. *Απ. ῥοδ.* |κῶν, τέταρτον 1 γε θεὰ κ. 2 |δος, ἔννεπε |σα 3 |σίη —|ντι 4 ἠέ μιν ἄ. π. δυσίμορον ἦ τό γ' 5 |λίην ἦ 6 ὁ μὲν —|στοι 8 ἐνὶ |ροις |ρῶ — |θλω 9 οὐδ ὅ γε 11 τῆ —|δίη —|ρη

EM. 4 *locum difficilem paulum sublevare videtur cod. Laur. Sententia redit infra vv.* 1016, 1019, 1023, 1021. *Bina sunt, quibus bina altera h. l. adiciuntur, illic detrahuntur,* ἄτη, ἵμερος (μαργοσύνη): φυγή, ἀεικής (ἐθέλουσα). *cfr. Δ* 1080, 1082. *Praestaret igitur fortassis* ἄτης δυσιμέρου, *quemadmodum apud Oppian. in exordio lib. quarti est* φιλοτήσιος ἄτη, *quam* πῆμα δυσίμερον; *etsi* κάματος δυσίμ. *est Γ* 961. *Versu proximo quod Lehrsius Aristarch. p.* 91 *in voc.* φύζαν *potissimum offendit, causam minus assequor.* ἀεικὴς φύξις *est Δ* 748. *nisi forte cogitavit de correctione secundum scholiasten,* φύζαν ἀεικελίων, *quod infeliciter auderi potuit ex veteri vocis explicatione apud Hesych. servata. Aristophanes fortassis reddidit modo* φόβον, δέος, *modo* φυγήν: *Aristarchus more suo utrumque coniunxit sec. schol. ad Il. I* 2 *Ξ* 140 *X* 1, *quae Φ* 528 *proferunt* ἄφυζαν λέοντα *ex Hesiodo, lexicographis ignotum.*

τρέσσεν δ', ἠΰτέ τις κούφη κεμάς, ἥντε βαθείης
τάρφεσιν ἐν ξυλόχοιο κυνῶν ἐφόβησεν ὁμοκλή.
αὐτίκα γὰρ νημερτὲς ὀίσσατο, μή μιν ἀρωγὴν
ληθέμεν, αἶψα δὲ πᾶσαν ἀναπλήσειν κακότητα.
τάρβει δ' ἀμφιπόλους ἐπιίστορας· ἐν δέ οἱ ὄσσε
πλῆτο πυρός, δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί.
πυκνὰ δὲ λαυκανίης ἐπεμάσσατο, πυκνὰ δὲ κουρίξ
ἑλκομένη πλοκάμους γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ.
καί νύ κεν αὐτοῦ τῆμος ὑπέρμορον ὤλετο κούρη,
φάρμακα πασσαμένη, Ἥρης δ' ἀλίωσε μενοινάς,
εἰ μή μιν Φρίξοιο θεὰ σὺν παισὶ φέβεσθαι
ὦρσεν ἀτυζομένην. πτερόεις δέ οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς
ἰάνθη. μετὰ δ' ἥγε παλίσσυτος ἀθρόα κόλπων
φάρμακα πάντ' ἄμυδις κατεχεύατο φωριαμοῖο.
κύσσε δ' ἑόν τε λέχος καὶ δικλίδας ἀμφοτέρωθεν
σταθμούς, καὶ τοίχων ἐπαφήσατο, χερσί τε μακρὸν
ῥηξαμένη πλόκαμον, θαλάμῳ μνημήια μητρὶ
κάλλιπε παρθενίης, ἀδινῇ δ' ὀλοφύρατο φωνῇ
„τόνδε τοι ἀντ' ἐμέθεν ταναὸν πλόκον εἶμι λιποῦσα,
μῆτερ ἐμή· χαίροις δὲ καὶ ἄνδιχα πολλὸν ἰούσῃ·

COD. LAUR. 12 ηὖτέτισ 13 ξυλόχοισι.. κυνῶν *c. ras.* 14 *Qu. VII p. 5 adv.* οἶσσ. 16 ἐπιίστ., *ut videtur, corr.* ἐπιῖστ. 17 πυρὸσ δ. δ. περὶ βρομ. 18 πυκναδὲ — |μάσσατο *corr.* |σσετο? 19 |ρῆι — ἀνίηι 20 ὑπερμόρον 21 |νὰσ 22 μήμιν φρ. θεὰσ σὺνπαισὶ 23 ὤρσεν — ἐνφρεσὶ 24 δ' ἤγε 26 κύσε 27 |θμοὺσ 28 |λάμω, *ma. sec.* |μωι |μήϊα 29 ἀδινῇ *corr. ma. sec.* ἀδινῆι — |νῆι 30 τὸν δετοι ἀντεμέθεν *ma. pr., ma. sec.* τόν δέτοι ἀντ' ἐμ. — |κον εἰμὶ *corr. ma. sec.* εἶμι 31 ἐμὴ — ἰούσηι

COD. GUELF. 12 δ' ἠΰτέ — |μὰς. ἥντε 13 ἐν ξυλόχοισι κ. 14 οἶσσ., μή μὴν |γήν 15 |μεν. αἶψα — |τητα 16 |ῖστ.· ἔν δέ 17 |ρὸς, δεινόν δὲ 18 λευκανίης ἐπεμάσσετο. π. δ. |ρίξ 19 |ρῇ β. |ίη. 20 και — ὑπὲρμόρον 21 |νη ἥρ. δ' ἀλίωσε |νάς, 22 σὺν 23 |νην· πτ. — |μός, 24 |θη· μ. 26 κύσε δ' 27 |μοὺς καὶ — |κρόν 28 |μον |μω |ϊα |τρί 29 |ης ἀδινῇ — |νῇ. 30 |σα 31 |μὴ. χ. — |ση·

GRAMM. 12. 13 τρέσσε δ' Ἠΰτέ τις κεμὰς, ἥντε κυν. ἐφ. ὁμοκλή *Et. M.* 503, 3.

EM. 13 ξυλόχοιο *restituit Stephanus.* 20 ὑπέρμ. *hic et A* 1030 *ex auctoritate Aristophanis Byz.: schol. Il. Τ* 30. *alterum Aristarchi, schol. Od. Α* 35 *Ε* 436.

χαίροις Χαλκιόπη, καὶ πᾶς δόμος. αἴθέ σε πόντος,
ξεῖνε, διέρραισεν, πρὶν Κολχίδα γαῖαν ἱκέσθαι."
ὣς ἄρ ἔφη· βλεφάρων δὲ κατ' ἀθρόα δάκρυα χεῦεν.
οἵη δ' ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο
ληιάς, ἥντε νέον πάτρης ἀπενόσφισεν αἶσα,
οὐ δέ νύ πω μογεροῖο πεπείρηται καμάτοιο,
ἀλλ' ἔτ' ἀηθέσσουσα δύης καὶ δούλια ἔργα
εἶσιν ἀτυζομένη χαλεπὰς ὑπο χεῖρας ἀνάσσης·
τοίη ἄρ ἱμερόεσσα δόμων ἐξέσσυτο κούρη.
τῇ δὲ καὶ αὐτόματοι θυρέων ὑπόειξαν ὀχῆες,
ὠκείαις ἄψορροι ἀναθρώσκοντες ἀοιδαῖς.
γυμνοῖσιν δὲ πόδεσσιν ἀνα στεινὰς θέεν οἴμους,
λαιῇ μὲν χερὶ πέπλον ἐπ' ὀφρύσιν ἀμφι μέτωπα
στειλαμένη καὶ καλὰ παρήια, δεξιτερῇ δὲ
ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνος.
καρπαλίμως δ' ἀίδηλον ἀνα στίβον ἔκτοθι πύργων
ἄστεος εὐρυχόροιο φόβῳ ἵκετ'· οὐ δέ τις ἔγνω
τῆνδε φυλακτήρων, λάθε δέ σφεας ὁρμηθεῖσα.
ἔνθεν ἴμεν νηὸν δὲ μάλ' ἐφράσατ'· οὐ γὰρ ἄιδρις
ἦεν ὁδῶν, θαμὰ καὶ πρὶν ἀλωμένη ἀμφί τε νεκρούς,

COD. LAUR. 32 αἴθέσε 33 ι in |ρραισεν *add. ma. sec.* |πρὶν χαλκίδα γ. 34 καταθρόα 36 |ϊὰσ ἦν τε 37 οὐδέν ὑπωμογεροῖο *corr.* ὑπωμ. 39 ὑποχεῖρ. 41 τῆι — ὑπόειξεν (α *supra*) 42 θρωισκοντεσ ἀοιδῆισ (αι *supra scr. a ma. sec.*) 43 |σσιν ἀνατεινὰσ *corr. ma. sec.* ἀνάστεινὰσ 44 λαιῆι μ. χειρὶ 45 παρήϊ.α *c. ras.* |ρῆι 47 αἴδηλο.ν *c. ras.* ἀναστίβον 48 οὐδέτισ 49 τῆν δεφυλ. — δέσφεασ 50 ἔνθ' ἔνιμὲν ν. — γαρ ἄϊδρ. 51 ἦεν 51 τενεκροὺσ

COD. GUELF. 32 χαῖρε χαλκιόπη καὶ — |ντος 33 |νε διέρραισε πρ. 34 δάκρ. χεύη 35 δίειλ. 36 |ϊὰς ἥντε — |σα 37 οὐδὲ νύ — |τοιο 38 ἀηθέσσασα 39 ὑπὸ — |σσης; 40 δόμων διεξέσσυτο κ. 41 τῇ — θυρ. ὑπῆξαν |ες 43 |δεσσιν, ἀνὰ — |μους. 44 |ῇ μὲν χειρὶ π. — ἀμφὶ 45 |ϊα, |ρῇ δέ 46 |νος 47 αἴδ. 48 |βω — οὐδέ 49 τήνδε |ρων. λ. 50 ἔνθ' ἔν ιμεν νηόνδε μ. ἐφράσσατ' — ἄϊδρ. 51 |ῶν θ. — |ρούς

EM. 50 *ita syllabas primus distinxit latinus nescio quis interpres teste Stephano in adnot. p.* 239.

ἀμφί τε δυςπαλέας ῥίζας χθονός, οἷα γυναῖκες
φαρμακίδες· τρομερῷ δ' ὕπο δείματι πάλλετο θυμός.
τὴν δὲ νέον Τιτηνὶς ἀνερχομένη περάτηθεν
φοιταλέην ἐσιδοῦσα θεὰ ἐπεχήρατο Μήνη
ἁρπαλέως, καὶ τοῖα μετα φρεσὶν ᾗσιν ἔειπεν
„οὐκ ἄρ ἐγὼ μούνη μετα Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω,
οὐ δ' οἴη καλῷ περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι.
ἦ θαμὰ δὴ καὶ σεῖο κίον δολίῃσιν ἀοιδαῖς,
μνησαμένη φιλότητος, ἵνα σκοτίῃ ἐνι νυκτὶ
φαρμάσσῃς εὔκηλος, ἅ τοι φίλα ἔργα τέτυκται.
νῦν δὲ καὶ αὐτὴ δῆθεν ὁμοίης ἔμμορες ἄτης·
δῶκε δ' ἀνιηρόν τοι Ἰήσονα πῆμα γενέσθαι
δαίμων ἀλγινόεις. ἀλλ' ἔρχεο, τέτλαθι δ' ἔμπης,
καὶ πινυτή περ ἐοῦσα, πολύστονον ἄλγος ἀείρειν.“
ὣς ἄρ ἔφη. τὴν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐγκονέουσαν.
ἀσπασίως δ' ὄχθῃσιν ἐπηέρθη ποταμοῖο,
ἀντιπέρην λεύσσουσα πυρὸς σέλας, ὅ ῥά τ' ἀέθλου
παννύχιοι ἥρωες ἐυφροσύνῃσιν ἔδαιον.
ὀξείῃ δῆπειτα δια κνέφας ὄρθια φωνῇ
ὁπλότατον Φρίξοιο περαιόθεν ἤπυε παίδων,
Φρόντιν· ὃ δὲ ξυν ἑοῖσι κασιγνήτοις ὄπα κούρης

COD. LAUR. 53 *Qu. VII p. 5 av.* |ρῶι δ' ὑπὸ 55 ἐσίδοῦσα 56 μεταφρεσὶν ἥισιν . 57 οὐ κὰρ — μεταλάτμ. 58 οὐδ' — |λῶι 59 ἦθαμαδὴ κ. σ. κύον δολίαισιν 60 |τίηι ἐνινυκτὶ 61 |σσηισ εὔκ. ἅτοι 64 ἀλλέρχεο 66 αἶψα 67 |θηισιν 68 λεύσουσαν π. σ. ὅρρατ *ma. pr., ma. sec.* ὅῤῥάτ' 69 ηρωεσ ἐΰφρεσύνηισιν 70 δ' επειτα, *ma. sec.* δ' ἔπειτα διακνέφασ — |νῆι · 72 ὁ δὲ ξὺν

COD. GUELF. 52 |νὸς ο. 53 |ρῶ δ' ὑπὸ 55 θεὰ, ἐπ. 56 |λέως· κ. τ. μετὰ — |πεν. 57 |τμιον οὐρ° (*h. e.* οὖρος) ἀλύσκω 58 ἠδ' οἴη |λῶ — |νι 59 σεῖο κύον |λίαισιν |δαις 60 |τος ἵ. |τίη ἐνὶ |κτί 61 |σσης |λος ἅ 64 |χεο. τέτλαθί δ' 66 τήν δ' — |σαν 67 |μοῖο 68 ἀντιπέρη λ. — |λας ὅῤῥα ταέθλου 69 ἐϋφροσύνησιν 70 |είη δ' ἤπειτα 71 |δων 72 |ντιν· οὐδὲ ξὺν

GRAMM. 52 Δυςπαλέας ῥίζας, Ἀπολλ. τὰς κακῶς ἀναδιδομένας *Et. M.* 292, 33.

EM. 59 κύον, *quod admonet correctionis Zenodoteae in Il. P* 153, *removit Ruhnkenius.*

73 αὐτῷ τ' Αἰσονίδῃ τεκμήρατο· σῖγα δ' ἑταῖροι
θάμβεον, εὖτ' ἐνόησαν ὃ δὴ καὶ ἐτήτυμον ἦεν.
τρὶς μὲν ἀνήυσεν, τρὶς δ' ὀτρύνοντος ὁμίλου
76 Φρόντις ἀμοιβήδην ἀντίαχεν· οἱ δ' ἄρα τείως
ἥρωες μετὰ τήνγε θοοῖς ἐλάασκον ἐρετμοῖς.
οὔπω πείσματα νηὸς ἐπ' ἠπείροιο περαίης
79 βάλλον, ὃ δὲ κραιπνοὺς χέρσῳ πόδας ἧκεν Ἰήσων
ὑψοῦ ἀπ' ἰκριόφιν· μετὰ δὲ Φρόντις τε καὶ Ἄργος,
υἷε δύω Φρίξου, χαμάδις θόρον· ἣ δ' ἄρα τούςγε
82 γούνων ἀμφοτέρῃσι περισχομένη προσέειπεν
„ἔκ με, φίλοι, ῥύσασθε δυσάμμορον, ὣς δὲ καὶ αὐτοὺς
ὑμέας Αἰήταο. πρὸ γάρ τ' ἀναφανδὰ τέτυκται
85 πάντα μάλ', οὐ δέ τι μῆχος ἱκάνεται. ἀλλ' ἐπὶ νηὶ
φεύγωμεν, πρὶν τόνδε θοῶν ἐπιβήμεναι ἵππων.
δώσω δὲ χρύσειον ἐγὼ δέρος, εὐνήσασα
88 φρουρὸν ὄφιν. τύνη δὲ θεοὺς ἐνὶ σοῖσιν ἑταίροις,
ξεῖνε, τεῶν μύθων ἐπιίστορας, οὕς μοι ὑπέστης,
ποίησαι· μηδ' ἔνθεν ἑκαστέρω ὁρμηθεῖσαν
91 χήτει κηδεμόνων ὀνοτὴν καὶ ἀεικέα θείης."
ἴσκεν ἀκηχεμένη· μέγα δὲ φρένες Αἰσονίδαο
γήθεον· αἶψα δέ μιν περὶ γούνασι πεπτηυῖαν
94 ἧκ' ἀναειρόμενος προσπτύξατο, θάρσυνέν τε

COD. LAUR. 73 |τῶι — τεκμαίρατο σίγα 75 |ύσεν τρισ δ' ὀτρ. 77 μετατήνγε 79 ὁ δὲ — |σωι π. ἦκεν 80 ἐπ' ἰκρ. — φρόντιστε 81 *versus postm. insertus a ma. sec.* ἡ δ ἄρα τούσ γε 82 |ρησι 83 ἔκμε — ὠσ δὲ και 84 τ ἀν. 85 δέτι — επι νηῒ 86 πρὶν τῶνδε θ. 88 ἐνὶ 89 ἐπι ἱστορ. *corr.* ἱστορ. οὗσμοι 90 ποιῆσαι μὴ δ ἔνθ. ἑκατέρωι ὁ. 92 μεγα 93 *Qu. VII p. 6 adv.* αἶψά δέμιν περὶ 94 ἦκ' — |συνέντε

COD. GUELF. 73 |τῶ τ' |δη τεκμαίρετο· σίγα 74 |βεον. εὖτ' 75 ἀνήϋσε τρίς δ' 76 οἷ δ' 77 μετὰ τήν γε — |μοῖς 79 ὁ δὲ — |σω 80 φρόντις — |γος 81 |ξου χαμά δὴς θ.· ἧ δ' ἄ. τούς γε 82 γοῦνα ἀμφ. — |πεν. 83 με φ. ῥ. — ὡς δὲ — |τούς 84 |ταο προ 85 μάλ' οὐδέ — νηῒ 86 |μεν πρ. — |πων 87 εὐνήσασθαι 88 ἐνὶ — |ροις 89 |νε τ. — |ἴστορας ο. 90 |σαι μὴδ' ἔ. ἑκατέρω 92 ἴσκ. ἀκαχαμένη 94 |μένος, πρ.? — θάρσυνέ τε·

EM. 73 *Brunckii correctioni favet Laur., qui h. l. et Δ 611 scriptionis vestigia servat, quae frequentior est in Guelf., Α 1295, 1341 Β 381 Γ 172, 1284 Δ 1308.*

„δαιμονίη, Ζεὺς αὐτὸς Ὀλύμπιος ὅρκιος ἔστω,
Ἥρη τε Ζυγίη, Διὸς εὐνέτις, ἦ μὲν ἐμοῖσιν
κουριδίην σε δόμοισιν ἐνιστήσεσθαι ἄκοιτιν,
εὖτ' ἂν ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκώμεθα νοστήσαντες.“
ὣς ηὔδα, καὶ χεῖρα παρασχεδὸν ἤραρε χειρὶ
δεξιτερήν. ἣ δέ σφιν ἐς ἱερὸν ἄλσος ἀνώγει
νῆα θοὴν ἐλάαν αὐτοσχεδόν, ὄφρ' ἔτι νύκτωρ
κῶας ἑλόντες ἄγοιντο παρ' ἐκ νόον Αἰήταο.
ἔνθ' ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον ὁμοῦ πέλεν ἐσσυμένοισιν.
εἰς γάρ μιν βήσαντες, ἀπο χθονὸς αὐτίκ' ἔωσαν
νῆα· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπειγομένων ἐλάτῃσιν
ἦεν ἀριστήων· ἣ δ' ἔμπαλιν ἀΐσσουσα
γαίῃ χεῖρας ἔτεινεν ἀμήχανος. αὐτὰρ Ἰήσων
θάρσυνέν τ' ἐπέεσσι, καὶ ἴσχανεν ἀσχαλόωσαν.
ημος δ' ἀνέρες ὕπνον ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐβάλοντο
ἀγρόται, οἵτε κύνεσσι πεποιθότες οὔποτε νύκτα
ἄγχαυρον κνώσσουσιν, ἀλευάμενοι φάος ἠοῦς,
μὴ πρὶν ἀμαλδύνῃ θηρῶν στίβον ἠδὲ καὶ ὀδμὴν
θηρείην λευκῇσιν ἐνισκίμψασα βολῇσιν·
τῆμος ἆρ Αἰσονίδης κούρη τ' ἀπο νηὸς ἔβησαν

COD. LAUR. 96 ἥρητε — |τισ ἢ μὲν 97 ἐνι στήσεσθαι 100 ἡ δέσφιν 101 |σχεδὸν 102 κῶιασ ἑλοντεσ — παρεκνόον 103 ἔνθ ἐποσ 104 εἰσγάρ — ἀπὸ — αὐτίκ ἔωσ. 106 ἡ δ ἔμπ. ἀΐσσ. 108 θάρσϋ...νέντε' ἔπ:εσσι καὶ 109 ἧμοσ 110 οἵ τε 112 ἀμαλδύνει (ηι above) 113 |κῆισιν ἐνισκίψασα βοληῖσιν 114 ἀπὸ

COD. GUELF. 95 |νίη. ζ. — |στω 96 |γίη δ. — ἐμοῖσι 97 |στήσασθαι |τιν 99 *mai. pr. litt.* |δα και — χειρί 100 |ρὴν· ἡ δέ 101 |δὸν. ὄ. 102 παῤἐκ — |ταο 104 |ντες ἀπὸ χθονὸς, α. 105 πολύς δ' 106 ἥ δ' — ἀΐσσ. 107 |γαίη 108 |σι κ. 109 ἐβάλλοντο, 110 |ται ο. — οὔ ποτε 111 ἄγχαυνον |σιν ἀλ. — |οῦς *gl.* ἄγχαυρον τὸ λεγόμενον λυκόφως τὴν ὀρθρινὴν πλησιον τῆς αὔρας. αὔρα δὲ ἡ ἡμέρα 112 |δύνη — |μήν 113 |ην· λ. — βολῆσι;

GRAMM. 109, 110, 111 Ἧμος — Ἀγρόται· οἵτε — |θότες, οὔπ. — Ἀγχαυρὸν — ἀλευάμενοι — ἠοῦς *Et. M.* 14, 39.

EM. 111 ἀλευάμ. *retinui quod Aristophanis et Apollonii in participiis aoristi fuit quaedam observatio et quod* ἀλεύομαι *et* ἀλέομαι *totiens Ap. usurpasse videtur, quotiens Homerus.*

ποιήεντ' ἀνα χῶρον, ἵνα Κριοῦ καλέονται
εὐναί, ὅθι πρῶτον κεκμηότα γούνατ' ἔκαμψεν
νώτοισιν φορέων Μινυήιον υἷ' Ἀθάμαντος.
ἐγγύθι δ' αἰθαλόεντα πέλεν βωμοῖο θέμεθλα,
ὅν ῥά ποτ' Αἰολίδης Διὶ Φυξίῳ εἵσατο Φρίξος,
ῥέζων κεῖνο τέρας παγχρύσεον, ὥς οἱ ἔειπεν
Ἑρμείας πρόφρων ξυμβλήμενος. ἔνθ' ἄρα τούςγε
Ἄργου φραδμοσύνῃσιν ἀριστῆες μεθέηκαν.
τὼ δὲ δι' ἀτραπιτοῖο μεθ' ἱερὸν ἄλσος ἵκοντο,
φηγὸν ἀπειρεσίην διζημένω, ᾗ ἔπι κῶας
βέβλητο, νεφέλῃ ἐναλίγκιον, ἥτ' ἀνιόντος
ἠελίου φλογερῇσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσιν.
αὐτὰρ ὃ ἀντικρὺ περιμήκεα τείνετο δειρὴν
ὀξὺς ἀύπνοισι προϊδὼν ὄφις ὀφθαλμοῖσιν
νισσομένους, ῥοίζει δὲ πελώριον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ
ἠιόνες ποταμοῖο καὶ ἄσπετον ἴαχεν ἄλσος.
ἔκλυον οἳ καὶ πολλὸν ἑκὰς Τιτηνίδος Αἴης
Κολχίδα γῆν ἐνέμοντο παρα προχοῇσι Λύκοιο,
ὅστ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελάδοντος Ἀράξεω
Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον· οἳ δὲ συνάμφω
Καυκασίην ἅλα δ' εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσιν.
δείματι δ' ἐξέγροντο λεχωίδες, ἀμφι δὲ παισὶν

COD. LAUR. 115 ἀναχῶρ. 116 |ναὶ 117 νώτοισι φορ. μινύϊον υἷαθάμαντοσ 119 ῥάποτ' — διῒ φ. εἱσατο φρ. 120 παἵχρύσ. γ *supra scr. ma. sec.* ώσ οἱ ἔειπεν 121 ἔνθάρα τούσ γε 122 |νησιν 123 τῶ *corr.* τὼ 124 ἣι (*hoc a ma. sec. in ras.*) επὶ *ma. pr., ma. sec.* ἐπὶ 125 |λῃι ἐν. ἥ τ' 126 |ρῆισιν 128 ἀῦπν. 129 νεισομ. — ἀμφιδεμακραὶ 130 ἠϊόν. 131 *Qu. VII p. 6 av.* 132 παραπροχοῆισι λυ.κοιο *c. ras.* 134 οἱ δὲ 135 ἅλαδ' 136 δ ἐξ. |ἴδεσ

COD. GUELF. 115 ἀνὰ |ρον. ἵ. — καλέωνται, 116 |ναὶ ὅ. — ἔκαμψε 117 μινύϊον υ. 118 |θλα 119 ῥα — διῒ |ξίω εἵσατο |ξος 120 |ον. ὥς 121 τούς γε 123 |ντο 124 |μένω ἢ ἔπι, κ. 125 |το νεφέλη |ον ἧτ' 126 |λίου, φλ. 127 |ρήν 128 ἀῦπ. — |μοῖσι 129 |νους. ῥ. — |κραί 130 ἠϊόν. 132 παρὰ — |κοιο 134 οἳ δὲ 135 |σίην. ἅλαδ' — προχεόυσι. 136 |ἴδες. ἀμφὶ δὲ παισί

EM. 115 *loci appellationem poni intelligitur ex metrica quadam lege, quae in nomm. propr. migratur B 295 Δ 860.* 117 *Μινυήιον ex quinque ll. Paris.*

νηπιάχοις, οὔτέ σφιν ὑπ' ἀγκαλίδεσσιν ἴαυον,
ῥοίζῳ παλλομένοις χεῖρας βάλον ἀσχαλόωσαι.
ὡς δ' ὅτε τυφομένης ὕλης ὕπερ αἰθαλόεσσαι
καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἰλίσσονται,
ἄλλη δ' αἶψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται αἰὲν ἐπιπρὸ
νειόθεν εἰλίγγοισιν ἐπήορος ἐξανιοῦσα·
ὣς τότε κεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιξεν
ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσιν.
τοῖο δ' ἑλισσομένοιο κατ' ὄμματα νίσσετο κούρη,
Ὕπνον ἀοσσητῆρα, θεῶν ὕπατον, καλέουσα
ἡδείῃ ἐνοπῇ, θέλξαι τέρας· αὖε δ' ἄνασσαν
νυκτιπόλον, χθονίην, εὐαντέα δοῦναι ἐφορμήν.
εἵπετο δ' Αἰσονίδης πεφοβημένος. αὐτὰρ ὅγ' ἤδη
οἴμῃ θελγόμενος δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν
γηγενέος σπείρης, μήκυνε δὲ μυρία κύκλα,

COD. LAUR. 137 |χοισ οἵ τέσφισιν *corr.* τέσφισιν (ν... supra) 138 |ζωι 139 ὑπεραιθαλόεσσαι 140 εἰλίσσ. 141 ἑτέτρηι *aut* ἑτείρηι *corr.* ἑτέρηι 142 ἐπήορ. *gl.* ἐξαν.] γρ καὶ ἀΐσσουσα 143 τότε-κεῖνο — ἐλέλιξε 144 |λέῃσιν 145 δ' ἑλισσ. κατόμματον εἴσετο κ. 147 ἡδείηι |πῆι *gl.* γρ. θέλξαι ἂν τ̄ κοιμίσαι 149 ὄγ' ἤδη 150 |μηι

COD. GUELF. 137 |χοις ο. σ. ὑπαγκαλ. |ον 138 ῥοίβῳ π. 139 ὑπερ 140 |τοι ἑλίσσονται 141 ἑτέρη — |πρό 142 |ουσα; 143 ελέλιξε 144 |νας. ἀζαλέῃσιν ἐπηφέας (ρε supra) |δεσσι. 145 |μένοιο, κατ' ὄμματὸν εἴσετο |ρη 146 |ρα θ. |τον κ. 147 |η |πῆ θ. 148 |λον χθονίην ε. 149 εἵπετό δ' |δης. |νος. α. ὅ γ' 150 |μη 151 |ρης· μ. — |κλα

GRAMM. 144 Ῥεμβόνας ἀζ. ἐπ. βολίδεσσιν *Et. M.* 706, 20. *respicit Eustath. ad Dionys.* 1134.

EM. 142 εἴλιγγος *etiam apud Nic. Ther.* 247 *Henr. Keilii libri et alii tres, Al.* 610 *omnes omnium.* 145 *scriptura* κατόμματον εἴσατο *a scholiorum auctoribus tradita, fortassis excogitata est. God. Hermannus opusc. V p.* 46 κατόμματος *utpote boni commatis adiectivum ad* Ὕπνον *referebat: genetivus ab* εἴσατο *pendens nihil habet insoliti, etsi ab Apollonio abest: hyperbaton adi. aut tria Somni epitheta non admodum offendunt. Simplicius tamen et aeque a libris munitum erit quod editur. scriptum fuisse videtur in archetypo codicis Guelf.* κατ' ὄμματονείσετο, *velut in Laur. est A* 565 λῖν ἀχεύον, *A* 250 δάκρυχέουσα. νείσεσθαι, νίσσεσθαι *pro eundo est ap. Hom. Il. N* 186 *O* 577, *Ap. Γ* 1243 *A* 741, 785 *B* 824.

οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσιν
κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ὑψοῦ σμερδαλέην κεφαλὴν μενέαινεν ἀείρας
ἀμφοτέρους ὀλοῇσι περιπτύξαι γενύεσσιν.
ἣ δέ μιν ἀρκευθοιο νέον τετμηότι θαλλῷ
βάπτουσ' ἐκ κυκεῶνος ἀκήρατα φάρμακ' ἀοιδαῖς,
ῥαῖνε κατ' ὀφθαλμῶν· περί τ' ἀμφί τε νήριτος ὀδμὴ
φαρμάκου ὕπνον ἔβαλλε· γένυν δ' αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ
θῆκεν ἐρεισάμενος· τὰ δ' ἀπείρονα πολλὸν ὀπίσσω
κύκλα πολυπρέμνοιο δι' ἐξ ὕλης τετάνυστο.
ἔνθα δ' ὃ μὲν χρύσειον ἀπο δρυὸς αἴνυτο κῶας,
κούρης κεκλομένης· ἣ δ' ἔμπεδον ἑστηυῖα
φαρμάκῳ ἔψηχεν θηρὸς κάρη, εἰσόκε δή μιν
αὐτὸς ἑὴν ἐπι νῆα παλιντροπάασθαι Ἰήσων
ἤνωγεν, λεῖπεν δὲ πολύσκιον ἄλσος Ἄρηος.
ὡς δὲ σεληναίην διχομήνιδα παρθένος αἴγλην
ὑψόθεν ἐξανέχουσαν ὑπωροφίου θαλάμοιο
λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται· ἐν δέ οἱ ἦτορ
χαίρει δερκομένης καλὸν σέλας· ὣς τότ' Ἰήσων
γηθόσυνος μέγα κῶας ἑαῖς ἐναείρατο χερσίν·
καί οἱ ἐπι ξανθῇσι παρηίσιν ἠδὲ μετώπῳ
μαρμαρυγῇ ληνέων φλογὶ εἴκελον ἷζεν ἔρευθος.
ὅσση δὲ ῥινὸς βοὸς ἤνιος ἢ ἐλάφοιο

COD. LAUR. 152 κυλινδόμενοσ 153 κωφόντε 156 ἡ δέ — |λλῶι 157 ἐκκυκ. 158 *gl.* νήριτ.] πολλη 159 |τῆι — |ρηι 161 δι ἐξύλησ 162 ἔνθαδ' ο μὲν — ἀπὸ 163 ἡ δ ἔμπ. 164 |κωι — εἰσõκε 165 ἐπὶ 166 |γεν λίπεν δὲ 167 ὡσ-δεσεληv. 168 ὑψόθεν ἀνέχουσαν ὑπωρόφιον θαλ. 169 *Qu. VII p. 7 adv.* |λέωι |νῶι ὑπὸ ἴσχεται — ἦτορ 170 δερκομένη *ma. pr.*, *ma. sec.* |νησ 171 κῶιασ — χερσί 172 ἐπὶ |θῆισι παρηιάσιν 173 |ρυγὴ ληνάιων φλ. ἴκελον

COD. GUELF. 152 |γεσσι 153 |μον ἀ. 156 ἡ — |θοιο νόον τ. θαλλῶ 158 |μῶν π. — |μή 159 |τῆ ἐνὶ |ρη 160 τά δ' 161 διὲξ 162 ὁ μὲν — |ας 163 ἥ δ' — ἑστηυῖα, 164 |κω ἔψηχε θ. |ρη. ε. 165 ἐπὶ 166 |γεν· λίπεν δὲ — |ος 168 ὑπωρόφιον θ. 169 |λέω ἑῶα ὑπ. 170 |λας, ὢς 171 ἑαῖς ἀναείρετο χερσί 172 καὶ οἱ — παρηάσϊν ἠ. |πω 173 μαρ-μαρυγὴ ληναίων φλογὶ ἴκελον ἷζεν 174 ὅσση

EM. 168 ὑπωροφίου *ex coniectura.* 172 παρηίσιν *ex quattuor codicis Laur., sex Guelf. testimoniis. discrimen idem apud Quintum.*

γίγνεται, ἥντ' ἀγρῶσται ἀχαιινέην καλέουσιν,
τοσσατίην πάντῃ χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον
βεβρίθει λήνεσσιν ἐπηρεφές· ἤλιθα δὲ χθὼν
αἰὲν ὑποπρὸ ποδῶν ἀμαρύσσετο νισσομένοιο.
ἤιε δ' ἄλλοτε μὲν λαιῷ ἐπιειμένος ὦμῳ
αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο ποδηνεκές, ἄλλοτε δ' αὖτε
εἴλει ἀφασσόμενος· περὶ γὰρ δίεν, ὄφρα ἓ μή τις
ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν νοσφίσσεται ἀντιβολήσας.
  ἠὼς μέν ῥ' ἐπι γαῖαν ἐκίδνατο, τοὶ δ' ἐς ὅμιλον
ἷξον· θάμβησαν δὲ νέοι μέγα κῶας ἰδόντες
λαμπόμενον στεροπῇ ἴκελον Διός. ὦρτο δ' ἕκαστος
ψαῦσαι ἐελδόμενος δέχθαι τ' ἐνι χερσὶν ἑῇσιν.
Αἰσονίδης δ' ἄλλους μὲν ἐρήτυε, τῷ δ' ἐπι φᾶρος
κάββαλε νηγάτεον· πρύμνῃ δ' ἐνεείσατο κούρην
ἀνθέμενος, καὶ τοῖον ἔπος μετα πᾶσιν ἔειπεν
„μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι.
ἤδη γὰρ χρειώ, τῆς εἵνεκα τήνδ' ἀλεγεινὴν
ναυτιλίην ἔτλημεν ὀιζύϊ μοχθίζοντες,

COD. LAUR. 175 γίνεται ἧντ ἀγρ. |ϊνέην 176 τόσσον ἔην πάντηι 177 βεβρίθη *corr.* |θει — |ρεφὲσ *corr. ma. sec.* |φέσ 178 ὑπὸ προ — νεισόμ. *acc. del.* 179 ἤϊε — λαιῶι ἐπι ειμένοσ |μωι 180 υπάτ. |κὲσ — δ αὖτε 181 αφασσ. — ὄφραέμῆτισ *postr. acc. corr.* 182 ἀνδρ. ἠδὲ θ. 183 ρ' επὶ — εσ 184 κῶιασ 185 |πῆι — ὦρτο 186 ἐελδ. — ἑῆισιν 187 τῶι δ' ἐπὶ 188 καββαλε,νηγάτ. πρύμνη, *a ma. sec.* |νηι δ' ενεείσ. 189 μετὰ 190 μὴ κέτι 191 ήδη — χρειὼ τ. είνεκα 192 ὀϊζ.

COD. GUELF. 175 γίνεται ἥ. — |ϊνέην καλέουσι, *gl.* ἀχαιινέαν. ἔλαφον. ἀπὸ ἀχαιινέας πόλεως ἐν ᾗ εἴδη εἰσὶ μεγάλων ἐλάφων 176 τόσσον ἔην πάντη 177 |φὲς· — χθών 178 ὕπο προ — νεισσομένοιο 179 ἤϊέ δ' — λαιῶ — |μω 180 |κὲσ, ἄλλοτέ δ' 181 εἴλει — ὄφρά ἑ 182 ἀ. ἠδὲ θ. νοσφίσεται 183 *mai. pr. litt.* Ἠὼς ρ' ἐπι — τοί δ' 185 στεροπῆ δ' ἴκελ. |ὸς. 186 ἐνὶ 187 |τυε. τῶ δ' ἔπι φάρος 188 |βα..ε ν.· |μνη 189 |νος κ. — μετὰ — |πεν. 190 μὴκέτι — |σθε φίλοι πάτρηνδε |σθαι 191 |ὼ τῆς, εἵν. τήνδ' |νήν 192 ὀϊζ.

GRAMM. 175 ἥντ' ἀγρῶται Ἀχαιϊνέην καλέουσιν *Et. M.* 180, 31. 190 νῦν φράζεσθε *var. scr. in schol.*

EM. 176 τοσσατίην *ex coniectura.* ὅσος, τοσσάτιος *est* Δ 962, τόσον, ὁσσάτ. *A* 468. ῥινός *poeticum pro* δέρμα *testatur Et. M.* 257, 45; ἄωτον *vero est* τὸ τοῦ ἐρίου λεπτότερον καὶ καθαρώτερον, *schol. Il. N* 599. 182 ἠὲ *ex libro uno recentissimo.*

εὐπαλέως κούρης ὕπο δήνεσι κεχράανται.
τὴν μὲν ἐγὼν ἐθέλουσαν ἀνάξομαι οἴκαδ' ἄκοιτιν
κουριδίην· ἀτὰρ ὔμμες Ἀχαιίδος οἷά τε πάσης
αὐτῶν θ' ὑμείων ἐσθλὴν ἐπαρωγὸν ἐοῦσαν
σώετε. δὴ γάρ που, μάλ' ὀίομαι, εἶσιν ἐρύξων
Αἰήτης ὁμάδῳ πόντον δ' ἴμεν ἐκ ποταμοῖο.
ἀλλ' οἳ μὲν δια νηός, ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνὴρ
ἑζόμενος, πηδοῖσιν ἐρέσσετε· τοὶ δὲ βοείας
ἀσπίδας ἡμίσεες, δῄων θοὸν ἔχμα βολάων,
προσχόμενοι νόστῳ ἐπαμύνετε. νῦν δ' ἐνι χερσὶν
παῖδας ἑοὺς πάτρην τε, φίλοι, γεραρούς τε τοκῆας
ἴσχομεν· ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ἑλλὰς ἐφορμῇ,
ἠὲ κατηφείην, ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι."
ὣς φάτο, δῦνε δὲ τεύχε' ἀρήια· τοὶ δ' ἰάχησαν
θεσπέσιον μεμαῶτες. ὃ δὲ ξίφος ἐκ κολεοῖο
σπασσάμενος πρυμναῖα νεὼς ἄπο πείσματ' ἔκοψεν·
ἄγχι δὲ παρθενικῆς κεκορυθμένος ἰθυντῆρι
Ἀγκαίῳ παρέβασκεν· ἐπείγετο δ' εἰρεσίῃ νηῦς
σπερχομένων ἄμοτον ποταμοῦ ἄφαρ ἐκτὸς ἐλάσσαι.
ἤδη δ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι πᾶσί τε Κόλχοις
Μηδείης περίπυστος ἔρως καὶ ἔργ' ἐτέτυκτο,
ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντ' ἐνι τεύχεσιν. ὅσσα δὲ πόντου

COD. LAUR. 193 ὑποδήν. 195 ὔμμεσ |ἴδεσ οἷάτε 196 ἐοῦσαν 197 πουμάλ' ὀΐομαι 198 |δωι πόντονδ' ἴμεν ἐκποτ.
199 ἄλλοι μὲν διὰ |ὸσ 200 ἐρέσσεταε 201 δηΐων θ. αἷχμα 202 |στωι 203 |τρηντε φ. |ρούστε 204 |τέρηι (ι *a ma. sec.*) δὲ ἐπερ. — |ρμῆι 206 |ἴα 207 ὁ δὲ — ἐκκολ. 208 *Qu. VII p. 7 av.* σπασάμ. — ἀπὸ 210 |σίηι 212 |τηι — πᾶσι τεκόλχ. 213 ἔργ ἐτ. 214 δ ἀγ. — ἐνιτεύχ. ὅσσάτε π.

COD. GUELF. 194 τὴν, μὲν 195 ἀχεΐδος οἷα τε 196 γαίης αὐτῶν θ' ὑμείων ἐπαρωγὸν |σαν, 197 που μ. δΐ. |σιν, ἐ. 198 |δω πόντονδ' 199 οἵ μ. δ. |ὸς ἀ. — νήρ 200 |μενος πήδοισιν, ἐ. 201 |ες δηΐων — |ων 202 |νοι, νόστω — νῦν ἐνὶ χερσί 203 τε φίλην γερ. 204 ἴσχαμεν· |ρη — |ὰς ἐφετμῆ 205 *deest* 206 *mai. pr. litt.* |το· δ. — |ϊα· τοί δ' 207 ὁ δὲ 208 σπασάμενος, πρυμν. ναὸς ἄπο 210 |καίω — ἐπείγετό δ' 212 πᾶσι τε |χοις, 213 |κτο. 214 ἐνὶ |σιν ὅσσα τε π.

EM. 208 σπασσ. *al. ll.* 214 ὅσσα δὲ *ex corr.*

κύματα χειμερίοιο κορύσσεται ἐξ ἀνέμοιο,
ἢ ὅσα φύλλα χαμάζε περικλαδέος πέσεν ὕλης
φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί — τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο; —
ὣς οἳ ἀπειρέσιοι ποταμοῦ παρεμέτρεον ὄχθας,
κλαγγῇ μαιμώωντες· ὃ δ' εὐτύκτῳ ἐνὶ δίφρῳ
Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπεν, οὕς οἱ ὄπασσεν
Ἠέλιος, πνοιῇσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο,
σκαιῇ μέν ῥ' ἐνὶ χειρὶ σάκος δινωτὸν ἀείρων,
τῇ δ' ἑτέρῃ πεύκην περιμήκεα· πὰρ δέ οἱ ἔγχος
ἀντικρὺ τετάνυστο πελώριον· ἡνία δ' ἵππων
γέντο χεροῖν Ἄψυρτος. ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνεν
νηῦς ἤδη κρατεροῖσιν ἐπειγομένη ἐρέτῃσιν
καὶ μεγάλου ποταμοῖο καταβλώσκοντι ῥεέθρῳ.
αὐτὰρ ἄναξ ἄτῃ πολυπήμονι χεῖρας ἀείρας
Ἠέλιον καὶ Ζῆνα κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων
κέκλετο· δεινὰ δὲ παντὶ παρασχεδὸν ἤπυε λαῷ,
εἰ μή οἱ κούρην αὐτάγρετον, ἢ ἀνὰ γαῖαν,
ἢ πλωτῆς εὑρόντες ἔτ' εἰν ἁλὸς οἴδματι νῆα
ἄξουσιν, καὶ θυμὸν ἐνιπλήσει μενεαίνων
τίσασθαι τάδε πάντα, δαήσονται κεφαλῇσιν
πάντα χόλον καὶ πᾶσαν ἑὴν ὑποδέγμενοι ἄτην.
ὣς ἔφατ' Αἰήτης. αὐτῷ δ' ἐνὶ ἤματι Κόλχοι

COD. LAUR. 215 ἐξαν. 216 χαμᾶζε *corr.* |μάζε 217 |χόωι ἐνὶ 219 |γγῆι — ὁ δ' ευτύκτωι ἐνιδίφρωι 220 ὄπασεν *litt. supra scr. a ma. sec.* 221 |ῆισιν 222 σκαιῆι μ. ῥ' — δεινωτὸν 223 τῆι δ' |ρηι 225 ἔταμνε 226 νῆυσ — |τηισιν 227 |θρωι 228 |ἄτηι 230 λαῶι 231 ἀναγ. 232 εὑρό..ντεσ *c. ras.* ἔτ' εἰναλὸσ 233 ἐπιπλήσει 234 |λῆισιν 236 |τῶι δ' ενι ἤμ.

COD. GUELF. 215 |μοιο 216 χαμᾶζε 217 |χόω ἐνὶ |νὶ· τ. — |ραιτο. 218 |χθας 219 |γγῆ |ντες ὅ δ' |κτω ἐνὶ |φρω 220 |πεν. ο. 221 πνειῇσιν ἐρειδομένους |μοιο 222 |ῆ μὲν ῥ' ἐνὶ — |ρων 223 τῆ δ' ἑτέρη, π. 225 ὑπἐκπρο — ἔταμνε 226 ἐπιγομένη ἐρέτησι 227 |θρω. 228 πολυπήμονας χ. |ρας, 230 |λαῶ· 231 |τον ἢ — |αν 233 |σιν· κ. — ἐπιπλήσει 234 |σθαι; τ. — |λῆσι 236 |της· αὐτῶ δ' ἐνὶ

EM. 219 μαιμώωντες *nostrorum librorum servandum visum. restant eiusdem formationis vestigia in eisdem* Δ 1255, 1284, 1544; *sine discrimine altera* Γ 1187, *quae Aristarchi fuit Il.* I 446. 233 ἐνιπλήσει *corr. Brunckius.*

νῆάς τ' εἰρύσαντο καὶ ἄρμενα νηυσὶ βάλοντο,
αὐτῷ δ' ἤματι πόντον ἀνήιον· οὐ δέ κε φαίης
τόσσον νηίτην στόλον ἔμμεναι, ἀλλ' οἰωνῶν
ἰλαδὸν ἄσπετον ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν.
   οἱ δ' ἀνέμου λαιψηρὰ θεᾶς βουλῇσιν ἀέντος
Ἥρης, ὄφρ' ὤκιστα κακὸν Πελίαο δόμοισιν
Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκηται,
ἠοῖ ἐνι τριτάτῃ πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν
Παφλαγόνων ἀκτῇσι, πάροιθ' Ἅλυος ποταμοῖο.
ἦ γάρ σφ' ἐξαποβάντας ἀρέσσασθαι θυέεσσιν
ἠνώγει Ἑκάτην. καὶ δὴ τὰ μέν, ὅσσα θυηλὴν
κούρη πορσανέουσα τιτύσκετο, μήτέ τις ἵστωρ
εἴη, μήτ' ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνειεν ἀείδειν.
ἅζομαι αὐδῆσαι. τό γε μὴν ἕδος ἐξέτι κείνου,
ὅ ῥα θεᾷ ἥρωες ἐπι ῥηγμῖσιν ἔδειμαν,
ἀνδράσιν ὀψιγόνοισι μένει καὶ τηλόσ' ἰδέσθαι.
   αὐτίκα δ' Αἰσονίδης ἐμνήσατο, σὺν δὲ καὶ ὧλλοι
ἥρωες, Φινῆος, ὃ δὴ πλόον ἄλλον ἔειπεν

COD. LAUR. 237 νῆάστ' εἰρ. κ. ἅρμ. ν. βάλλοντο 238 |τῶι — |ϊον 239 |ἶτ. 240 ἰλλαδὸν 241 θεῇσ |λῇισιν 242 ἥρησ 244 ἠοῖ ἐντριτάτῃ 245 ἀκταῖσι — ἅλυοσποτ. 246 |βάντ$\overset{\alpha}{\varepsilon}$σ 247 *Qu. VII p. 8 adv.* μὲν ὅ. θυηλῆι 248 μήτέτισ 250 |σαι τὸδε *corr. ma. sec.* τόδε μὴν 251 ὄῤῥα θεᾶι — ἐπὶ ριγμῖσιν 252 καὶ τῆμοσ ἰδ. 253 συν

COD. GUELF. 237 νῆας τ' εἰρ. κ. ἅρμ. — |ντο 238 |τῶ — |ϊον· οὐδέ — |ης, 239 |ἶτ. — |ναι. ἀ. 241 οἵ δ' — θεῆς 242 |ρης· ὄ. — |μοισιν, 244 ἠοῖ ἐν τριτάτῃ 245 ἀκταῖσι π. ἅλυος |μοιο 246 |βάντες 247 μὲν ὅ. θυηλῇ 248 μήτε τις, ἵστωρ 249 |δειν 250 |σαι, τό — |νου 251 ὄῤῥα θεᾶ — ἐπὶ 252 καὶ τῆμος ἰδ. 253 |το. συν — ὦλλοι 254 |ος. ὃ.

GRAMM. 243 *Α. Μ.* Πελασγιδῶν αἶαν ἵκ. *V. a. ad Et. M. p.* 67 *Gaisf.* 247 θυηλῇ *scholia.*

EM. 237 *in* εἰρύσαντο *libri sequendi fuerunt, ut etiam* Γ 149 *et* Δ 890 *in* εἴρυσαν *Laurentianus. quae ab* εἰρύω *flectuntur apud Apollonium mediam vocalem* θεματικῶς *producunt; legitur* εἰρύονται, εἰρυοιτο *ut* ἰθύω, ταρχύω, ὠρύεται, κορθύεται, κατημύουσι; ἐρητύω *variat, et* ἀνείρυσε *sane est* Β 586. 244 ἐνι *ex libro rec. Brunckius. ex eodem v. prox.* |ῇσι *et* 249 θυηλήν. 252 τηλόσ' *Köchlyi est emendatio.*

ἐξ Αἴης ἔσσεσθαι· ἀνώιστος δ' ἐτέτυκτο
πᾶσιν ὁμῶς. Ἄργος δὲ λιλαιομένοις ἀγόρευσεν
„νισσόμεθ' Ὀρχομενὸν τὴν ἔχραεν ὔμμι περῆσαι
νημερτὴς ὅδε μάντις, ὅτῳ ξυνέβητε πάροιθεν.
ἔστιν γὰρ πλόος ἄλλος, ὃν ἀθανάτων ἱερῆες
πέφραδον, οἳ Θήβης Τριτωνίδος ἐκγεγάασιν.
οὔπω τείρεα πάντα, τάτ' οὐρανῷ εἱλίσσονται,
οὐ δέ τί πω Δαναῶν ἱερὸν γένος ἦεν ἀκοῦσαι
πευθομένοις· οἷοι δ' ἔσαν Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες,
Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε σεληναίης ὑδέονται
ζώειν, φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν· οὐ δὲ Πελασγὶς
χθὼν τότε κυδαλίμοισιν ἀνάσσετο Δευκαλίδῃσιν,
ἦμος ὅτ' Ἠερίη πολυλήιος ἐκλήιστο,
μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν,
καὶ ποταμὸς Τρίτων εὐρύρροος, ᾧ ὕπο πᾶσα
ἄρδεται Ἠερίη· Διόθεν δέ μιν οὔποτε δεύει
ὄμβρος· ἅλις προχοῇσι δ' ἀνασταχύουσιν ἄρουραι.
ἔνθεν δή τινα φασὶ πέριξ δια πᾶσαν ὁδεῦσαι
Εὐρώπην Ἀσίην τε βίῃ καὶ κάρτεϊ λαῶν

COD. LAUR. 255 |ϊστοσ δὲ τέτυκτο 257 νεισόμεθ' εσ ὀρχομ. — ὗμμι 258 ὅτωι 260 ἐγγεγάασιν [ἐκ.] *supra scr. a ma. sec.* 261 |νῶι 262 οὐδέτί 263 δ ἔσ. 266 |δησιν 267 ἦμοσ ὅτ' ἱερῆϊ [η] *litt. supra scr. ma. recent.* |ϊοσ |ϊστο 269 |των εὗρροοσ ὧι 270 ἱερίη [η] *litt. s. scr. ma. rec.* 271 προχοαῖσ [σι] ἰδ' ἀναστ. *syll. supra scr. a ma. rec.* 272 τιναφ. — διαπ. ὀδ. 273 |βίηι

COD. GUELF. 255 |σθαι ἀνώϊστ. δὲ τέτυκτο, 256 ἀγόρευσε. 257 νεισόμεθ' |νὸν, τῇ ἔ. 258 |τις ὅτω 259 ἔστι γ. — |λος ὃν — |ρῆες, 260 |δον. οἳ — |γάασιν, 261 πάντα τά,τ' |νῷ |νται 262 οὐδέτι π. δ. γένος ἱερὸν ἦεν 263 |νῆες 265 |ειν φ. — οὔρεσι· οὐδὲ |γίς 266 |δησιν 267 |ϊος |ϊστο 268 προτέρηγενέων |ῶν 269 |των εὔροος ᾧ 270 οὔ ποτε (*quod etiam in Laur.; omissum supra*) 271 |χοαῖσι — |ραι 272 διὰ, πᾶσαν 273 βίη

GRAMM. 257 *scholia cum c. Guelf.* 264 *schol. Arist. Nub.* 397. 267, 268 Ἧμος ὅτ' Ἠερίη |ϊος |ϊστο *M.* — αἰζηῶν *Et. M.* 421, 14.

EM. 255 δ' ἐτέτ. *ex Pariss. aliquot.* 269 εὐρύρρ. *ex correctione Meinekii, Anal. Al. p.* 47. ἑπτάρροος *temptatum fuerat in ed. min. Laur.* 16 *cum Guelf.* 271 προχοῇσιν *aliq. Pariss. habent.*

σφωιτέρων θάρσει τε πεποιθότα· μυρία δ' ἄστη
νάσσατ' ἐποιχόμενος, τὰ μὲν ἤ ποθι ναιετάουσιν,
ἠὲ καὶ οὔ· πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών.
Αἶά γε μὴν ἔτι νῦν μένει ἔμπεδον υἱωνοί τε
τῶνδ' ἀνδρῶν, οὓς ὅςγε καθίσσατο ναιέμεν Αἶαν,
οἳ δή τοι γραπτῦς πατέρων ἕθεν εἰρύονται,
κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
ὑγρῆς τε τραφερῆς τε πέριξ ἐπινισσομένοισιν.
ἔστι δέ τις ποταμός, ὕπατον κέρας Ὠκεανοῖο,
εὐρύς τε προβαθής τε καὶ ὁλκάδι νηὶ περῆσαι·
Ἴστρόν μιν καλέοντες ἑκὰς διετεκμήραντο·
ὅς δή τοι τείως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν
εἷς οἶος· πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν.
ἀλλ' ὁπότ' ἂν Θρῃκῶν Σκυθέων τ' ἐνιβήσεται οὔρους,
ἔνθα διχῆ τὸ μὲν ἔνθα μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει

COD. LAUR. 274 σφωϊτ. 275 |σατ' ἐπ. — μὲν οὔ ποθι 276 πο͂λὺσ γ. ἄδην 277 αἶάγε 278 οὒσ ὅ γε 279 γραπτὺσ 281 ὑγρῆστε |ρῆστε — ἐπινεισ. 282 |μὸσ 283 |ρύστε |θήστε — νηῒ 284 ἴστρον μιν 286 *Qu. VII p. 8 av.*, ὑπὲρ 287 ὄρεσ͂ιν *litt. s. scr. ma. sec.* 288 ὁπότ ἂν θρηίκων 289 |χῆι — ἅ..λα *c. ras.*

COD. GUELF. 274 σφωϊτέρω θ. 275 |σατ' ἐπιιχόμενος. τὰ, μὲν, οὔ ποθι ναιεταούσιν *gl.* ἐπιιχ.] κρατῶν 276 ἄδην 277 αἶα γε — νῦν ἔμπεδον μένει υἱ. 278 |δρῶν· οὓς ὅ γε — |αν. 279 τοι γραπτὰς πατέρων ἀνειρύονται 280 |βιας. οἷς — ὁδοῖ κ. π. ἔασσιν *gl.* κύρβεις αἱ τάς τῶν θεῶν ἑορτὰς ἔχουσαι. ἤτοι ἀπὸ κυρβέως ἢ κύρβιες ἐπεὶ τὰ τῶν θεῶν ἀποκρυπτόμενα δεῖ εἶναι. ἐρατοσθένης τριγώνους αὐτάς φησι εἶναι ἀριστοφάνης δὲ ὁμοίας τοῖς ἄξοσι πλὴν ὅτι οἱ μὲν ἄξονες νόμους αἱ δὲ κυρβεις θυσίας ἔχουσι 281 ἐπινεισσομ. 282 |μὸς ὕ. — |νοῖο 283 προβαθύς — νηῒ |σαι 284 ἴστρον — |ραντο 285 |ραν, 286 ὑπ. πνειαῖς |αο, 287 |ρουσιν 288 ὁπότἂν θρηίκων — οὔρους 289 |χῆ τὸ μὲν ἔ. μετ' ἠονίην ἅ.

GRAMM. 279 γράπτυς *scholia.* 282 *integer Et. M.* 504, 47.

EM. 275 ἤ ποθι *Stephanus. de libris non constat.* 278 ὅςγε *Brunckius restituit.* 279 *et res et usus vocabuli* γραπτύς *ab Eratosthene peti potuit. schol. Il. T* 233. 288 *accentus in* θρηίκων *idem extat in Laur. A* 821, *non* 923. ἐπιβήσεται *Parisini, fort. rectius, ut Od. E* 50.

τῇδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὄπισθε βαθὺν δια κόλπον ἵησιν
σχιζόμενος πόντου Τρινακρίου εἰσανέχοντα,
γαίῃ ὅς ὑμετέρῃ παρακέκλιται, εἰ ἐτεὸν δὴ
ὑμετέρης γαίης Ἀχελώιος ἐξανίησιν."
ὧς ἄρ ἔφη. τοῖσιν δὲ θεὰ τέρας ἐγγυάλιξεν
αἴσιον, ᾧ καὶ πάντες ἐπευφήμησαν ἰδόντες,
στέλλεσθαι τῆνδ' οἶμον. ἐπιπρὸ γὰρ ὁλκὸς ἐτύχθη
οὐρανίης ἀκτῖνος, ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον ἦεν.
γηθόσυνοι δὲ Λύκοιο καταυτόθι παῖδα λιπόντες
λαίφεσι πεπταμένοισιν ὑπειρ ἅλα ναυτίλλοντο,
οὔρεα Παφλαγόνων θηεύμενοι. οὐ δὲ Κάραμβιν
γνάμψαν, ἐπεὶ πνοαί τε καὶ οὐρανίου πυρὸς αἴγλη
μίμνεν, ἕως Ἴστροιο μέγαν ῥόον εἰσαφίκοντο.
Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι μέν, ἐτώσια μαστεύοντες,
Κυανέας Πόντοιο διεκ πέτρας ἐπέρησαν·
ἄλλοι δ' αὖ ποταμὸν μετεκίαθον, οἶσιν ἄνασσεν
Ἄψυρτος, Καλὸν δὲ δια στόμα πεῖρε λιασθείς.
τῶ καὶ ὑπέφθη τούςγε βαλὼν ὕπερ αὐχένα γαίης
κόλπον ἔσω πόντοιο πανέσχατον Ἰονίοιο.
Ἴστρῳ γάρ τις νῆσος ἐέργεται οὔνομα Πεύκη,

COD. LAUR. 290 τῆιδ' — διακόλπον ἵησιν 292 γαίηι ὃσ ἡμετέρηι 293 |ϊοσ ἐξανίηισιν 295 ὦι 296 τὴνδ' — ἐπὶ πρὸ 297 ὅπηι καὶ μόρσιμον ἦεν 300 οὐ δε 302 μεῖνεν 303 μὲν 304 δι' ἐκπέτρ. 305 ποταμῶν corr. μετεκήαθον corr.

306 διὰ 307 τῷ — τούσ γε — ὑπερ αυχ. 308 παρέσχατον litt. supra scr. ma. sec. 309 |στρωι

COD. GUELF. 290 τῆδ' ὕδωρ τό δ' — διὰ κ. ἵησι 291 τρινακίου |ντα 292 γαίη — |ρη παρακέκληται, εἰ ἐτέον γε 293 ἡμετέρης — |ϊος ἐξανίναιν 294 |φη τ. 295 |ον. ὦ 296 τήνδ' |μον ἐπὶπρὸ 297 |νος ὅπη καὶ μόρσιμον ἦεν 299 ὑπεὶρ 300 οὐδὲ 301 |ψαν· ἐ. 302 |μνεν ἕως 303 κόλχοι δή τ' ἄλλοι μὲν ἐ. |ντες 304 διὲκ — |σαν 305 |θον οἶσ. 306 |τος. κ. δ. διὰ 307 τῶ, κ. — τούς γε β. ὑπὲρ — |ης. 308 παρέσχατον ἰον.οιο c. ras. 309 |τρω — |κη

GRAMM. 297 ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον — τουτέστι πορεύσιμον. Ἀπολλ. ὁ τὰ Ἀργ. Et. M. 82, 11.

EM. 297 *Etymologici locum primus indagavit Ruhnkenius.* 308 πανέσχ. *etiam editi veteres Itali teste Stephano.*

τριγλώχιν, εὖρος μὲν ἐς αἰγιαλοὺς ἀνέχουσα,
στεινὸν δ' αὖτ' ἀγκῶνα ποτι ῥόον· ἀμφὶ δὲ δοιαὶ
σχίζονται προχοαί. τὴν μὲν καλέουσι Νάρηκος·
τὴν δ' ὕπο τῇ νεάτῃ, Καλὸν στόμα. τῇ δὲ διαπρὸ
Ἄψυρτος Κόλχοι τε θοώτερον ὡρμήθησαν·
οἳ δ' ὑψοῦ νήσοιο κατ' ἀκροτάτης ἐνίοντο
τηλόθεν. εἰαμενῇσι δ' ἐν ἄσπετα πώεα λεῖπον
ποιμένες ἄγραυλοι νηῶν φόβῳ, οἷά τε θῆρας
ὀσσόμενοι πόντου μεγακήτεος ἐξανιόντας.
οὐ γάρ πω ἁλίας γε πάρος πόθι νῆας ἴδοντο,
οὔτ' οὖν Θρήιξιν μιγάδες Σκύθαι, οὐ δὲ Σίγυννοι,
οὔτ' οὖν Γραυκένιοι, οὔθ' οἱ περι Λαύριον ἤδη
Σινδοὶ ἐρημαῖον πεδίον μέγα ναιετάοντες.
αὐτὰρ ἐπεί τ' Ἄγγουρον ὄρος καὶ ἄπωθεν ἐόντα
Ἀγγούρου ὄρεος σκόπελον πάρα Καυλιακοῖο,
ᾧ πέρι δὴ σχίζων Ἴστρος ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα

COD. LAUR. 310 τριγλῶχιν 311 αγκ. ποτὶ *accentus a ma. sec.* ἀμφὶ δὲ *acc. uterque a ma. sec.* 312 την μὲν καλέουσιν ἄρηκοσ 313 ὑπὸ τῆι |τηι — τῆιδὲ 315 κατ ἀκρ. 316 ἐξαμεναῖσι δ' ἐνάσπ. 317 |βωι οἷάτε 319 |ασγε — νῆ..ασ ἴδωντο 320 οὐτ' — θρήϊξι.. μ. — οὐδε σίγυνοι 321 οἳ περιλαύρ., *ma. sec.* περὶλλαύρ. 322 σίνδοὶ 323 |τὰρ ἔπειτ ἄγγ. 324 παρὰ καυκασίοιο (γρ καυλιακοῖο) 325 *Qu. VIII p. 1 adv.* ὧι — ἴστ.ροσ

COD. GUELF. 310 τριγλῶχιν. ε. — |σα 311 ποτὶ — δοιαὶ 312 |χοαὶ. τὴν, μὲν καλέουσιν ἄρήκος· 313 τήν δ' ὑπὸ τ. |τῃ κ. — τῇ — |πρό 314 |χοι τὲ 315 οἳ δ' — |ντο, 316 |μεναῖσι δ' ἐν ἄσπ. 317 |βω οἷα τε 319 πω ἁλιεύς γε — |ντο 320 θρήϊξι μ. σκύθαι οὐδὲ σίγυννοι 321 |νιοι. ο. 322 |ντες 323 αὐτὰρ ἔπειτ ἄγγουρ. |ρος, κ. 324 παρὰ καυκασίοιο 325 ὧ

GRAMM. 322 *resp. schol. Dionys. Perieg.* 681. 323 Ἄγγυρον *var. scr. in scholl.* 324 *resp. Steph. Byz. s. v.* Καυλικοί *p.* 369, 12. Ἀγγύρου *et* Καυλιακοῖο *varr. scrr. in scholl.*

EM. 312 καλ. Νάρηκος *Hoelzlinus emendasse fertur. 'Naracustoma' est apud Plin. N. H. IIII* 11, 24 § 79 *et Amm. Marc. XXII* 8. 316 |νῇσι *unus Vatic.* 321 οὔτ' αὖ *tres Pariss. praeter necessitatem, si memini.* 323 ἐπεί τ' *rectissime Stephanus, quod aliquotiens est apud Homerum, Il.* Λ 86, 562 Μ 393, *ap. Apoll.* Δ 366.

326 *βάλλει ἁλός, πεδίον τε τὸ Λαύριον ἠμείψαντο,*
δή ῥα τότε Κρονίην Κόλχοι ἅλα δ᾽ ἐκπρομολόντες
πάντῃ, μή σφε λάθοιεν, ὑπετμήξαντο κελεύθους.
329 *οἳ δ᾽ ὄπιθεν ποταμοῖο κατήλυθον, ἐκ δ᾽ ἐπέρησαν*
δοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγηΐδας ἀγχόθι νήσους.
τῶν δ᾽ ἤτοι ἑτέρῃ μὲν ἐν ἱερὸν ἔσκεν ἔδεθλον·
332 *ἐν δ᾽ ἑτέρῃ, πληθὺν πεφυλαγμένοι Ἀψύρτοιο,*
βαῖνον· ἐπεὶ κείνας πολέων λίπον ἔνδοθι νήσους
αὔτως, ἀζόμενοι κούρην Διός· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
335 *στεινόμεναι Κόλχοισι πόρους εἴρυντο θαλάσσης.*
ὣς δὲ καὶ εἰς ἀκτὰς πληθὺν λίπεν ἀγχόθι νήσους
μέσφα Σαλαγγῶνος ποταμοῦ καὶ Νέστιδος αἴης.
338 *ἔνθά κε λευγαλέῃ Μινύαι τότε δηιοτῆτι*
παυρότεροι πλεόνεσσιν ὑπείκαθον· ἀλλὰ πάροιθεν

COD. LAUR. 326 |λὸσ |ον τὲταλαύριον 327 ρα — κόλχοι..ἄλαδ ἐκπρ. 328 |τηι 329 δ ὅπ. — ἐκδ ἐπ. 330 βρυτηΐδασ 331 δ ἤτ. |ρηι 332 |ρηι 334 αὔτωσ 336 ώσ δὲ καὶ εἰσ ἀητὰσ (γρ ἄλλας supra) πληθ. *supra scr. a ma. rec. In marg.* γρ εἰσ ἄλλ᾽ 337 μἔσφ᾽ ἀ,σαλαγγ. 338 ἔνθάκε |λέηι — ο *in* δηϊοτ. *ma. sec. additum*

COD. GUELF. 326 ἁλὸς π. τε ταλαύριον ἠμ. 327 |χοι ἅλα διεκπρομολόντες 328 |τη μή 329 οἳ δ᾽ — |θον ἐκ 330 |ΐδας — |σους 331 μὲν, ἐν — |θλον 332 ἑτέρῃ *ma. sec. corr. in* ἕτεροι 334 *versus ma. pr. intra lineas postm. suppletus.* ἀζόμ. — |λλαι. 335 *et* 336 *leguntur post v.* 338 *in ordine a ma. pr.* 335 στεινόμενοι κ. εἴρυντο πόρους |σσης 336 ὣς καὶ εἰς ἄλλας πλ. 337 μέσφά κε λαγόνος ποτ. 338 |λέη — δηϊοτ. 339 πάροιθε

GRAMM. 327 *resp. schol. utr. in Aesch. Prom.* 837. 330 Βρυγηΐδας *scholia ad* Δ 1002. Βρυγηίς *Steph. Byz. s. v.* Βρύξ *p.* 187, 17. 337 μ. Σαλάγγωνος π. *Herodianus ad Il.* Φ 141: *conf. Arcad. p.* 10, 20, *Lobeck. ad Ai. p.* 166.

EM. 326 τὸ Λαύρ. *quattuor Pariss.* 336 ἀκτὰς *e duobus recentiss. ll. desumptum.* λίπον *Stephanus et libri complures. verba postrema vitio satis vetusto, ut scriptura* ἄλλας *pro* ἀκτὰς *indicat, ex v.* 333 *aut* 330 *repetita, ut interdum solent scribae veteres in locis oblitteratis, medelam vix admittunt. temptari multa possunt,* ἀγκῶνάς τε, ἀγχικελεύθους. ἀγχόθι νήσων, *quod Schneidero placebat, vix ad versum sequentem quadrat, etsi de flumine et terra illa omnia, ut puto, ignorantur.*

συνθεσίην, μέγα νεῖκος ἀλευάμενοι, ἐτάμοντο,
κῶας μὲν χρύσειον, ἐπεί σφισιν αὐτὸς ὑπέστη
Αἰήτης, εἰ κεῖνοι ἀναπλήσειαν ἀέθλους,
ἔμπεδον εὐδικίῃ σφεας ἑξέμεν, εἴτε δόλοισιν,
εἴτε καὶ ἀμφαδίην αὔτως ἀέκοντος ἀπηύρων·
αὐτὰρ Μήδειάν γε — τὸ γὰρ πέλεν ἀμφήριστον —
παρθέσθαι κούρῃ Λητωίδι νόσφιν ὁμίλου,
εἰσόκε τις δικάσῃσι θεμιστούχων βασιλήων,
εἴτέ μιν εἰς πατρὸς χρειὼ δόμον αὖτις ἱκάνειν,
εἴτε μεθ' Ἑλλάδα γαῖαν ἀριστήεσσιν ἕπεσθαι.
ἔνθα δ' ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη,
δή ῥά μιν ὀξεῖαι κραδίην ἐλέλιξαν ἀνῖαι
νωλεμές· αἶψα δὲ νόσφιν Ἰήσονα μοῦνον ἑταίρων
ἐκπροκαλεσσαμένη ἄγεν ἄλλυδις, ὄφρ' ἐλίασθεν
πολλὸν ἑκάς, στονόεντα δ' ἐνωπαδὶς ἔκφατο μῦθον·
„Αἰσονίδη, τίνα τῆνδε συναρτύνασθε μενοινὴν
ἀμφ' ἐμοί; ἠέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν
ἀγλαΐαι, τῶν δ' οὔτι μετατρέπῃ, ὅσσ' ἀγόρευες
χρειοῖ ἐνισχόμενος; ποῦ τοι Διὸς Ἱκεσίοιο
ὅρκια, ποῦ δὲ μελιχραὶ ὑποσχεσίαι βεβάασιν;
ᾗς ἐγὼ οὐ κατα κόσμον ἀναιδήτῳ ἰότητι

COD. LAUR. 340 συνθεσίηι 341 ἐπι *corr. ma. sec.* ἐπεὶ σφίσιν 343 |κίηι σφέασ 345 μήδειαν τὸ 346 |ρηι |Ἴδι 347 εἰσὄκετισ |σηισι 348 εἰσπατρ. *Inseritur versus* εἴτε μεταφνειοῖο (*ma. sec.* μετ' ἀφν.) θείου πόλιν ὀρχομενοῖο 349 ἕπεσθαι 350 δ ἔπειτα ἕκ. |ωι 354 ἑκὰσ *corr.* |κάσ 356 ἀμφ ἐμοί ἠέσε 357 |τρέπηι 358 ποῦτοι 360 ἧισ — κατακόσμ. |τωι

COD. GUELF. 340 συνθεσίη — |νοι ἐτάμοντο 341 ἐπὶ σφίσιν 342 |της· εἰ 343 εὐδοκίη σφέας |μεν εἶτε |σιν 345 αὐτὰρ μήδειαν τὸ, γὰρ π. 346 |ρη |Ἴδι — |λου 347 |λήων *post* 348 *idem v. qui in Laur.*, μετ' ἀφν. 350 δ' ἔπειτα ἕκαστα νόω πεμπάσατο |ρη. 351 δὴ — ἀνίαι, 352 νωλεμές *deest a ma. pr.* 354 ἑκὰς, — δ' ἐνωπῖ φατο μῦθον. *spat. mai. interi., non ras.* 355 |δη. τίνα τήνδε συναρτύνεσθε |νήν, 356 ἐμοὶ. ἠέ — λαθιφροσύνες ἐν. 357 |αι τῶν δ' οὖ τι |πη, 358 |νος. ποῦ 359 |κια. ποῦ — |βάασσιν 360 |δήτω

EM. 340 συνθεσίην *ex corr. O. Schneideri.* 341 ἐπεὶ *Stephanus et libri plerique Vaticc. et Pariss.* 345 γε *inseruit Wellauerus.*

πάτρην τε κλέα τε μεγάρων αὐτούς τε τοκῆας
νοσφισάμην, τά μοι ἦεν ὑπέρτατα· τηλόθι δ᾽ οἴη
λυγρῇσιν κατα πόντον ἅμ᾽ ἀλκυόνεσσι φορεῦμαι
σῶν ἕνεκεν καμάτων, ἵνα μοι σόος ἀμφί τε βουσὶν
ἀμφί τε γηγενέεσσιν ἀναπλήσειας ἀέθλους.
ὕστατον αὖ καὶ κῶας, ἐπεί τ᾽ ἐπαϊστὸν ἐτύχθη,
εἷλες ἐμῇ ματίῃ· κατα δ᾽ οὐλοὸν αἶσχος ἔχευα
θηλυτέραις. τῷ φημὶ τεὴ κούρη τε δάμαρ τε
αὐτοκασιγνήτη τε μεθ᾽ Ἑλλάδα γαῖαν ἕπεσθαι.
πάντῃ νῦν πρόφρων ὑπερίστασο, μὴ δέ με μούνην
σεῖο λίπῃς ἀπάνευθεν, ἐποιχόμενος βασιλῆας.
ἀλλ᾽ αὔτως εἴρυσο, δίκη δέ τοι ἔμπεδος ἔστω
καὶ θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν· ἢ σύγ᾽ ἔπειτα
φασγάνῳ αὐτίκα τόνδε μέσον δια λαιμὸν ἀμῆσαι,
ὄφρ᾽ ἐπίηρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσιν.
σχετλίη, εἴ κεν δή με κασιγνήτοιο δικάσσῃ
ἔμμεναι οὗτος ἄναξ, τῷ ἐπίσχετε τᾶσδ᾽ ἀλεγεινὰς
ἄμφω συνθεσίας. πῶς ἵξομαι ὄμματα πατρός;

COD. LAUR. 361 |τρηντε κλέατε — |τούστε 362 τάμοι 363 *Qu. VIII p.* 1 *av.* |γρῆισιν καταπ. 364 σῶν ἕνεκα καμ. ἵναμοι — τεβουσ. 366 |ασ ἐπι τεπαιστὸν *corr.* |τὸσ 367 ἐμῆι 368 τῷ 369 ἐπεσθαι 370 |τηι ν. προφέρων — δέμεμούν. 371 |πηισ — βασιλῆοσ 372 δέτοι 373 σύ γ ἔπ. 374 διὰ 375 |σύνηισιν 376 σχέτλιε εἰ κεν με κασ. |σσηι 377 τῶι — τὰσδ᾽ 378 πῶσ εἴξομαι — |τρὸσ;

COD. GUELF. 362 |μην. τά 363 λυγροῖσι κατὰ 364 |τῶν. ἵνα 365 |θλους 366 τ᾽ ἐπάϊστος ἐτύχθην 367 ἐμῇ μαντείη· κατα 368 τῶ, φημὶ 369 αὐτοκασιγνή τε μεθ᾽ 370 πάντη νυν προφέρων ὑπερίστασο μηδέ 371 λίπης |θεν ἐπ. 372 |σο· δ. 373 |μις ἢν ἅ. συνερέσσαμεν· ἢ σύ γ᾽ 374 |νω αὐτίκα, τ. — |σαι 375 |σύνησι. 376 σχέτλιε, εἴ με κασ. |σση 377 τῶ ἐπ. τάσδ᾽ |νάς 378 |σίας, π. — |τρός.

EM. 366 *nullam video correctionis causam, quas templarunt Köchlyus et H. Keilius*, ἐπεί τοι ἄιστον, ἐπεὶ τόδ᾽ ἄιστον. *'postquam' ait 'res in suspicionem venit et maturato opus fuit.' de* ἐπεί τε, *in quo offendit Köchlyus, vid. supra v.* 323. κῶας ἐφ᾽ ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη *Stephanus et libri Parisini quinque.* 370 πρόφρων *latinus interpres et Fr. Facius invenerunt.* 371 |λῇας *etiam quattuor Parisini.* 376 σχετλίη *correxit Hermannus.* κεν δή *etiam Laur.* 16 *omittit; libri Parisini, Stephanus et Vaticc. aliquot utrumque servant.*

ἦε μάλ' εὐκλειής; τίνα δ' οὐ τίσιν, ἠὲ βαρεῖαν
ἄτην οὐ σμυγερῶς δεινῶν ὕπερ, οἷα ἔοργα,
ὀτλήσω; σὺ δέ κεν θυμηδέα νόστον ἕλοιο;
μὴ τόγε παμβασίλεια Διὸς τελέσειεν ἄκοιτις,
ᾗ ἐπικυδιάεις. μνήσαιο δὲ καί ποτ' ἐμεῖο,
στρευγόμενος καμάτοισι· δέρος δέ τοι ἶσον ὀνείροις
οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον. ἐκ δέ σε πάτρης
αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐρινύες· οἷα καὶ αὐτὴ
σῇ πάθον ἀτροπίῃ. τὰ μὲν οὐ θέμις ἀκράαντα
ἐν γαίῃ πεσέειν. μάλα γὰρ μέγαν ἤλιτες ὅρκον,
νηλεές. ἀλλ' οὔ θήν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω
δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι ἕκητί γε συνθεσιάων."
ὣς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον· ἵετο δ' ἥγε
νῆα καταφλέξαι, διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι,
ἐν δὲ πεσεῖν αὐτὴ μαλερῷ πυρί. τοῖα δ' Ἰήσων
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ὑποδδείσας προσέειπεν
„ἴσχεο, δαιμονίη. τὰ μὲν ἀνδάνει οὐδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
ἀλλά τιν' ἀμβολίην διζήμεθα δηιοτῆτος.
ὅσσον δυςμενέων ἀνδρῶν νέφος ἀμφιδέδηεν
εἵνεκα σεῦ. πάντες γάρ, ὅσοι χθόνα τῆνδε νέμονται,

COD. LAUR. 379 ἠὲ — οὐτίσ. 380 οὐσμυγ. — οἷα θ ἔοργα 381 |σω; οὐδέκε..θυμ. *c. ras.* 383 ἣ *corr. ma. sec.* ἧι 384 |σι δέροισ δέτοι. 385 ἐκδέσε 386 ἐμαῖσ ἐλάσ. *corr. ma. sec.* ἐμαίσ' ἐλ. ἐρηνύεσ *corr.* ἐριν. 387 σῆι — |πίηι 388 γαίηι
390 δ. ἔσσεσθαι εὔκ. 391 φάτ' ανιαζουσα — ἵετο δ' ἥ γε 392 διάτ' 393 δεπεσ. — |ρῶι πυρὶ· *corr.* πυρί· 395 οὐ δέμοι *corr. ma. sec.* δ' εμοὶ |τῶι 396 ἀλλάτιν' — δηϊοτ. 397 |δέδηεν 398 εἵνεκα — γὰρ

COD. GUELF. 379 ἠὲ μ. εὐκλείης τ. — |σιν ἠὲ 380 |περ οἷα |γα 381 |σω. οὐ δή κε θυμ. — |λοιο 382 |τις 383 ἣ ἐπικυδάεις — |μεῖο 384 ἶσον *in ras.* 385 μετὰμώνιον 386 ἐριννύες — |τή 387 σῇ — |πίη 388 γαίη — ὅρκον 389 νηλεὲς· ἀ. οὔ θήν 390 δ. ἔσσεσθαι εὔκ. ἕκητοί γε σ. 391 φάτ' ἀνιάζουσα β. — ἥ γε 392 καταφλόξαι διά *postremum* α *in* πάντα *in ras.* |σσαι 393 |ρῶ |ρί. 394 |πεν 395 |νίη· τὰ, μὲν — |τῶ 396 δηϊοτῆτος 397 ἀμφιδέδηαι 398 γὰρ ὅ. χ. τήνδε |νται

EM. 379 ἦε *saepius in hoc locutionis genere sine libris dedi. vid. Lehrsius Quaest. epp. p. 62.* 381 *laudabiliter emendavit Wellauerus.* 390 ἔσσεσθ' *duo Vaticani.* 391 ἀναζ. *restituit Ruhnkenius.*

Ἀψύρτῳ μεμάασιν ἀμυνέμεν, ὄφρά σε πατρί,
οἷά τε ληισθεῖσαν, ὑπότροπον οἴκαδ' ἄγοιντο.
αὐτοὶ δὲ στυγερῷ κεν ὀλοίμεθα πάντες ὀλέθρῳ,
μίξαντες δαῒ χεῖρας· ὅ τοι καὶ ῥίγιον ἄλγος
ἔσσεται, εἰ σὲ θανόντες ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν.
ἧδε δὲ συνθεσίη κρανέει δόλον, ᾧ μιν ἐς ἄτην
βήσομεν. οὐ δ' ἂν ὁμῶς περιναιέται ἀντιόωσιν
Κόλχοις ἦρα φέροντες ὑπὲρ σέο νόσφιν ἄνακτος,
ὅς τοι ἀοσσητήρ τε κασίγνητός τε τέτυκται·
οὐ δ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξω μὴ πολεμίζειν
ἀντιβίην, ὅτε μή με διὲξ εἰῶσι νέεσθαι."
ἴσκεν ὑποσσαίνων· ἡ δ' οὐλοὸν ἔκφατο μῦθον
„φράζεο νῦν. χρειὼ γὰρ ἀεικελίοισιν ἐπ' ἔργοις
καὶ τόδε μητίσασθαι, ἐπεὶ τὸ πρῶτον ἀάσθην
ἀμπλακίῃ, θεόθεν δὲ κακὰς ἤνυσσα μενοινάς.
τύνη μὲν κατα μῶλον ἀλέξεο δούρατα Κόλχων·
αὐτὰρ ἐγὼ κεῖνόν γε τεὰς ἐς χεῖρας ἱκέσθαι
μειλίξω· σὺ δέ μιν φαιδροῖς ἀγαπάζεο δώροις.
εἴ κέν πως κήρυκας ἀπερχομένους πεπίθοιμι
οἰόθεν οἶον ἐμοῖσι συναρθμῆσαι ἐπέεσσιν,

COD. LAUR. 399 |ρτωι (*ι a ma. sec.*) — ὄφράσε |τρὶ 400 οἱάτε ληΐσθ. — |καδ ἄγ. 401 |ρῶι — |θρωι 402 *Qu. VIII p. 2 adv.* 403 |ται ἦὲ θαν. 404 ὧι 405 δ ἂν — περιναίεται ἀντιόωντεσ 406 ὑπὲρ 407 |τόστε 408 δ ἂν — |σιν ὑπείξομαι πτολεμίξειν 409 με διεξίωσι νέεσθαι 410 ἡ .δ' 412 μητίσσασθαι 413 |κίηι (*ι in ras.*) 414 κατὰ 417 εἴ κέν — πεπόθοιμι *corr.* |πίθοιμι

COD. GUELF. 399 |τω μεμάασσιν — |τρί 400 οἷα τε ληϊσθεῖσαν ὑ. 401 |ρῶ — |θρω 402 |ρας ὅ 404 ἧδε δ. |σίη, κρ. |λον ᾧ 405 οὐδ' — ἀντιόωσι 406 σέο, ν. |κτος 408 οὐδ' — ὑπείξωμαι πτολεμίζειν 409 |βίην ὅτε μ. μ. διεξίωσι εεσθαι *ma. pr.* |σινέεσθαι *ma. sec.* 410 ὑποσαίνων· ἦ δ' — |θον. 412 τ. μητιάασθαι· ἐπεὶ τὸπρῶτον 413 |κίη θ. — ἤνυσα |νάς, 414 κατὰ 415 αὐτὰρ ἔγωγε τεὰς αὐτὸν ἐς χεῖρ. |σθαι, 416 δώροις 417 εἴ κέν — ἀπερχομένη πεπίθ. 418 |εσσιν.

EM. 400 ἄγοιτο *liber vulgaris.* 405 ἀντιόωσι *etiam Steph. cum cod. Guelf., cuius maior est fides, quam codd. quattuor Parisinorum, qui* φέροιεν *praebent. neque* ὑπερ σέο *iungi postulat cum* φέροιεν, *sed cum* ἀντιόωσιν. 408, 409 *feliciter emendavit Gerhardus.*

419 ἔνθ' εἴ τοι τόδε ἔργον ἐφανδάνει, οὔτι μεγαίρω,
κτεῖνέ τε καὶ Κόλχοισιν ἀείρεο δηιοτῆτα."
ὣς τώγε ξυμβάντε μέγαν δόλον ἠρτύνοντο
422 Ἀψύρτῳ, καὶ πολλὰ πόρον ξεινήια δῶρα,
οἷς μέτα καὶ πέπλον δόσαν ἱερὸν Ὑψιπυλείης
πορφύρεον. τὸν μέν ῥα Διωνύσῳ κάμον αὐταὶ
425 Δίῃ ἐν ἀμφιάλῳ Χάριτες θεαί· αὐτὰρ ὃ παιδὶ
δῶκε Θόαντι μεταῦτις· ὃ δ' αὖ λίπεν Ὑψιπυλείῃ·
ἣ δ' ἔπορ' Αἰσονίδῃ πολέσιν μετα καὶ τὸ φέρεσθαι
428 γλήνεσιν εὐεργὲς ξεινήιον. οὔ μιν ἀφάσσων,
οὔτέ κεν εἰσορόων γλυκὺν ἵμερον ἐμπλήσειας.
τοῦ δὲ καὶ ἀμβροσίη ὀδμὴ πέλεν ἐξέτι κείνου,
431 ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσήιος ἐγκατέλεκτο
ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, καλὰ μεμαρπὼς
στήθεα παρθενικῆς Μινωίδος, ἥν ποτε Θησεὺς
434 Κνωσσόθεν ἑσπομένην Δίῃ ἔνι κάλλιπε νήσῳ.
ἣ δ' ὅτε κηρύκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους,
θελγέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα θεᾶς περι νηὸν ἵκηται

COD. LAUR. 419 τό δε 420 κτεῖνέτε — δηΐοτ. 421 ὣσ τό γε ξ. 422 |ρτωι — |ϊα 423 οἷσ (σ *in ras.*) μετὰ *corr.* μέτα 425 δίηι ἐν αμφιάλωι — θεαὶ· *corr.* θεαί· 426 μετ' αὖτισ ὁ δ' αὖ — |λείηι 427 ἡ δ' —|δηι π. μέτα 428 |ϊον. οὔμιν 429 οὔτέκεν εἰσὀρόων 431 ἐξ οὗ — |ιοσ 432 |νωι 433 |ΐδοσ 434 δίηι — |σωι 435 ἡ δ' 436 περὶ

COD. GUELF. 419 τοι τόδ' ἔργον |νει, οὐ μεγαίρω 420 κτεῖνε τε — δηΐοτ. 421 τώ γε — ἠρτύναντο 422 |ρτω. κ. — |ϊα |ρα 423 οἷσι μέτα, πέπλον δόσαν ὑψιπυλείης, 424 |ον τὸν — |σω — |ταί 425 δίη — |άλω — θεαὶ· — |δί, 426 |ντι· μετ.· ὃ δ' — |λείη· 427 ἣ δ' ἔπορ' |δη π. μέτα — |σθαι· 428 |ϊον. οὐ μὶν |σσων 429 |ων, γλ. — |σειας 430 τοῦ, δὲ — |νου 431 |ῖος 432 |νω κ. |ρι κ. |πώς, 433 |ΐδος ἣν — |σεύς 434 |μένην, δίη — |σω· 435 ἣ δ' — ἐπεξεινώσατο *s. scr. ma. pr.* |θους 436 |μεν εὖτ' ἂν πρῶτα π̈ θεᾶς ν. ἵ.

EM. 436 θελγέμεν, *usu inf. legitimo, ut v.* 932, 1539, *neque significat 'ut praecones persuaderent Absyrto,' neque 'eis persuasura,' sed idem quod* ἐποτρυνέουσα *in re simili infra v.* 1115. θέλγέ μιν *coniectura, quae istas de persona dubitationes, duplicis infinitivi et anacoluthi molestiam tolleret, opus tamen vix videtur.* ἵκηται *ad Medeam spectat, ut ex v.* 452 *intelligitur.*

437 συνθεσίῃ, νυκτός τε μέλαν κνέφας ἀμφιβάλῃσιν,
ἐλθέμεν, ὄφρα δόλον συμφράσσεται, ὥς κεν ἑλοῦσα
χρύσειον μέγα κῶας ὑπότροπος αὖτις ὀπίσσω
440 βαίη ἐς Αἰήταο δόμους· περὶ γάρ μιν ἀνάγκῃ
υἱῆες Φρίξοιο δόσαν ξείνοισιν ἄγεσθαι·
τοῖα παραιφαμένη θελκτήρια φάρμακ' ἔπασσεν
443 αἰθέρι καὶ πνοιῇσι, τά κεν καὶ ἄπωθεν ἐόντα
ἄγριον ἠλιβάτοιο κατ' οὔρεος ἤγαγε θῆρα.
σχέτλι' Ἔρως, μέγα πῆμα, μέγα στύγος ἀνθρώποισιν·
446 ἐκ σέθεν οὐλόμεναί τ' ἔριδες στοναχαί τε γόοι τε,
ἄλγεά τ' ἄλλ' ἐπι τοῖσιν ἀπείρονα τετρήχασιν.
δυσμενέων ἐπι παισὶ κορύσσεο, δαῖμον, ἀερθείς,
449 οἷος Μηδείῃ στυγερὴν φρεσὶν ἔμβαλες ἄτην.
πῶς γὰρ δὴ μετιόντα κακῷ ἐδάμασσεν ὀλέθρῳ
Ἄψυρτον; τὸ γὰρ ἧμιν ἐπισχερὼ ἦεν ἀοιδῆς.
452 ἦμος ὅτ' Ἀρτέμιδος νήσῳ ἔνι τήνγ' ἐλίποντο
συνθεσίῃ, τοὶ μέν ῥα διάνδιχα νηυσὶν ἔκελσαν
σφωιτέραις κρινθέντες· ὃ δ' ἐς λόχον ᾖεν Ἰήσων
455 δέγμενος Ἄψυρτόν τε καὶ οὓς ἐξαῦτις ἑταίρους.
αὐτὰρ ὅγ' αἰνοτάτῃσιν ὑποσχεσίῃσι δολωθεὶς
καρπαλίμως ᾗ νηὶ διεξ ἁλὸς οἶδμα περήσας,

COD. LAUR. 437 |σίηι |κτόστε — |λησιν 438 συνφράσσ. *ut videtur* ὤσκεν 439 κῶ.ασ *c. ras.* 440 ἀνάγκηι 441 *Qu. VIII p. 2 av.* 442 τοῖα...παραιφ. *c. ras.* 443 |ῆισι τάκεν 446 ἐκσέθεν οὐλόμενάι *acc. in ο transfixo, in α eraso* — τεγόοι 447 |γεάτ' ἄλλ ἐπὶ 448 ἐπὶ π. κορύσσετο *corr.* |σσεο — |θεὶσ 449 μηδείηι *littera postrema in ras.* 450 |κῶι — |θρωι 452 ἦμοσ — |σωι — τῆνγε *corr.* τήνγε λίποντο 453 |σίηι — ῥαδιάνδ. 454 σφωϊτέρ...σ — ὁ δ' 456 |τὰρ ὁ' γ' |τηισιν |σίηισι 457 ἧι νηῖ δι' εξαλὸσ

COD. GUELF. 437 |σίη ν. — |λησιν 438 |μεν ὅ. — |ται ὥς 440 π̈ γάρ μ. |γκη 441 |σθαι 442 |μένη, θ. 443 |ῇσι τά 444 κτ' *l. s. scr. ma. sec.* 445 |ρως μ. |μα μ. στ. ἀνοῖσιν 446 |οι τε 447 ἄλγεα τ' ἄ. ἐπὶ — τετρήχασι 448 ἐπὶ — |σσεο δαίμων *ma. pr.* |θείς 449 |δείη φρεσσὶ στυγερὴν ἔμβαλ' ἄτην. 450 |κῶ — |θρω 451 ἄψυρτοσ. *ma. pr.* 452 |σω ἔ. τήν γ' 453 |σίη, τοί μ. 454 σφωϊτ. — ὃ δ' — ἦεν 455 δεγμένος 456 ὅ γ' — |θείς, 457 ἤ νηῖ δίεξ — |σας

KM. 438 ᾧ κεν *Köchlyus malebat.*

458 νύχθ' ὕπο λυγαίην ἱερῆς ἐπεβήσατο νήσου.
οἰόθι δ' ἀντικρὺ μετιὼν πειρήσατο μύθοις
εἷο κασιγνήτης, ἀταλὸς πάις οἷα χαράδρης
461 χειμερίης, ἣν οὐδὲ δι' αἰζηοὶ περόωσιν·
εἴ κε δόλον ξείνοισιν ἐπ' ἀνδράσι τεχνήσαιτο.
καὶ τὼ μὲν τὰ ἕκαστα συνήνεον ἀλλήλοισιν·
464 αὐτίκα δ' Αἰσονίδης πυκινοῦ ἐξᾶλτο λόχοιο,
γυμνὸν ἀνασχόμενος παλάμῃ ξίφος· αἶψα δὲ κούρη
ἔμπαλιν ὄμματ' ἔνεικε, καλυψαμένη ὀθόνῃσιν,
467 μὴ φόνον ἀθρήσειε κασιγνήτοιο τυπέντος.
τὸν δ' ὅγε, βουτύπος ὥστε μέγαν κερεαλκέα ταῦρον,
πλῆξεν ὀπιπεύσας νηοῦ σχεδόν, ὃν ποτ' ἔδειμαν
470 Ἀρτέμιδι Βρυγοὶ περιναιέται ἀντιπέρηθεν.
τοῦ ὅγ' ἐνι προδόμῳ γνὺξ ἤριπε· λοίσθια δ' ἥρως
θυμὸν ἀναπνείων χερσὶν μέλαν ἀμφοτέρῃσιν
473 αἷμα κατ' ὠτειλὴν ὑποΐσχετο· τῆς δὲ καλύπτρην
ἀργυφέην καὶ πέπλον ἀλευομένης ἐρύθηνεν.
ὀξὺ δὲ πανδαμάτωρ λοξῷ ἴδεν οἷον ἔρεξαν
476 ὄμματι νηλειὴς ὀλοφώιον ἔργον Ἐρινύς.

COD. LAUR. 458 ὑπὸ *acc. add. ma. sec.* — ἐπεβήσετο 459 οἰώθη δ' — πειρήσετο 460 παΐσ 461 οὐ δε δι' αιξ. 462 εἶκε — ἐπανδρ. 464 ἐπᾶλτο 465 |μηι ξ. αἶδὲ (ψα) *syll. supra scr. a ma. sec.* 466 |ματ ἔν. — |νηισιν 468 ὅ γε 469 ὀπηπ. *corr.* ὀπιπ. — |δὸν 471 ὅ γ' — ἥριπε — δ' ἡρ. 472 χερσὶ — |ρηισιν 474 ἀργυρέην 475 |ξῶι 476 |ϊον — ἐρην· *corr.* ἐριν.

COD. GUELF. 458 ὑπὸ — |σου· 459 μετιών, πειρήσαιτο 460 παΐσ 461 |ης. ἣν — |σιν 462 εἶκε — |το 463 τὼ, μὲν τὰ, ἕκ. συνήνεον 464 |νοῦ ἐπᾶλτο |χοιο 465 |μη 466 |κε κ. |νῃσι *gl.* ὀθόν.] τοῖς λεπτῆς ὑφάσμασι 468 τόν δ' ὅ γε β. — κεραελκέα 469 ὀπιπτεύσας — |δὸν ὅν 470 |θεν 471 τοῦ, ὅ γ' ἐνὶ |μω — λοίσθιά δ' 472 χερσὶ μ. 474 ἀργυρέην — |θηνεν. 475 |ξῶ 476 |ϊον — ἐριννύς.

GRAMM. 469 *resp. schol. Eur. Med.* 1334. 470 Βρυσοὶ *schol. Paris.*

EM. 459 πειρήσατο *rell. libri.* 464 ἐξᾶλτο *Brunckii coniectura.* 474 ἀργυφέην *H. Stephanus et fortassis duo vulgares ll.*

ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος,
τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων,
ἣ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι.
ὑγρὸν δ' ἐν γαίῃ κρύψεν νέκυν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
κείαται ὀστέα κεῖνα μετ' ἀνδράσιν Ἀψυρτεῦσιν.
οἳ δ' ἄμυδις πυρσοῖο σέλας προπάροιθεν ἰδόντες,
τό σφιν παρθενικὴ τέκμαρ μετιοῦσιν ἄειρεν,
Κολχίδος ἀγχόθι νηὸς ἑὴν παρα νῆα βάλοντο
ἥρωες· Κόλχον δ' ὄλεκον στόλον, ἠΰτε κίρκοι
φῦλα πελειάων, ἠὲ μέγα πῶυ λέοντες
ἀγρότεροι κλονέουσιν ἐνι σταθμοῖσι θορόντες.
οὐ δ' ἄρα τις κείνων θάνατον φύγε, πάντα δ' ὅμιλον
πῦρ ἅτε δηιόωντες ἐπέδραμον· ὀψὲ δ' Ἰήσων
ἤντησεν, μεμαὼς ἐπαμυνέμεν οὐ μάλ' ἀρωγῆς
δευομένοις· ἤδη δὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο.
ἔνθα δὲ ναυτιλίης πυκινὴν περι μετιάασκον
ἑζόμενοι βουλήν· ἐπι δέ σφισιν ἤλυθε κούρη
φραζομένοις· Πηλεὺς δὲ παροίτατος ἔκφατο μῦθον
„ἤδη νῦν κέλομαι νύκτωρ ἔτι νῆ' ἐπιβάντας
εἰρεσίῃ περάαν πλόον ἀντίον, ᾧ ἐπέχουσιν

COD. LAUR. 478 δ ἐξ 479 |τηισι 480 *Qu. VIII p. 3 adv.* εν γαίηι 482 δ ἄμ. 484 παρανῆα 485 ηῦτε 486 πῶϋ 488 οὐδ ἄρατισ — φύγε..πάντα (φύγεν ἄντα *visum fuisse*) 489 δηϊόωντ. 491 ἀμφαυτοῖο 492 πυκινῆσ πέρι 493 δέσφισιν 495 ἡδη 496 |σίηι — ὦι ἐπέχουσι

COD. GUELF. 477 |ντος *gl.* ἐξάργματα καὶ ἀπάργματα τὰ ὑπὸ τῶν τραγῳδῶν λεγόμενα μασχαλίσματα. ταῦτα δ' ἔστι τῶν φονευθέντων ἀκρωτηριάσματα. ἦν |γάρ τι νομικὸν τοῖς δολοφονήσασιν ἀφοσιῶσαι τὸν φόνον διὰ τοῦ δολοφονευθέντος ἀκρωτηριασμοῦ 478 τρίς δ' *litt.* ξ *in* ἀπέλ. *a ma. sec. in ras. latiore* |νου. τρίς δ' — |ντων 479 ἣ — |σθαι 480 ὑγρόν δ' — |κυν. ἔ. — περ *deest* 481 κεῖατ' ὀστέα κ. — |τεῦσιν 482 οἳ δ — ντες 483 |θενικην *ma. pr.* — ἄειρε 484 παρὰ 485 κόλχων δ' ὄλεκον |λον ἠΰτε |κοι, 486 φῦλα τε πελειάων. ἠὲ — |ϋ 487 ἐνὶ — |ντες 488 οὐδ' ἄ. τίς — |γε. π. 489 δηϊ. — ὀψέ δ' 490 |σεν μ. 492 πέρι 493 |λὴν· ἐπὶ 496 |σίη — |τίον ᾧ ἐπέχουσι

GRAMM. 477 ἐξάργμ. τέμνε θαν. *Suidas s. v.* μασχαλισθῆναι. 477, 478, 479 Ἥρ. — Ἣ θέμ. — ἱλάεσθαι *Et. M.* 118, 33. 481 *integer Et. M.* 184, 17.

δήιοι· ἠῶθεν γὰρ ἐσαθρήσαντας ἕκαστα
ἔλπομαι οὐχ ἕνα μῦθον, ὅτις προτέρωσε δίεσθαι
ἡμέας ὀτρυνέει, τοὺς πεισέμεν· οἷα δ' ἄνακτος
εὔνιδες, ἀργαλέῃσι διχοστασίαις κεδόωνται.
ῥηιδίη δέ κεν ἄμμι κεδασθέντων δίχα λαῶν,
ᾗ τ' εἴη μετέπειτα κατερχομένοισι κέλευθος."
ὥς ἔφατ'· ᾔνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰακίδαο.
ῥίμφα δὲ νῆ' ἐπιβάντες ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν
νωλεμές, ὄφρ' ἱερὴν Ἠλεκτρίδα νῆσον ἵκοντο,
ἀλλάων ὑπάτην, ποταμοῦ σχεδὸν Ἠριδανοῖο.
Κόλχοι δ' ὁππότ' ὄλεθρον ἐπεφράσθησαν ἄνακτος,
ἤτοι μὲν δίζεσθαι ἐπέχραον ἔνδοθι πάσης
Ἀργὼ καὶ Μινύας Κρονίης ἁλός. ἀλλ' ἀπέρυκεν
Ἥρη σμερδαλέῃσι κατ' αἰθέρος ἀστεροπῇσιν.
ὕστατον αὖ — δὴ γάρ τε Κυταιίδος ἤθεα γαίης

COD. LAUR. 497 δήϊοι — ἐπαθρήσαντεσ *corr.* |τασ 498 ὅ τισ .τοὺς. 499 ὀτρυνέει τὸν πεισ. *ma. pr.* |νεειντὸν *adi. litt. et supra scr. ma. sec.* 500 |λέηισι |στασίηισ 501 ῥηϊδ. 502 ἤδεἰη μετέπ. 503 ἔφαθ' ᾖν. 504 ἐπερρώο.ντ' (ἐπερρώσαντ' *visum fuisse*) |τηισιν 505 |μὲσ 509 ἁλὸ'σ. ἀλλ ἀπέρ. 510 |λέηισι — |πῆισιν 511 ὕστατον αὐτοὶ δ' αὖτε κυταιΐδ.

COD. GUELF. 497 |ϊοι — ἐπαθρήσαντες 498 |θον ὅ τι προτέρ. 499 ἡμᾶς ὀτρυνέει τοὺς, πεισ. 500 εὐνίδες, *corr. ma. sec.* εὔνιδ., ἀ. διχοστασίης σκεδίωνται. 501 ῥηϊδ. — |ῶν 502 ἦδ' εἴη μ. 503 ᾔνησαν — |δαο 504 ἐλάτῃσι 505 |μὲς· ὅ. 506 |την ποτ. — |νοῖο 507 |κτος 509 |λὸς. ἀ. 510 |πῇσιν 511 ὕστ. αὐτοὶ δ' αὖτε κυταιΐδ.

GRAMM. 511 δεῖ γάρ τε Κυταΐδος ἤθεα γαίης *Et. M.* 548, 57.

EM. 497 ἐσαθρ. *unus Paris.; probarunt Brunckius, Wernickius ad Tryphiod. p.* 148, *Köchlyus ad Quint. p.* 19. 502 *in scriptura cod. Guelf., quae vulgo editur,* μετέπειτα *non facile conciliari poterit cum* ἤδη νῦν *v.* 495. *sensus videtur esse 'ad persequendum non ullo modo' (Naekius ad Call. Hec. p.* 34; *sive praestat, 'uno imperio') 'etiamsi excitentur, impelli poterunt; sed disiuncti, ut sunt, manebunt. nobis ad perrumpendum, dum sunt, maturius quam posthac, cum ad concionem congressi fuerint.'* ῥᾴδιος *pro comparativo poni notum. Ap. B* 225. ᾗ τε *est Od. Π* 216. 511 *emendatio ab Etym. petita est, quae ex libris nostris periclitanda, aut ex uno Vaticano et Parisinis admittenda fuisset; qui v.* 513 *cum H. Stephano* ἔμπεδα δ' ἄλλυδ. *habere videntur.*

512 στύξαν, ἀτυζόμενοι χόλον ἄγριον Αἰήταο —
ἔμπεδον ἄλλυδις ἄλλοι ἐφορμηθέντες ἔνασθεν.
οἳ μὲν ἐπ' αὐτάων νήσων ἔβαν, ᾗσιν ἐπέσχον
515 ἥρωες, ναίουσι δ' ἐπώνυμοι Ἀψύρτοιο·
οἳ δ' ἄρ ἐπ' Ἰλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο,
τύμβος ἵν' Ἁρμονίης Κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν,
518 ἀνδράσιν Ἐγχελέεσσιν ἐφέστιοι· οἳ δ' ἐν ὄρεσσιν
ἐνναίουσιν, ἅ πέρ τε Κεραύνια κικλήσκονται
ἐκ τόθεν, ἐξότε τούςγε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ
521 νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι.
ἥρωες δ', ὅτε δή σφιν ἐείσατο νόστος ἀπήμων,
δή ῥα τότε προμολόντες ἐπι χθονὶ πείσματ' ἔδησαν
524 Ὑλλήων. νῆσοι γὰρ ἐπιπρούχοντο θαμειαὶ
ἀργαλέην πλώουσιν ὁδὸν μεσσηγὺς ἔχουσαι.
οὐ δέ σφιν, ὡς καὶ πρίν, ἀνάρσια μητιάασκον
527 Ὑλλῆες· πρὸς δ' αὐτοὶ ἐμηχανόωντο κέλευθον,
μισθὸν ἀειρόμενοι τρίποδα μέγαν Ἀπόλλωνος.
δοιοὺς γὰρ τρίποδας τηλοῦ πόρε Φοῖβος ἄγεσθαι
530 Αἰσονίδῃ περόωντι κατα χρέος, ὁππότε Πυθὼ
ἱρὴν πευσόμενος μετεκίαθε τῆσδ' ὑπερ αὐτῆς
ναυτιλίης· πέπρωτο δ', ὅπῃ χθονὸς ἱδρυνθεῖεν,

COD. LAUR. 512 τύξαν 513 ἀφορμ. *corr.* ἐφ.? ἔ.νασθ. *c. ras.* 514 οἱ — ἧισιν 515 δ' επ. 517 ἵν' αρμον. 518 δ ἐνόρεσσ. 519 *Qu. VIII p. 3 av.* ἅπέρ 520 ἐκτόθεν — τοῦσγε 523 δῆρατότε — ἐπὶ — πίσματ' (ει) *supra scr. a ma. sec.* 524 ὑλλείων (η) *s. scr. ma. sec.* — ἐπὶ προύχ. 526 δέσφιν...ώσ *c. ras.* — πρὶν 530 |δηι — καταχρ. — πυθοῖ 532 ὅπηι ἴθρυθεῖεν

COD. GUELF. 512 |ξαν ἀτ. — |ταο 513 |δον ἅλλυδις — |σθεν 514 οἱ μὲν — |βαν ἧσ. 515 ναίουσί δ' 516 οἵ δ' — |μοῖο 517 τε, πύρ ἔδειμαν 518 οἵ δ' *gl.* ἐγγέλη χώρα ἰλλυρίας 519 |σιν ἅπερ 520 ἔκτοθεν, ἐξὅτε τούς γε — |νοί 522 δ' ὅτε 523 χθονὶ, π. 524 |ων ν. γ. ἐπιπροῦχ. |αί *gl.* ὑλλεῖς ἔθνος καλ... ἀπὸ τοῦ ὕλλου βασιλ. αὐτῶν υἱὸς μελίττης καὶ ἡρακλέους 525 πώουσιν (λ) 526 οὐδέ σφιν ὡς κ. πρὶν ἀ. |σκον, 527 |θον 528 |νος 530 |δη — κατὰ |ος ὁ. |θώ 531 ἱερὴν — ὑπὲρ 532 πέπρωτό δ', ὅπη

GRAMM. 518 Ἀνδρ. Ἐ. ἐφέστιοι *Et. M.* 312, 54. 524 Ὑλήων γενικὴ πληθυντικῶν παρὰ Ἀπολλωνίῳ *Et. M.* 776, 38.

533 μήποτε τὴν δηίοισιν ἀναστήσεσθαι ἰοῦσιν.
τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν κείνῃ ὅδε κεύθεται αἴῃ
ἀμφὶ πόλιν Ἀγανὴν Ὑλληίδα, πολλὸν ἔνερθεν
536 οὔδεος, ὥς κεν ἄφαντος ἀεὶ μερόπεσσι πέλοιτο.
οὐ μὲν ἔτι ζώοντα καταυτόθι τέτμον ἄνακτα
Ὕλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆι
539 δήμῳ Φαιήκων. ὃ γὰρ οἰκία Ναυσιθόοιο
Μάκρίν τ' εἰσαφίκανε, Διωνύσοιο τιθήνην,
νιψόμενος παίδων ὀλοὸν φόνον· ἔνθ' ὅγε κούρην
542 Αἰγαίου ἐδάμασσεν ἐρασσάμενος ποταμοῖο,
νηιάδα Μελίτην· ἣ δὲ σθεναρὸν τέκεν Ὕλλον.
546 οὐ δ' ἄρ ὅγ' ἡβήσας αὐτῇ ἐνι ἔλδετο νήσῳ
ναίειν, κοιρανέοντος ὑπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο·
βῆ δ' ἅλα δὲ Κρονίην, αὐτόχθονα λαὸν ἀγείρας
549 Φαιήκων· συν γάρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον
ἥρως Ναυσίθοος· τόθι δ' εἵσατο, καί μιν ἔπεφνον

COD. LAUR. 533 δηΐοισ. 534 |νηι — αἴηι 535 ἀμφὶ — |ΐδα 538 |κλῆϊ 539 |μωι 540 μάκριντ'. *Huic versui appositum in marg.* β', *sequitur, qui* α' *signatur, hic*, τυτθοσ ἐὼν ποτ' ἔναιεν. αὐτὰρ λίπενῆσον ἔπειτα, *tum* 541 *ascripto* γ' 541 ὅ γε 542 ἐρασσα..μενοσ *c. ras.* 543 νηϊάδα — ἡ 546 δ' ἀρ ὅγ' ἡβ. *corr. ma. sec.* ἡβ. αὐτῆι ἐνεέλδετο |σωι 547 ἐπ' — *in marg.* ὀφρυωμένωσ 548 ἅλαδὲ 549 συνγάρ 550 δ' εισατο

COD. GUELF. 533 μή ποτε τὴν, δηΐ. — ἰοῦσι 534 κείνη ὅγε κ. αἴη 535 ἀμφὶ — |ΐδα 536 |ος· ὥς — |το 538 |λον. ὃν — |ϊ 539 |μω φ. *Post h. v. seq. in ordine* τυτθὸς ἐών ποτ' ἔναιεν· ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα 540 μάκριν τ' |νε διώνύσ. |νην 541 ὅ γε 542 |μοῖο 543 νηΐδα μελ.· ἡ δὲ — |λον· 546 οὐδ' — |σας ἐνεέλδετο νήσω αὐτῆ *vox postrema postm. add. ma. pr.* 547 |ειν. κοιρ. — |οιο 548 ἅλαδὲ |ην αὐτ. 549 σὺν 550 αυ *in* ναυσ. *in ras.* |ος τόθι δ' εἴσατο καὶ

EM. 535 πόλιν μεγάλην *suadebat Köchlyus. nomen proprium ex quindecim illis urbibus, quas Scymnus 407 Mein. commemorat, aut adesse, aut latere videtur. accentum attingere nolui; potuit manere ut in* Ἀγαθῇ *urbe apud Stephanum; praesertim si forte eadem utraque urbs sit, quae in incredibili illa confusione nefaria vix fuerit suspicio. in producta* λιν *syllaba non erat, cur quis offenderet; vid. modo v. 526, Α 577, Δ 1229.* 543 *versum spurium iudicavit v. cl. Bernhardyus hist. litt. gr. II p. 237.* 546 ἐνι ἔλδετο *correxerunt I. F. Facius et Hermannus.* ἐν ἐέλδετο *codd. aliquot, Well., Lehrs., cum vitio metrico.*

551 Μέντορες, ἀγραύλοισιν ἀλεξόμενον περὶ βουσίν.
ἀλλά, θεαί, πῶς τῆσδε παρ' ἐξ ἁλὸς ἀμφί τε γαῖαν
Αὐσονίην νήσους τε Λιγυστίδας, αἳ καλέονται
554 Στοιχάδες, Ἀργῴης περιώσια σήματα νηὸς
νημερτὲς πέφαται; τίς ἀπόπροθι τόσσον ἀνάγκη
καὶ χρειὼ σφ' ἐκόμιζε; τίνες σφεας ἤγαγον αὖραι;
557 αὐτόν που μεγαλωστὶ δεδουπότος Ἀψύρτοιο
Ζῆνα, θεῶν βασιλῆα, χόλος λάβεν, οἷον ἔρεξαν·
Αἰαίης δ' ὀλοὸν τεκμήρατο δήνεσι Κίρκης
560 αἷμ' ἀπονιψαμένους, πρό τε μυρία πημανθέντας,
νοστήσειν. τὸ μὲν οὔτις ἀριστήων ἐνόησεν·
ἀλλ' ἔθεον γαίης Ὑλληίδος ἐξανιόντες
563 τηλόθι· τὰς δ' ἀπέλειπον, ὅσαι Κόλχοισι πάροιθεν
ἑξείης πλήθοντο Λιβυρνίδες εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Ἰσσά τε Δυσκέλαδός τε καὶ ἱμερτὴ Πιτύεια.
566 αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ τῇσι παραὶ Κέρκυραν ἵκοντο,
ἔνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νάσσατο κούρην,
ἠύκομον Κέρκυραν, ἑκὰς Φλιουντίδος αἴης,
569 ἁρπάξας ὑπ' ἔρωτι· μελαινομένην δέ μιν ἄνδρες
ναυτίλοι ἐκ πόντοιο κελαινῇ πάντοθεν ὕλῃ
δερκόμενοι Κέρκυραν ἐπικλείουσι Μέλαιναν.

COD. LAUR. 551 ἀ(λ)εξόμ. περὶ 552 ἀλλὰ θεαὶ — παρὲξ 553 |σουστε 554 ἀργω.ησ *c. ras.* 556 σφ' εκόμ. τίνεσ σφέας — αὖραι 557 αὐτόνπου — α.ψύρτ. (αιψύρτ. *fuit*) 559 *Qu. VIII p. 4 adv. litt.* ι *in* δήνεσι *in ras.* 560 αἷμ ἀπ. — *acc. in* πρό *erasus* τεμυρ. 562 ἀλλέθεον — |ῖδοσ 563 ἀπέλιπον ὅσοι λιγυρνίδες
564 λιγυστίδεσ *supra scr.* α *ma. sec.* 565 ἰσσάτε |δόστε καὶ ὁμερτὴ.. *corr.* ἱμερτὴ..πιτ. 566 αὐτὰρ ἔπειτ' *poster. acc. del.* ἐπὶ τῆισι παραὶ 568 ἠΰκ. 570 ἐκπόντ. |νῆι — |λῃι

COD. GUELF. 551 |ρες ἀ. — περὶ 552 ἀλλὰ θεαὶ π. τ. παρὲξ 553 |δας αἳ 554 |γώης 555 ; *a ma. sec.* 556 σφ' ἐκόμισσε· τίνες *ma. pr.*, |μισσε; τινάς *ma. sec.* |ραι *ma. pr.*, |ραι; *ma. sec.* 558 |να. θ. |α χ. |βεν ο. 559 αἰήτησ δ' ὀλ. 560 |νους π. — |ντας 561 τὸ, μὲν οὔ τις 562 |ῖδος 563 τάς δ' |πον ὅσοι 564 λιγύρνίδες *priore accentu deleto* — |σοι 565 *gl.* ἀκρωτήριον τῆς λαμψάκου. καὶ πιτύεια πρότερον αὐτὴ ἡ λάμψακος 566 ἐπὶ τ. παραὶ — |ντο 567 ἀσσωπίδα — |ρην 568 ἠΰκ. |ραν ἑ. — |ης 570 |νῆ — |λη

EM. 564 Λιβυρν. *scholia Flor. et libri vulgares plerique servasse videntur; H. Stephanus edidit.*

572 τῇ δ' ἔπι καὶ Μελίτην, λιαρῷ περιγηθέες οὔρῳ,
αἰπεινήν τε Κερωσσόν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἐοῦσαν
Νυμφαίην παράμειβον, ἵνα κρείουσα Καλυψὼ
575 Ἀτλαντὶς ναίεσκε· τὰ δ' ἠεροειδέα λεύσσειν
οὔρεα δοιάζοντο Κεραύνια. καὶ τότε βουλὰς
ἀμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσαθ' Ἥρη.
578 μηδομένη δ' ἄνυσιν τοῖο πλόου, ὦρσεν ἀέλλας
ἀντικρύ, ταῖς αὖτις ἀναρπάγδην φορέοντο
νήσου ἔπι κραναῆς Ἠλεκτρίδος. αὐτίκα δ' ἄφνω
581 ἴαχεν ἀνδρομέῃ ἐνοπῇ μεσσηγὺ θεόντων
αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
584 τοὺς δ' ὀλοὸν μεσσηγὺ δέος λάβεν εἰσαΐοντας
φθογγήν τε Ζηνός τε βαρὺν χόλον. οὐ γὰρ ἀλύξειν
ἔννεπεν οὔτε πόρους δολιχῆς ἁλός, οὔτε θυέλλας
587 ἀργαλέας, ὅτε μὴ Κίρκη φόνον Ἀψύρτοιο
νηλέα νίψειεν· Πολυδεύκεα δ' εὐχετάασθαι
Κάστορά τ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἤνωγε κελεύθους
590 Αὐσονίης ἔμπροσθε πορεῖν ἁλός, ᾗ ἔνι Κίρκην
δήουσιν, Πέρσης τε καὶ Ἠελίοιο θύγατρα.

COD. LAUR. 572 τῆι δ' επὶ — |ρῶι (ι *a ma. sec.*) — |ρωι 573 |νήντε |σσὸν 575 |δέα..λευσσειν *c. ras. litt. s. scr. a ma. sec.* 576 |ζοντο..κερ. *c. ras.* 577 |νόστε 578 δ ἄνυσ. *ex* τοῖο *ma. sec. factum* τοίου 579 |κρὺ ταῖσ αυτισ *supra scr. ma. sec.* τοὶ δ' αὖτις. 580 ἔπικραν. — δ ἄφνω 581 |μέηι |πῆι 582 τό ῥῥ *litt. postrema a ma. sec.* ἀναμέσσ. 586 οὔτεπόρ. — |λὸσ 588 |λέα νίψε πολυδ. *corr. ma. sec.* νίψειε πολ. δ' ευχετ. 589 |ρά θ' ἀθ. 590 |λὸσ ἥι.. *c. ras.* 591 πέρρηστε *s. scr. ma. sec.*

COD. GUELF. 572 τῆ δ' ἔπι, καὶ |την |ρῶ — |ρω 573 |σσὸν. ὕ. 574 |βαν. ἵ. — |ψώ 575 τά δ' 576 |λάς 577 *verba* μέγ. χόλ. *desunt a ma. pr.* βαρὺν χόλον *in marg. a ma. sec.* — |ρη 578 |σιν τοίου πλ. 579 |κρὺ. τοί δ' αὖτις 580 ἔπι κρ. ἠλεκτριάδος. α. 581 |μέη |πῆ 582 |ρυ τόρῥ' ἀνὰ 584 τούς δ' 586 |πεν. ο. — |λὸς ο. 587 |ας. ὅ. 588 νίψειε πολυδεύκεα 590 |ης ἔντοσθε π. |λὸς, ἥ 591 |σιν π. τ. κ. ἠελίου θύγ.

EM. 586 πόρους *non debuit mutari*; *Odyss.* Ψ 328 Μ 216. 588 νίψειεν *libri vulgares.*

592 ὣς Ἀργὼ ἰάχησεν ὑπο κνέφας· οἳ δ' ἀνόρουσαν
Τυνδαρίδαι, καὶ χεῖρας ἀνέσχεθον ἀθανάτοισιν
εὐχόμενοι τὰ ἕκαστα· κατηφείη δ' ἔχεν ἄλλους
595 ἥρωας Μινύας. ἣ δ' ἔσσυτο πολλὸν ἐπιπρὸ
λαίφεσιν, ἐς δ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο·
ἔνθά ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς προς στέρνα κεραυνῷ
598 ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος Ἠελίοιο
λίμνης ἐς προχοὰς πολυβενθέος· ἣ δ' ἔτι νῦν περ
τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακηκίει ἀτμόν.
601 οὐ δέ τις ὕδωρ κεῖνο δια πτερὰ κοῦφα τανύσσας
οἰωνὸς δύναται βαλέειν ὕπερ· ἀλλὰ μεσηγὺς
φλογμῷ ἐπιθρώσκει πεποτημένος. ἀμφὶ δὲ κοῦραι
604 Ἡλιάδες ταναῇσιν ἐελμέναι αἰγείροισιν
μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον· ἐκ δὲ φαεινὰς
ἠλέκτρου λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε,
607 αἵ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἔπι τερσαίνονται·
εὖτ' ἂν δὲ κλύζῃσι κελαινῆς οἴδματα λίμνης
ἠιόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο,

COD. LAUR. 592 ἀρ.γὼ *c. ras.* — ὑποκν. — δ ἀνόρ. 594 δ ἔχεν 595 ἡ δ' 596 ἐσδ' ἐβ. 597 πρὸσ — |νῶι 598 *Qu. VIII p. 4 av.* 599 ἐσπροχ. πολυανθέοσ ἡ δ' 600 βαρ. ανεκήκιεν ἀ.τμόν *c. ras.* 601 δέτισ — διαπτερὰ 602 ἄλλα μεσσηγὺσ 603 |γμῶι |θρώισκει — ἀμφι δε 604 ταναῇισιν ἐφήμεναι
ἀείμεναι αἰγ. *supra scr. a ma. sec.* 605 ἐκδε 607 αἱ — |λίωι
608 εὖτ ἂν — κλύζῃισι *supra scr. ma. sec.* κελ. ὕδατα λ. 609 ἠϊόν. |ῇι

COD. GUELF. 592 *mai. pr. litt.* ὑπὸ(?) — οἳ δ' 593 |δαι κ. 594 τὰ, ἕκ. 595 ἥ δ' ἔσυτο π. ἐπὶπρό 596 |σιν ἐς 597 πρὸς — |νῷ 599 |ος· ἠδ' ἔτι 600 |νοιο, β. 601 οὐδέ — διὰ 602 |γύς 603 |γμῷ 604 |σιν ἐφήμεναι αἱ *ma. pr.* γείροισι *adi. ma. sec.* 605 μελέαι |ον ἐκ δ. |νάς 606 |τρου βλιβάδας — |ζε 607 αἵ — |λίω — ἐπι 608 κλύζωσί 609 ἠϊόνος πνοιῇ — ἀνέμοιο;

GRAMM. 608 οἴδματα, ἐπάρματα φυσήματα *Et. M.* 617, 12.

EM. 599 πολυχανδέος *coniciebat Gerhardus ex Nonni loco, quem non invenio. sed Guelf. et Laur.* 16 *teste Zieglero Obss. p.* 6 *verum servarunt. Guelf. solus, ut videtur, versu sequenti.* 604 ἐελμέναι *egregia est E. Gerhardi emendatio. de reliquis libris, in accentibus maxime, nihil satis explorati. Laur.* 16 *tamen cum Guelf. consentit.*

δὴ τότ' ἐς Ἠριδανὸν προκυλίνδεται ἀθρόα πάντα
κυμαίνοντι ῥόῳ. Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο,
ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο
ἐμφέρεται δίναις, ἅ τε μυρία χεῦε πάροιθεν,
ἦμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν ἐκ πατρὸς ἐνιπῆς,
χωόμενος περὶ παιδί, τὸν ἐν λιπαρῇ Λακερείῃ
δῖα Κορωνὶς ἔτικτεν ἐπὶ προχοαῖς Ἀμύροιο.
καὶ τὰ μὲν ὣς κείνοισι μετ' ἀνδράσι κεκλήισται.
τοὺς δ' οὔτε βρώμης ᾕρει πόθος, οὐ δὲ ποτοῖο,
οὔτ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος. ἀλλ' ἄρα τοίγε
ἤματα μὲν στρεύγοντο περιβληχρὸν βαρύθοντες
ὀδμῇ λευγαλέῃ, τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον
τυφομένου Φαέθοντος ἐπιρροαὶ Ἠριδανοῖο·
νύκτας δ' αὖ γόον ὀξὺν ὀδυρομένων ἐσάκουον
Ἡλιάδων λιγέως· τὰ δὲ δάκρυα μυρομένῃσιν
οἷον ἐλαιηραὶ στάγες ὕδασιν ἐμφορέοντο.
ἐκ δὲ τόθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσαπέβησαν,
ὅστ' εἰς Ἠριδανὸν μετανίσσεται· ἄμμιγα δ' ὕδωρ
ἐν ξυνοχῇ βέβρυχε κυκώμενον. αὐτὰρ ὃ γαίης
ἐκ μυχάτης, ἵνα τ' εἰσὶ πύλαι καὶ ἐδέθλια Νυκτός,

COD. LAUR. 610 ἐσηριδ. 611 ῥόωι — δ ἐπι 613 ἅ τε 614 γ *in* γένοσ *in ras.* 615 ἐκπατρ. 616 περὶ |δὶ — |ρῆι |ρείηι 617 δῖακρ̊ωνὶσ — ἐπὶ προχοῆσ ἀμύν̇ρ̇οιο *litt. s. scr. ma. sec.* 618 μετανδρ. |ῖσται 619 ἤιρει — δεποτ. 620 οὔτ ἐπὶ — ἀλλ ἄρα 621 ἤματα — περι βλῆρὸν (χ) *litt. s. scr. ma. sec.* 622 |μῆι |λέηι — ρ ἄ. 624 νύκτάσ *posterior acc. del.* 625 |μένηισιν 627 ἐκδετόθ. 628 ὅντ' *corr.* ὅστ' — |δανὸν *postrema litt. in ras.* μετανείσεται 629 |χῆι βέβρυχενυκώμ. *corr.* |χεκυκ. 630 ἐκμυχ. — |κτὸσ

COD. GUELF. 611 ῥόω. κελτοί δ' ἐπι — |ντο; 612 ἄρ' ἀπ. — |δαο, 613 |ναις ἅτε — |θεν 614 |νεν 615 |πῆς 616 περὶ παιδὶ. τὸν ἐν |ρῆ λακερδείη (?) 617 α *in* δῖα *in ras.* — |χοῆς |ροιο 618 τὰ, μέν — |ῖσται 619 τῆς δ' οὔτε — ἤρει πόρος, οὔτε |τοῖο 620 |νας τέρπε(ν)νόος. ἀλλ' 621 *gl.* περιβλ.] ὑπὲρ δύναμιν 622 |μῆ |λέη. τὴν ῥ ἀσχ. *ma. pr.* 623 |νοῖο 625 |μένησι 626 |ντο 627 ῥόον εἰσεπέρησαν 629 |χῆ 630 |της ἵ. — πυλοι *ma. pr.* — |κτός

GRAMM. 627, 628 καὶ Ῥοδ. βαθ. πόρον εἰςεπέρησαν, ὅστις ἐς Ἠριδανὸν τετάνυσται, ἄμμιγα δ' ὕδωρ *schol. Dionys. Perieg.* 289.

631 ἔνθεν ἀπορνύμενος τῇ μέν τ' ἐπερεύγεται ἀκτὰς
Ὠκεανοῦ, τῇ δ' αὖτε μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει,
τῇ δ' ἐπι Σαρδόνιον πέλαγος καὶ ἀπείρονα κόλπον
634 ἑπτὰ δια στομάτων ἵει ῥόον. ἐκ δ' ἄρα τοῖο
λίμνας εἰσέλασαν δυςχείμονας, αἵτ' ἀνα Κελτῶν
ἤπειρον πέπτανται ἀθέσφατον· ἔνθά κεν οἵγε
637 ἄτῃ ἀεικελίῃ πέλασαν. φέρε γάρ τις ἀπορρὼξ
κόλπον ἐς Ὠκεανοῖο, τὸν οὐ προδαέντες ἔμελλον
εἰςβαλέειν, τόθεν οὔ κεν ὑπότροποι ἐξεσάωθεν.
640 ἀλλ' Ἥρη σκοπέλοιο καθ' Ἑρκυνίου ἰάχησεν
οὐρανόθεν προθοροῦσα· φόβῳ δ' ἐτίναχθεν ἀυτῆς
πάντες ὁμῶς· δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ.
643 ἂψ δὲ παλιντροπόωντο θεᾶς ὕπο, καί ῥ' ἐνόησαν
τὴν οἶμον, τῇ πέρ τε καὶ ἔπλετο νόστος ἰοῦσιν.
δηναιοὶ δ' ἀκτὰς ἁλιμυρέας εἰσαφίκοντο
646 Ἥρης ἐννεσίῃσι, δι' ἔθνεα μυρία Κελτῶν
καὶ Λιγύων περόωντες ἀδήιοι. ἀμφὶ γὰρ αἰνὴν

COD. LAUR. 631 τῆι μέντ' 632 αὖτε με...νίην ma. pr., unde
.πόντον.
a sec. factum μετιο.νίην 633 τῆι δ' επι — |ρρνα κόλπον supra scr. ma. sec. 634 δ ἄρα 635 εἰσἒλ.? — αἵ τ' ἀνὰ acc. postremus a ma. sec. 636 οἵ γε 637 Qu. VIII p. 5 adv. |τηι |λίηι — ἀπορὼξ ma. pr. ἀπορρ. ma. sec. 640 ἀλληρη accent. add. ma. sec. σκοπελοῖο ma. pr., σκοπέλοιο ma. sec. καθερκυν.
641 |βωι δ' ετίναχθεν ἀΰτῆι 642 γὰρ ἐπεὶ corr. ἐπὶ — litterae αχ in ἔβραχεν in ras. 643 ρ' ἐν. 644 τὴν οἶμον ma. pr., unde ma. sec. factum τήνδ' οἶμ. τῆι · 645 ἁλμυρέασ ma. pr., ἁλιμ. a ma. sec. 646 |σίηισι 647 |ϊοι ἀμφι

COD. GUELF. 631 τῆ μεν τ' — |κτάς 632 |νοῦ. τῆ δ' — |λει. 633 τῆ — |να πόντον 634 |των ἵεἰς ῥ. 635 λίμν. cum apice pro nom. proprio — ἀνὰ 636 οἵ γε 637 |τη |λίη ἐπέλασαν. φ. — |ρώξ 638 |νοῖο· τὸν, οὐ 639 |ειν. τ. — |θεν 640 ἑρκηνίου gl. ἑρκύνιος δρυμὸς ὁ τῆς ἰταλίας ἐνδότατος. διὰ τὸ εὑρεῖν ἐν αὐτῷ χοῖρον ὑπὸ κυνὸς ἐσθιόμενον. ὅθεν τὸν μὲν δρυμὸν ἕρκος φασι, τὸν δὲ κύνα κύνιν καὶ ἐν συῒ (θ supra scr.) ἕρκυνος καὶ ἑρκύνιος 641 |βω — ἀΰτ. 643 δὲ παλιντρωπῶντο θ. 644 τήνδ' οἶμον τῆ π. — ἰοῦσι. 645 δηναιοί δ' 646 |σίῃσι δι' 647 |ϊοι. — |νήν

GRAMM. 640 integ. ap. schol. Dion. Per. 286. Ἀπολλώνιος ἐν δ' Ἀργοναυτικῶν, σκοπέλοιο καθ' Ερκυνίου ἴσχυσε Et. M. 375, 35.

648 ἠέρα χεῦε θεὰ πάντ' ἤματα νισσομένοισιν.
μεσσότατον δ' ἄρα τοίγε δια στόμα νηὶ βαλόντες
Στοιχάδας εἰσαπέβαν νήσους σόοι εἵνεκα κούρων
651 Ζηνός· ὃ δὴ βωμοί τε καὶ ἱερὰ τοῖσι τέτυκται
ἔμπεδον. οὐ δ' οἶον κείνης ἐπίκουροι ἕποντο
ναυτιλίης, Ζεὺς δέ σφι καὶ ὀψιγόνων πόρε νῆας.
654 Στοιχάδας αὖτε λιπόντες ἐς Αἰθαλίην ἐπέρησαν
νῆσον, ἵνα ψηφῖσιν ἀπωμόρξαντο καμόντες
ἱδρῶ ἅλις· χροιῇ δὲ κατ' αἰγιαλοῖο κέχυνται
657 εἴκελαι. ἐν δὲ σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων·
ἐν δὲ λιμὴν Ἀργῷος ἐπωνυμίην πεφάτισται.
καρπαλίμως δ' ἐνθένδε διεξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο
660 Αὐσονίης ἀκτὰς Τυρσηνίδας εἰσορόωντες·
ἷξον δ' Αἰαίης λιμένα κλυτόν· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
πείσματ' ἐπ' ἠιόνων σχεδόθεν βάλον. ἔνθα δὲ Κίρκην
663 εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν·
τοῖον γὰρ νυχίοισιν ὀνείρασιν ἐπτοίητο.

COD. LAUR. 648 πάνθ' ἤματα *ma. pr., unde ma. sec.* πανθ' (τ' s. scr.) ἤματα νεισομ. 649 μεσότατ. — τοί γε διὰ — νηῖ 650 στυχάδασ (οι s. scr.) *s. scr. ma. sec.* εἰσαπέβ..αν 652 οὐδ' 653 δέσφι 656 χροιὴ *corr. ma. sec.* χροιῆι — αιγ. κέχυται (ν s. scr.) *litt. s. scr. ma. sec.* 657 ἴκελοι — δε — τεύχεα (.τρύχεα. s. scr.) *s. scr. ma. sec.* 658 ἐῦ δὲ *corr.* ἐν δὲ — |γῶιοσ 659 ενδένδε (θ s. scr.) δι' εξ αλὸσ 660 εἰσόρ. 661 ἐκδ ἄρα 662 επ' ἠϊόν. — ἔνθαδε

COD. GUELF. 648 νεισομένοισι 649 |ῑ 651 |νὸς· 652 οὐδ' — ἐπίουροι 653 |λίης ξ. 655 |σον. ἵνα ψηφίσιν 656 |ῆ 657 ἴκελοι· ἐν — |νων 658 δε λ. |γῶος — |σται 659 διὲξ — |ντο 661 |τὸν· — |ός *gl.* αἰαίη νῆσος τῆς κίρκης ἡ πλησίον τοῦ ἅδου οὖσα λέγεται δὲ ἀπὸ τῶν στεναγμῶν 662 πείσματα ἠϊόν. — βάλον *deest* 663 |ρη περιφαιδρύνουσαν· 664 |ητο

GRAMM. 661 Αἰήτης ὅρμος καὶ λιμὴν ἐν Κιρκαίῳ — ἔστιν δὲ ταῦτα καὶ παρὰ Ἀπολλωνίῳ τῷ Ῥοδίῳ — *schol. Par. Bachmanni ad Lycophr.* 1274.

EM. 652 ἐπίουροι *etiam Laur.* 16, *quod probabant Stephanus et Ruhnkenius.* 657 εἴκελαι *correxit Brunckius.* εἴκελοι *libri quidam et Stephanus. Hermannum Zieglerus refert temptasse* εἴκελαι. ἢ δὲ σόλοι — ἔνθα λιμὴν Ἀργ. — τρύχεα *etiam Laur.* 16.

αἵματί οἱ θάλαμοί τε καὶ ἕρκεα πάντα δόμοιο
μύρεσθαι δόκεον· φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν,
οἷσι πάρος ξείνους θέλγ' ἀνέρας, ὅστις ἵκοιτο·
τὴν δ' αὐτὴ φονίῳ σβέσεν αἵματι πορφύρουσαν,
χερσὶν ἀφυσσαμένη· λῆξεν δ' ὀλοοῖο φόβοιο.
τῷ καὶ ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης
ἐγρομένη πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκεν.
θῆρες δ' οὐ θήρεσσιν ἐοικότες ὠμηστῇσιν,
οὐ δὲ μὲν οὐδ' ἄνδρεσσιν ὁμὸν δέμας, ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλων
συμμιγέες μελέων, κίον ἀθρόοι, ἠύτε μῆλα
ἐκ σταθμῶν ἅλις εἶσιν ὀπηδεύοντα νομῆι.
τοίους καὶ προτέρης ἐξ ἰλύος ἐβλάστησεν
χθὼν αὐτὴ μικτοῖσιν ἀρηρεμένους μελέεσσιν,
οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα,
οὐ δέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἠελίοιο
ἰκμάδας αἰνυμένη· τὰ δ' ἐπι στίχας ἤγαγεν αἰὼν
συγκρίνας. τὼς οἵγε φυὴν ἀίδηλοι ἕποντο.
ἥρωας δ' ἕλε θάμβος ἀπείριτον· αἶψα δ' ἕκαστος
Κίρκης εἴς τε φυὴν εἴς τ' ὄμματα παπταίνοντες
ῥεῖα κασιγνήτην φάσαν ἔμμεναι Αἰήταο.
ἣ δ' ὅτε δὴ νυχίων ἄπο δείματα πέμψεν ὀνείρων,

COD. LAUR. 666 ἀθρ. πάντα? corr. ma. pr. φάρμακ' 668 αὐτῆι corr. |τὴ |νίωι 670 τῷ 671 |μουστε — |νεσκε 673 οὐ δε — οὐ δ' — δ' ἐπ' (ἀ supra scr.) supra scr. ma. sec. 674 ἠῦτε 675 |μῆϊ 676 προτέρησ (ου s. scr.) s. scr. ma. sec. 677 ἀρηραμένη (ους s. scr.) s. scr. ma. sec. 678 Qu. VIII p. 5 av. |λέωι 679 οὐδέπω 680 ἐπιστίχ. ήγαγεν 681 οἵ γε — ἀΐδ. 682 δ' ἑλε 683 εἴστε — εἶστ' 685 ἡ δ'

COD. GUELF. 666 φλόξ δ' — ἔδαπτε 667 |ρας. ὅ. |το 668 τήν δ' — |νίω — πορφύρουσα 669 |νη λ. 670 τῶ, καὶ — ἠοῦς, (ma. pr.?) ν. 671 |δρύνεσκὲ. 672 |στῆσιν 673 οὐδὲ — |σσιν ὅλον δέμας ἄ. δ' ἀπ' ἄ. 674 |ων κ. — ἠῦτε 675 |ϊ. 676 καὶ προτέρους ἐξ — |στησε 677 |σσιν 678 |λέω — |σα 679 οὐδέ — |οιο βουλῆς τ. 680 τά δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγ αἰών 681 οἵ γε — ἀΐδ. 682 ἥρωάς δ' 685 ἥ δ' — |τα πέμπεν |ρων

GRAMM. 675 μῆλα ὀπηδεύοντα νομῆϊ, Ἀπολλώνιος Et. M. 627, 23.

EM. 668 πορφύρουσαν explicatione eget aut emendatione commoda.

686 *αὐτίκ' ἔπειτ' ἄψορρον ἀπέστιχε· τοὺς δ' ἅμ' ἕπεσθαι,*
χειρὶ καταρρέξασα, δολοφροσύνῃσιν ἄνωγεν.
ἔνθ' ἤτοι πληθὺς μὲν ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο
689 *μίμνεν ἀπηλεγέως· ὃ δ' ἐρύσσατο Κολχίδα κούρην.*
ἄμφω δ' ἑσπέσθην αὐτὴν ὁδόν, ἕςτ' ἀφίκοντο
Κίρκης ἐς μέγαρον· τοὺς δ' ἐν λιπαροῖσι κέλευεν
692 *ἥγε θρόνοις ἕζεσθαι, ἀμηχανέουσα κιόντων.*
τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑστίῃ ἀΐξαντε
ἵζανον, ἥτε δίκη λυγροῖς ἱκέτῃσι τέτυκται,
695 *ἣ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραις θεμένη χείρεσσι μέτωπα,*
αὐτὰρ ὃ κωπῆεν μέγα φάσγανον ἐν χθονὶ πήξας,

COD. LAUR. 686 *αὐτίκ ἔπειτ' — δ' ἁμ'* 687 *|σύνησιν* 688 *ἔνθήτοι* 689 *δ ἐρ.* 690 *ὁδὸν* 691 *ἐσμέγ. — ἐνλιπ.* 692 *ἥ γε* 693 *τὼ δ ἄνεῳ — ἐφεστίῃι ἀΐξ. In fine versus signum quoddam: proxime sequuntur vv. 724 ad 753 usque, cui alterum signum appictum: deinde vv. 694 ad 723, ubi rursus aliud; tum reliqua a v. 754. signa repetuntur ad vv. 694, 754, 724. ascriptum ad v. 693 ita: κατὰ λήθην συνέβη γραφῆναι οὕτωσ. δεῖ γὰρ ἀπὸ τοῦ τέλουσ τούτου τοῦ στίχου ζητεῖν ἐν τῷ ἔμπροσθεν καταβατῷ τὴν ἀκολουθίαν, ὅπου τὸ σημεῖον. ἡ δὲ τοῦ ζητουμένου στίχου ἀρχὴ οὕτωσ ἵζανον ἥτε δίκη. ἐνάπτειν γὰρ δεῖ οὕτωσ τὼ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφ' εστίῃι ἀΐξαντε ἵζανον ἥτε δίκη λυγροῖσ ἱκέτησι τέτυκται. διελθὼν δὲ μέχρι τοῦδε τοῦ στίχου. αὕτωσ ἱδρυνθησαν ἐφέστιοι ἦ γὰρ ὀνείρων. ἀναπόδισον αὖτισ ἐν τῷ εαθέντι καὶ σύναψον οὕτωσ ἣ γὰρ ὀνείρων μνῆστισ ἀεικελίη δύνασ φρενασ ορμαινουσα εἶτα πάλιν διελθὼν μέχρι τοῦ οὐδ' αλοχον κρονιδαο διοσ λαθον τουτον τον στιχον συναψον τοισ εμπροσθεν διαβασ τουσ εφεξησ κειμενουσ ουτωσ δε δει συναπτειν. αλλα οι ιρισ πεφραδε… εὖτ' ενοησ απο μεγαροιο κιοντασ. εν δὲ τη μιᾶ τούτων ἑκάστησ συνάψει τὸ ἁρμόζον σημεῖον ἐθήκαμεν. καὶ δεῖ ταῦτα σκοπεῖν ἀκριβῶσ μηδὲν τῷ γραφεῖ μεμφόμενον διὰ τὸ κακεῖνον οὕτωσ εὑρηκέναι καὶ τῷ σφάλματι δι' ἄγνοιαν μὴ προσσχεῖν. in altero margine [τὼ δ' ἄνεω καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑστίῃι ἀΐξαντε· ἵζανον ἥτε δίκη λυγροῖσ ἱκέτησι τέτυκται] δεῖ γινώσκειν ὅτι προσ περισσοτέραν δήλωσιν τοῦ ἑκάστου σφάλματοσ σύναψιν ἐξ προσεθήκαμεν ὥστε ῥαδίαν ποιεῖσθαι τὴν τούτων συνέπειαν καὶ μὴ ἀρὰσ κατὰ τοῦ γραφέωσ ποιεῖσθαι* 694 *ἥ τε δ. — |τησι* 695 *ἡ μ. ἐπαμφοτ. θεμε..νη χ.*

COD. GUELF. 686 *τούς δ' — |σθαι* 687 *|σα δολ. — ἄνωγε.* 689 *ὃ δ'* 690 *|δὸν, ἕς τ' ἀφ.* 691 *τούς δ'* 692 *ἧ γε — |σθαι ἀ.* 693 *τώ δ' ἄνεω — ἑστίη ἀΐξαντε,* 694 *|νον. ἥτε — |κται* 695 *ἡ μὲν — |τέρῃς — |πα* 696 *|ξας*

697 ᾧπέρ τ' Αἰήταο πάιν κτάνεν· οὐ δέ ποτ' ὄσσε
ἰθὺς ἐνὶ βλεφάροισιν ἀνέσχεθον. αὐτίκα δ' ἔγνω
Κίρκη φύξιον οἶτον ἀλιτροσύνας τε φόνοιο.
700 τῶ καὶ ὀπιζομένη Ζηνὸς θέμιν Ἱκεσίοιο,
ὃς μέγα μὲν κοτέει, μέγα δ' ἀνδροφόνοισιν ἀρήγει,
ῥέζε θυηπολίην, οἵῃ τ' ἀπολυμαίνονται
703 νηλειεῖς ἱκέται, ὅτ' ἐφέστιοι ἀντιόωσιν.
πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἧγε φόνοιο
τειναμένη καθύπερθε συὸς τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ
706 πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας
τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην· αὖτις δὲ καὶ ἄλλοις
μείλισσεν χύτλοισι, καθάρσιον ἀγκαλέουσα
709 Ζῆνα, παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων.
καὶ τὰ μὲν ἀθρόα πάντα δόμων ἐκ λύματ' ἔνεικαν
νηιάδες πρόπολοι, ταί οἱ πόρσυνον ἕκαστα.
712 ἣ δ' εἴσω πελανοὺς μείλικτρά τε νηφαλίῃσιν

COD. LAUR. 697 ὥσπέρ *corr.* ὡιπέρ — πάϊν κτ. οὐδέποθ' ὄσσε (τ' supra scr.) *corr.* ὄσσε 698 ἐνὶ — δ ἔγν. 699 |σύναστε 700 τῶ 702 οἵηι 703 νηλῃεῖσ ἱκ..έται 704 |ον ἢ γε 705 καθύπερθεν σ. 706 πλήμυρον (μ supra) *littera supra scr. a ma. sec.* — ἐκνηδ. 707 τέγγε.ν *c. ras.* 708 χύτλοῖσι *posterior acc. del.* 709 ἱκεσιάων (ἱκεσίῃισι) *supra scr. a ma. sec.* 710 ἐκλύμ. 711 |ϊάδ. — αι *in* ταί *in ras.* 712 ἡ δ' — πελανοῦσ (?) *corr.* |νοὺς

COD. GUELF. 697 ὤπερ τ' — πάϊν |νεν, οὐδ' ἔ ποτ' 698 ἐνὶ — |θον α. 700 τῶ, κ. — |νὸς χόλον |σίοιο 701 ὃς μέγα κοτέει· μ. 703 ν[illegible]ειεῖς |ται ὅ. — |όωσι. 704 |ον ἧγε |νοιο· 705 |ος ἧς ἕ. |ζοί 706 |ος. αἷμ. 707 |εν ἐπ. 708 |σι. κ. 709 |να παλαμναιουν *vel* |ναῖον |ον ἱκεσίῃσι 710 ἐκ δείματ' ἔν. 711 νηϊάδ. |λοι τά. οἱ πόρσ. 712 ἦ δ' — πελάνους μελίκρατά τε |λίῃσι

GRAMM. 709 παλαμναῖος. σημαίνει δὲ τοὺς αὐτοχειρὶ φονεύσαντας τιμωρούμενον καὶ τὸν ἐπὶ μιάσματι κατεχόμενον *Et. M.* 649, 10.

EM. 703 νηλῃεῖς *defendit vir summus Lobeckius Prol. pathol.* p. 377 *ann.* 5, *sed suadet* νηλῆες. *alii vel* νηλειτεῖς, *Bekkeri scripturam apud Hom., voluerunt, vel* νηλιτεῖς *quod Hesych. II c.* 676 *teste Schowio et Et. M.* 603, 49 *habent.* 704 *in* ἀτρέπτοιο *nescio an recte Schneiderus offenderit: temptari varia possunt.* ἧγε *lemma schol. Flor., codd. alii, Stephanus.* 712 *prosodiam v.* πέλαν. *codicis Guelf., quae Herodiani non fuit, sequitur, ut solet, Et. M.* 669, 15. *cfr. Δ* 1077. μελίκρατα *etiam Laur.* 16.

καῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος, ὄφρα χόλοιο
σμερδαλέας παύσειεν ἐρινύας, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
εὐμειδής τε πέλοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν,
εἴτ' οὖν ὀθνείῳ μεμιασμένοι αἵματι χεῖρας,
εἴτε καὶ ἐμφύλῳ προςκηδέες ἀντιόωσιν.
  αὐτὰρ ἐπεὶ μάλα πάντα πονήσατο, δὴ τότ' ἔπειτα
εἶσεν ἐπι ξεστοῖσιν ἀναστήσασα θρόνοισιν,
καὶ δ' αὐτὴ πέλας ἷζεν ἐνωπαδίς. αἶψα δὲ μύθῳ
χρειὼ ναυτιλίην τε διακριδὸν ἐξερέεινεν,
ἠδ' ὁπόθεν μετα γαῖαν ἐὴν καὶ δώματ' ἰόντες
αὔτως ἱδρύνθησαν ἐφέστιοι. ἦ γὰρ ὀνείρων
μνῆστις ἀεικελίη δῦνεν φρένας ὁρμαίνουσαν·
ἵετο δ' αὖ κούρης ἐμφύλιον ἴδμεναι ὀμφήν,
αὐτίχ' ὅπως ἐνόησεν ἀπ' οὔδεος ὄσσε βαλοῦσαν.
πᾶσα γὰρ Ἠελίου γενεὴ ἀρίδηλος ἰδέσθαι
ἦεν, ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῇσιν
οἷόν τε χρυσέην ἀντώπιον ἵεσαν αἴγλην.
ἣ δ' ἄρα τῇ τὰ ἕκαστα διειρομένῃ κατέλεξεν,
Κολχίδα γῆρυν ἱεῖσα, βαρύφρονος Αἰήταο
κούρη μειλιχίως, ἠμὲν στόλον ἠδὲ κελεύθους

COD. LAUR. 713 ἐπευχωλῇισι 715 |δήστε π. καὶήπιοσ 716 |νείωι 717 κ. ἐμφυλίωι π. 718 τότ' επειτα 719 ἐπὶ 720 |θωι 722 μεταγαῖαν 723 αὔτωσ ἱδρύθησαν *Huic versui ascriptum:* ζήτει ὄπιθεν ἐν τῶ προ τούτου καταβάτω τὴν ἀκολούθησιν καὶ συνέπειαν τοῦ λόγου. ὅπου το σημεῖον τοῦτο [αὔτωσ ἱδρύθησαν ἐφέστιοι ἦ γὰρ ὀνείρων μνῆστισ ἀεικελίη δῦνεν φρένασ ὀφραίνουσα] *subiecti versiculi* ἀρὰσ ἔοικε τὸν κατεστυγημένον | βάλλειν ἀναιδεῖσ ὡσ κεκιβδηλευμένον | ὡσ μαινόβακχον καὶ λίαν πεφυρμένον | ὡσ πετρολοίαν καὶ κατηλισγημένον | εἰ γὰρ (?) φυλάττοισ αὐτὸσ ὡσ θεοῦ φλύσοσ | τοῦ μὴ κατεχθρῶν βίρεωσ πέμπειν λόγουσ. 724 |κελίη..δύνεν φρ. ορμαίνουσα 725 δ' αῦ 726 ὅσσε 728 ἦεν — |γῆισιν 730 ἥ δ ἄρα τῆι

COD. GUELF. 713 |λῆσι 714 ἐριννύας. ἠ. κ. |τός 715 |ροισιν 716 |νείω 717 ἐμφυλίω 718 δὴ, τότ' 719 |νοισι 720 |δίς. — δὲ μύθοις 721 |νεν 722 μετὰ 723 αὔτωσ ἱδρύθ. 724 |δῦνε φρέν. |σαν 725 ἵετό δ' — |φήν 726 βαλλοῦσαν? 727 γ. ἠελίοιο γ. 728 |εν ἐ. — |τηλόθε |γῆσιν 729 οἷον τε — |γλην 730 ἥ δ' ἄ. τῆ, τ. — |νη |λεξε 731 |σα β. 732 |ως ἠ. |λον, ἠ.

EM. 717 ἐμφ. *correxit Brunckius.* 723 αὔτ. *et* ἱδρύνθ. *Stephanus.*

ἡρώων, ὅσα τ' ἀμφι θοοῖς ἐμόγησαν ἀέθλοις,
ὥς τε κασιγνήτης πολυκηδέος ἤλιτε βουλαῖς,
ὥς τ' ἀπονόσφιν ἄλυξεν ὑπέρβια δείματα πατρὸς
συν παισὶν Φρίξοιο· φόνον δ' ἀλέεινεν ἐνισπεῖν
Ἀψύρτου. τὴν δ' οὔτι νόῳ λάθεν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
μυρομένην ἐλέαιρεν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖον ἔειπεν
„σχετλίη, ἦρα κακὸν καὶ ἀεικέα μήσαο νόστον.
ἔλπομαι οὐκ ἐπι δήν σε βαρὺν χόλον Αἰήταο
ἐκφυγέειν· τάχα δ' εἶσι καὶ Ἑλλάδος ἤθεα γαίης
τισόμενος φόνον υἷος, ὅτ' ἄσχετα ἔργ' ἐτέλεσσας.
ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκέτις καὶ ὁμόγνιος ἔπλευ ἐμεῖο,
ἄλλο μὲν οὔτι κακὸν μητίσομαι ἐνθάδ' ἰούσῃ·
ἔρχεο δ' ἐκ μεγάρων ξείνῳ συνοπηδὸς ἐοῦσα,
ὅντινα τοῦτον ἄιστον ἀείραο πατρὸς ἄνευθεν·
μὴ δέ με γουνάσσηαι ἐφέστιος· οὐ γὰρ ἔγωγε
αἰνήσω βουλάς τε σέθεν καὶ ἀεικέα φύξιν.“
ὣς φάτο. τὴν δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν· ἀμφι δὲ πέπλον
ὀφθαλμοῖσι βαλοῦσα γόον χέεν, ὄφρά μιν ἥρως
χειρὸς ἐπισχόμενος μεγάρων ἐξῆγε θύραζε

COD. LAUR. 733 ὅσατ' 736 σὺνπαισ. — δ' αλ. 737 δ οὔ τι νόωι 738 δ ἐπὶ τοῖσιν ἔ. 739 ἦρα κακῶν (ὸ) 740 ἐπὶ 741 εἶσι 742 ὅτ ἄσχ. ἔργα τέλεσσασ 743 ἀλλ ἐπεὶ 745 ἐκμεγ. |νωι 746 ἄϊστ. ἀνειραο *litt.* ν *a ma. sec. addita* 747 *Qu. VIII p. 6 adv.* με γουνάσσηι ἐφέστιοσ 748 |λάστε 749 |φι δε 750 ὄφράμιν

COD. GUELF. 733 ἀμφὶ — |θλοις 734 |κηδέως? — |λαῖς 735 δείγματα *ma. pr.* |τρός 736 σὺν παισὶ φρ. — |σπεῖν, 737 τήν δ' οὔ τι νόω 738 |ρεν· ἔ. δ' ἐπι — |πε 739 |λίη ἦ ῥα — |α μήσατο ν. 741 |δος ἔσχατα γαίης 742 ἔργα τέλεσσας 743 |μεῖο 744 οὔτι μητίσομαι κακὸν ἐνθ. |σῃ· 745 ἔρχεό δ' — |νω συνοπαδὸς |σα 746 ἄϊστ. 747 μὴδέ με γουνάσηαι — |γε. 749 *mai. pr. litt.* τήν δ' — ἀμφὶ δὲ πέπλους *quantum videtur.* 750 |λοῦσα, γόον σχέεν. ὄ. 751 |μενος, μ.

GRAMM. 747 ἐφέστιον *scholia utraque.*

EM. 742 *caes. pedis quinti ex tribus Pariss.* 746 *ex scr. Laur. Köchlyus suadebat* ἀνεύραο: *speciose, si conferas Od.* Z 282. *sed nec* ἀείρεσθαι *pro* αἵρεσθαι, αἱρεῖσθαι *adeo insolitum. Lobeck. Rhemat. p. 135. Homerici veteres id verbum explicuerunt* προςφέρεσθαι, *schol. Il.* B 381 Z 264, *Apoll. soph.* 10, 21, *Hesych.* I, 169.

δείματι παλλομένην· λεῖπον δ' ἄπο δώματα Κίρκης.
οὐδ' ἄλοχον Κρονίδαο Διὸς λάθον· ἀλλά οἱ Ἶρις
πέφραδεν, εὖτ' ἐνόησεν ἄπο μεγάροιο κιόντας.
αὐτὴ γάρ μιν ἄνωγε δοκευέμεν, ὁππότε νῆα
στείχοιεν· τὸ καὶ αὖτις ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν
„Ἶρι φίλη, νῦν, εἴ ποτ' ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμάς,
εἰ δ' ἄγε λαιψηρῇσι μετοιχομένη πτερύγεσσιν
δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν ἁλὸς ἐξανιοῦσαν.
κείνης γὰρ χρειώ με κιχάνεται. αὐτὰρ ἔπειτα
ἐλθεῖν εἰς ἀκτάς, ὅθι τ' ἄκμονες Ἡφαίστοιο
χάλκειοι στιβαρῇσιν ἀράσσονται τυπίδεσσιν·
εἰπὲ δὲ κοιμῆσαι φύσας πυρός, εἰσόκεν Ἀργὼ
τάςγε παρεξελάσῃσιν. ἀτὰρ καὶ ἐς Αἴολον ἐλθεῖν,
Αἴολον, ὅστ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει·
καὶ δὲ τῷ εἰπέμεναι τὸν ἐμὸν νόον, ὥς κεν ἀήτας
πάντας ἀπολλήξειεν ὑπ' ἠέρι, μηδέ τις αὔρη
τρηχύνοι πέλαγος· ζεφύρου γε μὲν οὖρος ἀήτω,
ὄφρ' οἵγ' Ἀλκινόου Φαιηκίδα νῆσον ἵκωνται."
ὣς ἔφατ'· αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα
τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. δῦ δ' ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ, τόθι πέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασιν.

COD. LAUR. 752 |νην λίπον δ' 753 οὐδ ἄλ. *ascr.* ζητει το σημα εμπροσθεν προ τριων στιχων του τελουσ του καταβατου [οὐ δ' ἄλοχον κρονίδαο διὸσ λάθον ἀλλά οἱ ἶρισ πέφραδεν εὖτ' ενόησεν ἀπὸ μεγάροιο κιόντασ] 754 ἀπὸ 755 αὕτὴ 757 *Qu. VIII p. 6 av.* ἐτέλέσσασ *posterior acc. del.* |τμὰσ 758 εἰδ' — |ρηισι 759 μολεῖν ἐξ (*hoc deletum*) ἁλ. ἐξαν. 761 ἀκτὰς 762 |ρῆισιν 763 |ρὸσ εἰσὅκεν 764 |λάσηισιν ἀτ. κ. εισ 765 ἀνέμοισιν αἰθρ. 766 τῶι 767 δέτισ 769 οἵ γ' 771 ενι πόντωι 772 |γαίωι

COD. GUELF. 752 |νην, λ. — |κης 753 οὐδ'. 754 |δεν ε. — κιόντεσ 755 αὕτη — δοκεύεμεν ὁ. 756 |εν. τὸ 757 |λη. νῦν εἴ — |τμάς 758 εἴ δ' ἄ. λαιψηροῖσι — |γεσσι, 761 |τὰς. ὅ. 763 δὲ κοιμίσαι — |ρὸς· ε. |γώ 764 τάς γε |σησιν. αὐτὰρ καὶ αἰσ(σ *aut* τ, *deletum*)όλον |θεῖν 765 αἰόλον ὅστ' 766 τῷ, εἰπ. τὸν ἐμ. |ον ὧς 767 |εν ἐν ἠέρι. μηδέ 768 τρηχύνει — γε μὴν ο. 769 ὄφρ' οἶδ' ἀ. 770 ἶρις — θοροῦσσα? 771 |νε ταν. — |ρὰ. δῦ δ' ἐνὶ |τω 772 |ω τ. — ἔασσι.

EM. 755 αὐτή *Brunckius primus; de libris nihil constat.*

πρώτην δ' εἰσαφίκανε Θέτιν, καὶ ἐπέφραδε μῦθον
Ἥρης ἐννεσίης, ὦρσέν τέ μιν εἷς ἓ νέεσθαι.
δεύτερα δ' εἰς Ἥφαιστον ἐβήσατο· παῦσε δὲ τόνγε
ῥίμφα σιδηρείων τυπίδων· ἔσχοντο δ' ἀυτμῆς
αἰθαλέοι πρηστῆρες. ἀτὰρ τρίτον εἰσαφίκανεν
Αἴολον Ἱππότεω παῖδα κλυτόν. ὄφρα δὲ καὶ τῷ
ἀγγελίην φαμένη θοὰ γούνατα παῦσεν ὁδοῖο,
τόφρα Θέτις Νηρῆα κασιγνήτας τε λιποῦσα
ἐξ ἁλὸς οὔλυμπον δὲ θεὰν μετεκίαθεν Ἥρην·
ἡ δέ μιν ἄσσον ἑοῖο παρεῖσέ τε, φαῖνέ τε μῦθον
„κέκλυθι νῦν, Θέτι δῖα, τά τοι ἐπιέλδομ' ἐνισπεῖν.
οἶσθα μέν, ὅσσον ἐμῇσιν ἐνὶ φρεσὶ τίεται ἥρως
Αἰσονίδης οἵ δ' ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἀέθλου,
οἵη τέ σφ' ἐσάωσα δια πλαγκτὰς περόωντας

COD. LAUR. 774 ἐννεσίη̕σ 775 τόν γε 776 δ αὔτμ. 777 προστῆρεσ? corr. πρηστ. 778 καὶ..τῶι c. ras. 780 |ταστε 781 αλὸσ 782 ἡ — ἄσσον ἑ. παρίστά τε corr. παρεῖσέ τε φαῖνέ δὲ (τε supr.) supr. scr. ma. sec. 783 τάτοι 784 μὲν ὅ. ἐμῆισιν 786 τέσφ' ἐσάωσα ult. litt. in ras. διαπλαγκτ.

COD. GUELF. 773 |τιν κ. 774 |σιης ὦρσε τέ 775 δεύτερά δ' 776 ἔσχοντό δ' αὔτ. 778 αἰόλον — |δα κλυστὸν. ὅ. δ. καὶ αὐτῷ 779 |μένη, θ. 780 |ποῦσα, 781 οὔλυμπόνδε — |ρην 782 ἡ — ἄσσ. — |θον. 783 νῦν θ. δῖα τ. 784 μὲν ὅ. — ἐνὶ 785 |δης, οἵ — |θλου 786 οἵως τέ

GRAMM. 777 .... ὡς — ποθ' αἰθάλεοι πρηστῆρες *Et. M.* 262, 4.

EM. 774 ἐννεσίαις *non solet esse 'mandatu', quod* ἐννεσίαι Γ 1364 ἐφημοσύνη Δ 881 *significant.* 785 Αἰσ. ἠδ' ἄλλοι *Stephanus et reliqui plerique libri.* 786 δι' ἀπλάστας περ. *periclitabatur O. Schneiderus, quia* Πλαγκτάς *alias Apollonius in proximis commemoraverit. sed edimus h. l.* πλαγκτάς, *quo adiectivo etiam usus* Γ 42 *pro 'instabili' et Homerico* πλωτή *Od.* K 3; *alibi* Πλαγκτάς, *ut etiam libri praebent* πλαγκτάς. *Ac nescio an scribendum fuerit contra libros* Πλάγκτας, *ut* πλάγκται πέτραι *dictae sint velut* ἐτησίαι αὖραι B 498, 525, κύων λυσσητήρ, πατροφόντης μήτηρ, *alia id genus. Putaverim de loco Odysseae* M 61 *et de originatione vocis illius inter Apollonium et sodales disputari solitum esse: Apollonium igitur illic scripsisse* πλάγκτας, *de Symplegadibus errorem notasse; nam nec Iovis columbas aliud quicquam, quam* πλάζεσθαι, *intercipi incertum quo modo: sed contrariae sententiae monimentum quoddam facere hic voluisse.*

πέτρας, ἔνθα πάρος δειναὶ βρομέουσι θύελλαι,
κύματά τε σκληρῇσι περιβλύει σπιλάδεσσιν.
νῦν δὲ παρα Σκύλλης σκόπελον μέγαν ἠδὲ Χάρυβδιν
δεινὸν ἐρευγομένην δέχεται ὁδός. ἀλλά σε γὰρ δὴ
ἐξέτι νηπυτίης αὐτὴ τρέφον ἠδ' ἀγάπησα
ἔξοχον ἀλλάων, αἵτ' ειν ἁλὶ ναιετάουσιν,
οὕνεκεν οὐκ ἔτλης εὐνῇ Διὸς ἱεμένοιο
λέξασθαι. κείνῳ γὰρ ἀεὶ τάδε ἔργα μέμηλεν,
ἠὲ συν ἀθανάταις ἠὲ θνητῇσιν ἰαύειν.
ἀλλ' ἐμέ τ' αἰδομένη καὶ ἐνι φρεσὶ δειμαίνουσα
ἠλεύω· ὃ δ' ἔπειτα πελώριον ὅρκον ὄμοσσεν,
μήποτέ σ' ἀθανάτοιο θεοῦ καλέεσθαι ἄκοιτιν.
ἔμπης δ' οὐ μεθίεσκεν ὀπιπεύων ἀέκουσαν,
εἰσότε οἱ πρέσβειρα Θέμις κατέλεξεν ἅπαντα,
ὡς δή τοι πέπρωται ἀμείνονα πατρὸς ἑοῖο
παῖδα τεκεῖν· τῷ καί σε λιλαιόμενος μεθέηκεν,
δείματι, μή τις ἑοῦ ἀντάξιος ἄλλος ἀνάσσοι
ἀθανάτων, ἀλλ' αἰὲν ἑὸν κράτος εἰρύοιτο.
αὐτὰρ ἐγὼ τὸν ἄριστον ἐπιχθονίων πόσιν εἶναι
δῶκά τοι, ὄφρα γάμου θυμηδέος ἀντιάσειας,
τέκνά τε φιτύσαιο· θεοὺς δ' εἰς δαῖτ' ἐκάλεσσα

COD. LAUR. 787 πυρὸσ 788 |τάτε σκληρῇισι περιβρύει (λ s. scr.) *litt. s. scr. a ma. sec.* 789 παρὰ 791 ἐξέτι,ν ἠπυστίησ *eraso spiritu et σ priori* ἠδ ἀγάπ. 792 |ων αἶ τ' 793 |νῆι 794 |νωι ἀεὶ γὰρ τάδε 795 σὺν ἀθατ(να)αισ — |τῇισιν 796 *Qu. VIII p. 7 adv.* ἐμέτ' αιδ. 797 ὁ δ' επειτα — ὅμοσσε 798 μήποτέσ' 800 εἰσὅτε 801 ὡσδήτοι 802 τῷ 803 μήτισ 806 |κάτοι 807 τέκνα τε — εἰσδαῖτα κάλεσσα

COD. GUELF. 787 |τρας. ἔ. πυρὸς — |λαι 788 |σι περικλύει |δεσσι. 789 παρὰ — μέγαν *deest* 790 |δὸς. ἀ. — δή 792 |ων α. — |σιν 793 οὕνεκεν 794 |νω γ. — |λεν 795 σὺν |τοις ἢ θνητοῖσιν |ειν 796 ἐνὶ 797 ὅ δ' — ὅμοσσε 799 ὀπιπτεύων |σαν· 800 πρέσβορα *ma. pr. corr.* — |ξεν ἕκαστα 802 |κεῖν· ὤ (τ), καί — |έηκε 803 |τι. μή — |σσοι, 804 |των. ἀ. 806 τοι ὄ. — |σειας 807 θεούς δ' ε. δαῖτα κάλεσσαι *ma. pr.*

EM. 787 πυρὸς θύελλαι *quae apud Homerum d. l. v.* 68 *paulo insolentius dicuntur, explicantur apud Ap. de habitationibus Vulcani et Aeoli vv.* 761, 765, 818, 819, 836: *ne de Symplegadibus illic acciperentur, cavere potuit scribendo quod edidimus.* 807 *caes. correxi.*

808 πάντας ὁμῶς· αὐτὴ δὲ σέλας χείρεσσιν ἀνέσχον
νυμφίδιον, κείνης ἀγανόφρονος εἵνεκα τιμῆς.
ἀλλ' ἄγε καί τινά τοι νημερτέα μῦθον ἐνίψω.
811 εὖτ' ἂν ἐς Ἠλύσιον πεδίον τεὸς υἱὸς ἵκηται,
ὃν δὴ νῦν Χείρωνος ἐν ἤθεσι Κενταύροιο
νηιάδες κομέουσι τεοῦ λίποντα γάλακτος,
814 χρειώ μιν κούρης πόσιν ἔμμεναι Αἰήταο
Μηδείης. σὺ δ' ἄρηγε νυῷ ἑκυρή περ ἐοῦσα,
ἠδ' αὐτῷ Πηλῆι. τί τοι χόλος ἐστήρικται;
817 ἀάσθη. καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται ἄτη.
ναὶ μὲν ἐφημοσύνῃσιν ἐμαῖς Ἥφαιστον ὀίω
λωφήσειν πρήσοντα πυρὸς μένος, Ἱπποτάδην δὲ
820 Αἴολον ὠκείας ἀνέμων ἄικας ἐρύξειν,
νόσφιν ἐυσταθέος ζεφύρου, τείως κεν ἵκωνται
Φαιήκων λιμένας· σὺ δ' ἀκηδέα μήδεο νόστον.
823 δεῖμα δέ τοι πέτραι καὶ ὑπέρβια κύματ' ἔασιν
μοῦνον, ἅ κεν τρέψαιο κασιγνήτῃσι σὺν ἄλλαις.
μὴ δὲ σύγ' ἠὲ Χάρυβδιν ἀμηχανέοντας ἐάσῃς
826 ἐσβαλέειν, μὴ πάντας ἀναβρόξασα φέρῃσιν,
ἠὲ παρα Σκύλλης στυγερὸν κευθμῶνα νέεσθαι,

θυμηδέα

COD. LAUR. 810 ἀλλάγε — νημερτέα *supra scr. a ma. sec.* 813 νηϊάδ. 815 νυῶι 816 |τῶι |λῆϊ 817 |νείσεται 818 |νησιν — οἴω 819 πρήσσοντα 820 ἄϊκ. 821 ἐϋστ. — τείωσκεν 822 δ ἀκ. 824 |τῃσι σὺν 825 μὴ δε σύ γ' — ἐάσσησ 826 ἀναβρωξασα φέρῃσι 827 παρασκύλλ.

COD. GUELF. 809 |ον κ. 810 ἀλλάγε — τοι θυμηδέα μῦθ. |ψω· 811 |ται 813 νηϊάδ. — |κτος 814 |ταο, 815 σύ δ' — νυῶ 816 |τῶ |λῆϊ τί — |κται 818 οἴω 819 |νος. Ἱπ. δέ 820 αἰόλον — |μων ἄϊκασ τε ἐρ. 821 ἐϋστ. |ρου. τ. 822 σύ δ' — |στον 823 ἔασσϊ, 824 |νον. ἃ — σὺν |λαις, 825 μηδὲ σύ γ' — ἐάσσησ 826 εἰσβαλέειν. μὴ — |ρησιν 827 |σθαι

GRAMM. 820 Ἀπολλώνιος δὲ τὰς αὐτὰς (*l.* ἄικας) ἐπιπνοίας τῶν ἀνέμων *Et. M.* 42, 51.

EM. 819 πρήσοντα *h. l. et* Δ 1537 *ex Herodiani doctrina inlatum videtur, quae exponitur in Et. M. p.* 687 *extr. et in schol. Od.* B 213. *Apollonii quid fuerit, obscurum: fortassis scriptura Laur.* 826 ἀναβρόξ. *ut* B 271.

828 Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκῳ
νυκτιπόλος Ἑκάτη, τήντε κλείουσι Κράταιιν,
μήπως σμερδαλέῃσιν ἐπαΐξασα γένυσσιν
831 λεκτοὺς ἡρώων δηλήσεται. ἀλλ' ἔχε νῆα
κεῖσ', ὅθι περ τυτθή γε παραίβασις ἔσσετ' ὀλέθρου.“
ὣς φάτο· τὴν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ
834 „εἰ μὲν δὴ μαλεροῖο πυρὸς μένος ἠδὲ θύελλαι
ζαχρηεῖς λήξουσιν ἐτήτυμον, ἦ τ' ἂν ἔγωγε
θαρσαλέη φαίην καὶ κύματος ἀντιόωντος
837 νῆα σαωσέμεναι, ζεφύρου λίγα κινυμένοιο.
ἀλλ' ὥρη δολιχήν τε καὶ ἄσπετον οἶμον ὁδεύειν,
ὄφρα κασιγνήτας μετελεύσομαι, αἵ μοι ἀρωγοὶ
840 ἔσσονται, καὶ νηὸς ὅθι πρυμνήσι' ἀνῆπται,
ὥς κεν ὑπηῷοι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι.“
ἦ καὶ ἀναΐξασα κατ' αἰθέρος ἔμπεσε δίναις
843 κυανέου πόντοιο· κάλει δ' ἐπαμυνέμεν ἄλλας
αὐτοκασιγνήτας Νηρηίδας· αἳ δ' ἀίουσαι
ἤντεον ἀλλήλῃσι· Θέτις δ' ἀγόρευεν ἐφετμὰς
846 Ἥρης· αἶψα δ' ἴαλλε μετ' Αὐσονίην ἅλα πάσας.
αὐτὴ δ' ὠκυτέρη ἀμαρύγματος ἠὲ βολάων
ἠελίου, ὅτ' ἄνεισι περαίης ὑψόθι γαίης,
849 σεῦατ' ἴμεν λαιψηρὰ δι' ὕδατος, ἔστ' ἀφίκανεν
ἀκτὴν Αἰαίην Τυρσηνίδος ἠπείροιο.

COD. LAUR. 828 φόρκοσ? 829 τήν τε — |ταιϊν 830 |λέηισιν 833 τῆν δε — |θωι 834 |νοσ ἠ..ὲ θ. *c. ras.* 835 *Qu. VIII p. 7 av.* ἦτ' 838 ὀδεύειν 841 υπήῶοι 842 ἢ 843 δ ἐπαμ. 844 |ρηΐδδασ *priore* δ *deleto* — δ αΐουσαι 845 |ληισι — δ ἀγόρ. 846 αυσον. 848 ἀνει...σι¨, περ. *cum dupl. ras.* 850 τυρσηνιΐδοσ

COD. GUELF. 828 |νος. ἣν· 829 |τη. τ. — |ϊν 830 |λέησιν |ΐξασα γενύεσσι, 832 κεῖσ' ὅ. 833 *mai. pr. l.* τοίω — |θω· 835 ἦτ' ἂν 837 |ναι ξεφύροιο λίγα 838 |ειν 839 |μαι αἵ μ. |γοί 840 |νται· κ. — |πται 841 ὑπηῶοι 842 |ΐξασα 844 |ΐδας· αἵ δ' αΐ. 845 *syllabae* ἤντεον ἀλλή *desunt relicto spatio* — |τμάς 847 αὐτή δ' 848 ἠελίουσ *ma. pr.* ὅτ' ἄνεισι 849 |τος ἔστ' 850 ἀκτην — |ροιο

GRAMM. 828 Φόρκυν *scholl.*

EM. 828 Φόρκυι *Wellauerus*, *probabiliter.*

851 τοὺς δ' εὗρεν παρὰ νηὶ σόλῳ ῥιπῇσί τ' ὀιστῶν
τερπομένους· ἣ δ' ἆσσον ὀρεξαμένη χερὸς ἄκρης
Αἰακίδεω Πηλῆος· ὃ γάρ ῥά οἱ ἦεν ἀκοίτης·
854 οὐ δέ τις εἰσιδέειν δύνατ' ἔμπεδον, ἀλλ' ἄρα τῷγε
οἴῳ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐείσατο, φώνησέν τε
„μηκέτι νῦν ἀκταῖς Τυρσηνίσιν ἧσθε μένοντες,
857 ἠῶθεν δὲ θοῆς πρυμνήσια λύετε νηός,
Ἥρῃ πειθόμενοι ἐπαρηγόνι. τῆς γὰρ ἐφετμαῖς
πασσυδίῃ κοῦραι Νηρηίδες ἀντιόωσιν
860 νῆα δι' ἐκ πέτρας, αἵτε Πλαγκταὶ καλέονται,
ῥυσόμεναι. κείνη γὰρ ἐναίσιμος ὔμμι κέλευθος.
ἀλλὰ σὺ μήτῳ ἐμὸν δείξῃς δέμας, εὖτ' ἂν ἴδηαι
863 ἀντομένην σὺν τῇσι· νόῳ δ' ἔχε, μή με χολώσῃς
πλεῖον ἔτ', ἢ τὸ πάροιθεν ἀπηλεγέως ἐχόλωσας."

COD. LAUR. 851 εὗρε π. νηῒ |λωι |πῆισι τ' ὀϊστ. ʽ*In scheda VIII 7 av. post v.* 851 *errore vv.* 952 *ad* 975 *posita. postea autem deleta sunt et*ʼ *in* ʽ*nova scheda inserta ea, quae omissa erant simul cum eis, quae praemature usque ad extremam illam paginam scripta erant, suum locum occupant in hunc modum*ʼ, *ut inde a v.* 948 *bini versus in linea continuentur (velut in Laur.* 16 *et in archetypo codicis Guelf.), itaque pagina* 8 *av. desinat in v.* 973. ʽ*Vv.* 974, 975 *in schedula* 9 *supra solitum versuum ordinem posita, omnia autem ea manu, quam secundam dixi, scripta sunt. prior scriptura ab altera recedit*ʼ *in eis, quae cancellis distincta adnotabuntur. verba H. Keilii posui.* 852 *Qu. VIII p.* 8 *adv.* ἡ δ' ἆσσον |νη χειρὸσ ἄ.
854 οὐδέτισ — τῶι γε 855 οἴωι 857 νηὸσ 858 |ρηι — ἐφετμῆσ 859 πανσυδίηι — |ΐδεσ ἀντιόωσι 860 διεκ — αἵ τε 861 ῥυσέμεναι (o superscr.) — ὔμμι 862 μή τοι 863 σὺν τῇισι νόωι — |σηισ

COD. GUELF. 851 τούς δ' εὗρε παρὰ νηῒ |λω |πῆσι τ' ὀϊστ. 852 ἢ δ' ἆσσ. 853 οἱ ἢ ἀκοίτης 854 οὐδέ — |δον· ἀλλ ἄ. τῶ γε 855 οἴω — |το φ. τε. 857 |ός 858 ἥρη — |νι τ. γ. |τμῆς 859 πανσυδίη — |ΐδες *in* ἀντιόωσιν *ult.* ν *studiose erasum* 860 |α δ'ἐκ |τρας α. 861 |θος 862 μή τῳ — |ξης |μας ε. 863 σὺν — νόω δ' ἔχε μή — |σης, 864 ἔτ' ἢ τοπάρ.

GRAMM. 861 ῥυσέμεναι *schol. Paris.*

EM. 852 ἵε δ' ἆσσον *coniciebat O. Schneiderus, tempore participii vix obstante: sed videtur anacolutha interdum quaesivisse Apollonius, vid. ad Γ* 248, *et* ἆσσον *h. l. petivisse ex Od. T* 481.

ἤ, καὶ ἔπειτ' ἀίδηλος ἐδύσατο βένθεα πόντου.
τὸν δ' ἄχος αἰνὸν ἔτυψεν, ἐπεὶ πάρος οὐκέτ' ἰοῦσαν
ἔδρακεν, ἐξότε πρῶτα λίπεν θάλαμόν τε καὶ εὐνὴν
χωσαμένη Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ νηπιάχοντος.
ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιεν
νύκτα δια μέσσην φλογμῷ πυρός· ἤματα δ' αὖτε
ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
ἀθάνατος, καί οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι.
αὐτὰρ ὅγ' ἐξ εὐνῆς ἀναπάλμενος εἰσενόησεν
παῖδα φίλον σπαίροντα δια φλογός, ἧκε δ' ἀυτὴν
σμερδαλέην ἐσιδών, μέγα νήπιος· ἡ δ' ἀίουσα
τὸν μὲν ἄρ ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα,
αὐτὴ δὲ πνοιῇ ἰκέλη δέμας, ἠύτ' ὄνειρος,
βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ μεγάροιο θοῶς, καὶ ἐσήλατο πόντον
χωσαμένη· μετὰ δ' οὔτι παλίσσυτος ἵκετ' ὀπίσσω.
τώ μιν ἀμηχανίη δῆσεν φρένας. ἀλλὰ καὶ ἔμπης
πᾶσαν ἐφημοσύνην Θέτιδος μετέειπεν ἑταίροις.
οἱ δ' ἄρα μεσσηγὺς λῆξαν καὶ ἔπαυσαν ἀέθλους
ἐσσυμένως, δόρπον τε χαμεύνας τ' ἀμφεπένοντο,
τῇς ἔνι δαισάμενοι νύκτ' ἄεσαν, ὡς τὸ πάροιθεν.

COD. LAUR. 865 ἔπειτ ἀΐδ. 869 ἡ μὲν 870 διὰ — |γμῶι 871 |σίηι 873 |τὰρ ὅτ' ἐξ 874 δια — ἀϋτ. 875 |δὼν — ἡ δ' ἀΐουσα 877 πνοιῆι — ἠῦτ' 878 ἐκμεγ. — εσήλ. 880 τῷ μὲν ἀμ. 882 οἱ δ' 883 δόρπον τε |ναστ'

COD. GUELF. 865 ἦ. κ. — ἀΐδ. ἐβήσατο β. |του 866 τόν δ' — |ψεν ἔ. — |κέτ' ἐοῦσαν 867 |κεν ἔ. — |νήν 868 |ντος 869 ἡ μ. — περὶ — ἔδαιε 870 διὰ — |γμῶ |ρὸς· 871 |σίη χρίεσκεν τ. |μας. ὅ. 872 |τος κ. 873 |τὰρ ὅτ' ἐξ ε. ἀνεσπάλμενος |ησε 874 |γὸς· ἦ. δ' ἀϋτήν 875 |δὼν, — ἥ δ' ἀΐ. 876 |γῶτα· 877 αὐτῆ δ. πνοιῇ ἰκέλη — ἠῦτ' 878 |ῶς κ. 879 οὔ τι 880 τῶ — δῆσε φρένας· ἀ. 882 οἵ δ' 883 |νως δόρπον τε — |ντο 884 τῆς, ἔνι *ma. pr., ma. sec.* τῇς, ἔ. |μενοι, νύκτ' ἀέσαν ὡς τοπάρ.

EM. 865 *credibile est diasceuasten Apollonii consulto* Α 63 *scripsisse* ἐδύσετο, ἀντὶ τοῦ παρατατικοῦ, *schol. Il.* Β 35, *hoc autem loco* ἐδύσατο. *Nam Buttmanni distinctio gr. I p.* 406 *vix possit confirmata videri.* 873 αὐτὰρ ὃ ἐξ *Wellauerus. librorum scripturam defendebat Schneiderus.* 880 τώ μιν *etiam schol. Flor. legisse patet, qui:* ὅθεν τὰς φρένας αὐτοῦ. *cum cod. Laur. faciunt quattuor Parisini.*

ἦμος δ' ἄκρον ἔβαλλε φαεσφόρος οὐρανὸν Ἠώς,
δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ ζεφύροιο
βαῖνον ἐπι κληῖδας ἀπο χθονός· ἐκ δὲ βυθοῖο
εὐναίας εἷλκον περιγηθέες, ἄλλά τε πάντα
ἄρμενα μηρύοντο κατα χρέος· ὕψι δὲ λαῖφος
εἴρυσαν τανύσαντες ἐν ἱμάντεσσι κεραίης.
νῆα δ' ἐυκραὴς ἄνεμος φέρεν. αἶψα δὲ νῆσον
καλὴν Ἀνθεμόεσσαν ἐσέδρακον, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες ἡδείῃσιν
θέλγουσαι μολπῇσιν, ὅτις παρα πεῖσμα βάλοιτο.
τὰς μὲν ἄρ εὐειδὴς Ἀχελωΐῳ εὐνηθεῖσα
γείνατο Τερψιχόρη, Μουσέων μία· καί ποτε Δηοῦς
θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτ' ἔτι πορσαίνεσκον
ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν,
ἄλλο δὲ παρθενικαῖς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι.
αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς
ἦ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόστον ἕλοντο,
τηκεδόνι φθινύθουσαι· ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς
ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον. οἳ δ' ἀπο νηὸς
ἤδη πείσματ' ἔμελλον ἐπ' ἠιόνεσσι βαλέσθαι,
εἰ μὴ ἄρ Οἰάγροιο πάις Θρηίκιος Ὀρφεὺς
Βιστονίην ἐνι χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας

COD. LAUR. 885 ἠῶσ 887 |ΐδασ ἀπὸ 888 ἄλλάτε 889 ἄρμενα — καταχρ. 893 |ΐδεσ ἡδείῃσι 894 |πῇισιν — παραπεῖσμα 895 |λωΐωι 899 |νικῆισ 903 ἐκστομ. — οἵ δ' ἀπὸ 904 ἠϊόν. 905 πάϊσ |ΐκιοσ 906 *Qu. VIII p. 8 av.* ἐνὶ

COD. GUELF. 885 ἔβαλε 886 |σίη |ροιο, 887 κληῖδας — |νός· 888 |θέες. ἄ 890 εἴρυσσαν — |ης 891 ἐΰκρ. 892 |κον. ἔ. 893 |ΐδες, ἡδείησι 894 |πῇσιν ὅ. 895 τοὺς μὲν *ma. pr.* — |λωΐω 896 |ρη μουσάων μ. 897 *supra* ἀδμ. *ma. sec.* γρ ἀδμῆτιν ε *scriptum.* πορσένεσκον 898 |σιν 899 |θενικῆς ἐ. — |σθαι 900 αἰεί δ' — ἐκ περιοπῆς *c. gl.* ακρωρειας 901 ἣ θ. *c. gl.* ὅπου — |ντο 902 |σαι. ἀ. 903 οἵ δ' ἀπὸ |ός *gl.* λείρ.] προσηνῆ 904 ἠϊόν. |σθαι 905 πάϊς |ΐκ. |φεύς 906 ἐνὶ — τανύσας?

GRAMM. 886 κατηλυσίη ζεφύροιο *Et. M.* 497, 8. 897 Θυγατέρ' ἰφθ. ἀδμῆτα προσαίνεσκον *Et. M.* 683, 55. πορσύνεσκον *scholl.*

EM. 890 εἴρ. *ut supra v.* 237.

κραιπνὸν ἐντροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς,
ὄφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέωνται ἀκουαὶ
κρεγμῷ· παρθενίην δ' ἐνοπὴν ἐβιήσατο φόρμιγξ.
νῆα δ' ὁμοῦ ζέφυρός τε καὶ ἠχῆεν φέρε κῦμα
πρυμνόθεν ὀρνύμενον· ταὶ δ' ἄκριτον ἵεσαν αὐδήν.
ἀλλὰ καὶ ὥς Τελέοντος ἐὺς πάις, οἷος ἑταίρων
προφθάμενος, ξεστοῖο κατα ζυγοῦ ἔνθορε πόντῳ
Βούτης, Σειρήνων λιγυρῇ ὀπὶ θυμὸν ἰανθείς·
νῆχε δὲ πορφυρέοιο δι' οἴδματος, ὄφρ' ἐπιβαίη,
σχέτλιος· ἦ τέ οἱ αἶψα καταυτόθι νόστον ἀπηύρων,
ἀλλά μιν οἰκτείρασα θεὰ Ἔρυκος μεδέουσα
Κύπρις ἔτ' ἐν δίναις ἀνερείψατο, καί ῥ' ἐσάωσεν
πρόφρων ἀντομένη Λιλυβηίδα ναιέμεν ἄκρην.
οἳ δ' ἄχεϊ σχόμενοι τὰς μὲν λίπον, ἄλλα δ' ὄπαζον
κύντερα μιξοδίῃσιν ἁλὸς ῥαιστήρια νηῶν.
τῇ μὲν γὰρ Σκύλλης λισσὴ προυφαίνετο πέτρη·
τῇ δ' ἄμοτον βοάασκεν ἀναβλύζουσα Χάρυβδις·
ἄλλοθι δὲ Πλαγκταὶ μεγάλῳ ὑπο κύματι πέτραι
ῥόχθεον, ἧχι πάροιθεν ἀπέπτυεν αἰθομένη φλὸξ
ἄκρων ἐκ σκοπέλων, πυριθαλπέος ὑψόθι πέτρης,
καπνῷ δ' ἀχλυόεις αἰθὴρ πέλεν, οὐ δέ κεν αὐγὰς

COD. LAUR. 907 ἐύτρ. 909 |γμῶι παρθενίκην 910 |ρόστε — φέρεν *deleto* ν 912 καὶ ὥστε λεοντ. ἐῦσ πάϊσ 913 κατὰ — |ντωι 914 |ρῆι 915 |βαίηι 916 κατ' ἀυτ. 918 ἀνερέψατο 919 |ΐδα 920 οἵ — ἄλλο δ' 921 |δίησιν 922 τῆι 923 τῆι 924 |λωι ὑπὸ 925 ἧιχι 927 |πνῶι — δέκεν

COD. GUELF. 907 ἐύτρ. — |δῆς 908 ἐπιβρομέονται |αί 909 |γμῶ· 911 ταί δ' 912 καὶ ὦς — ἐῢς παΐς ο. 913 |νος ξ. — |τω 914 |της σ. |ρῇ 915 |βαίη. 916 |ος ἤ — |ρων 918 |πρις, αἶτ' ἐν δ. ἀνερέψατο καί ῥ' |σε 919 |ΐδα 920 *versus in rasura a ma. pr.* οἳ δ' — |νοι, τὰς μὲν 921 ῥαιστήρια 922 τῇ — |λης, λ. προὐφ. |τρη 923 τῇ — |βδις 924 |λω — |τραι, 925 |ον. ἧχι — φλόξ 926 |λων π. — |τρης 927 |πνῶ — |λεν· οὐδέ — |γάς

GRAMM. 909 κρεγμῷ, τῇ κρούσει Ἀπολλ. *Et. M.* 536, 34. 925 Ῥόχθεον ὑπὲρ κῦμα *Et. M.* 705, 34.

EM. 909 παρθενικός *adi. extat* Α 791, παρθένιος Γ 682. 918 ἀνερείψ. *alias Laur.* ἀνερέπτω *commemoratur ab Et. M., Hesych.: extat apud Nicand.*

928 ἔδρακες ἠελίοιο. τότ᾽ αὖ λήξαντος ἀπ᾽ ἔργων
Ἡφαίστου θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀυτμήν.
ἔνθά σφιν κοῦραι Νηρηίδες ἄλλοθεν ἄλλαι
931 ἤντεον· ἣ δ᾽ ὄπιθεν πτερύγος θίγε πηδαλίοιο
δῖα Θέτις, Πλαγκτῇσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρύσσαι.
ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ ἂν δελφῖνες ὑπ᾽ ἐξ ἁλὸς εὐδιόωντες
934 σπερχομένην ἀγεληδὸν ἑλίσσωνται περὶ νῆα,
ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὁρώμενοι, ἄλλοτ᾽ ὄπισθεν,
ἄλλοτε παρβολάδην, ναύτῃσι δὲ χάρμα τέτυκται·
937 ὣς αἳ ὑπεκπροθέουσαι ἐπήτριμοι εἱλίσσοντο
Ἀργῴῃ περὶ νηί, Θέτις δ᾽ ἴθυνε κέλευθον.
καί ῥ᾽ ὅτε δὴ Πλαγκτῇσιν ἐνιχρίμψεσθαι ἔμελλον,
940 αὐτίκ᾽ ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας,
ὑψοῦ ἐπ᾽ αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς
ῥώοντ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα διασταδὸν ἀλλήλῃσιν.
943 τὴν δὲ παρηορίην κόπτεν ῥόος· ἀμφὶ δὲ κῦμα
λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν,
αἵθ᾽ ὁτὲ μὲν κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον,
946 ἄλλοτε δὲ βρύχιαι νεάτῳ ὑπο πυθμένι πόντου

COD. LAUR. 929 ἀΰτμ. 930 |ἴδεσ 931 ἡδ᾽ ὄπ. 932 |κτῆισιν 933 ὡσδ᾽ ὁπόταν — ὑπεξ αλὸσ 934 περὶ 936 |τηισι 937 ἑλίσσ. 938 |γώιηι περὶ νηΐ — |λεύθον (?) μετήορον 939 |κτῆισιν 940 ἐπὶ 942 ἀλλήλῃισι 943 παρηορ. — ῥόου (σ suprascr.) 945 αἱ δ᾽ ὁ. 946 |τωι ὑπὸ

COD. GUELF. 928 |οιο᾽ τ. 929 ἀΰτμ. 930 |ἴδες — ἄλλαι, 931 ἤνπεον· ἣ δ᾽ ὄπιθε πτέρυγος 932 |τις πλαγκτῇσιν ἐνὶ 933 ὁπόταν 934 νῆα 935 |νοι ἄ. |σθεν 938 |γῴῃ περὶ νηΐ. Θ. 939 |κτῇσιν ἐνιχρίμψασθαι 940 ἐπὶ in γούν. σ in ras. |ζας 941 ἀγῆς, 942 |λῃσι. 943 κόπτε ῥόον· ἀ. 944 |νον, π. |σκεν 945 αἳ δ᾽ ὅτε — |ρον 946 |τω ὑ. κευθμῶνι ποντου

GRAMM. 931 ... πτερὺξ δὲ τὸ ἄκρον *Et. M.* 694, 21.

EM. 945 αἵθ᾽ *quam salutaris sit correctio, intelligi potest ex interpretatione Parisiensi Did., ubi nymphae 'praecipitiis similes' dicuntur. alius eum ob errorem pro* ἐναλ. εἰλιγμέναι *suadebat.*

947 ἠρήρειν, τὸ δὲ πολλὸν ὑπείρεχεν ἄγριον οἶδμα.
αἳ δ', ὥστ' ἠμαθόεντος ἐπισχεδὸν αἰγιαλοῖο
παρθενικαί, δίχα κόλπον ἐπ' ἰξύας εἰλίξασαι,
950 σφαίρῃ ἀθύρουσιν περιηγέι· ἡ μὲν ἔπειτα
ἄλλη ὑπ' ἐξ ἄλλης δέχεται καὶ ἐς ἠέρα πέμπει
ὕψι μεταχρονίην· ἣ δ' οὔποτε πίλναται οὔδει·
953 ὣς αἳ νῆα θέουσαν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη
πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν, αἰὲν ἄπωθεν
πετράων· περὶ δέ σφιν ἐρευγόμενον ζέεν ὕδωρ.
956 τὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἄναξ κορυφῆς ἔπι λισσάδος ἄκρης
ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας
Ἥφαιστος θηεῖτο, καὶ αἰγλήεντος ὕπερθεν
959 οὐρανοῦ ἑστηυῖα Διὸς δάμαρ· ἀμφὶ δ' Ἀθήνῃ
βάλλε χέρας· τοῖόν μιν ἔχεν δέος εἰσορόωσαν.
ὅσση δ' εἰαρινοῦ μηκύνεται ἤματος αἶσα,
962 τοσσάτιον μογέεσκον ἐπὶ χρόνον, ὀχλίζουσαι
νῆα δι' ἐκ πέτρας πολυηχέας. οἳ δ' ἀνέμοιο
αὖτις ἐπαυρόμενοι προτέρω θέον· ὦκα δ' ἄμειβον
965 Θρινακίης λειμῶνα, βοῶν τροφὸν Ἠελίοιο.

COD. LAUR. 947 ἠρήρειντο δὲ π. 948 αἱ δ' 949 |καὶ — ἐπ ἰξ. 950 |ρηι — |γέϊ 951 εξ άλλησ 952 ή δ' 953 ώσ 954 δἰήερίην (διηερίην p. 7) ἐπὶ 955 δέσφιν ἐρ. θέεν ὕδ. 956 (κορυφῆι ἐ. p. 7) ἐπιλισσ. 957 ἐπὶ (ἐπι p. 7) |λεῆι 959 (ἀμφὶδ ἀθ. p. 7) |νηι 961 (ἤματοσ p. 7) 962 ἐπὶ 963 (δι' ἐκ p. 7) διεκπέτρ. — οἱ δ' (οἳ δ' p. 7) 964 (προτέρωι p. 7)

COD. GUELF. 947 ἠρήρειντο δὲ π. — ἄγριον κῦμα *ascr.* γρ. οἶδμα 948 αἲ δ' ω. 949 |καὶ δ. — |σαι 950 |γέϊ· ἡ μὲν 952 ἢ δ' 953 αἱ 954 ἐπὶ |σιν α. 955 |νον θέεν ὕ. 956 τὰς, δὲ — ἔπι 957 |λεῆ — |μον ἐρύσας 958 |το καὶ 959 ἀμφὶ δ' |νη 960 |ρας. τοῖον μ. ἔχε δ. 961 εἰαριανοῦ 962 τοσσάτιοι μ. — |νον ὀ. 963 νῆα δ' ἐκ — |ας· οἳ δ' 964 |νοι προτέρωθεν· ὦκα

GRAMM. 947 ἠρήρειντο *scholl.*

EM. 947 *libri recentissimi Vatt.* 36 *et* 146 *ipsum quod editur praebuisse dicuntur.* ἠρήρειν *sive vetus dialectus est, sive schema constructionis, convenit cum* ᾔδειν, ἠείδειν *B* 65 *Δ* 1700. *vid. Bullm. I p.* 547. 950 ἡ μέν *graecum esse negabat Schneiderus.* 'ἄλλος ἀντὶ ἑτέρου' *certe saepe observarunt Homerici. videatur index Bekkeri ad scholia in Il.* 955 ζέεν *ex Facii coniectura.*

ἔνθ' αἳ μὲν κατα βένθος ἀλίγκιαι αἰθυίῃσιν
δῦνον, ἐπεί ῥ' ἀλόχοιο Διὸς πόρσυνον ἐφετμάς.
τοὺς δ' ἄμυδις βληχή τε δι' ἠέρος ἵκετο μήλων,
μυκηθμός τε βοῶν αὐτοσχεδὸν οὔατ' ἔβαλλεν.
καὶ τὰ μὲν ἑρσήεντα κατα δρία ποιμαίνεσκεν
ὁπλοτέρη Φαέθουσα θυγατρῶν Ἠελίοιο,
ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα·
Λαμπετίη δ' ἐπι βουσὶν ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ
πάλλεν ὀπηδεύουσα καλαύροπα. τὰς δὲ καὶ αὐτοὶ
βοσκομένας ποταμοῖο παρ' ὕδασιν εἰσορόωντο
ἀμ πεδίον καὶ ἕλος λειμώνιον· οὐ δέ τις ἦεν
κυανέη μετα τῇσι δέμας, πᾶσαι δὲ γάλακτι
εἰδόμεναι χρυσέοισι κεράασι κυδιάασκον.
καὶ μὲν τὰς παράμειβον ἐπ' ἤματι· νυκτὶ δ' ἰούσῃ
πεῖρον ἁλὸς μέγα λαῖτμα κεχαρμένοι, ὄφρα καὶ αὖτις
Ἠὼς ἠριγενὴς φέγγος βάλε νισσομένοισιν.
Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο
ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος,
ᾗ ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις — ἵλατε Μοῦσαι,
οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος — ᾧ ἄπο πατρὸς
μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος· οἳ δέ ἑ Δηοῦς

COD. LAUR. 966 αἵ μὲν καταβάνθοσ (ε supra α) — |νίῃσι (αἰθυιησιν *p.* 7) 967 ρ' ἀλ. 968 (ἄμυδισ — διήεροσ *p.* 7) 969 |θμόστε — (ἔβαλε *p.* 7) 970 καταδρία 972 |μηι 973 ἐπὶ 974 *Qu. VIII p.* 9 *adv.* 976 ἀμπεδ. καὶ.ἕλ. (*c. ras.?*) — οὐδέτισ 977 μετατῇσι 978 χρυσείοισι *corr.* |σέοισι κεράεσσι κυδ. 979 ἤμ. — |σηι 981 νεισομ. 983 |νίῃ..εἰν *c. ras.* 984 ..ἵ..λατε *c. rass.* 985 ὤι 986 οἵ δέ

COD. GUELF. 966 αἵ μ. κατὰ — |θυίησι 967 |νον ἔ. 968 τούς δ' — |λων 969 ἔβαλλε. 970 τὰ, μὲν — κατὰ 971 |οιο 972 χαιὸν |μη ἔνι, π. 974 τάς δέγε αὐτοί 975 βο(α)σκομ. 976 ἀμπεδ. — ουδέ 977 |μας· π. 978 |σι κεράεσσι κυδ. 979 καὶ τὰς μὲν παρ. — |κτί δ' |ση 980 |γα κῦμα κεχ. 981 νισομ. 983 |νίη 984 ἡ ὕ. — |τις, ἵλ. 985 |τέρων λόγος ὦ ἀπὸ |τρός 986 ἔταμε κρ.· οἵ

GRAMM. 972 χαῖον ἀργύρεον] Ἀπολλώνιος, — χαῖον π. ἔ. πηχύνουσαι *Et. M.* 807, 44. 974 καλάβροπα *scholl.*

EM. 978 κεράασι *in Laur.* 16 *extare testatur Zieglerus Obss. p.* 25.

κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνι δή ποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαεν στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι,
Μάκριδα φιλαμένη· Δρεπάνη τόθεν ἐκλήισται
οὔνομα, Φαιήκων ἱερὴ τροφός. ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
αἵματος Οὐρανίοιο γένος Φαίηκες ἔασιν.
τοὺς Ἀργὼ πολέεσσιν ἐνισχομένη καμάτοισιν
Θρινακίης αὔραις ἵκετ' ἐξ ἁλός. οἳ δ' ἀγανῇσιν
Ἀλκίνοος λαοί τε θυηπολίῃσιν ἰόντας
δειδέχατ' ἀσπασίως· ἐπι δέ σφισι καγχαλάασκεν
πᾶσα πόλις· φαίης κεν ἑοῖς ἐπι παισὶ γάνυσθαι.
καὶ δ' αὐτοὶ ἥρωες ἀνα πληθὺν κεχάροντο,
τῷ ἴκελοι, οἷόν τε μεσαιτάτῃ ἐμβεβαῶτες
Αἱμονίῃ. μέλλον δὲ βοῇ ἔνι θωρήξεσθαι·
ὧδε μάλ' ἀγχίμολον στρατὸς ἄσπετος ἐξεφαάνθη
Κόλχων, οἳ Πόντοιο κατα στόμα καὶ δια πέτρας
Κυανέας μαστῆρες ἀριστήων ἐπέρησαν.
Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἑοῦ ἐς πατρὸς ἄγεσθαι
ἵεντ' ἀπροφάτως, ἠὲ στονόεσσαν ἀυτὴν
νωμήσειν χαλεπῇσιν ὁμόκλεον ἀτροπίῃσιν

COD. LAUR. 988 ἔνι — γαίηι 989 δ ἔδ. 990 |πάνηι — |ἵσται 991 ὡσ δὲ 992 |οιο φαίηκ. (γενοσ) 994 αὔρηισ? corr. |ρησ — οἱ δ' |νηισιν 995 |κίνοσ (ο) — |λίηισιν 996 δέσφισι |λάασκε 997 ἐπὶ 998 ἀναπλ. 999 ἴκελ.? — |τάτηι ἐμμεμαῶτεσ corr. ἐμβεμ. 1000 |νίηι — βοῆι ἔνὶ poster. acc. del. θωρήξεσθαι litt. ε. scr. α ma. sec. 1001 μάλ ἀγχ. 1002 καταστ. κ. διὰ 1004 ἐσπατρ. 1005 ἀϋτ. 1006 |πῆισιν — |πίηισιν

COD. GUELF. 988 κείνη ἔνι — γαίῃ, 989 δ' ἔδαε στάχ. — |σθαι 990 |δα φιλαμένους. δρ. — |ἵσται 991 |φός· ὡς — |τοί 992 ἔασσι 993 τους, ἀ. — |τοισι 994 αὔρης ἵκ. — |λὸς· οἳ δ' 995 λαοὶ θυηπ. ἰόντας, 996 |σκε 997 ἑοῖς περὶ π. |σθαι 998 καὶ δ' — |ντο. 999 τῶ ἴκελον, οἷον τε |τάτη 1000 |νίη· μ. — βοῇ ἔ. θωρήξασθαι· 1001 ὧδε μ. 1002 |χων οἳ — κατὰ — διὰ 1003 |σαν 1004 μήδειάν δ' 1005 |τως ἠὲ — ἀϋτήν gl. ἀπροφ.] ἀναντιρρήτως

EM. 999 *structuram verborum suspectam habebat Schneiderus: estque paulum detorta ex Homerica Il.* Λ 467. *nolim tamen aut Guelf. admittere, aut ex Hesiodi Scut.* 198 τῇ ἰκέλη ὡσεί τε ἐθέλουσα *quicquam inferre.*

αὖθί τε καὶ μετέπειτα συν Αἰήταο κελεύθῳ.
ἀλλά σφεας κατέρυκεν ἐπειγομένους πολέμοιο
κρείων Ἀλκίνοος. λελίητο γὰρ ἀμφοτέροισιν
δηιοτῆτος ἄνευθεν ὑπέρβια νείκεα λῦσαι.
κούρη δ' οὐλομένῳ ὑπο δείματι πολλὰ μὲν αὐτους
Αἰσονίδεω ἑτάρους μειλίσσετο, πολλὰ δὲ χερσὶν
Ἀρήτης γούνων ἀλόχου θίγεν Ἀλκινόοιο
„γουνοῦμαι, βασίλεια· σὺ δ' ἵλαθι, μὴ δέ με Κόλχοις
ἐκδῴης ᾧ πατρὶ κομιζέμεν, εἴ νυ καὶ αὐτὴ
ἀνθρώπων γενεῆς μία φέρβεαι, οἷσιν ἐς ἄτην
ὠκύτατος κούφῃσι θέει νόος ἀμπλακίῃσιν.
ὡς ἐμοὶ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες, οὐ μὲν ἕκητι
μαργοσύνης. ἴστω δ' ἱερὸν φάος Ἠελίοιο,
ἴστω νυκτιπόλου Περσηίδος ὄργια κούρης·
μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα συν ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσιν
κεῖθεν ἀφωρμήθην· στυγερὸν δέ με τάρβος ἔπεισεν
τῆςγε φυγῆς μνήσασθαι, ὅτ' ἤλιτον, οὐ δέ τις ἄλλη
μῆτις ἔην. ἔτι μοι μίτρη μένει, ὡς ἐνι πατρὸς
δώμασιν, ἄχραντος καὶ ἀκήρατος. ἀλλ' ἐλέαιρε,
πότνα, τεόν τε πόσιν μειλίσσεο· σοὶ δ' ὀπάσειαν
ἀθάνατοι βίοτόν τε τελεσφόρον ἀγλαΐην τε
καὶ παῖδας καὶ κῦδος ἀπορθήτοιο πόληος."

COD. LAUR. 1007 συναιήτ. |θωι 1008 ἀλλάσφ. 1010 δηΐοτ. — ὕπερ βια 1011 οὐλομένη *corr.* |νωι ὑποδει..ματι *c. ras.* πολλα 1015 |δώιησ ὤι 1017 *Qu. VIII p. 9 av.* κούφαισι — |κίησιν 1019 ἴστω 1020 ἴστω — |ΐδοσ 1021 συνανδρ. 1022 ἀφωρμήθειν *corr.* |θην 1023 ὅτ ἤλ. οὐ δέτισ 1024 μήτισ — ὡς ἐνὶ 1026 τεόντε — |σσεο σὺ δ' 1027 |τόντε

COD. GUELF. 1007 αὖθι τε — σὺν — |θω. 1008 |μοιο, 1009 λελίητο γ. |ροισι 1010 δηΐοτ. 1011 |μένω — |τι, π. μ. |τούς 1012 |το. π. 1013 |οιο. 1014 |μαι β.· σύ δ' ἵ., μὴδὲ κόλχοισιν, 1015 |δώης ὧ — |τή 1017 κούφαισι 1018 |νες. οὐ 1019 ἴστω ἱερὸν — |οιο 1020 |ΐδος ὄρσια *ma. pr.* |ρης, 1021 σὺν — |ποῖσι 1022 ἔπεισε 1023 τῆς δὲ φ. |σθαι ὅ |τον· οὐδέ 1024 ἐνὶ |τρός 1025 |σιν ἄ. — |ρε 1026 |τνα. τὸν δὲ — σοί δ' 1027 |ην τε, 1028 |δας. κ. — πόληος

GRAMM. 1015 ἦ νυ καὶ *schol. Paris.*

EM. 1019 μαχλοσύνης *unus Parisiensis, vocabulum Hesiodeum, schol. Il.* Ω 23, *Hes. fragm.* 41 *Göttl., sed ab Apollonii dignitate alienum.*

1029 τοῖα μὲν Ἀρήτην γουνάζετο δάκρυ χέουσα·
τοῖα δ' ἀριστήων ἐναμοιβαδὶς ἄνδρα ἕκαστον
„ὑμέων, ὦ περὶ δὴ μέγα φέρτατοι, ἀμφί τ' ἀέθλοις
1032 ὧν κάμον ὑμετέροισιν, ἀτύζομαι· ἧς ἰότητι
ταύρους τ' ἐζεύξασθε, καὶ ἐκ θέρος οὐλοὸν ἀνδρῶν
κείρετε γηγενέων· ἧς εἵνεκεν Αἱμονίην δὲ
1035 χρύσεον αὐτίκα κῶας ἀνάξετε νοστήσαντες.
ἥδ' ἐγώ, ἣ πάτρην τε καὶ οὓς ὤλεσσα τοκῆας,
ἣ δόμον, ἣ σύμπασαν ἐυφροσύνην βιότοιο·
1038 ὔμμι δὲ καὶ πάτρην καὶ δώματα ναιέμεν αὖτις
ἤνυσα· καὶ γλυκεροῖσιν ἔτ' εἰσόψεσθε τοκῆας
ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμοὶ ἄπο δὴ βαρὺς εἵλετο δαίμων

COD. LAUR. 1029 δάκρυχέουσα 1030 |στήων ἀμοιβ. *supra scr.* ἔν' *a ma. sec.* 1031 ὑμέων ὦι π. — ἀμφί *accentu transfixo* τ ἀέθλ. 1032 οὔνεκεν ὑμετέρ. 1033 ταύρουστεζεύξασθαι *c. ras. supra* τ — ἐκθέροσ 1034 κείρέτε γ. — εἵνεκεν 1036 ἣδ ἐγὼ — ὤλεσα 1037 ἐϋφρ. 1038 ὔμμι 1039 εσόψεσθε 1040 βάρυσ

COD. GUELF. 1029 δακρυχέουσαν 1030 |ων ἔνἀμοιβαδὶς — |στον, 1031 ὑμέων ὦ πέρι — |τοι ἀ. 1032 οὔνεκεν υμετέροισιν ἀτύζομαι. ἧς 1033 |σθε κ. 1034 κείρατε |ων ἧς — αἱμονίηνδε 1035 |ντες 1036 ἣδ' ἐγὼ ἣν π. τὲ 1037, 1038 1039 *in marg. a ma. sec.* 1037 |μον. ἢ — ἐϋφρ. |τοιο 1039 |σα κ. |σιν ἔτι εἰσόψέσθαι τ. 1040 |σιν. α. — ἀπὸ

GRAMM. 1034 *cum Guelf. scholia, ut videtur.*

EM. 1030 ἔτ' ἀμοιβαδίς, ἐπαμοιβαδίς *alii libri et Stephanus, quod rectius videtur utpote ex Il.* Z 339 *ductum.* 1031, 1032 *locus satis difficilis. coniecturam posui ex librariorum errore consueto ductam et explicatu commodo. nam etiam infra v.* 1328 *pro* ὧν ἔκαμεν *cod. Paris. habet* ὧν ἕνεκά με *et* 1354 *iterum Guelf.* ὧν ἕνεκα μεν. *structura poterit esse* ἀτύζομαι ἀμφ' ὑμῶν καὶ ἀμφ' ὧν ἔκαμον ἀέθλοις ὑμετέροις. *quamquam re vera* ἀμφι ἀέθλοις *coniungenda putaverim ut* Δ 364, 733. ἀτύζομαι *cum genetivo prolatum per ellipsin insolentiorem, de qua dixi Prolegg. I,* 4. *Qui aliter de loco statuunt, protasin quidem ab* οὕνεκεν *'quandoquidem' ordiri negant, pleonasmum eius vocis cum Bernhardyo v. cl. hist. litt. gr. II p.* 235 *agnoscunt, velut fit in* χάριν ἕνεκά τινος, ἀπὸ βοῆς ἕνεκα: *sed* ὑμέων *genetivum quomodo expediant vix habent, nisi aut post* δή *interpungatur, quo de recte adnotavit Wellauerus, aut duo casus ab* ἀμφί *pendeant, de qua re video laudari interpp. ad Herod. IIII,* 122, *aut fortasse scribatur* ἀέθλοιν ὑμετέροιν.

1041 ἀγλαΐας· στυγερὴ δὲ συν ὀθνείοις ἀλάλημαι.
δείσατε συνθεσίας τε καὶ ὅρκια, δείσατ' Ἐρινὺν
Ἱκεσίην, νέμεσίν τε θεῶν, εἰς χεῖρας ἰοῦσαν
1044 Αἰήτεω λώβῃ πολυπήμονι δῃωθῆναι.
οὐ νηούς, οὐ πύργον ἐπίρρυθον, οὐκ ἀλεωρὴν
ἄλλην, οἰόθι δὲ προτιβάλλομαι ὑμέας αὐτούς.
1047 σχέτλιοι ἀτροπίης καὶ ἀνηλέες· οὐ δ' ἐνι θυμῷ
αἰδεῖσθε ξείνης μ' ἐπι γούνατα χεῖρας ἀνάσσης
δερκόμενοι τείνουσαν ἀμήχανον. ἀλλά κε πᾶσιν,
1050 κώας ἑλεῖν μεμαῶτες, ἐμίξατε δούρατα Κόλχοις
αὐτῷ τ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι· νῦν δ' ἐλάθεσθε
ἠνορέης, ὅτε μοῦνοι ἀποτμηγέντες ἔασιν."
1053 ὣς φάτο λισσομένη. τῶν δ' ὅντινα γουνάζοιτο,
ὅς μιν θαρσύνεσκεν ἐρητύων ἀχέουσαν.
σεῖον δ' ἐγχείας εὐήκεας ἐν παλάμῃσιν,
1056 φάσγανά τ' ἐκ κολεῶν· οὐ δὲ σχήσεσθαι ἀρωγῆς
ἔννεπον, εἴ κε δίκης ἀλιτήμονος ἀντιάσειαν.
στρευγομένοις δ' ἀν' ὅμιλον ἐπήλυθεν εὐνήτειρα
1059 Νὺξ ἔργων ἄνδρεσσι, κατευκήλησε δὲ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς· τὴν δ' οὔτι μίνυνθά περ εὔνασεν ὕπνος,
ἀλλά οἱ ἐν στέρνοις ἀχέων εἱλίσσετο θυμός.
1062 οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει
ἐννυχίη· τῇ δ' ἀμφι κινύρεται ὀρφανὰ τέκνα

COD. LAUR. 1041 σὺν 1042 |σίαστε 1043 εἰσχ. 1044 |βηι — δηϊωθ. 1045 νηοῦσ corr. |οὺσ — ἐπήροθον corr. ἐπίροθ. 1047 σχετλ. — οὐδ ἐνι |μῶι 1048 επι γούνατα (σι supra scr. ma. sec. 1049 ἀλλὰ καὶ π. 1050 κῶιασ 1051 |τῶι τ' |τηι — δὲ λάθεσθε 1055 δ ἐγχ. ἐυηκέασ ἐνπαλάμηισιν 1056 |νατ' ἐκκολ. οὐ δε 1057 ἀντιάσειαν (ε lill. s. scr. ma. sec. 1058 Qu. VIIII p. 1 adv. ἀν όμιλον 1059 |κήλ..ησε c. ras. 1061 ἐνστ. |ων ἔλισσ. 1063 |χίη τῆ... ἀ. ma. pr. τῆδ ἀ. ma. sec. ἀμφί acc. transf.

COD. GUELF. 1041 σὺν 1042 ἐριννὴν (η supra) 1043 |ηῦ ν. τ. |ων ἐς χ. 1044 |βη 1045 |οὺς οὐ — |θον ο. |ρήν 1046 |λην· ο. 1047 |λὲες· οὐδ' ἐνὶ |μῶ 1048 μ' ἐπεὶ γούνασι χ. 1049 |νον· ἀλλὰ καὶ πᾶσι 1051 |τῶ τ' |τη 1052 |ης ὅ. 1053 δ' οὔτινα γουνάζοιο 1055 |μῃσι 1056 οὐδε 1057 εἴ γε δ. — |σειε. 1058 |λον, ἐπ. 1060 τήν δ' οὔ τι — |νος 1063 τῆ. δ'

EM. 1046 προτιβάλλομαι vitiosum putaverim.

χηροσύνῃ πόσιος· σταλάει δ' ὑπο δάκρυ παρειὰς
μνωομένης, οἵη μιν ἐπι σμυγερὴ λάβεν αἶσα·
ὣς τῆς ἰκμαίνοντο παρηΐδες· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ὀξείῃς εἰλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσιν.
τὼ δ' ἔντοσθε δόμοιο κατα πτόλιν, ὡς τὸ πάροιθεν,
κρείων Ἀλκίνοος πολυπότνιά τ' Ἀλκινόοιο
Ἀρήτη ἄλοχος, κούρης πέρι μητιάασκον
οἷσιν ἐνι λεχέεσσι δια κνέφας· οἷα δ' ἀκοίτην
κουρίδιον θαλεροῖσι δάμαρ προςπτύσσετο μύθοις
„ναὶ φίλος, εἰ δ' ἄγε μοι πολυκηδέα ῥύεο Κόλχων
παρθενικήν, Μινύῃσι φέρων χάριν. ἐγγύθι δ' Ἄργος
ἡμετέρης νήσοιο καὶ ἀνέρες Αἱμονιῆες·
Αἰήτης δ' οὔτ' ἂρ ναίει σχεδόν, οὐ δέ τι ἴδμεν
Αἰήτην, ἀλλ' οἷον ἀκούομεν· ἥδε δὲ κούρη
αἰνοπαθὴς κατά μοι νόον ἔκλασεν ἀντιόωσα.
μή μιν, ἄναξ, Κόλχοισι πόροις ἐς πατρὸς ἄγεσθαι.
ἀάσθη, ὅτε πρῶτα βοῶν θελκτήρια δῶκεν
φάρμακά οἱ· σχεδόθεν δὲ κακῷ κακόν, οἷά τε πολλὰ
ῥέζομεν ἀμπλακίῃσιν, ἀκειομένη ὑπάλυξεν
πατρὸς ὑπερφιάλοιο βαρὺν χόλον. αὐτὰρ Ἰήσων,

.μνωομένησ.
COD. LAUR. 1064 |σύνῃι 1065 μυρομένησ *s. scr. ma sec.* 1066 |ἴδεσ — ἦτορ 1067 |ηισ (*ηι in ras.*) εἰλεῖτο — ἀμφοδύνηισι 1068 δ ἔντ. — καταπτ. 1069 ἀλκίνοοσ |πότνιατ' 1070 |τη...ἄλ. *c. ras.* 1071 ἐνιλεχ. διακν. 1073 |ῥύ..εο 1074 |κὴν μινύαισι 1076 οὔτ' — |δὸν οὐδέτι 1077 οἷον 1078 κατάμοι 1079 ἐσπατρ. ἀγέσθαι? 1081 |κῶι |κὸν οἷάτε 1082 |κίηι-
ρωννυμένη
σιν· ἀκειο...μένη *c. ras.* |λυξε

COD. GUELF. 1064 |σύνῃ |ος, σταλάσσει δ' ὑπο δ. |άς 1065 μνωομένη, ο. μ. ἐπισμυγερὴ 1066 ὦς, τῆς, ἰκμ. |ἴδες 1067 εἰλεῖτο — |νῃσι. 1068 τῶ δ' — κατὰ |λιν ὡς |θεν 1070 |χος κ. 1071 ἐνὶ — διὰ 1072 κουριδίη θαλ. — |θοις. 1073 ναὶ φ., εἰ δ' 1074 |κὴν. μινύαισι 1076 |δὸν, οὐδέ τι 1077 |την. ἀ. — ἧδε 1078 |θὴς, κ. 1079 μιν ἄναξ κ. 1080 |σθη. ὅ. — δῶκε 1081 |κῶ |κὸν οἷα τε |λά 1082 |σιν ἀ. |λυξε 1083 |σων

GRAMM. 1082 ἀτροπίῃσιν *scholl.*

EM. 1064 σταλ. δ' ἐπι δ. π. *malebat O. Schneiderus. peculiaria sunt Ap.* ὑπαυγάζειν, ὑποτρομεῖν, ὑπολάμπεσθαι, ὑποτέλλεσθαι.

ὡς ἀίω, μεγάλοισιν ἐνίσχεται ἐξ ἕθεν ὅρκοις,
κουριδίην θήσεσθαι ἐνι μεγάροισιν ἄκοιτιν.
τώ, φίλε, μήτ' οὖν αὐτὸν ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
θείης Αἰσονίδην, μήτ' ἄσχετα σεῖο ἕκητι
παῖδα πατὴρ θυμῷ κεκοτηότι δηλήσαιτο.
λίην γὰρ δύσζηλοι ἑαῖς ἐπι παισὶ τοκῆες·
οἷα μὲν Ἀντιόπην εὐώπιδα μήσατο Νυκτεύς·
οἷα δὲ καὶ Δανάη πόντῳ ἔνι πήματ' ἀνέτλη,
πατρὸς ἀτασθαλίῃσι· νέον γε μέν, οὐ δ' ἀποτηλοῦ,
ὑβριστὴς Ἔχετος γλήναις ἔνι χάλκεα κέντρα
πῆξε θυγατρὸς ἑῆς· στονόεντι δὲ κάρφεται οἴτῳ
ὀρφναίῃ ἐνι χαλκὸν ἀλετρεύουσα καλιῇ.“
ὣς ἔφατ' ἀντομένη· τοῦ δὲ φρένες ἰαίνοντο
ἧς ἀλόχου μύθοισιν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖον ἔειπεν
„Ἀρήτη, καί κεν συν τεύχεσιν ἐξελάσαιμι
Κόλχους, ἡρώεσσι φέρων χάριν, εἵνεκα κούρης.
ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι.
οὐ δὲ μὲν Αἰήτην ἀθεριζέμεν, ὡς ἀγορεύεις,

COD. LAUR. 1084 ὡσαΐω — ἐνίσχετε ἐξ 1085 ἐνιμεγ. 1086 τῷ φ. μὴ τ' οὖν *inter* |ρκον *et* ὀμ. *littera*, σ *aut* ε, *deleta* 1087 |τα,σεῖο 1088 |μῶι 1089 ἐπὶ 1090 μεν — ἐυώπ. 1091 |τωι 1092 |λίῃσι — μὲν οὐδ' ἀπὸ τ. 1094 |τωι 1095 |ναίῃι ἔνι χ. ἀλιτρεύουσα καλειῆι 1096 ὤσ φάτ' αντομένη — δεφρέν. 1097 δ' επὶ 1098 σὺν 1099 *Qu. VIIII p.* 1 *av.* 1100 *'In quaternione IX schedae* 2. 3. 6. 7 *sunt simplices. in scheda* 1 *av. post v.* 1099 *errore eis quae sequi debebant omissis scripti sunt vv.* 1125 *ad* 1149. *quibus deletis nova scheda inserta' non ma. sec., ut videtur, certe in p.* 1 *av., 'iustus ordo restitutus est. prioris scripturae a posteriore diversitatem' adnotavimus. H. Keilius.* 1101 οὐδε μὲν

COD. GUELF. 1084 ἀΐω μ. — |κοις 1085 ἐνὶ 1086 τῷ φίλε μ. 1088 |μῷ — |σαιτο 1089 αἰὲν γὰρ — ἑαῖς περὶ παισί 1091 |ντω — |τλη 1092 μὲν οὐδ' 1093 ἐχέτος 1094 οἴτω 1095 |φναίη ἐνὶ, χαλκ. — |λιῇ. 1097 |σιν ἔ. 1098 |τη. καί 1099 λόχους ἡρώεσσι — |ριν ε. 1100 ἰθεῖαν ἀντιάσαι. 1101 οὐδὲ — |μεν ὡς |εις

GRAMM. 1095 ἀλετρεύοντα, ἀλιτρεύοντα, ἀλιτεύοντα *scholl.* Ὀρφναίῃς ἐνὶ χ. ἀλετρεύουσα καλιῇς *Et. M.* 60, 4.

EM. 1086 αὐτός *Brunckius praeferebat.* 1093 Ἔχετος *Arcad. p.* 81, 10.

λώιον· οὐ γάρ τις' βασιλεύτερος Αἰήταο.
καί κ' ἐθέλων, ἕκαθέν περ, ἐφ''Ελλάδι νεῖκος ἄγοιτο.
τώ μ' ἐπέοικε δίκην, ἥτις μετα πᾶσιν ἀρίστη
ἔσσεται ἀνθρώποισι, δικαζέμεν· οὐ δέ σε κεύσω.
παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν ἑῷ ἀπο πατρὶ κομίσσαι
ἰθύνω· λέκτρον δὲ συν ἀνέρι πορσαίνουσαν
οὔ μιν ἑοῦ πόσιος νοσφίσσομαι· οὐ δέ, γενέθλην
εἴ τιν' ὑπο σπλάγχνοισι φέρει, δήοισιν ὀπάσσω."
ὣς ἄρ ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἐπισχεδὸν εὔνασεν ὕπνος.
ἢ δ' ἔπος ἐν θυμῷ πυκινὸν βάλετ'· αὐτίκα δ' ὦρτο
ἐκ λεχέων ἀνα δῶμα· συνήϊξαν δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι, δέσποιναν ἐὴν μεταποιπνύουσαι.
σῖγα δ' ἑὸν κήρυκα καλεσσαμένη προσέειπεν,
ᾗσιν ἐπιφροσύνῃσιν ἐποτρυνέουσα μιγῆναι
Αἰσονίδην κούρῃ, μὴ δ' Ἀλκίνοον βασιλῆα
λίσσεσθαι· τὸ γὰρ αὐτὸς ἰὼν Κόλχοισι δικάσσει,
παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν ἑοῦ ποτι δώματα πατρὸς
ἐκδώσειν, λέκτρον δὲ συν ἀνέρι πορσαίνουσαν
οὐκέτι κουριδίης μιν ἀποτμήξειν φιλότητος.
ὣς ἄρ ἔφη· τὸν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐκ μεγάροιο,
ὥς κεν Ἰήσονι μῦθον ἐναίσιμον ἀγγείλειεν

COD. LAUR. 1102 |ϊον — αἰήτεω (α supra) 1103 καί κεθέλων 1104 τῷ — μετὰ 1105 κεύθω (σ supra) 1106 ἑῶι 1107 λέκρον δὲ σὺν 1108 οὔμιν — δὲ 1109 ὑπὸ — δηΐοισιν 1110 ἐπὶσχεδὸν 1111 ἡ δ' ἐ. ἐνθυμῶι — ὦρτο 1112 ἐκλεχ. — |ϊξαν 1114 σίγα .ἐφημοσύνῃσιν.

1115 ἤισιν |σύνῃσιν *supra scr. ma. sec.* 1116 *Qu. VIIII p. 2 adv.* κούρῃι 1118 ποτιδώμ. 1119 σὺν 1120 οὐκἔτι 1122 ὥσκεν

COD. GUELF. 1102 |ϊον — |ταο 1103 |λων ἕκ. περ ἐφ' — |το 1104 τῶ — |κην ἥτις μετὰ 1105 |μεν οὐδέ 1106 |σαν ἑῶ ἀπὸ 1107 λέκτρῳ δὲ σὺν 1108 |φίσομαι· οὐδὲ γεν. 1109 |ΐοισιν 1111 ἥ δ' — |μῶ |νὸν βάλεν· α. 1112 ἀνὰ |μα. |ϊξαν 1113 |λοι δ. ἑ. μετα ποιπνείουσαι 1114 σίγα — |πεν 1115 ᾗσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐπ. 1116 |ρῃ. μὴδ' 1117 τὸ, γὰρ —|σσει. 1118 |σαν, ἑοῦ ποτὶ — |τρός 1119 |σειν· λ. δ. σὺν 1120 ἀποτμήξας φιλότ. 1121 τόν δ' — |ροιο 1122 ἀγγείλοιεν,

EM. 1113 *Guelf. scr. probabant Stephanus et Schneiderus.* 1117 ἰδὼν *temptabat Schneiderus.*

Ἀρήτης βουλάς τε θεουδέος Ἀλκινόοιο.
τοὺς δ' εὗρεν παρα νηὶ συν ἔντεσιν ἐγρήσσοντας
Ὑλλικῷ ἐν λιμένι, σχεδὸν ἄστεος· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαν
πέφραδεν ἀγγελίην· γήθησε δὲ θυμὸς ἑκάστου
ἡρώων· μάλα γάρ σφιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.
αὐτίκα δὲ κρητῆρα κερασσάμενοι μακάρεσσιν
ἧ θέμις, εὐαγέως ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύσαντες,
αὐτονυχὶ κούρῃ θαλαμήιον ἔντυον εὐνὴν
ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκρις ἔναιεν,
κούρη Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὅς ῥα μελισσέων
ἔργα πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.
κείνη δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσήιον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ἀβαντίδος ᾧ ἐνι κόλπῳ
δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χεῖλος ἔδευσεν,
εὖτέ μιν Ἑρμείας φέρεν ἐκ πυρός· ἔδρακε δ' Ἥρη,
καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλασε νήσου.
ἡ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνι τηλόθεν ἄντρῳ
νάσσατο, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτῃσιν.
ἔνθα τότ' ἐστόρεσαν λέκτρον μέγα· τοῖο δ' ὕπερθεν
χρύσεον αἰγλῆεν κῶας βάλον, ὄφρα πέλοιτο
τιμήεις τε γάμος καὶ ἀοίδιμος. ἄνθεα δέ σφιν
νύμφαι ἀμεργόμεναι λευκοῖς ἐνι ποικίλα κόλποις
ἐςφόρεον· πάσας δὲ πυρὸς ὣς ἄμφεπεν αἴγλη·

COD. LAUR. 1123 |λάστε 1124 παρὰ νηῒ σὺν 1125 |κῶι — ἐκδ' (δ ἄρα p. 1) 1129 ἡ θέμ. (— μῆλ ἐ. p. 1) 1130 |ρηι (κούρη p. 1) |ϊον 1131 |τρωι ἐν |θέωι 1132 (|οιο περίφρονος p. 1) 1134 |ϊον ὑ̈α 1135 ὧι ἔνι (ἐνι p. 1) |πωι 1136 (περὶ p. 1) 1137 εὔτέμιν ἑρμείησ φ. ἐκπυρ. — (δῆρη p. 1) 1139 ἡ δ ἄρα φ. |ρῶι ἔνι — |τρωι 1140 |τηισιν 1141 τὸιου δ' (τοῖο p. 1) ὕπερθε 1143 |ειστε — δέσφι (δέσφιν p. 1) 1144 ἔνι (ἐνὶ p. 1) 1045 (ὢσ p. 1)

COD. GUELF. 1123 |της· β. 1124 τούς δ' — παρὰ νηῒ 1025 |κῶ ἐ. |νι σχ. 1128 |ρεσσι 1129 ἧ |μις εὐαγ. 1130 |ρη θουλαμήϊον — |νήν 1131 |ω ἐν |έω τ. — ἔναιε 1132 |νος. ὅς 1133 ἀνεῦρατο πίαρ |ης 1134 |ϊον 1135 ὧ ἔνι |πω 1136 |το καὶ — |σεν 1137 ἑρμείης — πυρὸς· ἔδρακέ δ' |ρη. 1139 ἥ δ' — |ρῶ ἔνι — |τρω, 1140 |το καὶ 1141 ὕπερθε 1142 |λον ὄ. 1143 τε μέγασ καὶ — σφι 1144 ἀμαργόμεναι λ. ἔνι 1145 ὢς

EM. 1137 uno hoc loco Laur. Ἑρμείης.

τοῖον ἀπο χρυσέων θυσάνων ἀμαρύσσετο φέγγος.
δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸν πόθον· ἴσχε δ' ἑκάστην
αἰδὼς ἱεμένην περ ὅμως ἐπι χεῖρα βαλέσθαι.
αἳ μέν τ' Αἰγαίου ποταμοῦ καλέοντο θύγατρες·
αἳ δ' ὄρεος κορυφὰς Μελιτηίου ἀμφενέμοντο·
αἳ δ' ἔσαν ἐκ πεδίων ἀλσηίδες. ὦρσε γὰρ αὐτὴ
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις, Ἰήσονα κυδαίνουσα.
κεῖνο καὶ εἰσέτι νῦν ἱερὸν κληίζεται ἄντρον
Μηδείης, ὅθι τούσγε σὺν ἀλλήλοισιν ἔμιξαν
τεινάμεναι ἑανοὺς εὐώδεας. οἳ δ' ἐνι χερσὶν
δούρατα νωμήσαντες ἀρήια, μὴ πρὶν ἐς ἀλκὴν
δυςμενέων ἀίδηλος ἐπιβρίσειεν ὅμιλος,
κράατα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν,
ἐμμελέως, Ὀρφῆος ὕπαι λίγα φορμίζοντος
νυμφιδίαις ὑμέναιον ἐπι προμολῇσιν ἄειδον.
οὐ μὲν ἐν Ἀλκινόοιο γάμον μενέαινε τελέσσαι
ἥρως Αἰσονίδης, μεγάροις δ' ἐνι πατρὸς ἑοῖο,
νοστήσας ἐς Ἰωλκὸν ὑπότροπος· ὣς δὲ καὶ αὐτὴ
Μήδεια φρονέεσκε. τότ' αὖ χρεὼ ἦγε μιγῆναι.
ἀλλὰ γὰρ οὔποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων
τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ
πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐυφροσύνῃσιν ἀνίη.

COD. LAUR. 1146 (*τοίων ἀπο p.* 1) *ἀπὸ* 1148 *Qu. VIIII p.* 2 *av. ἐπὶ χέρα β.* 1149 *αἱ* 1150 *αἱ δ' —|ἴου* 1151 *αἱ δ' ἔ. ἐκπεδ. |ἴδεσ* 1153 *|ίζ.* 1154 *τοῦσγε σὺν* 1155 *ἐυώδ. οἱ — χερσὶ* 1156 *|ϊα* 1157 *|ων ἀρίδηλοσ* 1159 *ὑπαιλίγα* 1160 *ἐπὶ |λῆισιν* 1163 *ὥσ δὲ* 1165 *in marg. ΓΝ^ω ὦ* 1166 *ὅλωι* 1167 *ἐϋφροσύνῃισιν*

COD. GUELF. 1146 *|γγος* 1147 *ἑκάστιν* 1148 *|δὼς· ἱεμ. π. ὁμῶς ἐπὶ* 1149 *αἱ* 1150 *αἳ δ' — |ἴου |ντο* 1151 *αἳ δ' — |ἴδες — αὕτη* 1152 *|τις ἰ. — |σα* 1153 *νῦν om. ma. pr. — |ίζ. |τρον.* 1154 *τούς τε σὺν — |ξαν* 1155 *οἳ δ' ἐνὶ χερσί* 1156 *|ϊα μὴ — |κήν* 1157 *αἴδ. — |λος* 1158 *κράατά δ'* 1159 *|ως ὀ. ὑπαὶ λ. φορμίξαντος* 1160 *ἐπὶ* 1161 *μεν. μιγῆναι* 1162, 1163, 1164 *desunt* 1165 *οὔ ποτε — πων,* 1166 *ὅλω |δὶ· συν — αἰεί* 1167 *παρέμβλωκεν ἐϋφρ. |η*

E.M. 1155 *στειλάμεναι fuit qui legendum contenderet; ex v.* 1160 *perperam accepto, ut videtur, ubi προμολαὶ non est nympharum processio, sed locus ante aulaea τοῦ νυμφῶνος.*

1168 τῷ καὶ τοὺς γλυκερῇ περ ἰαινομένους φιλότητι
δεῖμ' ἔχεν, εἰ τελέοιτο διάκρισις Ἀλκινόοιο.
Ἠὼς δ' ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσιν
1171 λῦε κελαινὴν νύκτα δι' ἠέρος· αἱ δ' ἐγέλασσαν
ἠιόνες νήσοιο καὶ ἑρσήεσσαι ἄπωθεν
ἀτραπιτοὶ πεδίων· ἐν δὲ θρόος ἔσκεν ἀγυιαῖς·
1174 κίνυντ' ἐνναέται μὲν ἀνὰ πτόλιν, οἱ δ' ἀποτηλοῦ
Κόλχοι Μακριδίης ἐπὶ πείρασι χερνήσοιο.
αὐτίκα δ' Ἀλκίνοος μετεβήσετο συνθεσίῃσιν
1177 ὃν νόον ἐξερέων κούρης ὕπερ· ἐν δ' ὅγε χειρὶ
σκῆπτρον ἔχεν χρυσοῖο δικασπόλον, ᾧ ὕπο λαοὶ
ἰθείας ἀνὰ ἄστυ διεκρίνοντο θέμιστας.
1180 τῷ δὲ καὶ ἑξείης πολεμήια τεύχεα δύντες
Φαιήκων οἱ ἄριστοι ὁμιλαδὸν ἐστιχόωντο.
ἥρωας δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἔκτοθι πύργων
1183 βαῖνον ἐποψόμεναι· σὺν δ' ἀνέρες ἀγροιῶται
ἤντεον εἰσαΐοντες, ἐπεὶ νημερτέα βάξιν
Ἥρη ἐπιπροέηκεν. ἄγεν δ' ὃ μὲν ἔκκριτον ἄλλων
1186 ἀρνειὸν μήλων, ὃ δ' ἀεργηλὴν ἔτι πόρτιν·
ἄλλοι δ' ἀμφιφορῆας ἐπισχεδὸν ἵστασαν οἴνου
κίρνασθαι· θυέων δ' ἀποτηλόθι κήκιε λιγνύς.

COD. LAUR. 1168 τῷ — |ρῆι 1172 ἠϊόν. 1174 ἀνὰ — ἀπὸ τηλοῦ 1175 ἐπὶ 1176 *Qu. VIIII p. 3 adv.* |σίῃσιν 1178 ὧι ὕπο πολλοὶ 1179 ἀνὰ 1180 τῶι δε — |ϊα 1183 συν 1185 ὁ μὲν 1186 ὁ δ' 1188 ἀπο τηλόθι

COD. GUELF. 1168 τῶ — |ρῆ π. ἰαινομένη 1169 |χεν εἰ — |οιο 1170 δ αμβρ. — |σσι 1171 |ρος αἳ δ' 1172 ἠϊόνες νήσοι[οι] 1174 μὲν ἀπὸ πτόλιν· οἳ δ' 1175 |ης ἐνὶ π. 1177 ὕπερ, ἐν — χειρί, 1178 ἔχε χρυσ. |λον ᾧ ὑπο πο[λλοί], 1179 ἀνὰ 1180 ᾧ δὲ — |ϊα τ. |ντες, 1181 |στοι, ὁμ. |ντο 1184 |ντες ἐ. — |ξιν, 1185 ὁ μὲν 1186 |λων· ὃ δ' — πόρτὴν· *aut* πόρτὴν·

GRAMM. 1170 φαρέεσσιν *schol.*

EM. 1176 |βήσετο *hoc tantum loco in Laur. et Guelf. et supra v.* 458 *in Laur. extat:* |βήσατο *septiens in utroque. secundum Epaphroditi illud discrimen, quod supra ad v.* 865 *attigi, admitti et h. l. potuit, utpote* παρατατικῶς *non* συντελικῶς *accipiendum.* 1178 λαοί *egregia aut emendatio est aut scriptura in editione principe anni* 1491 *tradita.*

αἳ δὲ πολυκμήτους ἑανοὺς φέρον, οἷα γυναῖκες,
μείλιά τε χρυσοῖο καὶ ἀλλοίην ἐπι τοῖσιν
ἀγλαΐην, οἵην τε νεοζυγὲς ἐντύνονται·
θάμβευν δ' εἰσορόωσαι ἀριπρεπέων ἡρώων
εἴδεα καὶ μορφάς, ἐν δέ σφισιν Οἰάγροιο
υἱὸν ὕπαι φόρμιγγος ἐυκρέκτου καὶ ἀοιδῆς
ταρφέα σιγαλόεντι πέδον κροτέοντα πεδίλῳ.
νύμφαι δ' ἄμμιγα πᾶσαι, ὅτε μνήσαιτο γάμοιο,
ἱμερόενθ' Ὑμέναιον ἀνήπυον· ἄλλοτε δ' αὖτε
οἰόθεν οἷαι ἄειδον ἑλισσόμεναι περι κύκλον,
Ἥρη, σεῖο ἕκητι· σὺ γὰρ καὶ ἐπι φρεσὶ θῆκας
Ἀρήτης, πυκινὸν φάσθαι ἔπος Ἀλκινόοιο.
αὐτὰρ ὅγ' ὡς τὰ πρῶτα δίκης ἀνα πείρατ' ἔειπεν
ἰθείης, ἤδη δὲ γάμου τέλος ἐκλήϊστο,
ἔμπεδον ὧς ἀλέγυνε διαμπερές· οὐ δέ ἑ τάρβος
οὐλοόν, οὐ δὲ βαρεῖαι ἐπήλυθον Αἰήταο
μήνιες, ἀρρήκτοισι δ' ἐνιζεύξας ἔχεν ὅρκοις.
τῷ καὶ ὅτ' ἠλεμάτως Κόλχοι μάθον ἀντιόωντες,

COD. LAUR. 1189 αἱ δὲ 1190 ἐπὶ 1193 |φὰσ ἐν δεσφίσιν 1194 ὑπαὶ — *supra* ἐυκρ. *scr. ma. sec.* ἐυηχου 1195 σιγαλέντι (ο supra) πέδωι κροτ. πεδίλωι 1196 μνήσαιντο 1197 αὖτε 1198 περὶ 1199 ἐπὶ 1200 *litterae* ινό *in* ἀλκιν. *erasae* 1201 ὅγ' *corr.* — ἀναπείρατ' 1202 |ϊστο 1203 ὡσ ἀλεγυνε 1204 |ὸν οὐ δε 1206 τῷ

COD. GUELF. 1189 αἱ δὲ — |ρον' ο. |κες 1190 ἐπὶ 1191 |ην. οἵην τε νεόζυγες 1193 |φάς. σὺν δέ σφισιν ἄγροιο *ma. pr.*, οἰάγρ. *ma. sec.* 1194 ὑπαὶ — εὐκέρκτου 1195 |λω. 1196 ἄμμιγα, πᾶσαν ὅτε μνήσαιντο γ. 1198 περὶ |κλον 1199 |ρη σ. 1200 ἀρήτη π. φάσθαι 1201 ταπρῶτα 1202 |ης. ἤδη — |ϊστο, 1203 ὡς — |ρὲς· οὐδέ τι τάρβ. 1204 |όν. οὐδὲ — |ταο, 1205 |ες. ἀρήκτ. — |κοις 1206 τῶ, καὶ — |ντες

GRAMM. 1198 ἀληλάμενοι περὶ κύκλον *Gaisfordii libri Et. M.* 56, 30. 1206 ἠλεμάτως *Et. M.* 425, 45.

EM. 1196 μνήσαιτο *rectissime Brunckius. describitur* χορὸς κύκλιος. κύκλια μέλη *dicta sunt* τὰ τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν ἔχοντα, ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, *schol. Arist. Av.* 919. 1200 φάσθαι *quotiens in cod. Laur. praeter h. l. extat*, Γ 384, 979, *non a* φημί *sed a* φάω τὸ φαίνω, πιφαύσκω *fere pro* ἀποφαίνεσθαι *dictum videri possit, velut Od.* Λ 443. *a grammaticis praeterquam ad Od.* Ζ 200 *nihil adnotari memini.*

καί σφεας ἠὲ θέμιστας ἑὰς εἴρυσθαι ἄνωγεν,
ἢ λιμένων γαίης τ' ἀποτηλόθι νῆας ἐέργειν,
δὴ τότε μιν βασιλῆος ἑοῦ τρομέοντας ἐνιπάς
δέχθαι μειλίξαντο συνήμονας· αὖθι δὲ νήσῳ
δὴν μάλα Φαιήκεσσι μετ' ἀνδράσι ναιετάασκον,
εἰσότε Βακχιάδαι, γενεὴν Ἐφύρηθεν ἐόντες,
ἀνέρες ἐννάσσαντο μετα χρόνον· οἳ δὲ περαίην
νῆσον ἔβαν· κεῖθεν δὲ Κεραύνια μέλλον Ἀβάντων
οὔρεα Νεσταίους τε καὶ Ὤρικὸν εἰσαφικέσθαι·
ἀλλὰ τὰ μὲν στείχοντος ἄδην αἰῶνος ἐτύχθη.
Μοιράων δ' ἔτι κεῖσε θύη ἐπέτεια δέχονται
καὶ Νυμφέων Νομίοιο καθ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος
βωμοί, τοὺς Μήδεια καθίσσατο. πολλὰ δ' ἰοῦσιν
Ἀλκίνοος Μινύαις ξεινήια, πολλὰ δ' ὄπασσεν
Ἀρήτη· μετὰ δ' αὖτε δυώδεκα δῶκεν ἕπεσθαι
Μηδείῃ δμωὰς Φαιηκίδας ἐκ μεγάροιο.
ἤματι δ' ἑβδομάτῳ Δρεπάνην λίπον· ἤλυθε δ' οὖρος
ἀκραὴς ἠῶθεν ὑπ' ἐκ Διός· οἳ δ' ἀνέμοιο
πνοιῇ ἐπειγόμενοι προτέρω θέον. ἀλλὰ γὰρ οὔπω
αἴσιμον ἦν ἐπιβῆναι Ἀχαιίδος ἡρώεσσιν,
ὄφρ' ἔτι καὶ Λιβύης ἐπι πείρασιν ὀτλήσειαν.
ἤδη μέν ποθι κόλπον ἐπώνυμον Ἀμβρακιήων,

COD. LAUR. 1207 σφεασ ἢ θέμ. *corr. ma. sec.* ἠδὲ θέμ. 1208 γαίηστ' ἀπὸ τηλόθι 1209 τότε δὴ βασ. — *in* τρομέοντασ *litt.* ασ *in ras.* 1210 συνήμο...νασ — |σωι 1212 εἰσὅτε 1213 ἐννάσαντο μετὰ — οἱ 1215 |ουστε και ὤρικὸν εἰσἀφικέσθαι 1216 ἀλλαταμὲν — ἄδην 1217 δ ἔτι 1218 *Qu. VIIII p. 3 av.* 1219 |μοὶ 1220 |ϊα 1221 μετα δ' αὖτε 1222 |είηι — ἐκμεγ. 1223 |μάτωι — δ οὖρ. 1224 ὑπεκδιόσ· οἱ 1225 |ῆι — ἀλλαγαρ 1226 |ἴδοσ 1228 μὲν ποτὶ

COD. GUELF. 1207 σφεας ἠδὲ θέμ. — |γεν 1209 |πάς 1210 |σω 1211 |σκον 1212 |δαι γ. — |θεν ἰόντες 1213 ἀνέρες, ἐνν. μετὰ — οἱ δὲ 1216 μὲν, στ. ἄδην 1217 |ων δέ τ' ἐκεῖσε θ. — *litt.* ονται *des. a ma. pr.* 1219 |μοί. τοὺς, μήδ. — πολλά δ' 1220 |ϊα πολλά δ' 1223 |μάτω, 1224 |θεν ὑπεύδιός· οἳ δ' 1225 πνοιῇ ἐπιγομ. *ma. pr.* 1226 |ἴδος |σσιν 1227 ἐπὶ — |σειαν 1228 μὲν ποτὶ κ.

GRAMM. 1228 Ἤδη μὲν ποτὶ κ. ἐ. Ἀμβρ. *Et. M.* 81, 4.

EM. 1209 μιν *etiam Laur.* 16. 1228 μέν ποθι *ut* Γ 225. ποτε *Flanginius edidit.*

1229 ἤδη Κουρῆτιν ἔλιπον χθόνα πεπταμένοισιν
λαίφεσι καὶ στεινὰς αὐταῖς σὺν Ἐχινάσι νήσους
ἑξείης, Πέλοπος δὲ νέον κατεφαίνετο γαῖα·
1232 καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὀλοὴ βορέαο θύελλα
μεσσηγὺς πέλαγος δὲ Λιβυστικὸν ἐννέα πάσας
νύκτας ὁμῶς καὶ τόσσα φέρ' ἤματα, μέχρις ἵκοντο
1235 προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν, ὅθ' οὐκέτι νόστος ὀπίσσω
νηυσὶ πέλει, ὅτε τόνγε βιώατο κόλπον ἱκέσθαι.
πάντῃ γὰρ τέναγος, πάντῃ μνιόεντα βυθοῖο
1238 τάρφεα· κωφὴ δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη·
ἠερίη δ' ἄμαθος παρακέκλιται· οὐ δέ τι κεῖσε
ἑρπετόν, οὐ δὲ ποτητὸν ἀείρεται. ἔνθ' ἄρα τούσγε
1241 πλημμυρίς — καὶ γάρ τ' ἀναχάζεται ἠπείροιο
ἦ θαμὰ δὴ τόδε χεῦμα, καὶ ἂψ ἐπερεύγεται ἀκτὰς
λάβρον ἐποιχόμενον — μυχάτῃ ἐνέωσε τάχιστα
1244 ἠιόνι, τρόπιος δὲ μάλ' ὕδασι παῦρον ἔλειπτο.
οἳ δ' ἄπο νηὸς ὄρουσαν, ἄχος δ' ἕλεν εἰσορόωντας

COD. LAUR. 1229 ἤδη κουρῖτιν 1230 στεινὰσ..αὖται *ma. pr.*, αὐταῖσ *ma. sec.* σὺν *prius* ι *in* ἐχινάσι *in ras.* 1232 ὀλοῆς 1233 πέλαγοσδὲ 1235 σύρτιν οτ' (.ἔν, *supra*) οὐκ. *supra scr. ma. sec.* 1236 τόν γε βιωατο *ma. pr.*, βιωιατο *ma. sec.* 1237 πάντη — πάντη 1238 δέσφιν 1239 δέτι 1240 |τὸν οὐ δεποτ. — ἔνθάρα τούσ γε 1241 πληϻ̈μυρὶσ (μ *supra*) *litt. s. scr. ma. sec.* 1243 |τηι 1244 ἠϊ. 1245 οἱ δ' ἀπὸ

COD. GUELF. 1229 ἤδη κουρήτων ἔ. — |νοισι 1230 καὶ στενὰς 1231 |ης. π. 1233 πέλαγός τε λιβ. 1234 |τα μ. 1235 |τιν ἔν' οὐκ. 1236 |λει. ὅτε τόν γε βιώατο 1237 πάντη — |γος. πάντοι *ma. pr.*, |τη *corr. ma. sec.* 1238 σφιν ἐπικλύει ὕ. |χνη 1239 *gl.* ἠερ.] σκοτινή 1240 |τὸν οὐ — τούς γε, 1241 |ρὶς κ. 1242 ἢ θαμὰ τόδε — |κτάς 1243 |νον μυχάτη ἐνέωσεν ἄγεσθαι 1244 ἠϊόνι· τρ. — |πτο 1245 οἱ δ' ἀπὸ — |σαν. ἄ.

GRAMM. 1243 γρ. ἄγεσθαι *schol. Flor.*

EM. 1230 καὶ Στεινὰς α. σ. Ε. νήσοις *temptabat et interpretabatur de* πορθμῷ *Odyss.* Δ 671 Ο 29 *Schneiderus. Sed apud Hesych. I p.* 1722 *Schowius testatur legi* [νήσοισι] θοῇσι (*Hom. Od.* Ο 299) ταῖς τιναῖς (*lege* στειναῖς) ἢ ταχείαις (καὶ τραχ.?). ἔνιοι δὲ κατὰ σχῆμα ὀξεῖα (Ὀξεῖαι γάρ. *cfr. Strab. p.* 644, 18 *Mein., schol. vetus ad Il.* Δ 12 *apud Bekk. omissum, Et. M.* 453, 10). *Veteri igitur glossa more suo usus.* 1235 ὅθ' *ex tribus Pariss.*

ἠέρα καὶ μεγάλης νῶτα χθονὸς ἠέρι ἶσα,
τηλοῦ ὑπερτείνοντα διηνεκές· οὐ δέ τιν' ἀρδμόν,
οὐ πάτον, οὐκ ἀπάνευθε κατηυγάσσαντο βοτήρων
αὔλιον, εὐκήλῳ δὲ κατείχετο πάντα γαλήνῃ.
ἄλλος δ' αὖτ' ἄλλον τετιημένος ἐξερέεινεν
„τίς χθὼν εὔχεται ἥδε; πόθι ξυνέωσαν ἄελλαι
ἡμέας; αἴθ' ἔτλημεν, ἀφειδέες οὐλομένοιο
δείματος, αὐτὰ κέλευθα διαμπερὲς ὁρμηθῆναι
πετράων. ἦ τ' ἂν καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν ἰοῦσιν
βέλτερον ἦν μέγα δή τι μενοινώωντας ὀλέσθαι.
νῦν δὲ τί κεν ῥέξαιμεν, ἐρυκόμενοι ἀνέμοισιν
αὖθι μένειν τυτθόν περ ἐπι χρόνον; οἷον ἐρήμη
πέζα διωλυγίης ἀναπέπταται ἠπείροιο."
ὣς ἄρ ἔφη. μετὰ δ' αὐτὸς ἀμηχανίῃ κακότητος
ἰθυντὴρ Ἀγκαῖος ἀκηχέμενος ἀγόρευσεν
„ὠλόμεθ' αἰνότατον δῆθεν μόρον, οὐ δ' ὑπάλυξις
ἔστ' ἄτης· πάρα δ' ἄμμι τὰ κύντατα πημανθῆναι
τῇδ' ὑπ' ἐρημαίῃ πεπτηότας, εἰ καὶ ἀῆται
χερσόθεν ἀμπνεύσειαν· ἐπεὶ τεναγώδεα λεύσσω
τῆλε περισκοπέων ἅλα πάντοθεν· ἤλιθα δ' ὕδωρ

COD. LAUR. 1246 |νὸσ — ἠέρι δ ἶσα 1247 οὐδέτιν' αρδμὸν 1248 κατᾰυγάσσ. η s. scr. ma. sec. 1249 αὔλίον *poster. acc. del.* |λωι — |λήνηι 1250 ἄλλον *postr. litt. in ras.* 1251 ἧδε 1254 ἦτ' ἂν κ. ὑπερδιὸσ 1255 μενοινόωντασ 1256 ἐρῡκόμ. 1259 μετα — |νίηι 1260 *Qu. VIIII p. 4 adv.* 1261 οὐδ' 1262 παρα δ ἄμμι 1263 τῆιδ' ὑπερημαίῃ πεπτηῶτασ? *corr.* |ότασ εἰ καὶ? *corr. ma. sec.* εἴκεν ἀ. 1264 α *in* |σειαν *in ras.* — λεύσω

COD. GUELF. 1246 |νὸς. ἠέρι δ' ἶσα 1247 |κὲς· οὐδέ — |δμόν 1248 |τον ο. — κατηυγάσαντο β. 1249 |κήλω — |λήνη. 1250 |ρέεινε 1251 εὐχεται ἥδε. π. — ἀέλλαι 1252 |ας. αἴθ-ἔτἔτλημεν ἀ. 1254 ἦτ' ἂν — ἰοῦσι, 1256 |μεν ἐρ. ἀνέμοισι 1257 ἐπὶ |νον ο. 1259 μετα — |νίη 1260 ἀγόρευε· 1261 ἀλόμεθ' — οὐδ' 1262 παρὰ — τα κύματα π. 1263 τῆδ' — |μαίη |τας εἴ κεν ἀ. 1265 περίσκοπέων — ἤλιθα

EM. 1246 δ' *expulit Buttmannus.* 1263 ἐπ' ἐρημ. *templabat Schneiderus.* καὶ *quod Laur. praebere videtur, Köchlyi fuit coniectura. idem* ἐμπνεύσειαν *suadebat, fortassis recte; quamquam* ἀναπνέειν *de vento est B 737.* ἀμπρεύσειαν *cogitabam aliquando, quia ad navim affligendam violentia aliqua opus.*

1266 ξαινόμενον πολιῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισιν.
καί κεν ἐπισμυγερῶς δια δὴ πάλαι ἥδ' ἐκεάσθη
νηῦς ἱερὴ χέρσου πολλὸν πρόσω· ἀλλά μιν αὐτὴ
1269 πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο μεταχρονίην ἐκόμισσεν.
νῦν δ' ἡ μὲν πέλαγος δὲ μετέσσυται, οἰόθι δ' ἅλμη
ἄπλοος εἰλεῖται, γαίης ὕπερ ὅσσον ἔχουσα.
1272 τοὔνεκ' ἐγὼ πᾶσαν μὲν ἀπ' ἐλπίδα φημὶ κεκόφθαι
ναυτιλίης νόστου τε. δαημοσύνην δέ τις ἄλλος
φαίνοιεν· πάρα γάρ οἱ ἐπ' οἰήκεσσι θαάσσειν
1275 μαιομένῳ κομιδῆς. ἀλλ' οὐ μάλα νόστιμον ἦμαρ
Ζεὺς ἐθέλει καμάτοισιν ἐφ' ἡμετέροισι τελέσσαι."
ὣς φάτο δακρυόεις· συν δ' ἔννεπον ἀσχαλόωντι
1278 ὅσσοι ἔσαν νηῶν δεδαημένοι· ἐν δ' ἄρα πᾶσιν
παχνώθη κραδίη, χύτο δὲ χλόος ἀμφι παρειάς.
οἷον δ' ἀψύχοισιν ἐοικότες εἰδώλοισιν
1281 ἀνέρες εἱλίσσονται ἀνα πτόλιν, ἢ πολέμοιο
ἢ λοιμοῖο τέλος ποτιδέγμενοι, ἠέ τιν' ὄμβρον
ἄσπετον, ὅστε βοῶν κατα μυρία ἔκλυσεν ἔργα,
1284 ἢ ὅτ' ἂν αὐτόματα ξόανα ῥέῃ ἱδρώοντα
αἵματι, καὶ μυκαὶ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται,
ἠὲ καὶ ἠέλιος μέσῳ ἤματι νύκτ' ἐπάγῃσιν
1287 οὐρανόθεν, τὰ δὲ λαμπρὰ δι' ἠέρος ἄστρα φαείνοι·

COD. LAUR. 1266 |λιῆισιν 1267 διαδὴ π. ἧδε κεάσθη 1268 ἀλλάμιν 1269 πλημμυρὶσ (μ *s. scr.*) *litt. s. scr. ma. sec.* ἐκπόντ. — ἐκόμισσε 1270 δ' ἡμὲν — *litterae* σσυ *in* μετέσσ. *in ras.* 1271 ὗπερ 1272 |νεκ ἐγ. — ἀπϊἐλπ., *rasura superne* 1273 νόστου δὲ δ. δέτισ 1275 |μένωι κομιδήσ *corr.* |δῆσ 1276 τελεσσαι 1277 δ ἔνν. 1278 δ ἄρα 1281 ἀναπτόλ. 1282 |νοι ἢ ἐτιν' 1283 καταμυρ. 1284 ὅτ' ἀν — ῥέηι ἱδρώοντα 1285 |ζονται 1286 ἥματι — |γηισιν 1287 ταδελαμπ.

COD. GUELF. 1266 |θοισι. 1267 διὰ — ἦδε κεάσθη 1268 |σω ἀ. μ. |τή 1269 ἐκόμισσε. 1270 ἡ μὲν πέλαγόσδε |ται. ο. 1271 εἰλεῖται — ὗπερ — |σα 1274 παρὰ 1275 |νω 1277 ἀσχαλόωντες 1278 πᾶσι 1279 |δίη χ. καὶ χλ. ἀμφὶ 1281 ἀνὰ |λιν ἢ 1283 |τον. ὅ. β. κατὰ — |γα 1284 ῥέη 1285 αἵματα· κ. — |ζωνται· 1286 μέσω — |γησιν 1287 'θεν. τὰ — φαειν (ει *s. scr.*);

EM. 1274 *de* φαίνοιεν *adnotavi in ed. min.* 1283 μυρία γ' ἔκλ. *Laur.* 16. 1287 φαείνοι *optativus Homericus, de quo memini me exponere in Mus. Rhen.* 1848.

ὣς τότ᾽ ἀριστῆες δολιχοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
ἤλυον ἑρπύζοντες. ἐπήλυθε δ᾽ αὐτίκ᾽ ἐρεμνὴ
ἕσπερος· οἳ δ᾽ ἐλεεινὰ χεροῖν σφέας ἀμφιβαλόντες
δακρυόειν ἀγάπαζον, ἵν᾽ ἄνδιχα δῆθεν ἕκαστος
θυμὸν ἀποφθίσειαν ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντες.
βὰν δ᾽ ἴμεν ἄλλυδις ἄλλος ἑκαστέρω αὖλιν ἑλέσθαι·
ἐν δὲ κάρη πέπλοισι καλυψάμενοι σφετέροισιν
ἄκμηνοι καὶ ἄπαστοι ἐκείατο νύκτ᾽ ἔπι πᾶσαν
καὶ φάος, οἰκτίστῳ θανάτῳ ἔπι. νόσφι δὲ κοῦραι
ἀθρόαι Αἰήταο παρεστενάχοντο θυγατρί.
ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐρημαῖοι πεπτηότες ἔκτοθι πέτρης
χηραμοῦ ἀπτῆνες λιγέα κλάζουσι νεοσσοί·
ἢ ὅτε καλὰ νάοντος ἐπ᾽ ὀφρύσι Πακτωλοῖο
κύκνοι κινήσωσιν ἑὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἑρσήεις βρέμεται ποταμοῖό τε καλὰ ῥέεθρα·
ὣς αἳ ἐπὶ ξανθὰς θέμεναι κονίῃσιν ἐθείρας
παννύχιαι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο.
καί νύ κεν αὐτοῦ πάντες ἀπὸ ζωῆς ἐλίασθεν
νώνυμνοι καὶ ἄφαντοι ἐπιχθονίοισι δαῆναι
ἡρώων οἱ ἄριστοι ἀνηνύστῳ ἐπ᾽ ἀέθλῳ·
ἀλλά σφεας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας
ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι, αἵ ποτ᾽ Ἀθήνην,

COD. LAUR. 1289 ἤλυθον ἑρπ. ἐπήλυσε? *corr.* |λυθε — ερῦμνὴ *litt. s. scr. ma. sec.* 1290 οἱ δ᾽ 1291 ἵν ἄνδ. 1292 |φθείσειαν 1293 δ ἵμεν — ἑλέσθαι 1294 δε 1295 ἐπὶ 1296 |νάτωι 1301 κινήσουσιν — ἀμφι δε 1302 *Qu. VIIII p. 4 av.* 1303 ἐπὶ — |νίησιν 1307 ἀριστ. |στωι ἐπ ἀέθλωι 1308 ἀλλάσφ. — |νίηι

COD. GUELF. 1288 |λοῖο, 1289 ἤλυθον ἑρπ. ἐπήλυθέ δ᾽ — |ρεμνή 1290 οἳ δ᾽ 1291 |ζον. ἵν᾽ — ἕκαστοι 1292 ἐνὶ 1293 βάν δ᾽ — |δις ἄλλω ἑκ. — |σθαι 1294 σφετέροισι, 1295 ἔπι 1296 |ος οἰκτίστω |τω ἔπι ν. 1298 ἐρημαῖοι 1300 νάοντες 1301 |λος. ἀ. δ. |μών 1302 |μοῖο τε 1303 ἐπὶ — |ρας, 1304 ἰάλεμον 1306 νώνυμοι — ἐπιχθονίῃσι *corr. ma. sec.* 1307 |στω — |θλω· 1308 ἐλέαιρον |νίη 1309 ἡρῶσαι λιβ. |ροι. αἳ — |νην

GRAMM. 1309 Τιμήοροι ἥρωες καὶ (*l.* ἡρῷσσαι,) ἔφοροι *Et. M.* 759, 1.

EM. 1289 ἤλυον *correctio Brunckii, antistrophon Homericum ex Il.* Ω 12.

ἦμος ὅτ᾽ ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίνουσα,
ἀντόμεναι Τρίτωνος ἐφ᾽ ὕδασι χυτλώσαντο.
ἔνδιον ἦμαρ ἔην, περὶ δ᾽ ὀξύταται θέρον αὐγαὶ
ἠελίου Λιβύην· αἳ δὲ σχεδὸν Αἰσονίδαο
ἔσταν, ἕλον δ᾽ ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον.
αὐτὰρ ὅγ᾽ εἰς ἑτέρωσε παλιμπετὲς ὄμματ᾽ ἔνεικεν,
δαίμονας αἰδεσθείς. αὐτὸν δέ μιν ἀμφαδὸν οἶον
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀτυζόμενον προσέειπον
„κάμμορε, τίπτ᾽ ἐπὶ τόσσον ἀμηχανίῃ βεβόλησαι;
ἴδμεν ἐποιχομένους χρύσεον δέρος· ἴδμεν ἕκαστα
ὑμετέρων καμάτων, ὅσ᾽ ἐπὶ χθονός, ὅσσα τ᾽ ἐφ᾽ ὑγρὴν
πλαζόμενοι κατὰ πόντον ὑπέρβια ἔργ᾽ ἐκάμεσθε.
οἰοπόλοι δ᾽ εἰμὲν χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι,
ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες.
ἀλλ᾽ ἄνα· μὴ δ᾽ ἔτι τοῖον ὀιζύων ἀκάχησο·
ἄνστησον δ᾽ ἑτάρους. εὖτ᾽ ἂν δέ τοι Ἀμφιτρίτη
ἅρμα Ποσειδάωνος ἐύτροχον αὐτίκα λύσῃ,
δή ῥα τότε σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ᾽ ἀμοιβὴν
ὧν ἔκαμεν δηρὸν κατὰ νηδύος ὔμμε φέρουσα·
καί κεν ἔτ᾽ ἠγαθέην ἐς Ἀχαιίδα νοστήσαιτε."

COD. LAUR. 1310 ἐκπατρ. 1312 ὀξύτατοι 1313 αἵ δὲ 1314 δ ἀπὸ 1315 ὄγ᾽ *acc. corr.* — |ματ ἔν. 1317 προσέειπεν 1318 τίπτ ἔτι τ. 1320 |των ὅσσ᾽ ἐπὶ |νὸς 1321 καταπόντ. — ἔργα κάμεσθε 1323 ἡρώισσαι 1324 ἀλλ ἄνα· μὴ δέτι — οἴζ. 1325 εὐτ ἂν 1326 ἐΰτρ. — |σηι 1327 δῆρα τότ᾽εφ᾽ἑτέρηι *corr.* τότε,σφετέρηι ἀπὸ μ. τείνετ᾽ ἀμοιβῆν *sive* |βήν *corr.* |βὴν 1328 κατανηδ. ὕμμε 1329 ἐσαχαιΐδα

COD. GUELF. 1310 |νουσα 1312 ἔην. περι δ᾽ ὀξύτατοι — |γαί 1313 αἵ δὲ — |δαο, 1314 |σταν. ἕ. — *litt.* ος *in* |ατος *in ras.* 1315 ἑτέρωσε παλιπεμπὲς ὄ. ἔνεικε 1316 |σθείς· 1317 |πον. 1318 |ρε τίπτ᾽ ἔτι τ. |νίη |σαι. 1319 δέρας 1320 |των ὅ. ἐ. |νὸς — ὕγρην 1321 κατὰ — ἔργα κάμεσθε. 1322 |σσαι 1323 ἡρῶσαι λ. 1324 μὴδ᾽ ἔτι — ὀϊζ. 1325 ἄνστησόν δ᾽ ἑτέρους *a ma. pr. sub ras.* 1326 ἐΰτρ. — λύση; 1327 |τέρη ἀπὸ — |βήν 1328 κατὰ 1329 |ΐδα

EM. 1310 παιφάσσουσα *malebat Schneiderus, quia in altero lavatione opus non fuerit.* 1312 ὀξύταται *Stephanus et rell. ll., ut videtur.* 1318 ἐπί *debetur Spitznero.* 1319 δέρας *Steph. cum codd. aliis.* 1321 *caes. pedis quinti ex duobus Pariss.*

ὣς ἄρ ἔφαν, καὶ ἄφαντοι ἵν' ἕσταθεν, ἔνθ' ἄρα ταίγε
φθογγῇ ὁμοῦ ἐγένοντο παρασχεδόν. αὐτὰρ Ἰήσων
παπτήνας ἀν' ἄρ ἕζετ' ἐπι χθονός, ὧδέ τ' ἔειπεν
„ἵλατ' ἐρημονόμοι κυδραὶ θεαί. ἀμφι δὲ νόστῳ
οὔτι μάλ' ἀντικρὺ νοέω φάτιν. ἦ μὲν ἑταίρους
εἰς ἓν ἀγειράμενος μυθήσομαι, εἰ νύ τι τέκμωρ
δήωμεν κομιδῆς. πολέων δέ τε μῆτις ἀρείων."
ἦ, καὶ ἀναΐξας ἑτάρους ἐπι μακρὸν ἀΰτει,
αὐσταλέος κονίῃσι, λέων ὥς, ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην
σύννομον ἣν μεθέπων ὠρύεται· αἱ δὲ βαρείῃ
φθογγῇ ὑποτρομέουσιν ἀν' οὔρεα τηλόθι βῆσσαι·
δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασιν
βουπελάται τε βοῶν. τοῖς δ' οὔ νύ τι γῆρυς ἐτύχθη
ῥιγεδανὴ ἑτάροιο φίλους ἐπικεκλομένοιο.
ἀγχοῦ δ' ἠγερέθοντο κατηφέες· αὐτὰρ ὅ τούςγε
ἀχνυμένους ὅρμοιο πέλας μίγα θηλυτέρῃσιν
ἱδρύσας, μυθεῖτο πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα
„κλῦτε, φίλοι· τρεῖς γάρ μοι ἀνιάζοντι θεάων,
στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι ἐξ ὑπάτοιο

COD. LAUR. 1330 ἵν ἕστ. — ταί γε 1331 |γγῆι — |σχεδὸν 1332 ἀναρ' ἕζετ' επὶ |νὸς ὧδε τ ἔ. 1333 ἵλατ ἐρ. — θεαί *utr. acc.* — δε νόστωι 1335 εἴ νύτι 1336 δήιωμεν, ω *a ma. sec.* 1337 ἦ — ἐπὶ — ἀΰτ. 1338 |νίῃσι — ὢσ ὅσ *utrumque in ras.* ῥάτ' ἀν ὕ. 1339 αἱ δέ *corr.* δὲ βαρεῖαι *in ras. scriptum* 1340 |γγῆι *littera* τ *in* ὑποτρ. *in ras.* ἀν οὔρ. 1342 οὔ νύ — *littera* υ *in* γῆρυσ *in ras.* 1343 φίλοϊσ 1344 *Qu. VIIII p. 5 adv.* ὁ τοῦσ γε 1345 |ρῃσιν

COD. GUELF. 1330 |φαν κ. — ἵν' ἕστ. — ταί γε 1331 |γγῇ ὁμοῦ γείνοντο (γ *supra*) |δὸν. 1332 |νας, ἀνάῤ' ἕζετ' — |νὸς ὧδέ τ' |πεν. 1333 ἐρηνόμοι — θεαὶ· ἀμφὶ δ. |στω, 1334 μαλ' 1335 |μαι εἰ 1336 |δῆς π. δέ τι μῆτις ἀρίστη 1337 ἀΰτ. 1338 |σι λέων ὢς. ὅς 1339 βαρεία *nisi forte est* βαρειαι 1340 |γγῇ — |λόθι οὔσσαι 1341 πεφρίκασσι 1342 |λάται βοῶν — οὐ νύ τις γῆρ. 1343 |μένοιο, 1344 ἠγέρεθοντο — τούς γε 1345 |μένους, ὅ. — |ρῃσιν 1346 |σας μ. — τὰ, ἕκαστα. 1347 |λοι· τρὶς *ma. pr.* — |ων 1348 |οις ἀζωσμ.

EN. 1333 ἐλειονόμοι κυδναὶ *Vaticani aliquot Flanginii et Ziegleri.* 1339 βαρείῃ *emendavit Wellauerus.* βαθεῖαι *Brunckius, aeque probabiliter.*

1349 αὐχένος ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας, ἠύτε κοῦραι,
ἕσταν ὑπὲρ κεφαλῆς μάλ᾽ ἐπισχεδόν· ἂν δ᾽ ἐκάλυψαν
πέπλον ἐρυσσάμεναι κούφῃ χερί, καί μ᾽ ἐκέλοντο
1352 αὐτόν τ᾽ ἔγρεσθαι, ἀνά θ᾽ ὑμέας ὄρσαι ἰόντα·
μητέρι δὲ σφετέρῃ μενοεικέα τῖσαι ἀμοιβὴν
ὧν ἔκαμεν δηρὸν κατα νηδύος ἄμμε φέρουσα,
1355 ὁππότε κεν λύσῃσιν ἐύτροχον Ἀμφιτρίτη
ἅρμα Ποσειδάωνος. ἐγὼ δ᾽ οὐ πάγχυ νοῆσαι
τῆσδε θεοπροπίης ἴσχω πέρι. φάν γε μὲν εἶναι
1358 ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες.
καὶ δ᾽ ὁπόσ᾽ αὐτοὶ πρόσθεν ἐπι χθονὸς ἠδ᾽ ὅσ᾽ ἐφ᾽ ὑγρὴν
ἔτλημεν, τὰ ἕκαστα διίδμεναι εὐχετόωντο.
1361 οὐ δ᾽ ἔτι τᾶσδ᾽ ἀνα χῶρον ἐσέδρακον, ἀλλά τις ἀχλὺς
ἠὲ νέφος μεσσηγὺ φαεινομένας ἐκάλυψεν.“
ὣς ἔφαθ᾽. οἱ δ᾽ ἄρα πάντες ἐθάμβεον εἰσαΐοντες.
1364 ἔνθα τὸ μήκιστον τεράων Μινύῃσιν ἐτύχθη.
ἐξ ἁλὸς ἤπειρον δὲ πελώριος ἔκθορεν ἵππος,
ἀμφιλαφής, χρυσέῃσι μετήορος αὐχένα χαίταις·
1367 ῥίμφα δὲ σεισάμενος γυίων ἄπο νήχυτον ἅλμην
ὦρτο θέειν, πνοιῇ ἴκελος πόδας. αἶψα δὲ Πηλεὺς

COD. LAUR. 1349 ἠῦτε 1350 ἕσταν.....ὑπὲρ — επισχ. 1351 ἐρύσσάμεναι *priore acc. deleto, litteris quinque postremis in ras.* — χερὶ 1352 τ ἔγρ. 1353 |τέρηι 1354 κατανηδ. *litt.* δύο *in ras.* 1355 |σηισιν ἐῦτρ. 1357 |φάνγε 1359 ἐπιχθ. ἠδ᾽ ὁσ᾽ — ὑγρην 1360 διΐδμ. 1361 οὐ δέ τι τὰσδ᾽ ἀναχῶρ. — ἄχλὺσ *priore acc. del.* 1363 ἐφαθ᾽ οἳ δ ἅ. 1364 |νύαισιν (ηι) *s. scr. ma. sec.* 1365 ἵππο..σ *c. ras.* 1366 |φὴσ |σέηισι μετἠορ. 1367 γῦιων *corr.* γυΐων, *supra* ι *ras.* 1368 πνοιῆι

COD. GUELF. 1349 καὶ ἰξύος ἠῦτε |ραι 1350 |δὸν· — *syll.* λυψαν *des. a ma. pr.* 1351 λύψαν· πέπλ. ἐρ. κούφ *ma. pr., reliqua* ῃ χειρὶ, κ. μ᾽ ἐκλέλοντο *ma. sec. in ras.* 1353 |τέρῃ, μεν. τῖσεν ἀμοιβήν 1354 ὧν ἔ κα μεν *ma. pr.*, ὧν ἔ(νε)κα μεν *ma. sec.* δηλὸν *ma. pr.* κατὰ — |σα 1355 ὁπότε δὴ λύσησιν ἐῦτρ. 1356 ἐγώ δ᾽ 1357 |προπίας ἴ. |ρι φ. 1358 ἡρῶσσαι λ. — |τρες.
1359 καί ῥ᾽ ὀπ. — ἐφ᾽ υγρῆς. 1360 διΐδμ. 1361 οὐδέ τισ τάσδ᾽ ἀνὰ — |χον. ἀ. — |χλύς 1362 |ψεν 1363 οἳ δ᾽ — |ντες 1364 |χθη 1365 ἠπειρόνδε |ριος ἄνθορεν |πος 1366 |φὴς χρ. 1367 ἀπὸ — |μην, 1368 |ειν πνοιῇ — |λεύς

γηθήσας ἑτάροισιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα
„ἅρματα μὲν δὴ φημὶ Ποσειδάωνος ἔγωγε
ἤδη νῦν ἀλόχοιο φίλης ὑπο χερσὶ λελύσθαι.
μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι, ἥ ἑ περ αὐτὴν
νῆα πέλειν· ἡ γὰρ κατα νηδύος ἄμμε φέρουσα
ἠνεκὲς ἀργαλέοισιν ὀιζύει καμάτοισιν.
ἀλλά μιν ἀστεμφεῖ τε βίῃ καὶ ἀτειρέσιν ὤμοις
ὑψόθεν ἀνθέμενοι ψαμαθώδεος ἔνδοθι γαίης
οἴσομεν, ᾗ προτέρωσε ταχὺς πόδας ἤλασεν ἵππος.
οὐ γὰρ ὅγε ξηρὴν ὑποδύσεται· ἴχνια δ' ἡμῖν
σημανέειν τίν' ἔολπα μυχὸν καθύπερθε θαλάσσης.“
ὣς ηὔδα· πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἥνδανε μῆτις.
Μουσάων ὅδε μῦθος· ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω
Πιερίδων, καὶ τήνδε πανατρεκὲς ἔκλυον ὀμφήν,
ὑμέας, ὦ περὶ δὴ μέγα φέρτατοι υἷες ἀνάκτων,
ᾗ βίῃ ᾗ τ' ἀρετῇ Λιβύης ἀνα θῖνας ἐρήμους
νῆα μεταχρονίην ὅσα τ' ἔνδοθι νηὸς ἄγεσθε,
ἀνθεμένους ὤμοισι φέρειν δυοκαίδεκα πάντα
ἦμαθ' ὁμοῦ νύκτάς τε. δύην γε μὲν ἢ καὶ ὀιζὺν
τίς κ' ἐνέποι, τὴν κεῖνοι ἀνέπλησαν μογέοντες;
ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος, οἷον ὑπέσταν
ἔργον, ἀναγκαίῃ βεβιημένοι. αὐτὰρ ἐπιπρὸ

COD. LAUR. 1370 δὴιφημὶ *ut vid.* 1371 ὑπὸ 1373 ἠ γὰρ 1374 ἡμέασ ἀργ. ὀϊζ. 1375 βίηι 1377 ἠι 1378 ὅ γε 1379 τιν' 1380 δ ἐπ. ἥνδανε 1382 |φὴν 1383 πέρι 1384 ἠι βίηι ἠι τ' |τῆι — ἀνὰ 1385 ἄγεσθαι 1386 *Qu. VIIII p. 5 av.* 1387 ἦματ' ὁμ. |κταστε — ὀϊζ. 1390 ἐπὶ πρὸ

COD. GUELF. 1369 |σας, ἑτ. — |δα. 1370 |γε, 1371 ὑπὸ — |σθαι 1373 κατὰ νηδύος αἰὲν ἔχουσα 1374 ἡμέας, ἀργαλέοισιν ὀϊζ. 1375 βίη 1377 |μεν· ἡ πρ. 1378 ὅ γε — ἴχνιά δ' 1379 |σημενέειν 1380 |τις 1381 ἐγώ δ' 1382 |δων. κ. τήνδε — |φήν 1383 |ας ὦ πέρι — |κτων 1384 ἡ βίη, ἡ ἀρετῇ λ. ἀνὰ 1385 ὅσσα — ἄγεσθαι 1386 ἀνθεμένοις — δύοκαίδεκα 1387 |κτας τε — γέ μεν — ὀϊζύν 1388 τὴν, κεῖνοι — |ντες 1389 |τος. ο. 1390 |γον ἀναγκαίη — ἐπὶπρό

EM. 1373 αἰὲν ἔχουσα *etiam Laur.* 16. 1374 *de coniectura* ἡμέας, ἠνεκές *in ed. min. adnotatum. cfr. Naekius ad Hec. p.* 34. *Lobeck. Paral. p.* 166, *Pathol. I p.* 145. νωλεμὲς ἀργαλ. *aliquot Pariss. et unus fort. Vatic. habuerunt; edidit Stephanus.* 1379 *acc. ut B* 1058 *serv. Guelf.* 1385 ἄγεσθε *Stephanus cum uno fort. Paris.*

1391 τῆλε μάλ᾽ ἀσπασίως Τριτωνίδος ὕδασι λίμνης
ὥς φέρον, ὥς εἰςβάντες ἀπο στιβαρῶν θέσαν ὤμων.
λυσσαλέοις δῆπειτ᾽ ἴκελοι κυσὶν ἀίσσοντες
1394 πίδακα μαστεύεσκον· ἐπι ξηρὴ γὰρ ἔκειτο
δίψα δυηπαθίῃ τε καὶ ἄλγεσιν. οὐ δ᾽ ἐμάτησαν
πλαζόμενοι· ἷξον δ᾽ ἱερὸν πέδον, ᾧ ἔνι Λάδων
1397 εἰσέτι που χθιζὸν παγχρύσεα ῥύετο μῆλα
χώρῳ ἐν Ἄτλαντος, χθόνιος ὄφις, ἀμφι δὲ νύμφαι
Ἑσπερίδες ποίπνυον, ἐφίμερον ἀείδουσαι.
1400 δὴ τότε, δήρι τῆμος ὑφ᾽ Ἡρακλῆι δαϊχθείς,
μήλειον βέβλητο ποτι στύπος· οἰόθι δ᾽ ἄκρῃ
οὐρῇ ἔτι σκαίρεσκεν· ἀπο κρατὸς δὲ κελαινὴν
1403 ἄχρις ἐπ᾽ ἄκνηστιν κεῖτ᾽ ἄπνοος· ἐκ δὲ λιπόντων
ὕδρης Λερναίης χόλον αἵματι πικρὸν ὀιστῶν
μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ᾽ ἕλκεσι τερσαίνοντο.

COD. LAUR. 1392 ὥσ (ώσ) φέρονεἰσβάντ. 1393 δ ἤπειτ᾽...ἴκ. — αἶσσ. 1394 μαστεύεσκ(ον)...ἐπὶ ξηρῆι 1395 δίψα *corr.* δῖψα, *aut contra* — δ ἐμάτ. 1398 |ρωι — δε 1400 δὴ τότε δὴ τῆμοσ ὑφ᾽ |κλῆϊ |ϊχθεὶσ 1401 μείλιον βέβλ., ει *in ras.* — δ ἄκρῃ 1402 οὐρὴ! — ἀπὸ 1403 κεῖτ᾽ ἄ..πνοος *c. ras.* ἐκδελιπ. 1404 |τι πικρῶν ὀϊστ. 1405 ἐφέλκ. *ma. pr.* ἐφ᾽ἕλκ. *ma. sec.*

COD. GUELF. 1392 ὥς φ. ὥς εἰςβ. ἀπὸ — |μων 1393 δ᾽ ἤπειτ᾽ — αἴσσοντες, 1394 ἐπὶ ξηρῆ 1395 |θίη — |σιν, οὐδ᾽ 1396 |δον. ᾧ 1397 μῆλα, 1398 |ρω — |ντος χθ. ὅ. ἀμφὶ 1399 ᾽ον ἐφ. |σαι 1400 δὴ τότε γ᾽ ἤδη κεῖνος ὑφ᾽ |κλῆϊ |ϊχθεὶς 1401 μήλιον — ποτὶ — ἄκρῃ 1402 οὐρὴ ἔπι σκαίρ. — |νήν 1404 ὀϊστῶν,

EM. 1400 *locus ex difficillimis. Guelf. scriptura ab eodem diasceuasta ac v.* 1373 *nec imperite excogitata est, nam* δὴ τότε γε *est Homericum Il.* Δ 107. δὴ τότε δὴ δύστηνος *Schneiderus temptabat et particulas ex Opp. Cyn.* Β 271 *et Orph. Arg.* 1268 *probabat. quod recepi, quandoquidem* δήρῃ *apud Hesychium nihili esse videtur, facilitate commendatur. quod ad verborum posituram attinet* — τὰ μὲν ἀνδάνει οὐδ᾽ ἐμοὶ αὐτῷ. ἀλλά τιν᾽ ἀμβολίην διζήμεθα.
1401 μήλειον *Stephanus.* 1405 τερσαίνοντο *nisi forte propria locutio de apricantibus eius modi bestiolis fuit, quo versus Lycophronis* 390 *referri possit, explicatum non habet. temptaveram* ταργαίνοντο, *h. e.* ἐταράσσοντο, πορσαίνοντο, *h. e.* ἐσπούδαζον. *reliqua de* ἕλκ. πυθομ. ἐξ ὀιστ. λιπ. χόλον *quantumvis moleste dicta, sana tamen videntur nec sollicitanda.*

ἀγχοῦ δ' Ἑσπερίδες κεφαλῇς ἔπι χεῖρας ἔχουσαι
ἀργυφέας ξανθῇσι λίγ' ἔστενον· οἳ δ' ἐπέλασσαν
ἄφνω ὁμοῦ· ταὶ δ' αἶψα κόνις καὶ γαῖα, κιόντων
ἐσσυμένως, ἐγένοντο καταυτόθι. νώσατο δ' Ὀρφεὺς
θεῖα τέρα, τὰς δέ σφι παρηγορέεσκε λιτῇσιν
„δαίμονες ὦ καλαὶ καὶ ἐύφρονες, ἵλατ', ἄνασσαι,
εἴτ' οὖν οὐρανίαις ἐναρίθμιοί ἐστε θεῇσιν,
εἴτε καταχθονίαις, εἴτ' οἰοπόλοι καλέεσθε
νύμφαι· ἴτ' ὦ νύμφαι, ἱερὸν γένος Ὠκεανοῖο,
δεῖξατ' ἐελδομένοισιν ἐνωπαδὶς ἄμμι φανεῖσαι
ἤ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος, ἤ τινα γαίης
ἱερὸν ἐκβλύοντα, θεαί, ῥόον, ᾧ ἄπο δίψαν
αἰθομένην ἄμοτον λωφήσομεν. εἰ δέ κεν αὖτις
δή ποτ' Ἀχαιίδα γαῖαν ἱκώμεθα ναυτιλίῃσιν,
δὴ τότε μυρία δῶρα μετα πρώτῃσι θεάων
λοιβάς τ' εἰλαπίνας τε παρέξομεν εὐμενέοντες.“
ὣς φάτο λισσόμενος ἀδινῇ ὀπί. ταὶ δ' ἐλέαιρον
ἐγγύθεν ἀχνυμένους. καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν
ποίην πάμπρωτον· ποίης γε μὲν ὑψόθι μακροὶ
βλάστεον ὅρπηκες· μετὰ δ' ἔρνεα τηλεθάοντα

COD. LAUR. 1406 κεφαλαῖς ἐπὶ 1407 |θῇισι λίγ ἔστ. οἵ δ' επέλ. 1408 ἄφνωι 1409 |το καιτἀυτ. *eraso* ι 1410 τὰσ *in ras.* — |τῇισιν 1411 ἐῦφρ. ἶλατ ἄν. 1412 |μιοι ἐστὲ θεῇι-σιν 1416 ἤ..τινα *c. ras.* — ἤ..τινα *c. ras.* 1417 θεαὶ ῥ. ὧι ἄπο δίψαν *corr.* δῖψ. *aut contra* 1418 δε καὶ αὖτ. 1419 ποτ ἀχαιΐδα — |λίῃισιν 1420 μεταπρώτῃισι 1421 λοιβάστε εἰλαπί-ναστε 1422 ὡσ φ̃. — ἀδινῇ ὀπῇ *corr.* ὀπὶ — δ ἐλ. 1423 και 1425 μετα δ ἔρν.

COD. GUELF. 1406 κεφαλαῖς ἐπὶ 1407 |σι λίγα στένον· οἵ δ' 1408 ταί δ' — γαῖα κ. 1409 |νως ἐγ. — νώσατό δ' |φεύς 1410 |ρα. τ. — λιτῇσι. 1411 ὦ κελαιναὶ καὶ ευφρονες ἵ. |σσαι 1412 |μιοι ἐστὲ θεῇσιν, 1413 |νίαις. ε. 1414 |φαι ἴτ' ὦ |φαι ἱ. — |νοῖο 1415 δεῖξατε ἐλδ. 1417 |τα θεαὶ ῥόον. ὧ ἄπο 1418 αὖθις 1419 |ΐδα — |λίῃσι, 1420 μετὰ 1422 ἀδινῇ ὀπὶ· ταί δ' 1423 |νους, καὶ 1424 |κροί 1425 |κες μετὰ

GRAMM. 1409 νώσ. δ' Ὀρφεύς *Et. M.* 608, 18.

EM. 1406 κεφαλαῖς ὑπο *corrigebat Schneiderus; in eundem sensum paulo violentius Köchlyus ad Quint.* IΔ 386. 1410 ταῖς δέ σφε *malebat Schneiderus.* 1417 δίψα *Herod.* π. διχρ. 288, 22.

πολλὸν ὑπερ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.
Ἑσπέρη αἴγειρος, πτελέη δ' Ἐρυθηὶς ἔγεντο·
Αἴγλη δ' ἰτείης ἱερὸν στύπος. ἐκ δέ νυ κείνων
δενδρέων, οἷαι ἔσαν, τοῖαι πάλιν ἔμπεδον αὔτως
ἐξέφανεν, θάμβος περιώσιον. ἔκφατο δ' Αἴγλη
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀμειβομένη χατέοντας
„ἦ ἄρα δὴ μέγα πάμπαν ἐφ' ὑμετέροισιν ὄνειαρ
δεῦρ' ἔμολεν καμάτοισιν ὁ κύντατος, ὅστις ἀπούρας
φρουρὸν ὄφιν ζωῆς παγχρύσεα μῆλα θεάων
οἴχετ' ἀειράμενος· στυγερὸν δ' ἄχος ἄμμι λέλειπται.
ἤλυθε γὰρ χθιζός τις ἀνὴρ ὀλοώτατος ὕβριν
καὶ δέμας· ὄσσε δέ οἱ βλοσυρῷ ὑπέλαμπε μετώπῳ·
νηλής· ἀμφι δὲ δέρμα πελωρίου ἕστο λέοντος
ὠμόν, ἀδέψητον· στιβαρὸν δ' ἔχεν ὄζον ἐλαίης
τόξά τε, τοῖσι πέλωρ τόδ' ἀπέφθισεν ἰοβολήσας.
ἤλυθε δ' οὖν κἀκεῖνος, ἅτε χθόνα πεζὸς ὁδεύων,
δίψῃ καρχαλέος· παίφασσε δὲ τόνδ' ἀνα χῶρον,
ὕδωρ ἐξερέων, τὸ μὲν οὔ ποθι μέλλεν ἰδέσθαι.
ἥδε δέ τις πέτρη Τριτωνίδος ἐγγύθι λίμνης·
τὴν ὅγ' ἐπιφρασθείς, ἢ καὶ θεοῦ ἐννεσίῃσιν
λὰξ ποδὶ τύψεν ἔνερθε· τὸ δ' ἀθρόον ἔβλυσεν ὕδωρ.
αὐτὰρ ὅγ' ἄμφω χεῖρε πέδῳ καὶ στέρνον ἐρείσας

cod. Laur. 1427 |θηῖσ 1428 *Qu. VIIII p. 6 adv.* '*Schedae 6 adv. et av. versus eam manum, quam secundam dixi, prae se ferunt*' *H. K. in 6 adv. versus* 1472 *ad* 1497 *eodem modo scripti, ut supra vv.* 948 *ad* 973 *et cod. Laur.* 16. '*Vv.* 1498, 1499 *in sequente scheda prima supra solitum versuum ordinem manu sec. additi sunt.*' *H. K.* 1429 αὔτωσ 1435 ἀειράμενοσ (ο supra) 1436 χθιζόστισ 1437 |συρῶι — |πωι 1439 |μὸν 1440 τόξα τε — |λωρ τὸδ' 1441 κἀκεῖνοσ 1442 |ψηι — παίφασσεδε — ἀνᾶ *corr.* ἀνὰ 1445 |σθεισ — ἐννοσίῃσι 1446 τό δ'

cod. Guelf. 1427 |ῒς |ντο 1429 |ρέων, ῥοῖαὶ ἔσαν τοῖαι, π. *gl.* ῥόαι καὶ ῥοιαὶ καὶ ῥοΐδεα δένδρα εὔκαρπα 1430 |νεν· θ. |ον· ἔ. 1431 |ντας. 1433 |σιν, ὁ |τατος. ὅ. 1435 ἀειρόμενος 1436 |βριν, 1437 |ρῶ — |πω 1438 |λὴς· ἀμφὶ 1439 |μὸν ἀδ. |ρόν δ' 1440 |ξα — |λήσας 1441 ἤλυθέ δ' — |νος ἅ. — |ων 1442 |ψη |λέος· πέφασσε — ἀνὰ 1443 μὲν 1444 ἧδε — |μνης 1445 |σθεὶς ἢ — |σίῃσι, 1446 |θε τό δ' 1447 στέρνος

ῥωγάδος ἐκ πέτρης πίεν ἄσπετον, ὄφρα βαθεῖαν
νηδύν, φορβάδι ἶσος ἐπιπροπεσών, ἐκορέσθη.“
ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀσπαστὸν ἵνα σφισι πέφραδεν Αἴγλη
πίδακα, τῇ θέον αἶψα κεχαρμένοι, ὄφρ' ἐπέκυρσαν.
ὡς δ' ὁπότε στεινὴν περὶ χηραμὸν εἰλίσσονται
γειομόροι μύρμηκες ὁμιλαδόν, ἢ ὅτε μυῖαι
ἀμφ' ὀλίγην μέλιτος γλυκεροῦ λίβα πεπτηυῖαι
ἄπλητον μεμάασιν ἐπήτριμοι· ὣς τότ' ἀολλεῖς
πετραίῃ Μινύαι περὶ πίδακι δινεύεσκον.
καί πού τις διεροῖς ἐπὶ χείλεσιν εἶπεν ἰανθείς
„ὢ πόποι, ἦ καὶ νόσφιν ἐὼν ἐσάωσεν ἑταίρους
Ἡρακλέης δίψῃ κεκμηότας. ἀλλά μιν εἴ πως
δήοιμεν στείχοντα δι' ἠπείροιο κιόντες.“
ἦ, καὶ ἀμειβομένων, οἵτ' ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον,
ἔκριθεν ἄλλυδις ἄλλος ἐπαΐξας ἐρεείνειν.
ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισιν
κινυμένης ἀμάθου. Βορέαο μὲν ὡρμήθησαν
υἷε δύω, πτερύγεσσι πεποιθότε· ποσσὶ δὲ κούφοις

COD. LAUR. 1448 ἐκπέτρησ πῖεν corr. πίεν 1449 |δὺν — |σὼν 1450 ὼσ φ. τοῖσ δ' |στον ἵνάσφισι 1451 τῆι 1452
τόμοι
περὶ · 1453 γειομόροι — |δὸν ἤυτε μ. 1455 ὼσ τ. 1456 πετραίηι — περὶ 1457 ἐπὶ 1459 |ψηι — ἀλλάμιν 1461 οἵ τ ἄρμ. 1463 |δητ' ανέμ. 1465 |σι πεποιθότεσ π.

COD. GUELF. 1448 |τον ὅ. 1449 |δὺν φ. — |σὼν ἐκ. 1450 |το· τοῖς δ' ἀσπ. 1451 τῇ — |νοι. ὅ. |σαν 1453 γειοτόμοι μ. |δὸν, ἤυτε 1455 μεμάασσιν |μοι, ὣς 1456 |τραίη — περὶ 1457 τίς — ἐπὶ — |θείς. 1458 |ποι. ἦ 1459 |ψη 1460 δήωμεν 1461 ἦ καὶ |νων οἵθ' ἄρμενοι 1462 |ας ἐρέεινον 1463 ἀνέμοισι 1465 πεποιθότες· π.

GRAMM. 1463 ἐπηλίνδετο schol. Flor.

EM. 1450 τοὶ *Stephanus. de libris nihil constat. epanaphora pronominis, quam reliquimus* Γ 741, *subesse possit et hic et* Β 671 Δ 1410. 1453 *cum Guelf. etiam Laur.* 16 *et ed. Flor. alterum, quod et scholia edita agnoscunt, extat supra* Γ 1387 *et ap. Et. M.* 229, 43. ἢ ὅτε *Stephanus. scripti consentire omnes videntur.* 1457 *fuit qui* ἔτι *vellet.* ἐπί *est* Δ 514 Γ 1261, *infra* 1606, 1660. 1461 ἀμειβ. *non magis est sollicitandum. vetus fuit interpretatio ex loco Il.* Ι 471 ἀμείβεσθαι, ἐν μέρει τι ποιεῖν *Et. M.* 81, 38; 82, 20. 1463 ἀπηλίνδητο *malebat Schneiderus.* 1465 πεποιθότε *Stephanus. scripti consentiunt.*

1466 Εὔφημος πίσυνος, Λυγκεύς γε μὲν ὀξέα τηλοῦ
ὄσσε βαλεῖν· πέμπτος δὲ μετα σφίσιν ἔσσυτο Κάνθος.
τὸν μὲν ἄρ αἶσα θεῶν κείνην ὁδὸν ἠνορέη τε
1469 ὦρσεν, ἵν' Ἡρακλῆος ἀπηλεγέως πεπύθοιτο,
Εἰλατίδην Πολύφημον ὅπῃ λίπε· μέμβλετο γάρ οἱ
οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα.
1472 ἀλλ' ὃ μὲν οὖν Μυσοῖσιν ἐπικλεὲς ἄστυ πολίσσας
νόστου κηδοσύνῃσιν ἔβη διζήμενος Ἀργὼ
τῆλε δι' ἠπείροιο· τέως δ' ἐξίκετο γαῖαν
1475 ἀγχιάλων Χαλύβων· τόθι μιν καὶ Μοῖρ' ἐδάμασσεν.
καί οἱ ὑπο βλωθρὴν ἀχερωίδα σῆμα τέτυκται
τυτθὸν ἁλὸς προπάροιθεν. ἀτὰρ τότε γ' Ἡρακλῆα
1478 μοῦνον ἀπειρεσίης τηλοῦ χθονὸς εἴσατο Λυγκεὺς
τὼς ἰδέειν, ὥς τίς τε νέῳ ἐνι ἤματι μήνην
ἢ ἴδεν, ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι.
1481 ἐς δ' ἑτάρους ἀνιὼν μυθήσατο, μή μιν ἔτ' ἄλλον
μαστῆρα στείχοντα κιχησέμεν. οἳ δὲ καὶ αὐτοὶ
ἤλυθον, Εὔφημός τε πόδας ταχὺς υἷέ τε δοιὼ
1484 Θρηικίου Βορέω, μεταμώνια μοχθήσαντε.
Κάνθε, σὲ δ' οὐλόμεναι Λιβύῃ ἔνι Κῆρες ἕλοντο.
πώεσι φερβομένοισι συνήντεες· εἵπετο δ' ἀνὴρ
1487 αὐλίτης, ὅ σ' ἑῶν μήλων πέρι, τόφρ' ἑτάροισιν

COD. LAUR. 1470 ὅπηι — |το γάῤῥ οἱ 1471 ἀμφετάροιο 1472 ὁ μὲν 1473 |νήισιν 1476 ὑποβλωθρ. |ἶδα 1479 ὧσ τίστε νέωι 1480 επαχλ. 1483 |μοστε — υἷετε 1484 |ϊκ. 1485 |βύηι 1487 αὐλείτησ ὅσ ἑῶν — ἑτάροισι

COD. GUELF. 1466 λυγγεύς — |λοῦ, 1467, 1468, 1469 *desunt* 1470 ὅπη 1471 τὰ, ἕκ. 1472 ὁ μὲν 1473 |νησιν — |γώ 1475 |μασσε. 1476 ὑπὸ — |ἶδα 1478 |νὸς, εἴσ. |κεύς 1479 τὼς, ἰδ. ὧς τις τε νέω ἐνὶ 1481 ἀνιὼν, μυθήσατο μή 1482 μαστῆ τε στείχ. |μεν· οἱ δὲ κ. |τοί 1483 |θον. εὔφ. — υἷε τε δοιώ 1484 |ϊκ. |ρέω μ. 1485 *subducitur* (?) |θε. σέ δ' — |βύη — |ντο 1486 συνήντε̈· εἵπετό δ' |ήρ 1487 αὐλείτης, ὁ σ ἑῶν — πέρι ὄφρ' ἑτάροισι

GRAMM. 1487 αὐλείτης *scholia.*

EM. 1487 *de* αὐλ. *vid. ed. minor.* ὅ σ' *correxit Brunckius.*

1488 δευομένοις κομίσειας, ἀλεξόμενος κατέπεφνεν
λᾶι βαλών· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀφαυρότερός γ' ἐτέτυκτο,
υἱωνὸς Φοίβοιο Λυκωρείοιο Κάφαυρος
1491 κούρης τ' αἰδοίης Ἀκακαλλίδος, ἥν ποτε Μίνως
ἐς Λιβύην ἀπένασσε θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν,
θυγατέρα σφετέρην· ἣ δ' ἀγλαὸν υἱέα Φοίβῳ
1494 τίκτεν, ὃν Ἀμφίθεμιν Γαράμαντά τε κικλήσκουσιν.
Ἀμφίθεμις δ' ἄρ ἔπειτα μίγη Τριτωνίδι νύμφῃ·
ἣ δ' ἄρα οἱ Νασάμωνα τέκεν κρατερόν τε Κάφαυρον,
1497 ὃς τότε Κάνθον ἔπεφνεν ἐπι ῥήνεσσιν ἑοῖσιν.
οὐ δ' ὅγ' ἀριστήων χαλεπὰς ἠλεύατο χεῖρας,
ὡς μάθον οἷον ἔρεξε. νέκυν δ' ἀνάειραν ὀπίσσω
1500 πευθόμενοι Μινύαι, γαίῃ δ' ἐνι ταρχύσαντο·
μυρόμενοι δὲ τὰ μῆλα μετα σφέας οἵγ' ἐκόμισσαν.
ἔνθα καὶ Ἀμπυκίδην αὐτῷ ἐνι ἤματι Μόψον
1503 νηλειὴς ἕλε πότμος· ἀδευκέα δ' οὐ φύγεν αἶσαν

COD. LAUR. 1489 λᾶϊ — οὔ μιν 1491 |ρηστ' 1493 ἡ δ' — |βωι 1495 δ' ἀρ — |φηι 1496 ἡ δ ἄρα — τέκε κρ. 1497 επεφν. ἐπιρρήνεσσιν 1498 *Qu. VIIII p. 6 av.* οὐδ' 1499 οἷον 1500 πυθόμενοι — γαίηι 1501 μετασφ. οἵ γ' 1502 |τῶι

COD. GUELF. 1488 |μενος, κατέπεφνε 1489 λᾶϊ βαλὼν· ἐ. οὔ μιν ἀφ. γε τέτυκτο 1491 ἀκακαλίδος. ἦν 1493 |ρην, ἣ δ' — |βω 1494 |τεν. ὃν — γαράμαν τε κικλ. 1495 ἔπειτα, μίγη — |φη· 1496 ἣ δ' — τέκε κρατ. — |ρον 1497 ἐπὶ 1498 οὐδ' 1499 |ξε νέκ. 1500 |νύαι. γαίη δ' ἔνι 1501 |λα κατὰ σφέας οἵ γ' 1502 αὐτῶ ἐνὶ

EM. 1488 *O. Schneiderus*, τόφρα *particulae temporalis locum ullum esse negans, temptabat* ἀλεξόμενον: *quod, quo modo cumque res gesta informatur, commode non dictum erit. potuit aliquid eius modi scribi, ut* ὃς ἑῶν μήλων πέρι ἀρεσσόμενον; *alterum a diasceuasta inferri ex* Δ 551. *Sed* τόφρα *non est cur finale magis putetur, quam* ὄφρα *coniunctivo iunctum* Α 1247 *'quamdiu laborat'* Γ 1307 *'donec admovit'* Δ 1545 *'antequam subit', quibus tamen locis omnibus siquis* ἂν *omissum existimet, frustra sit. similis est ratio coniunctivorum post* ὅτε Α 1100 Β 938 Γ 1267 Δ 1730, *ab Homericis exemplis pendentium, de quo genere olim commentari institui in Mus. Rhen. t. VI.* ἔπεφνέ σε τόφρα κομίσειας *nescio an significet 'cum abigere parares', ut Il.* Ε 303 ὃ φέροιεν *'ferre voluissent', Ap.* Δ 1720 ὅσα ἐφοπλίσσειαν *'paraturi scilicet erant.'* 1489 οὐ μὲν *Pariss. tres.*
1501 μυρόμενοι· τὰ δὲ μῆλα *Hoelzlinus, fort. recte.*

1504 μαντοσύναις. οὐ γάρ τις ἀποτροπίη θανάτοιο.
κεῖτο δ' ἐπὶ ψαμάθοισι μεσημβρινὸν ἦμαρ ἀλύσκων
δεινὸς ὄφις, νωθὴς μὲν ἑκὼν ἀέκοντα χαλέψαι,
1507 οὐ δ' ἂν ὑποτρέσσαντος ἐνωπαδὶς ἀΐξειεν.
ἀλλ' ᾧ κὲν τὰ πρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη
ζωόντων, ὅσα γαῖα φερέσβιος ἔμπνοα βόσκει,
1510 οὐδ' ὁπόσον πήχυιον ἐς Ἄιδα γίγνεται οἶμος,
οὐδ' εἰ Παιήων, εἴ μοι θέμις ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
φαρμάσσοι, ὅτε μοῦνον ἐνιχρίμψῃσιν ὀδοῦσιν.
1513 εὖτε γὰρ ἰσόθεος Λιβύην ὑπερέπτατο Περσεὺς
Εὐρυμέδων — καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μή-
τηρ —
Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆι κομίζων,
1516 ὅσσαι κυανέου στάγες αἵματος οὖδας ἵκοντο,
αἳ πᾶσαι κείνων ὀφίων γένος ἐβλάστησαν.
τῷ δ' ἄκρην ἐπ' ἄκανθαν ἐνεστηρίξατο Μόψος
1519 λαιὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός· αὐτὰρ ὃ μέσσην
κερκίδα καὶ μυῶνα, πέριξ ὀδύνῃσιν ἑλιχθείς,
σάρκα δακὼν ἐχάραξεν. ἀτὰρ Μήδεια καὶ ἄλλαι
1522 ἔτρεσαν ἀμφίπολοι· ὃ δὲ φοίνιον ἕλκος ἄφασσεν
θαρσαλέως, ἕνεκ' οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρεν,

COD. LAUR. 1505 ἐπὶ 1507 οὐδ' — ἀΐξ. 1508 ἀλλά κεν ὧι 1510 πήχυϊον (? *ras. super* ι?) — ἄϊδα γίνεται 1511 εἴ- μοι 1512 |ψηισιν 1514 |σκέμιν 1515 |λῆϊ 1518 τῶι — ἐπ ἄκ. 1519 |δὸσ *corr.* |δόσ |τὰρ ὁ 1520 |νημσιν |χθεἰσ 1522 ὁ δὲ

COD. GUELF. 1504 |τοιο 1505 κεῖθι δ' ἐπι 1506 |νὸς. ὄφις νωθ. — |ψαι 1507 οὐδ' — ἀΐξ. 1508 ἀλλά κεν ὧ τὰ- πρῶτα μελάγχυμον — ἐνίει 1509 |των ὅ. — |κει 1510 πηχύϊον ἐς ἄϊδα γίνεθ' οἶμος 1511 |ων εἴ — |πεῖν 1512 |σσοι ὅ. — |ψησιν |σιν 1513 |σεύς 1514 |δων. καὶ — τὸ, κάλ. — μητήρ 1515 |λῆϊ 1517 |σαι κίνων — |σαν 1518 τῶ 1519 |δὸς· 1520 |να π. — |χθείς 1521 |κὼν, ἐχ. 1522 ὁ δὲ — ἄφασσε 1523 |ως ἕ. — ἔτειρε·

GRAMM. 1523 ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρεν *v. scr. in schol. Laur. (enotata ab H. Keilio) et Paris.*

EM. 1508 ἀλλὰ μὲν *edidit Wellauerus. solent librarii voces ἐκ πλήρους dare, deinde leviter mutando errorem compensare. inde pleraeque caesurae trochaicae pedis quinti ortae.* 1510 γίγν. *alibi Laur.* 1523 ἄλγος *Brunckius, fort. recte.*

σχέτλιος· ἦ τέ οἱ ἤδη ὑπο χροῒ δύετο κῶμα
λυσιμελές, πολλὴ δὲ κατ᾽ ὀφθαλμῶν χέετ᾽ ἀχλύς.
αὐτίκα δὲ κλίνας δαπέδῳ βεβαρηότα γυῖα
ψύχετ᾽ ἀμηχανίῃ· ἕταροι δέ μιν ἀμφαγέροντο
ἥρως τ᾽ Αἰσονίδης, ἀδινῇ περιθαμβέες ἄτῃ.
οὐ δὲ μὲν οὐδ᾽ ἐπι τυτθὸν ἀποφθίμενός περ ἔμελλεν
κεῖσθαι ὑπ᾽ ἠελίῳ. πύθεσκε γὰρ ἔνδοθι σάρκας
ἰὸς ἄφαρ, μυδόωσα δ᾽ ἀπο χροὸς ἔρρεε λάχνη.
αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον
ἐσσυμένως μακέλῃσιν· ἐμοιρήσαντο δὲ χαίτας
αὐτοὶ ὁμῶς κοῦραί τε, νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα
μυρόμενοι· τρὶς δ᾽ ἀμφι συν ἔντεσι δινηθέντες
εὖ κτερέων ἴσχοντα, χυτὴν ἐπι γαῖαν ἔθεντο.
  ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐπι νηὸς ἔβαν, πρήσοντος ἀήτεω
ἂμ πέλαγος νοτίοιο, πόρους τ᾽ ἀπετεκμήραντο
λίμνης ἐκπρομολεῖν Τριτωνίδος, οὔτινα μῆτιν
δὴν ἔχον, ἀφραδέως δὲ πανημέριοι φορέοντο.
ὡς δὲ δράκων σκολιὴν εἰλιγμένος ἔρχεται οἶμον,
εὖτέ μιν ὀξύτατον θάλπει σέλας ἠελίοιο·
ῥοίζῳ δ᾽ ἔνθα καὶ ἔνθα κάρη στρέφει, ἐν δέ οἱ ὄσσε
σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια μαιμώωντι
λάμπεται, ὄφρα μυχὸν δὲ δια ῥωχμοῖο δύηται·
ὣς Ἀργὼ λίμνης στόμα ναύπορον ἐξερέουσα

COD. LAUR. 1524 τέοι ἦ. ὑπὸ 1525 |λὲσ 1526 |δωι 1527 |νίηι 1528 ἥρωστ᾽ — |νῆι — |τηι 1529 |μενόσπερ ἔμελλε 1530 |λίωι 1531 ἀπὸ 1532 |κείησι 1533 |λησιν 1535 ἀμφὶ σὺν 1536 ἐπὶ 1537 ἐπὶ — |βαν πρήσσοντοσ 1538 ἀμπέλ. 1542 εὔτέμιν 1543 |ζωι 1544 μαιμώοντι 1545 μυχόνδε διὰ

COD. GUELF. 1524 ὑπὸ 1525 |λὲς· π. — χεετ᾽ 1526 γυῖα, 1527 |νίη· 1528 ἀδινῇ — |τη. 1529 οὐδὲ — ἔμελλε 1530 |λίω. 1531 |φαρ. μυδόωσά δ᾽ 1534 κοῦραι τε ν. 1535 τρίς δ᾽ ἀμφὶ σὺν 1536 |τα χ. 1537 ἐπὶ — |βαν πρόσοντος 1538 ἀμπέλ. |οιο π. τ᾽ ἀποτεκμ. 1539 |δος οὔ τινα 1540 |χον. ἀ. — |οι φέροντο 1541 |μον 1542 |οιο, 1543 |ζω — |φει. ἐν 1544 |λίγκιαι μ. 1545 |ται ὄ. μυχόνδε διὰ 1546 |ρέουσα,

GRAMM. 1531 μυδόωσα δ᾽ ἀπὸ χρ. ἔῤῥεε λάχνη *Et. M.* 593, 24.

EM. 1538 ἀπετεκμαίροντο *Steph.*, *fortasse rectius.*

ἀμφεπόλει δηναιὸν ἐπὶ χρόνον. αὐτίκα δ' Ὀρφεὺς
κέκλετ' Ἀπόλλωνος τρίποδα μέγαν ἔκτοθι νηὸς
δαίμοσιν ἐγγενέταις νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι.
καὶ τοὶ μὲν Φοίβου κτέρας ἵδρυον ἐν χθονὶ βάντες·
τοῖσιν δ' αἰζηῷ ἐναλίγκιος ἀντεβόλησεν
Τρίτων εὐρυβίης, γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας
ξείνι' ἀριστήεσσι προΐσχετο, φώνησέν τε
„δέχθε, φίλοι· ἐπεὶ οὐ περιώσιον ἐγγυαλίξαι
ἐνθάδε νῦν πάρ' ἐμοὶ ξεινήιον ἀντομένοισιν.
εἰ δέ τι τῆσδε πόρους μαίεσθ' ἁλός, οἷά τε πολλὰ
ἄνθρωποι χατέουσιν ἐπ' ἀλλοδαπῇ περόωντες,
ἐξερέω. δὴ γάρ με πατὴρ ἐπιίστορα πόντου
θῆκε Ποσειδάων τοῦδ' ἔμμεναι. αὐτὰρ ἀνάσσω
παρραλίης, εἰ δή τιν' ἀκούετε νόσφιν ἐόντες
Εὐρύπυλον Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα."
  ὣς ηὔδα· πρόφρων δ' ὑπερέσχεθε βώλακι χεῖρας
Εὔφημος, καὶ τοῖα παραβλήδην προσέειπεν
„Ἀπίδα καὶ πέλαγος Μινώιον εἴ νύ που, ἥρως,
ἐξεδάης, νημερτὲς ἀνειρομένοισιν ἐνίσπες.
δεῦρο γὰρ οὐκ ἐθέλοντες ἱκάνομεν, ἀλλὰ βαρείαις

COD. LAUR. 1547 ἐπὶ   1549 |στωι   1551 |ζηῶι — ἀντεβόλησε   1552 ἀναβῶλον   1555 παρ' — |ἴον   1556 δέτι — ἀλὸσ   1557 |δαπῆι   1558 ἐπιῖστ.   1560 *Qu. VIIII p. 7 adv.* παῤῥαλ.   1561 |βύηι |φωι   1562 ὥσ — δ' *a ma. sec. insertum. litterae* ἐσχε *in* ὑπερέσχ. *in ras.*   1564 ἀτθίδα καὶ — |ἴον εἰ νύπου   1565 ἔνισπε

COD. GUELF. 1547 ἐπὶ — |φεύς   1548 νηός   1549 |στω — |σθαι   1550 τοὶ, μὲν — |ντες   1551 |ζηῶ — ἀντεβόλησε,   1552 |βίης. γ. δ' ἀνὰ — |ρας,   1553 προΐσετο φ. τε.   1554 |χθε φ.   1555 παρ' ἐμοὶ |ἴον   1556 εἰ δ' ἔτι τ. — ἁλὸς οἷα τε |λλά   1557 |πῆ   1558 ἐπιῖστ.   1560 παραλίης. εἰ   1561 |λον. λιβύη θηροτρόφον ἐ.   1563 |μος. καὶ — προσέειπε.   1564 ἀτθίδα καὶ — |ἴον εἴ νύ που ἥρως   1565 ἔνισπε.   1566 |νομεν ἀλλὰ βορείαις

GRAMM. 1561 μηλοτρόφῳ *var. scr. in schol. Paris.*   1563 ὅτι τὸ παραβλήδην παρὰ μὲν Ἀπολλωνίῳ ἀντὶ τοῦ παραβάλλων καὶ παρηγορῶν τοῖς λόγοις ἐστί *Et. M.* 781, 18.   1564 Ἀπίδα *var. scr. in schol. Flor.*

EM. 1565 ἐνίσπ. *in fine versus sine libris ut* Γ 1.

1567 χρίμψαντες γαίης ἐπι πείρασι τῇσδε θυέλλαις
νῆα μεταχρονίην ἐκομίσσαμεν ἐς τόδε λίμνης
χεῦμα δι' ἠπείρου βεβαρημένοι· οὐ δέ τι ἴδμεν,
1570 πῇ πλόος ἐξανέχει Πελοπηίδα γαῖαν ἱκέσθαι."
ὣς ἄρ ἔφη. ὃ δὲ χεῖρα τανύσσατο, δεῖξε δ' ἄπωθεν
φωνήσας πόντόν τε καὶ ἀγχιβαθὲς στόμα λίμνης
1573 „κείνη μὲν πόντοιο διήλυσις, ἔνθα μάλιστα
βένθος ἀκίνητον μελανεῖ· ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ
ῥηγμῖνες φρίσσουσι διαυγέες· ᾗ δὲ μεσηγὺ
1576 ῥηγμίνων στεινὴ τελέθει ὁδὸς ἐκτὸς ἐλάσσαι.
κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηίδα γαῖαν
εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ· ἀλλ' ἐπι χειρὸς
1579 δεξιτερῆς, λίμνηθεν ὅτ' εἰς ἁλὸς οἶδμα βάλητε,
τόφρ' αὐτὴν παρα χέρσον ἐεργμένοι ἰθύνεσθε,
ἔςτ' ἂν ἄνω τείνῃσι· περιρρήδην δ' ἑτέρωσε
1582 κλινομένης χέρσοιο, τότε πλόος ὔμμιν ἀπήμων
ἀγκῶνος τέτατ' ἰθὺς ἀπο προύχοντος ἰοῦσιν.

COD. LAUR. 1567 |ησ ἐνὶ πειρ. τοῖσδὲ? *corr.* ταῖσδὲ? 1568 ἐστόδε 1569 ἠπειρ. — οὐδέ 1570 πῆι — |ῖδα 1571 ὁ δὲ χέιρα — δ ἄπ. 1572 πόντον τε 1574 μελάνεῖ *priore accentu transfixo* 1575 ἡ δὲ μεσσηγὺ 1577 ὑπ' ἠέριον — |ῖδα 1578 ἐπὶ 1580 αυτὴν παρὰ 1581 ἔσ τ' ἂν — τείνηισι 1583 |κῶνοσ τετάνυσται ἰθὺσ ἀπὸ προύχοντοσ ἰοῦσι.ν *c. ras.*

COD. GUELF. 1567 |σι ταῖσδε θ. 1568 |μεν ἐς τ. 1569 οὐδέ 1570 πῆ — |ῖδα 1571 ὁ δὲ — |το δεῖξε δ' ἄποθεν 1572 πόντον γε καὶ — |μνης· 1573 |σις ἔ. 1575 |ες· ἠδὲ μεσσηγύ 1577 ὑπ' ἠέριον — |ῖδα 1578 ἐπὶ χειρός 1579 |ρῆς λ. 1580 παρὰ — |σθε 1581 ἔστ' ἂν ἄ. τείνῃσι, π. *post h. v. media in pagina sequuntur vv.* 1653 *ad* 1719. *eiusdem manus omnia. ascr. ma. sec.* πολύ τι ἐνθάδε φαίνεται λείπειν οὐ γὰρ τοῖς ἄνω ἀκολουθεῖ. εἰ μή σφιν ἀλλὰ ζήτει τὸν β^ον καβ καὶ εὑρήσεις τὸ στιχεῖ τὸ ἀκολουθοῦν δηλονότι κλινομ. 1583 |κῶνος τετάνυσται ἰθὺς ἀπο προῦχοντος ἰοῦσ.

EM. 1567 τῇσδε, *ut* 1597, *Stephanus et rell., ut videtur, ll.* 1574 *accentum in* μελανεῖ *Callimachi et Arati eius verbi usus tuetur. alterum significatu transitivo induxit Aristarchus, schol. Il.* H 64 I 554, *quorum locorum priore commemorantur qui intransitivo* μελάνει *scripserint, unde in libros quoque vetustissimos Arati v.* 836 *illatum.*
1583 *glossema removi.* τείνω τὸ τανύω *aliquotiens est apud Etymologum M.*

ἀλλ' ἴτε γηθόσυνοι, καμάτοιο δὲ μή τις ἀνίη
γιγνέσθω, νεότητι κεκασμένα γυῖα μογῆσαι."
ἴσκεν ἐυφρονέων· οἳ δ' αἶψ' ἐπι νηὸς ἔβησαν
λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι εἰρεσίῃσιν.
καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαότες· αὐτὰρ ὃ τείως
Τρίτων ἀνθέμενος τρίποδα μέγαν, εἴσατο λίμνην
εἰςβαίνειν· μετὰ δ' οὔτις ἐσέδρακεν, οἷον ἄφαντος
αὐτῷ συν τρίποδι σχεδὸν ἔπλετο. τοῖσι δ' ἰάνθη
θυμός, ὃ δὴ μακάρων τις ἐναίσιμος ἀντεβόλησεν.
καί ῥά οἱ Αἰσονίδην μήλων ὅ,τι φέρτατον ἄλλων
ἤνωγον ῥέξαι καὶ ἐπευφημῆσαι ἑλόντα.
αἶψα δ' ὅγ' ἐσσυμένως ἐκρίνατο, καί μιν ἀείρας
σφάξε κατα πρύμνης, ἐπὶ δ' ἔννεπεν εὐχωλῇσιν
„δαῖμον, ὅτις λίμνης ἐπι πείρασι τῇσδ' ἐφαάνθης,
εἴτε σέγε Τρίτων', ἅλιον τέρας, εἴτέ σε Φόρκυν,
ἢ Νηρῆα θύγατρες ἐπικλείουσ' ἁλοσύδναι,
ἵλαθι, καὶ νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὄπαζε."
ἦ ῥ', ἅμα δ' εὐχωλῇσιν ἐς ὕδατα λαιμοτομήσας
ἧκε κατα πρύμνης· ὃ δὲ βένθεος ἐξεφαάνθη

COD. LAUR. 1584 δὲ μῆτισ ἀν. 1585 γινέσθω 1586 ἐὔφρ. — αἶψ' ἐπὶ 1587 |σίημσιν 1590 μετα δ οὔτ. 1591 |τῶι συντρίπ. 1592 |μὸσ 1593 ρά — ὅ τι 1594 ἤνωγο.ν......ῥέξαι ἐπευφήμησαν ἑλόντα *ma. pr. c. rass. unius et quattuor fere litterarum. a ma. sec.* καὶ *post* ῥέξαι *insertum* 1595 |νωσ ἐκρίνατο 1596 σφάξαι καταπρ. — δ ἔννεπ. |λῇισιν 1597 ὅ τισ — ἐπὶ — τῆσδε φαάνθησ 1598 εἴτε σε τρίτων ἅλ. 1601 ἦρ' ἅμα δ' |λῇισιν 1602 κατὰ — ὁ δὲ

COD. GUELF. 1584 |νοι. καμ. 1585 |σθω νεότ. 1586 ἐὔφρ. οἵ δ' — ἐπὶ 1587 |σίῃσι 1590 μετα δ' οὔ τις |κεν οἷ. 1591 |τῶ σὺν 1592 |μος ὃ — τίς — |λησε. 1593 ὅ τι 1595 |νως ἐκρίνετο καί 1596 κατὰ |μνης ἐπι δ' ἔνεπεν εὐχωλῇσι 1597 |μον. ὅ τις — ἐπὶ — τῆσδε φαάνθῃς 1598 εἴτε σύ γε τρίτων ἅλ. |ρας εἴτέ σε |κυν 1600 |θι. καὶ — ὄπαζεν 1601 ἦ ῥα· καὶ εὐχωλῇσιν — |σας, 1602 κατὰ — ὁ δὲ βένθος ἐξεφ.

GRAMM. 1589? Εἴσατο γὰρ λίμνην *Et. M.* 296, 26. 1598 *resp. Et. M.* 798, 39.

EM. 1595 ἐκκρίνατο *supervacua fuit correctio.* 1598 εἴτ' οὖν σε Τρίτων' *Köchlyus, ascr.* Β 1279 Γ 394 Δ 716. *sed nec* σύγε *inusitatum Apollonio.* Γ 435, 703, 1050 Δ 373, 825. 1601 *cum Guelf. consentit Laur.* 16.

τοῖος ἐών, οἷός περ ἐτήτυμος ἦεν ἰδέσθαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ θοὸν ἵππον ἐς εὐρέα κύκλον ἀγῶνος
στέλλῃ, ὀρεξάμενος λασίης εὐπειθέα χαίτης,
εἶθαρ ἐπιτροχάων, ὃ δ' ἐπ' αὐχένι γαῦρος ἀερθεὶς
ἕσπεται, ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ
ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται·
ὣς ὅγ' ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὁλκήιον Ἀργοῦς
ἦγ' ἅλα δὲ προτέρωσε. δέμας δέ οἱ ἐξ ὑπάτοιο
κράατος, ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας ἔςτ' ἐπὶ νηδὺν
ἀντικρὺ μακάρεσσι φυὴν ἔκπαγλον ἔικτο·
αὐτὰρ ὕπαι λαγόνων δίκραιρά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
κήτεος ὁλκαίη μηκύνετο, κόπτε δ' ἀκάνθαις
ἄκρον ὕδωρ, αἵτε σκολιοῖς ἐπινειόθι κέντροις
μήνης ὡς κεράεσσιν ἐειδόμεναι διχόωντο.
τόφρα δ' ἄγεν, τείως μιν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ

COD. LAUR. 1603 ἐὼν οἰόσπερ 1604 *Qu. VIIII p. 7 av.* 1605 |λλῃι — ἐυπειθ. 1606 ὁ δ' 1607 δ' επὶ στ. 1609 ὡσ — |ϊον 1610 ἅλαδε — υπάτ. 1611 ἐστ' ἐπινηδ. 1612 ἔϊκτο 1613 ὑπαὶ — δίκραι ρά 1614 ἀκάνθασ *ma. pr.* |θαισ *ma. sec.* 1615 αἵ τε σκ. ἐπι νειόθι 1616 ὤσ 1617 |σσῃι

COD. GUELF. 1603 ἐών, οἷος περ 1605 |λλη ὀρ. λασίῃς — χαίτῃς 1606 |ων. ὅ δ' αὐχένι — |θείς 1607 |ται. ἀ. δ' ἐνὶ — |νά 1608 |νται 1609 |ϊον ἀργοῦς, 1610 ἅλαδε 1611 |τος ἀ. — |δύν 1612 ἔϊκτο· 1613 |ὰρ ὑπο *corr.* (*ma. pr.?*) ὕπαι |νων δίκαιρα οἱ *ma. pr.* 1614 |το κό. 1615 |δωρ α. — ἐπι νειόθι 1616 μήνη ὡς κ. 1617 ἄγε τείως — |σση

GRAMM. 1613 δικραίρα *scholia edita.* 1614 ἀλκαίη *schol. edita.*

EM. 1613 *codicis Laur. scriptura negligi nisi gravissimis argumentis non debet. trochaeus quarti pedis sequente enclitica aut particula* δέ, *ut* Δ 936, 1584, *nihil habet offensionis. intellectus ambiguus forsitan est, non difficilis. Aut enim* δίκραιρα *substantivum accipietur, ut* ἡμίκραιρα *et unum alterumve eiusdem principii,* δίλημμα, δίχροια; ὁλκαίη *vero adiectivum, velut apud Nicand. Ther.* 129; ἔνθα καὶ ἔνθα *explicabitur de duplicata circa crura cauda. Ov. Met. XIII* 964, *Welcker. ad Philostr. p.* 478; ὁλκαίη *postpositum ex obversante stabilitatis notione: aut, quae O. Schneideri erat sententia:* δίκραιρᾰ *adiectivum ut* ἀντιπέραιᾰ Δ 521 *addenda sunt eis, quae cl. Meinekius ex recentioris aetatis poetis collegit in Del. Anthol. p.* 212, δείλαιαν, χλωρά, λαιψηράν, *et quae Et. M. p.* 461, 45 *notat.* 1616 μήνης πως κερ. *Schneiderus coniciebat. posthac ipse aptissime contulit Il.* Ψ 430 ὡς οὐκ αἴοντι ἐοικώς.

1618 νισσομένην· δῦ δ' αἶψα μέγαν βυθόν· οἳ δ' ὁμάδησαν
ἥρωες, τέρας αἰνὸν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδόντες.
ἔνθα μὲν Ἀργῷός τε λιμὴν καὶ σήματα νηὸς
1621 ἠδὲ Ποσειδάωνος ἰδὲ Τρίτωνος ἔασιν
βωμοί· ἐπεὶ κεῖν' ἦμαρ ἐπέσχεθον. αὐτὰρ ἐς ἠῶ
λαίφεσι πεπταμένοις αὐτὴν ἐπι δεξί' ἔχοντες
1624 γαῖαν ἐρημαίην, πνοιῇ ζεφύροιο θέεσκον.
ἦρι δ' ἔπειτ' ἀγκῶνά θ' ὁμοῦ μυχάτην τε θάλασσαν
κεκλιμένην ἀγκῶνος ὕπερ προὔχοντος ἴδοντο.
1627 αὐτίκα δὲ ζέφυρος μὲν ἐλώφεεν, ἤλυθε δ' αὔρη
ἀργέσταο νότου· χήραντο δὲ θυμὸν ἰωῇ.
ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἔδυ, ἀνα δ' ἤλυθεν ἀστὴρ
1630 αὔλιος, ὅστ' ἀνέπαυσεν ὀιζυροὺς ἀροτῆρας,
δὴ τότ' ἔπειτ' ἀνέμοιο κελαινῇ νυκτὶ λιπόντος
ἱστία λυσάμενοι περιμήκεά τε κλίναντες
1633 ἱστόν, ἐυξέστῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν
παννύχιοι καὶ ἐπ' ἦμαρ, ἐπ' ἤματι δ' αὖτις ἰοῦσαν
νύχθ' ἑτέρην. ὑπέδεκτο δ' ἀπόπροθι παιπαλόεσσα
1636 Κάρπαθος. ἔνθεν δ' οἵγε περαιώσεσθαι ἔμελλον

COD. LAUR. 1618 νεισομ. — αἶψα 1620 ἀργῶιοστε λ. 1621 |νοσ ἠδὲ τρ. 1622 ἦμαρ 1623 ἐπὶ 1624 πνοιῆι 1626 ὑπὲρ 1627 |εν ἤλύ..θε δ' *c. ras.* 1628 |τοῦ κεχαραντο *sed syll.* κε *a ma. sec. add., litt.* α *in* χαρ *in ras.* — ἰωῆι 1629 ἦμοσ 1630 ὅσ τ' — δἴζ. 1631 τότ ἔπ. 1633 |στὸν ἐϋξέστημσιν — |τηισιν 1634 ἐπῆμαρ ἐπήματι δ' αὖτισ ἰοῦσιν 1636 οἵ γε — ἔμελλ.

COD. GUELF. 1618 |ψα μέσον |θόν· οἵ δ' 1619 |ες τέρ. 1620 |γῶος τε — |ός 1621 |νος ἠδὲ τρίτ. ἔασσι 1622 |μοί· — |θον, α. 1623 αὐτὴν *abest* 1624 πνοιῇ 1625 ἢ δ' ἔπειτ' |κῶνα θ' 1626 ὑπὲρ προὔχ. 1627 |εν. ἤλυθέ δ' 1628 πρυμνήταο νότου· κεχάροντο δὲ θ. ἰωῇ. 1629 ἔδυ ἀνὰ — |στήρ 1630 |ος. ὅς τ' — ὀἴζ. |ρας 1631 |νῇ 1632 *syll.* τες *a ma. sec.* 1633 |τὸν ἐϋξ. — |τῇσι 1634 |μαρ ἐπ' ὅματί δ' α. ἰοῦσι 1635 |ρην ὑπέδεκτο ἀπόπροθε παιπ. 1636 |θος· ἔνθεν θ' οἵ γε

GRAMM. 1628 ἀργεστάο νότοιο *Et. M.* 136, 29.

EM. 1628 πρυμνήταο *etiam Laur.* 16. χήραντο *Parisini plerique, quod sub ras. Laur. fuisse videtur.* 1634 ἰοῦσαν *ex tribus Parisinis.*

Κρήτην, ἥτ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἁλὶ νήσων.
τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος, ἀπο στιβαροῦ σκοπέλοιο
ῥηγνύμενος πέτρας, εἷργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι,
Δικταίην ὅρμοιο κατερχομένους ἐπιωγήν.
τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων
ῥίζης λοιπὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν
Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον,
τρὶς περι χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα.
ἀλλ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο
χάλκεος ἠδ' ἄρρηκτος· ὑπαι δέ οἱ ἔσκε τένοντος
σύριγξ αἱματόεσσα κατα σφυρόν· αὐτὰρ ὃ τήνγε
λεπτὸς ὑμήν, ζωῆς, ἔχε, πείρατα καὶ θανάτοιο.
οἳ δέ, δύῃ μάλα περ δεδμημένοι, αἶψ' ἀπο χέρσου
νῆα περιδδείσαντες ἀνακρούεσκον ἐρετμοῖς.
καί νύ κ' ἐπισμυγερῶς Κρήτης ἑκὰς ἠέρθησαν,
ἀμφότερον δίψῃ τε καὶ ἄλγεσι μοχθίζοντες,
εἰ μή σφιν Μήδεια λιαζομένοις ἀγόρευσεν
„κέκλυτέ μευ. μούνη γὰρ ὀίομαι ὔμμι δαμάσσειν
ἄνδρα τόν, ὅστις ὅδ' ἐστί, καὶ εἰ παγχάλκεον ἴσχει

COD. LAUR. 1637 ἥ τ' ἄλλ...ων *c. ras.* 1638 τά.λωσ *c. ras.* 1639 *litt.* ο *in* |μενοσ *in ras.* — πίσματ' 1640 *litt.* μ *in* ὅρμ. *in ras.* 1643 |πηι — ἔμμεναι 1644 περὶ — ποσὶν διν. 1645 το 1646 *Qu. VIIII p. 8 adv.* |οσ ἠδ ἄρρ. ὑπαὶ 1647 |τὴν *corr.* τήν γε 1649 οἵ δὲ δύηι — ἀπὸ 1650 περὶδδ. *accentu eraso* 1651 ἠέρ..θησαν *c. ras.* 1652 δίψηι 1655 τὸν — εστὶ — παγχάλκεοσ *corr. ma. sec.* |κεον

COD. GUELF. 1637 |τηv ἥτ' 1638 |ος ἀ. 1639 |τρας ε. — πείςμ. 1641 μὲν 1643 |πη 1644 περὶ — |ντα 1646 ὑπαὶ 1647 κατὰ — τήν γε *gl.* συρ.] ὀπὴ 1648 |μὴν ζωῆς ἔχε π. κ. |τοιο 1649 οἵ δὲ δύη μ. περ δεδηγμένοι α. ἀπὸ 1651 καὶ νύκτ' ἐπισμ. — |σαν 1652 ἀμφοτέροις διψη *post h. v. seq.* 1720. *in marg.* ζήτει τὸν ἄνω δ^ον^ καρ^τ^ καὶ εὑρήσεις τὸ ἀκολουθοῦν τούτῳ στοιχεῖον ἤγουν· εἰ μή σφιν 1653 μήδεια λιλαιομένοις ἀγόρευε 1654 μευ μ. γ. οἶομ. 1655 τὸν, — ἐστὶ κ.

EM. 1640 ἐπ' ἰωγήν *libri aliquot, ut videtur: fort. rectius.* 1642 ἡμιθέοισιν *non est temptandum: logographorum vox, schol. Odyss.* Ξ *extr., M* 69 *Buttm.* 1644 τοῖς περι *conieceram, hyperbaton articuli ratus, quale fere A* 481, 1222 *B* 508; *Odyss.* Γ 145 Ξ 35; *Il.* Α 383, 409. *Nunc video clar. Meinckium Vind. Strab. p.* 28 *intelligere* τρὶς τῆς ἡμέρας; *cui, ut par est, accedo.*

1656 ὂν δέμας, ὁππότε μή οἱ ἐπ' ἀκάματος πέλοι αἰών.
ἀλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκτὸς ἐρωῆς
πετράων, εἵως κεν ἐμοὶ εἴξειε δαμῆναι."
1659 ὣς ἄρ ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντο
νῆ' ἐπ' ἐρετμοῖσιν, δεδοκημένοι, ἥντινα ῥέξει
μῆτιν ἀνωίστως. ἣ δὲ πτύχα πορφυρέοιο
1662 προσχομένη πέπλοιο παρειάων ἑκάτερθεν
βήσατ' ἐπ' ἰκριόφιν· χειρὸς δέ ἑ χειρὶ μεμαρπὼς
Αἰσονίδης ἐκόμιζε δια κληῖδας ἰοῦσαν.
1665 ἔνθα δ' ἀοιδῇσιν μειλίσσετο, μέλπε δὲ Κῆρας
θυμοβόρους, Ἀίδαο θοὰς κύνας, αἳ περι πᾶσαν
ἠέρα δινεύουσαι ἐπι ζωοῖσιν ἀγῶνται.
1668 τὰς γουναζομένη τρὶς μὲν παρεκέκλετ' ἀοιδαῖς,
τρὶς δὲ λιταῖς· θεμένη δὲ κακὸν νόον, ἐχθοδοποῖσιν
ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς·
1671 λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρῖεν χόλον, ἐκ δ' ἀίδηλα
δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζαφελὸν κοτέουσα.
Ζεῦ πάτερ, ἦ μέγα δή μοι ἐνι φρεσὶ θάμβος ἄηται,
1674 εἰ δὴ μὴ νούσοισι τυπῇσί τε μοῦνον ὄλεθρος

COD. LAUR. 1657 *litterae* ετ' αὐ *in ras.* 1659 ὑπεκβελ. 1660 |τμοῖσι δεδ. — |ῥέξε.. *postr.* ε *in compend. diphth.* ει *mutato* 1661 ἡ δὲ 1664 ἐκόμιζεν διακληῗδοσ 1665 |δῆισιν 1666 ἀΐδ. — περὶ 1667 ἐπὶ ζ. ἄγονται 1668 παρακέκλετ' 1669 ἐχθοδαποῖσιν 1671 ι *in* ἐπί *in ras.* — πρίεν — ἀΐδ. 1672 δίκηλα 1673 μοι θάμβοσ ἐνι φρεσὶν ἄηται 1674 |πῆισί

COD. GUELF. 1656 |μας. ὁ. μ. οἱ ἀκάμ. 1658 |ων ε. |ναι 1659 |ων ἐρύοντο 1660 ἐπ ερετμοῖσ δεδοκημένοι ἥντ. ῥέξει 1661 |ίστως· ἡ δὲ 1663 |φιν χ. — |πώς 1664 |δης, ἑ. δια κληῗδος 1665 ἔνθ' ἀοιδῇσιν |σσετο θέλγε δὲ |ρας, 1666 |ρους ἀΐδ. — περὶ 1667 |σαι, ἐ. — ἄγονται. 1668 τὰς, γουναζομένη, τρ. — |δαῖς 1669 νόον ἐχθοδαποῖσιν 1670 ὄμμασι *abest* — |πάς· 1671 δ' ἔπι οἱ πρίεν |λον ἐν δ' ἀΐδ. 1672 |λλεν ἔ. 1673 |τερ. ἦ — ἐνὶ — |ται 1674 δη

GRAMM. 1671 Πρίε] ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάβε ἐστί, Λευγαλέος δέ οἱ πρίεν χόλος, Ἀπολλ. *Et. M.* 688, 7. 1672 Δείκ. προΐαλλε *Et. M.* 260, 29.

EM. 1664 κληῖδας *Brunckii correctio.* 1665 *etiam Laur.* 16 θέλγε. 1667 ἀγῶνται *coniectura.* ἀγάασθε, ἠγάασθε *Odyss.* E 119, 122. ἀγώμενος *Hes. Theog.* 619. 1669 ἐχθοδαπ. *etiam Vaticani et editi ante Steph.*

ἀντιάει, καὶ δή τις ἀπόπροθεν ἄμμε χαλέπτει·
ὡς ὅγε χάλκειός περ ἐὼν ὑπόειξε δαμῆναι
Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου· ἂν δὲ βαρείας
ὀχλίζων λάιγγας, ἐρυκέμεν ὅρμον ἱκέσθαι,
πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν· ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ
τηκομένῳ ἴκελος μολίβῳ ῥέεν· οὐ δ' ἔτι δηρὸν
εἱστήκει προβλῆτος ἐπεμβεβαὼς σκοπέλοιο.
ἀλλ' ὥς τίς τ' ἐν ὄρεσσι πελωρίη ὑψόθι πεύκη,
τήντε θοοῖς πελέκεσσιν ἔθ' ἡμιπλῆγα λιπόντες
ὑλοτόμοι δρυμοῖο κατήλυθον· ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ
ῥιπῇσιν μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὖτε
πρυμνόθεν ἐξαγεῖσα κατήριπεν· ὣς ὅγε ποσσὶν
ἀκαμάτοις τείως μὲν ἐπισταδὸν ᾐωρεῖτο,
ὕστερον αὖτ' ἀμενηνὸς ἀπείρονι κάππεσε δούπῳ.
κεῖνο μὲν οὖν Κρήτῃ ἔνι δὴ κνέφας ηὐλίζοντο
ἥρωες. μετὰ δ' οἵγε νέον φαέθουσαν ἐς ἠῶ
ἱρὸν Ἀθηναίης Μινωίδος ἱδρύσαντο,
ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο καὶ εἴσβαν, ὥς κεν ἐρετμοῖς
παμπρώτιστα βάλοιεν ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης.
αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας

COD. LAUR. 1676 |*κειόσπερ* 1678 *λάϊγγ. ἐ. ὅρκον* 1679 |*τραίωι* 1680 |*νωι* — |*βωι* — *οὐδέτι* 1682 *ὥστίσ τ' ἐνόρεσσι πελωρίη.. c. ras.* 1683 *τήν τε* 1684 *ἡ δ' ὑπὸ* 1685 |*πῆισιν* 1686 |*θεν ἐξεαγεῖσα* 1688 *Qu. VIIII p. 8 av.* |*πωι* 1690 *syll. τὰ in μετὰ in ras. δ' οἵ γε vocc. νέον φαέθουσαν in ras. ἐσ ἠῶ..... c. ras.* 1691 *ἱερὸν ἀθ.* |*ἵδοσ* 1692 *εἰσαφύσ.* 1693 *ὑπερσαλμ.* 1694 *ὑπὲρ* .

COD. GUELF. 1675 |*άει. καὶ* — *ἀπόπροσθεν* 1676 *ὣς ὅ.* — |*ναι,* 1677 *βριμῆ* |*κου. ἂν* 1678 *λάϊγγας ἐρ.* 1679 *πετραίη στ. χρίμψε σχεδὸν·* — |*χώρ* 1680 |*μένω* — |*βω* — *οὐδέτι* |*ρόν* 1681 |*λοιο* 1682 *ὥς τις τ'* — |*κη* 1683 *ἥντε θ.* 1684 *ἥ δ'* 1685 *μὲν πρώτιστα τινάσσεται. ὕ.* 1686 |*πεν, ὣς* — |*σσίν* 1687 *ἠωρεῖτο* 1688 |*πω.* 1689 |*ντο,* 1690 |*ες μ. δ' οἵ γε* 1691 *ἱερὸν ἀ.* |*ἵδος* |*ντο* 1692 |*βαν ὥς* 1694 *ὑπὲρ*

GRAMM. 1677 *Μηδείης ποτὲ βρίμη Φαρμάκου Et. M.* 214, 10. 1679 *Πτερέῳ στόνυχι τρίψε σφυρόν Et. M.* 728, 32.

EM. 1680 *οὐ δ' ἔτι secundum Brunckium.* 1689 *ἔνι post caesuram in huius exempli versu facile excusatur. Α* 94 *Γ* 57 *Δ* 988 *differunt. Α* 121 *singulare.* 1691 *ἱρὸν Steph.*

νὺξ ἐφόβει, τήν πέρ τε κατουλάδα κικλήσκουσιν.
νύκτ' ὀλοὴν οὐκ ἄστρα διίσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἠέ τις οὔλη
ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.
αὐτοὶ δ', εἴτ' Ἀίδῃ, εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο,
ἠείδειν οὐδ' ὅσσον· ἐπέτρεψαν δὲ θαλάσσῃ
νόστον, ἀμηχανέοντες, ὅπῃ φέροι. αὐτὰρ Ἰήσων
χεῖρας ἀνασχόμενος μεγάλῃ ὀπὶ Φοῖβον ἀύτει
ῥύσασθαι καλέων· κατα δ' ἔρρεεν ἀσχαλόωντι
δάκρυα· πολλὰ δὲ Πυθοῖ ὑπίσχετο, πολλὰ δ' Ἀμύ-
κλαις,
πολλὰ δ' ἐς Ὀρτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσειν.
Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' οὐρανοῦ ἵκεο πέτρας
ῥίμφα Μελαντίους ἀριήκοος, αἵτ' ἐνι πόντῳ
ἧνται· δοιάων δὲ μιῆς ἐφύπερθεν ὀρούσας,
δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον·
μαρμαρέην δ' ἀπέλαμψε βιὸς περὶ πάντοθεν αἴγλην.
τοῖσι δέ τις Σποράδων βαιὴ ἀνα τόφρ' ἐφαάνθη
νῆσος ἰδεῖν, ὀλίγης Ἱππουρίδος ἀντία νήσου,
ἔνθ' εὐνὰς ἐβάλοντο καὶ ἔσχεθον. αὐτίκα δ' ἠὼς

COD. LAUR. 1695 τὴν πέρ τε 1696 ὀλοήν· — διϊσχανεν 1697 ηέ τισ ἄλλη 1699 δ εἴτ' αΐδηι εἴτ' ν. 1700 |σσηι 1701 ὅπηι 1702 ἀῦτ. 1703 καταδ ἔ. 1704 ὑπίσχ corr ὑπέσχ. — ἀμυ**λαισ 1706 |ΐδηι τ. 1707 αἵ τ' — |ται 1708 ἐφ'ὕπερθεν 1709 |ρῆι *litt.* ει *in* χρύσ. *in ras.* 1711 δέτισ — βαιὴ ἀνὰ *corr.* ἀπὸ

COD. GUELF. 1695 |βει τήν περ τε — |κουσι 1696 ὀλοὴν. οὐκ — διΐσχανεν οὐδ' ἀμαρυγαί 1697 |ος ἠέ τις ἄλλη 1699 αὐτοί δ' εἴτ' αΐδη ε. 1700 |σση 1701 |στον ἀμηχανέοντες ὅπη 1702 |νος, μεγάλη — αὖτ. 1704 ὑπέσχετο π. — |κλαις 1705 πολλά δ' — |σσειν 1706 |δη. τ. — κατ' οὐρανὸν ἵ. 1707 |ος. αἵτ' — |τω 1708 |σας 1709 |ρῆ χρυσ. ἐνέσχεθεν — |ξον 1711 βαιὴ ἀπο τόφρ' 1712 ἰδεῖν. ὀλίγης ὑπουρίδος — |σου 1713 |θον· — ἠώς

GRAMM. 1695 .... διὰ τὸ ὀλοὴν αὐτὴν εἶναι· οἷον, Νὺξ ἐφ. τήνπ. τ. κ. κικλ. *Et. M.* 497. 25. *Suidas s. v.* κατουλάς. 1706 ἵκεο πέτρας Ῥ. Μελαντείους ἀριήκ. *Et. M.* 142, 53.

EM. 1697 οὔλη *coniectura.* *triplex glossae* κατουλάς *apud Hesych. est originatio, ab* εἴλω, *quae pertinet ad* κατειλάς, *ab* οὖλος τὸ ὀλοός, *ab* οὖλος τὸ συνεστραμμένον καὶ ταραχῶδες: *dicitur enim* συστροφὰς ἔχουσα ἀνέμων.

φέγγεν ἀνερχομένη. τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι
ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος σκιόεντά τε βωμὸν
ποίεον, Αἰγλήτην μὲν ἐυσκόπου εἵνεκεν αἴγλης
Φοῖβον κεκλόμενοι· Ἀνάφην δέ τε λισσάδα νῆσον
ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνεν.
ῥέζον δ' ὅσσα περ ἄνδρες ἐρημαίῃ ἐνὶ ῥέζειν
ἀκτῇ ἐφοπλίσσειαν· ὃ δή σφεας ὁππότε δαλοῖς
ὕδωρ αἰθομένοισιν ἐπιλλείβοντας ἴδοντο
Μηδείης δμωαὶ Φαιηκίδες, οὐκέτ' ἔπειτα
ἴσχειν ἐν στήθεσσι γέλω σθένον, οἷα θαμειὰς
αἰὲν ἐν Ἀλκινόοιο βοοκτασίας ὁρόωσαι.
τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπιστοβέεσκον ἔπεσσιν
χλεύῃ γηθόσυνοι· γλυκερὴ δ' ἀνεδαίετο τοῖσιν
κερτομίη καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον. ἐκ δέ νυ κείνης
μολπῆς ἡρώων νήσῳ ἔνι τοῖα γυναῖκες
ἀνδράσι δηριόωνται, ὅτ' Ἀπόλλωνα θυηλαῖς
Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον ἱλάσκωνται.

COD. LAUR. 1715 |ρῶι 1716 ἐΰσκ. 1717 δέτε 1718 φοῖβοσ μὲν ἀ. 1719 ὅσσάπερ — |μαίηι ἔνι 1720 |τῆι — δὴ corr. δή σφέασ *acc. deleto* — δᾶλοῖσ 1721 αἰθομένοισ *addito* ιν *a ma. sec.* 1722 επ. 1723 ἴσχειν ἐνι στ. γέλωι 1725 ἐπιστονέεσκον *corr.* ἐπεστοβ. 1726 χλεύηι — ε *in* ἀνεδ *in ras.* μέσσωι
τοῖσιν *supra scr. a ma. sec.* 1727 κερτομίηι — ἐκδένυ 1728 |σωι 1730 *Qu. X p. 1 adv.* ἀνα..φησ

COD. GUELF. 1714 τοί δ' 1715 ἐνὶ |ρῶ — |μόν 1716 |ον· αἰγλ. μ. ἐΰσκ. 1718 |κον. ὃ δ. φοῖβος μὲν ἀ. |φηνε. 1719 |ζον δ' οἷα κεν ἄ. |μαίη ἔνι ῥ. *post h. v. sequuntur* 1582 *ad* 1652. *in marg.* λείπει τι ἐνθάδε. οὐδεμία γὰρ ἀκολουθία ἐστὶν τῷ ςιχείῳ ῥέζων δ' οἷα. ζήτει γοῦν μετὰ τὸν β'' καρ̄ τὸ ςιχεῖον ἀρχόμενον ἀκτῆ ἐφοπλίσει. 1720 ἀκτῆ ἐφοπλίσειαν· αἵ δέ σφεας ὁ. δαλλοῖς 1721 αἰθομένοισ ἐπιλείβοντας 1722 |δες ο. 1723 |νον. ο. |άς 1724 |σαι 1725 ἐπεστοβέεσκον ἐπέεσσιν 1726 χλεύη — γλυκερή δ' |ετο μέσσω 1728 |σω 1729 |σι δηριόων ὅτ' ἀ. 1730 ἱλάσκονται

GRAMM. 1725 *uti editur, ap. schol. Bachmanni ad Lycophr.* 395. ἐπεστοβέεσκον *schol. Flor.* ἐπεστομέεσκον *schol. Paris.*

EM. 1715 θυόεντά τε *coniectura docti viri a Well. indicata.* 1718 μιν *Stephani emendatio et unius Vaticani scriptura.*

1731 ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν,
μνήσατ' ἔπειτ' Εὔφημος ὀνείρατος ἐννυχίοιο,
ἀζόμενος Μαίης υἷα κλυτόν. εἴσατο γάρ οἱ
1734 δαιμονίη βῶλαξ ἐπιμάστιος ᾧ ἐν ἀγοστῷ
ἄρδεσθαι λευκῇσιν ὕπαι λιβάδεσσι γάλακτος,
ἐκ δὲ γυνὴ βώλοιο πέλειν ὀλίγης περ ἐούσης
1737 παρθενικῇ ἰκέλη· μίχθη δέ οἱ ἐν φιλότητι
ἄσχετον ἱμερθείς· ὀλοφύρετο δ' ἠύτε κούρην
ζευξάμενος, τήντ' αὐτὸς ἑῷ ἀτίταλλε γάλακτι·
1740 ἣ δέ ἑ μειλιχίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσιν
„Τρίτωνος γένος εἰμί, τεῶν τροφός, ὦ φίλε, παίδων,
οὐ κούρη· Τρίτων γὰρ ἐμοὶ Λιβύη τε τοκῆες.
1743 ἀλλά με Νηρῆος παρακάτθεο παρθενικῇσιν
ἂμ πέλαγος ναίειν Ἀνάφης σχεδόν· εἶμι δ' ἐς αὐγὰς
ἠελίου μετόπισθε, τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη."
1746 τῶν ἄρ ἐπὶ μνῆστιν κραδίῃ βάλεν, ἔκ τ' ὀνόμηνεν
Αἰσονίδῃ. ὃ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο

COD. LAUR. 1731 ἀλλότε — κἀκεῖθ. — πίσματ' (ει) *supra scr. ma. sec.* 1733 υἷα κλυτὺν. *corr.* |τύν. 1734 ὧι ἐν |στῶι 1735 |κῇισιν ὑπαὶ 1736 ἐκδεγ. 1737 |κῆι ἰκέληι 1738 δ ηὖτε 1739 |νοσ τὴν δ' αὐτὸσ ἑῶι 1740 ἡ 1741 εἰμὶ — τροφὸσ 1743 ἀλλάμε ν. παρα κάτθετο |κῇισιν 1744 ἀμπέλ. — δ ἐς 1745 μετόπισθεν τεοῖσινεπόδ. *eraso quod postremum est,* ι 1746 τῶιδ' ἄρ' *sed* δ' *a ma. sec. in ras.* — κραδίηι β. ἔκτ' 1747 αἰσονίδηι...ὃδ' ἔπ. *c. ras.*

COD. GUELF. 1731 |σαν 1732 |χίοιο 1733 |τόν, εἴσ. 1734 ὧ ἐν |στῶ 1735 |κῇσιν ὑπαὶ 1736 |σης 1737 |κῆ 1738 |θεὶς· ὀλοφύρατο δ' ἠὖτε 1739 |νος τὴν, αὐτὸς ἑῶ 1740 ἡ — ἔπεσσι· 1741 γένος, εἰμὶ θεῶν τροφὸς ὦ |λε παίδων 1742 |ρη· τρ. — |ες 1743 |κάτθετο |κῆσιν, 1744 ἂμ — |δὸν· — |γάς 1745 |σιν ἕτοιμος *sive* ἑτοίμως 1746 *subducitur.* τῶ δ' ἄρ ἐπὶ — |λεν ἔκ 1747 |νίδη· ὃ δ' — θεοπροπίης |τοιο

EM. 1738 κούρη *quattuor libri recentissimi, quod Zieglerus probare videtur Obss. p. 24, obstante v. 1742.* 1739 τήντ' *propter Laur. auctoritatem. ipsum* δ' *pro* καί, *ut Γ 386, 715 et quae indicata sunt in ed. min. p. XVII, durum admodum foret.* 1743 παρακάτθετο *etiam Laur. 16, ut videtur (Ziegl. observv. p. 6). Piersonii quae editur correctio in ed. princ. occupata dicitur.* 1746 *coniecturam pridem propositam c. Laur. tantumnon confirmavit.* ἐξονομαίνειν *est 'indicare, enarrare.'*

θυμῷ πεμπάζων ἀνενείκατο φώνησέν τε
„ὦ πέπον, η μέγα δή σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος.
βώλακα γὰρ τεύξουσι θεοὶ πόντον δὲ βαλόντι
νῆσον, ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν ἐννάσσονται
παῖδες· ἐπεὶ Τρίτων ξεινήιον ἐγγυάλιξεν
τῆνδέ τοι ἠπείροιο Λιβυστίδος. οὐ νύ τις ἄλλος
ἀθανάτων, ἢ κεῖνος, ὅ μιν πόρεν ἀντιβολήσας."
ὣς ἔφατ'. οὐ δ' ἁλίωσεν ὑπόκρισιν Αἰσονίδαο
Εὔφημος· βῶλον δέ, θεοπροπίῃσιν ἰανθείς,
ἧκεν ὑποβρυχίην. τῆς δ' ἔκτοθι νῆσος ἀέρθη
Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο,
οἳ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηίδα Λῆμνον ἔναιον,
Λήμνου τ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσιν
Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέστιοι· ἐκ δὲ λιπόντας
Σπάρτην Αὐτεσίωνος ἐὺς πάις ἤγαγε Θήρας
Καλλίστην ἐπι νῆσον, ἀμείψατο δ' οὔνομα Θήρης
ἐξ ἕθεν. ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπιν γένετ' Εὐφήμοιο.
κεῖθεν δ' ἀπτερέως δια μυρίον οἶδμα λιπόντες
Αἰγίνης ἀκτῆσιν ἐπέσχεθον· αἶψα δὲ τοίγε
ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δηρίσαντο,
ὅς κεν ἀφυσσάμενος φθαίη μετα νῆα δ' ἱκέσθαι.

COD. LAUR. 1748 |μῷι — |σέντε 1749 ὦ πόποι ἦ 1751 *litt.* ἐν *in* ἐννάσσ. *in ras.* 1752 |ϊον ἐγγυάλιξε 1753 τὴν δέτοι 1755 ἔφαθ' — ἀλίωσιν *corr.* |σεν 1756 δὲ |ησιν |θεὶσ 1757 δ ἔκποθι *corr.* ἔκτ. 1759 δὴ σιντ..ιάδα λ. 1760 τ' ἐξελασθέντεσ *eraso quod prius est,* σ 1761 ἐσαφίκ. — ἐκδελιπ. 1762 ἐῢσ παῖσ *corr.* πάϊσ — θήρασ *eraso* α 1764 ἀλλαταμὲν 1765 διαμυρ. 1766 *litt.* ἰ *in* αἰγίν. *erasa* ἀκταῖσιν *supra scr.* ηι *a ma. sec.* — τοί γε 1767 περὶ 1768 μετανῆάδ'

COD. GUELF. 1748 |μῷ — τε. 1750 |οὶ πόντωδε βαλ. 1751 |σον. ἵν' — |θεν ἀνάσσονται 1752 |ϊον ἐγγυάλιξε 1753 τὴνδέ — |στίδος οὐδέ τις ἄλλος 1754 |των ἤ |νος ὃ 1755 |φατ' οὐδ' ἀλίωσεν 1756 δὲ θ. *vox* ἰανθεὶς *abfuit a ma. pr., aut in ras. a ma. pr.* 1757, 1758, 1759 *in marg. a ma. sec.* 1759 δὴ σιντιάδα λ. |ον 1760 |νοῖσι 1761 λιπόντες 1762 |την. αὐτ. ἐῢς πάϊς — θηράς 1763 *deest* 1764 |μοιο 1766 |νης ἀκτίσιν — τοί γε 1767 |φέα δηριόωντο 1768 μετ' ἀνῆάδ'

GRAMM. 1765 Ἀπτερέως *Et. M.* 133, 34.

EM. 1759 Σιντ. *primus Brunckius correxit.*

ἄμφω γὰρ χρειώ τε καὶ ἄσπετος οὖρος ἔπειγεν.
ἔνθ' ἔτι νῦν πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας
ἀνθέμενοι κούφοισιν ἄφαρ κατ' ἀγῶνα πόδεσσιν
κοῦροι Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωνται.
ἵλατ' ἀριστήων μακάρων γένος· αἵδε δ' ἀοιδαὶ
εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ἀείδειν
ἀνθρώποις. ἤδη γὰρ ἐπι κλυτὰ πείραθ' ἱκάνω
ὑμετέρων καμάτων· ἐπεὶ οὔ νύ τις ὔμμιν ἄεθλος
αὖτις ἀπ' Αἰγίνηθεν ἀνερχομένοισιν ἐτύχθη,
οὔτ' ἀνέμων ἐριωλαὶ ἐνέσταθεν· ἀλλὰ ἕκηλοι
γαῖαν Κεκροπίην παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ὀπούντιά τ' ἄστεα Λοκρῶν
ἀσπασίως ἀκτὰς Παγασηίδας εἰσαπέβητε.

COD. LAUR. 1770 ἔνθ ἔτι 1771 ἐνθέμενοι 1772 *Qu. X p. 1 av.* πέρὶ *poster. acc. transfixo* 1775 ἀνθρώποισι δὴ γὰρ ἐπὶ 1776 νύτισ ὔμμιν 1778 οὐτ' 1779 παρά..τ' *c. ras.* 1781 |ῖδασ παράκειται τὰ σχόλια ἐκ τῶν λουκίλλου ταρραίου καὶ σοφοκλείου καὶ θέωνοσ: ταρρα πόλισ κρήτησ ὥσ φησὶ λογγινοσ ἐν τοῖσ φιλολόγοισ ὓ......ι......ι.....ιθ̀

COD. GUELF. 1769 ἐπείγεν. 1771 ἐνθέμενοι, κούφ. ἄ. κτ' ἀγῶνα πόδεσσι 1772 |δόνων, ν. 1773 ἀριστωήων — |νος· αἶδε ἀοιδαὶ 1776 οὗ γε τίς ὔ. |θλος. 1777 |χθη 1778 ἐνεστάθεν 1779 γαίαν κεκροπίη παρά 1780 |σθεν ὀπούντια τ' 1781 |ΐδας τέλος τῶν ἀπολλωνίου ῥοδίου ἀργοναυτικῶν: τέλος σὺν θεῷ. ἀμήν: ἀμήν: ἀμήν: θεοῦ τὸ δῶρον καὶ πόνος ταπεινοῦ πέτρου:

GRAMM. 1780 *dimidiatus posterior apud Gaisf. Et. M. p.* 629, 12.

EM. 1771 ἀνθεμ. *Brunckius recte. differt* Γ 1320 *et* 'ἀναλαβόντες κατὰ τῶν ὤμων' *Et. M.* 95, 7, *quo loco particula scholiorum integriorum et paraphraseos poetae, quam extitisse credibile est, servatur.*

In verbis poetae perperam mutata est codd. auctoritas Β 375 τρηχείην *post Meinekii observata Anal. Alex. p.* 211, *Del. p. Anth. p.* 200. *Eiusd. pag. v.* 372 *librorum scripturam una littera mutari oportuit. Ei. libri v.* 542, *si integrum esset, ederem, puto,* πλασσόμεθ', *'fingimus, imaginamur.' Ei. paginae v.* 549 *scribendum fuit* Σκολιοῖο *secundum Et. M.* 718, 31.

In adnotatione omissa Α 582 *cl. Meinekii mentio praeferentis* Σηπιὰς ἀκτή, *Vind. Strab. p.* 163, 243. *Ad* Α 1100 *pro* Β 238 *legi velim* Β 938, Δ 1730.

In scripturis codicum ne mea sponte quicquam vel levissimum reticuerim, fateor haec excidisse cod. Laur. discrimina: Α 464 ἠέ σε 1188 διὸσ Γ 755 πύκνὰ *priore accentu transfixo* Δ 270 οὔ ποτε 536 ὥσκεν 547 ὑ *scriptum supra* ἐπ' *a ma. sec.* 555 πέφαταὶ *posteriori acc. transfixo* 1274 φαινοιεν 1395 δυηπαθίῃι 1410 δέσφι 1585 υ *in* γυῖα *in ras.* 1724 αλκιν. *In Guelf. vero haec:* Β 1041 δὲ φαάνθη Γ 641 κέαρ οὐκ 1090 τήν γε 1244 |νίην ἢ 1325 αδάμ. Δ 224 |ριον. ἡ. 604 |δες, τ. 649 τοί γε 770 θοροῦσα, *non* |σσα, 856 |ντες· 1337 ἤ. καὶ 1339 |μον. ἦν 1427 |ρος πτελ. 1703 κατὰ

SCHOLIA

IN APOLLONII ARGONAUTICA

EX RECENSIONE

HENRICI KEILII.

PRAEFATIO.

Scholia in Apollonii Rhodii Argonautica primus edidit Ioannes Lascaris, is quem principi editioni a. 1496 Florentiae expressae praefuisse credunt. quam editionem ita reliqui editores secuti sunt, ut nullo umquam libro manu scripto ad emendationem adhibito paucissima quaedam eaque admodum exigua sua quisque coniectura mutaret, dum primum D. Ruhnkenius Parisinum codicem 2727 chartaceum saeculo quinto decimo scriptum nactus meliora quam quae adhuc edita essent scholia invenisse sibi visus est, deinde G. Schaeferus a. 1813, cum Brunckii editionem repeteret, nova scholia simul cum antiquis edidit. ita factum est ut duplex scholiorum genus in editis ferretur exemplaribus, alterum eorum quae, quia ex principe editione propagata erant, Florentina dici consueverunt, alterum Parisinorum, eaque ubi inter se discreparent, dubitaretur utrius generis maior esse auctoritas. quae cum ita essent, manu scriptis libris conlatis facili negotio apparuit unum omnium fontem exstare Laurentianum codicem XXXII 9 neque alio praeterea libro horum scholiorum memoriam ad nostram aetatem propagatam esse. diversis enim scholiorum exemplis addendo detrahendo inmutando quinto decimo saeculo ex eo libro in Italia derivatis (in uno dumtaxat, quod sciam, Parisino codice 2846 chartaceo, qui partem tantum scholiorum primi et quarti libri continet, integra Laurentiani scriptura repetita est) accidit ut aliam rationem I. Lascaris sequeretur,

aliam is qui Parisinum codicem scripsit. in qua quidem diversitate ut Florentina scholia accuratius quam Parisina archetypi formam expresserunt, ita conplura quae in illis vel omissa neglegenter vel temere mutata erant rectius in his servata sunt, eo tamen in multis quae a genuina stirpe deflexa sunt accedente consensu ut utramque recensionem non ex ipso archetypo ductam, sed post illud etiam recentiore fonte tam quam communi quodam originis vinculo inter se aptam esse appareat. quaecumque igitur incrementa in his recentibus commentariis accesserunt ita conparata sunt ut sua sponte posterioris aetatis ingenium prodant. sunt autem indoctae fere adnotationes, quibus vel grammaticae vocabulorum rationes explanantur, ut I 699, 1146, 1348, II 244, 247, 322, 326, 360, III 376, IIII 2, vel de consilio poetae disceptatur, ut I 746, 834, 874, II 72, 107, 415, III 441. pauca etiam ex grammaticorum commentariis petita novae recensionis conditores interposuerunt, velut I 381 de v. *ἔντομα* et I 401 de v. *οἴαξ* etymologici copias, II 125 de v. *ἔφεσις* scholia in Luc. Prom. 4 exscripta invenias. praeterea aliquotiens scriptorum testimonia addiderunt, ut I 955 Theocriti (I 47), II 65 Hesiodi (theog. 321), II 125 Sophoclis (Ai. 8), IIII 1244 Pindari (Pyth. IIII 246). itaque cum ea omnia non habeant cur antiquioris memoriae fidem sibi vindicent, gravius est illud quod ne ii quidem qui inde ab undecimo saeculo multa a doctissimis Apollonii interpretibus receperunt, Tzetzes, Eudocia, Philemo nuper editus, alii, melioribus libris usi sunt.

Laurentianus igitur codex in exterioribus fere membranarum marginibus, qui satis ampli iuxta versus relicti sunt, scholia adscripta habet, pauca eaque, nisi si locus in illis non suppetebat, singulorum vocabulorum glossae vel breves enuntiatorum explicationes, cum in interioribus marginibus tum inter ipsos versus posita sunt. scriptura quamquam et formis litterarum et colore atramenti ab ea quae in carminibus conspicitur satis diversa est, tamen non tanta mihi esse videbatur ea diversitas ut ab alio librario carmina ab alio scholia scripta esse dicerem, id quod in ea

parte codicis quae Aeschyli fabulas continet quo iure nuper adfirmatum sit nescio. sed cum eius modi sit hoc genus ut oculis potius quam certis rerum argumentis fides habenda sit, videntur tamen ea quae in commentariis de vita Apollonii deque Argonautarum fabula in extremo codice scriptis observavi aliquam vim ad rem iudicandam habere. in his enim cum eaedem litterarum formae atque in ipsis versibus, quos parvo intervallo excipiunt, deprehendantur, adeo ut dubitari prorsus nequeat quin eandem manum prae se ferant, tum pallidiore atramenti colore ita cum scholiis conexa sunt ut ne ab his quidem utique segregari possint. quae quasi cum dissimilitudine coniuncta similitudo non videbatur alia ratione probabiliter expediri posse, nisi ut diversus atramenti color a diversitate temporis, quo utraque pars scripta esset, repeteretur, litteris autem aliis in marginibus membranarum et spatiis inter versus relictis, ubi perspicuitati simul cum brevitate consulendum esset, aliis in mediis paginis usus esse librarius diceretur. ergo si recte rem dispexi, sequitur id ipsum quod tum cum codicem usurpabam universa libri species maxime commendare videbatur, eundem ni mirum hominem qui carmina scripsisset eo labore perfecto scholia in marginibus adiecisse.

Novae editionis rationem paucis explicabo. abiectis igitur noviciis interpolationibus fidem Laurentiani codicis revocavi, a cuius auctoritate ubi recedendum esse videbatur, integra eius libri discrepantia, cuius signum *L* litteram esse volui, adscripta est; Florentinorum autem et Parisinorum scholiorum, quae *f* et *p* litteris significata sunt, tum adnotata est scriptura, cum vel recte aliquid in iis emendatum erat vel memorabilis aliquo modo videbatur mutatio. diversa scholiorum genera, quae in codice sunt, quoniam novisse non plane inutile est, ita distinguere placuit ut quae versibus interposita essent adscripto asterisco, quae interiorem marginem occuparent geminatis asteriscis a maiore scholiorum parte secernerentur. lemmata ex ipso codice petita duobus punctis postpositis indicavi, siqua ipse addidi uncis admotis seclusi. praeterea operam dedi ut

quae a viris doctis vel recte essent vel probabiliter in verbis scholiastarum emendata ne diutius desiderarentur: ipse quae pro tempore corrigi poterant correxi, non pauca, ni fallor, aliorum curis emendanda reliqui. et plura profecto relicturus eram, nisi suam operam ad hanc quoque libri partem pertinere voluisset Merkelius, qui, cum mutuo litterarum commercio singula quaeque mecum examinaret, alia feliciter coniciendo sanavit, de aliis dubitantem firmavit atque id omnino effecit ut ipsius labor artissime esset cum meo coniunctus. ceterum quoniam in codice excutiendo eam vel minutissimarum rerum curam qua in carminibus conferendis usus eram adhibere non poteram, et de accentibus maxime vocabulorum minus quam singularis Merkelii diligentia postulabat mihi constabat, in verbis Apollonii quae ab interpretibus adposita erant eosdem ubique accentus ponere visum est qui in ipsis versibus editi essent: a quorum scriptura siquando scholia recedunt, id diserto codicis testimonio ita fieri sciri volo. quod contra in lemmatis a me in edendo additis hoc Merkelii rationibus dandum erat ut eodem prorsus modo quem in versuum continuitate manu scriptus liber exhiberet repeterentur.

Α

1. Ἀρχόμενος: ἀπὸ περιεκτικοῦ ῥήματος μετοχὴ ἐσχημάτισται. περιεκτικὰ δέ εἰσιν ὅσα δρᾶσιν καὶ πάθος ἐμφαίνουσιν, οἷον βιάζομαι δωροῦμαι σφαγιάζομαι. οὕτω καὶ τὸ ἄρχομαι τὸ μέν τι σημαίνει ἀπὸ σοῦ τὴν ἀρχὴν ποιοῦμαι. ἔθος γὰρ ἀπὸ θεῶν προοιμιάζεσθαι· „ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα.“ τὸ δέ τι σημαίνει ἀρχαιρεσιαζόμενος ὑπὸ σοῦ, οἷον ἐνθουσιῶν ὑπὸ σοῦ. παραπλησίως γὰρ τοὺς ποιητὰς τοῖς μαινομένοις ἐνθουσιᾶν. κέχρηται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀρχόμενος παρατατικοῦ μετοχῇ ἀντὶ τοῦ ἀρξάμενος.

** ὁ λόγος, ἀρχαιρεσιασθεὶς ὑπὸ σοῦ, Ἄπολλον, τὸ κλέος τῶν ἡρώων εἰς μνήμην ἄξω τῶν κατὰ τὸν Πελίαν.

παλαιγενέων: διαφέρει τὸ παλαιὸν τοῦ ἀρχαίου. τὸ μὲν γὰρ παλαιὸν καὶ ἀρχαῖον, τὸ δὲ ἀρχαῖον οὐκ ἔστι παλαιόν· τὸ γὰρ ἀρχαῖον ἀναφέρει [εἰς] τὸ ἀρχῇ ἐνέχεσθαι.

* 4. ἐΰζυγον] εὐκάθεδρον.

ἤλασαν Ἀργώ: ὁ μὲν Ἀπολλώνιος καλεῖ τὴν Ἀργὼ ἀπὸ Ἄργου τοῦ κατασκευάσαντος, Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Ἄργου τοῦ Φρίξου υἱοῦ. ταύτην δὲ λέγουσι πρώτην ναῦν γεγενῆσθαι. ἄλλοι δὲ λέγουσι [ὅτι] Δαναὸς διωκόμενος ὑπὸ Αἰγύπτου πρῶτος κατεσκεύασεν, ὅθεν καὶ Δαναῒς ἐκλήθη.

5. τοίην γὰρ Πελίης: τὸ τοίην τίθεται καὶ ἀνταποδοτικῶς καθ' ὁμοίωσιν πρὸς τὰς παραβολάς,

οἵηπερ φύλλων γενεή, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν

καὶ ἀναφορικῶς „ἀλλὰ καὶ ὥς τοίηπερ ἐοῦσα.“ νῦν δὲ δύναται μὲν ἐπὶ θαυμασμοῦ κεῖσθαι τοῦ κατὰ προαίρεσιν λόγου, δύναται [δὲ] καὶ κατὰ ἀναφορὰν πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα

3 σφαγιάζομαι f p, σφραγίζομαι L. 5 Arat. Phaen. 1: Theocr. XXIII 1. 6 ἀρχερεσιαζόμενος L. 10 ἀρχερεασθεὶς L. 12 διαφέρει p, δέ φησι L. 14 ἀναφέρει τὸ ἀρχὴν ἔχεσθαι L. 18 πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν f. 19 ὅτι om L. 23 Il. Z 146. 24 Il. Γ 159. 25 κατὰ τὴν αἵρεσιν L. 26 δὲ om L. πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα f, τὴν ἐπὶ τὰ φερόμενα L.

* φάτιν] ἐκ τοῦ δήμου Ἰωλκίων.

9. ἂν αὔρου] Ἄναυρον λέγει τὸν χείμαρρον ποταμόν, ἐπειδὴ οἱ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι οὕτω καλοῦνται.

11. π ρ ο χ ο ῇ σ ι: τῶν ποταμῶν οἱ συμβάλλοντες τόποι τῇ θαλάσσῃ προχοαὶ λέγονται, ὡς Ὅμηρος „ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διιπε..“

14. Ἥ ρ η ς δ ὲ Π ε λ α σ γ ί δ ο ς: Ὁμηρικῶς τὴν Ἥραν Πελασγίδα εἶπεν ἐκ τῆς Θεσσαλικῆς χώρας. Πελασγοὶ γάρ εἰσιν οἳ τὴν Φθιωτικὴν ᾤκουν, ὥς φησιν Ὅμηρος

νῦν δ' αὐτοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,

ἀφορίζων τῆς Πελοποννήσου, ἣν Ἀχαϊκὸν Ἄργος καλεῖ.

23. π ρ ῶ τ ά ν υ ν Ὀ ρ φ ῆ ο ς: Ἡρόδωρος δύο εἶναι Ὀρφεῖς φησιν, ὧν τὸν ἕτερον συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις. Φερεκύδης ἐν τῇ ς̄ Φιλάμμωνά φησι καὶ οὐκ Ὀρφέα συμπεπλευκέναι. ἔστι δέ, ὡς Ἀσκληπιάδης, Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης· ἔνιοι δὲ ἀπὸ Οἰάγρου καὶ Πολυμνίας.

ζητεῖται δὲ διὰ τί Ὀρφεὺς ἀσθενὴς ὢν συνέπλει τοῖς ἥρωσιν. ὅτι μάντις ὢν ὁ Χείρων ἔχρησεν δύνασθαι κατὰ τὰς Σειρῆνας παρελθεῖν αὐτοὺς Ὀρφέως συμπλέοντος.

25. Π ι μ π λ η ί δ ο ς ἄ γ χ ι τ ε.: Πιμπλειὰς χωρίον κατὰ Πιερίαν. οἱ δὲ ὄρος Θρᾴκης· οἱ δὲ κρήνην καὶ κώμην τῆς Πιερίας.

27. θ έ λ ξ α ι: ἀπατῆσαι καὶ τέρψαι. τάσσεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῆς μετὰ βλάβης ἀπάτης. νῦν δὲ ὑπερβολικῶς κεῖται. ἀ ο ι δ ά ω ν δ ὲ ἐ ν ο π ῇ, τῇ τῶν ᾠδῶν εὐρυθμίᾳ. οὐκ εὖ δέ· ἡ γὰρ ἐνοπὴ καὶ ἐπὶ θορύβου τίθεται.

29. Θ ρ η ι κ ί η ς Ζ ώ ν η ς: Ζώνη ἐστὶν ὀρεινὸς τόπος οὕτω καλούμενος καὶ πόλις ὁμώνυμος, ὥς φησι Νίκανδρος.

30. ἐ ξ ε ί η ς σ τ ι χ ό ω σ ι ν: στοιχηδόν εἰσι καὶ ἑξῆς πυκναί.

31. Π ι ε ρ ί η θ ε ν: Πιερία ὄρος Θρᾴκης, ἐν ᾗ διέτριβεν Ὀρφεύς. φησὶ δὲ Ἡρόδωρος ὅτι παρῄνησεν ὁ Χείρων τῷ Ἰάσονι ὅπως τὸν Ὀρφέα σὺν τοῖς Ἀργοναύταις παραλάβῃ.

* 32. τοῖον] οἷον εἴπομεν δηλονότι.

1 ἰωλκὶ *L.* 5 *Il.* P 263. 10 *Il.* B 681. 11 ἀχαικὸν καὶ ἄργος *L.* 18 ἔχρησε μὴ δύνασθαι — Ὀρφέως μὴ συμπλέοντος *f.* 20 πιμπλιὰς *L.* 28 Νίκανδρος] *cf. schol. Nic. Ther.* 461. 31 ὄρος *L.*

* 35. αὐτοσχεδὸν] ἀντὶ [τοῦ] παραχρῆμα, εὐθέως.

* 37. Πειρεσιὰς] ὄνομα πόλεως. ὡς Ἐρύθρας, καὶ Πειρεσίας.

38. Ἀπιδανός τε μέγας καί: Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνιπεὺς ἀμφότεροι Θεσσαλίας ποταμοί. τὸ δὲ Φυλλήιον ὄρος Μακεδονίας.

40. Λάρισαν δ' ἐπὶ τοῖσι: Λάρισαν τὴν Θεσσαλίας λέγει, ἣν ἔκτισεν Ἀκρίσιος, ἥτις ὠνομάσθη ἀπὸ Λαρίσης τῆς Πελασγοῦ, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. εἰσὶ δὲ Λάρισαι τρεῖς, ἀρχαιοτάτη μὲν ἡ Ἀργειῶτις, ἥτις ἐστὶν αὐτὴ [ἡ] ἀκρόπολις, δευτέρα δὲ ἡ ἐν τῷ Πελασγικῷ τῆς Θεσσαλίας, καὶ Λάρισα Γυρτώνης, ἧς νῦν ὁ Ἀπολλώνιος μέμνηται. ἔστι δὲ καὶ περὶ Τροίαν, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει, „φῦλα Πελασγῶν τῶν οἳ Λα." τὸν δὲ Πολύφημον Ἐλάτου παῖδα εἶπεν Ἀπολλώνιος, Σωκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων Ποσειδῶνος. οἱ δὲ Λαπίθαι ἀπὸ Λαπίθου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης νύμφης ὠνομάσθησαν.

45. οὐδὲ μὲν Ἴφικλος: οὔτε Ὅμηρος οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Φερεκύδης λέγουσι τὸν Ἴφικλον σὺν τοῖς Ἀργοναύταις. ὅτι δὲ μητρὸς ἦν Ἀλκιμέδης ὁ Ἰάσων Φερεκύδης μὲν συμφωνεῖ τῷ Ἀπολλωνίῳ. Ἡρόδωρος δὲ Πολυφήμην τὴν Αὐτολύκου φησὶν Ἰάσονος εἶναι μητέρα. Ἄνδρων δὲ ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν Αἴσονος καὶ Θεογνήτης τῆς Λαοδίκου. ὁ δὲ τρόπος ἀντίφρασις, ἀντὶ τοῦ ταχέως δὲ ὁ Ἴφικλος ἦλθεν, οὐ πολὺν χρόνον ἔμεινεν ἐν Φυλάκῃ. τὸν δὲ Ἴφικλον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνους ἀθέρας τρέχειν φησίν, Δημάρατος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. ἔστι δὲ υἱὸς Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου.

* 46. μήτρως] ὁ θεῖος.

κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν: διὰ τοῦ παρεπομένου τὸ προηγούμενον δηλοῖ, τὸ ἐγεγαμήκει, ἤτοι ἀπὸ τῶν ὠπῶν ἐσχηματισμένης τῆς λέξεως, ὅ ἐστιν ὀφθαλμῶν, ὁ ὄπτων καὶ

1 τοῦ *om L.* 10 αὐτὴ ἡ *f p*, αὕτη *L.* 11 Θεσσαλίας, ἣν Ὅμηρος Ἄργισσον (*l.* Ἄργισσαν) φησὶ πλησίον τῆς Γυρτώνης *f: cf. Strab. VIIII p.* 443. 13 *Il. B* 840. 15 ἰσοκράτης *L: correxit Meinekius anall. Alex. p.* 149. 21 πολυφήμης τῆς *L:* Πολυμήδην *voluit Ruhnkenius opusc. II p.* 580 *coll. Apollod. I* 9, 16. 26 πυρίνης *L:* ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων *f p: cf. Hesiodi fragm. ed. Marckscheffel p.* 331. Δημάρατος *f*, δημαρέτης *L.* 27 υἱὸς *fp*, τῆς *L.*

ἐπιτηρῶν, ἢ ἀπὸ τῆς ὀπός, τῆς φωνῆς, διὰ τὰς τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλίας, ἀφ' οὗ καὶ ὄαροι αἱ γυναῖκες.

* 48. πηοσύνη] συγγένεια.

49. οὐδὲ Φεραῖς Ἄδμητος: αἱ Φεραὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, τοῦ Ἀδμήτου τοῦ πατρός.

* 50. Χαλκωδονίοιο] ὄρος ὑπεράνω Φερῶν τὸ Χαλκωδόνιον.

51. οὐδ' Ἀλόπῃ μίμνον: Θεσσαλίας πόλις ἢ Μαγνησίας. πολυλήιοι δὲ ἤτοι ἀπὸ τοῦ ληίου, τουτέστι σιτοφόρου πεδίου, ἢ ἀπὸ τῆς λείας, ὅπερ βέλτιον· ἐπιφέρει γὰρ εὖ δεδαῶτε δόλους. ἱστοροῦνται δὲ ἄυπνοι καὶ δεινοὶ καὶ φερέπονοι.

* 53. γνωτὸς] ἀντὶ [τοῦ] ἀδελφός.

54. Αἰθαλίδης ὄνομα κύριον. ἔστι δὲ υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ Εὐπολεμείας τῆς Μυρμιδόνος.

Ἄμφρυσσος γράφεται καὶ διὰ τοῦ β, ὡς Διονύσιος. ἔστι δὲ ποταμὸς Θεσσαλίας. προπαροξύνεται δέ, ὡς ἐν τῇ ῆ τῆς καθόλου.

57. Γυρτῶνα Κόρωνος: ἣν Ὅμηρός φησι [Γυρτώνην] „Γυρτώνην τε νέμοντο" ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλίας ἢ Περραιβίας, ὡς Σουίδας. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γυρτώνης τῆς Φλεγύου. ὁ δὲ Κόρωνος υἱός ἐστι Καινέως. μεμύθευται δὲ ὁ Καινεὺς πρότερον γεγονέναι γυνή, εἶτα Ποσειδῶνος αὐτῇ πλησιάσαντος μεταβληθῆναι εἰς ἄνδρα. τοῦτο γὰρ ᾔτησε καὶ ἀτρωσίαν. ἤρισε δὲ καὶ Ἀπόλλωνι καὶ ἐνικήθη. καὶ ἐκέλευσε τοὺς παριόντας ὀμνύναι εἰς τὸ δόρυ αὐτοῦ· ἔνθεν ἡ παροιμία „τὸ Καινέως δόρυ." τινὲς δέ φασι Καινέα συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις, οὐ Κόρωνον. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε λέγοντος

ὁ δὲ χλωραῖς ἐλάτῃσι τυπεὶς
οἴχεται Καινεύς, σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν.

τοῦτο δὲ αὐτῷ συνέβη διὰ τὸ μήτε θύειν τοῖς θεοῖς μήτε εὔχεσθαι, ἀλλὰ τῷ ἑαυτοῦ δόρατι, διὸ Ζεὺς ἐφορμᾷ αὐτῷ τοὺς Κενταύρους, οἵτινες κατὰ γῆν αὐτὸν ὠθοῦσιν.

* 60. Κενταύροισιν] ἀντὶ [τοῦ] ὑπὸ Κενταύρων.

* 64. καταῖγδην] καταφορικῶς, μεθ' ὁρμῆς.

6 ὑπερ ἄνω *L*. 13 τοῦ *om L*. 19 *alterum* Γυρτώνην *om L*. 20 *Il*. Β 738. 21 περραβίας ὡς ἴδας *L*. 35 τοῦ *om L*.

** 65. *Μόψος*] *Ἀμπύκου υἱὸς ὁ Μόψος τοῦ Τιτάρωνος, μητρὸς δὲ Χλώριδος.*

67. *ἄγχι δὲ λίμνης Ξυνιάδος: Ξυνιὰς λίμνη τῆς Θεσσαλίας. τινὲς δὲ πόλιν ᾗ παράκειται Βοβηιὰς λίμνη. ἀπὸ δὲ τῆς πόλεως εἴρηκε Ξυνιάδα, ἐπειδὴ πλησίον αὐτῆς ἐστι πόλις. ξυνὸν δὲ εἴρηται τὸ κοινόν· κοινὴ δέ ἐστιν Θεσσαλίας καὶ Βοιωτίας αὕτη.*

68. *Κτιμένην Δολοπηίδα: Κτιμένη πόλις τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηίδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν εἶπε. Δόλοπες γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. Ὅμηρος*

ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων.

69. *ἐξ Ὀπόεντος: ὁ Ὀποῦς πόλις τῆς Λοκρίδος ἀπὸ Ὀπόεντος τοῦ Ἠλείου. Ὅμηρος*

οἳ Κῦνόν τ' ἐνέμοντ' Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε.

Μενοιτίου δὲ καὶ Σθενέλης Πάτροκλος.

71. *ἀλκήεις Ἐριβώτης: ἰσχυρός· παραγώγως δὲ ἐσχημάτισται παρὰ τὴν ἀλκήν, ὡς φωνήεις παρὰ τὴν φωνήν. Ἡρόδωρος δὲ ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς τοῦτον Εὐρυβάτην καλεῖ καί φησιν αὐτὸν Τελέοντος υἱόν. Ἄκτορος δὲ υἱοὶ Μενοίτιος καὶ Ἶρος, τούτων δὲ υἱοί, Μενοιτίου μὲν Πάτροκλος, Ἴρου δὲ Εὐρυτίων.*

75. *καὶ ἐπαῖξαι: ἀντὶ τοῦ ἐπιδιῶξαι. περιττὸν μὲν τὸ μετόπισθεν, λείπει δὲ ὁ καί, ἵν' ᾖ, καὶ ὅτε κλίνειε φάλαγγας, εἰς φυγὴν τρέψειεν.*

77. *Κάνθος κίε: τὸν Κάνθον καὶ ὁ Κλέων καταλέγει. ἔστι δὲ Κανήθου υἱός, ἀφ' οὗ ὄρος ἐν Εὐβοίᾳ. ἦν δὲ Ἄβαντος παῖς, ἀφ' οὗ οἱ Εὐβοεῖς Ἄβαντες.*

* 79. *Κήρινθον*] *πόλις Εὐβοίας.*

* *ὑπό τροπος*] *ὑποστρέψας.*

81. *δηωθῆναι: κοινότερον νῦν τὸ δηωθῆναι τὸ φθαρῆναι. ἑξῆς δὲ ὁ ποιητὴς ὡς ἂν δυσφορῶν ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν ἡρώων ἐπιφωνεῖ, ὡς οὐκ ἀνθρώποισιν. ὁ δὲ νοῦς, οὐδέν ἐστι μέγιστον κακὸν οὗ ἄνθρωπος ἀποτυγχάνει. ἔδει οὖν διὰ τοῦ ᾱ, ἀπαυρεῖν. ἢ ὅτι οὐδὲν κακὸν μέγιστον, ὃ εἴη ἂν ἀνθρώποις δυσχερὲς ἐπαυρεῖν, ὅ ἐστιν ἐπιτυχεῖν.*

11 *Il. I* 484. 14 *Il. B* 531. 26 Εὐβοίᾳ *p*, βοιωτίᾳ *L*. 35 ὃ μὴ ἀνθρώποις δυσχερὲς *L*, ὃ μὴ ἀνθρώποις εὐχερὲς *f*.

85. δύσιές τε καὶ ἀντολαί: τοσοῦτόν φησι κεχωρισμένους τῆς τῶν Κόλχων χώρας, ὅσον τῶν ἀνατολῶν αἱ δύσεις ἀφεστήκασιν, ἐπεὶ καὶ ἡ μὲν Λιβύη ἐν δύσει, ἡ δὲ Κολχὶς ἐν ἀνατολῇ.

87. Οἰχαλίης ἐπίουροι: παῖδες Ἀντιόπης. Οἰχαλίας δὲ τῆς ἐν Εὐβοίᾳ. οἱ γὰρ νεώτεροί φασιν ἐν Εὐβοίᾳ εἶναι, Ὅμηρος δὲ ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει λέγει τὴν Οἰχαλίαν.

οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

οἱ δὲ ὁμώνυμόν φασιν.

91. οὐδ' ὁμόθεν: ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. τὸ δὲ οὐ μὲν ἀντὶ τοῦ οὐ μήν. διεχωρίσθησαν γὰρ διὰ τὸν φόνον Φώκου, καὶ ὁ μὲν ἐν Σαλαμῖνι κατῴκησεν, ἣν ἔφη νῆσον Ἀτθίδα, ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Φθίᾳ. ἀφραδίῃ δὲ ἤτοι ἀνοίᾳ ἢ κακοβουλίᾳ.

* 94. διασθείς] ἀντὶ [τοῦ] φυγών.

95. τοῖς δ' ἐπὶ Κεκροπίηθεν: ἀντὶ τοῦ σὺν τούτοις ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Κεκροπία γὰρ λέγεται ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Κέκροπος τοῦ βασιλεύσαντος. ἕτερος δέ ἐστιν ὁ Τελέων οὗτος ὁ Βούτου πατὴρ παρὰ τὸν πρότερον εἰρημένον, τὸν Ἐρυβώτου πατέρα. ἐυμελίης δὲ ὁ πολεμικός, ἀπὸ τῆς μελίας.

97. Ἄλκων: ὄνομα κύριον, πατὴρ Φαλήρου. τὸν δὲ Ἄλκωνα Πρόξενός φησιν Ἐρεχθέως. φυγεῖν δὲ αὐτὸν λέγει ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τῆς θυγατρὸς Χαλκιόπης εἰς Εὔβοιαν, ἐξαιτοῦντος δὲ τοῦ πατρὸς οὐκ ἐκδοῦναι τοὺς Χαλκιδέας. τὸ δὲ τηλύγετον ἐνταῦθα οὐ τὸν μονογενῆ, πρόσκειται γὰρ καὶ μοῦνον ἐόντα, ἀλλὰ καταγηράσαντι αὐτῷ γενόμενον· οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῶν παίδων εἰσὶ προσφιλεῖς.

101. Θησέα δ' ὅς περὶ πάντας: Θησεὺς καὶ Πειρίθοος, ὄντες τὸ γένος ὁ μὲν ἐκ Διός, ὁ δὲ Ποσειδῶνος, ἐφάμιλλον τῷ γένει καὶ τὴν πρᾶξιν ἐποιοῦντο. καὶ ὁ μὲν Θησεὺς τῆς Ἑλένης ἐρασθεὶς ἔσχεν συμπράττοντα αὐτῷ τὸν Πειρίθουν, ὁ δὲ Πειρίθους τὴν Περσεφόνην ἐθελήσας ἀγαγέσθαι, ἀναγκαίως εἶχε τὸν Θησέα ἑπόμενον. καὶ δὴ διὰ Ταινάρου κατελθόντες καὶ ἐπί τινος πέτρας καθεσθέντες αὖθις ἀναστῆναι οὐ δεδύνηνται. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον κα-

5 Ἀντιόχης schol. Soph. Trach. 266. 8 Il. B 730. 15 τοῦ om L. 19 τοῦ ἐρυβώτου L.

τελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, τὸν μὲν Θησέα ἀπέσωσεν, ὡς μὴ ἑκοντὶ κατελθόντα, τὸν δὲ Πειρίθουν εἴασεν, ἐπειδὴ προαιρέσει ἰδίᾳ κατῆλθεν. ἐπεστράτευσαν δὲ κατὰ τῆς Τροιζῆνος οἱ Διόσκουροι διὰ τὴν ἀδελφὴν Θησέως ὄντος ἐν Ἅιδου καὶ πορθήσαντες ἔλαβον αἰχμάλωτον Αἴθραν τὴν Θησέως μητέρα.

** 102. Ταιναρίην] Φερεκύδης ἐν τῇ θ̄ φησὶν ὅτι Ἔλατος ὁ Ἰκαρίου γαμεῖ Ἐρυμήδην τὴν Δαμασίκλου· τοῦ δὲ γίνεται Ταίναρος, ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται ἡ πόλις καὶ ἡ ἄκρα καὶ ὁ λιμήν.

103. κεινὴν ὁδόν: ἀντὶ τοῦ ματαίαν. ὁ δὲ νοῦς, ἀμφότεροι γὰρ οὗτοι συνοδεύσαντες πάντων ἂν μόχθων ἀνέπαυσαν τοὺς Ἀργοναύτας. τὴν δὲ αἰτίαν ἐνταῦθά φησιν ὁ Ἀπολλώνιος τοῦ μὴ συμπλεῦσαι αὐτούς. ἀναγινώσκεται δὲ καὶ κείνην βαρυτόνως κατὰ ἀναφορὰν καὶ κεινὴν ὀξυτόνως ἀντὶ τοῦ κενήν.

105. Τῖφυς δ' Ἁγνιάδης: αἱ Σῖφαι τῆς Βοιωτίας πόλις, Σιφαεὺς δὲ δῆμος Θεσπιέων. Θέσπεια δὲ [καὶ] πόλις Θεσσαλίας. Φερεκύδης δὲ Ποτνιέα ἱστορεῖ τὸν Τῖφυν, ὁ δὲ Αἰσχύλος ἐν τῇ Ἀργοῖ τὸν Τῖφυν Ἶφυν καλεῖ.

106. προδαῆναι: προμαθεῖν. ἀρίστου γὰρ αὕτη τέχνη κυβερνήτου. ὁ δὲ λόγος, ἀγαθὸς μὲν καὶ ἡμέρας τῷ ἡλίῳ, νυκτὸς δὲ πρός τινα τῶν ἀστέρων τὸν καιρὸν τοῦ πλοῦ τεκμήρασθαι.

109. Τριτωνίς: Τρίτωνες τρεῖς, Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης· ἐν δὲ τῷ κατὰ Λιβύην ἐτέχθη ἡ Ἀθηνᾶ.

* 112. κείνης ὑποθημοσύνῃσι] διὰ τὸ ταῖς βουλαῖς τῆς Ἀθηνᾶς γενέσθαι.

115. Φλείας δ' αὖτ' ἐπί: πόλις Πελοποννήσου ἡ Ἀραιθυρέα, ἡ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦς ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. κεῖται δὲ ἡ Φλιοῦς ἐπὶ ὅροις τῆς Σικυῶνος. καὶ αὐτὸς δὲ Διόνυσος Φλιοῦς ὠνομάζετο ἀπὸ τοῦ φλεῖν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν εὐθηνεῖν.

7 λύλατος *L.* 8 Ἰκάρου *L: correxit Meinekius in Steph. Byz. p.* 598. 11 ὁ *om L.* 17 οἱ σίφοι *L.* 18 καὶ *om L: cf. Steph. Byz.* Θέσπεια. 19 Ποτνιέα *Schneiderus in Orph. Arg.* 125, ποντε͂ (μαρ) *L.* 20 ιφυν *L.* 30 φλιοῦσσα *L: cf. Steph. Byz.* Φλιοῦς, *Strab. VIII p.* 382. 31 φλιοῦσα *L.*

117. *ἐφέστιος Ἀσωποῖο*: *Ἀσωπος ποταμὸς Θηβῶν, ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Ἀραιθυρέᾳ. ἐκεραυνώθη δὲ ὑπὸ Διὸς διώκων αὐτὸν διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν.*

118. *Ἀργόθεν αὖ Ταλαός*: *ἐκ τοῦ Ἄργους τῆς χώρας, οὐ τῆς πόλεως. ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται ὡς ἄρα Μελάμπους φίλτατος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι ἀποδημήσας κατέλυσε παρὰ Πολυφάντῃ. βοὸς δὲ αὐτῷ τεθυμένου δράκοντος ἀνερπύσαντος παρὰ τὸ θῦμα, διαφθεῖραι αὐτὸν τοὺς θεράποντας τοῦ βασιλέως· τοῦ δὲ βασιλέως χαλεπήναντος τὸν Μελάμποδα λαβεῖν καὶ θάψαι. τὰ δὲ τούτου ἔγγονα τραφέντα ὑπὸ τούτου λείχειν τὰ ὦτα καὶ ἐμπνεῦσαι αὐτῷ τὴν μαντικήν. διόπερ κλέπτοντα αὐτὸν τὰς βόας τοῦ Ἰφίκλου εἰς Αἴγιναν τὴν πόλιν περιληφθέντα δεθῆναι, καὶ τοῦ οἴκου μέλλοντος πεσεῖν, ἐν ᾧ ἦν ὁ Ἴφικλος, τῇ διακόνων πρεσβύτιδι μηνῦσαι τοῦ Ἰφίκλου, καὶ τούτου χάριν ἀφεθῆναι. σαφὴς δὲ ἡ ἱστορία.*

** 121. *Αἰολίδης*] *Ἀμυθάονος γάρ ἐστι τοῦ Κρηθέως τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος τοῦ Διός.*

σταθμοῖσιν ἐν Ἰφίκλοιο: *Ἴφικλος Φυλάκου παῖς τοῦ Δηιονέως. μήτηρ δὲ Μελάμποδος Δωρίππη, ὡς Διευχίδας. φησὶ δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος, ὅτι τεκοῦσα αὐτὸν ἡ μητὴρ εἰς σύνδενδρον ἐξέθετο τόπον. συνέβη δὲ τοὺς πόδας αὐτοῦ ὑπὸ ἡλίου μελανθῆναι ἀσκίους ὄντας.*

125. *νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης*: *προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ νεωστί, ὀξυτόνως δὲ τὴν γῆν. ὁ δὲ ἑξῆς λόγος οὕτω, ἐπειδὴ ἤκουσε μέλλειν πλεῖν τοὺς Ἀργοναύτας, νεωστὶ διεληλυθὼς τὸ Ἄργος, καθ' ἣν ὁδὸν ἐκόμιξε τὸν κάπρον ζῶντα ἐκ τοῦ Ἐρυμανθίου ὄρους, ὅπου κατὰ τὰς βήσσας ἐνέμετο Λαμπείας τε καὶ Ἐρυμάνθου, ἦλθεν ὡς Ἰάσονα. Λάμπεια δὲ ὄρος Ἀρκαδίας, ἐξ ἧς Ἐρύμανθος ποταμὸς ἔχει τὰς πηγάς.*

Λυγκήιον: *ἀπὸ Λυγκέως τοῦ βασιλεύσαντος Ἄργους· ἐὰν δὲ Λυρκήιον, ἀπὸ ὄρους Ἀργείου ἀκουστέον, ἀφ' οὗ Ἴναχος καταφέρεται ποταμός.*

127. *τῖφος*: *ὁ κάθυγρος τόπος, ἔνθα διέτριβεν ὁ κά-*

4 *h. in Del.* 77. 14 *Αἴγιναν*] *fortasse Ἐχῖνον* 16 *τῷ Ἰφίκλῳ L.* 35 *ἐνθαδὶ ἔτριβεν L.*

ρος. περὶ δὲ τοῦ κάπρου καὶ Ἡρόδωρός φησιν, ὅτι ἐπὶ τὰς πύλας τῶν Μυκηνῶν κομίσας αὐτὸν ἀπέθετο. ἰλλόμενον δὲ δεδεμένον. διὰ δὲ τοῦ ἀπεθήκατο τοῦ βαστάζοντος ἐπιδείκνυται ἡ δύναμις, ὅτι εὐχερῶς.

131. σὺν καί οἱ Ὕλας: οὗτος Ἡρακλέους ἐρώμενος, υἱὸς δὲ Θειοδάμαντος τοῦ Δρύοπος. καὶ Μνασέας μὲν οὕτως. Ἑλλάνικος δὲ Θειομένη ἀντὶ Θειοδάμαντος ὀνομάζει.

* 132. ἰῶν] τῶν βελῶν.

** φύλακος] Ἰωνικῶς ὁ φύλαξ. Ἴωνες δὲ ἐκ τῶν γενικῶν ποιοῦσιν εὐθείας, τοῦ φύλακος ὁ φύλακος, τοῦ μάρτυρος ὁ μάρτυρος. τοῦ δὲ φύλακος ὀξυτονητέον τὴν πρώτην. Ἡρωδιανὸς δὲ τὴν τελευταίαν ὀξύνει. φορεὺς δὲ ὁ φέρων.

134. Ναύπλιος υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης τῆς Δαναοῦ. οὗτος δὲ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου Ναυπλίου ἐστίν. Προίτου δὲ λέγει τοῦ Βελλεροφόντου ἐχθροῦ, ἀνδρὸς δὲ Ἀντείας. καὶ Ὅμηρος οἶδεν.

139. Ἴδμων δ' ὑστάτιος: Χαμαιλέων φησὶ τὸν Θέστορα Ἴδμονα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καλεῖσθαι διὰ τὸ ἔμπειρον εἶναι. ἄλλοι φασὶ καὶ Θέστορα συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις. τὸν Ἀμφιάραον δέ φησι συμπλεῦσαι Δηίλοχος. ὁ δὲ Ἴδμων, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, ἐγένετο παῖς Ἀστερίας τῆς Κορώνου καὶ Ἀπόλλωνος, οὗ καὶ Λαοθόης Θέστωρ· τοῦ δὲ Κάλχας. ἀναιρεῖται δὲ Ἴδμων ἐν Μαριανδυνίᾳ ὑπὸ κάπρου. ὅτι δὲ Ἄβαντος υἱὸς Ἴδμων φησὶ καὶ Ἡρόδωρος.

* 139. ὑστάτιος] τῶν ἐξ Ἄργους ὕστατος.

** 141. μὴ ὁ δῆμος μέμψηται αὐτοῦ τὸ κλέος.

** 143. Αἰολίδῃσιν] τοῖς Βοιωτοῖς. Αἰόλου γὰρ τοῦ Ἕλληνος Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας, Κρηθέως δὲ Αἴσων, Αἴσονος δὲ ὁ Ἰάσων. Ἄβας δὲ Μελάμποδος ἦν τοῦ Ἀμυθάονος τοῦ Κρηθέως τοῦ Αἰόλου.

146. καὶ μὴν Αἰτωλὶς κρατερόν: εἰκότως αὐτὴν Αἰτωλίδα εἶπεν, ἐπεὶ Αἰτωλὸς ὁ Θέστιος. καὶ εἴρηκεν ἀπὸ τῆς χώρας, ὡς ἐάν τις τὸν Συρακόσιον Σικελὸν λέγῃ, ἢ τὸν Ῥωμαῖον Ἰταλόν. ὁ δὲ Ἴβυκος αὐτὴν Πλευρωνίαν φησίν,

7 Θειομένη ἀντὶ *Sturzius Hellan. fragm.* p. 117, θημομένητα *L.* 9 ἰωνικὸς *L.* δὲ τὸν γενικὸν *L.* 11 ὀξυνητέον *L.* 20 δηίοχος *L: cf. Schneidewin, ephem. antiq. a.* 1843 *p.* 915. 32 θέσπιος *L.* εἴρη *L.* 33 λέγει *L.*

Ἑλλάνικος δὲ Καλυδωνίαν. ἡ δὲ Λήδα ἦν Θεστίου θυγάτηρ, τοῦ βασιλέως τῆς Αἰτωλίας, Ἄρεως υἱοῦ καὶ Δημοδίκης· μητέρα δὲ αὐτῆς λέγουσι [Δηιδά]μειαν. Γλαύκου δὲ αὐτὴν τοῦ Σισύφου εἶναι πατρὸς ἐν Κορινθιακοῖς λέγει Εὔμηλος καὶ Παντειδυίας μητρός, ἱστορῶν ὅτι τῶν ἵππων ἀπολομένων ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα ὁ Γλαῦκος καὶ ἐκεῖ ἐμίγη Παντειδυίᾳ, ἣν ὕστερον γήμασθαι Θεστίῳ καὶ ποιῆσαι τὴν Λήδαν γόνῳ μὲν οὖσαν Γλαύκου, λόγῳ δὲ Θεστίου. Αἰτωλὶς δὲ ἤτοι διὰ τὴν χώραν ἢ ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ ἥρωος. Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ $\overline{β}$ ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεστίῳ γενέσθαι φησίν. ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ καὶ Ἀλθαίας αἰνίττεται ...... λέγων „τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκῳ μάκαιρα.“ φασὶ τὸν μὲν Πολυδεύκην Διός, τὸν δὲ Κάστορα Τυνδάρεω. τηλυγέτους δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ ἀγαπητούς, Ὅμηρος δὲ τοὺς ἐν γήρᾳ γεννωμένους.

152. Ἀρήνηθεν: Φερεκύδης τὴν μητέρα τῶν περὶ Ἴδαν Ἀρήνην φησίν, ἀφ' ἧς ἡ πόλις, Πείσανδρος Πολυδώραν, Θεόκριτος Λαοκόωσαν. οὗτοι δὲ συνήκμασαν τοῖς Διοσκούροις. Ἀρήνη δὲ πόλις Πελοποννήσου πλησίον Πύλου· καὶ Ὅμηρος

οἱ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν·

ἀφ' ἧς ἦν ὁ Νέστωρ, ἥτις ἐστὶ καὶ ἀμμώδης ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ· Νηλεὺς δὲ ἔσχεν παῖδας, ἐκ μὲν Χλώριδος Νέστορα, Περικλύμενον, Χρόμιον, ἐκ δὲ διαφόρων γυναικῶν Ταῦρον, Ἀστέριον, Πυλάωνα, Δηίμαχον, Εὐρύβιον, Ἐπιλέοντα, Φράσιν, Ἀντιμένη, Εὐαγόραν, ὡς Ἀσκληπιάδης φησὶν καὶ Ἀλάστορα. καὶ ὁ ποιητής

δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν.

156. σὺν δὲ Περικλύμενος: ὅτι Νηλῆος παῖς Περικλύμενος δῆλον. φησὶ γὰρ ὁ ποιητής

Νέστορά τε Χρόμιόν τε Περικλύμενον τ' ἀγέρωχον.

τοῦτον δὲ ὡς ἔγγονον αὐτοῦ ὁ Ποσειδῶν, Νηλεὺς γὰρ Πο-

1 θεσπίου L. 2 Δημονίκης Apollod. I 7, 7. 3 αὐτῆς ..... μειαν lacuna a librario relicta L: cf. schol. I 201. 4 εἶναι] ἐκ L. 5 παντειδύας L. 6 παντειδύᾳ L. 7 θέσπιον φασι τὴν λήδαν λόγῳ μὲν L. 12 αἰνίττεται λέγων L: fortasse τοὺς τέκε Τυνδαρέῳ θυγάτηρ Γλαύκοιο 18 Theocr. XXII 205. 21 Il. B 591. 25 δήμαχον L. 28 Il. Λ 692. 31 Od. Λ 285.

σειδῶνος, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐκόσμησεν καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ εἰς πάντα μεταβάλλεσθαι, ὡς καὶ ὁ Εὐφορίων

ὅς ῥά τε πᾶσιν ἔικτο, θαλάσσιος ἠύτε Πρωτεύς·

ἀνῄρησεν δὲ αὐτὸν Ἡρακλῆς εἰς μυῖαν μεταβληθέντα ἐν τῷ πρὸς Πυλίους πολέμῳ κατὰ συμβουλὴν Ἀθηνᾶς, τῷ ῥοπάλῳ αὐτὸν πλήξας ἐμπαγέντα ὥσπερ μέλισσαν τῷ κέντρῳ· Ἡσίοδος δὲ μεταβληθέντα εἴς τινα τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὀμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ ἥρωι, τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν κατατοξεῦσαι τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδειξάσης· φησὶ δὲ οὕτως

Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον
ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων Ἐνοσίχθων
παντοῖ'· ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
αἰετός, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φῦλα,
ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος· εἶχε δὲ δῶρα
παντοῖ', οὐκ ὀνομαστά, τά μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

* 160. ξυνοχῆι] τῇ συμβολῇ.

162. οἳ Τεγέην: Τεγέα πόλις Ἀρκαδίας. κλῆρον δὲ τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀφείδαντος. ὁ γὰρ Ἀλεὸς ἱστορεῖται Ἀφείδαντος υἱὸς εἶναι τοῦ Ἀρκάδος. Ἀφείδας δὲ ὁ Ἀρκάδος, ἀρχαῖος ἥρως, ἐβασίλευσε Τεγέας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀρκαδία. δύο δέ εἰσι Κηφεῖς, ὁ μὲν Ἀλεοῦ, οὗ μνημονεύει Ἀπολλώνιος, ὁ δὲ ἕτερος οὗ μνημονεύει Ἑλλάνικος ἐν τῷ περὶ Ἀρκαδίας.

164. Ἀγκαῖος: Λυκούργου καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος καὶ Ἔποχος. τιμᾶται δὲ παρὰ Ἀρκάσιν, ὥς φησιν Ἀριστομένης. μνημονεύει καὶ Ὅμηρος τούτου τοῦ Λυκούργου „τὸν Λυκόοργος ὑποφθὰς δουρὶ μέσον περόνησε.“ καὶ ἄγεται Μώλεια ἑορτὴ παρὰ Ἀρκάσιν, ἐπειδὴ Λυκοῦργος λοχήσας κατὰ τὴν μάχην εἷλεν Ἐρευθαλίωνα. μῶλος δὲ ἡ μάχη.

168. βῆ δ' ὅγε Μαιναλίης: Μαίναλος ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, οὗ πατὴρ Λυ-

3 θαλάσσιος *f*, θαλάσσης *L*. 28 Ἀγκαῖος — μάχη post Βῆ δ' ὅγε — ἐκάθηρεν *collocata sunt recto ordine adscriptis ad* ἀγκαῖος *et* βῆ δὲ καὶ *litteris* α *et* β *indicato L*. 29 ἐπίοχος *L*. 30 *Il*. Η 144.

κάων. καλιῇ δὲ ἀντὶ τοῦ οἰκίᾳ, κυρίως δὲ ἡ ἐκ κάλων κατεσκευασμένη· κᾶλα δὲ τὰ ξύλα. ξυλίναις γὰρ ἐχρῶντο τὸ παλαιὸν οἰκίαις λίθων μηδέπω ἐπινοηθέντων.

172. βῆ δὲ καὶ Αὐγείης: οὗτος γόνῳ μὲν ἦν Ἡλίου, ἐπίκλησιν δὲ Φόρβαντος, ἐκ τῆς Νηλέως Ὑρμίνης· οἱ δέ φασιν ἀπὸ τῆς Νυκτέως. οἱ δὲ αὐτὴν Ἐπειοῦ θυγατέρα εἶναι. δοκοῦσι δὲ ἀκτῖνες ἀπολάμπειν αὐτοῦ τῶν ὀφθαλμῶν. τούτου τῶν βοσκημάτων ὁ Ἡρακλῆς τὴν κόπρον ἐκάθηρεν.

176. Ἀστέριος: τὸν Ἀστερίωνα λέγει. ἀπὸ δὲ τοῦ Ὑπερρασίου βασιλέως τῆς Ἀχαίας πόλις Ὑπερρασία. Ὅμηρος „οἵ θ' Ὑπερρασίην."

177. Πελλήνης: ἡ Ἀχαϊκὴ Πελλήνη διὰ τοῦ ε̄, ἡ δὲ ἑτέρα ἡ τῆς Ἀρκαδίας διὰ τοῦ ᾱ γράφεται, Παλλήνη. Ἀχαῒς δὲ μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη.

179. Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς ἀπὸ Ταινάρου τοῦ Ποσειδῶνος. Εὐρώπη Τιτυοῦ τοῦ Ἐλάρης παιδός. οὗτος δὲ ἐν Ἅιδου τετιμώρηται διὰ τὸ ἐν Πυθῶνι στελλομένην κατασχεῖν τὴν Λητώ, ὡς καὶ Ὅμηρος „Τιτυὸν Γαίης υἱόν." ὁ δὲ Εὐφορίων Ἀρτέμιδός φησιν αὐτὸν ἧφθαι καὶ διὰ τοῦτο τιμωρεῖσθαι.

184. διερῇ πεφόρητο: διερὴ κυρίως ἡ ἐκ Διὸς γινομένη κάθυγρος γῆ, ἐξ οὗ καὶ διαίνω τὸ βρέχω. παρὰ δὲ τὸ Ὁμηρικόν

αἱ δ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν

καὶ τὰ ἑξῆς.

185. καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε: ὁ μὲν ἦν υἱός, ὁ δὲ Ἐργῖνος ἀπόγονος. Ἀγκαῖος υἱὸς Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος καὶ Ποσειδῶνος, Ἐργῖνος δὲ Κλυμένου τοῦ Πρέσβωνος καὶ Βουζύγης τῆς Λύκου. ἡ δὲ Μίλητος τὸ παλαιὸν Πιτυοῦσσα ἐκαλεῖτο. ὁ δὲ Μίλητος Εὐξαντίου τοῦ Μίνωος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος· οἱ δέ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. ἐκλήθη δὲ Μίλητος, ὅτι ἐκρύβη ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐν μίλακι. οἱ δέ φασιν ὑπὸ Σαρπηδόνος τοῦ Διὸς Μίλητον κτισθῆναι, ὀνομασθεῖσαν ἀπὸ τῆς

4 λόγῳ *L.* 6 ἐπόχου *L: cf. Paus. V* 1, 6. 11 *Il.* B 573. 17 εἰς Πυθῶνα *suasit Meinekius anall. Alex. p.* 150. 18 *Od.* H 324. 24 *Il.* Υ 226. 29 βουζίγης *L.* 30 εὐξανθίου *Apollod. III* 1, 2: *cf. EM. p.* 394, 34.

ἐν Κρήτῃ. ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὴν πρῶτον λέγουσι Πιτυοῦσσαν, οἱ δὲ Ἀστερίαν, εἶτα Ἀνακτόριον, εἶτα Μίλητον. καὶ Ἀριστόκριτός φησι ὅτι Ἀρεία θυγάτηρ ἐγένετο Κλεόχου, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος γενέσθαι βρέφος, καὶ τοῦτο ἐκτεθῆναι εἰς μίλακα, τὸν δὲ Κλέοχον ἀνελέσθαι καὶ ὀνομάσαι ἀπὸ τῆς μίλακος Μίλητον· τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα καὶ φθονούμενον ὑπὸ τοῦ Μίνωος ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον, ἀφ' οὗ καὶ τόπος ἐστὶ Μίλητος. καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβὰς εἰς τὴν Καρίαν ἔκτισε πόλιν, Μίλητον ἀφ' ἑαυτοῦ καλέσας. μαρτυρεῖ Ἡρόδωρος.

** 187. Ἰμβρασίης] τὴν Σάμον φησίν. Ἴμβρασος γὰρ ποταμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι Ἥραν. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται. ὁ δὲ Ταρραῖος οὕτως· Παρθενία δὲ ἡ Σάμος ἀπὸ Παρθενίας τῆς Σάμου γυναικὸς ὠνομάσθη.

188. Παρθενίης Ἀγκαῖος: Ἀριστοτέλης φησί, τιθεὶς ἐπὶ Ἀγκαίου τὴν παροιμίαν, ὅτι γέγονε φιλογέωργος Ἀγκαῖος καὶ πολλὰς ἐφύτευσεν ἀμπέλους. εἰπόντος δὲ αὐτῷ τοῦ θεράποντος ὅτι θᾶττον ἀποθανεῖται ἢ πίεται ἐκ τοῦ καρποῦ τοῦ ἀμπέλου, Ἀγκαῖος ὡρίμου γενομένου τοῦ καρποῦ τρίψας βότρυν ἐκάλεσε τὸν θεράποντα καὶ εἶπεν ὡς ἔζησεν μέχρις οὗ καρποφορήσῃ ἡ ἄμπελος, καὶ ἔμελλε πίνειν. τοῦ δὲ θεράποντος εἰπόντος „πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου," διηγγέλη αὐτῷ τις σῦς διαλυμαινόμενος τὴν χώραν, ἐφ' ὃν ἐκδραμὼν πρὶν πίῃ ἀνῃρέθη ὑπ' αὐτοῦ. διὸ ἐπεκράτησεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν τι πραττόντων. καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ ῆ φησὶ τὸν Ἀγκαῖον ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου συὸς πληγέντα τὸν μηρὸν ἀποθανεῖν.

193. ἀλλά ἑ θῆσσα: θῆσσα ἡ δούλη. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὰς πενιχρὰς θήσσας λέγουσιν ἀπὸ τοῦ θητεύειν ἐπὶ μισθῷ διὰ τὸ ἐνδεεῖς εἶναι τῶν ἐπιτηδείων καὶ ὥσπερ τῷ Κρής παράκειται τὸ Κρῆσσα θῆλυ, οὕτω καὶ τῷ θής θῆσσα.

* 194. κοσμήτορα] ἀντὶ [τοῦ] καθηγητήν.

* 195. ὧδ' ἔτι κουρίζων] οὕτως ἀκμάζων ἔτι.

* 196. τοῦ δ'] τοῦ Μελεάγρου.

2 Ἀνακτορίαν Pausan. VII 2, 5. Steph. Byz. Μίλητος. 13 Καλλίμαχος] cf. schol. II 866. 15 ὠνομάσθαι L. 31 τὸ Κρής L. 32 θῆλυς L. τὸ θής L. 33 τοῦ om L.

* 198. *λυκάβαντα*] ἐνιαυτόν.

** 201. *Ἀλθαία καὶ Ἴφικλος ἀδελφοὶ ἐκ Δηιδαμείας τῆς Περιήρους.*

202. *Ὠλενίοιο*: Ὤλενοι δύο, τῆς Ἀχαίας .... Ὅμηρος „οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον".

204. *σιφλός*: ἀντὶ τοῦ κεκακωμένος. οἱ δὲ τὸν κακόποδα, ἐπιμώμητον ἀπέδοσαν. σίφλος δὲ ὁ μῶμος.

* 205. ὃ] ἀντὶ [τοῦ] διό.

207. *ἐκ δ' ἄρα Φωκήων*: οἱ Φωκεῖς ἐκλήθησαν ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ. τὸν δὲ Ἴφιτον γενεαλογεῖ Ναυβόλου καὶ Περινείκης τῆς Ἱππομάχου. ἡ δὲ Πυθὼ πόλις Φωκίδος, ἔνθα τὸ μαντεῖον, ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι τῶν μαντείων οὕτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε σεσῆφθαι τὸν δράκοντα.

* 208. ξεῖνος] τοῦ Ἰάσονος φίλος ἦν.

211. *Ζήτης καὶ Κάλαις*: τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θρᾴκης, ὡς Ἀπολλώνιος, Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος, Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων. καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος. Φανόδικος δὲ ἐν ᾱ Δηλιακῶν ἐξ Ὑπερβορέων αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν πλοῦν. τὴν δὲ Ὠρείθυιαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βριλησσοῦ φησιν ἁρπαγεῖσαν ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θρᾴκης ἐνεχθῆναι. ἔστι γὰρ καὶ τῆς Κιλικίας ὁμώνυμος, ὡς Καλλισθένης. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Γηρυονίδι καὶ νῆσόν τινα ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει Σαρπηδονίαν φησί. περὶ δὲ τῆς Θρᾳκίας Σαρπηδονίας πέτρας, ὅτι πρὸς τῷ Αἵμῳ ὄρει ἐστι, Φερεκύδης φησὶ περὶ τῆς ἁρπαγῆς ἱστορῶν τῆς Ὠρειθυίας. Χοιρίλος δὲ ἁρπασθῆναί φησιν αὐτὴν ἄνθη ἀμέργουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισοῦ πηγάς. Ἡραγόρας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς τὸν τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαντα Βορέαν υἱὸν Στρυμόνος φησίν, οὐχὶ δὲ τὸν ἄνεμον. ἡ δὲ Ὠρείθυια Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἁρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θρᾴκην, κἀκεῖσε συνελθὼν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ὡς Σιμωνίδης ἐν τῇ Ναυμαχίᾳ. Φινεὺς δὲ Κλεοπάτραν τὴν

4 ὤλενοι τῆς ἀχαίας δύο ὅμηρος *L*: *cf. Steph. Byz.* Ὤλενος. 5 *Il.* Β 639. 8 τοῦ *om L.* 16 φησίν *L.* 20 ὠρίθυιαν *L.* βριλισσοῦ *L.* 26 ὠριθυίας *L.* 27 ἀμέργουσαν *Piersonus veris. p.* 202 *et Naekius Choeril. p.* 154, ἀμέλγουσαν *L.* 28 Ἡρέας *C. Müllerus fragm. hist. graec. IIII p.* 427. Μελησαγόρας *coniecit Bernhardyus in Dionys. p.* 631. 29 ὠρίθυιαν *L.* 30 ὠρίθυια *L.*

Ὠρειθυίας πρώτην ἔγημεν, μετὰ ταῦτα δὲ Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου, ἥτις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς προγόνους, λέγω δὴ πρὸς τοὺς ἀπὸ Κλεοπάτρας υἱούς, ... τυφλῶσαι αὐτούς. οἱ δέ, ὅτι ὁ πατὴρ ἐτύφλωσεν αὐτοὺς διαβαλούσης τῆς μητρυίας πρὸς αὐτόν. Κέκροπος δὲ Κρέουσα, Ὠρείθυια, Πρόκρις· Ὠρειθυίας δὲ Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης καὶ Κάλαϊς. ὁ δὲ Βορέας ἰδὼν παίζουσαν Ὠρείθυιαν πρὸς τῷ Ἰλισσῷ ἠράσθη αὐτῆς, ἐξ ἧς οὗτοι.

** 214. Κεκροπίηθεν] ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἀττικῆς Κεκροπία ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον.

* 215. Ἰλισσοῦ] ποταμὸς Ἀττικῆς.

216. Σαρπηδονίην ὅθι πε.: πόλις τῆς Σαπαϊκῆς ἀπὸ Σαρπηδόνος τοῦ τῆς Θρᾴκης βασιλέως, ἀδελφοῦ Πόλτυος. τοῦτο δὲ προσέθηκεν, ἐπεὶ καὶ ἑτέρα ἐστὶ Σαρπηδονία πέτρα τῆς Κιλικίας.

* 217. Ἐργίνοιο] ποταμὸς Θρᾴκης.

** 218. λυγαίοις] σκοτεινοῖς, κατὰ μετωνυμίαν· λύγος γὰρ τὸ σκότος ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ, ὅπερ ἐστὶ πυκνὸν καὶ δασύ.

219. ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν: τοῖς σφυροῖς ἢ τοῖς ἀστραγάλοις. ἐρεμνὰς δὲ ἤτοι κατὰ συγκοπὴν [τοῦ] ἐρεβεννάς, τουτέστι καταπληκτικάς, σκοτεινὰς κυρίως, ἐξ οὗ μελαίνας.

221. φολίδεσσι: ταῖς στίξεσι, τοῖς ποικίλμασι τῶν πτερῶν. ὑπάτης δὲ ἄκρας κεφαλῆς. ὁ δὲ λόγος, ἔσειον μικρὰς πτέρυγας κινούμενοι, καταπληκτικὰς τῷ ἰδέσθαι.

224. οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάις: Ἄκαστος Πελίου υἱὸς ἔγημεν Κρηθηίδα ἤ, ὥς τινες, Ἱππολύτην. ἣ δὲ Πηλέως ἐρασθεῖσα ἀπῄτει συνελθεῖν. ὡς δὲ ἀπετύγχανεν, προλαβοῦσα τὸν Πηλέα τῷ ἀνδρὶ κατηγόρει ὅτι ἤθελεν αὐτῇ συνελθεῖν. ὁ δὲ δεξάμενος τὸν Πηλέα ὡς ἐπὶ θήραν εἰς τὸ Πήλιον κατέλειψεν, ἵνα ὑπὸ θηρίων διαφθαρῇ. ἐπιστὰς δὲ ὁ Ἑρμῆς ἤ, ὥς τινες, Χείρων ἔδωκεν αὐτῷ Ἡφαιστότευκτον μάχαιραν. καὶ τὰ ἐπιτυγχάνοντα θηρία ἀναιρῶν ἦλθεν εἰς

1 ὠριθυίας L. 2 λεγ˜ L. 3 υἱοὺς τυφλῶσαι L, υἱοὺς ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι f p. 5 ὠρίθυια L. 6 ὠριθυίας L. 7 ὠρίθυιαν L. 12 ἀττικῆς L: Ἀστικῆς coniecit Holstenius nott. in Steph. Byz. p. 285: cf. Strab. VII p. 331 fr. 52. 13 σαρπήδοντος L. 18 λύγου fp, λύγος L. 21 τοῦ om L.

τὴν πόλιν καὶ ἀνεῖλεν Ἄκαστον καὶ τὴν αὐτοῦ τοῦ Ἀκάστου γυναῖκα. εἰ δὲ ἐπὶ κίνδυνον αὐτοὺς ἔπεμπεν ὁ Πελίας, διὰ τί ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐξήρχετο; καὶ οὗτος μέν φησιν, ἄκοντος τοῦ πατρός· Δημάγητος δέ, ὅτι ἐκέλευσεν ὁ Πελίας τὴν Ἀργὼ ἀραιοῖς γόμφοις παγῆναι, ἵνα ταχέως ἀπολέσῃ αὐτούς. ὁ δὲ Ἄργος τοὐναντίον πεποίηκεν, καὶ πιστὸν ἔχων τὸν τέκτονα Ἄκαστος ἐπέβη. διὰ τοῦτο ὁ ποιητής φησιν Ἀθηνᾶς ὑποθημοσύνῃσι γενέσθαι αὐτήν.

226. Ἄργος τε θεᾶς ὑπ.: διὰ τὸ τὴν Ἀργὼ κατασκευάσαι Ἀθηνᾶς προνοίᾳ.

* 228. συμμήστορες] σύμβουλοι.

230. ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν: ὁ γὰρ Μινύας πολλὰς εἶχεν θυγατέρας. καὶ γὰρ ὁ Ἰάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς Κλυμένης τῆς Μινύου θυγατρός. Στησίχορος δὲ Ἐτεοκλυμένης φησίν, Φερεκύδης δὲ Ἀλκιμέδης τῆς Φυλάκου. Ἰσονόης δὲ τῆς Δαναοῦ καὶ Διὸς γίνεται Ὀρχομενός, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Ὀρχομενὸς καλεῖται. Ὀρχομενοῦ δὲ καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ γίνεται Μινύας ἐπίκλησιν, φύσει δὲ Ποσειδῶνος, ὃς ᾤκει ἐν Ὀρχομενῷ, ἀφ' οὗ ὁ λαὸς Μινύαι ἐκλήθησαν. ἐκ δὲ Μινύου καὶ Κλυτοδώρας γίνεται Πρέσβων καὶ Περικλυμένη καὶ Ἐτεοκλυμένη, ἐκ δὲ Φανοσύρας τῆς Παίονος καὶ Μινύου Ὀρχομενὸς καὶ Διοχθώνδης καὶ Ἀθάμας. ὁ δὲ Σκήψιος Δημήτριός φησι τοὺς τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας Μινύας προσαγορεύεσθαι.

* 230. ἐπεὶ] ἀντὶ [τοῦ] γάρ ὁ ἐπεί.

238. Παγασαί: ἀκρωτήριον Μαγνησίας, ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. ὁ δὲ Σκήψιος ἀπὸ τοῦ πηγαῖς περιρρέεσθαι τοὺς τόπους. ἐστὶ δὲ καὶ Παγασαίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.

240. ἀστέρες ὣς νεφέεσσι: πρὸς τὸ γένος καὶ τὴν τύχην καὶ τὴν ἀνδρίαν ἀστέρας μὲν τοὺς ἥρωάς φησι, νεφέλας δὲ τοὺς δημοτικοὺς ὄχλους.

242. πόθι τόσσον ὅμιλον: οὐχ ὑγιῶς τὸ πόθι. ἐστὶ γὰρ τοῦ ἐν τόπῳ δηλωτικόν. ἔδει οὖν ποῦ εἰπεῖν. τὸ δὲ ἔκτοθι βάλλει ἀντὶ τοῦ ἀποστέλλει. Παναχαιίδα δὲ

4 Τιμάγητος C. Müllerus fragm. hist. graec. IIII p. 520: Δημάγητος tuetur Steph. Byz. Ἀκτή. 14 τοῦ μινύου L. 19 οἰκεῖ L. 25 τοῦ om L.

τὴν Θεσσαλίαν φησίν, ὅτι αὕτη πρώτη τῆς Ἀχαίας ἀπὸ Ἀχαίου τοῦ Ξούθου.

244. πυρὶ δηώσειαν: συμφλέξειαν καταπολεμήσειαν, καταστρέψειαν. δόμους δὲ τὴν χώραν, τὴν γῆν, συνεκδοχικῶς.

246. ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα: ἀλλ' οὐκ ἐκφεύξιμος αὐτοῖς ἡ ὁδός· κατ' ἀνάγκην γάρ ἐστιν. οὐδὲ ἄπρακτος ὁ ἄθλος· ἀνύσουσι γὰρ ῥᾳδίως, οἷον εὐκατορθώτως. ἢ οὕτως, οὐκ εὔπλοα, ὥστε εἶναι τὸν λόγον, ἀλλ' οὐχ ὑποφεύξιμα, οἷον ἀδύνατον ἦν αὐτοῖς μὴ ἐπιτελέσαι τὴν ἐπιταγήν. πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν· κατὰ κοινοῦ τὸ οὐ, ἵνα ᾖ ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα, οὐδὲ ὁ πόνος ἄπρακτος, πρὸς τὸ αὐτῆμαρ δὲ δόμους ὀλοῷ πυρὶ δηώσειαν Αἰήτεω ὅτε μή σφιν ἑκὼν δέρος ἐγγυαλίξῃ. οἱ δὲ οὕτως, ἄπρηκτος δύσπρακτος, δυσεργής, δυσκατόρθωτος.

249. νόστοιο τέλος θυμηδές: θυμῆρες. καὶ τοῦτο ὡς πρὸς γυναικείαν φύσιν. ἄγαν θαυμαστῶς πρὸς τὰς φύσεις καὶ τοὺς λόγους ἀμφοτέροις ἀνέπλασεν. τοῖς μὲν γὰρ ἀνδράσιν, ἐπεὶ θρασυτέρα ἡ φύσις, ἄνυσιν καὶ τέλος τῶν μελλόντων εἰσάγει, ταῖς δὲ γυναιξίν, ἐπεὶ ἀσθενέστεραι, εὐχὰς καὶ ἱκεσίας ποιεῖ. τοιαῦται γὰρ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ φοβερῶν πραγμάτων αἱ γυναῖκες.

251. δειλὴ Ἀλκιμέδη: ἐπίπονε. ὁ δὲ νοῦς, εἰ καὶ ὀψέ, ὅμως δ' οὖν ἦλθε καὶ σοὶ κακόν, Ἀλκιμέδη. λείπει δὲ ἡ διὰ πρόθεσις, καὶ οὐ διετέλεσας λαμπρῶς τὸν βίον, αὐχοῦσα ἐπὶ τοιούτῳ υἱῷ.

253. ἤ τέ οἱ ἦεν: πρὸ τοῦ τὸν ἄθλον ἐπιστῆναι. κακῶν δὲ ἤτοι τῶν ἰδίων ἢ τῶν μελλόντων ἐπιτελεῖσθαι τοῖς Ἀργοναύταις.

* 254. κτερέεσσιν] ἐνταφίοις.

256. ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον: λέγεται γὰρ ὅτι τῆς Ἕλλης καταπεσούσης ἀγωνιῶντι τῷ Φρίξῳ κατὰ Διὸς βούλησιν ἐφθέγξατο θαρσύνων αὐτὸν ὁ κριὸς διασώζειν αὐτὸν εἰς τὴν Σκυθίαν. τοῦτο δὲ αὐτῇ τῇ Ἀλκιμέδῃ ἔμελλε κακὸν γενέσθαι, τοῦ υἱοῦ ἐκεῖσε στελλομένου. ἡ δὲ ἱστορία κεῖται παρὰ Ἑκαταίῳ, ὅτι ὁ κριὸς ἐλάλησεν. ἔνιοι δέ φασιν αὐ-

1 πρώτη ἐκλήθη Ἀχαία f: fortasse πρώτη τῆς Ἑλλάδος Ἀχαία 3 ἢ πολεμήσειαν L. 25 αὐχοῦσα f, αὐχῶσα L. 33 διασώσειν f.

τὸν ἐπὶ κριοπρῴρου σκάφους πλεῦσαι. Διονύσιος δὲ ἐν β̄ Κριόν φησι Φρίξου τροφέα γενέσθαι καὶ συμπεπλευκέναι αὐτῷ εἰς Κολχούς. διὸ καὶ μεμύθευται τὰ περὶ τῆς τοῦ κριοῦ θυσίας αὐτόθι.

260. *ἐπὶ προμολῇσι:* τῇ ἐξόδῳ τῶν ἀριστέων. ἀπὸ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν μολεῖν. ἐντεῦθεν καὶ τὰς πρώτας προβάσεις τῶν ὀρῶν προμολὰς λέγουσι.

* 262. βεβολημένη] λύπῃ βλαβεῖσα ἢ δυσθυμοῦσα.

ὀξὺ δ' ἑκάστην: μετενήνοχεν ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν ἀφήν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ „ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξύ." *ἄχος* δέ ἐστι σύγχυσις ψυχῆς, λύπη ἐπιτεταμένη. σαφὲς δὲ ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ποιητήν „ἡ δ' ἄχει οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο."

264. *ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσιν:* ἄγαν περιεσφιγμένος, ὡς πάντα τὰ μέλη ἐκτυποῦσθαι ἐκ τῆς σφίγξεως. *ἐντυπὰς* δὲ λέγεται τὸ ἐπιβεβλῆσθαι κατὰ τῆς ὄψεως οὕτως ὡς καὶ τὸν τύπον διὰ τοῦ ἱματίου θεωρεῖσθαι.

* 265. ἔπειτα] ἀντὶ τοῦ δή· ἡ γὰρ ἔπειτα φωνὴ τῷ δή ἰσοδυναμεῖ νῦν.

* 266. νῦν λέγει τὴν αἰτίαν, δι' ἣν οἱ δοῦλοι συνηθροίζοντο.

267. *κατηφέες:* κατάστυγνοι διὰ τὴν λύπην. τὸ δὲ παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ κεῖται, τοῦ ἤειρον.

* 268. ἐπεχεύατο] ἀντὶ [τοῦ] ἐπέθηκεν, ἐπέβαλεν.

269. *ἀδινώτερον:* ὅμοιον τὸ σχῆμα τῷ „μελάντερον ἠύτε πίσσα." τὸ γὰρ συγκριτικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ ἀπολελυμένου.

ἠύτε κούρη: ἀκαταλλήλως τὴν παραβολὴν τέθεικεν· ὑποτίθεται γὰρ γραῦν μὲν τὸν Ἰάσονα, κόρην δὲ τὴν μητέρα. ἔδει δέ, φασι, κατὰ τὸ ἐναντίον ταῦτα τάξαι. ἀλλ' ἐροῦμεν ὅτι προσφόρως ἐπίκειται ὁ Ἰάσων οὐ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν γηρωκομίαν τῇ μητρί· καὶ γὰρ ἡ γραῦς τὴν κόρην ἀνατρέφει, ὡς ἡ μήτηρ …. πρός τε τὸ ἀφερέπονον διὰ τὴν ἡλικίαν· καὶ γὰρ τὸ γῆρας καὶ ἡ βραχεῖα ἡλικία παρεοίκασι· καὶ πρὸς τὸ χρῄζειν τῆς τρεφούσης. *μητρυιὰ*

10 *Il.* Λ 269. 12 *Od.* Ο 357. 18 τὸ δή *L.* 24 τοῦ *om. L.* 25 τὸ μελάντερον *L.* *Il.* Δ 277. 30 φησι *L.* 31 ὑπόκειται *L.* 33 μήτηρ πρός *L: excidisse videtur* ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τρέφεται.

δὲ ὥσπερ ἀπηνὴς ἐπικειμένη ἐστὶν ὁ Πελίας. τὸ δὲ κηδεμονῆες ἀπὸ τοῦ κηδεμονεὺς παρῆκται. οὕτω δὲ λέγονται οἱ κατὰ γάμον οἰκεῖοι, κηδεσταὶ καὶ κηδόμενοι.

* 270. οἰόθεν] ἀντὶ [τοῦ] οἴη.

* πολιὴν] γραῦν.

* 271. μύρεται] κλαίει, θρηνεῖ.

** τοῦτο καὶ πρὸς τὴν Ἀλκιμέδην, ἧ οὐκ εἰσὶν ἄλλοι παῖδες.

* 272. ὑπο μητρυιῆι] λείπει τὸ οὖσα.

βίοτον βαρύν: λείπει τὸ οὖσα, ὑπὸ μητρυιᾷ οὖσα κακὴν ζωὴν διάγει. τίθεται γὰρ τὸ βίοτος καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς, ὡς νῦν, καὶ ἐπὶ τοῦ πλούτου. τὸ δὲ ἠγηλάζει καὶ ἠγηλάσκει κατὰ τοῦ αὐτοῦ πράγματος κεῖται· δηλοῖ δὲ τὸ ἐπὶ τῷ αὐτῷ τόπῳ διατρίβειν καὶ ἐνέχεσθαι καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀναστρέφεσθαι· ἐπὶ γὰρ τῶν μυιῶν φησιν Ὅμηρος

ἅτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήιον ἠλάσκουσι

καί „ὅππη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει.“

* 273. νέον] νεωστί.

* ἐστυφέλιξεν] ἀντὶ [τοῦ] καθήψατο, ἐλύπησεν.

275. ἐκφλύξαι: ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν. φλύζειν δὲ κυρίως τοὺς λέβητάς φαμεν καιομένους ἀναβάλλειν τῇ θερμότητι τὸ ὕδωρ. περισπᾶται δὲ τὸ ὀρεχθεῖν ὡς ποιεῖν· ἔστι δὲ μίμημα φωνῆς ἀνάρθρου. Ὅμηρος „πολλοὶ μὲν βόες ὀρέχθεον“. δεῖ δὲ μᾶλλον ἀκούεσθαι ἐπὶ τοῦ στένειν.

** ὀρεχθεῖ] τραχύνεται. καὶ Ὅμηρος „ἐν ἄλγεσι θύμον ὀρεχθῶν“.

** 277. κηδοσύνῃσιν] ταῖς λύπαις ἐνεχομένη.

* 278. ἐξεικόντος] περιττὴ ἡ ἔξ.

* ἄκουσα] Ἰωνικῶς.

* 280. κηδέων] τῶν λυπῶν.

283. ἄλλα δὲ πάντα θρεπτήρια: τὰ μὲν ἄλλα πάντα ἀντὶ τῶν τροφείων παρὰ σοῦ ἔχω, λοιπὸν δὲ ἐπεθύμουν παρὰ σοῦ περισταλῆναι.

* 284. τὸ πάροιθεν] διὰ τὴν σὴν παρουσίαν.

4 τοῦ *om.* L. 10 μητρυιὰν L. 16 *Il.* B 470. 17 *Od.* I 457. 19 τοῦ *om* L. 23 *Il.* Ψ 30. 25 *Od.* E 83. 32 ἀντὶ τοῦ τῶν L. ἔχων L.

284. Ἀχαιάδεσσι: ταῖς Θεσσαλαῖς, ἀπὸ Ἀχαιοῦ τοῦ Φθίου. Ὅμηρος

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

285. δμωῒς ὅπως: ἐν τῇ προεκδόσει κεῖται

βείομαι οὐλομένοισιν οἰζυρὴ ἀχέεσσιν.

καὶ τὸ ἑξῆς „σεῖο πόθῳ φίλε κοῦρε δυσάμμορος.“

* 286. σεῖο πόθῳ] διὰ τὴν σὴν ἀκουσίαν.

287. ᾧ ἐπὶ μούνῳ: ἄρρενι μόνῳ. εἶχεν γὰρ ἀδελφὴν Ἱππολύτην, ὥς φησιν Ἴβυκος.

288. μίτρην πρῶτον ἔλυσα: λύουσι γὰρ τὰς ζώνας αἱ πρώτως τίκτουσαι καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρτέμιδι, ὅθεν καὶ Λυσιζώνης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις.

292. κινύρετο: ἐθρήνει. κυρίως δὲ κινύρεσθαί ἐστιν ἐπὶ βοός, καὶ εἴρηται παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. καὶ Ἀπίων δὲ εὑρὼν τὴν ἐτυμολογίαν παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ταύτην, ὅτι ταῦρος λέγεται παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐράν, μετέθηκε τὴν εὕρεσιν τῆς ἐτυμολογίας.

* 293. ἐπισταδόν] ἐφεστηκυῖαι.

* 294. παρηγορέων] παραμυθούμενος.

296. ὧδε λίην: πάνυ τετηρημένως. ἀδύνατον γὰρ μητέρα εἰς τοσοῦτον κίνδυνον ἐξιόντα παῖδα μὴ κλαίειν.

** 296. πρὸς τὸ παρ' Ὁμήρῳ

οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

** 297. παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν καὶ τοῦτο „πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα.“

297. ἄροιο: λάβοις· ὅθεν καὶ τὸν Ἄρη τινὲς ἐτυμολογοῦσιν, ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν καὶ ἀφελέσθαι ἐν πολέμῳ. ὁ δὲ λόγος, ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀποίσῃ.

* 298. ἄϊδηλα] ἀπροόρατα.

299. ἀνιάζουσά περ ἔμπης: ὅτι ὁ πέρ σύνδεσμος τίθεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ γέ καὶ δή. „μήδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐών“ οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπέδωκεν, ἀγαθὸς δὴ ὤν· καί „φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον,“ φυγόντι δή. ἢ τὸ ἑξῆς οὕτως, τὴν μοῖραν καίπερ θυμὸν ἀνιάζουσα ὅμως τλῆθι φέρειν.

* 300. συνημοσύνῃσιν] συνθήκαις, συμβουλαῖς.

3 *Il.* Β 684. 15 εὑρὼν τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην παρὰ Ἀπολλοδώρῳ φησὶν ὅτι-καὶ μετέθηκε *EM* p. 514, 20. 22 ὁμήρου *L.* 23 *Il.* Ω 524. 24 *Il.* Ω 551. 27 ὠφελεῖσθαι *L.* 31 *Il.* Α 131. 33 *Il.* Ρ 47.

* 302. ἔχρη] ὡς τὸ ἔφη, καὶ ἔχρη.

ἔχρη: ἀντὶ τοῦ ἐχρησμῴδησε περὶ τῆς ναυτιλίας.

ἀτὰρ μετέπειτά γε: ἐπὶ δὲ τοῖς προειρημένοις, τῇ τε Ἀθηνᾷ καὶ ταῖς θεοπροπίαις, ἔτι θάρσει καὶ ἐπὶ τῇ τῶν ἀριστέων ἀρωγῇ, τουτέστι βοηθείᾳ.

303. ἀλλὰ σὺ μέν: παρὰ τὸ Ὁμηρικόν „ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα."

304. μὴ δ' ὄρνις: πάλιν τὸ Ὁμηρικόν „μηδέ μοι αὐτὴ ὄρνις," ἀεικελίη.

305. κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν ἔτ.: ἐπὶ Σκυθίαν συνελεύσονται. καὶ τὸ ὁμοῦ τυχεῖν ὁμαρτεῖν φασιν. ἔται δὲ ἀντὶ τοῦ ἑταῖροι. οὐκ ἔστι δὲ συνώνυμος ἡ λέξις, κατὰ ἀποκοπὴν δὲ ἐξενήνεκται. πρῶτος δὲ Ὅμηρος κέχρηται λέγων „κασίγνητοί τε ἔται τε." διὸ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ πλήρους ἐκφέρεται,

οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι.

306. προτέρωσε: ἀντὶ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν· „οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον."

307. οἷος δ' ἐκ νηοῖο: οἰκεία ἡ παραβολή· ὅ τε γὰρ Ἰάσων νέος, καὶ ὁ Ἀπόλλων νέος.

308. Δῆλος μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἣ πρὶν μὲν ἄδηλος, ὕστερον δὲ Ἀστερία διὰ τὸ σχῆμα, πάλιν δὲ Ὀρτυγία ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Λητοῦς.

ἠὲ Κλάρον: τόπος Κολοφῶνος ἀνιερωμένος Ἀπόλλωνι καὶ χρηστήριον τοῦ θεοῦ, ὑπὸ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς καθιδρυμένον, ἢ ὑπὸ Κλάρου τινὸς ἥρωος, ὡς Θεόπομπος. Νέαρχος δέ φησιν ὅτι κατὰ κλῆρον ὁ Ἀπόλλων ἔλαχε τὴν πόλιν, καὶ ἀπὸ τοῦ κλήρου οὕτως αὐτὴν ὠνομάσθαι. οἱ δὲ τὴν Θηβαΐδα γεγραφότες φασὶν ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντὼ ἡ Τειρεσίου θυγάτηρ εἰς Δελφοὺς πεμφθεῖσα, καὶ κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος ἐξερχομένη περιέπεσε Ῥακίῳ τῷ Λέβητος υἱῷ, Μυκηναίῳ τὸ γένος. καὶ γημαμένη αὐτῷ (τοῦτο γὰρ περιεῖχε τὸ λόγιον,

2—9 *ita se excipiunt* 3 ἀτὰρ — 5 βοηθείᾳ 8 μὴ — 9 ἀεικελίη 2 ἔχρη — ναυτιλίας 6 ἀλλὰ — 7 ἰοῦσα *L.* 6 *Od.* Φ 350. 8 *Il.* Ω 219. 14 *Il.* Π 456. 16 *Od.* Ε 141. 18 *Od.* Ι 64. 25 ἀπὸ *L.* 26 ἀπὸ *L.* 29 φησὶν *L.* 32 Μυκηναίῳ *p*, μηκυναίῳ *L*: *cf. Paus.* VII 3 *Vellei.* I 1, 3 *Plin. N. H.* IIII 12, 20. 33 γημαμένη *L.* ἀντὶ τοῦ γαμηθεῖσα

γαμεῖσθαι ᾧ ἂν συναντήσῃ), ἐλθοῦσα εἰς Κολοφῶνα καὶ ἐκεῖ δυσθυμήσασα ἐδάκρυσε διὰ τὴν τῆς πατρίδος πόρθησιν. διόπερ ὠνομάσθη Κλάρος ἀπὸ τῶν δακρύων· συγγενὲς γὰρ τὸ λ̄ τῷ ρ̄, ὡς ὑδρηλοί ἀντὶ τοῦ ὑδρηροί. ἐποίησεν δὲ Ἀπόλλωνι ἱερόν. ἢ διὰ τὸ αὐτόθι κληρώσασθαι Ποσειδῶνα Δία Ἅιδην. λέγεται δὲ καὶ κρήνην ἀναβλύσαι ἀπὸ τῶν δακρύων Μαντοῦς κατὰ Κλάρον. ὁ δὲ Ῥάκιος οὕτως ὠνομάζετο διὰ τὴν πενιχρότητα καὶ κακοειμονίαν.

** 311. κεκλομένων ἄμυδις] πάντων ὁμοῦ κελευομένων καὶ ἐπευφημούντων.

* ξύμβλητο] συνήντησεν.

312. πολιηόχου: τῆς φυλασσούσης τὰς πόλεις.

ἀρήτειρα: ἱέρεια.

313. καί μιν δεξιτερῆς: ἔδει καὶ οὕτως, ἵν' ᾗ καὶ αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἔθιγεν.

χειρὸς κύρεν: τοῦτο σύμβολον πρὸς τὸ καταγωνίσασθαι τὸν ἆθλον, ὅτι τε πρεσβυτέρα καὶ ὅτι ἱέρεια.

οὐδέ τι φᾶσθαι: προςληπτέον τὸ καί, ὅμως δὲ καὶ λαλῆσαι προθυμουμένη οὐκ ἔφθασε. τὸ γὰρ ἔμπης νῦν ἀντὶ τοῦ ὅμως.

* 319. δειδέχατ'] ἐδεξιοῦντο, προσεδέχοντο.

320. προμολῇς: ταῖς προόδοις. ἢ γρ. προμολὼν ἀντὶ τοῦ προελθὼν ἐπέστη.

322. καταβλώσκοντας: κατερχομένους, καταμολίσκοντας. τὸ β ἀντὶ τοῦ μ· συγγενῆ γὰρ τὼ β̄π̄ τῷ μ̄. ὅθεν καὶ ὁ ψωμός βλωμός ἀπὸ τοῦ βλώσκειν διὰ τοῦ λαιμοῦ, ὅ ἐστι κατέρχεσθαι. καὶ πίτυν βλωθρὴν Ὅμηρος τὴν ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσαν.

* καταβλώσκοντας] κατερχομένους.

* 323. παρεκνόον] παρὰ γνώμην.

** 324. δέρμα] σύνηθες τοῖς ἥρωσι δέρματα φορεῖν.

* 325. αὐτὰρ ὃ] ὁ Ἄκαστος.

* 354. παρασχεδόν] παραχρῆμα.

3 *fortasse* ἀπὸ τοῦ κλαυθμοῦ, τουτέστι τῶν δακρύων 12 πολιήοχον — 15 χειρὸς ἔθηγεν *in fine paginae scripta sunt post* 28 αἰθέρος μολίσκουσαν *L.* πολιήοχον *L.* 14 *fortasse* ἔκειτο καὶ οὕτως, χειρὸς κύρεν, ἵν' 15 ἔθηγεν *L.* 25 τῷ β̄π̄ *L.* 27 *Il.* *N* 390 *Π* 483.

401. *ἐυστείρης*: εὐτρόπιδος. *οἰήια* δὲ τὰ πηδάλια, οἷον οἰήσια, ἐπειδὴ οἰήσεως χρεία τῷ κυβερνήτῃ. οἱ δὲ γλωσσογράφοι τοὺς οἴακας.

* ἔρυσθαι] φυλάττειν.

* 402. λάϊγγας] λίθους.

* ὀχλίζοντες] κινοῦντες.

403. *νήεον αὐτόθι*: ᾠκοδόμουν, κατεσκεύαζον, ἀπὸ τῆς τῶν λίθων συνθέσεως, ἥ ἐστι νήησις, ἢ ἐσώρευον. ἔνθεν καὶ ναῦς, ἐν ᾗ σωρεύεται ὁ φόρτος.

** ἐπακτίου] ἐπάκτιος ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος.

406. *τείως δ' αὐτ' ἀγέληθεν*: ἐν τοσούτῳ, ἐν ὅσῳ ταῦτα ἐποίουν. ἡ δὲ πρό πρόθεσις νῦν ἐστι τόπου δηλωτική, ἀντὶ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν, ὡς τὸ „ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωςδε."

407. *δύο βόε*: εἰκότως ἐπὶ δυσὶ προσηγορίαις, *Ἀκτίου Ἐμβασίου τε*, δύο βοῦς ἄγουσιν.

408. *κουρότεροι*: ἐπεὶ ἴσως ἀεὶ νέος ὁ θεός, καὶ οἱ τῶν ἑταίρων νεώτεροι τὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν. καὶ Ὅμηρος ἐπὶ τῆς τῶν νέων θυσίας „κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο." ἤτοι οὖν συγκριτικῶς ἐστιν ἢ πρωτοτύπως.

409. *χέρνιβα*: οἱ μὲν τὰ κανᾶ, ἐπεὶ δι' αὐτῶν φέρεται τὰ πρὸς θυσίαν, οἱ δὲ τὰς κριθάς, ἐπειδὴ ὅλας ἔβαλλον ἐν τοῖς βωμοῖς.

411. *Αἰσωνίδα*: *Αἰσωνὶς* πόλις τῆς Μαγνησίας ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρός φησι καὶ Φερεκύδης.

413. *ἄνυσιν καὶ πείραθ' ὁδοῖο*: *ἄνυσιν* τὴν ἐνέργειαν. *πείραθ' ὁδοῖο* αὐτὸν τὸν πλοῦν καὶ τὸ πέρας τῆς ὁδοῦ. Ὅμηρος „οὐκ ἀνύω φθονέουσα."

414. *ἐπαίτιος*: διὰ τὸ χρησμῳδῆσαι τῷ Πελίᾳ. ῥητορικῶς δὲ ὥσπερ αἰτίῳ γενομένῳ τοῦ πλοῦ τῷ θεῷ καὶ τὸ πᾶν πρᾶγμα ἀνατίθησιν ὥσπερ οἰκεῖον.

416. *παλίνορσον ἐς Ἑλλάδα*: Ἑλλάδα οἱ μὲν τὴν Φθίαν φασί, συνωνύμως· ἡμεῖς δὲ χώραν ὑπολαμβάνομεν εἶναι Ἑλλάδα, οὐ μέντοι γε τὴν αὐτὴν τῇ Φθίᾳ.

419. *Ὀρτυγίην*: περὶ τῆς Ὀρτυγίας Φανόδικος ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ἱστόρηκεν. καὶ Νίκανδρος ἐν τῷ ᾱ τῶν Αἰτωλικῶν [ἀπὸ] τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον

13 *Il.* Τ 118. 18 *Il.* Α 470. 27 *Il.* Δ 56. 36 αἰτωλικῶν τῆς ἐν ὀρτυγία αἰτωλίας φησὶ τῆς ἐν, *deletis verbis* τῆς — φησὶ *L.*

ρεῖ ὅτι Ἀλκάθους ὁ Πέλοπος διὰ τὸν Χρυσίππου φόνον φυγαδευθεὶς ἐκ τῶν Μεγάρων ἤρχετο κατοικήσων εἰς ἑτέραν πόλιν. ὡς δὲ περιέπεσε λέοντι λυμαινομένῳ τὰ Μέγαρα, ἐφ' ὃν καὶ ἕτεροι ἦσαν ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μεγάρων, καταγωνίζεται τοῦτον καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ εἰς πήραν θέμενος ἤρχετο πάλιν εἰς τὰ Μέγαρα· καὶ ἀπαγγελλόντων τῶν ἀπεσταλμένων ἐπὶ τὴν θήραν ὅτι αὐτοί εἰσιν οἱ κατηγωνισμένοι, προσκομίσας τὴν πήραν ἤλεγξεν αὐτούς. διόπερ θύσας τοῖς θεοῖς ὁ βασιλεύς, τὸ τελευταῖον τὴν γλῶσσαν ἐπέθηκεν τοῖς βωμοῖς, καὶ ἀπὸ τότε ἔθος τοῦτο διέμεινεν Μεγαρεῦσι. Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ θυσιῶν φησιν ὅτι τὸ κάλλιστον τοῦ σώματος καὶ πρωτεῦόν ἐστι. καὶ Ὅμηρος „ἀλλ' ἄγε τάμνετε γλώσσας,“ ἀντὶ τοῦ παύετε τοὺς λόγους.

* 525. ἐπι σπέρχουσα] προτρεπομένη.

526. ἐν γάρ οἱ δόρυ: πιθανῶς ἐκ τῆς Δωδωνίδος φησὶ δρυὸς τὸ ξύλον εἶναι ἐν τῇ Ἀργοῖ τὸ φωνῆεν, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐφθέγγετο, ὥς φησιν Ὅμηρος „ὄφρα θεοῖο ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο βουλὴν ἐπακούσοι.“

528. οἱ δ' ἀνὰ σέλματα: τὰς τῶν ἐρετῶν καθέδρας, τὰ σελιδώματα. καθόλου δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται καὶ σελίδωμα, ὅθεν καὶ τὰς σελίδας τῶν ῥαψῳδιῶν διὰ τὸ πλάτος φαμέν.

* 530. ἔντεσιν] νῦν ταῖς κώπαις.

533. ποσσὶν ὑπεκλύσθη: καὶ αὐτῷ ἐπικαθεσθέντι κάτωθεν παρὰ τοῖς ποσὶ μᾶλλον ἐπεκλύσθη ἡ τρόπις τῆς νεὼς καὶ ἐν βάθει τῆς θαλάσσης ἐγένετο τῷ βάρει τοῦ ἥρωος.

536. ἢ ἐνὶ Πυθοῖ: ἐν τῇ Δήλῳ. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως, καθάπερ ἠίθεοι ἐν Δελφοῖς ἢ ἐν Δήλῳ ἢ ἐπὶ Ἰσμηνῷ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος χορὸν στήσαντες πρὸς τὸ τῆς κιθάρας μέλος ἡρμοσμένως κροτοῦσι τοῖς ποσίν, οὕτω καὶ οὗτοι τῇ τοῦ Ὀρφέως κιθάρᾳ κηλούμενοι σφοδρότερον πρὸς τὴν κωπηλασίαν ἤεσαν. τὸ δὲ ἑξῆς, ὁμαρτῇ ῥήσσωσιν. ἡ δὲ ὑπό πρόθεσις παρῆκται, ὡς παρ' Ὁμήρῳ „ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης.“

2 ἐκ τῶν Μεγάρων] *debebat potius* ἐξ Ἤλιδος, *ut est apud Pausaniam* I 41, 6. 13 *Od.* Γ 332. 18 *Od.* Ξ 327. 29 ἐν Ἰσμηνῷ *L.* 34 *Il.* B 824.

** 537. Ἰσμηνοῖο] Ἰσμηνὸς ποταμὸς Βοιωτίας, ἀφ' οὗ Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.

* 541. ἐπὶ δεῤῥόθια κλύζοντο] ἀντὶ τοῦ ἐπεκλύζοντο δὲ τὰ κύματα.

* 542. ἀφρῶι] ἀντὶ τοῦ μετα ἀφροῦ.

κήκιεν ἅλμη: ἀνεδίδοτο καὶ ἀνεπήδα ἑκατέρωθεν τῆς νεὼς ἡ θάλασσα.

543. μορμύρουσα: δεινῶς ταρασσομένη καὶ κινουμένη φοβερῶς. ἐν δὲ τῇ προεκδόσει

μορμύρουσα τυπῆσιν ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.

544. στράπτε δ' ὑπ' ἠελίου: εἰς κόσμον τῆς νεὼς εἰώθασιν ὅπλα περιτιθέναι.

545. μακραὶ δ' αἰέν: ὁ νοῦς, ἐλευκαίνετο δὲ τὸ ὕδωρ, καθάπερ ἀτραπὸς διὰ χλοηφοροῦντος πεδίου. ἢ ἄλλως· ὡς δήλη ἐστὶν ἡ ὁδὸς πεδίου μεταξὺ χλοηφόρου, οὕτω καὶ ὁ τύπος τῆς νεὼς ἐφαίνετο.

547. πάντες δ' οὐρανόθεν: διὰ τούτου ἐβεβαιώσατο καὶ τοὺς θεοὺς σκοπεῖν καὶ θαυμάζειν τὸν πλοῦν. οὐ γὰρ ἁπλῶς τινες ναῦται ἦσαν, ἀλλ' ἡμίθεοι. τὸ δὲ νῆα πρὸς πᾶν θαῦμα κεῖται, ὅτι Ἀθηνᾶς εἰργασμένης.

551. Ἰτωνίδος Ἀθ.: Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἐστιν ἱερὸν ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας. ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος οὐκ ἂν λέγοι τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ κατασκευῇ τῆς Ἀργοῦς ἀπὸ τῆς ἐν Κορωνείᾳ ἐπικλήσεως, μᾶλλον δὲ ἀπὸ Θεσσαλικῆς Ἰτωνίας, περὶ ἧς Ἑκαταῖος μὲν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Ἱστοριῶν λέγει· Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνον ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι, καὶ Ἀλέξανδρος ἐν τῷ ᾱ τῶν Κορίννης ὑπομνημάτων.

554. πολιῇ δ' ἐπι κύματος ἀγῇ: τῷ αἰγιαλῷ, ἔνθα τὰ κύματα περιάγνυται. Σουίδας δὲ ἐν Θεσσαλικοῖς φησιν Ἰξίονος υἱὸν εἶναι Χείρωνα. ὁ δὲ τὴν Γιγαντομαχίαν ποιήσας φησὶν ὅτι Κρόνος μεταμορφωθεὶς εἰς ἵππον ἐμίγη Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ, διόπερ καὶ ἱπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ Χείρων. τούτου δὲ γυνὴ Χαρικλώ. εἰκότως δὲ παρεισήνεγκεν εἰκόνα τοῦ Χείρωνος, καὶ ὅτι φιλάνθρωπος, δικαιότατος δὲ Κενταύρων, καὶ διὰ τὴν οἰκειότητα τὴν εἰς τὸν

2 *fortasse* ἐφ' ᾧ. 17 τοῦτο *L.* 30 κεῖται ὑπὸ Ἀθηνᾶς *L.*
23 ἐν ἰτωνίᾳ κλήσεως *L.* 27 Καρικῶν ὑπομνημάτων *f.*

Ἰάσονα. παρ' αὐτοῦ γὰρ ἔμαθε τὴν ἰατρικήν. ὅθεν καὶ Ἰάσων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἴασιν.

* 555. τέγγε] ἔβρεχε.

* 557. ἐπωλένιον φορέουσα] ἐπὶ χειρὸς ἔχουσα.

558. Πηλείδην Ἀχιλῆα: ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς, ὑπὸ Χείρωνος λέγων τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι. διαπεφωνήκασι δέ τινες καὶ περὶ τῆς Ἀχιλλέως μητρός, καθάπερ Λυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Νόστων κατὰ λέξιν λέγων „Σουίδας γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης ὁ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένος καὶ ὁ τοὺς Φρυγίους λόγους γράψας καὶ Δαΐμαχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς οὐ τὴν περὶ Ἀχιλλέως διεσπαρμένην ἀφῆκαν ἡμῖν ἐπὶ χώρας δόξαν, ἀλλὰ τοὐναντίον οἱ μὲν ἐκ Θέτιδος αὐτὸν νομίζουσι γεγονέναι τῆς Χείρωνος, Δαΐμαχος δὲ ἐκ Φιλομήλας τῆς Ἄκτορος.“·

* 559. περιηγέα] τὴν καμπὰς ἔχουσαν.

563. μεσόδμη ἡ ἱστοθήκη, ὅπου τίθεται ὁ ἱστὸς καὶ κλίνεται.

564. πρότονοι οἱ ἀπὸ τοῦ ἱστοῦ ἐκτεινόμενοι κάλοι ἐπὶ πρῴραν καὶ πρύμναν.

565. ἠλακάτη τὸ τοῦ ἱστοῦ λεπτότατον καὶ ὑπέρτατον, ὑπὲρ ὅ ἐστι τὸ καρχήσιον. ἕως οὖν, φησι, τοῦ ἄκρου τοῦ ἱστοῦ ἀνείλκυσαν τὰ ἄρμενα. διακριδὸν δὲ διόλου ἢ διατεταμένως. περόνησι δὲ τοῖς πασσάλοις τοῖς κατὰ τὰ σανιδώματα καὶ τοὺς τῆς νεὼς τοίχους, ἐφ' ὧν τὰ τοῦ ἀρμένου σχοινία δεσμεύουσιν.

566. ἐπ' ἰκριόφιν: τὸ ἴκριον τοῦ ἱστοῦ μέρος. φησὶ δὲ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἀρχιτεκτονικῷ „ἱστὸς πτέρνη καρχήσιον θωράκιον ἠλακάτη κεραία ἴκριον“ .... τὰ δὲ ἄκρα ἀκροκέραια. κάλωες δέ, δι' ὧν στέλλεται τὸ ἱστίον, διὰ κρίκων διειλημμένοι. τούτων δὲ οἱ κάλοι οἷς κατάγεται τὸ ἱστίον μέσουροι λέγονται, οἱ δὲ ἑλκόμενοι εἰς πρῴραν ἐξ

4 χεῖρας L. 10 οἱ — πεπραγματευμένοι L: Suidae Θεσσαλικά intelleguntur, Aristotelis autem Chalcidensis περὶ Εὐβοίας liber, cuius meminit Harpocratio p. 33, 2 ed. Bekk. 21 καὶ ὑπεραῦ L: τὸ ὑπερίστιον E.M. p. 424, 50. 29 θωράκιον p, θαράκιον L. ἴκριον. τὰ δὲ ἄκρα ἀκρόκερα. κάλως L. 31 διειλημμένων L: cf. Poll. I 94.

ἑκατέρου μέρους τοῦ ἱστοῦ πρότονοι, οἱ δὲ κατὰ τὰς γωνίας πόδες· ἑξῆς τούτων πρόποδες, μεθ' οὓς εἰσιν οἱ τέρθριοι λεγόμενοι, εἶτα μέσοι. ἠλακάτη δὲ τὸ ἀνώτατον τοῦ ἱστοῦ μέρος, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης.

κάλωας ἀπ' εὐθείας τῆς κάλως κατὰ Ἀττικούς.

568. Τισαίη ἀκρωτήριον Θεσσαλίας ἢ Μαγνησίας, τινὲς δὲ τῆς Θεσπρωτίας.

569. εὐθήμονι: εὖ διατεθειμένῃ, εὐρύθμῳ, εὐποιήτῳ· θεῖναι γὰρ τὸ ποιῆσαι.

* 570. νηοσσόον] τὰς ναῦς σῴζουσαν.

** 571. Ἄρτεμιν] τὴν Ἄρτεμιν ὑμνεῖ διὰ τὸ τὸν τόπον ἱερὸν αὐτῆς εἶναι.

574. ἄπλετοι: ἀπροςπέλαστοι, μεγάλοι. διασκαίροντες δὲ διαψαίροντες, νηχόμενοι. διὰ δὲ τοῦ ἄμμιγα τὸ τοῦ μέλους θελκτικὸν σημαίνει, οἱονεὶ μηκέτι ἑαυτοὺς βλάπτοντες, ἀλλὰ μεθ' ἡσυχίας ἑπόμενοι.

* 577. εἶσι πάρος] προπορεύεται ὁ ποιμήν.

578. νόμιον μέλος: ποιμενικόν, παρὰ τοὺς νομέας. ἢ νόμιον μέλος ὕμνος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὕτω λεγόμενος.

580. ἠερίη πολυλήιος: ἡ Θεσσαλία παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν. οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠερίαν φασίν. ἢ ἠερία ἀντὶ τοῦ πρωία ἀπὸ τοῦ ἦρι.

Πελασγῶν: τῶν Θεσσαλῶν ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ἰνάχου, ἢ ἀπὸ Πελασγῶν, ἔθνους βαρβαρικοῦ οἰκήσαντος τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὸ Ἄργος, ἢ ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ καὶ Λαρίσης. Στάφυλος δὲ ὁ Ναυκρατίτης Πελασγόν φησιν, Ἀργεῖον τὸ γένος, μετοικῆσαι εἰς Θεσσαλίαν καὶ ἀπ' αὐτοῦ Πελασγίαν τὴν Θεσσαλίαν κληθῆναι. ὅτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργεῖοι ἐκαλοῦντο Πελασγοὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ φησί „καὶ Τυρσηνοῖσι Πελασγοῖς.“

581. ἐρίπνας: ἀπορρῶγας κολώνας, σπήλαια κρημνώδη. λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς οἰκίας ἀπὸ τοῦ ἐρηρεῖσθαι. ἐρίπνη δὲ λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου παρὰ τὸ ἄγαν πνέεσθαι.

** 582. Σηπιάς: ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ, οὕτω κα-

1 πρότονοι τὰ δέ L. 4 κέρος L. 6, 7 post 8, 9 L.
15 οἷον οἱ L. 23 fortasse φησίν. 30 cf. Dion. Hal. AR I 25.

λούμενον διὰ τὸ τὴν Θέτιν ἐνταῦθα εἰς σηπίαν μεταβληθῆναι διωκομένην ὑπὸ Πηλέως.

583. *εἰναλίη Σκίαθος:* ἡ παραθαλασσία. νῆσος γὰρ ἡ Σκίαθος τῆς Θεσσαλίας ἐγγὺς Εὐβοίας, ἧς καὶ Σιμωνίδης μέμνηται. *Πειρεσιαὶ* δὲ πόλις Μαγνησίας. *Μάγνησσα* δὲ πόλις τῇ χώρᾳ ὁμώνυμος, ἄγαν εὔδιος καὶ παραθαλάσσιος.

584. *Μάγνησσα:* τὴν Μαγνησίαν λέγει τὴν κατὰ Θεσσαλίαν. ἔστι γὰρ καὶ ἑτέρα Μαγνησία περὶ Ἔφεσον, ἐκτισμένη ὑπὸ Λευκίππου τοῦ Καρὸς μετοικήσαντος ἐκεῖ σὺν Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης.

Μάγνησσά θ' ὑπεύδιος: ὁ νοῦς, οὐ τραχεῖά τις οὐδὲ πετρώδης, ἀλλ' ὁμαλή τις καὶ εὔδιος.

* 586. παλιμπνοιῇσιν] ἐναντίαις πνοαῖς.

* ἔκελσαν] ὥρμισαν.

587. *καί μιν κυδαίνοντες:* τὸν Δόλοπα. ὁ δὲ Δόλοψ Ἑρμοῦ υἱός, ὃς ἐν Μαγνήσσῃ τῇ πόλει ἀπώλετο καὶ αὐτόθι τάφον παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἔσχεν, ὡς Κλέων ἐν πρώτῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν. τοῖς μὲν οὖν κατοιχομένοις ὡς περὶ ἡλίου δυσμὰς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ οὐρανίδαις ὑπὸ τὴν ἕω, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου. *ἔντομα* δὲ τὰ σφάγια. κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις, τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. Ὅμηρος „αὐέρυσαν μὲν πρῶτον".

588. *κεῖαν:* ἔθυσαν. λείπει δὲ ἡ παρά πρόθεσις, ἵν' ᾖ ἔθυον τῷ Δόλοπι παρὰ τῷ οἴδματι τῆς θαλάσσης.

* διπλόα] δύο ἡμέρας.

589. *ἐλινύεσκον:* περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον, ἢ ἐστρεύγοντο ἐμποδιζόμενοι τῆς ὁδοῦ.

* 592. Μελίβοιαν] πόλις Θεσσαλίας.

** 594. Ὁμόλη ὄρος Θεσσαλίας οὕτω καλούμενον, ἢ πόλις Θρᾴκης.

595. *οὐδέ τι δηρόν:* ὁ λόγος, οὐκ ἔμελλον μετὰ πολὺ παρέρχεσθαι τὰ ῥεύματα τοῦ ποταμοῦ.

** 596. Ἄμυρος ποταμὸς Θεσσαλίας ἐκρέων, μετὰ

6 ὁμωνύμως L. 25 Il. A 459.

τὴν Μελίβοιαν κείμενος, προσαγορευόμενος ἀπὸ Ἀμύρου τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος. ἔστι δὲ καὶ πόλις.

598. Ὄσσης: Ὄσσα ὄρος πρὸς τῷ τέλει τῆς Θεσσαλίας, μεθ' ὃ διαδέχεται ἡ Μακεδονία. κλεῖτεα δὲ τὰς ἀνακλίσεις τῶν ὀρῶν καὶ βάσεις. Παλλήνη δὲ ὄρος Θρᾴκης καὶ πόλις, ὅθεν ἦν ὁ Πρωτεύς. Καναστραῖον δὲ ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης. Ὄλυμποι δέ εἰσιν ἕξ, Μακεδονίας, Θετταλίας, ἐν ᾧ καὶ Ὀλύμπια φησὶν Ἀπολλόδωρος ἄγεσθαι, καὶ Μυσίας καὶ Λυκίας καὶ Ἤλιδος καὶ Ἀρκαδίας.

* 600. ἤνυσαν] παρέπλευσαν.

601. ἠρι δὲ νισσομένοισιν: Ἄθως ὄρος τῆς Θρᾴκης ὑψηλότατον. ἡ δὲ διάνοια, ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἄθως αὐτοῖς ἀνεφάνη, ἀπέχων τῆς Λήμνου τοσοῦτον, ὅσον ἂν ναῦς πλέουσα ἀπὸ ἠοῦς μέχρι μεσημβρίας πλοῦν διανύσῃ. καὶ τοσοῦτόν, φησιν, ἀπέχουσαν τὴν Λῆμνον ὅμως σκιάζει διὰ τὸ ὕψος παρακλίναντος τοῦ ἡλίου. οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ μέχρι Μυρίνης. πόλις δέ ἐστιν ἡ Μυρίνη πρὸς τῷ τέλει τῆς Λήμνου. δίπολις γάρ ἐστιν ἡ Λῆμνος· ἔχει γὰρ Ἡφαιστίαν καὶ Μύριναν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θόαντος γυναικός, Κρηθέως δὲ θυγατρός.

* κολώνη] ἀκρώρεια.

* 603. ἔνδιόν] μεσημβρινόν.

** 604. περιττὸς ὁ καί συνδεσμός.

608. Σιντηΐδα: ἐπιθετικῶς Σιντηὶς ἡ Λῆμνος· Τυρσηνοὶ γὰρ αὐτὴν πρῶτοι ᾤκησαν βλαπτικώτατοι ὄντες. ἢ τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων οἰκισθεῖσαν. καὶ Ὅμηρος

ᾤχετο δ' ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

Ἑλλάνικος δέ φησι Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους διὰ τὸ πρώτους ὅπλα ποιῆσαι πολεμικά, παρὰ τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον καὶ βλάπτειν.

609. ἔνθ' ἄμυδις: αἱ Λήμνιαι γυναῖκες ἐπιπολὺ τῶν τῆς Ἀφροδίτης τιμῶν κατολιγωρήσασαι καθ' ἑαυτῶν τὴν θεὸν ἐκίνησαν. πάσαις γὰρ δυσοσμίαν ἐνέβαλεν, ὡς μηκέτι αὐτὰς τοῖς ἀνδράσιν ἀρέσκειν. τῶν δὲ πρὸς Θρᾷκας

6 κανάστρα L: Σοφοκλῆς δὲ ὑπομνηματίζων τὰ Ἀργοναυτικά „Καναστραῖον" φησί „ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης" Steph. Byz. Κάναστρον. 17 μυρρίνης L. 27 Od. Θ 294. 28 Ἑλλάνικος] cf. schol. Hom. Od. l. c. 29 πρὸς τὸ L: cf. EM p. 718, 46.

ἐχόντων πόλεμον καὶ πολλάκις ἐκεῖθεν αἰχμαλώτους λαμβανόντων καὶ ἀποστρεφομένων τὰς γνησίας γαμετὰς κατὰ τὴν τῆς θεοῦ ὀργήν, ἐψηφίσαντο αἱ γυναῖκες νύκτωρ τοὺς ἄνδρας ἀνελεῖν· καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ τὰς αἰχμαλώτους ἀνεῖλον, καὶ δεδοικυῖαι μὴ οἱ παῖδες ἀνδρωθέντες τιμωρίαν πατρῶν ζητήσωσι λαβεῖν, πᾶν ὁμοῦ τὸ ἄρσεν γένος ἀνεῖλον.

* 612. ἐπι ληΐάδεσσι] πρὸς αἰχμαλώτους.

* 613. ἔρον] ἀντὶ [τοῦ] ἔρωτα, αἰολικῶς διὰ τοῦ ο.

ἀντιπέρηθεν: ἐξ ἐναντίας· οὕτω γὰρ κεῖται ἡ Θράκη τῆς Λήμνου.

615. ἄτισσαν: ὅτι ἄτιμον αὐτὴν ἐπὶ πολὺν χρόνον ἐποίησαν. τῶν δὲ ἄλλων ἱστορούντων ὅτι κατὰ χόλον τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λημνιάδες δύσοσμοι ἐγένοντο, Μυρσίλος ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν διαφέρεται καί φησι τὴν Μήδειαν παραπλέουσαν διὰ ζηλοτυπίαν ῥῖψαι εἰς τὴν Λῆμνον φάρμακον, καὶ δυσοσμίαν γενέσθαι ταῖς γυναιξίν, εἶναί τε μέχρι τοῦ νῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραν τινά, ἐν ᾗ διὰ τὴν δυσωδίαν ἀπέχειν τὰς γυναῖκας ἄνδρα τε καὶ υἱεῖς.

* 618. ἀμφ' εὐνῇι] λείπει τὸ ζηλοτυπήσασαι.

620. οἴην δ' ἐκ πασέων: πρῶτον μὲν διότι πατήρ, ἔδωκε τὴν ὀφειλομένην τῷ Θόαντι σωτηρίαν, δεύτερον δὲ διὰ τὴν ἡλικίαν, καὶ ὅτι οὐκ αἴτιος ἦν αὐτὸς οὐδὲ συνεργὸς τῆς τῶν ἄλλων Λημνίων ἀσελγείας.

623. ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο: εἴληφε τὴν ἱστορίαν παρὰ Θεολύτου. Σίκινος δέ ἐστι νῆσός τις πρὸ τῆς Εὐβοίας, τὸ πρότερον Οἰνοίη καλουμένη διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀμπελόφυτον. μνημονεύει δὲ τῆς μετονομασίας Ξεναγόρας, λέγων ὅτι μετωνομάσθη ἀπὸ Σικίνου τοῦ υἱοῦ Θόαντος καὶ νύμφης Οἰνόης. ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη καὶ Κλέων ὁ Κουριεὺς ἱστορεῖ καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανός, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος.

* 625. επακτῆρες] ἀντὶ [τοῦ] ἁλιεῖς. ἐπὶ νήσου κυνηγοὺς οὐ δεῖ λέγειν.

2 ἀποστρεφομένων f, ἀποστρεφόντων L. 8 τοὺς αἰχμαλώτους L. 9 ἀντὶ ἔρωτα L. 12 αὐτὸν L. 13 ἐποίησεν L. 14 μυρτίλος L. 26 πρὸς τῇ Εὐβοίᾳ EM. p. 712, 49. 29 ἀπὸ τοῦ υἱοῦ θόαντος σικίνου· L: transposuit f. 30 οἰνώης vel οἰνοίης L, Οἰνοναΐδος EM. l. c. 33 τοῦ om L.

627. *ταῖσι δὲ βουκολίαι τε:* λοιπὸν γὰρ διὰ τὸ ἀνδρῶν πολὺν χρόνον στερίσκεσθαι τὴν νῆσον ἡ πεῖνα αὐτὰς καὶ εἰς ἀνδρεῖον μετέβαλεν βίον καὶ ἐπιτήδευμα.

* 628. διατμήξασθαι] ἀντὶ τοῦ ἀροτριᾶν.

* 629. ἔργων] τῶν ἱστουργικῶν καὶ τῶν ἄλλων γυναικείων.

631. *ἦ θαμὰ δὴ πάπταινον:* ὁ ἦ σύνδεσμος ἰσοδυναμεῖ τῷ δή, ὥστε κεῖσθαι τὸν δὴ σύνδεσμον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ „ἦ δὴ λοίγια," ἐκ παραλλήλου.

*633. ἔλεγον γὰρ αὐτοὺς ὡς εἰς πόλεμον ἐληλυθέναι.

634. *Μυρίνη* πόλις τῆς Λήμνου, ἧς καὶ ἀνωτέρω μέμνηται.

636. *θυιάσιν ὠμοβόροις:* μαινάσιν. ἔνθεν καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην, ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένας. ἄλλως. μαινάσιν, Βάκχαις· καὶ ἡ Σεμέλη Θυώνη παρὰ τὸ θύειν καὶ ὁρμᾶν μαινομένας. τὸ δὲ *ὠμοβόροις*, ὅτι πολλάκις τῇ μανίᾳ κατασχεθεῖσαι καὶ ὠμοσπάρακτα ἐσθίουσιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις φησίν.

637. *Θοαντιάς:* δύο τύποι εἰσὶ τῶν θηλυκῶν πατρωνυμικῶν, ὁ εἰς ας, οἷον Πηλιάς, καὶ ὁ εἰς ις, οἷον Πελοπίς. καὶ ταῦτα δὲ εἰς ας μεταβάλλει τὴν τελευταίαν, ἐπειδὴ ἔχει τὸ ῑ πρὸ τῆς τελευταίας συλλαβῆς, ἵνα μὴ εἴη κακόφωνον.

* 638. ἀμηχανίῃ δ' ἐχέοντο] ἐν ἀπορίᾳ οὖσαι ἐπορεύοντο.

* 639. ἠωρεῖτο] ἐπέκειτο.

640. *τείως δ' αὖτ' ἐκ νηός:* ἐν τοσούτῳ, ἐν ὅσῳ αὗται ὡπλίζοντο. ἐπεκτέταται δὲ τὸ τέως κείμενον ἀντὶ τοῦ ἕως, ἕως δή.

643. *σφωιτέροιο τοκ.:* ἀκαίρως τῷ δυικῷ ἐχρήσατο ἀντὶ ἑνικοῦ.

* 644. Ἀχέροντος] ποταμὸς Ἅιδου.

645. *ἀπροφάτους:* ἀπροσφωνήτους, ἀπροφασίστους.

2 πεῖρα *L*. 9 *Il*. *A* 518. 10 ἐλήλυθεν *L*. 15 οὖσαν] θέουσαν *coniecit Valckenarius in Eur. Phoen*. 1740. 22 πελιὰς *L*.

ἐπιδέδρομε λήθη: ὅτι λέγονται οἱ τεθνηκότες λήθην τῶν γεγονότων αὐτοῖς ἐν τῇ ζωῇ λαμβάνειν. οὗτος οὖν, φησι, καὶ τεθνηκὼς εἰς λήθην οὐκ ἔπεσεν, καὶ μετεμψυχωθεὶς κατὰ τὸν τῶν φιλοσόφων λόγον ᾔδει τίς ἦν διὰ τὰς τοῦ Ἑρμοῦ βουλάς. Φερεκύδης δέ φησιν ὅτι δῶρον εἶχε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ Αἰθαλίδης τὸ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ποτὲ μὲν ἐν Ἅιδου, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ὑπὲρ τὴν γῆν τόποις εἶναι. φασὶ δὲ τοῦτον τὸν Αἰθαλίδην οἱ Πυθαγορικοὶ τῆς ψυχῆς οὔσης ἀφθάρτου κατὰ μὲν τοὺς Τρωικοὺς χρόνους ἀναβιώσαντα Εὔφορβον εἶναι τὸν Πάνθου, ἔπειτα ἐκ τούτου Πύρρον τὸν Κρῆτα, εἶτα Ἠλεῖόν τινα, οὗ τὸ ὄνομα ἀγνοεῖται, μετὰ ταῦτα αὐτὸν τὸν Πυθαγόραν. Πυθαγόρας δὲ τῷ μεταλλοιοῦσθαι τὰς ψυχὰς καὶ παρεισδύνειν εἰς ἕτερα σώματά φησιν ὅτι γένοιτο μὲν πρῶτον Αἰθαλίδης, εἶτα Εὔφορβος Τρώς, εἶτα Ἑρμοῦ υἱὸς καὶ Σαμίας ἑταίρας, καὶ Πυθαγόρας· τὴν δὲ μνήμην αὐτῷ παρέπεσθαι τῷ κεχαρίσθαι Ἑρμῆν τῷ Αἰθαλίδῃ υἱῷ ὄντι.

646. μεμόρηται: κατὰ ἔκθλιψιν τοῦ ι· ἔστι γὰρ μεμοίραται ἀντὶ τοῦ κεκλήρωται. Αἰθαλίδης δὲ κῆρυξ τῶν Ἀργοναυτῶν ἑτερήμερος, ὥς φησιν, ὥστε μίαν μὲν ὑπὸ τὸν Ἅιδην, μίαν δὲ ὑπὲρ τὴν [γῆν] ἡμέραν διάγειν.

* μεμόρηται] κεκλήρωται.

650. μειλίξατο: παρεκάλεσεν, ἔπεισε τῷ λόγῳ, συνετὸς ὤν. καὶ γέγονε παρὰ τὸ Ὁμηρικόν

ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.

651. ἤματος ἀνομένοιο: τῆς ἡμέρας ἐπὶ δύσιν ἀνυομένης.

652. πείσματα: τὰ σχοινία. ὁ δὲ λόγος, καίτοι τῆς πνοῆς οὔσης τοῦ βορέου ἐπιτηδείας τοῖς Ἀργοναύταις πρὸς τὸν πλοῦν.

659. λαρόν: ἡδύ, ἀπολαυστικόν. παρὰ τὸ λῶ πεποίηται, ὃ σημαίνει τὸ θέλω. ἤια δὲ νῦν ἐφόδια βρώματα.

660. μὴ δ' ἄμμε: δῶμεν αὐτοῖς χρείας, ἵνα ἐκτὸς

7 εἰς ᾄδου L. ὑπὲρ f, ὑπὸ L. 11 εἶτα Δήλιον vel ἁλιέα Δήλιον voluit Staveren misc. obss. X p. 390 coll. Diog. Laert. VIII 5. 12 δὲ ἐν τῷ L, unde licebat etiam δὲ ἐκ τοῦ μεταλλοιοῦσθαι. 21 δὲ ὑπὸ τὴν ἡμέραν L: ἑτέραν δὲ ἐπὶ τὴν γῆν EM p. 33, 29. 25 Il. Ο 207. 28 τῇ πνοῇ οὔσῃ L. 29 ἐπιτηδείᾳ L. 32 ἤια L.

τῶν πύργων μένωσιν ἀπρόσοδοι πρὸς ἡμᾶς, μή πως διὰ τὴν τῶν ἐπιτηδείων ἀνάγκην καὶ χρείαν εἰσιόντες εἰς τὴν πόλιν ἀκριβῶς τὰ καθ' ἡμᾶς μάθωσιν.

* 663. θυμηδὲς] θυμῆρες, ἀγαπητόν.

664. ἡμετέρη μέν νυν: κατ' ἔγκλισιν τὸ νύν ἀναγνωστέον· οὐ γὰρ δηλοῖ χρόνον, ἀλλ' ἴσον ἐστὶ τῷ δή. ἐκτατέον δὲ διὰ τὸ μέτρον.

* παρενήνοθε] ἀντὶ τοῦ παρελήλυθεν.

665. ὑμείων δ' εἴ τις: παρὰ τὸ Ὁμηρικόν

νῦν δ' εἴη ὃς τῆςδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσπῃ.

669. ῥικνοῖσι: ῥυσοῖς. ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ „ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν.“ διασκευάζει δὲ Ὁμηρικῶς τὴν γραῦν οὕτως „ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην.“

672. ἐπιχνοάουσαι: ὡς χνοῦν ἀναφυούσας ἔχουσαι τὰς τρίχας.

674. μόλις: κακῶς δια τοῦ $\bar{\lambda}$· ἔδει γὰρ διὰ τοῦ $\bar{\gamma}$ μόγις, παρὰ τὸν μόγον.

677. ἐπαυρέσθαι: ἐὰν μὲν παροξυτόνως, ἔσται συντελικὸς ἀντὶ τοῦ ἀπολαῦσαι. ἐὰν δὲ προπαροξυτόνως, παρατατικὸς ἀντὶ τοῦ ἀπολαύειν.

* 680. ὅδ' ὅμιλος] ὁ τῶν Ἀργοναυτῶν.

681. ἄλλα δ' ὀπίσσω: πολλὰ δὲ κακὰ χείρονα μάχης καὶ πολέμου ἔσται.

684. ἄγονοι: ἄσπερμοι διὰ τὸ ἀνδρὶ μὴ συνεῖναι. διὰ δὲ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ γήρως τὸν λόγον ἐπιπλεῖον ἐκάκωσε, στυγερὸν γῆρας εἰπών.

685. βώσεσθε: ἀντὶ τοῦ βιώσεσθε. ὁ δὲ νοῦς, αἱ δὲ νεώτεραι πῶς βιώσεσθε καὶ ζήσεσθε, ὅταν γηράσητε, τῶν μὲν παλαιοτέρων παρελθουσῶν, ὑμῶν δὲ λοιπὸν μὴ δυναμένων ἐργάζεσθαι; ἢ αὐτόματοι οἱ βόες ἀροτριάσουσι καὶ θερίσουσι τοῦ ἔτους περιερχομένου, μηδενὸς ἀνθρώπου ἐπικειμένου τῷ ἔργῳ;

* 688. πρόκα] εὐθέως.

689. ἢ μὲν ἐγών: ἐν ἤθει λέγει ταῦτα· εἰ καὶ πεφρίκασιν, οἷον φοβοῦνται ἐπ' ἐμὲ αἱ κῆρες ἐλθεῖν νῦν, ὅμως ἀποθανοῦμαι· λέγει δὲ τῷ ὑπεργεγηρακέναι.

10 Il. Ξ 107. 13 Od. Β 16. 18 sic, ἐπαυρέσθαι, L.

* 691. κτερέων] ἐνταφίων.

692. αὔτως ἡ θέμις ἐστίν: οὕτως ὡς προσῆκόν ἐστιν.

694. ἐπήβολος: ἐπιτυχὴς καὶ κυρία ἐπὶ τύχῃ τῶν κακῶν, ἢ ἀντὶ τοῦ δεσπόζουσα καὶ συμφέρουσα.

695. ληίδα: καταχρηστικῶς τὰ χρήματα, κυρίως δὲ τὰ ἐκ λαφυραγωγίας.

696. ἄστυ: ἐτυμολογεῖ Εὔμολπος τὴν λέξιν, ἄστυ λέγων παρὰ τὸ [ἄνω] ἵστασθαι· ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις.

* 699. ὑποβλήδην] ὑποβολάδην, εὐθέως.

700. ἧδε μενοινή: ἀντὶ τοῦ βουλή. ἀστείως δέ, ἐπεὶ αὐτῇ ἤρεσε τὰ λεχθέντα, ἵνα μὴ ὥσπερ ἀκολασίαν κατηγορῆται, τὴν κοινὴν πασῶν ἐπικαλεῖται μαρτυρίαν.

701. καὶ ἄγγελον μετα νῆα: ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν ναῦν. περιττὸς δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος.

703. ὄρσο μοι Ἰφινόη: τὸ ἑξῆς, ὄρσο μοι Ἰφινόη, τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα, ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, ἡμέτερον δὲ μολεῖν. τὸ δὲ ἀντιόωσα ἀντὶ τοῦ ἀντιάσουσα, οἷον ἀξιώσουσα, τουτέστι δεησομένη. στόλος δέ ἐστιν ἐπὶ πρᾶξίν τινα πορευόμενον πλῆθος, καὶ ἐπὶ νεῶν δὲ λέγεται καὶ σχεδὸν ἐπὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. προτίθησι δὲ οὕτω Παλαμήδης. οὕτω δὲ λέγεται καὶ ἡ εἰς ὀξὺ [τῆς νεὼς] ἀπόληξις.

707. εὐμενέοντας: τοῦτο ὡς πρὸς ὃ ἔλεγον μὴ ἄρα πολέμιοι ἦσαν.

711. κούρη τοί μ' ἐφέηκε: διὰ τοῦ κόρη τὸν τῶν Ἀργοναυτῶν φόβον ἀποκρούεται καὶ ἀποτρέπεται· καὶ γὰρ αὐτοὶ ἐδεδοίκεσαν ἑωρακότες αὐτὰς καθωπλισμένας. παρ[θένος] γὰρ ἡ καλέσασα. τὸ δὲ Θοαντιὰς ἀντὶ τοῦ Θοαντίς.

* 717. ἐναίσιμος] καθήκων, ἀβλαβής.

718. εἴσαντο: ἀντὶ τοῦ διενοήθησαν, ὑπέλαβον.

4 *fortasse* καιρία 9 παρὰ τὸ ἄνω ἵστασθαι *EM. p.* 160, 10: ἄνω *om L.* 23 προστίθησι *f.* 24 τῆς νεὼς *om L: cf. schol. I* 1089. 25 ἔλεγον] εἶχον *L.* 28 καὶ ἀποτρέπεται *hoc loco omissa post* καθωπλισμένας *ponit L.* 30 παρθένος γὰρ *f*, παρ.....γὰρ *lacuna a librario relicta L.* τοῦ Θόαντος *L.*

τηλυγέτην δὲ νῦν ἀκουστέον μόνην. ὁ γὰρ νοῦς, διενοήθησαν δὲ μονογενῆ Θόαντι τὴν Ὑψιπύλην γεγενημένην τὴν βασιλείαν τοῦ πατρὸς εἰληφέναι.

721. Ἰτωνίδος: ἐν Θεσσαλίᾳ θεὰ Ἰτωνὶς τιμᾶται καὶ ἐν Κορωνείᾳ .... πόλις τῆς Βοιωτίας ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἥρωος. ἀστείως δὲ οὐ πολεμικῇ σκευῇ χρώμενον εἰσάγει, ἀλλ' ἐσθῆτι κοσμούμενον, πρῶτον μὲν ὅτι ἀπόλεμον αὐτὸν ἐκάλει, ἔπειτα ὅτι καὶ γυναικῶν μόνων ἡ πόλις, αἳ μάλιστα τοῖς τοιούτοις χαίρουσι. καὶ ὁ Μένανδρος „εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ εἴσειμι καὶ ταῦτ' εἰς γυναῖκας.“ ἤδη δὲ καὶ διὰ τῆς δωρησαμένης θεοῦ τὸ τῆς χλανίδος κάλλος ἐσήμηνεν.

723. δρυόχους: ἐν οἷς καταπήσσεται ἡ τρόπις ξύλοις, ταῦτα οὕτως καλοῦσιν· Ὅμηρος

ἵστασχ' ἑξείης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας.

δρύοχοι οὖν τὰ ἐγκοίλια τῆς νεώς. κανόνας δὲ τὰς στάθμας, οἷς τὰ ξύλα καὶ τοὺς τοίχους οἱ τέκτονες ἐξισάζουσι. δάε δέ, ἐδίδαξεν ἡ θεός.

725. τῆς μὲν ῥηίτερον: ἐν τῇ προεκδόσει τῷ „τῆς μὲν ῥηίτερόν κεν“ ἑξῆς ἐστιν „ἄκρα δὲ πορφυρέη.“ οἱ δὲ μεταξὺ δύο οὐκ εἰσίν.

726. ἔρευθος: ἐρύθημα. ἔστι δὲ καὶ βοτάνης εἶδος ἐρυθρόν, ᾗ τὰ ἔρια βάπτουσιν. ἐρευθήεσσα δὲ ἀντὶ τοῦ πυρρά, ὑπέρυθρος. καί ἐστι παρὰ τὸ Σαπφικόν „παντοδαπαῖς μεμιγμένα χροιαῖσιν.“

* 728. ἄκρα] τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος.

* 729. ἐκέκαστο] ἐκεκόσμητο, ἐπέκειτο.

730. Κύκλωπες: οὗτοι γάρ, Βρόντης καὶ Στερόπης, τῷ Διὶ τὸν κεραυνὸν ἔδωκαν. καὶ Ἡσίοδος

οἳ βροντήν Ζηνὶ ἔδοσαν τεῦξάν τε κεραυνόν.

* ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ] ἐπὶ θείῳ καὶ θαυμαστῷ καὶ ἀθανάτῳ ἔργῳ.

5 Κορωνείᾳ πόλει f, κορωνείᾳ πόλις L: scribendum videtur ἔστι δὲ καὶ Ἰτώνη πόλις, nisi plura perierunt: cf. Steph. Byz. Ἴτων. 6 ἥρωος Steph. l. c. ἱερέως L. χρώμεν[ο]ν ἐξάγει L. 10 ταῦτα L. 11 ἐσήμαινεν L. 15 Od. T 574. 23 Suid. p. 864 ὅθεν καὶ ἐρύθημα ἡ ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. 30 Theogon. 141.

** 731. τόσον] ἤτοι ἐπὶ ποσότητος, ἢ ἐπὶ θαύματος, τοσοῦτον ἀντὶ τοῦ μεγάλως.

732. μιῆς δ' ἔτι δεύετο: ὅτι ἦν ἡμιτελὴς παρὰ μίαν ἀκτῖνα ὁ κεραυνός. αἰνίττεται δὲ ὅτι τὸ κατασκεύασμα ἀληθῶς εἶχε τὸν κεραυνὸν καὶ ὀλίγῳ ἐλαττούμενον τῆς ἀληθοῦς λαμπηδόνος· οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν τεχνίτην ἐν ποικίλματι ὁμοίαν τὴν λαμπηδόνα ποιῆσαι τῆς ἀληθοῦς.

* 734. μαλεροῖο] οἱ νεώτεροι τοῦ λαμπροῦ· οἱ δὲ τοῦ μαραντικοῦ.

735. Ἀντιόπης: δύο Ἀντιόπαι ἐγένοντο, ἡ μὲν Νυκτέως, ἡ δὲ Ἀσωποῦ, ἧς καὶ μέμνηται· ἧς καὶ Διὸς Ἀμφίων καὶ Ζῆθος, οἳ καὶ τὰς Θήβας ἐτείχισαν, ὡς καὶ Ὅμηρός φησιν

οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο.

Φερεκύδης δὲ καὶ τὴν αἰτίαν παραδίδωσι, διότι Φλεγύας πολεμίους ὄντας εὐλαβοῦντο βασιλεύοντι Κάδμῳ.

* 737. κεῖτο] ἀστείως ὡς πρὸς τὴν ἕδραν τῆς πόλεως τῶν τειχῶν καὶ τὴν στάσιν τὸ κεῖτο ἔταξεν.

738. ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν: κατὰ τοὺς ὤμους ἐβάσταζεν, ἐπὶ τῶν ὤμων ἦρεν. διὰ δὲ τοῦ ἐοικὼς ἐκόλασε τὸν λόγον διὰ τὸ ἐν γραφῇ εἶναι. οὐ γὰρ ἀληθῶς ἐκακοπάθει ἐν τῇ γραφῇ.

740. ἐπι οἷ: ἐπ' αὐτῷ τῷ Ζήθῳ ἑπόμενος. τὸ δὲ δὶς τόσση ἀντὶ τοῦ διπλασίων τοῦ Ἀμφίονος ἐπηκολούθει πέτρα. ὅτι δε ἠκολούθησαν τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ οἱ λίθοι αὐτόματοι ἱστορεῖ καὶ Ἀρμενίδας ἐν πρώτῳ. τὴν δὲ λύραν δοθῆναι Ἀμφίονι ὑπὸ Μουσῶν φησι. Διοσκορίδης δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος. καὶ Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορεῖ ὑπὸ Μουσῶν.

741. δὶς τόσση δέ: διπλῆ ὡς πρὸς ἣν ἐβάσταζεν ὁ Ζῆθος. διὰ δὲ τούτου οὐδὲν ἕτερον δηλοῖ ἢ τὴν τῆς μουσικῆς καὶ τὴν τῆς εὐπαιδευσίας ἀρετὴν ὡς πρὸς τὴν ἄλογον ἀνδρίαν, παραινῶν ὅτι ὁ μὲν καὶ σφόδρα ἰσχυρὸς ὀλίγον καίτοι κακοπαθῶν ἔφερεν, ὁ δὲ μέγιστον τῇ εὐπαιδευσίᾳ

14 *Od.* Λ 263. 16 βασιλεύοντι Κάδμῳ *interpolatoris esse existimavit Heynius in Apollod.* p. 235: *cf. scholl. Il.* N 302. 26 ἀντιμενίδας *L*: *cf. schol.* I 551. 28 ἱστορίᾳ *L*. 31 τούτου *f*, τοῦτο *L*. 33 καὶ] ὡς *L*.

φέρειν ἠδύνατο. θοὸν δὲ τὸ εὐκίνητον καὶ εὐμετάφορον ἀπὸ τοῦ θοάζειν, ὅ ἐστι ταχύνειν.

** 743. ὀχμάζουσα: κατέχουσα, βαστάζουσα, καίτοι μὴ οὖσα πολεμική, ἀλλ' ὡς ἐραστῇ χαριζομένη. κυρίως δέ ἐστιν ὀχμάσαι τὸ ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγαγεῖν ἢ ὑπὸ ὄχημα. κυρίως δὲ λέγεται τὸ ἐν μάχῃ κρατῆσαι, ἀπὸ τῆς αἰχμῆς.

746. δίκηλον κυρίως τὸ τῷ Διὶ ἐοικὸς ἄγαλμα, καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα, ὡς καὶ νῦν. καὶ δικηλίτας δὲ τοὺς σκωπτικοὺς τοὺς ἐν τῷ σκώπτειν ἀπομιμουμένους τινὰς ἄλλους. ἐν δὲ τῇ ἀσπίδι, φησί, χαλκῇ οὔσῃ ἐφαίνετο αὐτῇ μορφὴ ὁμοία.

* δίκηλον] εἴδωλον.

747. ἐν δὲ βοῶν: ἡ Τάφος νῆσός ἐστι μία τῶν Ἐχινάδων, ἣν οἰκοῦντες ἄνδρες ληστρικώτατοι τὸν τρόπον καὶ εἰς Ἄργος ἐπελθόντες τὰς τοῦ Ἠλεκτρύωνος βόας ἀπήλασαν, τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης. γενομένης δὲ μάχης καὶ ὁ Ἠλεκτρύων καὶ οἱ τούτου παῖδες ἀνῃρέθησαν. διὸ Ἀλκμήνη μετέστη καὶ ἀνεκήρυξεν τὸν ἑαυτῆς γάμον τῷ τιμωρησαμένῳ τὸν πατρῷον φόνον. τιμωρησάμενος δὲ Ἀμφιτρύων ἔγημεν. ἡ ἱστορία σαφῶς ἐν τῇ Ἀσπίδι παρ' Ἡσιόδῳ.

ἄλλως. Τηλεβόαι τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκοῦντες μετῴκησαν εἰς Τάφον διὰ βοῶν ζήτησιν. περὶ δὲ τῆς μάχης Ἡρόδωρος ἱστορεῖ, ὅτι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας τέσσαρες παῖδες ἐγένοντο, Ἀλκαῖος Σθένελος Μήστωρ Ἠλεκτρύων, καὶ κοινὴν ἔσχον τὴν βασιλείαν. Μήστορος δὲ θυγάτηρ Ἱπποθόη, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Πτερέλαος .... Τηλεβόας. ὡς δέ τινες, Πτερελάου τοῦ Τηλεβόου ἐγένοντο παῖδες οἱ καλούμενοι Τηλεβόαι. ἐλθόντες δὲ ἀπῄτουν Ἠλεκτρύωνα τὰ τῆς μάμμης ἑαυτῶν, τῆς μητρὸς Ἱπποθόης. ἀντιστάντες δὲ αὐτοῖς οἱ Ἠλεκτρυωνίδαι ἀνῃρέθησαν ὑπ' αὐτῶν. Πτερελάου παῖδες Τηλεβόας καὶ Τάφιος, ἀφ' ὧν ἡ νῆσος. Τηλεβόαι οὖν οἱ Τάφιοι, ἤτοι ὅτι τῆλε οἰκοῦντες ἀπὸ Ἄργους τὰς βοῦς ἀπήλασαν, ἢ ἀπὸ Τηλεβόου τοῦ Πτερελάου, τοῦ βασιλέως υἱοῦ, οὗ ἀδελφὸς ὁ Τάφιος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ νῆσος.

8 *δικηλίκτας vel δικηλίστας corrigunt interpretes Hesychii v. δίκηλον.* 24 *Σθένελος fp, σθενάλαος L.* 26 *πτερέλαος. τηλεβόας L, Πτερέλας, τοῦ δὲ Τηλεβόας καὶ Τάφος fp. videtur Teleboarum nominis explicatio altera excidisse: cf. Apollod. II 4, 5.*

* 749. ἀμέρσαι] στερῆσαι.

752. δηριόωντες: ἀγωνιζόμενοι. ὁ γὰρ Οἰνόμαος, Ἄρεως ὢν παῖς καὶ Ἁρπίνης τῆς Ἀσωποῦ ἤτοι Εὐρυθόης τῆς Δαναοῦ, θυγατέρα ἔχων Ἱπποδάμειαν καὶ χρησμὸν λαβὼν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ οὐκ ἐβούλετο ἐκδοῦναι αὐτήν, εἰ μὴ νικήσαντι δι' ἵππων. προέκειτο δὲ αὐτοῖς Κλάδεως ποταμὸς ἀφετηρία, Ἰσθμοῖ δὲ τὸ τέρμα. καὶ ἀνεῖλεν τρεῖς καὶ δέκα μνηστῆρας, ὡς Πίνδαρος ἱστορεῖ. ἐλθόντος δὲ τοῦ Πέλοπος ἐπὶ τὸν ἆθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια ἔπεισεν Μυρτίλον, τὸν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἁρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, παρασκευάσαι [ὡς] κατατροχίσαι τὸν πατέρα, βουλομένη Πέλοπι γήμασθαι, σκευάσαντα τὸν ἔμβολον ἐκ κηροῦ, ἵνα ἐν τῷ δρόμῳ θλασθέντος αὐτοῦ νικήσας Πέλοψ λάβῃ αὐτὴν πρὸς γάμον. Φερεκύδης δὲ ἐν η̄ φησὶν ὅτι οὐκ ἐνέθηκεν ἐν τῷ ἄξονι τὸν ἔμβολον, καὶ οὕτως ἐκκυλισθέντος τοῦ τροχοῦ ἐκπεσεῖν τὸν Οἰνόμαον. αἱ δὲ τοῦ Οἰνομάου ἵπποι Ψύλλα καὶ Ἅρπιννα. ὁ δὲ Μυρτίλος Ἑρμοῦ υἱὸς ἐκ μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατρῶν Φαεθούσης, οἱ δὲ ἐκ Κλυμένης, οἱ δὲ ἐκ Μυρτοῦς, μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων.

** 754. παραιβάτις] οὐχ ὅτι αὐτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα συμπαρῆν, ἀλλ' ὅτι ὁ τεχνίτης ἀμφότερα δεῖξαι θέλων, καὶ τὸν δρόμον καὶ τὴν νίκην, τοῦτο πεποίηκεν.

* 756. προτενὲς] προτεταμένον ἔχων τὸ δόρυ.

** 757. ἄξονος ἐν πλήμνῃσι: διαφέρει πλήμνη καὶ πλήσμη· ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ τροχοῦ, ἡ δὲ πλήσμη τὴν πλημμύραν τοῦ ποταμοῦ. διόπερ παρ' Ἡσιόδῳ οὕτως ἀναγνωστέον

αὐτὸς δ' ἐν πλήσμῃσι διιπετέος ποταμοῖο,

καὶ οὐχ ὥς τινες „ἐν πλήμνῃσι", εἰ μὴ ἄρα ἔξωθεν προσλάβοιμεν τὴν σὺν πρόθεσιν, σὺν πλήμνῃσιν.

* παρακλιδὸν] παρακεκλιμένως ἔπιπτεν.

* 760. βούπαις] μέγας παῖς, οὔπω τέλειος ἀνήρ.

761. Τιτυὸν μέγαν: Ἐλάρη μήτηρ Τιτυοῦ. μετὰ τὴν τελευτὴν δὲ τῆς μητρὸς λέγεται παρὰ τῆς γῆς ἀνατετράφθαι, καθὰ καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖ

5 ἀναιρεθήσεσθαι f. 7 Κλάδεος p. ἰσθμοὶ L, Ἰσθμὸς fp. 12 ὡς om L. 32 ἔπιπτεν f, ἔτυπτεν L.

καὶ Τιτυὸν εἶδον, γαίης ἐρικυδέος υἱόν.

Φερεκύδης δέ φησιν ὅτι Ἐλάρῃ τῇ Ὀρχομενοῦ μιγεὶς ὁ Ζεὺς ὤθησεν αὐτὴν κατὰ γῆν, δεδοικὼς τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν, καὶ ἀνεδόθη [ἐκ] τῆς γῆς Τιτυός· διὸ καὶ γηγενὴς καλεῖται.

ἄλλως. Ἐλάρη μήτηρ Τιτυοῦ, ὃν κυοῦσα ἐκ Διὸς καὶ ἀδυνατοῦσα γεννῆσαι διὰ τὸ μέγεθος τοῦ παιδὸς ἀπώλετο. δοκεῖ δὲ ἡ ἱστορία ἀπίθανος εἶναι καὶ ἄπιστος, ὅτι ἐκ δευτέρου ἡ γῆ ἐγέννησε τὸν Τιτυόν. ἀλλ' ἐροῦμεν ὅτι οἱ ποιηταὶ τοὺς τερατώδεις κατὰ τὸ σῶμα γῆς εἶναί φασιν. οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος τὰ δεινὰ τῶν θηρίων γῆς εἶναι ἔφη. ὅτι δὲ μέγας ὁ Τιτυὸς καὶ Ὅμηρός φησιν. „ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα". φαμὲν οὖν ὅτι, ὅτε πρὸς Ἐλάρης ἐτέχθη, ἐδόκει αὐτῆς εἶναι διὰ τὸ βραχὺ τοῦ σώματος· ὡς δὲ αὐξηθεὶς τερατώδης ἐγένετο, ἔπλασαν καὶ τεχθῆναι αὐτὸν καὶ τετράφθαι πρὸς τῆς γῆς.

Τιτυὸν μέγαν: τὸ μέγαν θαυμαστικῶς εἴρηται; ὅτι βούπαις ὢν μέγαν ἐτόξευσεν. καὶ ἤτοι πρὸς τὴν θείαν φύσιν ἀκουστέον, ἢ πρὸς τὸ ὑπ' ὄψιν εἶναι τὴν ὕβριν τῆς μητρός, ὅτι πολλάκις τὰ δεινὰ τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν φύσιν οἶδε βιάζεσθαι. πρὸς ὃ ὁ ποιητὴς οὐ τῷ κυρίῳ ὀνόματι ἐχρήσατο, ἀλλὰ τῷ κατὰ φύσιν, μητέρα εἰπών.

763. ἐν δὲ καὶ Φρίξος Μινυήιος: Μινυήιος ὁ Ἰώλκιος· τὴν γὰρ Ἰωλκὸν Μινύαι ᾤκουν, ὥς φησι Σιμωνίδης ἐν Συμμίκτοις. δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὀρχομένιος. πολλοὶ γάρ φασιν ἐν Ὀρχομενῷ οἰκῆσαι τὸν Ἀθάμαντα. ζητητέον δὲ τί βούλεται αὐτῷ ταῦτα τὰ ποικίλματα. καὶ ἐροῦμεν ὅτι ὁ ποιητὴς διὰ τῆς χλαμύδος οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν κοσμικὴν τάξιν καὶ τὰς πράξεις φησί. καὶ πρῶτον μὲν διὰ τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν Κυκλώπων θεόν τινα καὶ θείαν φύσιν ἀλληγορεῖ, διὸ καί φησιν ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ· μεθ' ὃ πόλεις κτιζομένας διὰ τῆς τοῦ Ἀμφίονος λύρας ἱστορεῖ· ἔπειτα τὰ ἐν πόλεσι πάντα γινόμενα, ἔρωτάς τε καὶ πολέμους, τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτῷ ἡ Ἀφροδίτη ὁπλοφοροῦσα, ἡ δὲ βία καὶ αἱ μάχαι διὰ τῆς τῶν Ταφίων ἱστορίας, ἀγω-

1 *Od.* Λ 576. 4 ἐκ om L. 6 τεκοῦσα L. 12 *Od.* Λ 577. 15 εἴπαισαν L. 27 φησιν L.

νάς τε καὶ γάμους διὰ τῶν τοῦ Πέλοπος ἄθλων, ἀσεβείας τε καὶ τιμωρίας πρὸς τῶν κρειττόνων διὰ τοῦ Τιτυοῦ, ἐπιβουλάς τε καὶ διάπλους καὶ σωτηρίας διὰ τῆς τοῦ Φρίξου ἱστορίας, καὶ σχεδὸν πάντα τὰ ἐν ταῖς πόλεσι γινόμενα διὰ τῆς χλαμύδος ποιητικῶς ἔφρασεν.

* Μινυήϊος] Ἰώλκιος.

* 764. ἐξενέποντι] περιττὴ ἡ ἐξ.

** εἰσαΐων κριοῦ] ἐφθέγγετο γὰρ ὁ κριὸς πιστούμενος τῷ Φρίξῳ τὴν σωτηρίαν κατὰ βούλησιν Διός.

769. ὅρρ' Ἀταλάντη: Ἰάσου θυγάτηρ, ἣν ἔγημεν Μιλανίων. ἑτέρα γάρ ἐστιν ἡ Ἀργεία ἡ Σχοινέως, ἣν ἔγημεν Ἱππομέδων. Μαίναλος δὲ ὄρος Ἀρκαδίας, ἐν ᾧ ἡ Ἀταλάντη διῆγεν, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. οἱ δὲ Ἀριστάρχειοι δι' ἑτέρου ρ̄ ἔχουσι τὰς τοιαύτας γραφάς, ὡς Ἡρακλέων φησὶν ἐν τῇ π̄ τῆς Ἰλιάδος „τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβών.“ πρὸς δὲ παρθένον στελλόμενος παρθένου δῶρα μεταχειρίζεται. τὸ δὲ δεῖσεν ἀργαλέας ἔριδας, τὰς τῶν μνηστήρων, λέγει, τῆς Ἀταλάντης ἔριδας ἔδεισεν, μὴ εἰς στάσιν αὐτοὺς ἐξάψῃ καὶ διαφορά τις γένηται μεταξὺ τῶν μὲν μιγῆναι αὐτῇ θελόντων, τῆς δὲ τὴν παρθενίαν τηρούσης. ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Λημνίαις, Ἡρόδωρος ἱστορεῖ ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτὰς ἐπελθούσας χειμαζομένοις ἀπείργειν, μέχρι λαβεῖν ὅρκον παρ' αὐτῶν ἀποβάντας μιγήσεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν ταῖς Λημνίαις καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτοὺς συνάψαι φησίν.

775. καλύβαις: ταῖς διὰ τῶν ἱματίων. νηγατέαις δὲ νεοκατασκευάστοις.

* καλύβῃσι] ἀντὶ τοῦ παστῷ.

* 776. θηήσαντο] ἀντὶ τοῦ ἔβλεψαν.

* 777. κυανέοιο] νῦν λαμπροῦ.

781. τῷ ἴκελος: ἤτοι κατ' ἔρωτα λέγει ἢ κατὰ μνηστείαν. διόλου δὲ ἁρμόζουσα καὶ οἰκεία ἡ εἰκών. καὶ γὰρ

5 *sequuntur in L post* ἔφρασεν *haec, quae ad v. 769 recte revocavit f*, 17 τὸ δὲ δεῖσεν — 26 συνάψαι φησίν. 10 Ἰάσονος *L, unde fortasse scribendum erat* Ἰασίωνος, *quod est apud Aelianum v. h. XIII* 1. 15 *v.* 228. τόῤῥα *L: cf. schol. III* 37 *et schol. Hom. l. c.* 24 ἀποβᾶσιν *L.*

καὶ αὐτὸν ἐρῶσα ἐξεδέχετο παρθένος καταλαμπόμενον τῷ κάλλει.

ἀνα στίβον: ἀνὰ τὴν ὁδόν, παρὰ τὸ στείβω, τὸ περιπατῶ.

783. ἐπεκλονέοντο: οὐ καλῶς τὸ ἐπεκλονέοντο εἴρηκεν ἅμα τῇ χαρᾷ. κλόνος γὰρ ἡ ταραχή· Ὅμηρος

ὣς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες.

785. ἀπηλεγέως: ἀντὶ τοῦ συντόμως, ἀποφατικῶς. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου ἀνηλεγέως φησί.

786. προφανέντι: περιττὴ ἡ πρό πρόθεσις. θέραπναι δὲ κατὰ συγκοπὴν τοῦ θεράπαιναι.

787. σανίδες: οὕτω λέγονται τὰ ὑπερμήκη ξύλα καὶ πλατέα, οἷον τανίδες, παρὰ τὴν τάσιν.

788. ἔνθα μιν: ἐν τῇ προεκδόσει

ἔνθα μιν Ἰφινόη προδόμου διὰ ποιητοῖο
ἐσσυμένως καλῆς ἐπὶ δίφρακος εἷσεν ἄγουσα.

789. καλῆς δι' ἀναστάδος: ἣν ἡμεῖς παστάδα λέγομεν. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτεῖσθαι ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι. καλῆς δὲ ἤτοι ὅτι βασίλεια τὰ οἰκήματα, ἢ ὅτι ἐρωτικά· τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἐρώντων, ὡς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησίν ....

794. ἧσθ' αὔτως: εἰκῇ ἐκαθέζεσθε. ἤδη δὲ καὶ διὰ τούτου ἐφ' ὃ ἐκάλεσεν αὐτὸν ᾐνίξατο, καὶ τὰ τῆς εὐμενείας οὕτω πορίζεται.

ὑπ' ἀνδράσιν: ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἀνδρῶν. Ὅμηρος „Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε“. τοῦτο δὲ Ἰώνων ἴδιον. ταῦτα δὲ πλάττεται ἡ Ὑψιπύλη, ἀποδημεῖν ἐπὶ Θρᾴκης τοὺς ἄνδρας. ἀρόωσι δὲ ἀροτριῶσιν, ἀφ' οὗ τὸ διάγουσιν ἀκουστέον. πλάττεται δὲ καὶ ἀφανίζει τὸ ἀληθῶς γεγονὸς καὶ τὸν φόνον τῶν ἀνδρῶν.

* 795. ἐπι νάστιοι] ἔποικοι.

800. ἐπαύλεις: τὰς ἐπαύλεις, τὰς μάνδρας· ἢ καταχρηστικῶς, τὰς οἰκίας τῶν Θρᾳκῶν ἐπόρθουν οἱ Λήμνιοι.

7 *Il.* Ε 93. 17 παστάδα *EM. p.* 655, 45 προστάδα *L*, προπαστάδα *fp.* *poterat autem* προστάδα *verum videri coll. schol. I* 1174, *ut explicaretur* καλῆς διὰ παστάδος, *nisi obstarent* σιτεῖσθαι ἡμᾶς. 18 σιτεῖσθαι *EM. l. c.*, σιτᾶσθαι *L.* 21 *lacunam qua Anacreontis verba hausta sunt indicavi.* 26 *Il.* Β 816. 28 ἀρόωσαι *L.* ἀροτριοῦσιν *L.*

* λαοὶ] δηλονότι οἱ Λήμνιοι.

* 801. ἐκ νηῶν] ἀντὶ [τοῦ] διὰ τῶν νηῶν.

αὐτῇσι δ' ἀπείρονα: θαυμαστικῶς, οἷον ληιάδας αὐτὰς καὶ δεσποίνας ἡμῶν ἔφερον ἄγοντες. ἐν δὲ τῇ προεκδόσει

ἐκ νηῶν, ἄμυδις δὲ βόας καὶ μῆλα κόμιζον
αὐτῇσιν κούρῃσιν ἀπείρονα ληίδα δεῦρο.
καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνὰ δῆμον ἀάατος ἔμπεσε λύσσα,
οὐκ οἶδ' ἢ θεόθεν ἢ αὐτῶν ἀφροσύνῃσι.

802. οὐλομένης: ἀντὶ τοῦ τῆς δεινῆς, ἢ ἐκ τοῦ συμβαίνοντος, ὀλέθρου ποιητικῆς ὡς τὸ „πολύδακρυν Ἄρηα", τὸν δακρύων ποιητικόν.

* πορσύνετο] κατεσκευάζετο.

* 803. ἄτην] τὸν ἔρωτα λέγει.

805. ἠ ματίῃ: τῇ ἑαυτῶν ματαιότητι καὶ μωρίᾳ καὶ φρενοβλαβείᾳ νικηθέντες.

* ἐπεσσεύοντο] ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον.

807. εἴ κέ ποτ' αὖτις: περιττὸς ὁ κέ σύνδεσμος· ὁ γὰρ λόγος, πολὺν χρόνον ὑπεμείναμεν, εἴποτε μεταμεληθῶσιν. ἵνα δὲ μὴ ὥσπερ ζηλοτυπίαν καὶ ἀκρασίαν κατηγορήσῃ τῶν γυναικῶν, ἐπὶ πολὺ αὐτάς φησιν ἐνηνοχέναι τὸ πάθος.

* 810. σκοτίῃ] ἡ ἐκ τῶν αἰχμαλώτων.

811. χῆραί τ' ἐπὶ τῇσιν: ἵνα μὴ τῶν παρθένων ἀσέλγειαν κατηγορῇ [δι' ὧν] εἶπεν, ἐπὶ τούτων, φησίν, ἐδυσφόρουν, διὰ τὰς χηρευούσας μητέρας, καὶ ἐφρόντιζον. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ἀλάληντο, καὶ πρὸς ἕτερον ὅτι οὐδεμία ἡμῶν πρὸς γάμον ἤρχετο. εἴχομεν γὰρ τὴν τῶν μητέρων χηρείαν καὶ ὕβριν διδάσκαλον τῶν ἡμῖν ἐσομένων.

813. οὐ δὲ πατήρ: πρὸς πλείονα οἶκτον καὶ ἔμφασιν διόλου τοῖς φυσικοῖς ὀνόμασι χρῆται.

* 816. λώβην] κάκωσιν, ὕβριν.

820. ὑπέρβιον: μέγα καὶ θαυμαστόν· οἶδε γὰρ αὐτὸ δεινὸν καὶ ἄπιστον, εἰ γυναῖκες ἀνδρῶν ἐκράτησαν. διὸ καὶ τὴν τοῦ δαιμονίου ἐπίταξίν φησιν εἰληφέναι.

823. αὐταῖς ληιάδεσσιν: λείπει ἡ σύν πρόθεσις, ἵν' ᾖ σὺν αὐταῖς ταῖς γυναιξί.

2 τοῦ om L. 3 αὐτῇσι — 8 ἀφροσύνῃσι post 10 οὐλομένης — 15 νικηθέντες collocat L. ληίδας L. 24 δι' ὧν om L. 33 σύνταξίν L.

824. *θεσσάμενοι:* ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. θέσσασθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. καὶ Ἡσίοδος.

θεσσάμενος γενεὴν Κλεοδαίου κυδαλίμοιο·

καὶ Ἀρχίλοχος

πολλὰ δ' ἐυπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι
θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον.

δαιμονίως δὲ καὶ τοῦτο πλάττεται· ἦν γὰρ εὐθέως ζητῆσαι, εἰ οἱ ἄνδρες ἀπέβησαν, κἂν ἡ βραχυτέρα τῶν ἀρσένων που ἡλικία.

* 826. Θρηϊκίης ἄροσιν] περιφραστικῶς τὴν Θρᾴκην.

χιονώδεα: οἱ μέν, ὅτι λευκόγεως ἡ Θρᾴκη, οἱ δὲ τὴν συνεχῶς χιονιζομένην παρὰ τὸ δυσχείμερον εἶναι, ὃ καὶ βέλτιον. ψυχρὰ γάρ ἐστιν ἡ χώρα· διὸ κἀκεῖθεν τοὺς ἀνέμους πνεῖν ἐμυθεύσαντο. Διονυσοφάνης δὲ βόθρον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Θρᾴκῃ, ἐξ οὗ φυσήματα ἀνέμων γίνεσθαι, καὶ μυθευθῆναι οὕτω Θρᾴκην ἀνέμων οἰκητήριον.

* 829. γέρας] τὴν βασιλείαν.

831. *Αἰγαίης:* τὸ Αἰγαῖον πέλαγός φησιν. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ νήσου Αἰγῶν καλουμένης. Ὅμηρος „οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς.“ αὕτη γὰρ ἱερὰ Ποσειδῶνος, ἐν ᾗ μηδένα κοιμᾶσθαι λόγος διὰ τὰ φαντάσματα τοῦ θεοῦ, ὥς φησι Νικοκράτης. οἱ δὲ ἀπὸ Ποσειδῶνος ὀνομασθῆναί φασι τὸ πέλαγος· Αἰγαῖος γὰρ οὗτος λέγεται ὁ θεός, ὥς φησι Φερεκύδης. Νικοκράτης δέ φησιν ὅτι ἀπὸ Αἰγέως κατακρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλασσαν. οὐκ εὖ· πολὺ γὰρ ἀπέχει ἡ ἀκρόπολις τῆς θαλάσσης παραπλέοντι.

834. *ἀμαλδύνουσα:* ἀφανίζουσα καὶ τῷ πλάσματι κρύπτουσα. τὸ δὲ *ἴσκεν* ἀντὶ τοῦ ἔλεγεν, κακῶς. Ὅμηρος ἀντὶ τοῦ ὡμοίου.

836. *μάλα κεν:* ὁ νοῦς, λίαν ἡμῖν ἐστιν ἀρεστὸν τυχεῖν ὧν ἔχομεν χρείαν, σὺ δὲ ὁμοίως δίδως. νῦν γὰρ τὸ *ὀπάζεις* κεῖται ἀντὶ τοῦ δίδως.

2 θέσθαι *L: correxit Schaeferus.* 4 κλεαδαίου *L: correxerunt Hesiodi editores coll. Herod. VI 52: cf. Marckscheffel p. 326 Goettling fr. 9.* 20 *Il.* Θ 203. 23 Νικοκράτης *tuetur schol. Hom. Il. N 21,* Νικόστρατος *Steph. Byz.* Βοιωτία *et* Γάγγρα. 25 κατακρημνήσαντος *L.* 34 ὀπάζεις *f,* ὀπάζειν *L.* δίδως *f,* δίδωσι *L.*

* 837. χρησμοσύνης] ἀντὶ τοῦ χρείας.

838. ὑπότροπος: ἀπελθὼν πρὸς τὰς ναῦς πάλιν ἥξω πρὸς τὴν πόλιν.

842. χειρὸς θίγε: ἤδη σύμβολον αὐτῇ τῆς ἑταιρείας διὰ τῆς ἐφάψεως δίδωσιν.

847. μῦθον ὅτ' ἤδη: ὁ νοῦς, μετέπειτα δὲ αἱ θεραπαινίδες ἦλθον βαστάζουσαι ξένια, ὅτε ἤδη ὁ Ἰάσων πάντα τὰ παρὰ τῆς Ὑψιπύλης ῥηθέντα τοῖς ἑαυτοῦ ἑταίροις συνετέλεσε λέγων.

851. Ἡφαίστοιο χάριν: ἱερὰ γὰρ Ἡφαίστου ἡ Λῆμνος. τὸ δὲ πολυμήτιος παρὰ τὸ „εἰδυίῃσι πραπίδεσσι" γέγονεν.

* 854. καὶ ἔκυρσαν] περιττὸς ὁ καί.

855. Ἡρακλῆος ἄνευθε: τοῦτο ἕνεκα τῆς οἰκονομίας φησὶν ὁ ποιητής· πάντων γὰρ ταῖς ἡδοναῖς νικωμένων μόνος οὗτος πρὸς τὸν ἆθλον αὐτοὺς προτρέπεται· καὶ πρὸς τὴν ἑτέραν καὶ σώφρονα φύσιν τοῦ ἥρωος.

859. Ἥρης υἷα: Ἡσιόδῳ ἐπηκολούθησεν Ἥρας μόνης τὸν Ἥφαιστον λέγοντι γεγενῆσθαι

Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότητι μιγεῖσα
γείνατο.

Ὅμηρος δὲ Διὸς καὶ Ἥρας φησὶν αὐτόν.

καὶ αὐτὴν Κύπριν: διότι τὰ παρόντα ἐρωτικά, καὶ ὅτι τοῦ θεοῦ γαμετὴ αὕτη, οὗ ἱερὰ ἡ Λῆμνος.

* 861. ἀμβολίῃ] ὑπέρθεσις.

862. ἀνελίννυον: ἀντὶ τοῦ ἤργουν, παρὰ [τὸ] τὰ αἴλινα, τὰ θρηνητικὰ ἐντεῦθεν γεγενῆσθαι [ἢ] παρὰ τὸ ἀνήνυτά τινα εἶναι, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν „οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται".

* ἐλίννυον] παρέμενον.

865. δαιμόνιοι: τεχνικῶς δὲ καὶ συνετῶς οὐχ ἕνα τινὰ λοιδορεῖ, ἀλλὰ τοὺς πάντας, καὶ οὐ πρῶτον τὴν ἀκρασίαν αὐτοῖς ὀνειδίζει, πρὶν τὰ συμφέροντα δηλώσῃ. παρὰ δὲ τοῖς φυσικοῖς ὁ Ἡρακλῆς σύνεσις καὶ ἀλκὴ λαμβάνεται. ὁ δὲ νοῦς, ὦ μακάριοι, ἐξειργόμεθα τοῦ ἡμῶν αἵματος τῆς

20 *Theogon.* 927. 22 αὐτήν L. 25 ὑπερθέσει L. 26 τὸ om L. 27 γεγένηται παρὰ L: an παρὸ — γενήσεται ἢ παρὰ? 28 *Il.* Ω 524.

πατρίδος, ἢ γάμων ἐνδεεῖς ὄντες ἐνταῦθα ἥκομεν, μεμψάμενοι τὰς ἑαυτῶν πολίτιδας καὶ Λῆμνον κατοικήσοντες τοῖς κλήροις διελόμενοι; ἢ οὕτως· ὦ μακάριοι, ἐμφύλιον φόνον δράσαντες ἐξειργόμεθα τῆς πατρίδος; ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι ἐκ τῆς πατρίδος φυγῇ ἐνιαυσιαίᾳ ἐξημιοῦντο.

867. *ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας:* κυρίως τὸ πολίτιδας γυναῖκας ἔταξεν, οἱονεί, τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας ἀπαρνησάμενοι συμβιοῦν βαρβάροις ἤλθομεν; καὶ οὔ φησι τὸ κάλλος αὐτῶν ἀποφυγόντες· τάχα γὰρ ἀληθῶς ἐν τῇ Λήμνῳ εὐπρεπεστέρας εἶναι γυναῖκας συνέβαινεν· καὶ πρὸς τὸ σεμνὸν τοῦ Ἡρακλέους.

869. *εὐκλειεῖς:* ἔνδοξοι. καὶ διὰ τούτου δὲ ἐνυβρίζει. οἶδε γὰρ ἕκαστον αὐτῶν πρὸς τὸν πλοῦν ἐλθόντα εἰς εὐδοξίαν· ταύτην δὲ ἂν ἀπώλεσαν, εἰ ἐπιπολὺ διέτριψαν.

870. *ἐπι δηρὸν ἐελμένοι:* καὶ τοῦτο συνετῶς καὶ τεχνικῶς. τὸν χρόνον αἰτιᾶται· τὸ μὲν γὰρ ὀλίγον ἀμελῆσαι τοῦ πόνου συγγνώμης ἂν εἴη, τὸ δὲ ἐπιπολὺ ἀνυπόστατον ἦν παντὶ ἀνδρί. καὶ ἔσπασεν αὐτὸ παρὰ τὸ „πάντων μὲν κόρος ἐστί."

872. *ἴομεν αὖτις ἐπι σφέα:* οὐχ ὑγιῶς τὸ *σφέα* κεῖται. ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ σφά, ἐπὶ τρίτου προσώπου τασσόμενον· ἔδει οὖν εἰπεῖν ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐφ' ἡμέτερα. ἔστι γὰρ συζυγία τῶν προσώπων αὕτη, ἡμέτερα ὑμέτερα σφέτερα· τοῦ δὲ σφά, ἁμά ὑμά σφά.

* 874. ἐσανδρώσῃ] ἀνδρῶν πληρώσῃ, εἰρωνικῶς.

880. *σιμβληΐδος:* σίμβλους καλοῦσι τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς κηροποιοῦσιν αἱ μέλισσαι. *σιμβληΐδος* οὖν πέτρας, ἐν ᾗ μελιττουργοῦσιν ἐν τοῖς ὄρεσιν, οἱονεὶ σίμβλου τάξιν ἐχούσης.

881. *ἄλλοτέ τ' ἄλλον:* παρὰ τὸ Ἰσοκράτους „ὥσπερ γὰρ τὴν μέλισσαν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγουσαν, οὕτω δὲ καὶ τῆς παιδείας" .... *λείρια δέ,* καθόλου τὰ ἄνθη λείρια λέγεται. ἔστι δὲ κυρίως λεγόμενον ἄνθος λείριον, ὅ φησιν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν τὸν νάρκισσον οὕτω λεγόμενον, οἱ δὲ τὸ κρίνον.

18 *Il. N* 636. 21 γὰρ τὸ *L.* 30 *ad Demonic.* 52. 33 παιδείας λείρια *L.* 35 *hist. plant. VI* 6, 6. 36 λέγεσθαι *L.*

882. *ὣς ἄρα ταίγε:* αἱ Λημνιάδες γυναῖκες. ἡ δὲ παραβολὴ οὐχ ὑγιὴς οὐδὲ εἰς πάντα ἁρμόζεται. ἔστω γὰρ μελίτταις εἰκάσθαι τὰς γυναῖκας, ἄνθεσι δὲ τοὺς ἥρωας, σίμβλῳ δὲ κοίλῳ τὴν πόλιν. τὰ δὲ ἐπίλοιπα πῶς ἂν οὐκ εἴη ἀνάρμοστα, δι' ὧν φησι χαίρει καὶ ἀγάλλεται ὁ λειμών, καίτοι λυπεῖται ἡ πόλις, διό φησι *κινυρόμεναι*; καὶ πάλιν ἀνάρμοστον τὸ *γλυκὺν ἄλλοτέ τ' ἄλλον καρπὸν ἀμέργουσιν*. οὐ γὰρ δὴ τὸν ἀρειότερον τῶν ἡρώων ἑκάστη ἔσπευδεν ἀπολαμβάνειν. ταῦτα δὲ παρὰ τὴν πρώτην μῖξιν καὶ σύνοδον ἡρμόζετο.

883. *ἐνδυκέως:* ἐπιμελῶς, σπουδαίως. τὸ δὲ *κινυρόμεναι* οὐκ εὖ· σημαίνει γὰρ τὸ θρηνῳδοῦσαι, καὶ ἔδει κλαίουσαι, δακρυόεσσαι.

885. *εὐχόμεναι:* ὅτι διὰ τὸ ἀσθενὲς ἡ γυναικεία φύσις πάντοτε ἐπὶ τὸ εὔχεσθαι τρέπεται δῆλον ἐκ τῶν πρώτων, δι' ὧν φησιν *αἱ δὲ γυναῖκες πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισι*.

888. *νείσεο:* ἄγαν ἐρωτικὴ [ἡ] προσφώνησις καὶ ἡ εὐχή. πρῶτον γὰρ αὐτῷ κατεύχεται, ἔπειτα, ἐπεὶ οἶδε καὶ τὴν πᾶσαν σπουδὴν καὶ τὸ φίλτρον τῷ Ἰάσονι οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν τῶν ἑταίρων σωτηρίαν, καὶ ταύτην αὐτῷ κατεύχεται, οὐ τοσοῦτον ἐκείνοις χαριζομένη, ὅσον Ἰάσονι.

893. *ῥηιδίως δ' ἂν ἑοῖ:* βούλεται λέγειν, ῥᾳδίως δ' ἂν σαυτῷ καὶ πολὺν ἀθροίσαις λαόν. οὐκ εὖ δὲ ἔθηκεν τὸ *ἑοῖ*· ἔστι γὰρ τρίτου προσώπου δηλωτικόν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ

ὀτρηροὺς θεράποντας ἐπισπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ.

** 894. μενοινὴν] ἀντὶ τοῦ γνώμην καὶ διάνοιαν ἢ μέριμναν.

* 895. προτιόσσομαι] ἐννοῶ, προορῶμαι.

897. *λίπε δ' ἡμῖν ἔπος:* ὁ νοῦς ἐστι τοιοῦτος, εἰπὲ δή μοι συμβουλήν τινα, ἐὰν γένηταί με τεκεῖν, ὥστε τῷ γεννωμένῳ ὑποθέσθαι τινά. ἐλλείπει γὰρ εἰς τὸν πλήρη λόγον.

899. *ἀγαιόμενος:* θαυμάζων τῆς διαθέσεως καὶ τοῦ ἔρωτος.

901. *ἐμέθεν περὶ θυμὸν ἀρείω:* ὁ νοῦς, σὺ δὲ

2 ὑγιῶς *L.* 6 δι' ὧν *L.* 12 κλαίουσαι καὶ ἔδει *L.* 16 v. 247. 18 ἐρωτικὴ προσφώνησις *L.* 24 ἀθροίσαις *f*, ἀθροίσας *L.*

κρείττονα περὶ ἐμοῦ ψυχὴν καὶ ὑπόνοιαν ἔχε, τὰ περὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν σκεπτομένη· οὐ γὰρ εὐτελεῖς ἴσμεν, ὡς τὴν ἰδίαν καταλείψαντες εἰς ἑτέραν μετοικεῖν.

** 902. *Πελίαο ἕκητι*] τουτέστιν ἕνεκα Πελίου ἔστι μοι οἰκεῖν.

904. Ἑλλάδα γαῖαν: νῦν τὴν Θεσσαλίαν. Ὅμηρος δὲ μίαν Θεσσαλίας πόλιν οἶδε τὴν Ἑλλάδα. Πελασγίδος δὲ τῆς Θετταλικῆς, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων Πελασγῶν.

905. σὺ δ' ἄρσενα: τοῦτο ὡς ἐν θαυμασμῷ, εἰ ἄρα ἐν γυναικῶν πόλει κἂν ἐξ ἐπιγονῆς ἔσται ποτὲ ἄρρην τις.

907. δύης ἄκος: τῆς ταλαιπωρίας οἷον παραμύθιον καὶ ἴαμα. ὅθεν καὶ ἐνδυκές περιττεύοντος τοῦ κ, ὥς φησι Τρύφων· ἔστι γὰρ ἐνδυές τὸ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας γενόμενον προσηνὲς καὶ ἡδύ, καὶ ἐνδυκέως ἐξ αὐτοῦ.

** 909. ἐφέστιοι] ἔποικοι. Λακεδαιμόνιοι γὰρ τὴν οἰκίαν ἑστίαν φασί.

910. παροίτατος: ἀντὶ τοῦ πρότερος. ἐσχημάτισται δὲ ἀπὸ τοῦ πάρος. καὶ Ὅμηρος

ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι.

ὣς δὲ καὶ ἄλλοι: διὰ τούτου τῶν ἡρώων ὑπεραπολογεῖται, ὅτι καὶ τῆς πρὸς τὰς Λημνιάδας συνόδου προαρξαμένου τοῦ ἀρχηγοῦ καὶ οὗτοι συνετίθεντο, καὶ νῦν δὲ πάλιν ἐκείνου τοῦ πλοῦ ἀρχομένου καὶ οὗτοι εἵποντο.

* 912. ἐν σχερῷ] ἀντὶ [τοῦ] ἐφεξῆς.

913. ἁλιμυρέος: τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιρρεομένης. ἁλιμυρήεντες δὲ ποταμοὶ οἱ εἰς τὴν θάλασσαν βάλλοντες.

916. ἐς Ἠλέκτρην: τὴν Σαμοθρᾴκην λέγει. ἐκεῖ γὰρ ᾤκει Ἠλέκτρα ἡ Ἄτλαντος, καὶ ὠνομάζετο ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Στρατηγίς· ἣν φησιν Ἑλλάνικος Ἠλεκτρυώνην καλεῖσθαι. ἐγέννησε δὲ τρεῖς παῖδας, Δάρδανον τὸν εἰς Τροίαν κατοικήσαντα, ὃν καὶ Πολυάρχη φασὶ λέγεσθαι ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, καὶ Ἠετίωνα, ὃν Ἰασίωνα ὀνομάζουσι, καί φασι κεραυνωθῆναι αὐτὸν ὑβρίζοντα ἄγαλμα τῆς Δήμητρος· τρίτην δὲ ἔσχεν Ἁρμονίαν, ἣν ἠγάγετο Κάδμος, καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἠλεκτρίδας πύλας τῆς Θήβης ὀνομάσαι ἱστο-

2 σκεπτομένη f, σκεπτομένω L. 16 φησί L. 19 Il. Ψ 459. 20 τούτου f, τοῦτο L. 21 προσαρξαμένου L. 24 τοῦ om L. 26 ἁλιμυρίεντες L. 32 Ἰασίωνα f, ἠσίωνα L.

ρεῖ Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Τρωικῶν καὶ Ἰδομενεὺς [ἐν πρώτῳ Τρωικῶν.]

917. ἀρρήκτους ἀγανῇσι: τὰς τελετὰς λέγει τὰς ἐν Σαμοθρᾴκῃ ἀγομένας, ἃς εἴ τις μυηθείη, ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν χειμῶσι διασώζεται. καὶ Ὀδυσσέα δέ φασι μεμυημένον ἐν Σαμοθρᾴκῃ χρήσασθαι τῷ κρηδέμνῳ ἀντὶ ταινίας. περὶ γὰρ τὴν κοιλίαν οἱ μεμυημένοι ταινίας ἅπτουσι πορφυρᾶς. καὶ Ἀγαμέμνονα δέ φασι μεμυημένον, ἐν ταραχῇ ὄντα πολλῇ κατὰ Τροίαν, ἀκαταστασίαν τῶν Ἑλλήνων παῦσαι πορφυρίδα ἔχοντα. μυοῦνται δὲ ἐν τῇ Σαμοθρᾴκῃ τοῖς Καβείροις, ὡς Μνασέας φησί. καὶ τὰ ὀνόματα αὐτῶν δ̄ τὸν ἀριθμόν, Ἀξίερος Ἀξιοκέρσα Ἀξιόκερσος. Ἀξίερος μὲν οὖν ἐστιν ἡ Δημήτηρ, Ἀξιοκέρσα δὲ ἡ Περσεφόνη, Ἀξιόκερσος δὲ ὁ Ἅιδης. ὁ δὲ προστιθέμενος τέταρτος Κάσμιλος ὁ Ἑρμῆς ἐστιν, ὡς ἱστορεῖ Διονυσόδωρος. Ἀθηνικῶν δέ φησιν ὅτι Διὸς καὶ Ἠλέκτρας ἐγένετο Ἰασίων καὶ Δάρδανος. Κάβειροι δὲ δοκοῦσι προσηγορεῦσθαι ἀπὸ Καβείρων τῶν κατὰ Φρυγίαν ὀρῶν, ἐπεὶ ἐντεῦθεν μετηνέχθησαν. οἱ δὲ δύο εἶναι τοὺς Καβείρους φασὶ πρότερον, πρεσβύτερον μὲν Δία, νεώτερον δὲ Διόνυσον. ἡ δὲ Σαμοθρᾴκη ἐκαλεῖτο πρότερον Λευκοσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθρᾴκης πολιτείᾳ. ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς Σάμος προσωνομάσθη κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ̄. Θρᾳκῶν δὲ οἰκησάντων αὐτὴν ἐκλήθη Σαμοθρᾴκη.

* τελεσφορίῃσι] ταῖς θείαις καὶ ὁσίαις μυσταγωγίαις.

* θέμιστας] ἀντὶ τοῦ μυστήρια.

918. σωότεροι: ἀκινδυνότεροι. λέγονται γὰρ οἱ αὐτόθι μυηθέντες ἐπακούεσθαι εἰς ὃ ἂν εὔξωνται, ὡς Ἀριστοφάνης

ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθρᾴκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλόν.

δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες.

1 ἐν πρώτῳ Τρωικῶν ex prioribus repetita esse vidit Sintenis in Plut. Pericl. p. 315, qui proposuit Σαμοθρᾳκικῶν. cf. Unger parad. Theb. p. 272. 15 ἀθηνίων L: correxit G. Dindorfius ephem. antiq. a. 1830 p. 1135. cf. Lehrs. in Herod. p. 28. 16 Ἰασίων f, ἰάσων L. 17 προσαγορεῦσθαι L. 21 Λευκωσία p, quod probavit Schneidewinus in Heraclid. pol. p. 86. Λευκανίαν dicit Heraclides pol. 21, Λευκωνίαν scholl. Hom. Il. Ω 78. 30 Pac. 277. τυγχάνει p, τυγχάνῃ L.

919. *τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω:* τὸ μὲν προτέρω ἐστὶ σημαντικὸν τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ „οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον." κεῖται δὲ νῦν καταχρηστικῶς ἐπὶ τοῦ λόγου. ὁ γὰρ νοῦς, τούτων δὲ οὐκ ἂν ἔτι πλέον τι εἴποιμι, ἀλλὰ χαίροι μὲν ἡ νῆσος, χαίροιεν δὲ καὶ οἱ δαίμονες, ὧν ἐστι τὰ μυστήρια· οὐ γὰρ καθῆκον ἡμῖν ἐστιν αὐτὰ λέγειν.

920. *ὄργια:* τὰ μυστήρια, παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν, ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα. ὀργάδες δὲ οἱ σύμφυτοι τόποι καὶ ὑγροί.

922. *Μέλανος δια βένθεα:* Μέλας πόντος οὕτω λεγόμενος, ὡς ἱστορεῖ Εὔδοξος ἐν ϑ Γῆς περιόδου. ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ εἶναι τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν φασίν. ὅτι δὲ οὕτω λέγεται καὶ Ὅμηρος „ἔνθορε Μείλανι πόντῳ." ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Μέλανος τοῦ Φρίξου υἱοῦ ἐμπεσόντος, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ Μέλανος καλουμένου κἀκεῖ ῥέοντος.

923. *τῇ μὲν Θρηκῶν:* ταύτῃ μέν, τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ. *περαίην* δὲ τὴν κατὰ τὸ ἐναντίον κειμένην· ἡ γὰρ Ἴμβρος ἀντικρύ ἐστι τῆς Θρᾴκης. Ὅμηρος „ἔς τ' Ἴμβρον ἐς Σάμον καὶ Λῆμνον." Σάμον γὰρ εἶπεν ἐνταῦθα τὴν Σαμοθρᾴκην.

925. *Χέρνησον:* τὴν μετὰ Θρᾴκην κειμένην Χερσόνησον. ἦν δὲ πρότερον νῆσος. ἔστι δὲ πλησίον Τροίας. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Χερσόνησος Καρίας, ἔνθεν ἦν Ἀλέξανδρος ὁ περὶ Καρίας γράψας.

927. *Ἀθαμαντίδος:* τουτέστιν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, ἀπὸ Ἕλλης τῆς Ἀθάμαντος θυγατρός.

* Ἀθαμαντίδος] τοῦ Ἑλλησπόντου.

** 929. *Ῥοιτειάδος:* ἀπὸ Ῥοιτείας τῆς Πρωτέως θυγατρός. Ῥοίτειον δὲ καὶ Σίγειον ἀκρωτήριον τῆς Ἰλίου.

932. *Ἀβαρνίδος:* ἡ Ἀβαρνὶς πόλις τῆς Λαμψάκου· ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Διονύσου ἐρασθεῖσα Ἀφροδίτη ἐμίγη αὐτῷ, καὶ ἀναχωρήσαντος αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰνδικὴν ἐμίγη τῷ Ἀδώνιδι. ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Διόνυσος, στέφανον ποιήσασα ὑπήντησεν αὐτῷ, καὶ στέψασα αὐτὸν ἀκολουθῆσαι μὲν ᾐδεῖτο διὰ τὸ ἤδη γεγαμῆσθαι, εἰς δὲ Λάμψακον ἀναχωρήσασα τὸ ἐξ αὐτῆς κυοφορούμενον ἐβούλετο τεκεῖν.

3 *Od.* I 64. 12 περιοδ *L.* 14 *Il.* Ω 79. 19 *Il.* Ω 753.

Ἥρα δὲ ζηλοτυποῦσα μεμαγευμένη τῇ χειρὶ ἐφήψατο τῆς γαστρὸς αὐτῆς καὶ ἐποίησε τεκεῖν ἄμορφον, ὃν Πρίαπον προσαγορευθῆναι ἐκ τοῦ .... ἀπαρνήσασθαι τὴν Ἀφροδίτην, καὶ διὰ τοῦτο Ἀπαρνίδα κληθῆναι· ὕστερον δὲ κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου ἐκλήθη Ἀβαρνίς. Περκώτη δὲ πόλις Τροίας, ἣν καὶ Ὅμηρός φησιν.

933. Πιτύεια: ἡ Λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύεια προσηγορεύετο, ἣν τινες Πιτύαν ὀνομάζουσι. τινὲς δέ φασιν ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ἔθηκεν καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θρᾷκες γὰρ τὸν θησαυρὸν πιτύην λέγουσι. μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Ὅμηρος „καὶ Πιτύειαν ἔχον". ἡ δὲ Ἀβαρνὶς τοῦ Ἑλλησπόντου, ἣ τὸ παλαιὸν Ἀπαρνὶς ἐκαλεῖτο, ὡς εἴρηται, ἀπὸ τοῦ Ἀφροδίτην ἐνταῦθα τεκοῦσαν τὸν Πρίαπον ἀπαρνήσασθαι τὸν παῖδα διὰ τὸ ἀπρεπὲς τοῦ αἰδοίου.

* 935. διήνυσαν ἑλλήσποντον] διέπλευσαν τὸν τοῖς ῥοθίοις μελαινόμενον καὶ σφοδρὰ κύματα ἔχοντα.

936. ἔστι δέ τις αἰπεῖα: Προποντίς ἐστι τὸ μετὰ τὸν Ἑλλήσποντον πέλαγος, οὗ ἑξῆς ὁ Βόσπορος. ἐν οὖν ταύτῃ τῇ Προποντίδι ἐστὶ νῆσος, ἣ ὕστερον χερρόνησος γεγένηται, ἢ ἰσθμόν τινα ἔσχεν. πᾶσα γὰρ γῆ ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν ἰσθμὸς καλεῖται. ταύτῃ οὖν τῇ χερρονήσῳ παράκειται Ἄρκτων ὄρος κυρίως οὕτω λεγόμενον, ἐπειδή φασι τὰς τροφοὺς τοῦ Διὸς ἐκεῖ διατριβούσας εἰς ἄρκτους μεταβληθῆναι· ἢ ὅτι ὁ τόπος ἔνθηρος, καὶ ἀπὸ τοῦ θηρίου τῆς ἄρκτου ὠνομάσθη· ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ὄρους, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ταῖς ἄρκτοις προσπελάζειν ταῖς ἀστρῴοις. τοῦτο δὲ ἄγριοί τινες Γηγενεῖς ᾤκουν. αὐτὴν δὲ τὴν χερρόνησον καὶ τὸν ἰσθμὸν ᾤκουν Δολίονες, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος. τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως, ἔστι δέ τις ἐν τῇ Προποντίδι νῆσος ὑψηλή, ἀπέχουσα βραχὺ τῆς Φρυγίας κατὰ τὸ ῥεῦμα τοῦ ἰσθμοῦ, ἐπικειμένη τῇ γῇ ὑπὲρ τὸν Αἴσηπον ποταμόν, ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀκτάς· καλεῖται δὲ Ἄρκτων ὄρος. ἔστι δὲ χερρόνησος, ἐφ' ἧς

3 ἐκ τοῦ ἀπαρνήσασθαι *L: excidisse videtur explicatio nominis Priapi: cf. EM p. 2 Steph. Byz.* Ἄβαρνος. 8 Πιτύαν *f*, πινύαν *L*: Πιτύουσαν *dicit Steph. Byz.* Λάμψακος. *videntur excidisse ante* τινὲς δὲ *ea quae apud Steph. Byz. l. c. et schol. Hom. Il.* B 829 *leguntur* διὰ τὸ πιτύων ἔχειν πλῆθος. 11 *Il.* B 829. 21 ἴσμον *L.*

κεῖται ἡ Κυζικηνῶν πόλις. νῆσον δὲ αὐτὴν ἔφη διὰ τὸ πρότερον αὐτὴν οὖσαν νῆσον ὕστερον συνῆφθαι τῇ ἠπείρῳ. ἀμφίδυμοι δέ, ὅτι ὁ τῆς Κυζίκου λιμὴν δισσὰς εἰσόδους ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχει.

* αἰπεῖα] μεγάλη.

* Προποντίδος] τὸ πρὸ τοῦ Εὐξείνου πέλαγος.

937. ἀπο Φρυγίης: ἡ Φρυγία παράκειται τῇ Τροίᾳ. ἔστι δὲ τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας· τοῖς οὖν εἰς Κόλχους πορευομένοις ἐκ μὲν δεξιῶν ἐστιν ἡ Ἀσία, ἐκ δὲ ἀριστερῶν ἡ Εὐρώπη. πολυλήιον δὲ τὴν Φρυγίαν εἶπεν τὴν πολύπυρον ἢ πολυθρέμμονα.

938. ὅσσον τ' ἐπιμύρεται: ὅσον, φησί, διάστημα ἰσθμοῦ ἐστιν. οἱ δὲ τὸ ὅσσον θαυμαστικῶς ἤκουσαν, ὃ κρεῖττον, ἵνα ᾖ ἡ χερρόνησος καὶ εἰς θάλασσαν κειμένη καὶ ἰσθμὸν ἔχουσα· εἶτα θαυμαστικῶς, ὅσον γὰρ ἐκεῖνος ὁ ἰσθμὸς βοᾷ τοῖς κύμασι ῥησσόμενος. ἰσθμὸς δὲ καλεῖται ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν θάλασσαν ἔχων τόπος, οἷον ἴσιμός τις ὤν. εἴρηται δὲ ἰσθμὸς παρὰ τὸ ἐν στενῷ εἶναι· ὅθεν καὶ τοῦ τραχήλου τὰ παρίσθμια. πορθμὸς δὲ ὁ ἐξ ἀμφοτέρων γῆν ἔχων.

* ἐπιμύρεται] ἠχεῖ, βοᾷ.

* 939. ἐπιπρηνὴς] ἀντὶ τοῦ ἐπίπροσθεν.

* καταειμένος] καταρρεόμενος ἢ καταπνεόμενος ἢ κεκαλυμμένος φυτοῖς.

* 940. ἀμφίδυμοι] δύο εἰσόδους ἔχοντες· τοιοῦτος γάρ ἐστιν ὁ Κυζικηνὸς λιμήν.

* Αἰσήποιο] ποταμὸς Κυζίκου.

943. Γηγενέες: τούτων καὶ Ἡρόδωρος μνημονεύει ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς, καὶ ὅτι ἐπολέμησαν Ἡρακλεῖ. οἱ μὲν οὖν Γηγενεῖς περὶ Κύζικον ᾤκουν, οἱ δὲ Δολίονες περὶ τὸν ἰσθμόν.

948. ἥρως Αἰνήιος: Κυζίκου πατὴρ Αἰνεύς, Ἀπόλλωνος παῖς καὶ Στίλβης, ὅθεν καὶ πόλις ὠνόμασται. μητρὸς δὲ Εὐανθείας. μετέστη δὲ ἐκ Θεσσαλίας καὶ ᾤκησε περὶ τὸν Ἑλλήσποντον.

19 ὁ] ἡ L. 25 τοιοῦτο L. 26 κύξικος L. 33 θυγατρὸς δὲ Εὐανθείας f. probabile est Neanthis scriptoris Cyziceni nomen latere, ut lacuna hausta sint quae ille de matre Cyzici narraverat: cf. schol. I 1063.

ἐν δ' ἥρως Αἰνήιος: ὅτι Αἰνεὺς Θετταλὸς ὢν τὸ γένος ᾤκησεν ἐν Ἑλλησπόντῳ. γήμας δὲ Εὐσώρου βασιλέως τῶν Θρᾳκῶν Αἰνήτην, γεννᾷ Κύζικον, ἀφ' οὗ ἡ πόλις. Εὐσώρου δὲ υἱὸς Ἀκάμας, ὃν Ὅμηρος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἡγεῖσθαι Θρᾳκῶν ἅμα τῷ Πείρῳ [φησίν].

949. *δίου Εὐσώρου:* τοῦ ἐνδόξου Εὐσώρου ἡ θυγάτηρ. Εὔσωρος δὲ Θρᾴκης βασιλεύς· Ὅμηρος
υἱὸν Εὐσώρου Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε.

* 950. Αἰνήτη] Κυζίκου μήτηρ.

* τοὺς] τοὺς Δολίονας.

* ἔκπαγλοι] τερατώδεις.

* 953. προὔτυψεν] ὥρμησεν, ἐπέλασεν.

954. *λιμὴν ὑπέδεκτο:* Πάνορμος λιμὴν τῆς Κυζίκου.

** λιμὴν] Πάνορμος λιμὴν Κυζίκου, οὗ ὁμώνυμος πόλις ἐν Σικελίᾳ.

955. *κεῖσε καὶ εὐναίης:* λείπει ἡ ἀντί πρόθεσις, ἵν' ᾖ, τὸν ἀντὶ εὐναίας καὶ ἀγκύρας λίθον διὰ τὸ βεβρῶσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης ἀπολύσαντες ἕτερον ἔλαβον, ἐκεῖνον δὲ κατέλιπον ἐν τῇ Ἀρτακίῃ κρήνῃ· Μιλήσιοι δὲ ἐνοικήσαντες κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος, ἄραντες τὴν ἄγκυραν ἀνιέρωσαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἰασονίας Ἀθηνᾶς.

* 956. ἐννεσίῃσιν] βουλαῖς.

957. *κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίᾳ:* Ἀρτακία κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.

* 958. βριθύν] τὸν ὑπὸ τῶν ἡρώων καταλειφθέντα.

959. *Νηλεῖδαι:* οἱ μετὰ Νηλέως τοῦ Κόδρου ἀποικήσαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἴωνες καὶ τὴν Καρίαν καὶ Φρυγίαν κατασχόντες χρησμοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκεῖνον τὸν λίθον τῇ Ἀθηνᾷ ἀφιέρωσαν.

961. *τοὺς δ' ἄμυδις:* Δηίλοχος τοὺς μὲν Δολίονας οὐκ ὀνομάζει, τὸν δὲ Κύζικόν φησι πυθόμενον τὴν τῶν ἀριστέων γενεὰν ξενίσαι. *στόλον* δὲ τὸν πλοῦν φησιν, ὃν ἐστέλλοντο. τὸ δὲ ἑξῆς, τούτους δὲ οἱ Δολίονες καὶ ὁ Κύζικος, ἐπειδὴ ἔμαθον τίνες εἰσί, φιλοφρόνως ἐξένισαν. καὶ

4 Il. B 844. 5 τῷ Πείρῳ φησιν f, τοῦ πείρω L. 8 Il. Z 8. 10 δολίοπας L.

γὰρ καὶ οἱ Δολίονες ἄποικοι Θετταλῶν εἰσι· διὸ καὶ αὐτοὺς ὡς ὁμοφύλους ἐδέξαντο.

* 963. ἐΰξείνως] φιλοφρόνως.

* ἀρέσαντο] ἐξενοδόχησαν.

964. πέπιθον: ἔπεισαν αὐτοὺς ἐνδότερον ὁρμίσαι τὴν ναῦν· τὸ γὰρ πλοῖον ἔξωθεν τῆς πόλεως ἦσαν ὁρμίσαντες.

* εἰρεσίῃ] κωπηλασίᾳ.

* προτέρωσε] ἐσωτέρω.

965. ἀνάψαι] ἐκδῆσαι.

966. ἔνθ' οἵγ' Ἐκβασίῳ: ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τῆς νεὼς ἐπὶ τὴν Δολιονίαν. Δηίλοχος δὲ τὸ ἱερὸν οὐκ Ἐκβασίου Ἀπόλλωνός φησιν εἶναι, ἀλλ' Ἰασονίου Ἀπόλλωνος, Σωκράτης δὲ ἐν Ἐπικλήσεσι Κυζικηνοῦ Ἀπόλλωνος.

* 967. θυηπολίης] θυσίας.

* 968. ἄναξ] ὁ Κύζικος.

* 969. φάτις] φήμη ἢ χρησμός.

972. ἰσόν που κἀκείνῳ: ἀντὶ τοῦ νεωστί. τοῦτο δέ φησιν ὡς καὶ τοῦ Κυζίκου τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄγοντος τῷ Ἰάσονι. γράφεται δὲ ἁρμοῖ που κἀκείνῳ ὑποσταχύεσκον, ἀντὶ τοῦ ἀρτίως, νεωστὶ ὑπηύξανον, ὑπήνθουν. ἴουλοι δὲ καλοῦνται ἡ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν. ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ, λέγων οὕτω

ἣν χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πετεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς ἤειδεν ἰούλους.

οὐκ ἔστι δέ φησι Δίδυμος, ἀλλ' ὕμνος εἰς Δήμητρα, ὡς ὁ οὖπιγγος παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. ἔστι γὰρ οὖλος καὶ ἴουλος ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη, καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ. λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῷόν τι, θηρίδιον πολύπουν. ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πόδας, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι, ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις „κυλισθεὶς ὥς τις ὄνος ἰσόπριος."

* ἐπισταχύεσκον] ἐπήνθουν.

6 πλοῖον *f*, πλέον *L*: an πρότερον? *cf. schol.* 987. 25 *de Eratosthenis versibus cf. Bernhard. Eratosth. p.* 140 *Naek. opusc. I p.* 52. πυλεῶνος *f.*

973. μεμόρητο: ἐκεκλήρωτο ὑπὸ τῆς τύχης, μεμοιραμένως εἶχεν. τὸ δὲ κατάλληλον, οὐδέ νύ πω παίδεσσιν ἀγάλλεσθαι μεμόρητο.

974. ἀκήρατος: ἀντὶ τοῦ ἄπαις καὶ καθαρὰ ὠδίνων. Κλείτη δὲ θυγάτηρ Μέροπος Περκωσίου τὸ γένος, μάντεως, ἣν Κύζικος ἔγημεν, ὡς ἱστορεῖ Δηίλοχος καὶ Ἔφορος.

* ἀκήρατος] ἀντὶ τοῦ ἄπαις ἢ καθαρά.

* 976. νέον] νεωστί.

* 980. ἀμοιβαδίς] ἐνηλλαγμένως.

981. ἄνυσιν: τόν τε πλοῦν καὶ ἐφ' ἣν πρᾶξιν ἔπλεον. ἀστείως δὲ ταύτην αὐτοῖς τὴν ἐρώτησιν δίδωσι τὴν κατεπείγουσαν καὶ χρησίμην. περικτιόνων δὲ περιοίκων.

* 983. πεύθοντο] ἠρώτων.

οὐ μὲν ἐπιπρό: εἰς τοὔμπροσθεν τῆς Δολιονίας ἢ ἀντὶ τοῦ διόλου. διὰ δὲ τούτου οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν ἀπραγμοσύνην τοῦ Κυζίκου ἐμφαίνει.

985. ἠοῖ δ' εἰσανέβαν: ἡ εἰς πρόθεσις περιττή. Δίνδυμον δὲ ὄρος Κυζίκου ἱερὸν τῆς Ῥέας, διὰ τὸ διδύμους μαστοὺς ἐν αὐτῷ ἀνήκειν, ὥς φησι Φιλοστέφανος, οὕτω προσαγορευθέν. σύμπασα δὲ ἡ Φρυγία ἱερὰ τῇ θεῷ. ἢ διὰ τὸ δύο ἔχειν ἄκρας οὕτω καλεῖται.

987. Χυτοῦ λιμένος: Χυτὸς λιμὴν ἐν Κυζίκῳ οὕτω καλούμενος. ἐπεχείρησαν δὲ οἱ Πελασγοὶ χῶσαι αὐτόν, ὥς φησι Δηίλοχος, κατὰ ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Θεσσαλούς, ὑφ' ὧν ἐξεβέβληντο. οὗτος δὲ ὑπὸ τῶν Γηγενῶν φησι κεχῶσθαι αὐτὸν ποιητικῶς.

προτέρου ἐξελάσας: καθ' ὃν τὸ πρότερον ἦσαν ὁρμισθέντες.

989. Γηγενέες δ' ἑτέ.: Δηίλοχος Θετταλοὺς εἶναί φησιν ἐγχειρογάστορας. τοὺς δὲ Γηγενεῖς φησι τοῖς Ἀργοναύταις ἐπιβουλεῦσαι, δοκοῦντας λῃστὰς εἶναι, ὡς Δηίλοχος.

995. ἀμφιρρῶγας: ἤτοι διερρωγυίας καὶ διεσχισμένας, ἢ διαβεβρωμένας ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

996. θεὰ τρέφεν: μυθικῶς φησιν ὑπὸ Ἥρας ἐφ' Ἡρακλεῖ τετράφθαι τοὺς Γηγενεῖς. ὁ δὲ μῦθος ἀπὸ τοῦ Νε-

24 δηίοχος L. 31 δηίοχος L.

μεαίου λέοντος. Πολύγνωστος δὲ ἐν τοῖς περὶ Κυζίκου λῃστὰς αὐτοὺς λέγει. μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος ἐν οἷς φησι

τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆι
ὕστερον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κεραύνιος ἔδεκτο.

998. σὺν δὲ καὶ ὧλλοι: τῆς νεωτέρας Ἰάδος τὸ ὧλλοι. τὸ δὲ δῆθεν ποτὲ μὲν παραπληρωματικόν, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ δηλαδή ἢ ὡς δή. ὑπερβεβίβασται δὲ ἡ φράσις. ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς, ὡς δὲ καὶ ὧλλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες ἥπτοντο φόνοιο.

1001. εἰσόκε πάντας: ἀδιαλείπτως ταρασσομένους ἐδάιξαν· ἢ οὕτως, ἐναντιούμενοι ταῖς δυνάμεσιν ἀκαταπαύστως συνταρασσομένους αὐτοὺς ἀνεῖλον.

1003. ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρά: ἡ παραβολὴ πρὸς πάντα ἁρμόδιος καὶ ὑγιής. ξύλοις γὰρ εἰκάζει αὐτοὺς πρὸς τὸ εὐτράπελον τῶν σωμάτων καὶ πρὸς τὴν ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτῶν διατριβήν, καὶ ξυλοτόμοις δὲ τοὺς ἥρωας. τὸ δὲ ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους πρός τε τὴν τῶν αἰγιαλῶν [ἐγγύτητα] καὶ πρὸς ἕτερον ὅτι οἱ τέκτονες τοῦτο ποιοῦσιν, ἵνα πλείονος καμάτου ἀπαλλαγῶσιν ἐργαζόμενοι καὶ τοὺς σφῆνας ἐπιβάλλοντες, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἥρωες αὐτοὺς ἀνεῖλον, ὅπως λοιπὸν αὐτοῖς ἀκίνδυνος γένηται ἡ εἰς τὸ ὄρος ἀνάβασις.

1005. ὄφρα νοτισθέντα: ὅπως βραχέντα εὐεπίδεκτα γένηται τῶν σφηνῶν.

* 1006. ἐνὶ ξυνοχῇι] ἐν τῇ περιφερείᾳ καὶ τῷ πρώτῳ τοῦ λιμένος.

1008. δύπτοντες κεφαλάς: ἀντὶ τοῦ δύνοντες τὰς κεφαλάς. παρατατικὸν δὲ εἴρηκεν ἀντὶ συντελικοῦ δύψαντες, ἐπὶ τῷ δύπτειν ἐπὶ κεφαλὴν κατενεχθέντες. δύπτειν δέ ἐστι τὸ δύνειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ „δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχομενοι.“ πρότερος δὲ Ἀντίμαχος „ἠυτέ τις καύηξ δύνῃ ἐς ἁλμυρὸν πέλαγος“.

1012. ἀταρβής: ἀκίνδυνος καὶ ἄφοβος τῶν ἐχθρῶν ὡς ἀπολωλότων.

3 *h. in Dian.* 107. 17 ξυλοτόμους *L.* 19 ἐγγύτητα *om L, addidit f.* 30 τύπτειν *L.* 31 *EM p.* 291, 20. 32 *de Antimachi versu aliter ab aliis emendato v. Stoll. Antim. fragm. p.* 87.

1016. ῥιπὴ μένεν: οὐκέτι ἀσφαλὴς καὶ ὁμοία ἔμενεν ἡ τοῦ ἀνέμου πνοή, ἀλλ' ἐναντία ἐγένετο. προσληπτέον γὰρ τὸ ἡ ἄρθρον. ἑξῆς ὁ λόγος, ἐπιούσης δὲ νυκτὸς οὐκέτι ἔμενεν ὁμοίως ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου.

* ῥιπὴ] πνοή.

ἀλλὰ θύελλαι: αἱ χειμεριναὶ καταιγίδες καὶ πνοαί. ὅθεν Ὅμηρος ἐν συνωνυμίᾳ τίθησι θυέλλας τε καὶ ἁρπυίας ἀντὶ τοῦ καταιγιδώδεις πνοάς, ἀπὸ τοῦ οἷον, ἁρπάζειν, παραγώγως

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι,

εἶτα

τόφρα δὲ τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο,

ὡς τῶν αὐτῶν οὐσῶν. τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ θύειν, ὅ ἐστι μετὰ βίας ἄειν. ἁρπάγδην δὲ εἶπεν ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν ὡς φοράδην ἀπὸ τοῦ φέρειν καὶ ἀίγδην ἀπὸ τοῦ ἀίσσειν.

1018. ἐκ δ' ἄρ ἔβησαν: ἐξέβησαν καὶ προσεπελάσθησαν πάλιν τοῖς Δολίοσι. τὸ δὲ ἐνξείνοισιν, ὥσπερ καὶ αὐτὸς δεινοπαθῶν ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι τοῦτό φησιν.

1019. ἱερὴ δὲ φατίζεται: κατ' εὐφημισμόν. τὰ γὰρ μεγάλα τῶν παθῶν εὐφήμως ἱερὰ καὶ καλά φαμεν, ὡς καὶ τὰς Ἐρινύας Εὐμενίδας καὶ τὴν λοιμικὴν νόσον ἱεράν, ὡς καὶ Καλλίμαχος „ψευδόμενοι δ' ἱερὴν φημίζομεν."

* 1023. ἐπήϊσαν] οὐκ ἐπήρχοντό φησιν ἀληθῶς ὡς ἐπὶ τοὺς ἥρωας· ἠγνόησαν γάρ, διότι νὺξ ἦν.

1024. Μακριέων: τῶν καλουμένων Μακρώνων, οἵ εἰσιν ἄποικοι Εὐβοέων, ἀφ' οὗ καὶ Μάκρωνες ἐκλήθησαν. καὶ Μάκρις γὰρ ἡ Εὔβοια ἐκαλεῖτο. Πελασγικὸν δὲ εἶπεν διὰ τὸ πλησιόχωρον εἶναι τὴν Εὔβοιαν τῇ Πελοποννήσῳ, ἣ πρότερον ἐκαλεῖτο Πελασγία. ἦσαν δὲ ἀστυγείτονες τῶν Δολιόνων οἱ Μάκρωνες. οἱ δὲ ἔθνος Βεχείρων φασὶ τοὺς Μάκριας, οἵτινες ἀεὶ πολεμοῦσι τοῖς Κυζικηνοῖς. ἦσαν δὲ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἠσκηκότες, ὡς ἱστοροῦσι Φιλοστέφανός τε καὶ Νυμφόδωρος οἱ τὰ περὶ τῶν βίων αὐτῶν γεγραφό-

8 καταιγιδώδεις fp, καταιγιδώσεις L. 9 Od. Υ 66 et 77.
νυμφό
26 μακρῶνες L. 30 μακρῶνες L. 33 φιλόδωρος L.

τες. Διονύσιος δὲ ὁ Χαλκιδεὺς εἰρῆσθαί φησιν αὐτοὺς Μάκρωνας, ἐπειδὴ Εὐβοέων εἰσὶν ἄποικοι. ἄλλοι δὲ Μάκρωνας αὐτούς φασι λέγεσθαι διὰ τὸ πλείονας εἶναι παρ' αὐτοῖς μακροκεφάλους, ὥσπερ παρὰ τοῖς Πέρσαις γρυπούς. μέμνηται δὲ τούτων Ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ. Πελασγικὸν δὲ ἄρεα εἶπεν τὸν τῶν Μακριέων, ἐπεὶ Εὐβοέων εἰσὶν ἄποικοι. ἡ δὲ Εὔβοια πλησίον Πελοποννήσου κεῖται, ἥτις τὸ παλαιὸν Πελασγὶς ἐκαλεῖτο.

* Μακριέων] ὅμοροι Δολίοσιν οὗτοι καὶ πολέμιοι.

* 1025. τῷ] διό, ἐπεὶ Μάκρωνας αὐτοὺς ἐνόμισαν, συνέβαλον.

1026. σὺν δ' ἔλασαν: τὸ Ὁμηρικὸν παραγράφει
σύν ῥ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν.

* 1027. ῥιπῇ] ὁρμῇ.

ἤτ' ἐνι θάμνοις: τοῖς στελέχεσι τῶν δένδρων, ἀπὸ τῆς θέσεως „θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης.“ καὶ ταῦτα δὲ ἐξ Ὁμήρου παρῆκται

μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος ἢ ὀλοὸν πῦρ
οὔρεσι μαίνηται, βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης.

* 1028. αὐαλέοισι] ξηροῖς.

* κορύσσεται] μετεωρίζεται.

* 1029. ζαμενής] ἄγαν ἰσχυρός, τοῦ ζα κατ' ἐπίτασιν ὄντος, ὡς ζάπλουτος ζάθεος.

* 1030. ὅγε] ὁ Κύζικος δηλονότι.

* 1034. ἐρραίσθη] ἐθραύσθη.

* 1035. τὴν γὰρ] τοῦτο ὥσπερ ἀποδεικτικόν ἐστι τοῦ ἄφυκτον εἶναι τὴν μοῖραν, ὥς φησι καὶ Ὅμηρος.

* 1037. τὸν] τὸν Κύζικον.

* ἀδευκέος] ἀφανοῦς.

ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης: οὐ προσηνοῦς, ἀπεοικυίας, πικρᾶς. δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ, ὅθεν τὸ Πολυδεύκης· καὶ γὰρ ζῶν εὐεργετικώτατος, καὶ ἀποθεωθεὶς ἅμα τῷ ἀδελφῷ διασώζει τὰς ναῦς. ἢ ἀφανοῦς καὶ ἀπροοράτου, παρὰ τὸ δείκω. τὸ δὲ ἔκτοθεν ταὐτόν ἐστι τῷ ἐκτός. περὶ τῆς μάχης καὶ Δηίλοχος ἱστορεῖ περὶ δὲ τῆς τοῦ Κυζίκου

2 μακρῶνας ἐπειδὴ εὐβοέων εἰσὶ μακρῶνες ἄποικοι L. μακρῶνας L. 5 II 104. 10 μακρῶνας L. 13 Il. Δ 447. 16 Od. Ψ 190. 18 Il. Ο 605. 34 τὸ ἐκτός L.

ἀναιρέσεως καὶ τῆς ὅλης μάχης οὐ συμφωνεῖται. Ἔφορος μὲν γάρ φησι τοὺς Δολίονας Πελασγοὺς ὄντας καὶ ἐχθρωδῶς διακειμένους πρὸς τοὺς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μαγνησίαν κατοικοῦντας διὰ τὸ ἀπελασθῆναι ὑπ' αὐτῶν ἐπιθέσθαι αὐτοῖς, γράφων ἐν τῇ ἐννάτῃ. ἠκολούθηκε δὲ Ἀπολλώνιος Δηιλόχῳ. Καλλισθένης δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Περίπλου κατ' ἔχθραν φησὶ τοὺς οἰκοῦντας τὴν Κύζικον ἐπιθέσθαι νυκτὸς τοῖς Ἀργοναύταις.

* 1038. αὐτῆι ὑπὸ νυκτὶ] αὐτῇ τῇ νυκτί, θαυμαστικῶς.

* πέδησεν] κατέσχεν.

* 1039. πολεῖς] μνημονεύει Δηίλοχος τῶν ἀναιρεθέντων, ὥς φησι Σοφοκλῆς.

1040. Τηλεκλῆα ἠδὲ Μεγαβρόντην: πέπλακε τὰ ὀνόματα ταῦτα Ἀπολλώνιος, οὐκ ἀπὸ ἱστορίας ἔλαβεν. οὕτω Ταρραῖος. τὸν δὲ Κύζικον οἱ μὲν ὑπὸ Διοσκούρων φασὶν ἀναιρεθῆναι, ἄλλοι δὲ ὑπὸ Ἰάσονος. τὸ δὲ ἑοῖο νῦν κακῶς κεῖται. ἔστι γὰρ προσληπτικὸν ἰσοδυναμοῦν τῷ ἑαυτοῦ.

1047. Ἀρτακέα: Ἡρωδιανὸς βαρυτονεῖ τὸ ὄνομα ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου· Ἀρτάκης γάρ.

* 1048. ἐνναίεται] ἔποικοι.

1049. ἠύτε κίρκους: εἶδος ἱέρακος. ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων. καὶ Ὅμηρος δὲ ἔοικε τοῦτο γινώσκειν· φησὶ γοῦν

οὐδέ κεν ἴρηξ
κίρκος ὁμαρτήσειεν ἐλαφρότατος πετεηνῶν,

καὶ „κίρκος, Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος.“ ὁ δὲ ἱέραξ ἱερός ἐστιν Ἀπόλλωνος. πέλεια δὲ περιστερᾶς εἶδος ὅμοιον φάττῃ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.

* 1052. ὑποτροπίηι] ὑποστροφῇ, τουτέστι φυγῇ.

1053. ἠῶθεν δ' ὀλοήν: ἅμα ἠοῖ κακὴν ἀμπλακίην καὶ ἀπροσμήχανον εἶδον, οἷον ἀβοήθητον.

1059. τρὶς περὶ χαλκείοις δίχα: χαλκείοις σὺν ἔντεσι. ὑπέρβατον δέ ἐστι. τὸ γὰρ ἑξῆς, χαλκείοις σὺν ἔντεσι περιδινηθέντες, ὅ ἐστι περιδραμόντες.

5 γράφ' L. 12 ἀναιρεσθέντων L. 13 σοφόκλειος L. 25 φησὶν οὖν L. 26 Od. N 86. 28 Od. O 526. 30 hist. anim. V 11, 2.

1060. *τύμβῳ ἐνεκτερέιξαν:* τύμβον ἔστησαν. καὶ ταρχῦσαι τὸ θάψαι. ἔθαψαν γὰρ τάφον αὐτῷ ποιήσαντες.

1061. τοῦ δὲ Λειμωνίου πεδίου μέμνηται Δηίλοχος, περί τε τοῦ τάφου Κυζίκου ὁ αὐτός.

1062. τὸ δὲ *ἀγκέχυται* Ὁμηρικῶς κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἀγωγήν „χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν."

1063. *οὐδ' ἄλοχος Κλείτη:* ὁ μὲν Ἀπολλώνιος νεύγαμον τὸν Κύζικον καὶ ἄπαιδα ἱστορεῖ, Εὐφορίων δὲ ἐν Ἀπολλοδώρῳ μελλόγαμον. τὴν δὲ [γαμετὴν] οὐ Κλείτην [τὴν] Μέροπος λέγει θυγατέρα, Λάρισαν δὲ τὴν Πιάσου· οὐδὲ παθεῖν τι, ἀπαχθῆναι δὲ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ πατρός. Νεάνθης δὲ ἐν τοῖς Μυθικοῖς συμφωνεῖ τῷ Ἀπολλωνίῳ. περὶ δὲ τῆς Κλείτης φησὶ Δηίλοχος ὑπὸ λύπης τελευτῆσαι. ἱστορεῖ δὲ Ἀπολλώνιος ἄτεκνον τὸν Κύζικον ἀνῃρῆσθαι. Νεάνθης δὲ ἐσχηκέναι φησὶ παῖδα ὁμώνυμον.

1065. *τὴν δὲ καὶ αὐταί:* τοῦτο ἤτοι πρὸς θαυμασμὸν τοῦ πάθους, τοσοῦτον γὰρ ἦν, ὡς καὶ τὴν θείαν φύσιν ἀνεγεῖραι, ἢ ὅτι ὑπόκεινται αἱ γυναῖκες θρηνοῦσαι, ἵνα ᾖ μετὰ τῶν Δολιόνων καὶ αὐταὶ αἱ νύμφαι ὠδύροντο τὴν Κλείτην. Νεάνθης δὲ καὶ Δηίλοχος ἱστοροῦσιν ὅτι ἀπήγξατο ἡ Κλείτη καὶ ὅτι ἡ ταύτης κρήνη ἐν Κυζίκῳ.

1068. *ἣν καλέουσι Κλείτην:* ἀντὶ τοῦ ὁμωνύμως τῇ παιδί, πρὸς πλείονα χρόνον τοῦ πάθους τὴν μνήμην σώζεσθαι βουλόμενοι. *περικλεὲς* δὲ ἤτοι ἐπίδοξον καὶ διαβόητον ἔκ τε τῆς τοῦ πάθους ὑπερβολῆς καὶ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα διαθέσεως γενόμενον.

1073. *μυληφάτου:* τοῦ πυροῦ, τουτέστι τοῦ σίτου, τοῦ ἀλεύρου τοῦ ὑπὸ μύλης τεθραυσμένου ἐν τῷ ἀλήθεσθαι. φησὶ δὲ τοὺς ἄρτους.

* 1074. ἄφλεκτα] ἀντὶ [τοῦ] ὠμά.
* διαζώεσκον] ἔζων.

1075. *χύτλα:* κυρίως τα μεθ' ὕδατος ἔλαια. καταχρηστικῶς δὲ τὰ ἐναγίσματα καὶ αἱ χοαί. *πελανοὶ* δὲ πέμ-

3 et 4 post 5 et 6 habet L. 6 ἀγωγὴν γὴν χυτὴν *L.* *Il.* Ψ 256. 9 τὴν δὲ κλείτην οὐ μέροπος *L*, τὴν δὲ γαμετὴν οὐ Μέροπος λάρισαν *Meinekius anall. Alex. p.* 42. 10 θρῆσσαν *L.* 14 εὐάνθης *L.* 20 εὐάνθης *L.* 24 δὲ ἢ τὸ *L.* 30 τοῦ *om L.*

ματά ποια. Ἀττικοὶ δὲ πᾶν τὸ πεπηγὸς οὕτω λέγουσι. τὸ δὲ Κύζικον ἐνναίοντες ἀντὶ τοῦ οἱ Κυζικηνοί. Ἰάονες δὲ διὰ τὸ ἀποίκους εἶναι Μιλησίων· καὶ γὰρ εἰς Μίλητον ὁ Νηλεὺς ἀποικίαν ἐστείλατο καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ Κύζικον μετὰ πολὺν χρόνον· ὅθεν καὶ τοὺς Μιλησίους Ἴωνας ἐκάλεσεν.

1077. πελανοὺς ἐπαλετρ.: πᾶς δῆμος ἐπὶ τῆς μύλης ἐπαλετρεύουσι καὶ ἀλήθουσι πελανούς. πελανὸς δὲ ὁ διαπεπηγμένος καὶ ῥυπαρὸς [ἀφρὸς] κατὰ Ἀττικούς, ὡς καὶ Εὐριπίδης „στόματος ἀφρώδη πελανόν.“ φησὶ δὲ τοὺς ἀκαθάρτους καὶ εὐτελεῖς ἄρτους, οὓς ὁ Θεόκριτος Δωρικοὺς φησιν.

1079. ἦμαθ' ὁμοῦ: τὸ ὁμοῦ παρ' Ὁμήρῳ μὲν τὸ ἐν [τῷ] αὐτῷ τόπῳ σημαίνει, „ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.“ παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καὶ ἄλλα σημαίνει, ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ χρόνου τέθεικεν αὐτό

πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει
ὁμοῦ δὲ παιάνων [τε] καὶ στεναγμάτων.

νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ομοίως κεῖται, ὡς καὶ παρ' Εὐριπίδῃ

ὁμοῦ γέροντες καὶ νέοι καὶ μητέρες.

1081. ὤλλοι μέν ῥα: ἡ τοιαύτη συναλοιφὴ τῆς νεωτέρας Ἰάδος ἐστί· διὸ μέμφονται Ζηνοδότῳ εἰπόντι „ὤλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες.“ οὐ κέχρηται γὰρ ταύτῃ Ὅμηρος.

1082. πύματον λάχος: ὕστατον κλῆρον καὶ μερίδα τοῦ ἐν Δολιονίᾳ ὕπνου λαμβάνοντες καὶ ἐκεῖσε ὑπνοῦντες. τῇ γὰρ ἑξῆς ἀναπλεῖν ἔμελλον.

1083. ἀδινὰ κνώσσοντας: ἐφύλαττον μεγάλως καὶ βαθέως ὑπνοῦντας. ὁ δὲ Ταρραῖος λεπτὰ κοιμωμένους καὶ οὐ κατὰ βάθος.

* 1085. θεσπίζουσα] προλέγουσα, μαντευομένη.

1086. λῆξιν ὀρινομένων: τὴν κατάπαυσιν καὶ λώφησιν τῆς τῶν ἀνέμων βίας. τὸ γὰρ ὄρνεον θαλάσσιον καὶ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βιοῦν. λέγεται δὲ καὶ ὁ Ζεὺς ἐφεξῆς πεντεκαίδεκα ἡμέρας ἤ, ὥς τινες, ιδ εὐδινὰς ποιεῖν, ἵνα ἀπο-

8 ἀφρὸς *om L: additum ex EM p.* 659, 16 *et schol. Barocc. Aesch. Pers.* 204 *p.* 440 *ed. Dind.* 9 *Orest.* 214. 10 *Theocr.* XXIIII 36. 13 τῷ *om L, addidit p. Il.* Δ 127. 16 *Oed. R.* 4. 17 τε *om L.* 19 *Herc. fur.* 449. 20 συναλιφὴ *L.* 23 ὕστερον *L.* 33 εὐδιεινὰς *EM p.* 66, 31.

κυήσῃ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς, αἳ ἀλκυονίδες ἡμέραι καλοῦνται, ἑπτὰ πρὸ τοῦ τόκου καὶ ἑπτὰ μετὰ τὸν τόκον. εἴληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιάνων. εὐλόγως δὲ ὄσσαν εἶπε τὴν τῆς ἀλκυόνος φωνήν. ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος.

1087. ἀκταίης ὄρνιθος: τῆς παρὰ ταῖς ἀκταῖς καὶ τοῖς αἰγιαλοῖς διατριβούσης καθήκουσαν φωνὴν ἀκούσας.

1089. ἀφλάστοιο: Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς Λέξεσι ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον. οὐκ εὖ, ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιόν ἐστι [τὸ ἄκρον] τοῦ στόλου, στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτυχῆς καὶ διῆκον ἄχρι τῆς πρώρας ξύλον, πτυχὴ δὲ λέγεται ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. ἔστιν οὖν ἀκροστόλιον τὸ ἄφλαστον κατὰ τὴν πρώραν. ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδίδωσιν ἐπὶ τῆς πρύμνης, λέγων

Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὔτι μεθίει
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων.

καὶ εἴρηται ἄφλαστον κατὰ συγγένειαν τοῦ φ̄ πρὸς τὸ θ̄, ἄθλαστον, κατὰ ἀντίφρασιν, ἐπεὶ εὔθλαστόν ἐστιν. ἔστιν οὖν ἄφλαστον σανίδιον κατὰ τὴν πρύμναν.

1098. ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοι: ἐκ ταύτης τῆς Ῥέας καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ οὐρανὸς συνέχεται. οἱ γὰρ φυσικοὶ αὐτὴν γῆν φυσιολογοῦσι καὶ τὴν πάντων ἁρμογὴν καὶ σύνδεσμον, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ῥεῖν ἀεὶ καὶ ποιεῖν τείρεα. καὶ φυσικῶς ταύτης ἄνδρα τὸν Κρόνον φασίν, οἱονεὶ τὸν χρόνον, μεταβολῇ τῶν ἀντιστοίχων. σύνεστι δὲ τῇ τῶν στοιχείων τάξει ἐξ ἀνάγκης ὁ χρόνος. καὶ εἶτα λοιπὸν ἀλληγορικῶς τούτους τῶν θαλασσίων καὶ οὐρανίων καὶ χθονίων θεῶν πατέρας εἶναί φασι. μετὰ γὰρ τὴν τῶν στοιχείων θέσιν καὶ σύνδεσμον συνέβη καὶ θεοὺς καὶ θεῶν δυνάμεις καὶ διαφορὰς μαθεῖν τοὺς ἄνδρας καὶ τιμῆσαι.

* 1099. πεπείρηται] συνέχεται, συνέζευκται.

1109. ἱερῆς ἐκ πείσματα: ἧς καὶ ἐν πρώτοις μέμνηται εἰπών ἱερὴ δὲ φατίζεται ἦδ' ἔτι πέτρη.

1 αἳ] καὶ *L.* 3 τ' ἀλκυόν' 8 p. 49, 6 ed. Bekk. 10 τὸ ἄκρον *om L, addit EM* p. 53, 15. 15 μεθήει *L.* *Il.* Ο 760. 33 πρώτοις *defendit Bernhardyus in Dionys. Perieg.* 889: προτέροις *voluit Schaeferus.* 34 v. 1019.

1110. ἤρεσαν: ἐκωπηλάτησαν. τῷ δὲ συντελικῷ ἀντὶ παρατατικοῦ εἶπεν, τοῦ ἤρεσσον. λιμένα δὲ Θρηΐκιον λέγει, ἐπειδὴ κεῖται μὲν ἡ Κύζικος ἐπ' ἐσχάτοις τῆς Φρυγίας, συνάπτει δὲ ἡ Βιθυνία τῇ Φρυγίᾳ, Βιθυνοὶ δὲ Θρᾷκες κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος. ἢ ἐπειδὴ Θρᾷκες Κύζικον ᾤκησαν.

1112. καὶ πᾶσα περαίη Θρηικίης: καὶ πᾶσα ἡ ἐναντία χώρα τῆς Θράκης. Ποντικὸν δὲ ἔθνος οἱ Μάκρωνες τὸ δὲ χερσὶν ἑαῖς οὐκ εὖ εἴρηκεν· ὤφειλε γὰρ σφετέραις.

1114. στόμα Βοσπόρου ἠερόεν: οἷον ἀερῶδες, ἤτοι ὁμιχλῶδες. Βόσπορος δὲ τὸ τῆς Προποντίδος στενόν, οὕτω κληθὲν ἀπὸ τῆς διανηξαμένης βοός, τῆς Ἰοῦς.

1115. ἐκ δ' ἑτέρης: οὐ λέγει ἐκ δ' ἑτέρης ἠπείρου· καὶ γὰρ ἡ Μυσία καὶ ὁ Αἴσηπος τῆς Ἀσίας· ἐπὶ ἑτέρας δὲ χώρας λέγει, τῆς Τρῳάδος, καθ' ἣν ὁ Αἴσηπος ῥεῖ, χωρίζων αὐτὴν τῆς Μυσίας. καὶ Ὅμηρος „Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος." ἡ δὲ Τρῳὰς ἀπὸ Μυσίας ἀρχομένη ἐπὶ τοῦ Αἰσήπου λήγει. ἡ δὲ Δολιονία καὶ Φρυγία ἄρχεται μὲν ἀπὸ τοῦ Αἰσήπου, λήγει δὲ ἐπὶ Ῥυνδάκου. Μυσίαι δὲ δύο, ὧν ἡ μὲν μία τῇ Εὐρώπῃ πλησιάζει, ἡ δὲ ἑτέρα τῇ Ἀσίᾳ. τῆς οὖν ἐν Ἀσίᾳ Μυσίας αἱ κολῶναι τοῖς Ἀργοναύταις ἐφαίνοντο.

1116. καὶ πεδίον Νηπήιον: πεδίον Νηπείας ἐστὶ περὶ Κύζικον· μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ

Νηπείης ἤτ' ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.

τὴν δὲ Νήπειαν Διονύσιος ὁ Μιλήσιος πεδίον τῆς Μυσίας φησὶν εἶναι. ὁ γὰρ βασιλεὺς τῶν Μυσῶν Ὄλυμπος θυγατέρα Ἰάσου ἔγημεν, Νήπειαν ὄνομα, καὶ κατῴκησεν ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ, ὃ νῦν καλεῖται Νηπείας πεδίον. Ἀπολλόδωρος δέ φησι Νηπείας πεδίον ἐν Φρυγίᾳ. ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν Ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν. ἔστι δὲ καὶ πόλις καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἑκατέρων μέμνηται, τῆς τε πόλεως καὶ τοῦ πεδίου· φησὶ γάρ ἄστυ τε καὶ πεδίον

8 μακρῶνες L. 17 Il. M 21. 20 ῥύνδακον L. 23 νηπίας L. 28 θυγατέρα ἰάσου ἔγημεν ὄλυμπος L.

Νηπήιον Ἀδρηστείης. τῆς δὲ πόλεως καὶ Ὅμηρος μνημονεύει „οἳ δ' ἂρ Ἀδρήστειαν εἶχον."

1117. ἔσκε δέ τι στιβαρόν: στύπος τὸ πρέμνον καὶ στέλεχος, ἐξ οὗ καὶ [Ἀρχίλοχος „θυρέων] ἀπεστύπαζον." βρέτας δὲ τὸ βροτῷ ἐοικός. καὶ Εὐφορίων δὲ ἐκ τούτου κινηθεὶς τὸ ξόανον τῆς μητρὸς τῶν θεῶν φησιν ἀμπέλινον εἶναι διὰ τὸ τὴν ἄμπελον ἴσως ἱερὰν εἶναι τῆς Ῥέας.

* 1118. πρόχνυ] παντελῶς.

* γεράνδρυον] ἀρχαῖον ξύλον.

* 1120. ὀκριόεντι κολωνῶι] τῇ ἐξεχούσῃ ἀκρωρείᾳ.

1123. χέραδος: ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογὴ τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων, οὓς Ὅμηρος χερμαδίους φησί. τὸ δὲ βωμὸν ἀντὶ τοῦ εἰς βωμοῦ κατασκευήν. ἢ χέραδες λέγονται οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων. φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι τῶν ἐν Πόντῳ. μνημονεύει καὶ Σαπφώ „μὴ κενὴ χέραδος" καὶ Ὅμηρος „ἅλις χέραδος περιχεύας." χέραδος δὲ ὁ τῶν λίθων σωρός. εἰς δὲ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν λίθους ἐσώρευον.

1124. δρυΐνοισιν: εἰκότως· ἡ γὰρ δρῦς ἱερὰ τῆς Ῥέας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ περὶ θεῶν. δρυΐνοις δὲ αὐτούς φησι στέφεσθαι διὰ τὸ μεμερίσθαι τῇ θεῷ τὸ δένδρον τοῦτο διὰ τὸ καὶ πρὸς στέγας καὶ πρὸς τροφὴν πρῶτον χρησιμεῦσαι.

* 1125. Δινδυμίην] τὴν ἐν τῷ Δινδύμῳ ὄρει τιμωμένην ἐπικαλούμενοι καὶ ἱκετεύοντες.

1126. ἐνναέτιν Φρυγίης Τιτίην θ' ἅμα: περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων καλουμένων πρώτους [τούτους] φησὶν εἶναι καὶ παρέδρους τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μαιανδρίῳ λέγοντι Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Ῥέᾳ, προθύειν Τιτίᾳ καὶ Κυλλήνῳ. εἰσὶ δὲ οὗτοι τῶν Ἰδαίων Δακτύλων μοιρηγέται καὶ μητρὸς θεῶν πάρεδροι. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῇ β̄ τῶν καθ' Ἡράκλειαν περὶ Τιτίου φησίν „ὁ

2 *Il.* B 828. 4 Ἀρχίλοχος θυρέων *om L, addit EM p.* 731, 46. 10 ἐξέχουσα *L.* 14 οἱ σωροὶ τῶν λίθων τῶν μικρῶν *EM p.* 808, 36. 16 κίνει χεράδας *EM.* 17 *Il.* Φ 319. 26 *an* περιττῶν τῶν Ἰδαίων? 27 τούτους *om L.* 29 μαιάνδρῳ *L: cf. Meinek. exerc. in Athen. II p.* 15 *C. Müller. fragm. hist. graec. II p.* 334. προσθύειν *L: correxit Hemsterhusius in schol. Arist. Plut.* 846. 32 ἐν τῇ β̄ τῇ *L.*

δὲ Τιτίας ἥρως ἐγχώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύουσι παῖδα Διός, οἱ δὲ [τὸν] πρεσβύτατον τῶν Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παίδων, δι' ὃν μάλιστα τὸ ἔθνος ηὔξηται καὶ προάγεται ἔτι εἰς εὐδαιμονίαν." καὶ Προμαθίδας δὲ ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας λέγει περὶ Τιτίου ὅστις ἦν καὶ Θεοφάνης. ἀπεθεώθη δὲ ὑπὸ Μαριανδυνῶν. ὅτι δὲ νύμφη τις Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε, παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε .... καὶ ὅτι διὰ τῶν χειρῶν διερρύησαν, Δακτύλους κληθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς σατύροις.

1129. Δάκτυλοι Ἰδαῖοι: ἓξ καὶ πέντε φασὶ τούτους εἶναι, δεξιοὺς μὲν τοὺς ἄρσενας, ἀριστεροὺς δὲ τὰς θηλείας. Φερεκύδης δὲ τοὺς μὲν δεξιοὺς εἴκοσι λέγει, τοὺς δὲ εὐωνύμους τριάκοντα δύο. γόητες δὲ ἦσαν καὶ φαρμακεῖς, καὶ δημιουργοὶ σιδήρου λέγονται εἶναι πρῶτοι καὶ μεταλλεῖς γενέσθαι. ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης, ἀριστεροὶ μὲν αὐτῶν, ὥς φησι Φερεκύδης, οἱ γόητες, οἱ δὲ ἀναλύοντες δεξιοί. ὡς Ἑλλάνικός φησι, Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ἐκλήθησαν, ὅτι ἐντὸς Ἴδης συντυχόντες τῇ Ῥέᾳ ἐδεξιώσαντο τὴν θεὸν καὶ τῶν δακτύλων αὐτῆς ἥψαντο. ὡς δὲ Μνασέας ἐν πρώτῳ περὶ Ἀσίας, Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ἀπὸ τοῦ πατρὸς Δακτύλου καὶ τῆς μητρὸς Ἴδης. ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα συνθεὶς γράφει οὕτως

ἔνθα γόητες
Ἰδαῖοι Φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι οἰκί' ἔναιον,
Κέλμις Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων,
εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης,
οἳ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστοιο
εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις, ἰόεντα σίδηρον,
ἐς πῦρ τ' ἤνεγκαν καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν.

* 1130. Δικταῖον] τὸ Κρητικὸν σπήλαιον. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης.

* ἀμφοτέρῃσιν] χερσί.

1131. δραξαμένη: ἔθος ἐστὶ ταῖς κυούσαις τῶν πα-

2 οἱ δὲ πρεσβύτερον L: cf. schol. II 784. 4 προμαχίδας L. 6 ἀπὸ L. 8 εἴληφε καὶ L: lacunam indicare videtur EM p. 465, 30. 17 αὐτῶν hoc loco omissum post γόητες collocat L. 19 ἴδη L. 24 ἐνθάδε L.

ρακειμένων λαμβάνεσθαι καὶ ἀποκουφίζειν ἑαυτὰς τῶν ἀλγηδόνων, ὡς καὶ Λητὼ ἐλάβετο τοῦ φοίνικος. ἔδει δὲ εἰπεῖν Ὀαξίδος· προσετέθη δὲ τὸ ι.

* ἐβλάστησε] ἐγέννησε.

** 1132. ἐργώλας διαφόρως ἀνεγνώσθη, ἐπικρατεῖ δὲ ἡ βαρεῖα τάσις.

1134. Ὀρφῆος ἀνωγῇ: τῇ τοῦ Ὀρφέως παρακελεύσει, ὡς αὐτοῦ τῆς ὀρχήσεως προκαταρχομένου. βηταρμὸν δὲ τὴν ὄρχησιν, παρὰ τὴν ἁρμόδιον βάσιν αὐτῶν· λέγει δὲ νῦν τὴν πυρρίχην ὄρχησιν. τὸ δὲ ἑξῆς, ὠρχοῦντο τοῖς ξίφεσι τὰς ἀσπίδας κομποῦντες διὰ τὸ τὸν Κύζικον θρηνεῖσθαι ὑπὸ τῶν Δολιόνων, ἵνα μὴ τῆς θυσίας οὔσης δύσφημος φωνὴ ἀναφέρηται. ὅθεν καὶ Φρύγες κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις τὴν Ῥέαν ἱλάσκονται. ῥόμβος τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι. τινὲς δὲ ῥύμβον αὐτὸν καλοῦσιν, ὡς καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις καὶ Δίδυμος.

1141. ἀνταίη: ἡ Ῥέα οὕτω λέγεται, διότι ἐναντία τοῖς Τελχῖσιν ἐγένετο. ὡς δέ τινες, ἀνταίη ἡ εὐλιτάνευτος καὶ εὐάντητος.

σήματ᾽ ἔγεντο: διὰ τούτου οὐδὲν ἕτερον ὁ ποιητής φησιν ἢ τὴν τῆς θεοῦ φύσιν. καὶ τοῖς φυσικοῖς, φησί, δοκεῖ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ γῇ. τῆς δὲ εὐμενείας σημεῖον τὸ εὔκαρπα εἶναι τὰ δένδρα καὶ πόας αὐτομάτους φύειν.

1143. τερείνης: τῆς ἁπαλῆς καὶ χλωρᾶς. εἰλυοὺς δὲ τὰς καταδύσεις τῶν θηρῶν. ξυλόχους δὲ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσιν ὑλώδεις τόπους. ἔστι δὲ ὑπέρβατον, εἰλυούς τε ξυλόχους τε καταλιπόντες. διὰ πολλῶν δὲ τὸ θαυμαστὸν παρέστησε, διά τε τῆς διψάδος καὶ ὅτι οὐκ ὀλίγον τὸ ἀναδοθὲν ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ ἄληκτον. τὸ δὲ ναῖεν οὐκ εὖ· ἔδει γὰρ χωρὶς τοῦ ι νᾶεν, ἵν᾽ ᾖ ἔρρει, ὡς παρ᾽ Ὁμήρῳ „νᾶεν δ᾽ ὀρῷ ἄγγεα πάντα.“

* ποίης] βοτάνης.

* 1146. παροίτερον] ἔμπροσθεν, πρότερον.

* 1147. ἀνέβραχε] ἀντὶ [τοῦ] ἀνεδόθη.

11 κτυποῦντες p. 16 ῥύμβον EM p. 706, 30 schol. IIII 144, ῥόμβον L. αὐτὸ L. 17 fortasse οὕτως Δίδυμος. 32 Od. I 222. 35 τοῦ om L.

* διψάδος] ξηρᾶς.

* 1152. νῆσον] Κύζικον.

* 1158. ἀελλόποδες] ἀντὶ τοῦ ταχεῖς.

* κίχον] κατέλαβον.

1159. ζαχρηέσιν αὔραις: μεγάλως ἐπιβαρούσαις καὶ πνεούσαις. κυρίως δὲ ζαχρηὲς τὸ βιαίως ταῖς χερσί τι πράττειν· παρὰ γὰρ τὰς χεῖρας πεποίηται ἡ λέξις καὶ τὸ ζα ἐπιτατικόν.

* 1161. μετελώφεον] ἐπαύοντο.

1162. ἐφέλκετο: πρὸς τὴν πάντων αὐτῶν ἀργίαν καὶ τὴν τοῦ κύματος ὑπερβολὴν τὸ ἐφέλκετο πρὸς πλείονα εἶπεν ἔμφασιν, ὅπερ καὶ Καλλίμαχος ἐπὶ τοῦ ταύρου ἡττηθέντος φησίν „ὁ δ᾽ εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης."

* 1164. λελιημένοι] ἢ ταραττόμενοι ἢ προθυμούμενοι.

1165. Ῥυνδακίδας: Ῥυνδακὸς ποταμός ἐστι Φρυγίας, οὗ μνημονεύει Βακχυλίδης. ταῖς δὲ ἀληθείαις τάφος ἐστὶ τοῦ Βριάρεω κατὰ τὴν ἔξοδον. Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ποταμῶν καὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν Τρωικῷ διακόσμῳ. ἄλλως. Ῥυνδακὸς ποταμὸς Φρυγίας, ὁ νῦν Μέγιστος, πρὸς ᾧ καὶ Αἰγαίωνός τινος ἥρωος Μυσοῦ τάφος. Ῥυνδακὸς δὲ ὡς Αἰακός.

μέγα τ᾽ ἠρίον: γράφεται καὶ μέγα τε ῥίον καὶ τὸ μὲν ῥίον ἐστὶν ὅρος ἤτοι ἀκρωτήριον, τὸ δὲ ἠρίον μνημεῖον. οἶομαι δέ τινα ἀγνοοῦντα τὸν μῦθον τὸ ἠρίον μεταπεποιηκέναι, ἢ γραφέως ἁμαρτήματι παραλελεῖφθαι τὸ ἠ. ὁ δὲ πρὸς τὸν Αἰγαίωνα μῦθος ὑπὸ Δημητρίου φαίνεται τοῦ Κνιδίου. Κόνων δὲ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος κατεποντίσθη εἰς τὸ νῦν λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἠρίον Αἰγαίωνος, τὸν αὐτὸν καὶ Βριάρεων καλῶν. περὶ δὲ τῆς κλήσεως τοῦ πελάγους

6 χερσὶ πραττόμενον EM p. 408, 29. 13 ὁ μὲν εἷλκεν ὁ δ᾽ εἵπετο p: cf. Naek. opusc. II p. 256. 15 ποταμός] τόπος L. 17 εἴσοδον L. 19 ἐν τῷ αὐτῷ διακόσμῳ L: correxit Vossius de hist. graec. I 21. 20 Μάκεστος Holstenius coll. Strab. XII p. 576: Μέγιστος tuetur Polyb. V 77, 9. 26 περιλελεῖφθαι L. 28 Σκηψίου suspicatur C. Müllerus fragm. hist. graec. IIII p. 368. fortasse Κιναίθων: cf. schol. I 1357, ubi Bernhardyus hist. litt. graec. I p. 308 Κόνων.

Σῆμος ἐν τῷ τρίτῳ τῆς Νησιάδος φησὶν ἐν τούτοις „τὸ Αἰγαῖον πέλαγος οἱ μὲν ἀπὸ τῆς περὶ Κάνας Αἰγὸς ἐπώνυμον γεγονέναι φασίν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Καρυστίας τῆς Αἰγαίης ὀνομαζομένης. αἱ μὲν γὰρ Αἰγαί, ἔνθεν τὸν Ποσειδῶνα παραγίνεσθαί φασι, κατὰ Πελοπόννησόν εἰσιν ἐν τοῖς περὶ Κρῖσαν τόποις. εἰσὶ δέ τινες οἳ διὰ τὸ θεωρεῖσθαι δι᾽ ὅλου τοῦ πελάγους τὴν παρακειμένην γῆν.“ τὸν δὲ Αἰγαίωνα Ἡσίοδός φησιν Οὐρανοῦ καὶ Γῆς. Βριάρεως δὲ καὶ Αἰγαίων καὶ Γύης ὁ αὐτὸς λέγεται συνωνύμως. Εὔμηλος δὲ ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ τὸν Αἰγαίωνα Γῆς καὶ Πόντου φησὶ παῖδα, κατοικοῦντα δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ τοῖς Τιτᾶσι συμμαχεῖν. καὶ Ἴων ἐν διθυράμβῳ ἐκ μὲν τοῦ πελάγους αὐτόν φησι παρακληθέντα ὑπὸ Θέτιδος ἀναχθῆναι φυλάξοντα τὸν Δία, Θαλάσσης δὲ παῖδα. ἄλλοι δὲ θαλάσσιον θηρίον φασὶ τοῦτον.

μέγα τ᾽ ἠρίον: γρ. καὶ μέγα τε ῥίον Αἰγαίωνος˙ [κακῶς]. οὐ γὰρ τὸ ὄρος, ἀλλὰ τὸ μνημεῖον δηλοῖ. ὁ δὲ περὶ τοῦ Αἰγαίωνος μῦθός ἐστιν οὗτος˙ φυγὼν ἐκ τῆς Εὐβοίας ἦλθεν εἰς τὴν Φρυγίαν κἀκεῖ τὸν βίον ἐτελεύτησεν. γίγας δὲ ἦν. οὕτως Ταρραῖος.

1166. τυτθὸν ὑπ᾽ ἐκ Φρυγίης: τὴν οὖσαν ὀλίγον ἄνω τῆς Φρυγίας. οὕτω γὰρ καὶ Ὅμηρος κεῖσθαί φησι τὴν Φρυγίαν, ἐγγὺς πάνυ τῆς Μυσίας. διὸ καί τινες μίαν εἶναί φασιν ἀμφοτέρας διὰ τὸ πάνυ πλησιάζειν.

* παρεμέτρεον] παρέπλεον.

1167. ἀνοχλίζων: ἀνακινῶν ἐν τῷ κωπηλατεῖν καὶ ἀνακόπτων τὰ κύματα κατὰ τὰς δίνας. τετρηχότος δὲ τραχυνομένου καὶ σφοδροῦ ὄντος. ὁλκοὺς δὲ τὰς φυσήσεις καὶ οἷον ἐπάρσεις καὶ μετεωρισμοὺς τῶν κυμάτων. τὸ δὲ μεσσόθεν ἔμφασιν καὶ τῆς τοῦ πελάγους δεινότητος καὶ τῆς τοῦ ἥρωος ῥώμης ἔχει. τρύφος δὲ τὸ κλάσμα τῆς κώπης.

1168. μεσσόθεν ἆξεν: διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν φασὶ καταλελεῖφθαι τὸν Ἡρακλέα ἐν Κίῳ, οἱ δὲ ἐν Ἀφεταῖς,

1 πελάγους ἐν μὲν τῷ τρίτῳ *L*: *correxerunt Reinesius in Suid. v.* Σῆμος *et Meinekius exerc. in Athen. I p.* 12: πελάγους Ξεναγόρας ἐν μὲν τῷ τρίτῳ *A. Heckerus Philol. V p.* 417. 2 τῆς περκανίας *L*: *correxit Meinekius in Steph. Byz. p.* 352. 9 γύγης *L*. 16 κακῶς *om L*. 31 σκώπης *L*.

ἐπειδὴ ἑτεροκλινῆ τὴν Ἀργὼ ἐποίει. Ἔφορος δὲ ἐν πρώτῳ ἀποδέδωκεν αὐτὸν δι' Ὀμφάλην....

* τρύφος] τὸ κλάσμα.

1171. ἀήθεσσον: ἀήθεις ἦσαν τοῦ ἠρεμεῖν διὰ τὴν ἔμφυτον τοῦ ἥρωος δύναμιν.

1174. ἐν προμολῇ: τῇ προστάδι καὶ τοῖς προθύροις. λέγονται δὲ προμολαὶ καὶ τὰ ἐξώπυλα μέρη, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις φησί

στῆ δ' ἄρ ἐπι προμολῇσιν οἱ δ' ἄντιοι ἠερέθοντο.

* 1174. τετρυμμένα] καταπεπονημένα ὑπὸ καμάτου.

* 1175. αὐσταλέος] κατάξηρος καὶ ἀνεπιμέλητος.

* περιτριβέασθετε] κοπιασάσας ἐκ τοῦ πόνου.

* 1176. ἠρήσατο] ἀντὶ [τοῦ] προσεῖπεν.

1177. Κιανίδος: περιφραστικῶς, τὴν Κίον· ἔστι δὲ πόλις Μυσίας ἀπὸ Κίου τοῦ ἀφηγησαμένου τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. κατῴκησαν δὲ αὐτὴν πρῶτον Μυσοί, ἔπειτα Κᾶρες, τρίτον Μιλήσιοι. καὶ ποταμὸς δὲ ἔστιν οὕτως ὀνομαζόμενος, τὴν Μυσίαν περιρρέων, οὗ μνημονεύει Σκύλαξ ὁ Καρυανδεύς.

1178. ἀμφ' Ἀργανθώνειον: ὄρος τῆς Κίου [ὑπερκείμενον], καὶ ποταμὸς δὲ ὁμώνυμος τῇ πόλει, περιρρέων τὴν πόλιν.

1180. ἠιά τέ σφι: ἐφόδια βρώματα. σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἄχυρα. Ὅμηρος „ἠίων θημῶνα τινάξῃ."

* 1182. κάγκανα] κατάξηρα.

λεχαίην φυλλάδα: τὴν πρὸς λέχη καὶ στιβάδας ἐπιτηδείαν, ἀπὸ τοῦ λέχους.

1184. στόρνυσθαι: λείπει τὸ ὥς, ἵν' ᾖ ὥστε στόρνυσθαι. τὸ δὲ δινεύεσκον ἀντὶ τοῦ ἔστρεφον, παρέτριβον· τὰ γὰρ ξύλα παρέτριβον καὶ ἀπ' αὐτῶν πῦρ ἔλαβον. πυρήια γὰρ ταῦτά φησι τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννᾶν, ὧν τὸ μέν ἐστιν ὕπτιον ὃ καλεῖται στορεύς, θἄτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν.

2 ἀναδέδωκεν L: παραδέδωκεν αὐτὸν δι' Ὀμφάλην καταλελεῖφθαι f: cf. schol. I 1289. 9 v. 320. 14 τοῦ om L. 20 παραρρέων τῇ γῇ EM p. 512, 42. καριανδεύς L. 21 ὑπερκείμενον om L. 25 Od. E 368. 28 ἀπὸ p, ὑπὸ L. 31 ἔβαλλον L.

* 1188. υἱὸς Διὸς] ὁ Ἡρακλῆς.

* 1189. φθαίη] προλάβοι πρὸ τοῦ πλοῦ.

* καταχείριον] ἁρμόδιον.

1190. ἀλαλήμενος: ἢ διὰ τὸ ἄπειρος εἶναι τῶν τόπων, ἢ ἀντὶ τοῦ περιερχόμενος ἕως ἂν αὐτῷ ἁρμόδιον εὕρῃ.

1192. ταναῆς: τεταμένης καὶ ἐπιμήκους. αἴγειρος δὲ παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἔρας ἀίσσειν καὶ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ κατάγνυσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

1195. ἔδυδ' ἀπο δέρμα: τὸ ἑξῆς, ἀπέδυ δέρμα λέοντος. χαλκοβαρεῖ δὲ τῷ ἰσχυρῷ, ἢ τῷ πρὸς τῷ τέλει χαλκῷ βεβαρημένῳ. Πείσανδρος δέ φησι χαλκοῦν εἶναι τὸ ῥόπαλον Ἡρακλέους. ἐτυμολογοῦσι δὲ παρὰ τὴν ῥοπὴν καὶ τὸ ἀλοιᾶν. δαπέδοιο δὲ ἐκ τῆς ῥίζης.

* 1197. στύπος] τὸ στέλεχος.

* 1200. ἔχμασι] κωλύμασι.

* 1201. ἀπρο..φάτωσ] ἀθρόως.

* 1203. κατάϊξ] σφοδρὰ ὁρμή.

1204. αὐτοῖσι σφήνεσσι: τοῖς περὶ τὴν ἱστοδόκην σφησὶ τοῖς περιέχουσι καὶ κρατοῦσι τὸν ἱστόν. διόλου δὲ ἡ παραβολὴ ὑγιὴς καὶ ἐρρωμένη. ἱστῷ γὰρ τὴν ἐλάτην εἰκάζει διὰ τὸ ἰθυτενὲς καὶ εὐαυξές· καὶ γὰρ ἐκεῖνο ἱστοῦ δίκην ἵσταται· χειμερινῷ δὲ καιρῷ τὴν ἀθρόαν τοῦ ἥρωος ἐπιφάνειαν, σφοδρῷ δὲ ἀνέμῳ διὰ τὴν ῥώμην. τὸ δὲ αὐτοῖσι σφήνεσσι διὰ τὰ περιέχοντα τῆς ἐλάτης τὴν ῥίζαν χώματα· καὶ γὰρ ἐκεῖνα ὥσπερ σφηνῶν δίκην αὐτὴν περιεῖχεν, οἱ δὲ τόνοι προτόνων δίκην ἐπεῖχον τεταμένοι.

1207. τόφρα δ' Ὕλας: τὸν Ὕλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θειοδάμαντός φησιν υἱὸν εἶναι, Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους. Ἀντικλείδης δὲ ἐν Δηλιακοῖς ἱστόρησεν οὐ τὸν Ὕλαν εἰς τὴν ὑδρείαν ἐξεληλυθέναι, ἀλλὰ τὸν Ὕλλον καὶ ἀνεύρετον γενέσθαι. ἐγένοντο δὲ πολλοὶ ἐρώμενοι Ἡρακλέους, Ὕλας, Φιλοκτήτης καὶ Δίομος καὶ Περιθόας καὶ Φρὶξ, ἀφ' οὗ πόλις Λιβύης. Σωκράτης δὲ ἐν τῷ πρὸς Εἰδόθεόν φησι τὸν Ὕλαν ἐρώμενον Πολυφήμου καὶ οὐχ Ἡρακλέους γενέσθαι. Ὄνασος δὲ ἐν πρώτῳ Ἀμαζονικῶν ἀληθέστερον τὴν ἱστορίαν

36 Διονύσιος *voluerunt C. Müllerus fragm. hist. graec. III p. 158 et A. Heckerus Philol. V p. 426.* ἀμαζονίδων *L.*

ἐκτίθεται, οὐχ ἡρπάσθαι αὐτὸν ὑπὸ νυμφῶν, ἀλλὰ κατηνέχθαι εἰς κρήνην καὶ οὕτως ἀποθανεῖν. ἀπρεπὲς δὲ νεανίαν ὑδρίαν βαστάζειν· Ὅμηρος δὲ πρεπόντως παρθένον. πιθανώτερον δὲ ἦν ἀμφορέα εἰπεῖν, ὡς Καλλίμαχος.

* τόφραδ'] ἐν ὅσῳ τὴν ἐλάτην ἔτεμνεν ὁ Ἡρακλῆς.

* 1208. δίζετο] πρὸς τὸ ἄπειρον τῶν τόπων τὸ δίζεσθαι.

* 1209. φθαίη] προλάβοι πρὸ τοῦ συμποσίου.

1212. νηπιάχοντα: Ἡρακλῆς γήμας Δηιάνειραν τὴν Οἰνέως θυγατέρα καὶ διάγων ἐν Καλυδῶνι ἐν συμποσίῳ Κύαθον, ἤτοι τὸν Οἰνέως οἰνοχόον, Ἀρχιτέλους δὲ παῖδα, πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν, ὅτι αὐτῷ τὰ ποδάνιπτρα ὕδατα ἀγνοῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχεεν. φεύγων οὖν τὸν φόνον καὶ σὺν τῇ γαμετῇ στελλόμενος ἀνεῖλεν ἐν Εὐήνῳ ποταμῷ Νέσσον Κένταυρον, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος ἱστορεῖ. ἔπειτα προιὼν ἔφερεν καὶ Ὕλλον τὸν υἱὸν καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Δρυοπίαν, (λῃστρικὸν δὲ τὸ ἔθνος ὁμοροῦν τοῖς Μηλιεῦσιν, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ φησίν) τοῦ παιδὸς πεινῶντος καὶ τοῦ παιδαγωγοῦ Λίχα ἀπολιμπανομένου συντυχὼν τῷ Θειοδάμαντι ᾐτεῖτο ὀλίγην τροφήν· ὁ δὲ οὐκ ἐδίδω. ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἀποσπάσας αὐτοῦ τὸν ἕνα βοῦν, θύσας εὐωχεῖτο. ὁ δὲ Θειοδάμας ἐλθὼν εἰς τὴν πόλιν ἐστράτευσε καθ' Ἡρακλέους, καὶ εἰς τοσαύτην ἀνάγκην κατέστη ὁ Ἡρακλῆς, ὡς καὶ τὴν γυναῖκα Δηιάνειραν καθοπλίσαι, καὶ λέγεται καὶ κατὰ μαζὸν τότε τετρῶσθαι. περιγενόμενος δὲ αὐτῶν καὶ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα ἐδέξατο τὸν τούτου υἱὸν Ὕλαν, καὶ τὸ πᾶν δὲ ἔθνος διὰ τὴν λῃστείαν μετῴκισεν... περὶ Τραχῖνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν καὶ τὴν Οἴτην τὸ ὄρος πρὸς τοῖς ὅροις τῆς Φωκίδος, ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τοῦ λῃστρικοῦ ἤθους ἀπόσχωνται. τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται. Φερεκύδης δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ φησὶν ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πηνειὸς ὁ ποταμός, τῶν δὲ γίνεται Δρύοψ, ἀφ' οὗ Δρύοπες καλοῦνται· οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ.

* 1214. ἀντιόωντα] ἐναντιωθέντα.

4 ἀμφότερα *L: correxit A. Heckerus comm. Callim. p.* 78. 26 μετῴκησεν περὶ *L*, μετῴκισεν τὸ περὶ *A. Heckerus comm. Callim. p.* 78, μετῴκισεν εἰς Ἄργος· ᾤκησε δὲ περὶ *O. Schneiderus proll. in Callim. Aet. p.* 11. 31 Σπερχειὸς *Berkelius in Antonin. Liberal.* 32.

1218. *ἵετο γὰρ πρόφασιν:* οὐκ ἄδικος ὢν ὁ Ἡρακλῆς τοῦτο ἤθελεν, ἀλλ' ἵνα τὸ ἐκείνων λῃστρικὸν ἄγαν παύσῃ· ἀλεξίκακος γὰρ ὁ θεός. ταύτῃ τοι καὶ Θειοδάμαντα ἠρέθισεν, ἵν' ἀφορμῆς λαβόμενος τιμωρήσηται τὸ ἔθνος.

Δρυόπεσσι βαλέσθαι: Δρύοπες ἔθνος περὶ τὸν Παρνασὸν ἄδικον, ὃ κατεπολέμησεν Ἡρακλῆς καὶ μετέστησεν εἰς Πελοπόννησον· ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Δρύοπος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκάονος.

1220. *ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν:* φησὶν ὅτι τὴν ἡμῶν ποίησιν καὶ τὸν τῶν Ἀργοναυτῶν πλοῦν καὶ τὰ σπουδαζόμενα ἀποπλανήσειεν [ἄν], εἰ βουλοίμην εἰπεῖν τὰ συμβάντα τοῖς Δρύοψιν.

* *ἀλλὰ τα μὲν*] λείπει τὸ λεγόμενα, ἵν' ᾖ ἀλλὰ ταῦτα λεγόμενα ἀποστήσει με τῆς ἐν χερσὶν οὔσης ᾠδῆς.

1221. *ἣν καλέουσι Πηγάς:* ὄνομα κρήνης Πηγαὶ οὕτω κυρίως. *ἀγχίγυοι* δὲ οἱ πλησιόχωροι, οἱ γείτονες.

* 1226. ἐναύλους] τὰ σπήλαια νῦν.

* 1227. ὑλήωροι] αἱ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσαι.

* 1228. καλλινάοιο] καλλιρόου.

* 1229. ἐφυδατίῃ] ὄνομα νύμφης.

* 1230. ἐρευθόμενον] ἀντὶ [τοῦ] λάμποντα.

* 1231. διχόμηνις] πλὴροσέληνος.

* 1233. Κύπρις] τὸ ἐρωτικὸν πάθος.

1235. *λέχρις ἐπιχριμφθείς:* πλαγίως πρὸς τὴν κρήνην ἐπικλιθείς. ὁ δὲ νοῦς, ὡς καθῆκε τὴν ὑδρίαν ἐπὶ τὴν κρήνην, ἐμφορουμένου τοῦ ὕδατος εἰς τὸ ἀγγεῖον μετὰ σφοδροῦ ἤχου, τῇ εὐωνύμῳ χειρὶ τοῦ αὐχένος αὐτοῦ ἐπιλαβομένη ἐφίλει, φησί, τῇ δεξιᾷ δὲ καθείλκυσεν αὐτὸν εἰς τὸ ὕδωρ.

1236. *αὐτίκα δ' ἦγε:* Θεόκριτος ἐν τοῖς Βουκολικοῖς ἐν τῷ Ὕλᾳ ἐπιγραφομένῳ ὑπὸ πασῶν φησιν αὐτὸν τῶν νυμφῶν ἡρπάσθαι. Ὄνασος δὲ ἐν τῷ ᾱ τῶν Ἀμαζονικῶν πεσόντα τὸν Ὕλαν φησὶν ὑποβρύχιον γενέσθαι. καὶ Νίκανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἑτεροιουμένων ὑπὸ πασῶν φησιν αὐτὸν ἁρπαγῆναι νυμφῶν. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ὑπὸ μιᾶς.

7 υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκάονος EM p. 288, 34, τοῦ λυκάονος καὶ δίας τῆς λυκαονίας L. 11 ἂν om L. 21 τοῦ om L. 34 ἑταιροιουμένων L.

* 1238. τέρεν] τὸ ἁπαλόν, ἐκ δὲ τούτου τὸ νέον.

1241. Εἰλατίδης: γράφεται καὶ Εἰλασίδης. κατὰ γάρ τινας Ἐλάσου υἱός ἐστιν ὁ Πολύφημος, κατὰ δέ τινας Ποσειδῶνος. γυναῖκα δὲ ἔσχεν ὁ Πολύφημος Λαονόμην, Ἡρακλέους ἀδελφήν, Ἀμφιτρύωνος καὶ Ἀλκμήνης θυγατέρα.

* προτέρωσε] ἔμπροσθεν τῆς ὁδοῦ.

1243. ἠύτέ τις θήρ: κυρίως οἱ ποιηταὶ τὸν λέοντά φασι θῆρα, ὡς καὶ Καλλίμαχος

θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

1245. αἰθόμενος: καιόμενος τῷ λιμῷ. τὸ δὲ τοιοῦτον οὐχ ὅτι ὁ λιμὸς θερμασίας ἐστὶ ποιητικός, ἀλλὰ τὸ αἰθόμενος καὶ ἐπὶ τοῦ σπεύδειν ἐστίν.

1246. ἐνὶ σταθμοῖσιν: ἐνήλλακται ἡ ἐν πρόθεσις ἀντὶ τῆς εἰς. ὁ γὰρ νοῦς, οἱ γὰρ νομῆες εἰς τοὺς σταθμοὺς προήλασαν.

1248. ὡς τότ' ἄρ Εἰλατίδης: διόλου ὑγιὴς καὶ ἐρρωμένη ἡ εἰκών. προβάτοις γὰρ βοήσασιν εἰκάζει τὸν Ὕλαν διὰ τὸ τῆς ἡλικίας νέον καὶ τὸ τοῦ σώματος ἁπαλόν, θηρὶ δὲ κατακούσαντι καὶ σπεύδοντι τὸν Πολύφημον διὰ τὴν ἔμφυτον τοῦ ἥρωος δύναμιν. τὸ δὲ λιμῷ αἰθόμενος, ὅτι καὶ αὐτὸς τῇ διαθέσει πρὸς τὸν παῖδα ὥρμα. τὸ δὲ οὐκ ἐπέκυρσε ποίμνῃσι πρὸς τὸ συμβεβηκός. καὶ γὰρ ἡ νύμφη συνεῖρξεν τὸν παῖδα πρὸ τῆς τοῦ Πολυφήμου παρουσίας καὶ βοηθείας.

1252. ληίδ' ἑτοίμην: κτῆμα καὶ λάφυρον ἕτοιμον, καὶ διὰ τὸ ἀκμητὶ καὶ χωρὶς μάχης λαβεῖν.

1253. εὖ δέ μιν ἔγνω: διὰ τὸ λάμπειν τὴν σελήνην· εἶπεν γὰρ ὅτι διχόμηνος ἔλαμπεν.

* 1256. ἄσθματι] τῷ ἐκ τοῦ δρόμου γενομένῳ φυσήματι.

1265. ὡς δ' ὅτε τίς τε μύωπι: μύωψ εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥτις ταῖς λογάσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη δάκνει αὐτὰς καὶ εἰς μανίαν ἄγει, ἀφ' οὗ καὶ οἶστρος λέγεται. Σώστρατος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου. ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύ-

9 κατωμάδιον *fp*, κατωμάδιος *L*. 34 πρώτῃ *voluit Blomfieldius gloss. in Aesch. Prom.* 583 *coll. Athen. VII p.* 212. *cf. Arist. hist. anim. V* 13, 7 *schol. III* 276.

λων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων.

1266. πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἐλεσπίδας: οἱ μὲν τοὺς συμφύτους τόπους, οἱ δὲ τοὺς πετρώδεις παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπό τε τοῦ ἡλίου καὶ ἀνέμου καὶ ὑετοῦ· ὅθεν καὶ λέπα τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν. Εὐριπίδης „καὶ Κιθαιρῶνος λέπας“.

1270. ὡς ὅγε μαιμώων: διόλου ὑγιὴς ἡ παραβολή. ταύρῳ γὰρ βεβλημένῳ εἰκάζει τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ τοῦ ἥρωος καρτερόν· ἐπικείμενον δὲ μύωπά φησι τὴν τοῦ Ὕλα ζήτησιν· καὶ γὰρ αὕτη δίκην μύωπος αὐτὸν ἤλγυνεν. τὸ δὲ πίσεά τε προλιπὼν πρὸς τὴν ναῦν καὶ τὴν τῶν ἑταίρων σύνοδον. τὸ δὲ οὐδὲ νομήων οὐδ' ἀγέλης ὅθεται, ὅτι οὔτε τοῦ ἐξάρχου τοῦ πλοῦ Ἰάσονος ἐπεστράφη οὔτε τῶν ἄλλων ἑταίρων. τὸ δὲ ἄλλοτ' ἄπαυστος ὅτι ποτὲ μὲν ἔτρεχεν ἕως κάμῃ, ποτὲ δὲ ἑστήκει. τὸ δὲ ἵησι μύκημα, ὅτι καὶ οὗτός ποτε ἐβόα καλῶν τὸν Ὕλαν.

1273. αὐτίκα δ' ἀκροτάτας: ἀντιγέγραπται τὰ πρῶτα. ὁ γὰρ ἑξῆς λόγος ἐστίν, ὡς δὲ πρὸς ταῖς ἀκρωρείαις ὁ ἑωσφόρος ἐφάνη, παραχρῆμα πνοιαὶ παρῆλθον, ταχέως δὲ ὁ Τῖφυς παρεκελεύσατο ἐμβάντας ἀπολῦσαι τὸ ἱστίον. διὰ τοῦ προηγουμένου τὸ ἐπακολουθοῦν δηλώσας ἀντὶ τοῦ τὸ ἱστίον ἐχάλασαν.

1276. ὕψι δὲ νηός: ἀνασπάσαντες τὰς ἀγκύρας καὶ τοῦ ὅρμου ἀνακινήσαντες τὴν ναῦν. γελοῖος δὲ Ἔφορος νομίζων πρῶτον Ἀνάχαρσιν τὴν διπλῆν ἄγκυραν εὑρηκέναι· πρεσβύτεροι γὰρ Ἀναχάρσιδος οἱ Ἀργοναῦται.

* 1277. ἀνεκρούσαντο] προσέκρουσαν τῇ νηὶ τὰ σχοινία τῆς ἀγκύρας διὰ τὸ βεβρέχθαι.

1280. ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπή: χαροπὴν τὴν ἠῶ διὰ τὸ λαμπρύνειν τὸν ἀέρα καὶ φωτίζειν. τὸ δὲ γλαυκὸν καὶ χαροπὸν συνωνύμως λέγεται· ἀμφότερα γὰρ ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ. διὸ καὶ ἐπήνεγκεν διαγλαύσσουσιν ἀντὶ τοῦ φωτίζουσιν ἢ διαλάμπουσιν· ὅθεν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις, καὶ γλήνη ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ παρὰ τὸ γλαύσσειν, ὅ ἐστι

4 οἱ δὲ ἑλώδεις· ἄμεινον δὲ τοὺς λεπώδεις EM p. 328, 23. 6 λέπη L. Phoen. 24. 14 οὐδὲ L. οὐδὲ L. 16 ἕστηκεν L. 18 ἀντιγέγραπτο L. 33 διαγλαύσουσιν L. 35 γλαύσειν L.

λάμπειν. καὶ Εὐριπίδης ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο, „γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη".

* 1281. ἐκπεράτης] ἐκ τοῦ πέρατος καὶ τοῦ ὑπὸ γῆν ἡμισφαιρίου.

* διαγλαύσσουσι] διαλάμπουσι.

* 1283. τούσγ'] Ἡρακλέα, Πολύφημον καὶ Ὕλαν.

* 1286. σφωϊτέρων] οὐχ ὑγιῶς δυϊκὸν κατὰ πλήθους ἔθηκεν· ἔδει γὰρ πληθυντικὸν εἰπεῖν.

* 1287. οὔτε ἀγαθὸν οὔτε φαῦλον προίετο λόγον.

1289. Τελαμῶνα δ' ἕλεν χόλος: οὗτος γὰρ πάνυ Ἡρακλέους γέγονεν ἑταῖρος, ὃς καὶ εἰς πολλοὺς ἄθλους αὐτῷ συνεμάχησεν καὶ εἰς Ἴλιον συνέπλευσεν καὶ συνεπολέμησεν Ἀμαζόνας καὶ τὸν Ἀλκυονέα ἀνεῖλεν, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος ἱστορεῖ. ὁ δὲ βουκόλος ἁπλῶς αὐτοὺς ἔφη φίλους εἶναι

οἳ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν.

ὁ δὲ λόγος, καθέζῃ ὡς ἔτυχες ἥσυχος. Ἀπολλώνιος μὲν οὖν ἀπολελεῖφθαί φησι τὸν Ἡρακλέα περὶ Κίον, ἐκβάντα ἐπὶ τὴν Ὕλα ζήτησιν. Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος συμπεπλευκέναι φησὶ τὸν ἥρωα τοῖς ἀριστεῦσιν ἕως Κόλχων καὶ [ἐν] τοῖς περὶ Μήδειαν συμπεπραχέναι τῷ Ἰάσονι. ὁμοίως καὶ Δημάρατος. Ἡρόδωρος δέ φησι μὴ συμπεπλευκέναι αὐτόν τε καί τινας ἄλλους. Ἡσίοδος ἐν τῷ Κήυκος γάμῳ ἐκβάντα φησὶν αὐτὸν ἐφ' ὕδατος ζήτησιν τῆς Μαγνησίας περὶ τὰς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ Ἀφετὰς καλουμένας ἀπολειφθῆναι. Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λύδῃ φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος, καὶ Ποσείδιππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερεκύδης Ἡσιόδῳ. Ἔφορος δὲ ἐν τῇ ε̄ φησὶν αὐτὸν ἑκουσίως ἀπολελεῖφθαι πρὸς Ὀμφάλην τὴν Λυδῶν βασιλεύουσαν. ἰδίως δὲ Ἀντικλείδης ἐν τῇ β̄ τῶν Δηλιακῶν Ὕλλον φησὶ τὸν Ἡρακλέους υἱὸν ἀποβάντα ἐφ' ὕδωρ μὴ ὑποστρέψαι.

* 1290. ἧσ'] καθέζῃ ὡς ἔτυχες ἥσυχος.

* ἐπεὶ νύτοι] ὅτι δή σοι.

* ἄρμενον] ἁρμόδιον, ἀρεστόν.

13 *Nem. IIII* 27 *Isthm. V* 33. 15 *Theocr. XIII* 38. 16 ἔτυχεν *L.* 19 ἐν *om L.* 23 παρὰ τὰς *L.* 26 ποσίδιππος *L.* 28 ἡσιο^δ *L.* ἐν τῇ ᾱ *C. Müllerus fragm. hist. graec. I p.* 235 *coll. schol. I* 1168.

1292. ὄφρα τὸ κείνου κῦδος: ἀστείως καὶ τεχνικῶς οὐ τοῦ κατεπείγοντος καιροῦ μέμνηται, ἀλλ' ἐπὶ τὸν νόστον ἀνάγει τὸν λόγον, ἵνα πλέον κακίσῃ τὴν πρᾶξιν· οὐδὲν γάρ σοι διεφέρετο ἐν Σκυθίᾳ ὑπὸ Ἡρακλέους ἡττῆσθαι· ἀλλ' ὅμως τοῦτό σοι αἰσχύνην ἔφερεν ὕστερον ἡμῶν εἰς Ἑλλάδα ἐπανελθόντων. διὸ καὶ τὴν κοινὴν πάντων σωτηρίαν ὑπὲρ τῆς σῆς εὐδοξίας παρῆκας.

1294. ἀλλὰ τί μύθων ἦδος: Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ εἰκοστῷ φησιν ὅτι τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα ἀρχόμενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς ψιλοῦται, αἶσχος ἦθος εὖρος εἶδος· οὕτως οὖν καὶ τὸ ἦδος. τὸ δὲ ἠθμὸς δασύνεται καίτοι τὸ η ἔχον πρὸ τοῦ θ τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἥσω μέλλοντος δασυνομένου. ἐλλείπει δὲ τὸ μοί. ὁ γὰρ νοῦς, ἀλλὰ τί τοσούτων ἦδός μοι λόγων; πορεύσομαι γὰρ χωρὶς τῶν συντεθειμένων σοι τοῦτον τὸν δόλον.

1297. ὄστλιγγες: αἱ λαμπηδόνες. ἐν ἄλλοις δὲ σημαίνει ἡ λέξις τοὺς βόστρυχας „ἀπ' ὀστλίγγων δ' αἰὲν ἄλειφα ῥέει". τοῦτο δέ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς καθόλου „παρὰ μὲν Ἀπολλωνίῳ καὶ Φιλητᾷ διὰ τοῦ α."

* 1298. ἂψ ὀπίσω] ἐκ παραλλήλου τὸ αὐτὸ ἂψ ὀπίσω.

1299. λαῖτμα βιησάμενοι: ἀντὶ τοῦ μαχεσάμενοι τῷ κατεπείγοντι ἀνέμῳ καὶ βιασάμενοι. λαῖτμα δὲ τὸ κύτος τῆς θαλάσσης καὶ διάστημα, οἱονεὶ λάτμημα, ἢ παρὰ τὸ λατύσσεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὅ ἐστι τύπτεσθαι. Σιληνὸς δὲ ἐν Γλώσσαις πέλαγος εἶναι καὶ Εἰρηναῖος ἐν δ Ἀπολλωνίου ἀποδεδώκασιν.

* λαῖτμα] διάστημα θαλάσσης, οἱονεὶ λάτμημα.

1300. εἰ μὴ Θρηικίοιο: τούτους Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν ὕστερον εὑρὼν περὶ Τῆνον τὴν νῆσον, ἣ παράκειται Δήλῳ. Νίκανδρος δέ φησιν οὕτως „ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐμνησικάκει τῷ Βορέᾳ". Ὅμηρος

τὸν σὺ ξυμβορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας.

Αἰνησίδαμος δὲ ἐν Τηνιακοῖς, ἐπειδὴ τὸν Ἡρακλέα ξενίσαντες ἐνήδρευσαν αὐτὸν φονεῦσαι βουλόμενοι.

1304. ἄθλων γὰρ Πελίαο ἕως τοῦ ἀμφ' αὐτοῖς:

13 τὸ σοί L. 17 ἀπ' ὀστλίγγων etc. Callimacho tribuit EM p. 636, 13. 19 ἀπολλωνίου L. 24 λαττύπτεσθαι L: cf. Hesych. λατύσσει. 32 Il. O 26. 33 ταινιακοῖς L.

ὅτι Ἡρακλῆς ἀνεῖλε τοὺς Βορεάδας διὰ τὸ κωλῦσαι τὴν ναῦν ὑποστρέψαι πάλιν εἰς τὴν Μυσίαν φησὶν Ἀπολλώνιος. Σῆμος δέ φησι διὰ τὸ ληφθῆναι δρόμῳ τὸν Ἡρακλέα ὑπὸ τῶν Βορεαδῶν, Στησίμβροτος δέ, ὅτι διαφορὰν ἔσχον πρὸς τὸν Ἡρακλέα περὶ τῶν δεδομένων δώρων ὑπὸ Ἰάσονος τοῖς ἀριστεῦσι. Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Οἰταϊκῶν φησι Βορέαν αἴτιον γεγονέναι τοῦ θανάτου τῶν προειρημένων διὰ τὸ χειμάσαι τὸν Ἡρακλέα εἰς Κῶ ὑποστρέφοντα.

δεδουπότος: μετὰ γὰρ τὸν θάνατον Πελίου ἀνιόντας ὡς ἐπὶ τὴν πατρίδα τοὺς Βορεάδας ἐκ τοῦ ἐπιταφίου αὐτοῦ ἀγῶνος συντυχὼν Ἡρακλῆς καὶ ὑπομνησθεὶς αὐτοῦ τούτου ὅτι αὐτὸν ἀναζητηθῆναι ἐκώλυσαν, ἀνεῖλεν αὐτοὺς ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ.

1306. στήλας τε δύω: τῶν δύο τάφος ἐστὶν ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ καὶ στῆλαι, ὧν τὴν ἑτέραν πάντως συμβαίνει ὑπὸ ἀνέμου κινεῖσθαι τοῦ Βορέου τοῦ πατρὸς αὐτῶν.

1309. καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε: Καλλιμάχου ὁ στίχος. κοινὸν δὲ ἁμάρτημα πάντων τῶν μεθ' Ὅμηρον ποιητῶν τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον διὰ τοῦ η ἐκφέρειν ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ.

1310. τοῖσι δὲ Γλαῦκος: Γλαῦκος Πολύβου παῖς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος (ἡ δὲ Ἀνθηδὼν Βοιωτικὴ πόλις, ὡς καὶ Ὅμηρος „Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν"), ἁλιεὺς τὴν τέχνην, ὃς πολλῶν ποτε ἰχθύων εὐτυχήσας ἄγραν μεταξὺ τῆς ὁδοῦ ἀποκαμὼν ἀπέθετο τὸ φορτίον τῶν ἰχθύων. ὁ δὲ εἷς τούτων ἀθάνατον φαγὼν βοτάνην ἀνέζησε. λαβὼν δὲ καὶ ὁ Γλαῦκος, φαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη. εἶτα ὡς εἰς ἄκρον γήρως ἤρχετο, μηκέτι φέρων ἐδίσκευσεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν καὶ ἐτιμήθη ὡς θαλάσσιος δαίμων. καὶ τὸν ἰχθὺν τὸν γλαῦκον ἀπ' αὐτοῦ κεκλῆσθαι λέγουσι.

** 1314. νηῖου] νήιον [ὁλκαῖον] λέγεται μέρος τῆς νεώς, ὅπερ σύρεται κατὰ τὸ ὕδωρ.

1315. τίπτε παρ' ἐκ μεγάλοιο: τὸ ἑξῆς, τίπτε μενεαίνετε παρ' ἐκ μεγάλοιο Διὸς βουλήν; τουτέστι τί προθυμεῖσθε παρὰ τὴν τοῦ Διὸς βουλήν;

1317. Ἄργει οἱ μοῖρ' ἐστίν: ὅτι ἄθλους ἐπιτε-

8 ἐν κῶ L. 24 Il. B 508. 32 ὁλκαῖον om L: cf. schol. IIII 1609.

λῶν Ἡρακλῆς παραλιπὼν τούτους ὥρμησεν ἐπὶ τοὺς ἀριστεῖς αὐτὸς Ἀπολλώνιος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἡρώων φησί.

* 1318. ἐκπλῆσαι] ἐκπληρῶσαι.

1319. εἴ κ' ἔτι παύρους: ἐὰν ἔτι ὀλίγους πρὸς οἷς ἤνυσεν ἀνύσῃ ἄθλους. συνέστιον δὲ συνδιαιτητήν, ὁμοτράπεζον, ὁμότιμον, ὅτι ἡ κοινὴ τράπεζα τὴν αὐτὴν τιμὴν τοῖς μεταλαμβάνουσιν αὐτῆς δίδωσιν.

1321. προχοῇσι Κίοιο: ποταμὸς Μυσίας, ἀφ' οὗ ἡ Κίος, ὁμωνύμως τῷ ποταμῷ. ἐτελεύτα γὰρ Πολύφημος τοῖς Χάλυψι μαχόμενος· ἔστι δὲ ἔθνος Σκυθικόν.

1323. Χαλύβων: Χάλυβες ἔθνος Σκυθίας, ὅπου ὁ σίδηρος γίνεται. Καλλίμαχος „Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος."

1325. ὃν πόσιν: κακῶς τέθεικεν τὸ ὃν πόσιν· ἔστι γὰρ προσληπτικὸν ἰσοδυναμοῦν τῷ ἑαυτῆς. δεῖ δὲ εἰπεῖν ἧς πόσιν· τοῦτο γὰρ ἰσοδυναμεῖ τῷ αὐτῆς, ἵν' ᾖ ὁ λόγος, ἐποιήσατο νύμφη ἑαυτῆς πόσιν.

* 1326. ἀλίαστον] ἀντὶ τοῦ πολύ.

* δύψας] καταδύς.

* 1329. γήθησαν] διὰ τὸ μαθεῖν τὴν αἰτίαν ἀπολείψεως.

* εσσυμένως] ταχέως.

1331. προσπτύξατο: ἐδεξιώσατο, ἐφιλοποιήσατο τοῖς λόγοις.

1332. μή μοί τι χολώσεαι: διὰ μὲν τοῦ μή μοι χολώσεαι τὸ ἀποφατικὸν τέταχεν ἀντὶ τῆς ἀπαγορεύσεως· ἔδει γὰρ εἰπεῖν μή μοι χολοῦ, προστακτικῶς.

ἀφραδίῃσιν: ἀγνοίαις. κατὰ μεσότητα ἀκουστέον, ἀφραδέως, ἀδιανοήτως.

1333. εἴ τί περ ἀασάμην: κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἁρματοδρόμων. ὑπερφίαλον δὲ ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένον, οἷον ὑπέρφυλον κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ ᾱ. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ οὐ καθήκοντα, οὐδὲ νόμιμον.

1334. ἀλλ' ἀνέμοισιν δώομεν: ἡ διάνοια παρὰ τῷ ποιητῇ

ἔπος δ' εἴ πέρ τι βέβακται
δεινόν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι θύελλαι·

1336. ἐπιφραδέως] διανενοημένως, συνετῶς.

4 πρὸς οὓς *L*. 25 ἀπὸ τῆς *L*. 35 *Od*. Η 409.

1337. *ἐκυδάσσαο*: ἐλοιδόρησας. κύδος γὰρ ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία παρὰ Συρακοσίοις. Σοφοκλῆς Αἴαντι μαστιγοφόρῳ

κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

1338. *ἐνηέος ἀνδρός*: ἐνηλλαγμέναι εἰσὶν αἱ πτώσεις. ὁ γὰρ νοῦς, εἰς προσηνῆ ἄνδρα ἁμαρτεῖν.

* 1344. ἀρθμηθέντες] φιλιωθέντες.

1346. *ἐπώνυμον ἄστυ*: ἀντὶ τοῦ ὁμώνυμον τοῦ ποταμοῦ. καὶ γὰρ Κίος ὁ ποταμὸς καὶ [ἡ] πόλις. ὠνόμασται δὲ ὁ ποταμὸς ἀπὸ Κίου τοῦ ἡγησαμένου Μιλησίων.

1348. *ἐπηπείλησε δὲ γαῖαν Μυ.*: ἀνάστατον καὶ ἔρημον ποιήσειν παραυτὰ καὶ εὐθέως τὴν Μυσίδα, ἤτοι Μυσῶν χώραν, ἠπείλησε.

1349. *ὁππότε* Ἀττικόν ἐστι παρῳχημένου χρόνου, ἰσοδυναμοῦν τῷ „ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον." τίθεται δὲ κατὰ τὸν ἐπιόντα χρόνον συνεκφερομένου αὐτῷ τοῦ ἐπιζευκτικοῦ συνδέσμου τοῦ ἄν, „ὁππόταν ἡβήσητε". ἔδει οὖν ἐπιζευκτικῷ αὐτὸν χρήσασθαι τῷ εἴ, „εἰ μή μοι τλαίης γε θεά."

1350. *ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον*: ἀντὶ τοῦ μοῖραν ἀκουστέον· παρεσχημάτισται γὰρ ἀπὸ τοῦ μοῖρα, ὡς τὸ πύλῳ παρ' Ὁμήρῳ „ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών". μόρον οὖν μοῖραν ἢ ζῶντος ἢ τεθνηκότος, ἧς ἐστί ποτε μοίρας, εἴτε ζῶν εἴτε νεκρός.

1351. *τοῖο δὲ ῥύσι' ὄπασσαν*: ἀντὶ τοῦ Ὕλα ἐνέχυρα οἱ Μυσοὶ παρέσχον τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὲρ τοῦ πάντοτε αὐτὸν ἐπιζητεῖν. πλεονάζει δὲ ἡ ἀπό πρόθεσις.

1353. *μαστεύοντες*: ζητοῦντες, ἐξ οὗ καὶ μαστύς ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος „μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύι." ὅθεν καὶ μαστοί καλοῦνται διὰ τὸ ἀναγκαίως ζητεῖσθαι ὑπὸ τῶν παίδων.

1354. *ἐρέουσιν*: ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶσι, ζητοῦσιν. Ὅμηρος „τὰς ἐρέων Ὀδυσῆι συνήντετο" καὶ „κνημοὺς ἐξερέησι."

1355. *ἐυκτιμένης τε μέλλονται Τρηχῖνος*: Τραχὶν πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τοὺς παῖδας τῶν Μυσῶν ἐνῴ-

4 v. 709. 9 ἡ om L. 15 Il. Α 399. 17 Od. Δ 41. 18 Od. Ε 178. 22 Il. Ε 397. 33 Od. Φ 31. Od. Δ 337. 34 ἐυκτιμένης — p. 386, 6 ἠπύει post 8 ῥύσια — 12 ἡρακλείᾳ habet L.

κισεν Ἡρακλῆς, ὅτε ἀντενέχυρα τοῦ Ὕλα ἐδέξατο αὐτούς. οὐχ ὑγιῶς δὲ τέθεικεν τὸ *αὐτόθι*· δηλωτικὸν γάρ ἐστι τοῦ παρόντος τόπου, ἴσον τῷ

αὖθι μένειν, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν.

ἔδει δὲ εἰπεῖν τὸν ἀφεστῶτα τόπον, ὡς τὸ „ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἠπύει."

* 1356. νάσσατο] ἀντὶ [τοῦ] κατῴκισεν.

1357. *ῥύσια:* τὰ ἀντί τινος ἐνέχυρα διδόμενα ὑπὲρ τῆς πράξεως. ὅτι δὲ Κιανοὶ ὅμηρα ἔδοσαν Ἡρακλεῖ καὶ ὤμοσαν μὴ λήξειν ζητοῦντες Ὕλαν καὶ φροντίδα ἔχουσι Τραχινίων διὰ τὸ ἐκεῖσε κατοικισθῆναι ὑφ' Ἡρακλεῖ τοὺς ὁμηρεύσαντας, Κιναίθων ἱστορεῖ ἐν Ἡρακλείᾳ.

1358. *νηῦν τε πανημερίην:* ὁ νοῦς οὕτως, τὴν δὲ ναῦν δι' ὅλης ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὁ ἄνεμος ἔφερεν σφοδρῶς ἐπιπνέων, τῆς δὲ ἡμέρας ἐπιφανείσης οὐδὲ ὀλίγον ἔπνει, ἀλλ' εὐθέως ἐπαύετο.

1360. *εἰσανέχουσαν:* ἐξέχουσαν καὶ ἐπηρμένην ἢ ἀνέχουσαν ἀκτὴν ἀνατεταμένην, ἀκτὴν πλαγίαν ἰδόντες, ἐπίκωποι γενόμενοι καθώρμισαν τὴν ναῦν.

4 *Il.* K 65. 5 *Od.* K 82. 7 ἀντὶ κατῴκισας L. 9 τῆς ἄξεως L. 18 *fortasse* πλατεῖαν.

B

1. *Ἔνθαδ' ἔσαν σταθμοί τε βοῶν*: τοῦ δευτέρου τῶν Ἀργοναυτικῶν τὰ κεφάλαιά ἐστι τάδε. Ἄμυκος ὁ τῶν Βεβρύκων ἡγούμενος διαπυκτεύει Πολυδεύκει καὶ ἀναιρεῖται. διὸ μάχη γίνεται τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ Βεβρύκων, καὶ πολλοὺς ἀναιροῦσιν οἱ Ἀργοναῦται, οἱ δὲ λοιποὶ φεύγουσιν. ἔπειτα παραγίνονται οἱ Ἀργοναῦται πρὸς Φινέα πεπηρωμένον τὰς ὄψεις, ὃς ἱκετεύει βοηθῆσαι αὐτῷ. Ἅρπυιαι γὰρ ἐξ ἀφανοῦς τινος πορευόμεναι τούτου τὴν τροφὴν ἁρπάζουσαι, ἄγευστον αὐτὸν ἐποίουν. ἐγίνωσκε δέ, ἅτε δὴ μάντις, ὑπὸ τίνων ἦν μεμοιραμένον αὐτὰς διωχθῆναι. οἱ δὲ Βορεάδαι οὐκ ἠπείθησαν, ἀλλ' ἐδίωξαν αὐτάς. ἐν τοσούτῳ δὲ Φινεὺς αὐτοῖς ἐξηγεῖται τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν. ἐπανελθόντες δὲ οἱ Βορεάδαι διηγοῦνται ὡς κατηγωνίσαντο τὰς Ἁρπυίας. ἑξῆς δέ ἐστι τὰ περὶ Κυρήνην τὴν Ὑψέως καὶ Ἀρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος καὶ αὐτῆς τῆς Κυρήνης υἱόν, καὶ ὅσα μεμύθευται περὶ τῶν ἐτησίων ἀνέμων, καὶ ὡς τὰς Συμπληγάδας διέπλευσαν καὶ ἐν τῇ παρακειμένῃ τῇ Θυνίδι χώρᾳ νήσῳ ἐγένοντο, καὶ ἐπεφάνη αὐτοῖς ὁ Ἀπόλλων, ἔνθα τέμενος κατασκευάσαντες Ἑῷον τὸν θεὸν ἐπωνόμασαν· τά τε περὶ τὴν Μαριανδυνίαν καὶ ἐνταῦθα ἅμα Ἀχερουσίαν ἄκραν, καὶ ὡς Λύκος, ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης, φιλοφρονέστατα αὐτοὺς ὑπεδέξατο, ὅτι ἐχθρὸν αὐτῷ Ἄμυκον ὄντα ἐκόλασαν. Ἴδμων δὲ ὁ μάντις καὶ Τῖφυς ὁ κυβερνήτης τότε ἐτελεύτων ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ. τὰ δὲ ἑξῆς περὶ τῶν παρὰ Χάλυψι καὶ Τιβαρηνοῖς καὶ Μοσυνοίκοις νομίμων λέγεται καὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἄρεως μυθευομένων ὀρνέων, ὡς ἐξηλάθησαν ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν. καὶ οἱ Χαλκιόπης τῆς Μηδείας ἀδελφῆς καὶ Φρίξου υἱοὶ στελλόμενοι εἰς Ὀρχομενὸν ἐναυάγησαν· κατα-

4 δι' ὃν *L.* 17 τῇ περικειμένῃ νήσῳ ἐγένοντο τῇ Θυνίδι χώρᾳ καὶ *L.* 20 *fortasse* καὶ Ἀνθεμουσίδα λίμνην καὶ Ἀχερουσίαν. 23 ὅτε *L.* 25 καὶ τὴν *L.*

χθέντες δὲ εἰς τὴν Ἄρεως νῆσον συνέβαλον τοῖς Ἀργοναύταις καὶ ἀλλήλους γνωρίσαντες κοινῇ ἔπλευσαν εἰς τὸν ἐν Κόλχοις ποταμὸν Φᾶσιν.

** ἔνθαδ'] ἐν τῷ αἰγιαλῷ, ᾧ προσωρμίσθησαν. αὖλις δὲ ἡ διατριβὴ καὶ ἡ διαγωγή. Ἄμυκος δὲ Βεβρύκων βασιλεύς, ἔθνους Βιθυνῶν.

2. Βεβρύκων βασιλῆος: τῶν Βεβρύκων ἐβασίλευσεν Ἄμυκος, τῆς Βιθυνίας τά τε ἄλλα κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παραθαλάσσια κατέχων. κατῴκησαν δέ τινες αὐτῶν καὶ περὶ τὴν Λυδίαν ἐν τοῖς πλησίον Ἐφέσου τε καὶ Μαγνησίας τόποις. Χάρων δέ φησι καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι ἀπὸ τῶν κατοικησάντων αὐτὴν Βεβρύκων. τὸ δὲ γένος αὐτῶν ἠφάνισται διὰ τοὺς γενομένους πολέμους, καθάπερ καὶ ἄλλων ἐθνῶν.

4. Βιθυνὶς Μελίη: ἄδηλον ποῖόν ἐστι τὸ κύριον. Μελίαν δέ φησιν αὐτὴν διὰ τό τινας τῶν νυμφῶν Μελίας καλεῖσθαι ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, ὥς φησι Καλλίμαχος· ἢ διὰ τὸ περὶ μηλέας δένδρα διατρίβειν, καθάπερ Ἁμαδρυάδες. Βιθυνίδα δὲ διὰ τὸ Βιθυνὴν τὸ γένος τυγχάνειν..... Γενέθλιον δὲ εἶπεν αὐτὸν διὰ τὸ δεσπόζειν τοῦ ὑγροῦ καὶ πάσης τροφῆς καὶ γενέσεως αἴτιον εἶναι, καθὸ τὸ ὕδωρ πάντων γεννητικόν.

* ὑπεροπληέστατον] ὑπερηφανώτατον.

* 5. ὅς καὶ ἐπὶ τοῖς ξένοις κακὸν νόμον ἔθηκεν.

* 6. ἀποστίχειν] ἀναχωρεῖν.

8. καὶ δὲ τότε: ὁ νοῦς, καὶ τότε δὲ πρὸς τὴν ναῦν ἐλθών, τοῦ μὲν τὰ πρὸς τὴν χρείαν πυθέσθαι τοῦ πλοῦ, τουτέστι τίνος χρείαν ἔχουσι καὶ τίνες εἰσίν, ἠφροντίστησεν, τοιαῦτα δὲ πρὸς αὐτοὺς εἶπεν.

χρειώ μιν ἐρέσθαι: τὸ μίν ἑνικὸν ἀντὶ πληθυντικοῦ τοῦ αὐτούς, τοὺς ἥρωας· δύναται δὲ καὶ ἑνικὸν εἶναι, ἵνα περὶ τοῦ Ἀμύκου λάβωμεν. ἔδει γὰρ αὐτὸν τὸν Ἄμυκον ἐρωτῆσαι τοὺς ἥρωας. ὁ δὲ Θεόκριτος ἄλλως ἱστόρησεν.

10. παρασχεδόν: ἀντὶ τοῦ ἐγγύς.

12. θέσμιον: νόμιμον. ὁ δὲ λόγος, νόμος ἐστὶ τὸν προσ-

19 τυγχάνειν γενέθλιον L. 22 γενητικόν L. 30 ἀντὶ δὲ χρειὼ μὲν πολλὰ τῶν ἀντιγράφων χρειώ μιν ἔχει ἡμαρτημένα. τὸ γὰρ μίν p.

πλεύσαντα τῇ Βεβρυκίᾳ τῶν ξένων μὴ ἀπαλλάττεσθαι πρὶν ἢ ἐμοὶ πυκτεῦσαι.

15. *τ ῷ κ α ί μ ο ι:* διό μοι τὸν ἄριστον ὑμῶν κεκριμένως στήσατε πυγμῇ μοι διαγωνίσασθαι.

17. *ε ἰ δ' ἂ ν ἀ π η λ ε γ έ ο ν τ ε ς:* ἀφροντιστοῦντες, παρ' οὐδὲν ἡγησάμενοι. ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς *ἀ ν η λ ε γ έ ω ς* φησὶ διὰ τοῦ ν ἐν τῷ γ̄ τῆς καθόλου. ὁ δὲ νοῦς, εἰ δὲ ἀφροντιστήσαντες τοὺς νόμους μου παρ' οὐδὲν ἡγήσεσθε, πείσεσθε ἄν, οἶμαι, οὐχὶ τὴν τυχοῦσαν ἀνάγκην.

* 19. *μέγαφρονέων*] οἷον ὑπὲρ ἄνθρωπον.

21. *α ἶ ψ α δ' ἑ ῶ ν ἑ τ ά ρ ω ν:* δασύνεται τὸ *ἑ ῶ ν*. εἰ γὰρ δασεῖαι αἱ ἀρκτικαί εἰσιν, καὶ εἴποτε μετασχηματίζονται, πάλιν τὴν δασεῖαν ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἔχουσιν, οἷον ἕρσα ἔερσα, ἕδνα ἔεδνα.

22. *ἴ σ χ ε ο ν ῦ ν:* ἐπίσχες, ὅστις ποτὲ ὑπάρχεις. πειθαρχήσομεν γὰρ οἷς λέγεις νόμοις. διὰ δὲ τοῦ μηδὲ τὸ ὄνομα θεῖναι σφόδρα αὐτοῦ τὴν ἀξενίαν ὠνείδισεν.

* 25. *ἀπηλεγέως*] πάλιν ἀντὶ τοῦ ἀφροντίστως.

* *ὄμματ' ἑλίξας*] οἷον ἐπιστρέψας εἰς αὐτὸν τὰ ὄμματα.

* 27. *ἰλλόμενόσπερ*] συνειλούμενος.

28. *ἐ π ὶ δ' ὄ σ σ ε τ α ι ο ἰ ό θ ε ν ο ἶ ο ς:* φασὶ τὸν λέοντα τρωθέντα μόνον τηρεῖν τὸν τρώσαντα. μόνος οὖν ὑπάρχων μόνον ἐκεῖνον προσβλέπει τὸν τρώσαντα.

ο ἰ ό θ ε ν: μόνον. καὶ Ἀριστοτέλης δέ φησι τοῦτο ποιεῖν τὸν λέοντα.

30. *ἑ ύ σ τ ι π τ ο ν:* εὔστρεπτον, εὐπίλητον· παρὰ τὸ στείβω, ὅθεν καὶ στιβὰς καὶ στιβεῖς οἱ κναφεῖς.

32. *λ ώ π η ν:* χλανίδα. ὁ δὲ λόγος, ὁ δὲ τὴν μέλαιναν καὶ διπλῆν χλανίδα σὺν αὐταῖς ταῖς περόναις ἀπέβαλεν. ἢ τὴν διφθέραν. *κ α λ α ύ ρ ο π α* δὲ ποιμενικὴν ῥάβδον. καὶ τοῦτο δὲ διὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄγριον τοῦ ἀνδρός.

34. *τ ὴ ν φ ο ρ έ ε σ κ ε ν:* ἥντινα ἐβάσταζεν ἐκ κοτίνου οὖσαν, τουτέστιν ἀγριελαίου. *ὀ ρ ι τ ρ ε φ έ ο ς* δὲ τοῦ ἐν ὄρει τεθραμμένου κοτίνου.

38. *ὀ λ ο ο ῖ ο Τ υ φ ω έ ο ς:* διὰ τὸ τερατῶδες καὶ ἐκτρά-

11 *αἶψα* — 14 *ἔεδνα post* 15 *ἴσχεο* — 17 *ὠνείδισεν habet L.* *ἀεὶ γὰρ δασεῖαι ἀρκτικῶν εἰσιν L.* 16 *ὄνομαι εἶναι L.*

πελον τοῦ σώματος τοῦτό φησιν· ἐνομίζετό, φησιν, ἢ Τυφῶνος ἢ γῆς υἱός.

40. χωομένη Διί: ἐπεὶ λέγεται ἡ Γῆ κατὰ ὀργήν, ὅτε τοὺς Τιτᾶνας κατεταρτάρωσεν ὁ Ζεύς, γεννῆσαι τοὺς Γίγαντας.

42. ἑσπερίην δια νύκτα: ἀντὶ τοῦ κατὰ νύκτα, τουτέστι περὶ τὸν ἕσπερον. Ὅμηρος „ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ.“ ἀμαρυγαὶ δὲ αἱ ἀκτῖνες, αἱ λαμπηδόνες.

43. ἔτι χνοάοντας ἰούλους: τοὺς ἰούλους ὡς χνοῦν ἀναφύοντας ἔχων, τὰς ἐξανθήσεις τῶν γενείων. λέγεται δὲ ἴουλος καὶ θηρίον πολύπουν καὶ εἶδος ᾠδῆς, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης.

45. πῆλε δὲ χεῖρας: οἷον προσεπάλλετο, διάπειραν τῶν χειρῶν ἑαυτοῦ ποιούμενος, εἰ ὡς πρὶν εὐκίνητοί εἰσι, μηδ' ἀπὸ τοῦ τῆς εἰρεσίας καμάτου δυσκινήτως ἔχοιεν.

48. οὐ μὰν αὖτ' Ἄμυκος: οὐ μὴν ὁ Ἄμυκος διεπείρασεν ἑαυτοῦ. καὶ διὰ τούτων δὲ δηλοῖ τὸ ὑπερήφανον αὐτοῦ.

49. καί οἱ ὀρέχθει: ἐν ὀρέξει ἦν. νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐφώρμα καὶ ἐπεθύμει. σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τὸ ἔστενεν, „ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ.“

* 50. κεδάσσαι] σκορπίσαι.

51. Λυκωρεύς: οὗτος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ πεποίηται, οὐκ ἐξ ἱστορίας παρείληπται.

52. ἱμάντας: τοὺς καλουμένους μύρμηκας. ἀζαλέους δὲ ἀντὶ τοῦ ξηρούς. ὅθεν τινὲς οὐκ ἀπὸ Ἀζᾶνος βασιλέως, ἀλλὰ διὰ τὸ τραχεῖαν εἶναι Ἀζανίαν φασὶ κληθῆναι τὴν Ἀρκαδίαν· τραχεῖα γάρ ἐστι καὶ ξηρά.

53. περὶ δ' οἵγ' ἔσαν: περισσῶς κατεσκληκότες ἦσαν. ὅθεν καὶ σκέλος τὸ ἄσαρκον μέρος τοῦ σώματος, καὶ σκληρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τούτου.

54. ὑπερφιάλοις: ὑπερηφάνοις. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς φιάλης· τὸ γὰρ πληθύον αὐτῆς ὑπερφίαλον, ἀντὶ τοῦ ὑπέρμετρον. φιάλη δὲ εἶδος λεβητώδους ἀγγείου.

55. πάλου ἄτερ: χωρὶς κλήρου. καὶ διὰ τούτου δὲ πάλιν ὑπερήφανον δείκνυσι. τὸ δὲ ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι

7 Il. X 318. 11 καὶ θηρίον ἴουλος L. 17 ἑαυτὸν L. 21 Il. X 30. 30 σκηρὸς L.

μετόπισθεν, ὥσπερ ἤδη ἑαυτῷ πεπιστευκὼς τὴν νίκην. καὶ τοῦτο βάρβαρον. εἰ γὰρ ὁ κλῆρος τὴν στάσιν λύειν ἐπίσταται καὶ ἑκάστῳ τὰ ἴσα διδόναι, πῶς ἂν ὕστερον ἔμελλεν αὐτῷ ἀντιμάχεσθαι; μᾶλλον γὰρ νῦν ἐστασίασεν ἂν μὴ κληρωθείς.

56. ἀτέμβηαι: ἵνα μή μοι μέμψῃ ὕστερον ὡς χείρονας εἰληφώς. τὸ γὰρ ἀτέμβειν οἱ νεώτεροι οὐκ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἤκουσαν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι.

* 60. παραβλήδην] παραβλητικῶς.

* 62. ἀπροφάτως] ἀδιστάκτως, ἀδιακρίτως, μηδὲν πρὸς τὴν ἀναίρεσιν προφασισάμενος.

* 64. παρηγορέοντες] ἀντὶ τοῦ προτρεπόμενοι.

* 66. κακῇι δήσαντες ἐναίσῃι] ἐν κακῇ μοίρᾳ.

* 67. ἐν τῇ ἀπ' ἀλλήλων διαστάσει παρεσκευάσαντο.

* 68. ῥεθέων] νῦν τῶν προσώπων.

70. ἅτε κῦμα θαλάσσης: καθάπερ, φησί, μετεωριζόμενον νηὶ προσπίπτει, τῇ δὲ ἐμπειρίᾳ τοῦ κυβερνήτου παρακλίναντος ἡ ναῦς διαφεύγει, οὕτω καὶ ὁ Ἄμυκος ἐπέκειτο μὲν ἐκφοβῶν αὐτόν, διακλινόμενος δὲ ἐκεῖνος ἄτρωτος ἦν.

72. ἀλύσκει: ἐκφεύγει. διὰ δὲ τὴν τραχύτητα καὶ τὴν σφοδρὰν αὐτοῦ ὁρμὴν κύματι εἰκάζει τὸν Ἄμυκον, κυβερνήτῃ δὲ τεχνίτῃ τὸν Πολυδεύκην.

74. φοβέων: ταράσσων· τῇ ἀθρόᾳ κατ' αὐτοῦ ὁρμῇ ἐμβραδύνειν οὐ συνεχώρει αὐτόν.

76. ἀίσσων: λείπει ἡ ὑπό, ἵνα ᾖ ὑπαΐσσων καὶ ὑποφεύγων τὸν Ἄμυκον τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ ἄπληκτος καὶ ἀβλαβὴς διέμεινεν.

ἀπηνέα δ' αἶψα νοήσας: συνιδών, φησιν, ὁ Πολυδεύκης ὅπου ἄπρακτος καὶ εὐεπιχείρητος ἦν, συνέμιξεν αὐτῷ τὰς χεῖρας ὑποστάς.

77. ᾗ κάρτος ἀάατον καὶ ἀρ.: ὁ Πολυδεύκης, φησί, παρετήρει τὸν Ἄμυκον, ὅπου ἄτρωτος τυγχάνει καὶ οὐκ εὐεπιχείρητός ἐστιν. ἢ οὕτως, συνιδὼν ἐν ᾧ ὑπερεῖχεν αὐτοῦ καὶ ἐν ᾧ καταδεέστερος ἦν, ὑποστὰς συνέμιξεν αὐτῷ τὰς χεῖρας. θάρσος δὲ θράσους διαφέρει· θάρσος γὰρ τὸ εὐ-

1 σεαυτῷ L. 10 ἀδιαστάκτως L. 34 αὐτὸν L. 35 καταδεέστερον L.

λογοῦ, θράσος δὲ τὸ μετὰ ἰταμότητος. οὕτω καὶ Ἀρίστιππος ὁ φιλόσοφος.

* 77. χερείων] ἢ καὶ ἀρείων.

79. ὡς δ' ὅτε νήια δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις: οὕτως ἀντεξυσμένα ἀλλήλοις, ὥστε, ἡνίκα συμβάλλονται ἐναντία, συναρμόζειν ἀλλήλοις· ἢ τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφησίν. εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῶν σανίδων τιθέασι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν. ὑληουργοὶ δὲ ὑλοτόμοι καὶ τὰς ναῦς ἐργαζόμενοι. ὥσπερ δὲ ναυπηγήσιμα ξύλα συναρμόζοντες ξυλουργοὶ γόμφοις συνεχῶς ταῖς σφύραις τύπτουσιν, ἐγείρεται δὲ ἄλλος ἐξ ἄλλου ψόφος, οὕτως ὁ Ἄμυκος καὶ ὁ Πολυδεύκης ἀλλήλων ἔτυπτον τὰς σιαγόνας.

* ἀντίξοα] τὰ ἀντεξυσμένα.

** θοοῖς: ὀξέσι. καὶ Ὅμηρος „ἐγὼ δ' ἐθόωσα παραστάς."

* 81. ἄηται] ἐξηχεῖται, ἀκούεται.

* 84. ἐπισταδὸν οὐτάζοντες] ἐν τῷ συνεστάναι πλήσσοντες.

89. φορβάδος ἀμφὶ βοός: ὑπὲρ νομάδος καὶ εὐτραφοῦς βοός, ἵνα τὸ τῆς κατανομῆς ὄνομα πλέον καὶ μεῖζον τῇ βοῒ δοίη τὸ σῶμα καὶ τὸ κάλλος. Ἀντίπατρος ἐν τῷ περὶ ζώων φησὶ τὸν ἀλκιμώτατον ἐν τῇ ἀγέλῃ ταῦρον πρῶτον μίγνυσθαι πάσαις ταῖς βουσίν, μὴ ἐπιτρέπειν δὲ ἑτέρῳ· ἐὰν δέ τις πεποιθὼς τῇ ἰδίᾳ δυνάμει ἀνθίσταται αὐτῷ, καταγωνισάμενος τοῦ λοιποῦ πλησιάζει ταῖς βουσίν.

* 89. φορβάδος: ἀγελάδος.

90. ἀερθεὶς βουτύπος οἷα πόδ.: ἐπαρθεὶς ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν, φησι, σταθεὶς καὶ ἐκτείνας ἑαυτὸν ὡς βουτύπος τὴν χεῖρα ἑαυτοῦ κατέφερεν· ἐπιόντος δὲ αὐτοῦ ὁ Πολυδεύκης ὑπέστη καὶ παρακλίνας τὴν κεφαλὴν τῷ ὤμῳ αὐτοῦ ἐδέξατο τὸν πῆχυν. βουτύπος δέ ἐστιν ὁ τοὺς θυομένους βοῦς τῷ πελέκει τύπτων κατὰ τοῦ αὐχένος· οὗτος δὲ ἐπ' ἄκροις τοῖς ὄνυξιν ἵσταται μέλλων κρούειν.

94. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο: ἐγγὺς δὲ αὐτοῦ προβαίνων καὶ μεταφέρων τὰ σκέλη ἔτυψεν αὐτὸν πρὸς τὸ οὖς.

* 95. μεταΐγδην] ὁρμητικῶς.

1 *Χρύσιππος coniecit Valckenarius praef. in Ammon. p.* 21. 14 *Od. I* 327. 22 πρῶτον] τοῦτον *L.*

96. ὁ δ' ἄμ' ὀδύνῃ: ὁ δὲ Ἄμυκος ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος ἐπὶ γόνυ κατενεχθεὶς εἰς τὴν γῆν ἀπώλετο.

* 97. ἀντὶ τοῦ ταχέως ἐξέπνευσεν.

98. οὐδ' ἄρα Βέβρυκες: Ἀπολλώνιος μὲν ἐμφαίνει ὡς ἀνῃρημένον τὸν Ἄμυκον. Ἐπίχαρμος δὲ καὶ Πείσανδρός φασιν ὅτι ἔδησεν αὐτὸν ὁ Πολυδεύκης. Δηΐλοχος δὲ ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου καταπυκτευθῆναί φησιν αὐτὸν ὑπὸ Πολυδεύκους. οὐκ ἠμέλησαν δέ, φησιν, οὐδὲ κατεφρόνησαν τοῦ Ἀμύκου πεπτωκότος. ἀζηχέας δὲ τὰς ξηράς, τὰς ἐχούσας ξηρὸν ἦχον. σιγύννους δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια. διὰ δὲ τὸ βάρβαρον ἑαυτῶν καὶ πόλεμον ἤγειραν.

* 99. σιγύννους] ἀκόντια ὁλοσίδηρα.

* 100. ἀντιάασκον] ἀπήντων ἰθὺς Πολυδεύκους.

105. αὐτὸς δ' Ἰτυμονῆα: ὁ δὲ Πολυδεύκης λὰξ ἐπορούσας ἔπληξεν. λέγεται δὲ λὰξ ὁ ὑπὸ τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς ψόφος. ἢ οὕτω, κυρίως τὸ ὑποκάτω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων λὰξ καλεῖται. οὕτως ἀποδέδωκεν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ Ποσειδώνιος „λὰξ ποδὶ κινήσας."

110. Ὠρείδης δ' Ἀμύκοιο: διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ παραλήγουσα· οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου.

112. ὅσον δ' ἐπὶ δέρματι: μέχρις [τοῦ δέρματος]. ὅσον ἀντὶ τοῦ ὀλίγον. δι' αὐτῆς τῆς ἐπιφανείας ἦλθεν ὁ σίδηρος ὑπ' αὐτὸν τὸν κατὰ τὴν ζώνην τόπον, ὥστε τῶν ἐντοσθιδίων μὴ ψαῦσαι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ δέρματι μόνον.

* 113. νηδυΐων ἄψαυστος] ὥστε τῶν ἐντέρων μὴ ψαῦσαι.

115. ἀζαλέῃ: τῇ ξηρᾷ, ἐπεί ἐστι ξυλίνη. Ὅμηρος δὲ καὶ σιδηρᾶν οἶδεν „ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ." τινὲς δὲ ἀποδεδώκασι σιδηρείῃ τῇ εὐτόνῳ, ὥσπερ καὶ „σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει."

116. οὔπω κηρὶ κακῇ: οὔπω πεπρωμένον ἀποθανεῖν.

10 ἠχούσας *L*. 14 ἀπήντουν *L*. 16 τῶν δακτύλων *p*, τοὺς δακτύλους *L*. 19 *Il*. *K* 158. 23 τοῦ δέρματος om *L*. 26 ἐπὶ τῷ δέρματι μόνον ἔμεινεν *p*. 27 ἐναντίων *L*. 30 *Il*. *H* 141. 31 *Il*. *P* 424.

117. *Κλυτίοιο*] ὁ δὲ Κλυτίος υἱὸς ἦν Εὐρύτου, ἀδελφὸς Ἰφίτου. δηώσεσθαι δὲ φονευθήσεσθαι. ὁ δὲ Ἀγκαῖος Ἀρκὰς τὸ γένος ἐστί· φησὶ δὲ αὐτὸν ὡπλίσθαι πελέκει καὶ ἄρκτου δορᾷ. τὸ δὲ θρασὺς ἐπ' ἀγαθοῦ νῦν, οὐκ ἐπ' ὠμότητος.

* 120. προσχόμενος] προβαλόμενος ἀντὶ ἀσπίδος.

121. ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο: τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος τιθέασι καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγύς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰώθασι χρῆσθαι. Μένανδρος

ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη.

ἀντὶ τοῦ ἐγγύς.

123. ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ σταθμοῖσιν: ὥσπερ δὲ ἀφυλάκτῳ ποιμνίῳ ἐπελθόντες λύκοι ἀποροῦσι ποῖον πρῶτον ἁρπάσωσιν, οὕτω καὶ οἱ ἀριστεῖς τοὺς Βέβρυκας ἐτρέψαντο. ὁμοία δὲ ταύτῃ καὶ παρ' Ὁμήρῳ παραβολή

ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν
σίνται.

πολιοὶ δὲ ἤτοι ὑπότεφροι ἢ ἔντιμοι. τίμιον γὰρ τὸ ζῷον παρ' Ἀθηναίοις. ὁ γὰρ ἀποκτείνας λύκον ἀγείρει αὐτῷ τὰ πρὸς τὴν ταφήν. καὶ ἴσως ἐπεὶ ἡ Λητὼ ἔγκυος οὖσα διὰ δώδεκα ἡμερῶν εἰς Δῆλον ἦλθε μεταβαλοῦσα εἰς λύκον, διόπερ κατά τινα ὡρισμένον χρόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ τίκτει πᾶσα λύκαινα ἐν δώδεκα ἡμέραις, ὡς Φιλοστέφανός φησιν ἐν τοῖς Ὑπομνήμασιν.

125. λάθρῃ ἐυρρίνων: τοῦτό φησιν ὅτι διὰ τὸ ψῦχος καταδύνουσιν εἰς τὰς ἐπαύλεις οἵ τε ποιμένες καὶ οἱ κύνες, εἶτα οὕτως ἀφύλακτα σίνονται τὰ πρόβατα. ἐυρρίνων δὲ ἤτοι εὐδερμάτων, ἢ κυρίως διὰ τὸ ταῖς ῥισὶν ἰχνεύειν τὰ θηρία· διὸ καὶ παραινοῦσιν οἱ κυνηγοὶ πρὸ ἡμέρας ἐξάγειν τοὺς κύνας ἐπὶ θήραν, ἵνα πρὶν ἥλιον ἐπιτεῖλαι εὐκαίρως ἰχνηλατῶσι ταῖς ῥισίν.

* ἐυρρίνωντε] εὐαισθήτων, εὐοσφρήτων.

127. πόλλ' ἐπιπαμφαλόωντες: πολλὰ ἐπιβλέποντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοιήσεως ἐπιβλέπειν. κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππῶναξ καὶ Ἀνακρέων. λέγει δὲ καὶ Ἐρύκιος

4 ὁ δὲ L. 16 Il. Π 352.

πάντοσε παμφαλόωντες δινήσαντο πόδεσσι. παραιτητέον δὲ Εἰρηναῖον ἀ μ φ α ν ό ω ν τ ε ς γράφοντα καὶ ἐξηγούμενον κτείνοντες. οὔτε γὰρ κέχρηταί τις οὕτως τῇ λέξει, οὔτε ἐστὶν ἁπαξαπλῶς ἡ γραφὴ τοῦ ποιητοῦ.

* 128. περισφίσιν] ἔδει εἰπεῖν περὶ ἀλλήλοις πίπτοντα, οὐ γὰρ περὶ ἑαυτά. τὸ δὲ ἁμάρτημα τῶν μεθ' Ὅμηρον.

130. ὡ ς δ ὲ μ ε λ ι σ σ ά ω ν: ὅτι τὸν καπνὸν φεύγουσιν αἱ μέλισσαι διὰ τὸ στενόπορον εἶναι αὐτῶν τὴν ὄσφρησιν, ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ὄφεων συμβαίνει θυμιωμένου τοῦ ἐλαφείου κέρως, ὥς φησι Νίκανδρος. σ μ ῆ ν ο ς δέ ἐστι τὸ τῶν μελισσῶν πλῆθος.

* δικὴν μελισσῶν, φησιν, ἔφευγον, αἵτινες καπνισθεῖσαι ἀφίπτανται.

* μηλοβυτῆρες] βοσκοί.

133. β ο μ β η δ ὸ ν δ έ: ἀντὶ τοῦ μετὰ ἤχου καὶ βόμβου. βόμβος δέ ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν ἦχος· ἔνιοι δὲ τῆς βοξύνου μελίττης λεγομένης.

λ ι γ ν υ ό ε ν τ ι: τῷ αἰθαλώδει. ὁ δὲ λόγος, ἐπιπλέον δὲ τῷ λιγνυώδει καὶ σποδώδει καπνῷ καπνιζόμεναι ὑποχωροῦσι τῶν σίμβλων. σ ί μ β λ ο ς δέ ἐστιν εἰς ὃ τὰ κηρία συνάγεται ἀγγεῖον, ἡ κυψέλη.

134. κ α π ν ῷ τ υ φ ό μ ε ν α ι: ἀντὶ τοῦ καπνιζόμεναι· σημαίνει δὲ καὶ τὸ καιόμεναι. εἰώθασι δὲ καπνίζειν κόνυζαν· δριμὺς γὰρ μάλιστα ὁ ταύτης καπνός.

138. ἠ μ ὲ ν ἀ λ ω α ί: αἱ ἀμπελόφυτοι χῶραι. ο ἶ α ι δὲ αἱ κῶμαι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα βοτὰ νέμεσθαι.

* 139. οἶαι] αἱ κῶμαι.

* τῆμος] τηνικαῦτα.

* Λύκοιο] Λύκος βασιλεὺς Μαριανδυνῶν.

140. κ α ὶ Μ α ρ ι α ν δ υ ν ῶ ν: Φινέως παῖδες, ἐκ μὲν Κλεοπάτρας Παρθένιος καὶ Κράμβος, ἐκ δὲ Ἰδαίας τῆς Δαρδάνου ἢ Σκυθικῆς τινος παλλακίδος Θυνὸς καὶ Μαριανδυνός, ἐξ ὧν τὰ ἔθνη κέκληνται. οἱ δέ φασι κεκλῆσθαι τοὺς Μαριανδυνοὺς ἀπὸ Μαριανδυνοῦ υἱοῦ Κιμμερίου.

1 ἐδινήσαντο *Rutgersius var. lectt. p.* 191 *et Iacobsius Anthol. graec. XIII p.* 892. 8 στενόπωρον *L.* 10 *Ther.* 36. 16 βοξύνης *EM p.* 204, 52: *fortasse* βομβυλιοῦ. 32 Κράμβις *f*, Κάραμβις *Holstenius.*

ἀπεόντος ἄνακτος: τοῦ Ἀμύκου ἀπόντος δηλονότι. οἱ δὲ Μαριανδυνοὶ ἔθνος ὁμοροῦν αὐτοῖς.

141. *σιδηροφόρου περι γαίης:* τῆς τῶν Χαλύβων· εἰσὶ δὲ οὗτοι οἱ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενοι.

142. *οἳ δ' ἤδη σταθμούς τε:* οἱ δὲ Ἀργοναῦται τῶν Βεβρύκων πεφευγότων τὰς παρὰ θάλασσαν ἐπαύλεις ἐπόρθουν· ἤδη δὲ καὶ τῶν θρεμμάτων πολλὰ περιεληλακότες ἀπετέμοντο.

* 143. περιτροπάδην] περιτρέποντες, ὡς ἐπὶ τὴν ναῦν ἐλαύνοντες.

145. *φράζεσθ' ὅττι κεν:* ὁ νοῦς, καὶ τί ἂν ἐποίησαν οἱ Βέβρυκες, εἰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς μεθ' ἡμῶν ἐληλύθει; οἷον, πῶς ἔφυγον καὶ ἡττήθησαν; οἶμαι γὰρ ὅτι οὐδὲ ἀγὼν ἂν τῆς πυγμαχίας ἐγένετο, ἀλλὰ προκαλούμενον τὸν Ἄμυκον τότε οἷς συνετίθει νόμοις ἡμῖν τῷ ῥοπάλῳ πλήξας ἀνήρηκεν.

* 149. αὐτοῖς] λείπει ἡ σύν.

151. *ναὶ μὲν ἀκήδεστον:* ὁ νοῦς, ἐκεῖνον μέντοι ἀφροντίστως καταλιπόντες, τουτέστι τὸν Ἡρακλέα, ἐπ' ἀλλοτρίας ἐπλεύσαμεν. ἐκείνου δὲ ἀπόντος ἕκαστος ἡμῶν αἰσθήσεται ὅσον βεβλάμμεθα.

* 154. τάδε πάντα] τὸ ἀπολειφθῆναι τὸν Ἡρακλέα.

* 156. οὐταμένων] τοῦ Ἰφίτου καὶ Ταλαοῦ.

159. *ῥέξαντες δάφνῃ:* δάφνῃ ἐστέψαντο δι' Ἀπόλλωνα. ἐχρῶντο δὲ τῇ στέψει τριχῶς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τοῦ τραχήλου, τιθέμενοι τοὺς στεφάνους διὰ τὸ τὴν ψυχὴν θυμηδῆ εἶναι.

ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι: στεψάμενοι δὲ ὑπεράνω τῶν μετώπων δάφνῃ τὰς κεφαλάς, ἐξ ἧς δάφνης ἀνημμένα ἦν τὰ σχοινία τῆς νεώς. οὐ ποιητικῶς δὲ ἀνέπλασε τὴν δάφνην ὁ Ἀπολλώνιος, ἀλλ' ἔστιν ὄντως ἐν τῷ τόπῳ δένδρον δάφνης εὐμέγεθες, ὥς φησιν Ἀνδροίτας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Προποντίδος, παριστορῶν ὅτι Ἄμυκος μὲν καλεῖται τὸ χωρίον, ἔχει δὲ ἐποίκια καὶ νῦν, διέστηκε δὲ τοῦ Χαλκηδονίου νυμφαίου σταδίους πέντε. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποντικῶν ἡρῴων αὐτόθι φησὶν εἶναι

28 ξανθὰ — 397, 2 ἀνίστησι *post* 4 περι δέ — 10 ἱερὸν *habet L.*
32 Ἄνδρων ὁ Τήιος *coniecit O. Schneiderus.* 35 Ἀπολλώνιος *Heynius Apollod. fragm. p.* 459.

Ἀμύκου, καὶ εἴ τις ἐκ τῆς δάφνης κλάδον λάβοι, εἰς λοιδορίαν ἀνίστησι.

* 161. συνοίμιον] συνῴδιον· οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή.

162. περὶ δέ σφιν ἰαίνετο: διεχέετο ἡ ἀκτή. καθ' ὑπερβολήν, καθὸ μυθεύεται ὁ Ὀρφεὺς κηλεῖν καὶ τὰ ἄψυχα. ᾖδον δὲ ἐπινίκιον τῷ Ἀπόλλωνι. Θεραπναῖον δὲ ἀπὸ μέρους τὸν Λάκωνα. Θεράπναι γὰρ τόπος τῆς Σπάρτης· οἱ δὲ πόλιν. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τόπον ἱερὸν [Ἀπόλλωνος].

* 165. ἐκπεράτων] ἐκ τοῦ ὑπὲρ ὁρίζοντος ἡμισφαιρίου.

168. ἀνὰ Βόσπορον ἰθύ.: τὸ ἀπὸ Βυζαντίου πρὸς Καλχηδόνα διάστημα σταδίων ἐστὶν [ε̄] καὶ Βόσπορος ὀνομάζεται διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἰὼ βοῦν οὖσαν διαπορεύεσθαι τοῦτον τὸν τόπον, ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διαβαίνουσαν, ἢ διὰ τὸ πάντας τοὺς στενοὺς πορθμοὺς βοσπόρους καλεῖσθαι. ἔνιοι δὲ τοὺς ἐπὶ τοῦ στόματος οἰκοῦντας τὸ παλαιόν, εἴποτε ἐθέλοιεν εἰς τὸ πέραν διαβαίνειν, σχεδίας πηγνύντας καὶ βόας ἐπιζεύξαντας ἐπὶ τούτων διαπεραιοῦσθαι, ὅθεν καὶ ὠνομάσθαι τὴν θάλασσαν. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Βόσπορος τῆς Σκυθικῆς, Κιμμερικὸς προσαγορευόμενος διὰ τὸ Κιμμερίους, ἔθνος Σκυθικόν, περὶ ἐκείνους οἰκῆσαι τοὺς τόπους. οἱ δέ φασι στόμα τῆς Μαιώτιδος λίμνης .... στενὸς καὶ ἐπιμήκης ἐμφερὴς τῷ κατὰ τὸ Βυζάντιον Βοσπόρῳ. ἄλλως. περὶ τοῦ Βοσπόρου ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς παλαιοῖς διαφόρως λέγεται. Νύμφις μὲν γάρ φησιν ἱστορεῖν Ἀκαρίωνα ὡς ἄρα Φρύγες διαπλεῦσαι βουλόμενοι τὸν πορθμὸν κατεσκεύασαν ναῦν ἔχουσαν ἐγκεχαραγμένην προτομὴν ταύρου· διαπλευσάντων δὲ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ εἴδους τοῦ περὶ τὸ σκάφος προσαγορευθῆναι τὸ πέλαγος Βόσπορον. Ἔφορος δέ φησιν ἡρπάσθαι τὴν Ἰὼ ὑπὸ Φοινίκων καὶ διακομισθῆναι εἰς Αἴγυπτον, ἀνθ' ἧς τὸν βασιλέα τῶν Αἰγυπτίων πέμψαι Ἰνάχῳ ταῦρον· τετελευτηκότος δὲ ἐκείνου περιιέναι αὐτοὺς

7 *fortasse* τόπος πλησίον τῆς Σπάρτης. 8 Ἀπόλλωνος *om L, addiderunt f p.* 10 καὶ Καλχηδόνος *L.* 11 ε̄ *om L: cf. Polyb. IIII 43.* ς *vel* ἑπτά *voluit Holstenius.* 21 λίμνης στενὸς καὶ ἐπιμήκης ἐμφερὴς *L*, λίμνης στενὸν καὶ ἐπίμηκες ἐμφερὲς *f: fortasse* λίμνης, ὅτι ὁ πορθμὸς στενὸς *etc.* 24 Αἰσχρίωνα *M. Schmidtius Philol. I p. 640 et A. Heckerus ib. V p. 417:* Εὐφορίωνα *coniecerat Reinesius epist. ad Daumium p. 255,* Χάρωνα *Weichertus vit. Apoll. Rhod. p. 253,* Ἄνδρωνα *C. Müllerus fragm. hist. III p. 16.*

παραδεικνύντας, καθὸ πρότερον οὐκ ἐγίνωσκον τὸ ζῶον· τὸν δὲ τόπον προσηγορεῦσθαι, δι' οὗ οἱ τὸν ταῦρον ἔχοντες ἔπλευσαν, Βόσπορον. οἱ δέ, καθὸ ὁ Φρίξος ἐπὶ κριοπρῴρου σκάφους ἔπλευσεν. δύο δέ εἰσι Βόσποροι, Κιμμέριος καὶ Θρᾴκιος, ὁ πάλαι Μύσιος καλούμενος.

* 169. *ἠλιβάτωι] οὗ ἀλιτεῖν ἔστι τῆς βάσεως, τουτέστι ὑψηλῷ καὶ ἀπροσβάτῳ.*

* 170. *ἐπαΐσσοντι] ἀντὶ [τοῦ] ἐπενεχθησομένῳ.*

173. *ἀλλὰ τόγ' ἔμπης: ἀλλὰ καίπερ οὕτω μέγα καὶ λάβρον ὑπάρχον τὸ κῦμα ὁμαλίζεται, εἰ ἀγαθοῦ κυβερνήτου τύχοι.*

177. *ἀντιπέρην γαίῃ Θυνηίδι: διτταί εἰσι Βιθυνίαι, ἡ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης, ἡ δὲ ἐπὶ τῆς Ἀσίας, καὶ ἡ μὲν ἐπὶ τῆς Εὐρώπης περὶ Σαλμυδησσὸν κεῖται ἐπὶ τῆς Θρᾴκης, ἡ δὲ ἑτέρα καθήκει ἐπὶ τὸν Βόσπορον καὶ ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου. ἔστι δὲ καὶ τρίτη Βιθυνία νῆσος περὶ τὸν Πόντον. ἔστι δὲ ἀμφίβολον εἰς ποίαν Βιθυνίαν φησίν, ἀμφοτέρων οὐσῶν ἐπὶ τῷ πέραν. ἄμεινον οὖν τὴν περὶ τὴν Εὐρώπην Βιθυνίαν λέγειν. τῇ γὰρ ἐπιούσῃ, φησίν, ἡμέρᾳ ἐν τῇ Βιθυνίᾳ τὰ ἀπόγεια ἔδησαν, ὡς δῆλον ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. καὶ γὰρ ὁ Φινεύς, ὡς οἱ πλεῖστοι, ἐπὶ τοῦ Σαλμυδησσοῦ λέγεται ᾠκηκέναι, ὅς ἐστι τῆς Θρᾴκης κατὰ τὰ ἀριστερὰ μέρη τὸν Πόντον εἰσπλέοντι. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Βιθυνία νῆσος κατὰ τὸν Πόντον, ἐν ᾗ ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερόν.*

178. *Ἀγηνορίδης ἔχε: Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστιν, ὡς Ἑλλάνικος· ὡς δὲ Ἡσίοδός φησιν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης καὶ Ἀντίμαχος καὶ Φερεκύδης φασίν. ἐκ δὲ Κασσιεπείας τῆς Ἀράβου Φοίνικι γίνεται Κίλιξ καὶ Φινεὺς καὶ Δόρυκλος, καὶ Ἄτυμνος ἐπίκλησιν· γίνεται δὲ ἐκ Διὸς Ἄτυμνος.*

ἄλλως. οὐκ ἐν τῇ περὶ Βιθυνίαν, ἀλλ' ἐν τῷ πέραν τῆς Θρᾴκης, ἥτις ἐστὶ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἀποδέδεικται. ἔνιοι δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ βασιλεῦσαι ἱστοροῦσιν, ἥτις

8 *τοῦ om L.* 14 *fortasse κεῖται τῆς Θρᾴκης* 18 *τὸ πέραν L.* 24 *μετὰ τὸν πόντον L.* 29 *φησίν L.* 31 *Ἀτύμνιος Apollod. III* 1, 2. 32 *τῇ πέραν Βιθυνίᾳ ἀλλ' ἐν τῇ τῆς Θρᾴκης f: fortasse τῇ ἐπὶ τῆς Ἀσίας Βιθυνίᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ πέραν, τῆς Θρᾴκης.*

ἐστὶ τῆς Ἀσίας, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. Ἀγηνορίδην δὲ εἶπε τὸν Φινέα, καθὸ Ἀγήνορός ἐστι παῖς· ὁ δὲ Ἡσίοδος τοῦ Φοίνικος αὐτόν φησι τοῦ Ἀγήνορος. πηρωθῆναι δὲ λέγουσι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡλίου, ὅτι πολυχρόνιος εἵλετο μᾶλλον εἶναι ἢ βλέπειν. ἔνιοι μὲν τοσαύτας ἐξηκέναι γενεὰς ἀπίθανον εἶναί φασιν, πλείους δὲ αὐτοὺς γεγονέναι καὶ ἕτερον τὸν Φινέα ἕβδομον ἀπόγονον εἶναι τοῦ Φοίνικος, πρὸς ὃν ἀπήντησαν ἥρωες. πηρωθῆναι δὲ αὐτόν, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσεῖ. [Σοφοκλῆς δέ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσε Παρθένιον καὶ Κράμβον, πεισθεὶς διαβολαῖς Ἰδαίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. ὁ δὲ Ἀπολλώνιός φησι πηρωθῆναι αὐτὸν καὶ πρὸς τῶν Ἁρπυιῶν κακῶς πάσχειν, ὅτι ἀνέδην πᾶσι καὶ διαρρήδην ἐμαντεύετο· φησὶ γάρ οὐδ' ὅσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ.

181. οὐδ' ὅσσον ὀπίζετο: οὐδὲ ἐλάχιστον τοῦ Διὸς αὐτοῦ ἐπεστρέφετο τὰ θεῖα ἐνθυμήματα πᾶσιν ἐμφαίνων. λέγων γὰρ πάντα τὸν νοῦν τοῖς ἀνθρώποις, οὐδεμίαν χρείαν αὐτοῖς τῶν θεῶν κατελίμπανεν. ὅτι δὲ ἦρχεν ὁ Φινεὺς μέχρι τοῦ Βοσπόρου Θρᾳκῶν πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ (εἰσὶ δὲ οὗτοι Βιθυνοί τε καὶ Παφλαγόνες) Φερεκύδης ἐν τῇ ς̄ φησί. πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα φησὶν Ἡσίοδος ἐν Μεγάλαις Ἠοίαις, ὅτι Φρίξῳ τὴν ὁδὸν ἐμήνυσεν, ἐν δὲ τῷ γ̄ Καταλόγων, ἐπειδὴ τὸν μακρὸν χρόνον τῆς ὄψεως προέκρινεν. παῖδας δὲ αὐτοῦ φασι γενέσθαι Μαριανδυνὸν καὶ Θυνόν, καὶ ἀπὸ μὲν Θυνοῦ Θυνηίδα, ἀπὸ δὲ Μαριανδυνοῦ Μαριανδυνίαν προσαγορευθῆναι λέγουσιν.

* 185. ὀνείασιν] σιτίοις, βρώμασιν.

* 191. μυδαλέην] μυσαράν.

192. μὴ καὶ λευκανίην: οἱ μὲν τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος, Ἀμερίας δὲ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν βρόγχον.

195. ὧν οἱ ἰόντων: ὧν ἐλθόντων εἵμαρτο αὐτῷ ἐκ Διὸς ὄνασθαι τῶν ἐδεσμάτων ὧν προσφέροιτο.

* ἐπήϊσεν] ᾔσθετο.

197. ἀκήριον: ὡς ἄψυχον ὀνειράτιον διὰ τὸ καταλελεπτύνθαι ὑπὸ τῆς νόσου.

9 ἐτύφλωσεν ὄαρθον L: ὤρνιθον f, Ὠρείθυιον Welckerus trag. graec. I 330 et Bergkius Mus. Rhen. noviss. I p. 362. 10 δίας L: correxit Burmannus in Ovid. rem. 454. 22 καταλόγῳ L.

* 198. ῥικνοῖς] ῥυσοῖς.

200. πίνῳ τέ οἱ: τῷ δὲ ῥύπῳ ὁ κατεσκληκὼς αὐτοῦ χρὼς ἐρρυπαίνετο.

* 201. τὸ δέρμα ἐντὸς μόνον τὰ ὀστέα συνεῖχεν.

203. κάρος: κάρος δὲ αὐτὸν κατέσχεν, τουτέστι σκότωσις. τὴν δὲ γῆν διὰ τὴν σκοτοδινίαν ᾠήθη φέρεσθαι, ὡσεὶ εἶπεν ὅτι ᾠήθη τὴν γῆν ἐπικεῖσθαι ἑαυτῷ.

.205. ἀβληχρῷ: ἀσθενοποιῷ ἢ ἀσθενεῖ, κατὰ στέρησιν τοῦ βληχροῦ. ὁ δὲ νοῦς, ὑπὸ τῆς λεπτῆς ἐκείνης διὰ τὴν σκότωσιν καταφορᾶς ἔκειτο ἄφωνος. κώματι δὲ ὕπνῳ, ἐκλύσει· καί ἐστι κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κοίμημα, ὡς οἴμημα οἶμα, καὶ δόμημα δῶμα, καὶ τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω κῶμα.

206. περισταδόν: ἀντὶ τοῦ περιέστησαν συναθροισθέντες ἐπ᾽ αὐτόν. καὶ ἔταφον ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγησαν.

207. ἐξ ὑπάτοιο στήθεος: οἷον ἐξ ἄκρου, καὶ [οὐκ] ἐκ βάθους, διὰ τὴν ἀσθένειαν ἀναπνεῖν τε καὶ λαλεῖν οὐ δυνάμενος· τὸ δὲ μόλις οὐδὲν ἕτερον ἢ τὸ τῆς νόσου σφοδρὸν καὶ μέγα αἰνίττεται. Διονύσιος δὲ ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡρακλέους ἰδόντος τοὺς παῖδας ἐν ἐρημίᾳ καὶ μαθόντος ὅτι ὑπὸ Φινέως ἦσαν ἐκβεβλημένοι κατὰ διαβολὴν Σκυθικῆς γυναικός, ἣν γεγαμήκει ὁ Φινεὺς παραιτησάμενος Κλεοπάτραν. γεγόνει δὲ τοῦ Φινέως καὶ πρεσβύτης κατήγορος παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ. διόπερ Ἡρακλῆς ἀναιτίους εὑρὼν τοὺς παῖδας κατήγαγεν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν, Φινέα δὲ ἀνιστάμενον καὶ θελήσαντα καταποντίσαι τὸν ἕτερον τῶν παίδων λακτίσας ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. Ἴστρος δέ φησι τὸν Αἰήτην γνόντα ὅτι τοὺς Φρίξου υἱοὺς εἴη σεσωκὼς ταῖς μαντείαις, καταράσασθαι αὐτῷ, τὸν δὲ Ἥλιον ἐπακούσαντα πηρῶσαι.

212. ὑμεῖς ἀτρεκέως: λείπει τὸ ἐστέ. ὁ δὲ λόγος, ἔτι μοι ὁ νοῦς διὰ τῆς ἐμῆς μαντείας ἕκαστα οἶδεν. διὰ δὲ τούτου οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν τέχνην ἐπαγγελλόμενος λέληθεν ὡς αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν παρακαλῶν.

213. χάριν νύ τοι ὦ ἄνα: ἀναφέρω σοι χάριν καίπερ ὢν ἐν κακοῖς.

215. ὅτις ῥίγιστος: ὅστις φοβερός ἐστι τοῖς ἁμαρ-

12 καὶ δώμημα L. 16 οὐκ om L. 34 παρακαλεῖ L.

τάνουσιν εἰς ἱκέτας. κυρίως δὲ πρὸς τὰ ὑποκείμενα οὐ Ξενίου Διός, ἀλλ' Ἱκεσίου μέμνηται, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὡς ἱκέτης ἐστὶ τῶν ἡρώων διὰ τὴν κατεπείγουσαν χρείαν.

216. Φοίβου τ' ἀμφί: τοῦτο ἢ ὡς μάντις ἢ ὡς αἴτιον τοῦ πλοῦ τὸν θεὸν γεγονότα φησίν.

218. χραίσμετέ μοι: βοηθεῖτέ μοι. τὸ γαρ χραισμεῖν Κλειτόριοι λέγουσι τὸ ἐπαρκεῖν. ἀπὸ βαρυτόνου δὲ κέκλικε, τοῦ χραίσμω, ὡς βαίνω βαίνετε. τὸ γὰρ περισπώμενον χραισμεῖτε.

221. ἀμήρυτον: γράφεται καὶ ἀμήρυον, τουτέστιν ἀτέλεστον καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον, ἢ τὸ τέλος μὴ ἔχον. λέγει δὲ τὸ θάνατον μὴ ἔχον. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

222. προς δ' ἔτι πικρότατον: πλέον τὸ πάθος ποιῆσαι βουλόμενος ἀπ' αὐτοῦ τοῦ πάθους ἤρξατο. ὁ δὲ νοῦς, πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις κακοῖς πικρότατον ἄλλο ἐπ' ἄλλῳ ἐπικρέμαται. ἀφράστοιο δὲ ἀνεπιγνώστου, ἀπροοράτου, ἀδήλου.

225. ἀλλά κε ῥεῖα: οὕτω ταχέως ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἔρχονται. κακῶς δὲ τὸ ἑόν τέθεικεν ἀντὶ τοῦ ἐμόν εἰπών.

* ἴσχω] ἔχω.

226. μεμηλώς: φροντίζων. τοῦτο δὲ δαιμονίως εἶπεν. οὐ γὰρ ἔφη εὐωχούμενος ἢ ἐσθίων, ἀλλὰ μόνον φροντίδα τροφῆς ἔχων, ἵνα τὸ πάθος ἐπάρῃ.

231. ἐληλάμενον: ἀντὶ τοῦ κεχαλκευμένον. ὁ ἀδάμας δὲ στερεοῦ σιδήρου εἶδος.

232. ἀλλά με πικρή: ἡ πολυβλαβής. τοῦτο δὲ πρὸς πλείονα ἔμφασιν, οἱονεὶ οὐ μόνον φέρειν τὴν ὀδμήν, ἀλλὰ καὶ ἑδραίως μένειν διὰ τὸ τυφλώττειν.

234. τὰς μὲν θέσφατον: τὰς Ἁρπυίας. τῷ δὲ θέσφατον σφόδρα ἀναγκαίως ἐχρήσατο, ὥσπερ καὶ κατὰ ἀνάγκην γινομένων. τὰς Ἁρπυίας πέπρωται ὑπὸ τῶν Βορεαδῶν ἀναιρεθῆναι.

235. οὐδ' ὀθνεῖοι: οὐκ ἀλλότριοι δὲ ὄντες μοι βοηθήσουσιν. ὅτι δὲ ἡ συγγένεια προθυμοτέρους πάντας πρὸς τὰς εὐεργεσίας ποιεῖ καὶ Εὐριπίδης φησίν

7 κλιτόριοι *L.* 10 καὶ ἀνήνυτον *Valckenarius in Ammon. p.* 119.
16 ἐπ' ἄλλο *L.*

Ἑλληνικόν τι τὸν νόμον τιμᾶν ἀεί.

238. τῶν δὲ κασιγνήτην: Κλεοπάτρα Βορέου καὶ Ὠρειθυίας θυγάτηρ, ἀδελφὴ τῶν περὶ Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ἣν ἔγημεν ὁ Φινεύς. γεγόνασι δὲ αὐτῶν παῖδες Παρθένιος καὶ Κράμβος.

* 240. ἴσκεν] ἔλεγεν.

241. περὶ δ' αὖτε δύω: ἴσως διὰ τὴν συγγένειαν τοὺς Βορεάδας πλέον οἰκτείρειν φησίν.

* 243. ἀσχαλόωντος] δυσφοροῦντος.

* 244. στυγερώτερον] ἐπιπονέστερον.

246. ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσιν: ἆρα εἰς τοὺς θεοὺς ἠσέβησας καὶ ἥμαρτες κακοτροπίᾳ τινί; ἢ ἀτροπίῃσι, τουτέστιν ἐκτραπεὶς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, παρὰ τὴν ἀτραπόν, ἥ ἐστιν ὁδός.

* ἀντὶ τοῦ παρὰ γνώμην τῶν θεῶν μαντευόμενος.

* 248. ἀτύζεται] φοβεῖται, καταπονεῖται.

249. εἰ δὴ πρόχνυ γέ.: εἴπερ ἡμῖν ταύτην τὴν τιμὴν παρέθετο τὸ δαιμόνιον, ὥστε σοι βοηθῆσαι. ὁ δὲ λόγος καθ' ὑπέρβατον, ἵν' ᾖ οὕτως· ἄμμι γε μὴν νόος ἀτύζεται ἱεμένοισι χραισμεῖν· ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἀθανάτων ἐνιπαί, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων.

ἄλλως. ἡμεῖς δέ, εἰ ὄντως ἔχομεν παρὰ τοῦ δαιμονίου τὸ γέρας, δεδοίκαμεν μὴ ἄρα χαλεπήνῃ τὸ θεῖον.

* 250. μεγάλως ἔκδηλοι καὶ ἐναργεῖς αἱ τῶν θεῶν κολάσεις εἰσίν.

* 252. ἔστ' ἂν] μέχρις ἄν.

253. θεοῖς ἄπο θυμοῦ ἔσεσθαι: ὅτι γὰρ τὸ τοῖς ἀσεβέσι βοηθεῖν εἰς τοὺς θεοὺς ἔχει ἀσέβειαν καὶ Εὐριπίδης φησίν

ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς
μὴ πρᾶσσ' ἐναντί', ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.

ἀσεβὴς γάρ τις εἶναι δοκεῖ παρ' αὐτῷ ὁ Ὀρέστης.

* 253. ἕκητι] χάριν.

* 254. κενεὰς] τοὺς κενοὺς ὀφθαλμούς.

257. ἴστω Λητοῦς υἱός: τὸν ὅρκον εἴληφε παρὰ

1 Orest. 480. 3 ὠριθυίας L. 4 παρθένος L. 31 Orest. 527. ἴδῃς L. 32 ἐναντία L.

τοῦ ποιητοῦ „μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα διίφιλον.“ ἐπέβαλλε γὰρ μάντει εἰς πίστιν ἄγοντι τὸν προστάτην αὐτοῦ τῆς τέχνης ὀμνύειν θεόν.

259. καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν: ὀλοὸν νέφος γρ. καὶ ἀλαόν. κατηγοροῦσί τινες τοῦ Ἀπολλωνίου ὡς οὐκ εὖ τὸν ὅρκον τοῦτον εἰσαγηοχότος. ὀμνύει γὰρ καθ' ὧν κινδυνεῦσαι οὐ δύναται. ῥητέον δὲ ὅτι ἐμπαθέστερος γίνεται ὁ ὅρκος, ὅταν τις κατὰ τῆς ἰδίας ὀμνύῃ συμφορᾶς·

οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο.

καὶ Δημοσθένης „μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους.“ ἔθος οὖν ἀρχαῖον πρῶτον θεοὺς ὀμνύναι, εἶτα ἐπάγειν καὶ τὰς ἰδίας συμφοράς.

καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν: ἀλαὸν νέφος φησί, τὸ τυφλὸν νέφος καὶ ἡ ἐπικειμένη μοι ἀχλύς. σύνηθες δὲ τὸ κατὰ τῶν ἰδίων συμφορῶν ὀμνύειν.

260. οἵ μὴ δ' οἶδε: οἳ μηδὲ οὗτοι ὡς ἐπιόρκῳ εὐμενεῖς εἴησαν· παρὰ τὸ Ὁμηρικόν

εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν.

263. κουρότεροι: τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ἀπολελυμένου κεῖται τοῦ κοῦροι. καὶ ἡμεῖς πολλάκις λέγομεν νεώτεροί εἰσιν ἀντὶ τοῦ νέοι, καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ „δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα“ ἀντὶ τοῦ δεξιάν.

πεπονήατο: πρὸς τὴν τῶν νέων σπουδὴν καὶ ταχύτητα τὸ πεπονήατο, οἷον ἐνεργῶς ἐποίουν, ἡτοίμαζον.

264. ἑλώριον δὲ ἀναίρεμα, ἅρπαγμα· ἢ βρῶμα. λοίσθιον δὲ ἔσχατον. τὸ δὲ ἐπεσσυμένας πρὸς τὴν ἀθρόαν πτῆσιν τῶν Ἁρπυιῶν εἴρηται.

268. ἀπρόφατοι ἀντὶ τοῦ ἀπροόρατοι, ἀπροφάσιστοι, οἷον ἄνευ προφάσεως καὶ ἐποχῆς καὶ ὑπερθέσεως, παρόσον τοῖς προφασιζομένοις παρέπεται ὑπέρθεσις.

269. κλαγγῇ μαιμώωσαι: ὥρμων μετὰ κλαγγῆς ἐπιθυμοῦσαι τῆς τροφῆς. τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ ὀρνέων ἁρπακτικῶν. καὶ γὰρ ἐκεῖνα πρὸ τῆς ἁρπαγῆς κλάζειν φιλεῖ. καὶ τὸ μεσσηγὺς κατὰ ἀθρόαν ἐπίπτησιν καὶ τάχος ἀναφέρεται.

1 *Il.* Α 86. 9 *Od.* Τ 339. 10 *p. cor. p.* 297. 19 *Il.* Τ 264. 21 τὸ κοῦροι *L.* 22 *Il.* Ξ 137. 35 ἐπίπτησιν κατὰ τάχος *L.*

* 271. *καταβρώξασαι*] καταφαγοῦσαι.

ὑπερ πόντοιο: ὅτι διὰ τοῦ Αἰγαίου πόντου καὶ τοῦ Σικελικοῦ αὐτὰς ἐδίωκον Φερεκύδης ἐν ἕκτῃ φησί.

274. *φάσγαν' ἐπισχόμενοι:* τὰ ξίφη ἐν χεροῖν ἔχοντες παραπλησίως ἔτρεχον ὀπίσω αὐτῶν.

275. *ἀτὰρ Διὸς οὐκ ἐνεπ.:* οὐ γὰρ ἄν, φησι, χωρὶς τοῦ Διὸς ταῖς Ἁρπυίαις ἠκολούθησαν.

276. *ἐπεὶ ζεφύροιο:* ἤτοι ταχίονες τῶν πνοιῶν τοῦ λιβός, ἢ ἴσα ταῖς πνοαῖς ἔτρεχον, ὡς Ἡσίοδός φησιν. ἐπεὶ πάντοτε αἱ Ἅρπυιαι καὶ τὰς τοῦ ζεφύρου ἀέλλας παρεπέτοντο, εἴ ποτε εἰς τὰ τοῦ Φινέως ἔρχοιντο ἢ ἐκεῖθεν ὑπαναχωροῖεν.

ἄλλως. αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαὶ πνοῶν εἰσι ταχύτεραι. συμβαίνει μὲν γὰρ τὴν πνοὴν παρατετάσθαι καὶ ἐμβραδύνειν. ἡ δὲ ἄελλα ταχυτέρα καὶ κουφοτέρα ἐστὶ τῆς πνοῆς. καὶ εὐλόγως· ταχύτατος γάρ ἐστιν ὁ ζέφυρος τῶν λοιπῶν ἀνέμων, ὡς καὶ Ὅμηρος

νῶι δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ ζεφύροιο θέοιμεν,
τόν περ ἐλαφρότατόν φασ' ἔμμεναι.

279. *ἠὲ πρόκας ἰχν.:* ζῶόν τι ὅμοιον ἐλάφῳ ὁ λεγόμενος νεβρός. Διονύσιος δέ φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς Κτίσεσι τὰς ἐλάφους οὕτω λέγεσθαι πρόκας, ὅθεν καὶ Προκόννησος, ἐπεὶ ἐν ταύτῃ πληθύουσιν ἔλαφοι. οἱ δὲ Προχόννησον λέγουσιν εἰρῆσθαι ἀπὸ τῆς προχόου, ἣν ἔχουσα τοῖς Μιλησίοις ἀπήντησεν ἡ παρθένος ὅτε τὴν ἀποικίαν ἐστέλλοντο. οἱ δὲ Προχόννησον ἐτυμολογοῦσιν, καθὸ πρότερον οὖσα νῆσος ὑπό τινων προσεχώσθη. ὑπό τινων δὲ Προκόννησος καὶ Ἐλαφόνησος ἐκλήθη. Φιλητᾶς δέ φησι πρόκας λέγεσθαι ἐλάφους τὰς πρώτως τικτομένας, οἷον πρωτοτόκους.

* *ἰχνεύοντες*] ζητοῦντες.

280. *τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι:* μικρὸν δὲ ἄποθεν μετὰ διαστάσεως ἔτρεχον.

281. *μάτην ἀράβησαν:* προσδοκῶντες ἀεὶ διὰ τὸ σφόδρα ἐγγὺς εἶναι καὶ δάκνειν καὶ ἐπιψαύειν δοκεῖν.

9 *εἰς τὰς πνοὰς L: correxit Hermannus opusc. VI p.* 204. *coll. Hesiod. Theogon.* 268. 17 *Il. T* 415. 20 *κυήσεσι L, κτήσεσι EM p.* 689, 17, *quod correxit Sylburgius.* 21 *προκόνησος L.* 25 *προχόννησον an προχώννησον L dubitabam.* 26 *προκόνησος L.*

* 282. μάλασχεδὸν ἀΐσσοντες] πλησίον τῶν Ἁρπυιῶν ὁρμῶντες.

283. ἐπέχραον ἤλιθα: πολλάκις, φησίν, ἐθελήσαντες αὐτὰς πλῆξαι μάτην ἐπήνεγκαν τὰς χεῖρας.

* ἤλιθα] ματαίως, ἠλιθίως.

* 284. ἀέκητι] παρὰ γνώμην.

285. ἐπὶ πλωτῇσι: ταῖς περιπλεομέναις ἢ βρεχομέναις πανταχόθεν ὑπὸ τῶν κυμάτων. φησὶ δὲ τὰς Στροφάδας νήσους. καὶ ἄλλοι δὲ λέγουσι παρὰ τὰς Πλωτὰς καταληφθῆναι τὰς Ἁρπυίας, αἳ νῦν Στροφάδες καλοῦνται. εἰσὶ δὲ αἱ νῆσοι αὗται ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει, ἃς ὁ ποιητής φησι „νήσους τε Καλύδνας.“

286. εἰ μὴ ἂρ ὠκέα Ἶρις: ἄλλοι τὸν Ἑρμῆν φασιν. ἀστείως δὲ ταύτῃ τῇ θεῷ τὸ κωλῦσαι τοὺς Βορεάδας δίδωσιν, ἤτοι ὅτι ἄγγελος, ἢ ὅτι τῶν Ἁρπυιῶν ἀδελφή.

292. ὀπιδνοτάτη: τιμία καὶ ἐπιστροφῆς ἀξία, παρὰ τὴν ὄπιδα, τὴν ἐπιστροφήν. ῥιγίστη δὲ φρικτή, διὰ τὸ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐπιόρκους.

* 295. εἴξαντες] πεισθέντες.

296. Στροφάδας δέ: Στροφάδας φησὶ κεκλῆσθαι διὰ τὸ τοὺς Βορεάδας αὐτόθεν ὑποστρέψαι στραφέντας εἰς τοὐπίσω, λαβὼν παρὰ Ἀντιμάχου. οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλῆσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι ηὔξαντο τῷ Διὶ καταλαβεῖν τὰς Ἁρπυίας. κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται.

297. πάρος Πλωτὰς καλέοντες: αἱ Πλωταὶ νῆσοι μετωνομάσθησαν Στροφάδες. μέμνηται αὐτῶν καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ. ὅτι δὲ ηὔξαντο οἱ περὶ Ζήτην τῷ Διὶ στραφέντες λέγει καὶ Ἡσίοδος

ἔνθ' οἵγ' εὐχέσθην Αἰνηΐῳ ὑψιμέδοντι.

ἔστι γὰρ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαλληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερόν ἐστιν, οὗ μνημονεύει Κλέων ἐν Περίπλῳ καὶ Τιμο-

1 ἁρπυῶν *L.* 8 σποράδας *L.* 10 ἁρπύας *L.* 12 *Il.* B 677. 17 ὄπιδα καὶ ἐπιστροφήν *L.* 30 *Αἰνησίῳ coniecit Heringa misc. obss. VIIII p.* 968 *coll. Strab. X p.* 456. 31 ἔστι γὰρ καὶ αἶνος *L.* 32 καὶ λέων ἐν περίπλῳ *L:* Κλέων ἐν τῷ περὶ λιμένων *coniecit C. Müllerus fragm. hist. graec. IIII p.* 365. δημοσθένης *L: correxit Holstenius.*

σθένης ἐν τοῖς Λιμέσιν. Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς περὶ Ζήτην Ἶριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἑρμῆν. αἱ δὲ Πλωταὶ νῆσοι κεῖνται ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει.

299. *κευθμῶνα:* κοιλάδα τῆς Κρήτης κατέδυσαν. τοῦτο δέ φησι καὶ Νεοπτόλεμος. ὁ [δὲ] τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας καὶ Φερεκύδης ἐν ϛ̅ φασὶν εἰς τὸ σπέος αὐτὰς φυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.

* 300. μεταχρονίῃ] μετέωρος.

* 301. πινόεν] ῥερυπωμένον.

302. *φοιβήσαντες:* τὸ ῥυπαρὸν σῶμα καθάραντες. φοῖβον γὰρ τὸ καθαρόν, ὅθεν καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ καθαρόν. εἶπεν γὰρ *πίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρώς*, ἀπεσκληρυμμένος τῷ ῥύπῳ ἐτύγχανε. φοιβήσαντες οὖν λαμπρύναντες, καθάραντες.

* ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο] ἐπικρίναντες ἔθυον.

306. *ἁρπαλέως:* ἀδηφαγῶν ἤσθιεν, ἴσην ὀνείρου ἡδονὴν ἔχων, μὴ πιστεύων μηδὲ νῦν εἰ εὐωχεῖται δι᾽ ἃ πέπονθεν, ἀλλ᾽ ὥσπερ ὀνείρατα εἶναι δοκῶν.

310. *πείρατα:* ἃ δεῖ αὐτοὺς διαπεράσαι· ἢ τὰ τέλη. *ἄνυσιν* δέ, ἀστείως καὶ καιρίως ταύτῃ τῇ λέξει ἐχρήσατο. ἀνυσθῆναι γὰρ κυρίως τὸ μετὰ καμάτου τι ποιῆσαι, ὡς καὶ μέχρι νῦν φαμεν.

311. *κλῦτέ νυν:* τὸ *νὺν* ἀντὶ τοῦ οὖν. διὰ δὲ τοῦ οὖν ὥσπερ ὀφειλομένην τὴν μαντείαν αὐτοῖς ἀποδίδωσι λέγων, ἐπακούσατε οὖν ὥσπερ τὸ χρέος ἀπολαμβάνοντες. τοῦτο δέ φησιν, ἵνα μὴ ὕστερον ὀχλήσωσιν αὐτὸν τὸ ἀκριβὲς ζητοῦντες. καὶ δαιμονίως τούτου τὴν αἰτίαν τοῖς θεοῖς περιάπτει καὶ οὐχὶ ἑαυτῷ, λέγων, *ὅσσα δ᾽ ὄρωρε θεοῖς φίλον οὐκ ἐπικεύσω.*

* 312. ὄρωρε] ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει.

314. *χρείων ἑξείης:* μαντευόμενος πᾶσιν ἐφεξῆς καὶ τελείως. παρατίθησι δὲ αὐτοῦ τὰς συμφορὰς ἤδη, δηλῶν ὡς οὐκ ἀκριβῶς αὐτοῖς οὐδὲ ἄκρως μαντεύεται, εἴγε διὰ τοῦτο ἐβλάβη.

315. *ἐπιδευέα:* μὴ τέλεια, ἀλλ᾽ ἔτι ἐνδέοντα λόγια τοῖς ἀνθρώποις ἐκφαίνειν, ἵνα καὶ τοῦ θείου χρείαν ἔχωσι.

5 δὲ *om L.* 6 φησὶν *L.* 12 *v.* 200. 16 ἴσον *L: correxit Hoelzlinus.* 21 ἀνύσαι *f.*

θέσφατα δὲ μαντοσύνης τὰ θεσπίσματα τῆς μαντικῆς λέγει.

317. πέτρας μέν: περὶ τῶν Συμπληγάδων, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ποντικοῦ στόματος ἦσαν καὶ ὅτι Κυάνεαι ἐκαλοῦντο διὰ τὸ χρῶμα, ἐν τῷ πρώτῳ εἴρηται. ἡ δὲ [ἰδέα] διὰ πάντων καὶ ἐκ πρώτης ἀκοῆς δεδίσσεται τοὺς ἥρωας, διά τε τῆς παλιρροίας τῶν πετρῶν καὶ διὰ τοῦ ἐν θαλάσσῃ στενοῦ, ὅπερ καὶ ἐπὶ γῆς ἄγαν κινδυνῶδες καὶ φοβερόν ἐστιν.

* 318. ἁλὸς ἐνξυνοχῇσι] ὅπου στενοῦται ἡ θάλασσα. λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ στόματος τοῦ Πόντου.

319. διαμπερὲς ἐξαλέασθαι: τοῦτό φησιν, ἐπεὶ οὐδεὶς οὐδέποτε ἀβλαβὴς τελέως ἐξέφυγεν, ὥστε οὐδὲ ἂν ἡ Ἀργώ, καίτοι Ἥρας προνοουμένης.

* 320. νεάτῃσιν] ταῖς εἰς βάθος ἰούσαις.

321. ἀλλὰ θαμὰ ξυνι.: διὰ πάντων τὸ δεινὸν τοῦ λόγου ἐπαίρει, διά τε τοῦ μὴ ἁπλῶς συνιέναι, ἀλλὰ συνεχῶς, καὶ διὰ τοῦ ἐναντίαι. εἰ μὲν γὰρ ἐκ τῶν πλαγίων ἑαυταῖς συνήρχοντο, τάχα ἂν πως δυνατὸν ἦν ὑποτηρήσαντα τὴν σύνοδον ἐκφυγεῖν· εἰ δὲ ἐξ ἐναντίας συνέρχονται, ἄντικρυς καὶ ὡμολογημένος ὁ κίνδυνος. δεινοποιεῖ δὲ καὶ τῇ ἀκοῇ ἐκπλήττει τοὺς ἥρωας, ἐπεὶ μεγάλας ἔσχε παρ' αὐτῶν τὰς εὐεργεσίας, ἵνα καὶ αὐτὸς μεγάλα αὐτοῖς καὶ δεινὰ προμηνύων ὥσπερ ἴσος ἀντευεργέτης ὀφθῇ.

322. κορθύεται: βρασσόμενον ὑπ' αὐτῶν τὸ ὕδωρ διικνεῖται. στρηνὲς δέ ἐστι τὸ ἀνατεταμένον καὶ μέγα καὶ ὀξὺ καὶ διάτορον.

* 323. στρηνὲς] σκληρόν.

324. τῷ νῦν ἡμετέ.: διὸ νῦν, ἐπεὶ μέγας καὶ πολὺς ὁ κίνδυνος. παραιφασίῃσι δὲ παραινέσεσιν, ὑποθήκαις.

* 326. αὐτάγρετον] αὐθαίρετον.

328. οἰωνῷ δὴ πρόσθε: τὸ ἑξῆς, οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσεσθε ἐφιέμενοι. πρόσθε τὸ πρότερον δηλοῖ. πελειὰς δὲ εἶδος περιστερᾶς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησίν. ὅτι δὲ ἐχρήσαντο περιστερᾷ πλεῖν μέλλοντες καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν Τραγῳδουμένοις φησίν.

5 ἡ δὲ διὰ *L*, ὁ δὲ διὰ *f*. 7 ποιᾶς χροιᾶς *L: correxit Lennepius in Phalar. epist.* p. 53. 8 καὶ ἐπ' εἰσαγωγὴν κινδυνῶδες *coniecit Lennepius l. c.* 12 ωσπερ οὐδὲ ἐναργὼ *L*. 14 οὔσαις *L*. 29 παρηφασίῃσι δὲ παραίνεσιν *L*. 34 *hist. anim. V* 11, 2.

* 330. σόη] ἀβλαβής.

* δίηται] διωχθείη καὶ πετασθείη ἡ ὄρνις.

332. ἀλλ' εὖ καρτύναντες: ἀσφαλισάμενοι καὶ κρατύναντες. Δωρικὸν δέ ἐστι τὸ κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων διαλέγεσθαι, ὡς καὶ κραδίαν καὶ κάρτος λέγουσι.

333. ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον: ἡ διάνοια ἡ αὐτὴ γέγονε παρὰ τὴν ἐν ἄλλοις λεχθεῖσαν, οὐδέ τι κῶας αὐτόματον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν.

335. ὀνήιστον: ὠφελιμώτερον πονεῖτε καὶ πράττετε. λέγει δὲ τὸ κωπηλατεῖν.

336. πρὶν δ' οὔτι θεούς: πρὸ δὲ τοῦ εἰς τὸν πορθμὸν ἐλθεῖν οὐ κωλύω ὑμᾶς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι βοηθούς.

341. ὦ μέλεοι: τοῦτο φησὶν ὡς τῶν ἡρώων μέγα φρονούντων ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τῆς Ἀργοῦς διά τε τὸ τῶν ξύλων μέγεθος καὶ τὴν κατασκευάσασαν Ἀθηνᾶς τέχνην. τὸ δὲ πάρεξ βαρυτόνως ἀντὶ τοῦ χωρίς.

342. εἴ κέ με τρὶς τόσσον: διὰ τοῦτο μάλιστα ὥσπερ ἐκ θεῶν τὸ κώλυμα τῆς ὁδοῦ λέγων εἶναι πείθει αὐτοὺς ἐπαναχωρεῖν, ἐάν τι φαῦλον συμβῇ τῇ ὄρνιθι. τοῦτο δέ φησιν, ἐπεὶ τοὺς παρὰ τῶν ἀδίκων λόγους ὡς ἀπίστους καὶ ἀπληρώτους λαμβάνομεν διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτῶν. φησὶν οὖν, εἰ καὶ τρὶς τοσοῦτον ἢ καὶ πλέον ὑπονοεῖτε με μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν θεῶν, ὅσον ἀληθῶς μισοῦμαι, μὴ τολμήσητε χωρὶς οἰωνοῦ προϊέναι.

345. καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέ.: καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἂν γένηται, καθὼς καὶ ἔστι καὶ εἵμαρται.

346. σύνδρομα πέτρα: τὴν σύνοδον. διὰ δὲ τούτου πάλιν αἰνίττεται μᾶλλον, ὡς οὐ ῥᾳδία αὐτοῖς οὐδὲ ἀκίνδυνος ἡ ἔξοδος.

347. αὐτίκα Βιθυνῶν: μετὰ γὰρ τὴν Φινέως νῆσον ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρη ἐστὶ Βιθυνία παρὰ τὸν Βόσπορον. ταχέως ἄρα ἐκπλεύσαντι τὸ στόμα τοῦ Πόντου ἡ ἑτέρα πλευρὰ τῆς Βιθυνίας. ἡ γὰρ Βιθυνία, ὡς προείρηται, περὶ τὸν Βόσπορόν ἐστιν ἐν δεξιᾷ, ἐν ἀριστερᾷ δὲ Σαλμυδησσὸς Θρα-

6 ἡ διάνοια αὕτη L. 7 A 870. 23 μισεῖσθε L. 25 ποιεῖν L, παρελθεῖν f. 33 ἄρα] γὰρ L.

κῶν ἀγρίων. Ῥήβας δὲ ποταμὸς Βιθυνίας. ὠνομάσθη δὲ Σαλμυδησσὸς ἀπὸ τοῦ συρρέοντος εἰς αὐτὸν ποταμοῦ.

348. πλώετε ῥηγμῖνας: ἐχόμενοι τῆς Βιθυνίας πλεῖτε πρὸς τὰ δεξιά, φυλαττόμενοι τὰς ἐκ τοῦ ἀριστεροῦ μέρους ῥηγμῖνας. λέγοι δ' ἂν τοῦ Σαλμυδησσοῦ, ἐπειδὴ οἱ περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν κατοικοῦντες Θρᾷκες ἐπιτιθέμενοι διήρπαζον τοὺς παραπλέοντας.

* 349. Ῥήβαν] ποταμὸς Βιθυνίας.

* Μέλαιναν] ἄκρα οὕτως καλουμένη.

351. κεῖθεν δ' οὐ μάλα: ἐκ τῆς Θυνιάδος νήσου πλεύσαντες οὐ πολὺ ἐκ τοῦ πέραν εἰς τὴν Μαριανδυνῶν ἥξετε γῆν. τὴν δὲ Μαριανδυνῶν [γῆν] σὺν Γνησιόχῳ τῷ Μεγαρεῖ Βοιωτοὶ κατέσχον, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ. παραρρεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ἀχέρων ποταμός. Ἀχέρων δὲ παρὰ τὰ ἄχεα εἴρηται.

353. ἔνθα μὲν εἰς Ἀίδαο: κατὰ τὸν ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ ὡς ἐπὶ τὸν τοῦ Ἅιδου ποταμὸν Ἀχέροντα καταβατή τις ἐστιν ὁδός. ὁ δὲ ῥεῖθρα σφοδρὰ ἔχων διατέμνει αὐτὴν τὴν Μαριανδυνίαν κάτωθεν ῥέων, καὶ εἰς ἄκραν αὐτὴν ἔκ τινος φάραγγος ῥέων τὰ ῥεύματα εἰσβάλλει.

354. ἀκτή τε προβλής: ἄκρα κατὰ τὴν Ἡράκλειαν, ἣν Ἀχερούσιον καλοῦσιν οἱ ἐγχώριοι. Ἡρόδωρος δὲ καὶ Εὐφορίων ἐν τῷ Ξενίῳ ἐκείνῃ φασὶ τὸν Κέρβερον ἀνῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους καὶ ἐμέσαι χολήν, ἐξ ἧς φυῆναι τὸ καλούμενον ἀκόνιτον φάρμακον. Ἄνδρων δὲ ὁ Τήιος ἐν τῷ Περίπλῳ φησὶν Ἀχέροντά τινα βασιλεῦσαι τῶν τόπων, οὗ θυγατέρα γενέσθαι Δαρδανίδα· ταύτῃ δὲ Ἡρακλέα πλησιάσαντα ἐσχηκέναι υἱὸν Ποιμένα λεγόμενον· ἀποθανόντων δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τῆς τε Δαρδανίδος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς Ποιμένος τοὺς τόπους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι κατὰ τὴν Ἡράκλειαν Δαρδανίδα τε καὶ Ποιμένα.

355. δινήεις τ' Ἀχέρων: καὶ ὁ Ἀχέρων ποταμὸς εἰς θάλασσαν ῥεῖ διὰ μεγάλης φάραγγος τέμνων τὴν Ἀχερουσίαν ἄκραν. παρὰ δὲ τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Μαριανδυνοῖς Ἀχεροντίς ἐστι καὶ στόμιον σπηλῶδες. φάραγγος δέ,

9 καλούμενα *L.* 12 γῆν om *L.* 13 Ἔφορος *coniecit Marxius Ephor. fragm. p* 6 *coll. schol. II* 845: *cf. Meinek. anall. Alex. p.* 151. 15 κατὰ τὴν *L: an* κατὰ τὴν ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ Ἡράκλειαν? 34 πηλῶδες *L*, σπιλῶδες *p: correxit Schaeferus.*

τῆς τοῦ ὄρους τραχύτητος καὶ ὀρεινῆς κοιλάδος. φάραγξ γὰρ ἡ ὀρεινὴ κοιλάς.

357. ἀγχίμολον δ' ἐπι τῇ: ἐπὶ τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. τὸ δὲ ἑξῆς, ἐπὶ δὲ τῇ Μαριανδυνῶν γῇ ἐκ τοῦ σύνεγγυς παραπλέετε τὰ τῶν Παφλαγόνων ὄρη.

358. τοῖσίν τ' Ἐνετήιος: ἀπὸ Ἐνέτης πόλεως Παφλαγόνων. Ὅμηρος „ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἡμιόνων γένος." τούτους δὲ Καύκωνας ἐκάλουν πρὸ τῶν Τρωικῶν. τὸν δὲ Πέλοπα Παφλαγόνα τὸ γένος εἶπεν. ἄλλοι δὲ Λυδὸν αὐτὸν ἱστοροῦσιν. ὁ δὲ Εὐφορίων ἀμφοτέραις ταῖς δόξαις συντίθεται.

360. ἔστι δέ τις ἄκρη: ὅτι ἡ Κάραμβις ἄκρα ὑψηλή τε καὶ καταρρὼξ τῆς Παφλαγονίας καὶ εἰς τὸ πέλαγος τείνει πρὸς Ἄρκτον μνημονεύει καὶ Ἔφορος ἐν δ̄. ὁ δὲ νοῦς, ἔστι δέ τις ἐξοχὴ καὶ ἄκρα ὑψηλὴ εἰς τὸ πέλαγος τείνουσα, κατεναντίον τῆς Ἑλίκης Ἄρκτου κειμένη, ὑφ' ἧς καὶ αἱ τοῦ Βορέου ἄελλαι περισχίζονται, τουτέστιν αἱ πνοαί. ἔστι δὲ ὑπέρβατον, καὶ ἡ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς ὑπό, ὑφ' ἧς καὶ αἱ τοῦ Βορέου πνοαὶ σχίζονται.

* 363. τετραμμένη αἰθέρει κύρει] ἡ Κάραμβις τῷ αἰθέρι προσεγγίζει.

* 364. τὴν δὲ περὶ γνάμψαντι] τὴν Κάραμβιν δηλονότι κάμψαντι.

366. Ἅλυος ποταμοῖο: Ἅλυς ποταμὸς Παφλαγονίας, ὃν φυλάττεσθαι ὁ Πύθιος τῷ Λυδῶν βασιλεῖ Κροίσῳ εἶπεν „Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει." ἔστι δὲ μεταξὺ Σύρων τῶν ἐν Πόντῳ καὶ Παφλαγόνων εἰς τὸν Πόντον ἐκδιδούς.

* Ἅλυος] ποταμὸς Παφλαγονίας περὶ Σινώπην ἐκβάλλων.

* 367. ἐρεύγονται] ἠχοῦσι, ῥέουσι μετὰ ἦχου.

μετα τόνδ' ἀγχίρροος Ἶρις: μετὰ τὸν Ἅλυν πλησίον ῥεῖ ὁ Ἶρις, ἐλάττων ὢν τοῦ Ἅλυος κατὰ τὸ μέγεθος. λευκῇσι δὲ ἀντὶ τοῦ καθαραῖς.

* Ἶρις] ποταμὸς Παφλαγονίας.

369. κεῖθεν δὲ προτ.: ἐκεῖθεν δὲ προελθοῦσιν

7 Il. B 852. 13 καταρρὼς L. 20 αἰθέρει L. 31 μετὰ ἠχοῦς L.

ἀκτήν τινα εἶναί φησιν ἐκκειμένην εἰς θάλασσαν· κάμψαντι δὲ αὐτὴν κόλπον εἶναι, εἰς ὃν καταφέρεσθαί φησι τὸν Θερμώδοντα ὑπὸ τὴν Θεμισκύρειον ἄκραν, ἔνθα ᾤκησαν αἱ Ἀμαζόνες.

* ὑπείροχος] ὑπερέχων, ὑψηλός.

* 370. Θερμώδοντος] ποταμὸς Παφλαγόνων.

* 372. μύρεται] ῥεῖ.

μύρεται: ἀντὶ τοῦ ἐκρεῖ. συναπτέον δὲ οὕτω, τὸ στόμα Θερμώδοντος κόλπῳ μύρεται. διαειμένος δὲ κατὰ ἀντιστροφὴν διαφερόμενος, μεθ' ὁρμῆς ῥέων, οἷον διὰ πολλῆς γῆς ῥέων ὁ ποταμὸς ὁ Θερμώδων κατὰ τὴν Θεμισκύρειον ἄκραν εἰς κόλπον εὐδιεινὸν ἐκρέει.

373. ἔνθα δὲ Δοίαντος πεδ.: Δοίας καὶ Ἄκμων ἀδελφοί· τίνος δὲ πατρός, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης. πλησίον δέ, φησι, τοῦ Δοίαντος πεδίου εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκαστία, Θεμισκύρα καὶ Χαδησία. οἱ δὲ Χάλυβες ἔθνος Σκυθικὸν μετὰ τὸν Θερμώδοντα, οἳ μέταλλα σιδήρου εὑρόντες μοχθοῦσι περὶ τὴν ἐργασίαν. ἐκλήθησαν δὲ Χάλυβες ἀπὸ Χάλυβος τοῦ Ἄρεως υἱοῦ. μέμνηται αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος

Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

* 374. σμυγερώτατοι] ἐπιπονέστατοι.

* 376. ἐργατίναι] μοχθηροί.

378. Γενηταίην ὕπερ ἄκρην: Γενηταία ἄκρα κυρίως οὕτω λεγομένη ἀπὸ Γένητος ποταμοῦ, ἔνθα Διὸς Ξενίου ἱερόν ἐστι. καὶ Τιβαρηνοὶ ἔθνος Σκυθικόν, πλησιόχωροι Χαλύβων. Μοσσύνοικοι δὲ ἔθνος καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῆς διαγωγῆς τὴν προσηγορίαν ἐσχηκός. μόσσυνοι γὰρ οἱ ξύλινοι οἶκοι λέγονται, οἷς καὶ αὐτοὶ ἐχρῶντο· ὅπερ καὶ αὐτὸς αἰνιττόμενος ὑλήεσσαν γῆν αὐτοὺς οἰκεῖν ἔφη. ἀπὸ γοῦν τοῦ μόσσυνος, ὃ λέγεται ὁ ξύλινος οἶκος, ἐκλήθησαν Μοσσύνοικοι.

* (382.) κάλινα] ξύλινα.

8 δὲ αὐτῷ τὸ L. 13 ἄλκμων L: correxit Holstenius nott. in Steph. Byz. p. 20 coll. Steph. Byz. Ἀκμονία: cf. schol. II 992. 17 χαλυβία L: correxit Holstenius l. c. p. 351. 23 ἐπιπονέστεροι L. 26 Σοφοκλῆς ποταμὸν Γένητά φησιν Steph. Byz. Γενήτης.

382. *λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ*: τῇ τραχείᾳ καὶ ὑψηλῇ. ἡ δὲ νῆσος καλεῖται Ἀρητιάς. ἐν δὲ ταύτῃ τῇ νήσῳ αἱ Στυμφαλίδες ἦσαν ὄρνιθες, ἀπὸ Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας πόλεως ὑπὸ Ἡρακλέους διωχθεῖσαι. ἐν ταύτῃ οὖν τῇ νήσῳ, φησί, παντοίᾳ σπουδῇ κατάχθητε. ἐκεῖ γὰρ ὑμῖν ἐπιφανήσεταί τις ὠφέλεια. λισσή δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμαλή. Ἀμερίας δὲ ἐν Γλώσσαις λισσὸν τὸ ὑψηλὸν ἀποδίδωσιν. ὅτι δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὄρνιθας ἔχει τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ὡς βέλεσιν ἱστορεῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ.

* 384. ἀπειρέσιοι] πολλοί.

* ἐφέπουσιν] διατρίβουσιν.

387. *Ὀτρηρὴ καὶ Ἀντιόπη*: Ἀμαζόνων αὗται βασίλειαι. ποίαν δὲ στρατιάν, οὐδεὶς ἐδήλωσεν.

388. *ἔνθα γὰρ ὔμμιν*: ἐνταῦθα γὰρ ὑμῖν ὄφελος ἐν τῇ Ἀρητιάδι νήσῳ ἐκ τῆς θαλάσσης ἥξει *ἄρρητον*, δηλονότι διὰ τὸ ναυάγιον. λέγει δὲ τοὺς Φρίξου καὶ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου θυγατρὸς παῖδας, οἵτινες ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στελλόμενοι διὰ τὸν Ἀθάμαντος κλῆρον ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ ναυαγήσαντες ἔτυχον ἐπιμελείας παρὰ τῶν ἡρώων καὶ ὁδηγοὶ αὐτοῖς εἰς τὴν Σκυθίαν ἐγένοντο. εἰσὶ δὲ οὗτοι Ἄργος, Μέλας, Κυτίσωρος, Φρόντις.

** *ἀδευκέος*: τῆς ἀπροσδοκήτου ἀντὶ τοῦ τῆς παρ' ἐλπίδας ὑμῖν φανείσης.

389. *τῷ κέτε φίλα φρο.*: διὸ ἐπεὶ ὠφελήσει ὑμᾶς, εὐνοῶν ὑμῖν κελεύω κατέχειν. ταῦτά φησιν, ἐπεὶ ἔλαθεν ἑαυτὸν τὰ πάντα μέλλων λέγειν, τίνες τε εἴησαν οἱ συντευξόμενοι καὶ ὅπερ αὐτοῖς ποιήσουσιν, καὶ παρεκβαίνειν τῶν προαγγελθέντων αὐτῷ. ἔφη γὰρ τὰ πάντα ἀκριβῶς μὴ εἰπεῖν. διὰ τὸ μὴ προσκροῦσαι τοῖς θεοῖς πάλιν ἑαυτοῦ ἐπιλαμβάνεται.

* 390. ἀλιτέσθαι] ἁμαρτεῖν.

* 391. διηνεκέως] καθόλου.

392. *νήσου δὲ προτέρω.*: μετὰ δὲ τὴν νῆσον καὶ τὴν περαίαν γῆν οἰκοῦσιν οἱ Φίλυρες. ὑπεράνω δὲ τῶν Φιλύρων καὶ ἔμπροσθέν εἰσιν οἱ Μάκρωνες, ἔθνος Σκυθικόν,

2 ἀρκτιάς *L*. 3 στυμφελλίδες *L*. 27 ποιήσουσιν *f*, ποιήσωσιν *L*. παρεκβαίνων *L*.

ἄποικον τῶν Εὐβοέων. ἡ γὰρ Εὔβοια καὶ Μάκρις ἐκαλεῖτο διὰ τὴν θέσιν.

νήσου δὲ προτέ.: τῆς δὲ νήσου τῆς Ἀρητιάδος ἔμπροσθεν καὶ τῆς κατα τὸ ἐναντίον γῆς οἰκοῦσι Φίλυρες, οἳ ἐκλήθησαν ἀπὸ Φιλύρας τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρός, γαμετῆς δὲ Κρόνου, μητρὸς δὲ Χείρωνος, ἐνταῦθα διατριψάσης. ἢ οὕτως, μετὰ δὲ τὴν νῆσον [καὶ] τὴν περαίαν γῆν νέμονται Φίλυρες.

394. περιώσια: πολλά. φησὶ δὲ τοῦτο διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διεσπάρθαι αὐτούς.

* Βεχείρων] ἔθνος Σκυθικόν.

395. ἑξείης δὲ Σάπειρες: ἐπὶ τοῖς Βεχείροις. Σάπειρες δὲ ἔθνος Σκυθικὸν οὕτω κληθὲν διὰ τὸ πολλὴν παρ' αὐτοῖς γίνεσθαι τὴν σαπειρίνην λίθον.

* Σάπειρες] ἔθνος Σκυθικόν.

* ἐπι σφίσι] ἐπὶ τοῖς Βεχείροις.

* 396. Βύζηρες] ἔθνος Σκυθικόν.

ὁμώλακες: ὅμουροι. ὦλακα γὰρ τὴν αὔλακα Δωρικῶς· καὶ Ὅμηρος „ἱεμένων κατὰ ὦλκα.“

** 397. ἀρήϊοι] ἤτοι οἱ κατὰ φύσιν πολεμικοί, ἢ οἱ τῷ Ἄρει φίλοι καὶ ἱεροί.

ἀλλ' ἐνι νηὶ πείρε.: ἀλλὰ πλεῖτέ, φησιν, ἕως ἂν εἰς τὸ μυχώτατον τῆς θαλάσσης ἀφίκησθε. μετὰ γὰρ τὴν Σκυθίαν ἐστὶ τὸ τέλος τῆς θαλάσσης διὰ τὸ διαδέχεσθαι τὴν Μαιώτιδα λίμνην, μεθ' ἣν ὁ Ἀρκτικός ἐστιν ὠκεανός.

399. Κυταΐδος: Κολχικῆς. Κύταια γὰρ πόλις Κολχίδος. ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις τῆς Εὐρώπης Κύταια ὁμώνυμος, τῆς Σκυθικῆς. Ἀμαραντῶν δὲ περισπωμένως, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ η τῆς καθόλου. ἔστι δὲ Ἀμαραντὸς πόλις ἐν Πόντῳ· ὡς δὲ αὐτός φησιν, ὄρη τῆς Κολχίδος, ἐξ ὧν ὁ Φᾶσις ποταμὸς καταφέρεται. ἔστιν οὖν καὶ ἑτέρα Κύταια πόλις τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν εἴσπλουν τοῦ Εὐξείνου. ἐκεῖθεν δὲ τὴν ἀρχὴν λαμβάνει. λέγεται δὲ οὕτως ὀνομαστικῶς, ὅθεν Κυταΐδα τὴν Μήδειαν προσαγορεύει. Ἀμα-

3 νήσου δὲ — 7 νέμονται Φίλυρες post 9 περιώσια — 10 αὐτούς posit L. 7 καὶ om L. 19 Il. N 707. 23 μυχότατον L. 28 τῇ σκυθικῇ L. 29 ἐν τῇ καθόλου L. 33 λαμβάνει EM p. 77, 48, λαμβάνουσι L.

ραντὸς δὲ πόλις ἐν Πόντῳ· ὡς δὲ ἔνιοι, ὄρη τῆς Κολχίδος, ἐξ ὧν καταφέρεται ὁ Φᾶσις. ὅπερ ἀγνοήσας Ἡγήστρατος ὁ Ἐφέσιος Ἀμαραντίους ἀπέδωκε λειμῶνας τοῦ Φάσιδος διὰ τὸ εὐθαλεῖς εἶναι καὶ ἀμαράντους. ὅτι δὲ τὰ Ἀμαραντὰ ὄρη ἐστὶ Κόλχων ἱστορεῖ Κτησίας ἐν $\overline{β}$. ὁ δὲ Φᾶσις φέρεται μὲν ἀπὸ τῶν Ἀρμενίας ὀρῶν, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης, ἐκδίδωσι δὲ κατὰ Κόλχους εἰς θάλασσαν. Κίρκαιον δὲ τόπος ἐστὶ τῆς Κολχίδος ἀπὸ Κίρκης τῆς Αἰήτου ἀδελφῆς, ἢ πεδίον. οὐ δύναται δὲ ἀπὸ τῆς ἑτέρας Κίρκης ὠνομάσθαι. ἐγένοντο γὰρ Κίρκαι δύο, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. Τίμαιος δέ φησι πεδίον ἐν Κόλχοις εἶναι Κίρκαιον.

* 400. Κιρκαίοιο] προπαροξύνεται Κίρκαιον.

404. ἄλσος τε σκιόειν: ἀντὶ τοῦ σκιόεν. ὁ δὲ Ἑλλάνικος ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διός φησι κεῖσθαι τὸ δέρας. τοῦ δὲ ἐν Κόλχοις λεγομένου Ἀρείου πεδίου καὶ τοῦ αὐτόθι Ἄρεος τεμένους μέμνηνται πολλοί. φησὶ δὲ ὅτι τὸ χρυσοῦν δέρας ἀνάκειται ἐν τῷ τοῦ Ἄρεος ἄλσει ἐπί τινος φηγοῦ, φυλασσόμενον ὑπὸ δράκοντος τεραστίου τὸ μέγεθος. τὸ δὲ σκιόειν ἀντὶ τοῦ σκιόεν κατὰ Ἰωνικὴν πρόσθεσιν τοῦ $\overline{ι}$.

* 405. αἰνόν] ἀντὶ τοῦ θαῦμα.

* 409. ἀμφασίῃ βεβολημένοι] οἱ ὑπὸ ἀφασίας ἐκπεπληγμένοι.

415. ἀσπαστῶς κεν παρὰ σέο: ἡδέως ἂν παρὰ σοῦ μάθοιμι, εἰ καὶ ὑποστρέψαντες ἐκ Κόλχων ἐκφευξόμεθα.

417. Αἶα δὲ Κολχίς: ἡ Αἶα πόλις τῆς Κολχίδος. αὕτη ἐπ' ἐσχάτοις κεῖται τῆς οἰκουμένης.

421. ἐπεὶ δαίμων: ἐκ δὲ τῆς Αἴας, φησίν, τουτέστιν ἐκ τῶν Κόλχων, θεὸς ὑμῖν καθηγήσεται· καὶ εἰς τὴν Αἶαν πλέουσι πολλοὶ ἔσονται καθόλου πομποί.

422. μετα δ' Αἶαν: ἄλλος ὑμῖν, φησι, γενήσεται πλοῦς ἐκ τῆς Αἴας. τοῦτο δὲ λέγει, παρόσον οὐ διὰ τῶν Συμπληγάδων ὑποστρέφουσιν.

423. ἀλλὰ φίλοι φράζεσθε: διὰ φροντίδος ἔχετέ, φησι, τὴν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης δολίαν βοήθειαν.

434. Δικταίης ἄντρον: εἰς τὸ τῆς Κρήτης ὄρος.

1 ὡς δὲ ἔνιοι EM, ὡς δὲ ἔφη L. 2 Ἡγησίστρατος p. 3 λιμένας L: correxit Schaeferus. διὰ δὲ τὸ L. 7 εἰς κόλχους κατὰ θάλασσαν L. 12 παροξύνεται L. 15 ἀργείου L.

ἐρίπναι δὲ κατὰ μέν τινας τὰ ἀποθραύσματα τῶν ὀρῶν. κατὰ δὲ τοὺς γλωσσογράφους πάντα τὰ ὄρη ἐρίπναι καλοῦνται.

438. ἦ ἄρα δή τις: τὸ ἦ ῥα ἠθικῶς ἀντὶ [τοῦ] ὡς ἔοικε. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ „οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἶδει καὶ φρένες ἦσαν.“ καὶ Ἡσίοδος „οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην Ἐρίδων γένος.“ οὐκ ἦν, ὡς ἔοικε, μία Ἔρις.

441. εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι: εἰ δὲ καὶ ἀναβλέψαι θεῶν τίς σε ποιήσειεν, χαρείην ἂν ὅσον εἰ σωθείην εἰς τὴν πατρίδα.

445. ὑποσμύχονται: ὑποτύφονται, ὅπερ ἐστὶν ὑπὸ βάθους ἠμαύρωνται. ἔστι δὲ ὑποσμύχειν καὶ τὸ ἠρέμα ὑποκαίειν, οἱονεὶ ὑποκέκαυνται.

** 451. οἵτινες συνεχῶς ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. τὸ ἑξῆς, φέροντες μέρος τῆς ἰδίας τροφῆς.

456. σὺν τοῖσιν δ' ἵκανε Παραίβιος: ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τὸν Παραίβιον φίλον Φινέως εἶναί φησιν· οἱ δὲ ἄλλοι δοῦλον εἶναι πιστόν. οἱ δὲ περὶ τὸν Παραίβιόν, φησιν, ἐχάρησαν ἰδόντες τοὺς ἥρωας.

* 458. αὐτὸς] ὁ Φινεὺς δηλονότι.

** 460. Θυνίδι] τὴν περὶ τὸν Βόσπορον χώραν πάλιν Θυνίδα εἶπεν.

* 470. μόρον] νῦν τὴν τύχην.

471. εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κά.: ὁ Παραίβιός φησι, πατρικὴν ἁμαρτίαν ἀποτιννὺς ἀεὶ ἐν ἀπορίᾳ ἦν βίου, καὶ εἰ πλεῖστα μοχθήσειεν.

* 473. χρησμοσύνη] ἀπορία, πενία, ἔνδεια.

477. Ἁμαδρυάδος νύμφης: Ἁμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχός φησι διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννᾶσθαι. ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι, νύμφαι Ἁμαδρυάδες λέγονται. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ ὡς ἄρα Ῥοῖκος, θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην. ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυὶ νύμφη ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέ-

4 τοῦ om L. 5 Od. P 454. 6 O et D 11. 9 ὅσον ὡς εἰ L. τόσον ὡς εἰ f. 13 ὑποκέκαυνται L. 33 προσέταξε EM p. 75, 34, προστάξαι L.

τρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅ τι βούλοιτο. ὡς δὲ ἐκεῖνος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοι γε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν, ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. καί ποτε πεσσεύοντος αὐτοῦ παρίπτατο ἡ μέλισσα. πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον „ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι.“ ὁ οὖν τοῦ Παραιβίου πατὴρ ἐκκόπτων δρῦν παρεκαλεῖτο ὑπὸ νύμφης μὴ τεμεῖν αὐτήν. συγγεγεννημένη γὰρ οὖσα ἐὰν ἐκκοπῇ, παραιτίαν αὐτῇ ἔσεσθαι θανάτου. ἀπιθήσαντος δὲ αὐτοῦ νεμεσῆσαι τὸ δαιμόνιον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἐγγόνοις καὶ κακῶν γενέσθαι παραίτιον.

* ἀθέριξε] ἀντὶ τοῦ ἠμέλησε.

* 478. ἥ μιν] ἥτις αὐτόν.

* 479. πρέμνον] στέλεχος.

* 482. νηκερδῆ] ἀνωφελῆ.

οἶτον] τύχην.

483. *ἔγωγε μὲν εὖτ᾽ ἀφίκανεν:* πρὸς ἐμὲ ὅτε ἦλθέ, φησιν, ὁ Παραίβιος μαντευσόμενος καὶ τὴν ἀτυχίαν ἀνεκοινώσατο, ἔγνων αὐτὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς ἁμαρτίας δίκην ἀποτιννύντα.

485. *λωφήια ῥέξαι:* ἐφ οἷς λωφήσει καὶ παύσεται ἡ τῆς νύμφης ὀργή, τουτέστι καταπαυστικὰ τῆς ὀργῆς. *λωφήια*, ἐξιλαστήρια, ἐφ᾽ οἷς λωφήσει καὶ παύσεται κακούμενος. λωφῆσαι δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ζώων τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἄχθος ἀποθέσθαι. καὶ λωφήσων ἀντὶ τοῦ λήξων, ἀναπαύσων, ἢ ἀναπαυσόμενος τὸν λόφον, τουτέστι τὸν τράχηλον.

494. *νέον ἤματος ἀνομένοιο:* ὑπὸ τὴν πρωίαν, αὔξησιν τῆς ἡμέρας λαμβανούσης, εὐτρέπιζον.

498. *ἦρι δ᾽ ἐτήσιοι αὖραι:* ἐπιφέρει καὶ Ἀπολλώνιος δι᾽ ἣν αἰτίαν πνέουσι τῷ θέρει. τοῦ γὰρ κατηστερισμένου Κυνὸς φλέγοντος τὰς Κυκλάδας νήσους καὶ πολὺν χρόνον αὐχμοῦ τε καὶ ἀπορίας οὔσης οἱ τὴν Κέω κατοικοῦντες ἐκ θεοπροπίου ἐπεκαλέσαντο Ἀρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος

5 παρίστατο L, περιίπταται EM. 8 λαχοῦσαι EM, λαχοῦσα L: cf. Plutarch. amator. p. 757. 10 συγγεγενεμένη L. παραιτία L. 28 ἀναπαυσάμενος L.

καὶ Κυρήνης ἐκ Φθίας. ὁ δὲ παραλαβών τινας ἐξ Ἀρκαδίας ἦλθεν εἰς τὴν Κέω καὶ Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο Ἰκμαίου ἕνεκα τοῦ τοὺς ὄμβρους γίνεσθαι, καὶ τὸν Κύνα ἐξιλάσατο καὶ ἐνομοθέτησε κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Κείοις μεθ' ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ Κυνὸς καὶ θύειν αὐτῷ. ὅθεν οἱ ἐτησίαι πνέουσι καταψύχοντες τῷ θέρει τὴν γῆν, καὶ αὐχμοῦ ἀπηλλάγησαν οἱ Ἕλληνες.

ὅτι ἐτησίαι ἔπνευσαν Ἀρισταίου αἰτησαμένου, ὃς ἦν Κυρήνης τῆς Ὑψέως καὶ Ἀπόλλωνος, ἀδελφὸς δὲ Αὐτούχου. ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Λιβύῃ, Ἀρισταῖος δὲ ἐν τῇ Κέῳ εὑρὼν τὰ μελισσουργικὰ πρῶτος καὶ τὴν τοῦ ἐλαίου κατεργασίαν. καὶ κατακαλεσάμενος τοὺς ἐτησίας Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη καὶ Ἀπόλλων Ἀγρεὺς καὶ Νόμιος. περὶ δὲ τῆς Κυρήνης Πίνδαρος ἱστορεῖ ἐν Πυθιονίκαις, ὡς παρθένος οὖσα μέχρι πολλοῦ συνεκυνήγει τῷ Ἀπόλλωνι. διαπαλαίουσα δέ ποτε λέοντι ἠγαπήθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· ὃς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν διεκόμισεν εἰς τὴν νῦν ἀπ' αὐτῆς [λεγομένην] Κυρήνην τῆς Λιβύης, καὶ μιγεὶς Ἀρισταῖον ἔτεκε. Φερεκύδης δέ φησι καὶ Ἀρίαιθος ἐπὶ κύκνων αὐτὴν ὀχηθεῖσαν κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν εἰς τὴν Κυρήνην ἀφικέσθαι. Ἀγροίτας δὲ ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Κρήτην αὐτὴν κομισθῆναι, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Λιβύην. ἀδελφὴ δὲ Κυρήνης Λάρισα, ἧς ὁμώνυμος πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. τινὲς δέ φασι τὴν Κυρήνην Πηνειοῦ θυγατέρα γενέσθαι, κακῶς. ἔνεμεν γὰρ παρ' αὐτῷ θρέμματα, οὐκέτι δὲ καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦν. Μνασέας δέ φησι κατ' ἰδίαν αὐτὴν προαίρεσιν ἐς Λιβύην ἐληλυθέναι, οὐχ ὑπ' Ἀπόλλωνος διαχθεῖσαν. Ἀκέσανδρος δὲ ἐν τοῖς περὶ Κυρήνης ἱστορεῖ ἐπ' Εὐρυπύλου βασιλεύοντος Κυρήνης ὡς ὑπὸ Ἀπόλλωνος διακομισθείη ἡ Κυρήνη, λέοντος δὲ τὴν χώραν λυμαινομένου προθείη τὴν βασιλείαν ὁ Εὐρύπυλος ἆθλον τῷ ἀποκτενοῦντι τὸν λέοντα· τὴν δὲ διαχρήσασθαι αὐτόν, παῖδας δὲ αὐτῆς γενέσθαι Αὐτοῦχον καὶ Ἀρισταῖον. φησὶ δὲ αὐτὴν Φύλαρχος ἐλθεῖν μετὰ πλειόνων εἰς Λιβύην, τούτων δὲ ἐκπεμφθέντων ἐπὶ τὴν κυνηγίαν τούτοις καὶ αὐ-

4 *κώοις L.* 10 *μελισσουργικὰ L.* 14 *Pyth. VIIII.* 17 *λεγομένην om L.* 19 *ἄραιθος L: correxit C. Müllerus fragm. hist. graec. IIII p.* 319. 27 *ἀκέστωρ L: cf. schol. IIII* 1661 *C. Müller. fragm. hist. graec. IIII p.* 285.

τὴν συνεξελθεῖν. τινὲς δ' Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ Βακχυλίδης, τὸν μὲν Καρύστου, ἄλλον δὲ Χείρωνος, ἄλλον δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τὸν Κυρήνης.

οἱ ἐτησίαι ἄρχονται πνεῖν περὶ τὴν ἐσχάτην μοῖραν τοῦ ἡλίου ὄντος ἐν Καρκίνῳ, μέχρις οὗ Λέοντα παρέλθῃ, ὡς καὶ Ἄρατος

ἠελίου τὰ πρῶτα συνερχομένοιο Λέοντι,
τῆμος καὶ κελάδοντες ἐτησίαι εὐρέι πόντῳ
ἀθρόοι ἐμπίπτουσι.

500. *Κυρήνη πέφαταί τις*: ὅτι Κυρήνην τὴν Ὑψέως ὁ Ἀπόλλων θεασάμενος παρὰ Πηνειὸν εἰς Λιβύην ἐκόμισεν, ἔνθα ἐμίγη αὐτῇ, ὅπου καὶ Κυρήνη πόλις ἔκτισται, [καὶ] τὸν Ἀρισταῖον ἐγέννησε, πολλοὶ ἱστορήκασι. λέγουσι δὲ Κυρήνην οἱ μὲν τὴν Πηνειοῦ, οἱ δὲ Ὑψέως τοῦ Πηνειοῦ.

* πέφαται] λέγεται, ἱστορεῖται.

504. *Αἱμονίης*: τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἵμονος υἱοῦ Ἄρεως.

* χθονίῃς] ταῖς ἐγχωρίαις.

* 505. Μυρτώσιον αἶπος] τόπος περὶ Κυρήνην ἢ ἄκρα.

507. *Ἀγρέα καὶ Νόμιον*: τὸ μέν, ὅτι ἐν ἀγρῷ ἐμίγη τῇ μητρὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόλλων· Νόμιον δέ, ὅτι νεμούσῃ τῇ μητρὶ ἐμίγη. οἱ δέ, ὅτι τὴν κατὰ τοὺς ἀγροὺς θεραπείαν τοῖς νομεῦσιν εἰσηγήσατο.

* 509. μακραίωνα] πολυχρόνιον.

καὶ ἀγρότιν: ὅτι φιλοκύνηγος ἦν. ἱστορεῖται γὰρ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ βασιλεύοντος Εὐρυπύλου χειρώσασθαι λέοντα.

* 511. ἀεξηθέντι] αὐξήσαντι.

512. *ἀκεστορίην τε θεοπρο.*: ὑπὸ Μουσῶν γὰρ αὐτὸν τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν μαντικὴν δεδιδάχθαι φησίν, καὶ πρὸς γάμον Αὐτονόην λαβεῖν, δηλαδὴ τὴν Κάδμου θυγατέρα.

* ἀκεστορίην] ἰατρικήν.

* θεοπροπίας] μαντικήν.

513. *θέσαν ἤρανον*: καὶ τῶν ἰδίων ποιμνίων προστάτην αὐτὸν ἐποίησαν αἱ Μοῦσαι. *Ἀθαμάντιον δὲ πε-*

2 Χείρωνος p. χέρωνος L. 4 ἐτεσίαι L. 7 Phaen. 151. 13 καὶ om L.

δίον οὕτω καλούμενον περὶ τὴν Ἄλον. κατῴκησε γὰρ Ἀθάμας ἐν Ἄλῳ, τῇ νόσῳ τῆς βασιλείας ἐξελθών.

* ἤρανον] προστάτην.

515. *Ὄθρυς*, ὄρος Θεσσαλίας ὑψηλόν. καὶ ὁ Ἀπιδανὸς δὲ ποταμὸς Θεσσαλίας.

516. *Μινωίδας*: τὰς Κυκλάδας φησίν, ἐπεὶ Μίνως, Κρὴς ὤν, ἐβασίλευσε τῶν νήσων θαλασσοκρατῶν.

517. *Σείριος*: ἤτοι παρὰ τὴν ζέσιν, ζείριος καὶ σείριος. ἢ παρὰ τὸ ἐκκενοῦν ἡμᾶς ἱδρῶσι ῥεομένους· σηροῦν γὰρ τὸ κενοῦν. ἢ τοῦ σεσηρέναι αἴτιος· τοὺς γοῦν κύνας διασεσηρέναι καὶ χάσκειν ποιεῖ. ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ πάλλεσθαι. ὁμοίως δὲ καὶ πάντα τὰ ἄστρα σείρια καλοῦσιν, οἷον τείρεά τινα ὄντα καὶ σημεῖα τῶν πλοϊζομένων. οἱ μέντοι ἀστρολόγοι τοὺς ἐν κινήσει ὄντας ἀστέρας σειρίους καλοῦσιν. εἶναι δὲ τὸ ἄστρον οἱ μὲν τοῦ Ὠρίωνος κυνός, οἱ δὲ τῆς Ἠριγόνης, οἱ δὲ τοῦ Ἀλκυονέως, οἱ δὲ τῆς Ἴσιδος, οἱ δὲ Κεφάλου, οἱ δὲ κύριον, ὡς Τιμοσθένης φησίν.

* 520. Κέῳ] νῆσός ἐστιν ἡ Κῶς, ὅθεν ἦν Ἱπποκράτης.

* 521. Παρράσιον] Ἀρκαδικόν, ἀπὸ μιᾶς πόλεως Παρρασίου.

522. *Διὸς Ἰκμαίοιο*: ἕνεκα τῆς ἰκμάδος. ἐν τῇ Κέῳ δέ ἐστιν ἱερὸν Διὸς Ἰκμαίου, τουτέστι διύγρου, ἐπεὶ αἴτιος γέγονε τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

526. *ἤματα τεσσαράκοντα*: τὰς τῶν ἐτησίων ἀνέμων ἡμέρας οἱ μὲν τεσσαράκοντα, ἄλλοι δὲ πεντήκοντά φασιν, ὡς Τιμοσθένης. ἄρχονται δὲ πνεῖν ὄντος τοῦ ἡλίου ἐν τῷ τοῦ Καρκίνου τέλει. πνέουσι δὲ δι' ὅλου τοῦ Λέοντος, καὶ λήγουσιν ἐν διμοίρῳ τῆς Παρθένου.

Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες: ἐνομοθέτησε γὰρ τοῖς Κείοις κατ' ἐνιαυτὸν μεθ' ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ Κυνὸς καὶ θύειν αὐτῷ. ὅθεν οἱ ἐτησίαι πνέουσι καταψύχοντες τῷ ἀέρι τὴν γῆν, καὶ αὐχμοῦ ἀπηλλάγησαν οἱ Ἕλληνες.

* 528. ὑδέονται] ᾄδονται, λέγονται.

1 ἅλων *L.* 2 νήσῳ *L.* 9 σειροῦν *fp: cf. EM* p. 710, 25. 14 ἀστέρας λαμπροὺς καλοῦσιν *L: cf. schol. Arat. Phaen.* 329. 15 τὸν Ὠρίωνος κύνα *Rutgersius lectt. Venus.* p. 298. 19 παρρασίας *fp.* 22 κῷ *L.* 29 κώοις *L.*

ἀριστῆες δὲ καταῦθι: ὑπάρχουσι γὰρ ἐναντίοι οἱ ἐτησίαι τοῖς εἰσπλέουσι τὸν Πόντον ὄντες βορραῖ κατ' ἐκείνους τοὺς τόπους, ὥσπερ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἐναντίοι εἰσὶν οἱ ζέφυροι.

532. βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην: ἐν δὲ τῷ πέραν, φησίν, αἰγιαλῷ τῆς Ἀσίας διαπλεύσαντες ἐπ' αὐτὸν βωμὸν τοῖς δώδεκα θεοῖς ἐδομήσαντο. φανερὸν οὖν ὅτι ἐν τῇ Εὐρώπῃ. καὶ γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἱερόν ἐστιν οὕτω καλούμενον ἐν τῷ πέραν τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀσιάδος. Τιμοσθένης δέ φησι τοὺς μὲν Φρίξου παῖδας βωμοὺς δώδεκα ἱδρύσασθαι τῶν θεῶν, τοὺς δὲ Ἀργοναύτας τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡρόδωρος δέ, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τεθυκέναι, ἐφ' οὗ Ἄργος ὁ Φρίξου ἐπανιὼν ἐτεθύκει. εἰσὶ δὲ οἱ δώδεκα θεοὶ οὗτοι, Ζεύς, [Ἥρα] Ποσειδῶν, Ἅιδης, Ἑρμῆς, Ἥφαιστος, Ἀπόλλων, Δημήτηρ, Ἑστία, Ἄρης, Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ.

533. οὐδὲ πελείης: οὐκ ἐπελάθοντο δὲ τῆς περιστερᾶς. τὸ ἑξῆς, ἀλλ' ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ὁ Εὔφημος.

541. ὡς δ' ὅτε τις πάτρηθεν: εἴρηται ἡ παραβολὴ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν „ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος." ὁ δὲ νοῦς, ὥσπερ δὲ ὅταν τις ἀπὸ τῆς πατρίδος πλανώμενος, οἷα πολλάκις συμβαίνει τοῖς ἀνθρώποις, τοὺς ἰδίους τῇ διανοίᾳ ἐθεάσατο οἴκους, οὐδὲ τὸ μεταξὺ διάστημα πολὺ αὐτῷ φαντασιοῦται εἶναι, ἀλλὰ καὶ πάσας τε καταφανεῖς τὰς πόλεις, ἅμα τε τοῖς εἰρημένοις ἡ εἰς τὰ οἰκεῖα ὁδός, ᾗ τε διὰ γῆς καὶ θαλάσσης, ὑποφαίνεται αὐτῷ, καὶ ἄλλοθι ἄλλην ἐκ τοῦ τόπου ἐν ᾧ ἐστιν ἐπέρχεται, καὶ ταχέως ἐν κινήσει ὀξείᾳ τὴν διάνοιαν ἔχων, οὕτω ταχέως διῆλθεν ἡ Ἀθηνᾶ τὴν μεταξὺ χώραν καὶ παρεγένετο ἐπὶ τὰς Κυανέας πέτρας.

542. οὐδέ τις αἶα τηλ.: οὐδὲν αὐτῷ πολὺ πάσης διάστημα γῆς φαίνεται.

544. σφωιτέρους: κακῶς ἐχρήσατο τὸ σφωιτέρους. ἔδει γὰρ εἰπεῖν σφετέρους. τὸ δὲ ἐνόησε δόμους ἀντὶ τοῦ διανοίᾳ τοὺς ἰδίους οἴκους ἐθεάσατο.

546. ὀξέα πορφύρων: πορφύρειν λέγεται τὸ μὴ ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλὰ κατὰ βάθους τι μεριμνᾶν. ἀπὸ τῆς πορφύρας τῆς ἐν βάθει τῆς θαλάσσης εὑρισκομένης.

7 οὖν ἐστιν ἐν L. 10 ἱδρύσασθαι fp, ἱδρύσαντας L. 13 Ἥρα om L: addiderunt fp. 19 Il. O 80.

* 550. ἐεργμένον] συνεχομένην.

551. *δινήεις δ' ὑπένερθεν:* ὁ ῥοῦς, φησι, δίνας καὶ συστροφὰς ἔχων ῥευμάτων ἀνέκοπτε τὴν ναῦν. καὶ πολὺ εἰς τοὔμπροσθεν προήεσαν μετὰ φόβου.

* ἀνακλύζεσκεν] ἀνέκοπτεν.

553. *ἀρασσομένων πετράων:* ἀντὶ [τοῦ] συγκρουομένων ἀλλήλαις. οὕτω δὲ ἀναγινώσκεται πρὸς τὸ „θυρῶν ἀρασσομένων.“

* ἀρασσομένων] συγκρουομένων ἀλλήλαις.

* 554. νωλεμὲς] συχνῶς.

ἁλιμυρέες ἀκταί: αἱ ὑπὸ θαλάσσης περιρρεόμεναι ἢ περιρραινόμεναι.

557. *θελήμονα:* πρόθυμον καὶ ἐπιτεταμένην. οὐ γὰρ τὴν ἡσύχιον ἐνταῦθα σημαίνει.

559. *τὰς δ' αὐτίκα λοίσθιον ἄλλων:* τοῦτο ἔφη, ἐπεὶ πεπρωμένον ἦν στηρισθῆναι αὐτάς, ἂν διέλθῃ αὐτῶν ἡ ναῦς.

562. *προέηκε πελειάδα:* ὅτι διὰ πελειάδος ἐπείρασαν οἱ Ἀργοναῦται τὰς Συμπληγάδας καὶ Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ ἐν δευτέρῳ Τραγῳδουμένων.

568. *σπήλυγγες:* αἱ κοιλάδες αἱ ὑπὸ τὰς πέτρας.

* σπήλυγγες] σπιλάδες.

569. *ἐβόμβεον:* ἤχουν. ὅθεν καὶ βομβυλιὸς εἶδος μελίσσης. καὶ ποτηρίου δὲ εἶδος, ὡς Ἀντισθένης παραδίδωσιν. ἔστι δὲ τοῦτο στενοτράχηλον.

βομβυλίαν ὅπερ τοιοῦτον ἐπικέκληται διακλύστερον.

570. *λευκὴ καχλάζοντος:* ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντος. περιέκλυζε τὰς ἐφ' ὕψους ἀκτὰς ὁ τοῦ κύματος ἀφρός.

571. *νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἶλει ῥόος:* περιῆγεν δὲ τὴν ναῦν καὶ περιέστρεφεν ὁ ῥοῦς.

576. πλήμυρις καὶ πλημυρίς, διχῶς. ἄμεινον δὲ πλημμυρίς. τὰ γὰρ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων θηλυκὰ ὀνόματα εἰς ῑς ὀξύνεται, βασιλεύω βασιλίς, πλημμύρω πλημμυρίς.

6 τοῦ *om* L. 7 πρὸς] καὶ L. 9 ἀλλήλων L. 11 ἀλυμυρέες L. 18 πελειάδος p, πελειάδας L. 23 βομβυλιοὶ L. 26 ὅπερ τοιοῦτον *in codicis scriptura non certo apparuit: unde ne de proximis quidem verbis satis mihi constat.*

579. ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα: γενομένων δὲ αὐτῶν μεταξὺ τοῦ στενοῦ ἡ πρόσω καὶ ἡ κατόπιν θάλασσα ἐπεφαίνετο.

* 580. ἀπροφάτως] ἀπροοράτως.

581. κυρτὸν ἀποτμῆγι σκοπιῇ: ἀνεφάνη δὲ καὶ ἐπήρχετο αὐτοῖς ἀπροόπτως προπάροιθεν ὑψηλὸν καὶ μέγα κῦμα παραπλήσιον ἀπερρηγμένῃ σκοπιῇ, ἤτοι ὄρει.

* ἀποτμῆγι] ἀπορρωγάδι.

582. ἤμυσαν: ἔκλιναν λοξὰς τὰς κεφαλάς, ὡς καλυφθησόμενοι ὑπὸ τοῦ κύματος.

584. ἀλλά μιν ἔφθη: προέλαβε δὲ ὁ Τῖφυς βαρουμένην τὴν ναῦν τῇ εἰρεσίᾳ ὑποχαλάσας καὶ ἐνδοὺς αὐτῇ ἢ καταπαύσας τὴν εἰρεσίαν. ἢ βαρυνομένην αὐτὴν αἰσθόμενος τῇ εἰρεσίᾳ ἀνεχάλασεν.

586. ἐκ δ' αὐτὴν πρύμνηθεν: οὕτω, φησίν, ἐπῆρεν τὸ κῦμα τὴν ναῦν, ὡς καὶ ὑπὲρ τὰς πέτρας αὐτὴν γενέσθαι.

* 587. μεταχρονίη] μετέωρος.

590. ὅσσον δ' ἂν ὑπείκαθεν: ὁ νοῦς, ὅσον δὲ ἄλλη ναῦς τῇ εἰρεσίᾳ πειθομένη ὑπεῖξεν ἄν, δὶς τοσοῦτον ἡ Ἀργώ, ἵνα διὰ τούτων τὸ τάχος δηλώσῃ τῆς Ἀργοῦς. ἢ οὕτως· ὅσον ἂν εἶξε καὶ ὑπεχώρησε τοῖς ἐρέταις ἡ Ἀργώ, δὶς τοσοῦτον τῇ παλιρροίᾳ ὑπέστρεφε. διὸ καὶ ἐπιφέρει ἐπεγνάμπτοντο δὲ ἠύτε καμπύλα τόξα, τὸ βίαιον τῆς εἰρεσίας δηλῶν.

594. κύλινδρος: κιονίσκος λίθινος στρογγύλος, ἑκατέραν βάσιν ἔχων ἐπίπεδον.

595. προπροκαταΐγδην: εἰς τοὔμπροσθεν ἄνωθεν καταφερομένη.

ἐν δ' ἄρα μέσσαις: ἐν δὲ μέσῳ τῶν Συμπληγάδων κατέσχεν αὐτὴν ὁ ῥοῦς.

598. καὶ τότ' Ἀθηναίη: καὶ τότε ἡ Ἀθηνᾶ τῆς πέτρας ἀντελάβετο καὶ κατέσχε τῇ λαιᾷ, τῇ δὲ δεξιᾷ αὐτὴν ἐξέωσεν ἐκ τοῦ στενοῦ· ὅμως δὲ τὰ ἀκροστόλια ἐπέκλασαν αἱ πέτραι.

602. νωλεμὲς ἐμπλήξασαι: βιαίως συμπεσοῦσαι τὰ ἀκροστόλια ἀπέκοψαν.

34 ἐκ τοῦ πόντου L.

611. *ἔλπομαι αὐτῇ νηί:* ἤγουν δι' αὐτὴν τὴν ναῦν, ἢ διὰ τῆς νεὼς αὐτῆς, ἢ λείπει ἡ σύν. ὁ δὲ νοῦς, ἐλπίζω, φησίν, ἤδη σεσῶσθαι ἡμᾶς σὺν αὐτῇ τῇ νηί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ τῆς σωτηρίας αἰτία. ταῦτα δέ φησι περιθαρσύνων αὐτούς.

615. *Αἰσονίδη τύνη δέ:* ἐπειδή, φησιν, ἅπαξ ἐφύγομεν τὰς πέτρας, μηκέτι εὐλαβοῦ τὸν θάνατον.

* 619. παραι Βιθυνίδα] ἀντὶ [τοῦ] εὐθέως καὶ παρὰ τὴν Βιθυνίαν κατίθυνεν.

* 622. παρηγορέεις] παραμυθητικῶς λέγεις.

624. *χρῆν γὰρ ἐφιεμένοιο:* ἀντὶ ἐπιτάττοντος. τὸ δὲ χρῆν ῥῆμά ἐστι. παρ' αὐτὸ γὰρ καὶ ὄνομα πίπτει τὸ χρῆμα, ὡς παρὰ τὸ δρῶ δρᾶμα. ἐπίρρημα γὰρ οὐ δύναται εἶναι, ὅτι οὐδὲν ἐπίρρημα σχηματίζεται.

* 626. κεδαιόμενος] διακοπτόμενος, μεριζόμενος.

627. *ἀτλήτους μελεδῶνας:* ἀνυποστάτους μερίμνας ἔχω, ἀνυπομονήτους καὶ μεγάλας. *στυγέων* δὲ ἀντὶ τοῦ δεδοικώς. καὶ Ὅμηρος „τά τε στυγέουσι θεοί περ," καὶ αὖθις „τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι."

631. *αἰεὶ δὲ στονόεσσαν:* ἀεὶ πρὸς τῇ ἡμέρᾳ καὶ διὰ νυκτὸς τὰς τύχας ὀδύρομαι. Ὅμηρος

νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ, Μελάνθιε, νύκτα φυλάξεις.

633. *σὺ δ' εὐμαρέως:* εὐχερῶς. ἔνθεν καὶ εὐμαρίς, εἶδος ὑποδήματος, ᾧ εὐχερῶς ἐχρῶντο.

* 635. εἷο] ἀντὶ ἐμαυτοῦ.

* ἀτύζομαι] φοβοῦμαι.

ἀμφὶ δὲ τοῖο: ἀντὶ τοῦ ... εἰπεῖν ἐμεῖο, τρίτον πρόσωπον ἀντὶ πρώτου. βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι ἐμαυτοῦ οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν ποιοῦμαι φροντίδα. ἰδίως δὲ *ἠβαιὸν* τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον, ἄβαιόν τι ὄν.

638. *οἳ δ' ὁμάδησαν:* ὁμοῦ ἀνεφώνησαν θαρσύνοντες αὐτόν. ὅμαδος δὲ παρὰ τὸ ὁμοῦ ᾄδειν, ὁμόαδός τις ὤν.

640. *ἐπιρρήδην:* φανερώτερον, παρρησιαστικώτερον, οἱονεὶ ἀναφανδόν.

3 ἡμᾶς *fp*, ὑμᾶς *L.* 8 τοῦ *om L.* περὶ *L.* 13 χρῆμα] χρεία *L.* 18 *Il.* Τ 65. 19 *Il.* Ο 167. 22 *Od.* Χ 195. 27 ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν *L.* 32 ὁμοαυδός τις ὢν *schol.* *III* 971.

* ἐπιρρήδην] διαρρήδην.

* 642. βερέθρων] χασμάτων.

* 643. ἔτι τάρβος ἀνάψομαι] ἔτι φόβον περιθήσομαι.

649. αἶψα δὲ τοίγε Ῥήβαν ὠκυ.: ταχέως δὲ κατέλαβον τόν τε Ῥήβαν καὶ τὸν πρὸ τοῦ Ῥήβα σκόπελον κολωνοειδῆ ὄντα. Κολώνη δὲ ἄκρα οὕτω καλουμένη περὶ τὸν Λύκον ποταμόν. μέμνηται αὐτῆς Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας.

652. προχοὰς Φυλληίδας: Φύλλις ποταμὸς Βιθυνίας. Διψακὸς δὲ υἱὸς τοῦ Φύλλιδος καὶ νύμφης τινὸς ἐγχωρίου, ὃς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος ἐξένισεν, ἐπὶ τοῦ κριοῦ ὅτε ἐξέφυγε τὸν θάνατον μέλλων σφαγιάζεσθαι.

653. υἷ' Ἀθάμαντος: τὸν Φρίξον ὑποδέδεκται ὁ Διψακὸς εἰς Κόλχους πορευόμενον. φασὶ δὲ ἐκεῖ σφαγιασθῆναι τῷ Λαφυστίῳ Διί, καὶ μέχρι τοῦ νῦν ἕνα τῶν Φρίξου ἀπογόνων εἰσιέναι εἰς τὸ πρυτανεῖον, ἐπελθόντα τινὰ ἑκουσίως τῷ προειρημένῳ Διί.

658. καὶ εὐρείας ποταμοῖο ἠόνας: Διονύσιος ὁ Ὀλβιανὸς ἱστορεῖ τὰς εὐρείας ἠόνας λέγεσθαι Ἀχιλλέως δρόμους.

660. ὁμῶς δ' ἐπι ἤματι νύκτα: ἡμέραν δὲ καὶ νύκτα ὁμῶς ἐν νηνεμίᾳ διῆγον κωπηλατοῦντες.

* 662. πλαδόωσαν] ἔνυγρον ἔτι οὖσαν.

667. χηλὰς σκηρίπτοντε: τοὺς ὄνυχας ἐπερείδοντες, ἐμπείροντες, ὅθεν καὶ τὸ σκηπάνιον.

668. ὑπ' ἐξ ἁλὸς εἷλκον ἐρετμά: ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνέφερον καὶ ἀνῆγον τὰς κώπας.

671. ἀμφιλύκην μιν: σκοτεινήν. λύγη γὰρ ἡ σκοτία. καὶ λυγόφως ἐξ αὐτοῦ καὶ λυκόφως.

672. τῆμος ἐρημαίης νήσου: περὶ τῆς Θυνιάδος νήσου προείρηται, ἧς μέμνηται Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης. φησὶ δὲ αὐτὴν ἑπτὰ σταδίους ἔχειν τὴν περίμετρον. Καλλισθένης δὲ ἐν τῷ Περίπλῳ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων φησὶ προσαγορεύεσθαι τήν τε χώραν καὶ τὴν νῆσον Θυνιάδα, ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Βιθυνίαν.

6 οὕτω ἄκρα *L.* 15 λαφυσίῳ *L.* 16 εἰς τὸ πρυτανεῖον καὶ θύειν τῷ εἰρημένῳ Διί *f.* 19 Ὀλβιανὸς *Holstenius*, ἀλβιανὸς *L.* 35 Βιθυνίαν *R. Ungerus ephem. antiq. a. 1844 p. 236*, Θυνίαν *L.*

675. *Ὑπερβορέων ἀνθρώπων:* Ὑπερβορέους μὴ εἶναι τελέως φησὶν Ἡρόδοτος, ἐπεὶ εἰ εἰσὶν ὑπερβόρειοί τινες, πάντως καὶ ὑπερνότιοι. Ποσειδώνιος δὲ εἶναί φησι τοὺς Ὑπερβορέους, κατοικεῖν δὲ περὶ τὰς Ἄλπεις τῆς Ἰταλίας. Μνασέας δέ φησι νῦν τοὺς Ὑπερβορέους Δελφοὺς λέγεσθαι. Ἑκαταῖος δὲ μέχρι τῶν αὐτοῦ χρόνων εἶναί φησι τὸ τῶν Ὑπερβορέων ἔθνος. ἔστι δὲ αὐτῷ βιβλία ἐπιγραφόμενα Περὶ τῶν Ὑπερβορέων. τιμᾶται δὲ παρὰ τοῖς Ὑπερβορέοις [ὁ Ἀπόλλων], διὸ καὶ ἐκεῖσε χωρῶν ὤφθη. τρία δὲ ἔθνη τῶν Ὑπερβορέων, Ἐπιζεφύριοι καὶ Ἐπικνημίδιοι καὶ Ὀζόλαι.

684. *ὀψὲ δὲ τοῖον Ὀρφεύς:* τὸν Ὀρφέα φασὶ καὶ μάντιν εἶναι. ἐν δὲ τῇ Θυνίδι νήσῳ ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος. Ἡρόδωρος οὖν φησιν Ἑῷον Ἀπόλλωνα προσαγορεύεσθαι καὶ βωμὸν αὐτοῦ εἶναι ἐν τῇ νήσῳ, οὐ καθὸ ὄρθρου ἐφάνη αὐτοῖς, ἀλλὰ καθὸ οἱ Ἀργοναῦται ὄρθρου εἰς αὐτὴν κατέπλευσαν.

686. *εἰ δ' ἄγε τὴν νῆσον μέν:* τὴν νῆσόν, φησι, οὕτω καλέσωμεν, Ἑῴου Ἀπόλλωνος.

* 695. χερμάσι] λίθοις μικροῖς.

* ἐδίνεον] ἀνεστρέφοντο.

* ἐξερέοντες] ἐξερευνῶντες.

* 696. κεμάδων] ἡλικία ἐλάφου.

* 699. εὐαγέως] ἁγνῶς.

ἀνὰ διπλόα μηρία: τῶν ἱερείων. *διπλόα* δέ, ἢ ὅτι δύο εἰσίν, ἢ ὅτι διπλοῦς αὐτοῖς ὑπετίθετο καὶ ἐπετίθετο ἐπίπλους. Ἰηπαιήων ὁ Ἀπόλλων λέγεται ἤτοι διὰ τὸ πέμπειν τὰ βέλη, ἢ ὅτι ἰάσεως ὁ θεὸς αἴτιος.

* 703. πάις Οἰάγροιο] ὁ Ὀρφεύς.

704. *Βιστονίῃ:* Θρᾳκικῇ. Βίστονες γὰρ ἔθνος Θρᾳκῶν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Βίστονος τοῦ Κίκονος, ὡς Φιλοστέφανος.

706. *Δελφύνην:* τὸ ὄνομα τοῦ δράκοντος οἱ μὲν ἀρρενικῶς, οἱ δὲ θηλυκῶς εἶπον, ὃ καὶ βέλτιον. ἄλλως. ὅτι Δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον Μαιάνδριος καὶ Καλλίμαχος εἶπον. δράκαιναν δὲ αὐτήν φη-

2 *IIII* 36. 6 τῶν] τοῦ *L.* 9 ὁ Ἀπόλλων *om L: addiderunt fp.* 36 λέανδρος *L: cf. schol. I* 1125. εἶπεν *L.*

σιν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δέλφυναν ὁ αὐτὸς Καλλίμαχος.

* 707. ἐὼν ἔτι γυμνὸς] ἔτι ἄνηβος ὤν.

* 709. ἀδήλητοι] ἀβλαβεῖς.

* τὼς γὰρ θέμις] οὕτως γὰρ πρέπον ἐστίν.

οἰόθι δ᾽ αὐτή: μόνη ἐφάπτεται τῶν τριχῶν σου ἡ Λητώ. Κοιογένεια δὲ ἡ ἀπὸ Κοίου τὸ γένος ἔχουσα· Κοίου γὰρ θυγατὴρ ἡ Λητώ.

711. πολλὰ δὲ Κωρύκιαι νύμφαι: ἄντρον ἐν Παρνασσῷ Κωρύκιον. ὠνομάσθη δὲ Παρνασσὸς ἀπὸ Παρνησσοῦ τοῦ ἐγχωρίου ἥρωος, ὡς Ἑλλάνικος. Ἄνδρων δέ, ἐπεὶ προσωρμίσθη ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος· καὶ τὸ πρότερον Λαρνασσὸς ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ κατὰ φθορὰν τοῦ στοιχείου Παρνασσός. Πλεῖστος δὲ ποταμός. τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι Πλειστοῖο περισπωμένως, ἐπεὶ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων λέγεται Πλειστός ὡς καλός. ἔστι δὲ ποταμὸς ἐν Δελφοῖς. τὴν δὲ ἀναιρεθεῖσαν δράκαιναν Δέλφυναν καλεῖσθαι θηλυκῶς φησι Μαιάνδριος.

Κωρύκιον ἄντρον ἐν Παρνησσῷ. κέκληται δὲ ἀπὸ νύμφης Κωρυκίας, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος παῖς Λυκωρεύς, ἀφ᾽ οὗ Λυκωρεῖς οἱ Δελφοί. Πλεῖστος δὲ ποταμὸς Δελφίδος.

712. θρασύνεσκον ἔπεσσιν: ὅτε, φησίν, ἐτόξευσε τὸν δράκοντα, ἐπεφώνουν αἱ νύμφαι τοῦ βάλλειν αὐτόν ἴη ἴη βέλος· ἐξ οὗ τὸ ἐφύμνιον ἐγένετο ἰηπαιήων.

714. χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ: τῇ μετὰ χοροῦ λεγομένῃ ᾠδῇ.

715. λοιβαῖς εὐαγέεσσιν: ὤμοσάν, φησιν, ὁμονοήσειν ἀλλήλοις· ὅθεν καὶ Ὁμονοίας θεᾶς ἵδρυται ἱερόν.

719. κυδίστην: ἀντὶ τοῦ κρατίστην θεῶν Ὁμόνοιαν τιμῶντες. πορσαίνοντες γὰρ ἀντὶ τοῦ τιμῶντες. γρ. καὶ κικλήσκοντες.

* δαίμονα] τὴν Ὁμόνοιαν.

* πορσαίνοντες] τιμῶντες.

722. ποταμοῦ στόμα Σαγγαρ.: Σαγγάριος ποταμὸς Φρυγίας. ὁ δὲ Μυρλεανὸς Σάγγαρον αὐτὸν λέγεσθαί φησιν. Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ Φρυγίας φησὶν Σάγγαν τινὰ ἀσεβήσαντα περὶ τὴν Ῥέαν μεταβαλεῖν εἰς τοῦτο τὸ

1 αὐτὸς ὁ L. 18 λεάνδριος L.

ὕδωρ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν ποταμὸν Σαγγάριον ὀνομασθῆναι. πλησίον δὲ αὐτοῦ Ὀρείας Δήμητρος ἱερόν ἐστιν, ὥς φησι Ξάνθος.

723. καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν: οἱ Μαριανδυνοὶ ὅμοροι τοῖς Παφλαγόσι. προσηγορεύθησαν δὲ ἀπὸ Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παιδός.

724. Λύκοιο ῥέεθρα: Λύκος ποταμὸς ὁμώνυμος τῷ βασιλεῖ. ῥεῖ δὲ διὰ τῆς τῶν Μαριανδυνῶν χώρας. Ἀνθεμοεισίδα δὲ ἀπὸ τῆς Λύκου μὲν θυγατρός, γυναικὸς δὲ Δασκύλου τοῦ Ταντάλου υἱοῦ.

727. ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο κτέ.: νυκτὸς δέ, φησι, τοῦ ἀνέμου λήξαντος περὶ τὸν ὄρθρον εἰς τὸν περὶ τὴν Ἀχερουσίαν ἄκραν ὅρμον κατήχθησαν.

729. ἣ μέν τε κρημνοῖσιν: ὅτι ἡ περὶ Ἡράκλειαν Ἀχερουσιὰς καλουμένη πανταχόθεν ἐκ θαλάσσης ἐστὶν ὑψηλή τε καὶ ἀπόκρημνος καὶ νένευκεν εἰς δυσμὰς εἰς τὸ πρὸ τῆς Βιθυνίας πέλαγος, καὶ ὅτι προσπίπτον αὐτῇ τὸ κῦμα σφοδροὺς ἀποτελεῖ ἤχους, καὶ περὶ τῶν ἐπ' ἄκρας αὐτῆς πεφυκυιῶν πλατάνων καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῇ πεδίου, καὶ [ὅτι] δοκεῖ κατάβασις εἰς Ἅιδου ὑπάρχειν, Νύμφις ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας ἅ φησί, παρ' οὗ Ἀπολλώνιος ἔοικε ταῦτα μεταφέρειν.

731. λισσάδες ἐρρίζωνται: ἐν βάθει τεθεμελίωνται.

* λισσάδες] ἀντὶ [τοῦ] ὑψηλαί, ἀνάντεις.

733. ἀμφιλαφεῖς: ἀνθηραί, μεγάλαι καὶ περίοπτοι.

734. ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω: κατὰ τὸ πρὸς ἤπειρον δὲ καὶ μεσημβρίαν μέρος τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας τὸ Ἀχερόντιον σπήλαιόν ἐστι καὶ τὸ χάσμα τὸ κατὰ γῆς.

736. ἐπηρεφές: ἀντὶ τοῦ σύσκιον. φησὶ δὲ ὅτι πνεῦμα καὶ ψυχρά τις αὔρα ἀναφέρεται ἐκ τοῦ στομίου καὶ διὰ τοῦτο κύκλῳ περιπεπάχνωται.

* 737. πηγυλὶς] παγετώδης, ψυχρά.

* 739. ἰαίνεται] διαλύεται, τήκεται.

2 Ῥέας Μητρὸς coniecit A. Heckerus comment. crit. de Anthol. graec. I p. 246. 12 εἰς τὸ πέραν εἰς τὴν ἀχερουσίαν ἄκραν εἰς ὅρμον L. 19 ὅτι om L: καὶ ὅτι δοκεῖ αὐτόθι f. 24 τοῦ om L. 25 μεγάλοι L. 31 περιπεπάχνωται p, περιπάχνωνται L. 32 παγετώδεις L.

740. *σιγὴ δ' οὔποτε:* φησὶν ὅτι καὶ διὰ τῶν δένδρων καὶ διὰ τῶν κυμάτων ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελεῖ καὶ οὐδέποτε ἡσυχίαν ἔχει.

* 742. τινασσομένων] κινουμένων.

743. *ἔνθα δὲ καὶ προχοαί:* φησὶν ὅτι καὶ ὁ Ἀχέρων Σωναύτης λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας φέρεται διά τινος φάραγγος εἰς τὴν πρὸς ἀνατολὰς θάλασσαν.

* 744. ἐρεύγεται] καταρρεῖ.

746. *Σοωναύτην:* οἱ εἰς τὴν Ἡράκλειαν κατοικήσαντες Μεγαρεῖς, ὅτε εἰς τὴν ἀποικίαν ἔπλεον, χειμασθέντες εἰς τὸν Ἀχέροντα ποταμὸν κατέφυγον, ὅθεν καὶ διασωθέντες οἱ ναῦται Σοωναύτην ἐκάλεσαν αὐτόν. οὗτοι δὲ οἱ Ἡρακλεῶται Μεγαρέων εἰσὶν ἄποικοι καὶ Βοιωτῶν, καὶ Μαριανδυνῶν κατοικοῦσι χώραν.

Σοωναύτης ποταμὸς περὶ Ἡράκλειαν οὕτως ὠνομασμένος, ἐπειδὴ πάντας τοὺς ναυτιλλομένους διασώζει ἀπαθεῖς ἔχων καὶ ἠρεμαίους λιμένας.

* 749. χρίμψαντας] ἐμπεσόντας.

750. *τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηί:* διὰ τῆς ἄκρας τῆς Ἀχερουσίας εἰς αὐτὸν καθορμισθέντες.

* 751. εἰσωποί] ἐναντίοι, ἐσώτεροι γενόμενοι.

* νέον] νεωστί.

752. *οὐδ' ἄρα δηθὰ Λύκ.:* Λύκον φησὶ τότε Μαριανδυνῶν βασιλεύειν, ὃς διὰ τὸ πρὸς τοὺς Βέβρυκας καὶ Ἄμυκον ἔχθος φιλοξένως τοὺς Ἀργοναύτας ὑπεδέξατο. φασὶ δὲ αὐτὸν υἱὸν εἶναι Δασκύλου τοῦ Ταντάλου καὶ Ἀνθεμοεισίας τῆς Λύκου τοῦ ποταμοῦ, ὡς μαρτυρεῖ καὶ Νύμφις ἐν τῷ ᾱ περὶ Ἡρακλείας καὶ Ἡρόδωρος παριστορῶν. ὑπεδέξατο δὲ τοὺς ἥρωας, ὥς τινες, διὰ τὴν πρὸς τὸν Πέλοπα τὸν θεῖον αὐτοῦ τιμήν. •

* 754. αὐθένται] οἱ φονευταί.

αὐθένται Ἀμύκοιο: συλληπτικῶς εἶπεν φονέας Ἀμύκου τοὺς ἥρωας, καίτοι Πολυδεύκους μόνου τοῦτο δεδρακότος. αὐθέντης δὲ λέγεται ὁ δι' ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος, οἷον αὐτοέντης τις ὤν.

* κλέος ὃ πρὶν ἄκουον] κατὰ τὴν διαδεδομένην φήμην.

* 755. ἀρ..θμὸν] φιλίαν.

28 ᾱ τῆς ἡρακλείας L. 29 διὰ τὸν εἰς τὸ πέλοπα L. 32 αὐθέται L.

758. *ἀντιβίην Βέβρυξιν*: ἐχθροὶ ἀεὶ ἐγένοντο οἱ Μαριανδυνοὶ τῶν Βεβρύκων. ἡττήθησαν δὲ πολλάκις ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ [τοῦ Λύκου] Πριόλας συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμύκου ἀνῃρέθη. ὕστερον δὲ προσλαβόμενος Ἡρακλέα σύμμαχον πρὸς Ἀμαζόνας στρατευόμενον ἐξ εὐχεροῦς περιεγένετο τῶν Βεβρύκων. τινὲς δὲ τὸν Πριόλαον υἱὸν αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀδελφὸν ἱστοροῦσιν.

* 763. σφωϊτέρων] ἀντὶ σφετέρων.

765. *ὅσσα τε Κύζικον*: τὸν βασιλέα τῶν Δολιόνων φησίν, οὐ τὴν πόλιν.

767. *Γλαύκοιό τε βάξιν*: ὁ Γλαῦκος παρὰ τοῖς Ἴβηρσι τιμᾶται, Γέρων καλούμενος. ἔστι δὲ ἄκρα Γλαύκου ἐκεῖ καλουμένη.

777. *ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος ἠπ.*: τῆς Λυδίας λέγει. Ἀσία γὰρ τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Λυδία. καὶ Ὅμηρος „Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι.“ καὶ ἡ κιθάρα Ἀσία λέγεται, ἐπεὶ ἐν Λυδίᾳ πρῶτον εὑρέθη. τὸ δὲ *πεζὸς ἔβη*, ἀκολούθως τῷ μύθῳ πεζὸν τὸν Ἡρακλέα φησὶν ἐπὶ τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱππολύτης [ἐληλυθέναι], δηλαδὴ διὰ τὸ τὰς Συμπληγάδας πέτρας τότε συντρέχειν. ἆθλος δὲ ἦν οὗτος ἔνατος. πολλοὶ δὲ λόγοι περὶ τοῦ ζωστῆρός εἰσιν. τινὲς μὲν γὰρ Ἱππολύτης, ἄλλοι δὲ Διλύκης, Ἴβυκος δὲ Οἰολύκης ἰδίως ἱστορῶν Βριάρεω θυγατρός φησιν.

780. *ἔνθα δ' ἐπὶ Πριόλαο*: φησὶν ὅτι, ἡνίκα Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Ἱππολύτης ἐπορεύετο ζωστῆρα, κατέλαβε Μαριανδυνοὺς ὑπὸ Βεβρύκων καταπονουμένους. ἐπιστρατεύσας δὲ μετὰ Μαριανδυνῶν ἐχειρώσατο τοὺς πολεμίους. πεσόντος δὲ ἐν τῇ μάχῃ Πριολάου τοῦ Μαριανδυνῶν ἡγουμένου ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐτέθη ἐπ' αὐτῷ, ἐν ᾧ Ἡρακλῆς ἐνίκησεν ἕνα τῶν Μαριανδυνῶν. Πριόλας δὲ ἀδελφὸς Λύκου, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις, υἱὸς δὲ ἦν Τιτίου. τὸν δὲ Τιτίαν οἱ μέν φασι Διὸς παῖδα, ἕνα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαριανδυνοῦ παίδων. ὁ δὲ Μαριανδυνὸς Φι-

3 τοῦ Λύκου *om L*. 16 *Il. B* 461. Ἀσιὰς *EM p*. 153, 31: Ἀσία *tuetur lex. Seg. p*. 451. *cf. Naek. in Choeril. p*. 114. 19 ἐληλυθέναι *om L*. 29 ἐνίκησε Τιτίαν ἕνα *f*. 32 τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαριανδυνοῦ παίδων *fp*, τῶν πρεσβύτατον τῶν μαριανδυνῶν *L*: *cf. schol. I* 1126.

νέως ἢ Φρίξου ἢ Κιμμερίου λέγεται παῖς εἶναι. ἀπὸ δὲ Τιτίου φασὶ Τίτιον τὴν πόλιν κληθῆναι.

ἔνθα δ' ἐπι Πριόλ.: ἰδίως τὸν θρηνούμενον Πριόλαόν φησι, τῶν ἄλλων Βῶρμον λεγόντων τὸν Τιτίου υἱόν, ὡς Νύμφις καὶ Καλλίστρατος.

* 782. ἐλέγοισιν] θρήνοις.

ἐλέγοισιν: θρήνοις. τὰ γὰρ ἐλεγεῖα ἐπὶ ἐπιτυμβίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί.

786. αὐτὰρ ὁμοῦ Μυσοῖσιν: τὸ ἑξῆς, ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἐμῷ πατρὶ Δασκύλῳ ὑπέταξεν ὁμοῦ Μυσοὺς καὶ Φρύγας. τινὲς γράφουσι Μυγδόνας, ἵνα ᾖ ὁμοῦ Μυσοὺς καὶ Μυγδόνας ὑπέταξε τῷ πατρί μου. ὅτι δὲ Φρύγας ἐχειρώσατο τοῖς Μαριανδυνοῖς καὶ Νύμφις ἱστορεῖ. διὸ καὶ οὕτω γράφει. εἰ δὲ γράφοιτο Μυγδόνας, ἤτοι τοὺς Βέβρυκας ἀπὸ Μυγδόνος βασιλέως αὐτῶν οὕτω κέκληκεν, ἢ ῥητέον ὅτι Μοίριδι κατηκολούθησεν· οὗτος γὰρ Μυγδόνας ἔφησε καταπολεμῆσαι τὸν Ἡρακλέα.

* ὑπο πατρὶ] ὑπο δουρι.

789. ἔστ' ἐπι Ῥηβαίου προχ.: τὴν μὲν Παφλαγονίαν μέχρι τοῦ Βιλλαίου ποταμοῦ κατεστρέψατο πᾶσαν. οὗτος δὲ διὰ τῆς ἐπικειμένης Φρυγίας ῥέων ἐξίησι παρ' αὐτὴν τὴν Τιάνων πόλιν, ἐκ δὲ τούτων πρὸς δυσμὰς ἕως τοῦ Ῥήβα καὶ τοῦ ἐπικειμένου σκοπέλου κατὰ τὴν ἐκβολὴν τούτου. ὅτι δὲ τοὺς Παφλαγόνας ὑπέταξεν Ἡρακλῆς τοῖς περὶ Λύκον ἱστορεῖ Δεινίας ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἐν δεκάτῳ Βιθυνιακῶν.

791. Βιλλαῖος: προπερισπωμένως. οὕτω φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς καθόλου. ἔστι δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας, οἱ δὲ Φρυγίας. οὗτος δὲ ὁ ποταμὸς διὰ τῆς ἐπικειμένης Φρυγίας ῥέων ἐξίησι παρὰ τὴν τῶν Τιάνων πόλιν, ἐκ δὲ τούτων πρὸς δυσμὰς ἕως Ῥήβα καὶ τοῦ ἐπικειμένου σκοπέλου κατὰ τὴν τούτου θέσιν.

* 794. δὴν ἀποτεμνόμενοι] ἐπὶ πολὺ ἀφαιρούμενοι.

3 θρυλούμενον *L: correxit L. Dindorfius in Steph. thesaur.* Βῶρμος. 4 Βῶρμον *Athen. XIIII p.* 619, βάρυνον *L.* 15 Ἡροδώρῳ *C. Müllerus fragm. hist. graec. II p.* 32. 19 τῆς μὲν παφλαγονίας *L.* 22 τιτάνων *L: correxit Holstenius.* 30 ἑξῆς ἵησι *L.* τιτάνων *L.*

ὄφρ' ἐβάλοντο: φησὶν ὅτι οἱ Βέβρυκες πολὺ ἀπετάμοντο τῶν Μαριανδυνῶν χώρας καὶ μέχρι τοῦ Ὑπίου ποταμοῦ προσηγάγοντο τοὺς ὅρους. ᾤκισται δὲ παρὰ τῷ ποταμῷ ἐν τῇ Θυνίᾳ καὶ πόλις Ὑπία λεγομένη. ὁ δὲ Ὕπιος ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ καταφέρεσθαι ἀπὸ τῶν Ὑπίων ὀρῶν. εἰαμενὰς δὲ λέγει τοὺς καθύγρους τόπους.

797. ἐμπελάσαι Ἄρηα: ἐπαγαγεῖν. οὐ χωρὶς θεῶν, φησι, προνοίας, ὦ Πολύδευκες, ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπέκτεινας τὸν Ἄμυκον.

* 799. ἄρκιος] ἱκανός, ἕτοιμος.

* 800. τίσω] ἀποδώσω.

* ἠπεδανοῖσιν] ἀσθενέσι.

* 801. ὀφέλλειν] εὐεργετεῖν.

* 804. ἀντιάοιτε] περιτύχοιτε.

806. νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις: χωρὶς δὲ τούτου τοῖς Διοσκούροις, τουτέστιν τοῖς Τυνδαρίδαις, ἱερὸν ἱδρύσομεν ἐπὶ τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας.

810. πίονας εὐαρότοιο: ἀντὶ τοῦ τέμενος πρὸ τῆς πόλεως ἀπομερίσω αὐτοῖς.

811. ὣς τότε μέν: οὕτως τότε δι' ὅλης ἡμέρας περὶ τὴν εὐωχίαν ἐτέρποντο καὶ ἔπαιζον.

* ἀμφήμεροι] πανήμεροι.

812. ἐγκονέοντες: ἐνεργοῦντες. ὅθεν καὶ γόνυ οἷον κόνυ τι ὄν, παρὰ τὸ ἐνεργεῖν δι' αὐτοῦ.

815. ἔνθ' Ἀβαντιάδην: περὶ τοῦ [τούτου] ἐν Μαριανδυνοῖς γενομένου θανάτου καὶ Ἡρόδωρος ἱστορεῖ, καὶ Προμαθίδας ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας εἶπε καὶ Νύμφις ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρακλείας ὡς ὁ Ἴδμων ὑπὸ συὸς ἐπλήγη.

817. ἐπεὶ χρεὼ ἦγε δαμῆναι: ἡ χρεία, ἡ εἱμαρμένη.

* 818. δονακώδεος] ὑλώδους.

819. ψυχόμενος: ψυχιζόμενος, τῷ ψυχρῷ βρεχόμενος.

15 τούτοις *L*, τούτων *f*. 25 τούτου *om L*. 26 ἱστορεῖ ἐν τοῖς περὶ ἡράκλειαν ὡς προμηθίδας εἶπε καὶ νύμφις ἐν τῷ περὶ ἡρακλείας *L*: *fortasse nomen Callistrati, cuius de Heraclea librorum memoria extat in schol. I* 1126 *et II* 780, *excidit, ut scriptum fuerit* ἱστορεῖ καὶ Καλλίστρατος ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας καὶ Προμαθίδας.

821. *ἐλειονόμοι:* αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι.

* 822. οἶος] μόνος.

τῖφος: ὁ ἑλώδης τόπος.

823. *ἀναθρωσμούς:* ἀντὶ τοῦ κατὰ τὰς ἀναβολὰς καὶ ἀναβάσεις καὶ καθόδους.

* 824. νείσετ'] ἤρχετο.

* ἀφράστοιο] ἀπροσδοκήτου.

* 826. αἶγδην] ὁρμητικῶς.

* 828. ὀρέξατο] ἔτεινεν.

829. *αἰγανέην:* ἢ παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι, ἢ διὰ τὴν ἀγκύλην τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος γεγενημένην, ἢ διὰ τὰς αἶγας, παρὰ τὸ ἐπ' αὐτὰς νεῖσθαι.

* 831. θοῷ] τῷ ὀξεῖ.

* 833. ψυχορραγέοντα] ἀποψυχοῦντα.

** 836. κηδείῃ] τῷ πένθει τῷ περὶ τοῦ νεκροῦ.

* 838. μεγαλωστί] μεγαλοπρεπῶς.

843. *νηίου ἐκ κοτίνοιο:* κότινός ἐστιν ὁ ἀγριέλαιος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄκαρπος ἐλαία. *φάλαγξ* δὲ τὸ ἐπίμηκες καὶ στρογγύλον ξύλον. πολλὰς δὲ τοιαύτας εἶχον φάλαγγας οἱ ἀριστεῖς πρὸς τὰς νεωλκίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἴδμονος τάφῳ κατὰ παραίνεσιν τοῦ Ὀρφέως μίαν λαβόντες προσέπηξαν, ἥτις βλαστήσασα ἔτι καὶ νῦν δείκνυται. περὶ ταύτην δὲ τὴν Ἡράκλειαν ἔκτισαν.

845. *χρειὼ ἀπηλεγέως:* εἰ δέ μέ, φησι, καὶ τοῦτο δεῖ ἁπλῶς καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἐξειπεῖν, οὗτός ἐστιν ὁ Ἴδμων, ὃν ἐχρησμῴδησεν ὁ θεὸς ἐξιλάσκεσθαι Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτοῖς, ὅτε τὴν Ἡράκλειαν ἔμελλον κτίζειν. τοῦτο δὲ ἔφη ὁ Ἀπολλώνιος ὡς μὴ εἰδότων τῶν Ἡρακλεωτῶν τίς εἴη ὁ τεθαμμένος παρ' αὐτοῖς καὶ χρησμῳδηθεὶς εἶναι πολιοῦχος ὑπὸ τοῦ θεοῦ. λέγει δὲ καὶ Προμαθίδας ὅτι διὰ τὸ ἀγνοεῖν ὅστις εἴη ἐπιχώριον ἥρωα καλοῦσιν οἱ Ἡρακλεῶται. ὅτι δὲ Βοιωτοὶ καὶ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν καὶ Ἔφορος ἐν πέμπτῳ καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσιν.

847. *ἐπιρρήδην:* οἱονεὶ ἐπικαλεῖν αὐτὸν πολιοῦχον ὁ θεὸς προσέταξεν.

848. *ἀμφι δὲ τήνδε φάλ.:* περὶ γὰρ τὸν ἀγριέλαιον τὸν ἐπιπεφυκότα τῷ Ἴδμονος τάφῳ ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τοῖς

20 νεολκίας L. 36 τὴν ἀγριέλαιον L.

Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτοῖς τὴν πόλιν κτίσαι. λέγει δὲ τὴν Ἡράκλειαν. ἐν γὰρ τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπάρχει ὁ τάφος, ὥς φησιν Ἡρόδωρος, ἐφ' οὗ ἐστιν ἀγριέλαιος.

849. οἱ δ' ἀντὶ θεουδέος: ὅτι τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμήστορος λέγουσί, τινος ἥρωος ἐπιχωρίου.

854. Ἁγνιάδην Τῖφυν: ὅτι ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ τέθνηκεν καὶ ὁ Τῖφυς εἶπε Νύμφις. Ἡρόδωρος δέ φησιν ὅτι οὐκ ἀπιόντων εἰς Κόλχους τέθνηκεν ὁ Τῖφυς, ἀλλ' ὑποστρεφόντων.

857. εἰσότ' Ἀβαντιάδαο: ἐν ὅσῳ ἔθαψαν τὸν Ἴδμονα, ἐν τοσούτῳ καὶ ὁ Τῖφυς νοσήσας ἐτελεύτησεν.

* 859. παρασχεδὸν] ἀντὶ [τοῦ] ἐν τῷ μεταξύ.

862. κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι: ἐστύγνασαν, ταῖς λύπαις κατεκλίθησαν, ὅτι ἀπηλπίκεισαν τὴν σωτηρίαν παντάπασιν. Ἴμβρασος ποταμὸς Σάμου, πρότερον Παρθένιος λεγόμενος.

866. Ἀστυπάλαια: ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος ὁ Σάμιος Ἀγκαῖος ἦν παῖς, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν μετὰ τὴν Τίφυος τελευτήν, καὶ Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος ὁμοίως τῷ Ἀπολλωνίῳ γενεαλογεῖ.

* Ἀστυπάλαια] ὄνομα νύμφης.

867. περιπρὸ γὰρ εὖ ἐκέ.: ἀντὶ [τοῦ] διαφερόντως. Ἴμβρασος δὲ ποταμὸς ἐν Σάμῳ ὁ πρότερον Παρθένιος καλούμενος, ὡς καὶ Καλλίμαχος

ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

Παρθενία δὲ ἡ Σάμος ἐκαλεῖτο. ἐκέχρητο γὰρ πολλοῖς ὀνόμασι. καὶ γὰρ Μελάνθεμος καὶ Παρθενία καὶ Ἀνθεμοῦσσα ἐκαλεῖτο.

* 872. Παρθενίης] τῆς Σάμου.

* 873. τοι] μοι.

** 875. οὔτις ἰάψει] οὐδεὶς διαφθερεῖ τὸν πλοῦν.

878. ὀρέξατο: ὄρεξιν ἔλαβε καὶ οἷον πρόθυμος ἐγένετο.

888. κατηφήσαντες] δυσανασχετοῦντες.

889. τῷ καὶ] διὸ καὶ σὺν τοῖς ἀπολλυμένοις καὶ αὐτὸς προορῶμαι τὴν ἀπώλειαν.

12 τοῦ om L. 22 τοῦ om L. 27 Μελάμφυλλος Strab. X p. 457 Steph. Byz. Σάμος. 31 διαφθείρει L.

895. *ἐτράπετ'*] μετέπεσε καὶ μετετράπη εἰς εὐελπιστίαν ὁ Ἀγκαῖος.

Ἡρόδωρος Ἐργῖνόν φησι κυβερνῆσαι τὴν Ἀργὼ μετὰ τὸν θάνατον Τίφυος.

901. *Ἀχέροντα διεξεπέρησαν*] διὰ τοῦ Ἀχέροντος ἐξήλασαν ποταμοῦ. ἔτυχον γὰρ μέχρι ε̄ σταδίων ἀναπλεύσαντες διὰ τοῦ Ἀχέροντος καθορμισόμενοι, ὥς φησι καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις.

* 904. *Καλλιχόροιο*] ποταμὸς Παφλαγονίας ἱερὸς Διονύσου περὶ Ἡράκλειαν, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος. ἔξεισι δὲ διὰ στομάτων δισσῶν. οὕτω δὲ κέκληται ὁ ποταμὸς ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυσον αὐτόθι στῆσαι χορόν, ὅτε ἀπὸ Ἰνδῶν ὑπέστρεφε. τοῦτον δὲ πάλιν Ὀξύνοντα ἐκάλουν. ὅτι δὲ κατεπολέμησεν Ἰνδοὺς ὁ Διόνυσος Διονύσιός φησι καὶ Ἀριστόδημος ἐν πρώτῳ Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων καὶ Κλείταρχος ἐν ταῖς περὶ Ἀλέξανδρον ἱστορίαις, προσιστορῶν ὅτι καὶ Νύσα ὄρος ἐστὶν ἐν Ἰνδικῇ καὶ κισσῷ προσόμοιον φυτὸν φυτεύεται ἐκεῖ, ὃ προσαγορεύεται σκινδαψός. ὡσαύτως δὲ καὶ Χαμαιλέων ἱστόρησεν ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος.

908. *ᾧ ἔν' ἀμειδή.*: ἤτοι φοβερὰς διὰ τὰ μυστήρια τοῦ θεοῦ, ἢ ὅτι φοβεραί εἰσιν αἱ νύκτες. Εὐριπίδης

νύκτωρ τὰ πολλὰ σεμνότητ' ἔχει σκότος.

911. *Σθενέλου τάφον*: ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ Σθενέλου τάφος ἐστὶ τοῦ Ἄκτορος, ὃς συστρατεύσας Ἡρακλεῖ ἐπ' Ἀμαζόνας τρωθεὶς ἀνεχώρησεν καὶ ἀπέθανε καθ' ὁδὸν περὶ τὴν Παφλαγονίαν. τὴν δὲ περὶ Σθενέλου ἱστορίαν ἔλαβε παρὰ .... [ἔστι καὶ παρὰ] Προμαθίδᾳ. τὰ δὲ περὶ τοῦ εἰδώλου αὐτὸς ἔπλασεν.

* 915. *ἐμέτρεον*] ἀντὶ [τοῦ] ἔπλεον.

* 918. *στεφάνης*] τοῦ ἄκρου.

* 926. *ἥγνισαν*] ἀπεκάρπωσαν, ἔκαυσαν.

929. *ἐκ τοῦ δὲ Λύρη κτλ.*: οὗτος μέν φησιν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος βωμῷ τὴν λύραν τεθεῖσθαι, διὸ καὶ τὴν χώραν προσηγορεῦσθαι· ὁ δὲ Προμαθίδας ἐπὶ στήλης αὐ-

1 *εὐελπισίαν L: correxit Schaeferus.* 7 *καθορμισάμενοι L.* 13 *Ὀξείναν Hoelzlinus coll. Arrian. peripl.* 13, 4. 22 *Bacch.* 459. 27 *ἔλαβε παρὰ προμαθίδα L: lacunam indicavit Lehrsius de Asclep. Myrl.* p. 432. 29 *τοῦ om L.*

τὴν τεθεῖσθαι ὑπὸ Ὀρφέως. τινὲς δὲ οὕτως λεγομένην χώραν περὶ Παφλαγονίαν.

933. *ἐντενές*: συντόνως. *ταρσὸν* δὲ τὸ σῶμά φησιν. δηλοῖ δὲ τὰς πτέρυγας.

* 935. ῥιπὴν] τὴν ὁρμήν.

936. *καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοάς*: ποταμὸς Παφλαγονίας. ἐκβάλλει δὲ τὰ ῥεύματα περὶ πόλιν Σήσαμον. τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῦ ἐν πᾶσι παρέρχεται. Παρθένιον δέ φησιν αὐτὸν ὠνομάσθαι Καλλισθένης διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἐν αὐτῷ λούεσθαι. ἔνιοι δὲ διὰ τὸ στάσιμον τοῦ ῥεύματος καὶ ἠρεμόν φασιν οὕτω προσαγορεύεσθαι.

* 937. παρεμέτρεον] ἀντὶ [τοῦ] ἔπλεον.

* 938. Λητωίς] ἡ Ἄρτεμις.

941. Σήσαμος πόλις Παφλαγονίας. Ὅμηρος „καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο.“ τὸ δὲ Σήσαμον μετωνομάσθη Ἄμαστρις ἀπὸ Δαρείου ἀδελφοῦ θυγατρός. ἐκλήθη δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ σήσαμον λαβεῖν παρὰ Καρῶν ἀντὶ τῆς χώρας βουλομένων κτίσαι τὴν πόλιν. Ἐρυθῖνοι δὲ οὕτω λεγόμενοι λόφοι περὶ Παφλαγονίαν. οὕτω δὲ λέγονται διὰ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ χρώματος. εἰσὶ γὰρ τοιοῦτοι. καὶ Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται „καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.“ *ὑλήεντα* δὲ εἶπεν διὰ τὸ τὸν πύξον ἐκεῖ πολὺν γίνεσθαι.

942. *Κρωβίαλος*: πόλις περὶ Παφλαγονίαν, ἧς μέμνηται Στράβων ἐν Γεωγραφουμένοις. παρ' Ὁμήρῳ δὲ μεταγράφεται ἀντὶ τοῦ „Κρῶμνάν τ' Αἰγιαλόν τε“ „Κρῶμναν Κρωβίαλόν τε.“

* Κρωβίαλον] πόλις Παφλαγονίας.

* Κρῶμνάν] πόλις Παφλαγονίας.

* Κύτωρον] πόλις Παφλαγονίας.

* 943. Κάραμβιν] ἄκρα περὶ τὸν Πόντον.

** 945. Αἰγιαλὸν] ἔστι γὰρ Αἰγιαλὸς σταδίων ↑ κάμψαντι τὴν Κάραμβιν μέχρι Σινώπης.

946. *αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης*: Ἀσσυρίαν εἶπε τὴν

12 τοῦ *om L.* 14 *Il.* B 853. 15 Ἄμαστρις *p*, δάματρις *L*: *cf. Strab. XII p.* 544 *Steph. Byz.* Ἄμαστρις. 18 βουλόμενον *L.* 21 *Il.* B 855. 24 *XII p.* 545. 25 μεταγράφει *L.* 31 σταδίων ↑ *L*, *hoc est* σταδίων M̄: χιλίων *coniecit Meinekius vind. Strab. p.* 244, μυρίων *fp.*

Συρίαν, τὴν Καππαδοκίαν. ἐκαλεῖτο δὲ πάλαι Συρία διὰ τὸ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ῥέοντα, [ὡς Ἡρόδοτός] φησιν, εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδιδόναι πόντον. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαίων Λευκοσυρίαν αὐτὴν ἐκάλουν.

ἔνθα Σινώπη: πόλις τοῦ Πόντου ἡ Σινώπη, ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς Σινώπης, ἣν ἁρπάσας Ἀπόλλων ἀπὸ Συρίας ἐκόμισεν εἰς Πόντον, καὶ μιγεὶς αὐτῇ ἔσχε Σύρον, ἀφ' οὗ οἱ Σύροι. τὴν δὲ τῶν Ἀσσυρίων χώραν Λευκοσυρίαν φησὶ καλεῖσθαι Ἄνδρων ἐν τῷ περὶ Πόντου κατὰ ἀντέμφασιν τῶν ἐν τῇ Φοινίκῃ Σύρων. ὁ δὲ Τήιος Ἄνδρων φησὶ μίαν τῶν Ἀμαζόνων φυγοῦσαν εἰς Πόντον γήμασθαι τῷ τῶν τόπων ἐκείνων βασιλεῖ, πίνουσάν τε πλεῖστον οἶνον ὀνομασθῆναι Σανάπην, ἐπειδὴ μεταφραζόμενον τοῦτο σημαίνει τὴν πολλὰ πίνουσαν. ὅτι δέ τινες τοὺς Ἀσσυρίους Λευκοσύρους λέγουσί φησι καὶ Ἀρτεμίδωρος. ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Ἄρεως καὶ Αἰγίνης γενεαλογεῖται· κατὰ δέ τινας Ἄρεως καὶ Παρνάσσης· κατ' Εὔμηλον καὶ Ἀριστοτέλην Ἀσωποῦ. καὶ οὗτος μέν φησιν ὅτι Ἅλυν τε τὸν ποταμὸν ἐπλάνησε καὶ Ἀπόλλωνα καὶ Δία, αἰτησαμένη παρ' αὐτῶν πρότερον ἵν' ἐπιτύχοι οὗ ἂν θέλοι, ἔπειτα εἰποῦσα παρθενίας ὀρέγεσθαι ταύτης ἐπέτυχεν ὡς ἂν ὅρκῳ δεδεμένων αὐτῶν. Φιλοστέφανος δέ φησι τοὐναντίον Ἀπόλλωνι αὐτὴν μιγεῖσαν ἀποκυῆσαι τὸν προσαγορευθέντα Σύρον. ἐπεὶ δὲ οἱ μέθυσοι σανάπαι λέγονται παρὰ Θραξίν, ᾗ διαλέκτῳ χρῶνται καὶ Ἀμαζόνες, κληθῆναι τὴν πόλιν [Σανάπην], ἔπειτα κατὰ φθορὰν Σινώπην. ἡ δὲ μέθυσος Ἀμαζὼν ἐκ τῆς πόλεως παρεγένετο πρὸς Λυτίδαν, ὥς φησιν Ἑκαταῖος.

955. Τρικκαίοιο: ἡνίκα ὁ Ἡρακλῆς ἐστράτευσεν ἐπὶ Ἀμαζόνας, σύμμαχοι ὄντες οἱ περὶ τὸν Αὐτόλυκον ἐπλανήθησαν, καὶ περὶ τὴν νῦν καλουμένην Σινώπην ᾤκησαν. ἄλλοι δέ φασιν ἑκουσίως καταλειφθῆναι αὐτούς, ἵνα τοὺς περὶ Σινώπην καταπολεμήσωσι τόπους.

956. Δηιλέων τε καί: οὗτοι καταλειφθέντες ὑπὸ Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν τῆς Ἀμαζόνος ζωστῆρα κεχωρηκότος φή-

3 ὡς Ἡρόδοτος om L: cf. Herod. I 6 Strab. l. c. 9 λευκόσυρον L. 10 ἀντίφρασιν L: correxit Lobeckius act. soc. graec. II p. 297. 25 Σανάπην om L: cf. misc. obss. II p. 123.

μης διαδοθείσης ὡς ἀπόλωλεν Ἡρακλῆς, τῶν Σινωπέων λεγόντων, παραπλεόντων τῶν Ἀργοναυτῶν παρεκάλεσαν ἀναλαβεῖν αὐτοὺς τῇ νηί. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐπλανήθησαν ἀπὸ Ἡρακλέους καὶ περὶ τὴν νῦν καλουμένην Σινώπην ᾤκησαν.

961. ἀργεστᾶο: τοῦ ζεφύρου ἢ οὕτως λεγομένου, ὃς ἄρχεται πνεῖν ἀπὸ θερινῶν δύσεων.

963. Ἅλυς καὶ Ἶρις ποταμοὶ τῆς Λευκοσυρικῆς. τῆς δὲ περὶ Θεμίσκυραν ἄκρας καὶ ἐπάνω μέμνηται εἰπὼν περὶ τοῦ Θερμώδοντος „Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην μύρεται." λέγεται δὲ ἐν ταύτῃ, ὡς προεῖπον, ἡ καλουμένη Ἡράκλειος ἄκρα, ἧς μέμνηται καὶ ἄλλοι τε καὶ Ἀρτεμίδωρος, ἐφ' ἧς τὸ τοῦ Ἡρακλέους ἱερὸν ἵδρυται.

964. ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης: πρόχυσιν ἔφη τῆς Ἀσσυρίας, τουτέστι τῆς Λευκοσυρίας, τὴν ἐγκειμένην χώραν αὐτῆς εἰς θάλασσαν, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἐπάνω

λεῖπον Ἅλυν ποταμόν, λίπον δ' ἁλιμυρέα χώραν
Ἀσσυρίης ἀνέχουσαν ἀπὸ χθονός.

τοῦτο δὲ εἶπεν ὡς ποταμοχώστου τῆς γῆς οὔσης διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεσθαι ποταμοὺς Ἅλυν καὶ Ἶριν. καὶ οὕτως ἔχει ταῖς ἀληθείαις, καὶ πρὸς ταῖς ἄκραις ἡ χώρα ἔγκειται. διὸ ποταμόχωστον λέγει εἶναι Ἀπολλωνίδης. τοὺς γὰρ προειρημένους ποταμοὺς ἀμφοτέρους, μάλιστα τὸν Ἶριν, μακροῖς αὐτὴν προσχώμασιν εἰς μέσον ἐκτείνειν τὸ πέλαγος. διὸ δὴ σύμπασαν εἶναι ποταμόχωστον τὴν γῆν καὶ ἄλλοτε κατ' ἄλλους ἐκδιδόναι τόπους εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Ἶριν. βίαιον γὰρ καὶ πολὺν αὐτὸν ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διὰ χειμερίου καὶ μακρᾶς [χώρας] φερόμενον παρασύρειν τὴν γῆν. τοῦ δὲ κύματος παλίσσυτον ἐλαύνοντος ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἰλὺν συμβαίνειν τὴν χώραν ἐπιπολὺ παραύξεσθαι καὶ τὴν θάλασσαν γίνεσθαι τεναγώδη.

965. γνάμψαν Ἀμαζονίδων: εἰκότως εἶπεν, ἐπειδὴ ἀπὸ Σινώπης μέχρι Τραπεζοῦντος τῆς Κολχικῆς ἀπὸ τρισχιλίων σταδίων λιμὴν ἄλλος οὐχ ὑπόκειται πλὴν τοῦ

1 δοθείσης L: *correxit Hoelzlinus.* σινωπαίων L. 9 v. 371. 20 ἄρκτοις L. 23 ἐκτείνει L. 26 αὐτὸν f, αὐτῷ L. 27 χώρας *om* L: *addidit* p. 28 συμβαίνει L. 31 ἐπειδὴ τοῖς πλέουσιν ἀπὸ EM p. 566, 29. 33 τριῶν L: *correxit Holstenius.* ἐπὶ τρισχιλίους σταδίους EM. τοῦ EM, τούτου L.

κατὰ τὸν Ἡράκλειον κόλπον. τῆς δὲ Θεμισκυρείας ἄκρας καὶ ἄνω μέμνηται. Ἔφορος δὲ ἐν ἐννάτῳ φησὶ τὰς Ἀμαζόνας ὑβριζομένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐξελθόντων αὐτῶν ἐπί τινα πόλεμον τοὺς μὲν καταλειφθέντας ἀναιρεῖν, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς ξένης προσιόντας μὴ δέχεσθαι. Διονύσιος δὲ ἐν δευτέρῳ κατὰ Λιβύην αὐτὰς ᾠκηκέναι φησί, ῥώμῃ δὲ διενεγκούσας καὶ τρεψαμένας τοὺς ὁμόρους ἐλθεῖν καὶ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην καὶ πολλὰς αὐτόθι πόλεις κτίσαι, ὑποτάξαι τε αὐταῖς τὸ Ἀτλαντικὸν ἔθνος, ὃ ἦν δυνατώτατον τῶν τῆς Λιβύης. Ζηνόθεμις δὲ αὐτάς φησιν ᾠκηκέναι ἐν Αἰθιοπίᾳ καὶ διερχομένας ἐπὶ τὸ ἀντιπέραν συγγίνεσθαι τοῖς αὐτόθι ἀνδράσιν, καὶ εἰ μὲν θῆλυ ἀποκυήσειαν, προσεθίζειν τῇ ἀγωγῇ, εἰ δὲ ἄρρεν, τοῖς ἀνδράσι διδόναι.

λιμενηόχον ἄκρην: ἐὰν μὲν τὴν συνεχομένην, προπαροξυτόνως· ἐὰν δὲ τὴν συνέχουσαν τὸν λιμένα, παροξυτόνως.

** 970. τῆς οἵ γ' ἐν κόλπωι] τῆς προειρημένης ἄκρας ἐν τῷ κόλπῳ ὥρμισαν.

972. τῷ δ' οὔτις ποταμῶν: ὅτι ὁ Θερμώδων ἐν τῇ Λευκοσυριακῇ ἐστιν, ἣν πρότερον Ἀμαζόνες ᾤκουν, οὐκ ἀγνοεῖται. φησὶ δὲ αὐτὸν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τεσσάρων δεούσας κατέχειν ἑκατὸν ἀπορρύσεις εἰς ἄλλα καὶ ἄλλα μέρη ῥεούσας ἀπὸ μιᾶς πηγῆς. ἄλλοι δέ, ὅτι πόρους δέχεται εἰς αὐτόν. ὁ αὐτὸς δὲ οὗτος Ἀράξης ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον, ὁμωνύμως τῷ ἐκ τῆς Ἀρμενίας ῥέοντι.

973. παρ' ἐξ ἕθεν ἄνδιχα: περισσή ἐστιν ἡ παρά. ἔστι γάρ, ἐξ αὐτοῦ χωρὶς βάλλων τοσαῦτα ῥεύματα ἀπὸ μιᾶς πηγῆς ἄλλος οὐκ ἔστι ποταμός.

* 975. πεμπάζοι] μετροῖ, ψηφίζοι.

978. ἔνθεν δ' αἰπυτέραν: ἐκ τῆς ἀνωτάτω φησὶ πηγῆς καταντίον φερόμενον τὸν Θερμώδοντα ὑψηλὴ ὑποδέχεται γῆ, ὅθεν πολλὰς ἔχει ἀπορρύσεις καὶ ἐπιστροφὰς διὰ τὸ [τὸ] ὕδωρ ἐκτρέπεσθαι.

980. αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη: ἀεὶ δὲ ταπεινῆς οὔ-

1 τόπον L: correxit Sylburgius in EM l. c. Θεμισκύρας L. 22 καταχεῖν f. καὶ ἄλα L. 23 δέχεσθαι L: ἄλλοι δέ φασι ἑτέρους πόρους δέχεσθαι εἰς αὐτόν fp. 29 μετρεῖ L. 31 καταντίαν L. 33 τὸ om L.

σης τῆς χώρας τοὺς μὲν τῶν πόρων εἰς μακρὰν ἔχει πεμπομένους, τοὺς δὲ ἐγγύς.

983. ὃ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα παύροις: ὁ δὲ ὑπὸ τὴν κυρτὴν ἄκραν συμμεμιγμένος τοῖς ἄλλοις εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον ῥεῖ. κυρτὴν δὲ τὴν ἄκραν φησὶν εἶναι διὰ τὸ ἐπικαμπῆ εἶναι.

987. ἐπητέες: λόγιαι, παρὰ τὸ ἔπος, οὐκ εὐγνώμονες καὶ προμηθεῖς, ἀλλὰ θρασεῖαι καὶ ἀπερίσκεπτοι.

** 988. πεδίον περὶ τὸν Θερμώδοντα Δοιάντιον.

990. γενεὴν ἔσαν Ἄρεος: Ἁρμονία νύμφη Ναΐς, ἧς καὶ Ἄρεως Ἀμαζόνας εἶναί φησι Φερεκύδης, ᾧ ἕπεται Ἀπολλώνιος.

992. ἄλσεος Ἀκμονίοιο: οὐδέποτε ἄλσος Ἀκμόνιον ἐδήλωσεν ὁ Εἰρηναῖος. ἔστι δὲ περὶ τὸν Θερμώδοντα. μέμνηται αὐτοῦ Φερεκύδης ἐν $\bar{\beta}$.

995. ἔνθα Θεμισκύριαι: αἱ ἐκ τῆς Θεμισκύρας, φησίν, Ἀμαζόνες ἐπὶ τὴν ἄκραν, ἔνθα κατέπλευσαν, ὡπλίζοντο· ἔφθασαν δὲ ἀναχθέντες οἱ ἥρωες.

999. Λυκάστιαι: χωρίον τῆς Λευκοσυρίας, ἀφ' οὗ Λυκαστίας εἶπε τὰς Ἀμαζόνας. Χαδησίας δὲ αὐτὰς εἶπεν Ἑκαταῖος ἀπὸ τῆς Χαδησίας.

1005. στυφελήν: τραχεῖαν καὶ σκληράν. οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν, ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν Γλώσσαις· Κυρηναῖοι δὲ τὴν χέρσον. οἱ δὲ Χάλυβες μεταλλεύοντες σίδηρον πωλοῦσι καὶ οὕτω τὰ ἐπιτήδεια πορίζονται, τραχεῖαν ἔχοντες πρὸς καρπὸν τὴν γῆν. προείρηται δὲ ἤδη περὶ αὐτῶν. στυφελὴν δὲ τὴν σκληράν. τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ, ὡς τὸ „ἀπὸ στυφελοῦ Ἀφροδίτης."

* 1006. ὦνον] τίμημα τροφῆς.

* 1008. λιγνύϊ] τῇ αἰθάλῃ.

ὀτλεύουσιν: ὑπομένουσι. διὰ τὸ χαλκεύειν αὐτοὺς τὸν σίδηρον περὶ τῷ καπνῷ ταλαιπωρεῖν φησι.

1010. Τιβαρηνίδα γαῖαν: Τιβαρηνοὶ ἔθνος Σκυ-

7 ἔπος ἢ συγγνώμονες *L*: *cf. Apoll. lex. p.* 72, 3. 8 ἀπερίσκεπται *L*. 13 ἀλκμονίοιο *L*. ἀλκμόνιον *L*: *cf. schol. Il* 373. 17 φασὶν *L*. 18 ἀνενεχθέντες *L*: *correxerunt Hoelzlinus et Schaeferus.* 21 ἀπὸ τοῦ χαδῆσαι *L*. 23 κλιτόριοι *L*.

θίας. οὗτοι δειλότατοι λέγονται καὶ οὐδέποτε μάχην τινὶ συνέβαλον, εἰ μὴ πρότερον καταγγείλειαν ἡμέραν τόπον ὥραν τῆς μάχης. ἐν δὲ τῇ τῶν Τιβαρηνῶν γῇ αἱ γυναῖκες ὅταν τέκωσι τημελοῦσι τοὺς ἄνδρας, ὡς Νυμφόδωρος ἐν τοῖς Νομίμοις.

1015. Ἱερὸν αὔτ' ἐπὶ πο.: ὄρος οὕτω καλούμενον τὸ καθῆκον εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. ἄλλως· τοῦτο καθῆκόν ἐστιν εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. μέμνηται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῷ ā Περιόδου καὶ Σουίδας εν β̄ περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας. ἀκριβέστερον δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου Περίπλῳ ἑκατὸν ἀπέχειν σταδίους αὐτό φησι τῆς Τραπεζοῦντος. ὁ δὲ Εἰρηναῖος Μνησίμαχόν φησι περὶ αὐτοῦ ἱστορεῖν ἐν ā περὶ Σκυθῶν ἀγνοῶν. ὁ γὰρ Μνησίμαχος ἐν τῇ Εὐρώπῃ μέμνηται κειμένης τῆς Σκυθικῆς, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ προειρημένοι ἐν τῇ Ἀσίᾳ διαγίνονται. τρίτον ἐστὶν Ἱερὸν ὄρος τῆς Θρᾴκης.

1025. ξυνῇ φιλότητι γυ.: οὐχ ὡς αὐτῶν συνερχομένων ταῖς ἀλλήλων γυναιξὶ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ ἕκαστος τῇ ἑαυτοῦ φανερῶς.

* 1026. ἐνυψίστωι] ἐν ὑψηλῷ μοσσύνῳ.

1029. λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ: ἱστορεῖ Ἔφορος καὶ Νυμφόδωρος περὶ τούτων, ὅτι τὸν βασιλέα αὐτῶν ἄδικόν τι κρίναντα ἐγκλείουσι καὶ λιμαγχονοῦσιν.

* 1030. παραμισόμενοι] παραμειβόμενοι.

* 1031. νήσου Ἀρητιάδος] φασὶν ὑπὸ Ὀτρήρας τῆς Ἄρεως κατοικισθῆναι τὴν νῆσον.

σημειωτέον. περὶ τῆς Ἄρεως νήσου καὶ τῶν ἐν αὐτῇ ὄρνεων μέμνηται Τιμάγητος. εἰσὶ δὲ σιδηρόπτερα, αἳ λέγονται Στυμφαλίδες.

1052. οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης: τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθάς, φησιν, οὐκ ἠδύνατο ἀπώσασθαι, εἰ μὴ κρόταλον χαλκοῦν καὶ ψόφον ποιῶν ἐξεφόβησεν. πλωίδες δὲ ὄρνιθες καλοῦνται διὰ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ αὐτὰς νήχεσθαι τῆς Ἀρκαδίας, ἃς Ἡρακλῆς ἀπεδίωξεν. Στύμφηλος δὲ πόλις Ἀρκαδίας καὶ

1 δικαιότατοι *f.* 4 ἔν τισι νόμοις *L*: *correxit Toupius emendatt. in Suid. t. I p.* 233. 10 Ἄνδρων *coniecit C. Müllerus fragm. hist. graec. IIII p.* 291. 15 διαλέγονται *L.* 28 τιμάγνητος *L*

Στυμφηλὶς δὲ λίμνη. καὶ Ὅμηρος „Στύμφηλόν τ' εἶχον.“ Στυμφηλίδες δὲ λέγονται περὶ αὐτὴν ὄρνιθες, ἃς πλωίδας εἶπεν Ἀπολλώνιος. οὕτω δὲ αὐτὰς ὀνομάζεσθαι Σέλευκος ἐν Συμμίκτοις καὶ Χάρης αὐτοῦ τοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος ἐν τῷ περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου· ἰδίως δὲ Μνασέας φησὶ Στυμφάλου τινὸς ἥρωος καὶ Ὄρνιθος γυναικὸς γενέσθαι Στυμφαλίδας θυγατέρας, ἃς ἀνελεῖν τὸν Ἡρακλέα, ὅτι οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν καὶ ἐξένισαν τοὺς Μολίονας. Φερεκύδης δέ φησιν οὐ γυναῖκας, ἀλλ' ὄρνιθας εἶναι καὶ ἀναιρεθῆναι πρὸς Ἡρακλέους πλαταγῆς δοθείσης αὐτῷ πρὸς τὸ κτυπεῖν καὶ ἐκφοβεῖν αὐτάς. ὁμοίως καὶ Ἑλλάνικός φησιν. τὴν δὲ Στυμφαλίδα λίμνην φασὶ διὰ βερέθρων ἐκδοθεῖσαν ξηρανθῆναι.

1055. *πλαταγήν:* ὀξυτόνως, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθόλου. σημαίνει δὲ τὸν κρόταλον. φασὶ δὲ αὐτὴν Ἡφαιστότευκτον οὖσαν Ἡρακλεῖ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς δοθῆναι. ὁ δὲ Ἑλλάνικός φησιν ἑαυτῷ κατασκευάσαι.

1057. *ἀτυζηλῷ:* ἐκπληκτικῷ. περισπαστέον δὲ τὸ ἀτυζηλῷ. ἔστι γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνου τοῦ ἀτυζηλός, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθόλου.

1060. *ἀνθέμενοι κεφ. ἀερσιλόφους:* ὧν οἱ λόφοι ἐπηρμένοι εἰσὶ καὶ μετέωροι.

* 1061. ἀμοιβαδίς] ἐκ διαδοχῆς.

* 1065. ἐπήορα] ἐπηρμένα.

* 1068. ἐπίρροθος] ὠφέλιμος.

1073. *ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ:* ταῖς κεραμίσι καταστεγάζει.

1075. *ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος:* ἄλλος δὲ ἄλλῳ, φησί, κέραμος ἀνθίσταται ἀσφαλῶς καὶ συνήρμοσται. ἐπημοιβοὶ γὰρ οὐχ οἱ ἀμείβοντες, ἀλλ' ἐπηλλαγμένοι τὴν σύνθεσιν.

* 1076. συναρτύναντες] συναρμόσαντες.

1077. *οἵη δὲ κλαγγή:* ὁποία δὲ βοὴ γίνεται ἐν πολέμῳ, ὁπόταν ἀλαλάξαντες ξυνέρχωνται.

1085. *ἐνναίεται:* κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ι, ἵν' ᾖ ἐνναι-

1 στυμφήλη δὲ λίμνη L. Il. B 608. 15 *fortasse* ἐν τῷ ιβ: *cf. Arcad. p.* 105.

έται. *Κλεινίας δέ φησι καὶ τὸν ναόν ποτε οὕτως εἰρῆσθαι ναὸν διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς, ὅ ἐστιν οἰκεῖν.*

* *τεγέων*] *τῆς ὀροφῆς.*

1086. *ἧνται ἀκήν: κάθηνται ἐν οἴκῳ [οὐκ] ἐπιστρεφόμενοι τοῦ χειμῶνος ἢ τῆς χαλάζης διὰ τὸ ἐξηρτυμένους αὐτοὺς εἶναι.*

1087. *μέλαθρον: τὴν ὀροφήν. Κράτης δὲ τὴν δοκὸν ἐξεδέξατο, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ „αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον.“*

1088. *ὥς πυκινὰ πτερά: χαλάζης πυκνότερα ἐφίεσαν αὐτοῖς πτερά, φεύγοντες διὰ τῆς θαλάσσης. πιθανῶς δὲ ὁ Πείσανδρος τοὺς ὄρνιθάς φησιν εἰς Σκυθίαν ἀποπτῆναι, ὅθεν καὶ ἐληλύθεσαν.*

1090. *τίς γὰρ δὴ Φινῆος: τί φρονῶν, φησιν, ὁ Φινεὺς ἐκέλευσεν αὐτοῖς προσορμισθῆναι τῇ τοῦ Ἄρεως νήσῳ καὶ τίνα ὠφέλειαν αὐτοῖς προορώμενος τοῦτο προσέταξεν; εἶτα ὥσπερ ἐμπνευσθεὶς ἐπιφέρει, υἷες Φρίξοιο. κατὰ δὲ τὴν Ἀρητιάδα νῆσον οἱ τοῦ Φρίξου υἱοὶ ἐναυάγησαν, ἔνθα ἦν καὶ τὰ σιδηρόπτερα ὄρνεα.*

1093. *υἷες Φρίξοιο: οἱ παῖδες Φρίξου ἔπλεον εἰς Ὀρχομενὸν ἐκ Κόλχων, ἵνα τὰ πατρῷα κληρονομήσωσι. ναυαγήσαντες δὲ ἐξεβράσθησαν πρὸς τὴν Ἀρητιάδα νῆσον, ὅθεν ἀναλαβόντες αὐτοὺς οἱ Ἀργοναῦται ἔσχον καθηγεμόνας καὶ πάλιν αὐτοὺς ἀπήγαγον εἰς Ὀρχομενόν.*

1098. *Ζεὺς δ' ἀνέμου βο.: δεικνὺς τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου βορέαν ἐποίησε πνεῖν, ὅπως ῥαδίως ὄμβρος καὶ ταραχὴ γένηται. τοῦτο δὲ ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου σφοδροὶ καταχέονται ὄμβροι, ὡς φησι Δημόκριτος ἐν τῷ περὶ ἀστρονομίας καὶ Ἄρατος*

φράζεσθαι δ' αἰνοῦ μεμνημένος ἀρκτούροιο.

ἔστι δὲ ὁ ἀρκτοῦρος ἀστὴρ ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος. εἴωθε δὲ καὶ ὁ βορέας ὄμβρους καταρρήσσειν.

* 1100. *ὅγ'*] *ὁ βορέας.*

* 1106. *μυδαλέοι*] *διάβροχοι.*

* 1109. *ῥοθίοισιν*] *κύμασιν.*

2 *εἰρῆσθαι ἔνναιον L: cf. Hesych. ναιός.* 4 *οὐκ om L.* 5 *ἐξηρτημένους L: correxit Schaeferus.* 8 *Od. X* 239. 12 *πίσανδρος L.* 30 *Phaen.* 744. 32 *καταρήσσειν L.*

* 1111. ὠρέξαντο] ἐλάβοντο.

οἷά τε πολλά: οἷα πολλὰ ἦν πρότερον μὲν συνηρμοσμένα τοῖς γόμφοις, τότε δὲ διαφθαρείσης τῆς νεὼς διεσκορπίσθη τὰ ξύλα.

* 1112. ῥαισθείσης] διαφθαρείσης.

* θοοῖς] ὀξέσι.

* 1113. παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο] παρ᾿ ὀλίγον ἐκ τοῦ θανάτου.

1121. νύχθ᾿ ὕπο λυγαίην: τὴν σκοτεινήν, παρὰ τὸ λύγος τὸ φυτόν. καὶ γὰρ ἐκεῖνο μέλαν. καὶ τὸν ἐνιαυτὸν λυκάβαντα, οἱονεὶ λυγάβαντα, ἐπεὶ μετὰ λύγης βαίνει. Σοφοκλῆς Πολυξένῃ

ἀπ᾿ αἰθέρος δὲ καὶ ἀπὸ λυγαίου νέφους.

1122. Ἄργος δὲ παροίτατος: εἷς τῶν Φρίξου παίδων οὗτος. τούτους δὲ Ἡρόδωρός φησιν ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου θυγατρός, Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς Μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου. καὶ οὗτος μέν φησιν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα, Κυτίσωρον. Ἐπιμενίδης δὲ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα.

* παροίτατος] πρῶτος.

* 1123. ἐποψίου] τοῦ ἐπόπτου.

1129. δοῦναι ὅσον τ᾿ εἴλυμα: εὐτελὲς καὶ βραχύτατον περίβλημα.

* 1133. ἐπόψιος] ἐπόπτης.

1144. κριοῦ ἐπεμβεβαώς: Διονύσιος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶ Κριὸν γεγονέναι τροφέα Φρίξου, ὃν αἰσθόμενον τῆς ἐπιβουλῆς Ἰνοῦς ὑποθέσθαι τῷ Φρίξῳ τὴν φυγὴν ποιήσασθαι, ὅθεν καὶ μεμυθεῦσθαι ὡς ὑπὸ κριοῦ διασωθείη. Ἡρόδωρος δέ φησιν ἐξ Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς γενέσθαι παῖδας Σχοινέα, Ἐρύθριον, Λεύκωνα, Πτῶον, νεωτάτους δὲ Φρίξον καὶ Ἕλλην, οὓς διὰ τὴν Ἰνοῦς ἐπιβουλὴν ἐκχωρῆσαι, τελευτῆσαι δὲ τὴν Ἕλλην κατὰ Πακτύην φησὶν Ἑλλάνικος. Ἰνοῦς δὲ καὶ Ἀθάμαντος Λέαρχος καὶ Μελικέρτης.

τόν ῥα χρύσειον: λέγεται γὰρ τῇ τοῦ Ἑρμοῦ ἐπαφῇ τὸ δέρος τοῦ κριοῦ χρυσοῦν γενέσθαι.

1146. ἑῆς ὑποθημοσύνῃσι: τὸν κριόν, φησιν,

10 λύγον L. 30 ποῖον L.

ἔθυσε ταῖς ἑαυτοῦ ὑποθήκαις, τουτέστι κατὰ συμβουλὴν αὐτοῦ τοῦ κριοῦ. αὐτὸς γὰρ ὁ κριὸς ἀνθρωπίνῃ χρησάμενος φωνῇ τοῦτο ποιεῖν προσέταξε.

1147. *Φυξίῳ ἐκ πάντων:* Φύξιος Ζεὺς παρὰ Θεσσαλοῖς, ἤτοι ἐπειδὴ τὸν ἐπὶ Δευκαλίωνος κατέφυγον κατακλυσμόν, ἢ διὰ τὸ φυγεῖν τὸν Φρίξον αὐτόν.

1149. *Χαλκιόπην:* Φερεκύδης ἐν ἕκτῳ Εὐηνίαν αὐτήν φησι καλεῖσθαι, παρώνυμον δὲ αὐτῇ Χαλκιόπη καὶ Ἰοφῶσσα.

* 1159. καταμοῖραν] κατὰ τὸ πρέπον.

* 1160. γνωτοὶ] ἀντὶ τοῦ συγγενεῖς.

** 1162. Αἴολος

Κρηθεύς	Ἀθάμας
Αἴσων	Φρίξος
Ἰάσων	Ἄργος.

1172. *στιάων:* στῖαι αἱ ψῆφοι παρὰ Σικυωνίοις καλοῦνται. ἡ ἐσχάρα οὖν καὶ ὁ βωμὸς ἐκ ψήφων κατεσκεύαστο. στῖαι δὲ αἱ ψῆφοι. Καλλίμαχος „πολύστιόν τε Μετώπην.“

** 1176. ἐπηετανὸν κομέουσαι] ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι.

* 1177. ἐπαρτέα] ἑτοίμην.

** 1183. πρὸς τὸν Φρίξου υἱὸν τὸν Ἄργον ὁ λόγος. καί φησι συνεργήσατε ἡμῖν τὸ κῶας εἰς τὴν Ἑλλάδα κομίσαι.

1186. *εἴτε μετα Φθίην:* οἱ μὲν τὴν Φθίαν Ὀρχομενοῦ πόλιν φασὶν εἰρῆσθαι, *Φθίην πόλιν Ὀρχομενοῖο*, παρόσον οἱ Ὀρχομένιοι ἄποικοί εἰσι Θεσσαλῶν. δύναται δὲ καὶ Ὀρχομενοῦ μνημονεύειν τοῦ μεθορίου Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας. ἔστι γὰρ Ὀρχομενὸς καὶ ὄρος καὶ πόλις Θεσσαλίας καὶ Βοιωτίας καὶ Ἀρκαδίας καὶ Πόντου.

* 1189. κείνην] ἐν ᾗ οἱ Φρίξου ἦσαν υἱοί.

1193. *ἐπίρροθοι ἄμμι πέλ.:* ἐπιρροθεῖν κυρίως τὸ τοῖς κυσὶν [ἐπηχεῖν] καὶ κελεύειν, καὶ τὸ τῇ νηὶ συνεργεῖν, παρὰ τὸ ῥόθιον, ὅ ἐστι τὸ κῦμα.

1195. *Ζηνὸς χόλον:* διὰ τὸ μηνῖσαι τὸ δαιμόνιον τοῖς ἀπὸ τοῦ Αἰόλου Φρίξου κινδυνεύσαντος. τοῦτο δὲ ἔφη

9 ὀφιοῦσσα *L.* 18 *h. in Iov.* 26. μέτωπον *L.* 31 πελ: κυρίως τὸ τοῖς κυσὶν ἐπιρροθεῖν καὶ κελεύειν *L.*

ὁ Ἀπολλώνιος, παρόσον καὶ ὁ Πελίας τοιαύτῃ προφάσει ἐχρήσατο ἐκπέμπων αὐτόν.

* 1196. ἔστυγον] ἐστύγνασαν, ηὐλαβήθησαν.

1197. τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο: οὐ γὰρ ὑπελάμβανον ἡδέως καὶ προσηνῶς προσδεχθησομένους αὐτοὺς ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, διότι συνῆσαν τῷ Ἰάσονι.

* τεύξεσθαι] ἐντυχεῖν.

* ἐνηέος] προσηνοῦς, ἀγαθοῦ.

1199. Ἄργος ἀτεμβόμενος: οὐχ Ὁμηρικῶς ἀντὶ τοῦ στερισκόμενος. κεῖται γὰρ νῦν ἐπὶ τοῦ δυσχεραίνων καὶ μεμφόμενος ἐπὶ τοιοῦτον αὐτοὺς στόλον στέλλεσθαι.

* 1204. στεῦται] διαβεβαιοῦται.

1210. Καυκάσου ἐν κνημοῖσι: περὶ τὸν Καύκασόν, φασιν, ἐν τῇ Τυφαονίᾳ πέτρᾳ κεραυνωθεὶς ὁ Τυφὼς ἰχῶράς τινας ἀφῆκεν, ἐξ ὧν ἐγένετο ὁ τὸ δέρος φυλάσσων ὄφις. ὅτι δὲ ἐπὶ τὸν Καύκασον κατέφυγεν ὁ Τυφὼς διωκόμενος καὶ ὅτι καιομένου τοῦ ὄρους ἔφυγεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ὅπου τὴν Πιθηκοῦσσαν αὐτῷ περιρριφῆναι νῆσον, Φερεκύδης ἐν τῇ θεογονίᾳ ἱστορεῖ, οὐ μέντοι ὅτι καὶ εἰς τοὺς περὶ Συρίαν τόπους ἠλάθη, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος.

1211. ἔνθα Τυφάονα: οὗτός, φησι, πληγεὶς ὑπὸ Διὸς [εἰς] οὓς εἶχε περὶ Συρίαν τόπους καὶ Πηλούσιον παρεγένετο, διωκόμενος ὑπὸ Διός, ὅπου βυθισθεὶς κεῖται ἐν τῇ Σερβωνίδι λίμνῃ. διήκει δὲ αὕτη ἀπὸ Συρίας μέχρι Πηλουσίου. περὶ δὲ τοῦ τὸν Τυφῶνα ἐν αὐτῇ κεῖσθαι καὶ Ἡρόδωρος ἱστορεῖ .... ἐν ᾧ καὶ τὴν Νύσαν ἱστορεῖ

ἔστι δέ τις Νύση ὕπατον κέρας ἄνθεον ὕλῃ
τηλοῦ Φοινίκης σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων.

ὁ δὲ Καύκασος διήκει ἀπὸ τῆς Ἀρμενίων χώρας ἕως Κόλχων. ἡ δὲ Σερβωνὶς λίμνη διάκειται περὶ τὸ Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου.

1219. μηδ' οὕτως ἤθεῖε: πρὸς τὸ τῷ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι. ἀπήντησεν ὁ Πηλεύς (ὅτι τὸ ἀπαντῶ ἐπὶ τοῦ φθάζω τέτακται, ἀπαντήσατε ἀντὶ προφθά-

18 περιριφῆναι *L*, περιρυῆναι *p*. 22 εἰς *om L*. 26 ἱστορεῖ ἐν *L*: *lacunam indicavit Wesselingius in Diod. I 15. cf. Weichert. vit. Apollon. Rhod. p.* 165. 33 ὅτι — *p.* 446, 2 κατέλαβεν *in imo margine ascripta signoque apposito post* ναυτίλλεσθαι *in suum locum revocata habet L*.

σατε. καὶ ἐνταῦθα ἀπήντησεν ὁ Πηλεύς ἀντὶ προέφθασεν, κατέλαβεν) κελεύων μὴ δεδιέναι. διὸ θυμῷ γραπτέον. γράφεται δὲ καὶ μύθῳ, ἵνα ᾖ μὴ ἐκφόβει ἡμᾶς τῷ περὶ Αἰήτου λόγῳ. οὐ φέρεται δὲ οὕτως, ἀλλ' ἐν πᾶσι δειδίσσεο θυμῷ. κατ' οὐδὲν γάρ, φησι, τοῦ Αἰήτου ἐσμὲν χείρους. τὸ δὲ ἠθεῖε οἶμαι κατ' ἐκένθεσιν τοῦ η γεγονέναι, ὥσπερ καὶ τὸ βαιὸς ἠβαιός, μύω ἠμύω. σημαίνει δὲ κατὰ τὸ πρόχειρον τὸ θεῖε, συγγενές, ἢ τὸ θαυμάσιε, μηδαμῶς ὦ θαυμάσιε, ἢ τὸ καλέ.

1231. Φιλυρίδα νῆσον: τὴν τῶν Φιλύρων φησί. λέγει δὲ Ἀπολλώνιος ἀπὸ Φιλύρας τῆς Ὠκεανοῦ κατοικούσης περὶ τοὺς τόπους τούτους· Κρόνου δὲ μιγνυμένου αὐτῇ, ὅτε ἐβασίλευε Τιτάνων, τὴν Ῥέαν ἐπ' αὐτοφώρῳ καταλαβεῖν, ὅθεν τὸν μὲν Κρόνον αἰδεσθέντα εἰς ἵππον μεταβληθῆναι, τὴν δὲ φυγεῖν εἰς Θεσσαλίαν. Φερεκύδης φησὶν ὅτι Κρόνος ἀπεικασθεὶς ἵππῳ ἐμίγη τῇ Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ, καὶ διὰ τοῦτο διφυὴς ὁ Χείρων. Σουίδας δὲ ἐν ᾱ Θεσσαλικῶν τὸν Χείρωνα Ἰξίονος εἶναι παῖδά φησιν, ἀδελφὸν δὲ Πειρίθου.

* 1233. Κρηταῖον] τὸ τῆς Κρήτης.

** Κρηταῖον ὄρος ὥσπερ Σιναῖον.

* 1237. χαιτήεντι] χαίτην ἔχοντι.

** 1242. περὶ Μακρώνων καὶ Βεχείρων καὶ Σαπείρων καὶ Βυζήρων προείρηται.

** 1246. μυχὸς] οἱ γὰρ Κόλχοι ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Πόντου κατοικοῦσι.

1247. καὶ δὴ Καυκασίων: τὰ προσαγορευόμενα Καυκάσια Ἐρατοσθένης πλησίον εἶναί φησι τῆς προσαγορευομένης Κασπιανῆς θαλάσσης.

ἐρίπναι: τῶν Καυκασίων ὀρῶν αἱ ἀπορρῶγες καὶ ἐξοχαί. τινὲς δὲ ἐρίπνας τὰς τραχείας καὶ εἰς ὕψος ἀνεχούσας πέτρας φασί.

1248. τόθι γυῖα περὶ στυφ.: ὁ Προμηθεὺς ἐδέδετο ἐν τῷ Καυκάσῳ, καὶ ὁ ἀετὸς τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατήσθιεν. Ἀγροίτας δὲ ἐν τῇ ιγ τῶν Λιβυκῶν δαπανᾶσθαί φησι τὸ ἧπαρ Προμηθέως δόξαι ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ διὰ τὸ τὴν κρατίστην τοῦ Προμηθέως χώραν τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Ἀετὸν φθείρειν, ἧπαρ δὲ παρὰ πολλοῖς τὴν εὔκαρπον λέγεσθαι

12 αὐτοῦ *L*. 30 τραχεῖς *L*. 34 *fortasse* τῇ γ̄.

γῆν. Ἡρακλέους δὲ ἐξοχετεύσαντος διώρυξι τὸν ποταμὸν τόν τε ἀετὸν δόξαι ὑπ' αὐτοῦ κεχωρίσθαι καὶ τὸν Προμηθέα λελύσθαι τῶν δεσμῶν. Θεόφραστος δὲ τὸν Προμηθέα φησὶ σοφὸν γενόμενον μεταδοῦναι πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις φιλοσοφίας, ὅθεν καὶ διαδοθῆναι τὸν μῦθον, ὡς ἄρα πυρὸς μεταδοίη. καὶ Ἡρόδωρος ξένως περὶ τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως ταῦτα. εἶναι γὰρ αὐτὸν Σκυθῶν βασιλέα φησί, καὶ μὴ δυνάμενον παρέχειν τοῖς ὑπηκόοις τὰ ἐπιτήδεια διὰ τὸ τὸν καλούμενον Ἀετὸν ποταμὸν ἐπικλύζειν τὰ πεδία δεθῆναι ὑπὸ τῶν Σκυθῶν, ἐπιφανέντα δὲ Ἡρακλέα τὸν μὲν ποταμὸν ἀποστρέψαι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ διὰ τοῦτο μεμυθεῦσθαι ἀνῃρηκέναι τὸν ἀετὸν Ἡρακλέα, τὸν δὲ Προμηθέα λῦσαι τῶν δεσμῶν. Φερεκύδης δὲ ἐν δευτέρῳ Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης τῆς Φόρκυνός φησι τὸν ἀετὸν τὸν ἐπιπεμφθέντα Προμηθεῖ. ὅτε δὲ ὁ ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος, τὸ λειπόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς καὶ ἐγίνετο ἴσον.

1249. *ἰλλόμενος χαλκείῃσιν:* δεθῆναι τὸν Προμηθέα φησὶν Ἡσίοδος καὶ τὸν ἀετὸν ἐπιπεμφθῆναι αὐτῷ διὰ τὴν τοῦ πυρὸς κλοπήν. Δοῦρις δέ φησι διὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐρασθῆναι· ὅθεν τοὺς περὶ τὸ Καυκάσιον οἰκοῦντας μόνῳ Διὶ καὶ Ἀθηνᾷ μὴ θύειν διὰ τὸ κολάσεως αἰτίους Προμηθεῖ γενέσθαι, καθ' ὑπερβολὴν δὲ σέβειν Ἡρακλέα τῆς τοῦ ἀετοῦ τοξείας χάριν. εἰκότως οὖν ὁ Ἀπολλώνιος περὶ Καύκασον γενόμενος καὶ τούτων ἐμνήσθη.

1251. *τὸν μὲν ἐπ' ἀκροτάτης:* παρὰ τὴν ἑσπέραν, φησίν, εἶδον οἱ ἀριστεῖς τὸν ἀετὸν ἐπὶ τὸν Προμηθέα. *παραιθύξας* δέ, παραπνεύσας, τουτέστι πνοὴν ποιήσας τῇ βίᾳ τῶν πτερύγων ἐτίναξε τὰ ἱστία.

** 1254. αἰθερίοιο] ἀντὶ ἀεροπόρου.

1255. *ἶσα δ' ἐυξέστοις:* τὰ ἐν ταῖς πτέρυξι πτερὰ ἴσα εἶχεν ἐρετμοῖς, ὅ ἐστι κώπαις.

** 1256. δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα] ἀναστρεπτέον, ἔπειτα δὲ οὐ μετὰ δηρόν.

** 1260. Ἄργοιο ἀλημοσύνῃσιν] τοῦ υἱοῦ Φρίξου τῇ ἐμπειρίᾳ τῶν τόπων.

* 1270. πεπτάμενον] Ἡρωδιανὸς παροξυτόνως.

1 διόρυξι *f*, διορύξαι *L*. 2 *fortasse* κεχειρῶσθαι. 12 ἀνηρεκέναι *L*. 15 ὅτι *L*. 18 *O et D* 47 *sqq*.

* 1272. *μελισταγέας*] *γλυκείας, ἡδείας.*

1273. *ἐνναέταις τε θεοῖς: τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς. τοὺς γὰρ ἐπιδημοῦντας ἔθος ἦν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ θύειν θεοῖς ἐπιχωρίοις καὶ ἥρωσι. τοῦτό φασι καὶ Ἀλέξανδρον ποιῆσαι τὸν Μακεδόνα ἐν Ἰλίῳ.*

1275. *καὶ νηὸς ἐναίσιμα: τὰ καθήκοντα, οἷον ἐπ' ἀγαθοῖς καὶ εὐπροσδέκτοις.*

1279. *εἴτ' οὖν μειλιχίῃ: εἴτε πράως προσφερόμενοι τῷ Αἰήτῃ ἀποπειραθείημεν αὐτοῦ, εἴτε ἄλλως πως. ἐπήβολος δὲ ἀσφαλής. οὕτω καὶ Ἀμερίας ἀπέδωκεν ἐν ταῖς Γλώσσαις.*

* 1281. *παρηγορέῃσιν*] *προτροπαῖς καὶ ξυμβουλαῖς.*

1282. *ἐπ' εὐναίῃσιν ἐρύσσαι: ἐπὶ τῶν ἀγκυρῶν ἑλκύσαι, ταῖς ἀγκύραις ὁρμίσαι.*

ὕψοθι νῆ' ἐκέλευσεν: ἐν τῷ βάθει τοῦ ποταμοῦ, μὴ προσορμισθέντες τῇ γῇ. Ὅμηρος „ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσομεν."

* 1283. *δάσκιον*] *κατὰ συγκοπὴν τὸ δασύσκιον.*

10 *ἀπαμερίας* L. 16 Il. Ξ 77.

Γ

1. *Εἰ δ' ἄγε νῦν Ἐρατώ:* τοῦ τρίτου λόγου τῶν Ἀργοναυτικῶν τὰ κεφάλαιά ἐστι ταῦτα. Ἥρα καὶ Ἀθηνᾶ βουλευσάμεναι πείθουσι τὴν Ἀφροδίτην τῇ Μηδείᾳ ἐπιπέμψαι τὸν Ἔρωτα. Ἰάσων δὲ μετὰ τῶν Φρίξου υἱῶν παραγενόμενος πρὸς Αἰήτην ἀξιοῖ λαβεῖν τὸ δέρος. ἀγανακτήσας δὲ ὁ Αἰήτης ἄθλους αὐτῷ προστάττει μεγάλους, ὥστε τοὺς πυρίπνους ταύρους ζεῦξαι καὶ σπεῖραι τοὺς τοῦ δράκοντος ὀδόντας, ὑφ' ὧν ἀνεδίδοντο γίγαντες· οὐ μόνον δὲ σπεῖραι, ἀλλὰ καὶ [τὸν] τῶν γηγενῶν στάχυν θερίσαι. Μήδεια δὲ διὰ τὸν ἐπὶ τὸν Ἰάσονα ἔρωτα ὑπάγεται Χαλκιόπην ὥστε αὐτῇ τοῖς υἱοῖς βοηθῆσαι. καὶ δὴ συνθεμένη, συντυχοῦσα τῷ Ἰάσονι κατὰ τὸ τῆς Ἑκάτης ἱερόν, δίδωσί τε τὰ φάρμακα καὶ ὑποτίθεται ὃν τρόπον δεῖ πρὸς τὸ θέρος τῶν γιγάντων ἁρμόσασθαι. τοῖς δὲ φαρμάκοις χρησάμενος ὁ Ἰάσων ἤνυσε παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ Αἰήτου τοὺς προβληθέντας ἄθλους.

εἰ δ' ἄγε νῦν Ἐρατώ: τὴν Ἐρατὼ φασιν ὄρχησιν εὑρηκέναι. εὐλόγως οὖν Ἀπολλώνιος μεμοιρᾶσθαι τὴν Ἐρατώ φησι τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀργίων, λέγω δὴ τῶν γαμικῶν· γάμοις δὲ ἄρα καὶ ὄρχησις ἕπεται. ἐν δὲ τοῖς εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένοις δύο ἱστοροῦνται γενέσεις Μουσῶν, πρεσβυτέρων μὲν μετὰ Κρόνου, νεωτέρων δὲ τῶν ἐκ Διὸς καὶ Μνημοσύνης.

εἰ δ' ἄγε νῦν: λέγεται τῶν Μουσῶν ἡ μὲν Κλειὼ εὑρηκέναι τὴν ἱστορίαν, Θάλεια δὲ γεωργίαν καὶ τὴν περὶ τὰ φυτὰ πραγματείαν, Εὐτέρπη δὲ μαθήματα, Τερψιχόρη δὲ παιδιάν, Ἐρατὼ δὲ ὄρχησιν, Πολυμνία δὲ λύραν, Μελπομένη δὲ ᾠδήν, Οὐρανία [δὲ] ἀστρολογίαν, Καλλιόπη [δὲ]

θέλγεται ἀπατᾶται

9 τὸν om L: addidit p. 10 ὑπάγεται χαλκιόπην L, ὑπάγεται ὑπὸ Χαλκιόπης p. 21 μετὰ κρόνον L, μετὰ τοῦ Κρόνου f. 25 μαθήματα f, μαθημάτων L. 26 παιδεῖαν L. 27 οὐρανία ἀστρολογίαν καλλιόπη ποίησιν L.

ποίησιν. ζητεῖται δὲ μάλιστα πῶς ἐπικέκληται τὰς Μούσας, ἐν τῷ ᾱ Ἀπόλλωνα ἐπικαλεσάμενος. τινὲς μὲν οὖν, ὅτι εὑρέτις ὀρχήσεως ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς παραδέδοται ἡ Ἐρατώ. ἐπεὶ οὖν μέλλει διηγεῖσθαι τὸν τῆς Μηδείας γάμον, διὰ τοῦτο ἐπικέκληται τὴν εὑρέτιν τῆς ἐπιβαλλούσης τῷ γάμῳ ὀρχήσεως Μοῦσαν. οἱ δέ, ὅτι θαλιῶν εἰσι προστάτιδες αἱ Μοῦσαι· οὐκ ἀλλοτρία οὖν τοῦ γάμου ἔσται ἡ Μοῦσα. ὅτι δὲ θαλιῶν εἰσι προστάτιδες αἱ Μοῦσαι ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς δεδήλωται

οὐδέ τι λήθονται Μουσέων βροτοί. αἳ γὰρ ἔασι
κοίρανοι, αἷσι μέμηλε χορὸς θαλίαι τ᾽ ἐρατειναί.

Ῥιανὸς δὲ ἐν ᾱ Ἠλιακῶν φησι μηδὲν διαφέρειν, εἰ μίαν ἐπικαλεῖται τῶν Μουσῶν τις· πάσας γὰρ σημαίνει διὰ μιᾶς. λέγει δὲ οὕτως

πᾶσαι δ᾽ εἰσαΐουσι, μιῆς ὅτε τ᾽ οὔνομα λέξεις.

* Ἐρατὼ] ἀντὶ [τοῦ] Ἐρατοῖ· Ἀττικῶς, ὡς τὸ „Ἠέλιος, ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ.“ τὸ δὲ ἑξῆς, παρίστασο καὶ εἰπέ.

** Ἐρατὼ] τὸ κοινὸν πασῶν ἐνέργημα τῇ Ἐρατοῖ διὰ τὸ ὄνομα περιέθηκεν.

* 6. ἀνωΐστως] ἀνυπονοήτως.

* 13. μεθ᾽ Ἑλλάδα] ἀντὶ [τοῦ] εἰς Ἑλλάδα.

16. ἀποτρωπᾶσθαι: ἀποτρέπεσθαι. ὁ δὲ νοῦς, ὅμως οὐδεμίαν πεῖραν παριέναι δεῖ.

17. τὴν δὲ παράσσον: παραχρῆμα, εὐθέως. ἢ λείπει τὸ καθημένη.

19. ἀπηλεγέως: σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀληθῶς καὶ [τὸ] ἁπλῶς, ἔτι δὲ καὶ τὸ σαφῶς, νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποτόμως. ἐπιφέρει γὰρ ἀλλά τοι οὔπω νοέω.

* 23. ἄνδιχα πορφύρουσαι] χωρὶς μεριμνῶσαι.

* 25. μετα] ἀντὶ τοῦ πρός.

* ἐπιπλόμεναι] παραγενόμεναι, ἐπελθοῦσαι.

* 26. παιδὶ ἑῷ] τῷ Ἔρωτι.

παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν: Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ, Σαπφὼ δὲ Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, Σιμωνίδης δὲ Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως

10 λήγονται L: correxit Ruhnkenius in Hom. fragm. h. in Bacch. p. 3. 12 Ἰλιακῶν L: cf. Meinek. anall. Alex. p. 181. 15 τοὔνομα L. 16 τοῦ om L. Il. Γ 277. 21 τοῦ om L. 25 καθημένην L. 26 καὶ ἁπλῶς L.

σχέτλιε παῖ δολόμηδες Ἀφροδίτας,
τὸν Ἄρη δολομηχάνῳ τέκεν.

Ἴβυκος .... ὁ δὲ Ἡσίοδος ἐκ Χάους λέγει τὸν Ἔρωτα. ἐν δὲ τοῖς εἰς Ὀρφέα Χρόνου

αὐτὰρ Ἔρωτα Χρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτέκνωσε.

28. θέλξαι ὀιστεύσας: νῦν ἀντὶ τοῦ ἀπατῆσαι εἰς τὸ μὴ κρατῆσαι ἑαυτῆς διὰ τὸν ἔρωτα.

30. πυκινὴ δὲ συνεύαδεν: πυκινὴ δέ ἄνευ τοῦ ἄρθρου καλῶς, ἀντὶ τοῦ πυκνὴ δὲ καὶ συνετὴ ἤρεσεν αὐτῇ εἶναι ἡ βουλή.

37. ὄρρα τέ οἱ δεῖμεν πόσις: ὄρρα τέ οἱ διὰ δύο ρρ. οἱ δὲ Ἀριστάρχειοι [δι' ἑτέρου ρ] γράφουσιν, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ „τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβὼν" φησιν Ἡρακλέων.

* 39. αἰθούσῃ] νῦν τῇ παραστάδι.

41. ἀλλ' ὅ μὲν ἐς χαλκεῶνα: τῶν Αἰόλου νήσων ἐστὶν ἡ Ἱερὰ καλουμένη, ἐν ᾗ φασι τὸν Ἥφαιστον χαλκεύειν. πλαγκτὴν δὲ αὐτὴν εἴρηκεν, ἀκολουθήσας τοῖς περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν μυθολογοῦσι τὴν Ὀδυσσέως πλάνην. ἢ ὅτι τὸ παλαιὸν αἱ νῆσοι πᾶσαι ἐπλανῶντο καὶ βάσεις οὐκ εἶχον. Καλλίμαχος δὲ οὐ τὴν Ἱεράν φησιν ἀνακεῖσθαι Ἡφαίστῳ, ἀλλὰ τὴν Λιπάραν „νήσῳ ἐν Λιπάρῃ." εἰσὶ δὲ αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι ἑπτὰ αὗται, Στρογγύλη, Εὐώνυμος, Ἱερά, Λιπάρα, Διδύμη, Ἐρικώδης, Φοινικώδης, περὶ Σικελίαν.

ἀλλ' ὅ μὲν ἐς χαλκεῶνα: τῶν Αἰόλου νήσων ἐστὶν ἡ Ἱερὰ καλουμένη, ἐν ᾗ φασι τὸν Ἥφαιστον χαλκεύειν. ἱστορεῖ Καλλίας ἐν δεκάτῳ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα, λέγων εἶναι ἐκεῖσε λόφον ὑψηλόν, ἐφ' οὗ κρατῆρές εἰσι δύο, ὧν ὁ ἕτερός ἐστι τὴν περίμετρον τριστάδιος, ἐξ οὗ πολὺ φέρεται φέγγος, ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον παρασκευάζειν. ἔπειτα ἐκ τοῦ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλετομεγέθεις, καὶ

2 δολομάχανος *Schaeferus.* 3 ἴβυκος ὁ δὲ *L*, Ἴβυκος καὶ Ἡσίοδος *f*: *cf. Theogon.* 120. 4 χρόνου *L*: *correxit Zoega comment. p.* 229. 5 χρόνος *L.* 7 ὥστε μὴ *p.* 12 αἱ δὲ ἀριστάρχειοι γράφουσιν *L*: *cf. schol. I* 769. 13 *Il. Π* 228. 18 πλωτὴν *f.* 21 καλλίας *L.* 22 *Callim. hymn. in Dian.* 47. 28 εἶναι καὶ ὄροφον *L*: *correxit Meinekius vind. Strab. p.* 72. 31 ἀπλετομεγέθεις *f*, ἀπλατομεγέθεις *L.*

τηλικοῦτος βρόμος γίνεται καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντακόσια στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἦχον. οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκφυσήματος ἀναρριπτούμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ [καὶ] περικεκαυμένοι τὴν ὄψιν καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον ἔχουσιν. νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦται, μεθ' ἡμέραν δὲ τῆς κορυφῆς, ὅθεν ἡ φλὸξ ἄνεισιν, ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον ὁρᾶται. διὰ δὲ τοῦ λέγειν δαίδαλα χάλκευε ῥιπῇ πυρὸς ἐμφαίνει περὶ τῆς λεγομένης ὑπὸ τοῦ Καλλίου ἀναφυσήσεως τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ χάσματος.

* ἦρι] ἕωθεν.

* 48. ἔσχεθεν] ἐπαύσατο τοῦ κτενίζεσθαι.

* 50. ἀψήκτους] ἀκτενίστους.

52. ἠθεῖαι: προσφώνησις παρ' Ὁμήρῳ νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους. Ἀπολλώνιος δὲ συλληπτικῇ τῇ φράσει κέχρηται. τὸ γὰρ τῇ Ἥρᾳ προσὸν καὶ κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἔταξεν. ταῦτα δὲ ἁρμόσει λέγεσθαι κατὰ τὴν Ὁμήρου ποίησιν. κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους οὐ μόνον Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας, ἀλλὰ καὶ Διός ἐστι πρεσβυτέρα. Ἡσίοδος γὰρ αὐτὴν ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ φησι γενέσθαι.

* 53. δηναιὰς] διὰ πολλοῦ χρόνου ὀφθείσας.

* οὔτι πάροσγε] παραγράφει τὸ Ὁμηρικὸν „πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις."

* 56. κερτομέεις] οἷον εἰρωνεύῃ.

* συνορίνεται] ταράσσεται, θορυβεῖται.

62. λυσόμενος χαλκέων: τὸν Ἰξίονα παρείληφεν, ὅτι δοκεῖ ἐπικεχειρηκέναι τῇ Ἥρᾳ. Φλεγύου δὲ υἱὸς Ἰξίων, ὡς καὶ Εὐριπίδης „Φλεγύαντος υἱέ, δέσποτ' Ἰξίων." Φερεκύδης δὲ .... Ἀντίονος. φησὶ δὲ ὡς γαμήσας Δίαν τὴν

4 καὶ om L: καὶ διακεκαυμένοι fp. 5 καθ' ἥλιον] καυτηρίων Meinekius. 7 δὲ ἐκ τῆς L: ἐκ delevit Meinekius. 8 ἀνίησιν L: correxit Meinekius. 20 Theogon. 188 sqq. 22 ὀφθείσαις L. βιάσασθαι ἐπιβῆναι
23 Il. Σ 386. 28 ἐπικεχειρηκέναι L. 29 φερεκύδης δὲ αἴτωνος L: Φερεκύδης δὲ Πείσωνος [debebat Πεισίωνος], Αἰσχύλος Ἀντίωνος suasit Wesselingius in Diod. IIII 69, secutus scholiastam Pindari Pyth. II 40. cf. Pherecyd. fragm. ed. Sturz p. 204.

Ἠϊονέως θυγατέρα πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν δῶρα. ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἠϊονέως, βέρεθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας, σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ. ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἠϊονεὺς ἀπόλλυται. λύσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων. πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει, καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ παρακοιμίζει αὐτῷ, καὶ ὕστερον ποιήσας τετράκνημον τροχὸν καὶ δεσμεύσας αὐτὸν τιμωρεῖται.

** 68. εὐνομία ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ καλοπραγία.

* 69. νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα] γῇ χιόνι ἐσκέπαστο.

* 72. ὀλοφύρατο] ἠλέησεν.

** ὅτι τὸ ὀλοφύρατο εἴληπται ἐπὶ τοῦ ἠλέησεν. ὀλοφυρόμενος, συμπαθῶν, πάσχων.

73. διεκπροαλές: κατώφορον, κατωφερές καὶ ἐπὶ τὴν ἅλα προϊόν, ῥοῶδες.

* 76. Κύπριν] λείπει τὸ ἀκούουσαν.

νεοστασίῃ: ἀντὶ τοῦ ἐν ἐπιστάσει ἐγένετο νέων μύθων, ἢ μύθων ἐπίστασις εἷλεν αὐτὴν καὶ νεωστὶ προσπεπτωκότος λόγου σύννοια. ὁ δὲ νοῦς, ἐσέβετο δὲ τιμωμένην ὑπὸ τῆς Ἥρας ἑαυτὴν βλέπουσα.

* 77. ἀντομένην] ἱκετεύουσαν, λισσομένην.

86. παρθένον Αἰήτεω: ἀντὶ [τοῦ] θυγατέρα. δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι, τῶν Αἰήτου θυγατρῶν τὴν οὖσαν παρθένον.

89. δολόεσσα: ἀντὶ τοῦ φρονίμη. ἔστι γάρ ποτε ὁ δόλος καὶ ἐπὶ τῆς φρονήσεως.

* δολόεσσα] πανοῦργος.

* 95. μενέηνα] ἀντὶ [τοῦ] ὠργίσθην.

* περισχομένη] ἀντὶ [τοῦ] ὑπεραλγήσασα.

98. εἰ μητηλόθι] ὁ νοῦς, χαλεπῶς γάρ μοι χαλεπαίνων ἠπείλησεν, εἰ μὴ ἀποσχοίμην τὰς χεῖρας, ἕως ἔτι τὸν μῦθον κρατεῖ, στερηθήσεσθαί με αὐτοῦ. τὸ δὲ ἑοῖ οὐκ εὖ κεῖται.

* 99. ἀτεμβοίμην] ἀντὶ [τοῦ] μεμφοίμην.

1 Δηιονέως schol. Il. Λ 268. 24 τοῦ om L. 30 τοῦ om L. 31 τοῦ om L. 36 τοῦ om L.

106. *ῥαδινῆς:* τρυφερᾶς. Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν „ῥαδινοὺς πώλους“· Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων, εὐμεγέθεις λέγει· Στησίχορος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου „ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.“

107. *παραβλήδην:* ἀντὶ τοῦ παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις. οὐ γὰρ ἀκουστέον ἐπὶ τοῦ ἀπατᾶν. Παλαμήδης δὲ ἐξ ἀντιβολῆς. ἢ παραλογιστικῶς. νῦν δὲ ἐξ ἀποκρίσεως.

* 112. παλίσσυτοι] ὀπισθόρμητοι.

114. *ἀπάνευθε Διός:* ἀμφίβολος ἡ φράσις. τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ *ἀπάνευθε Διός* χωρὶς τοῦ Διός, ὃ καὶ μᾶλλον· ἢ λείπει τὸ ἄλλων, ἵν' ᾖ χωρὶς τῶν ἄλλων ἐν τῇ Διὸς ἀλωῇ. τὸν δὲ Γανυμήδην Ὅμηρος οὐχ ὑπὸ Διὸς ἡρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ θεῶν φησιν, οὐδὲ δι' ἔρωτα καὶ πόθον, ἀλλ' ὥστε Διὶ οἰνοχοεύειν, „τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοί.“

118. *ἑψιόωντο:* ἀντὶ [τοῦ] ἔπαιζον. Φίλων δὲ ἀντὶ τοῦ ὡμίλουν, παρὰ τὸ ἔπος.

μάργος Ἔρως: κατὰ μετωνυμίαν, ὁ μαργαίνειν ποιῶν, ὡς καὶ „μαινομένου Διονύσοιο,“ καὶ Ἀνακρέων „τακερὸς δ' ἔρως,“ καὶ Ὅμηρος „χλωρὸν δέος.“ ἡ δὲ λαιὰ ἐσχημάτισται ἀπὸ τοῦ λῴου, ὅ ἐστι βελτίονος· ὅθεν καὶ εὐώνυμος.

* 122. ὀκλαδὸν] ἀντὶ [τοῦ] ὀκλάσας.

* 123. δοιὼ] λείπει τὸ ἀστραγάλους.

125. *ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας:* καὶ τούτους ἐπαπολέσας τοῖς προτέροις κεναῖς χερσὶν ἀμηχανῶν ἐν ἀπορίᾳ ἔκειτο, οὐ δυνάμενος ἔτι νικῆσαι τὸν Ἔρωτα. συμπαίζει γὰρ ὁ Γανυμήδης τῷ Ἔρωτι.

* 127. ἐπιπλομένην] νῦν ταρασσομένην, ὠξυμμένην.

129. *τίπτ' ἐπιμειδιάᾳς ἄφατ.:* τί γελᾷς κακὸν μέγα καὶ ἄρρητον; ἢ αὐτὸν ματαίως ἐξηπάτησας καὶ παρελογίσω, οὐδὲ δικαίως αὐτοῦ περιεγένου, ἀλλὰ παρελογίσω ἄπειρον αὐτὸν ὄντα;

133. *Ἀδρήστεια:* Καλλίμαχος „σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια.“ ἀδελφὴ Κουρήτων.

2 ἐπὶ τῶν τὸν *f*, ἐπὶ τὸν τῶν *L*. 14 *Il*. Τ 234. 15 τοῦ *om L*. Φιλητᾶς *Ruhnkenius in Hermesian. eleg.* 77. 18 μαινομένοιο Διωνύσοιο *Il*. Ζ 132. 22 τοῦ *om L*. 33 *hymn. in Iov.* 47. κοίμισσεν *L*.

134. *ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ:* ἢ τῷ τῆς Κρήτης ἢ τῷ τῆς Τροίας. ἀντιποιοῦνται γὰρ καὶ Τρῶες τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως, καθά φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος.

137. *κύκλα:* κύκλα λέγει τοὺς ῥόμβους, [τὰ] κυκλώματα. Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ [τοῦ] τοὺς κύκλους, ὡς λύχνα καὶ δίφρα. *ἀψῖδες* δὲ αἱ συναφαί. *περιηγέες* δὲ περιφερεῖς, περίδρομοι.

* 140. ἑαῖς] ἔδει τεαῖς εἰπεῖν.

141. *ὁλκόν:* νῦν τὴν διαδρομὴν τοῦ ἀστέρος λέγει.

* 143. θέλξον] ἀντὶ [τοῦ] λῦσον τὴν ψυχήν.

* 144. ἀμβολίῃ] βραδυτής.

* ἀφαυροτέρῃ] ἐλάσσων.

146. *μείλια:* τὰ παίγνια, δι' ὧν οἱ παῖδες μειλίσσονται. Ὅμηρος ἐπὶ τῶν ξενίων „ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω πολλὰ μάλα."

148. *ἣ δ' ἀγανοῖσιν:* οὕτω τὸ ἑξῆς, ἡ δὲ *ἐπειρύσασα παρειὰς κύσε ποτισχομένη*, περιλαβοῦσα, *καὶ ἀντομένη ἀγανοῖς μύθοις ἀμείβετο μειδιόωσα.*

* 150. ποτισχομένῃ] περιλαβοῦσα.

153. *εἴ κεν ἐνισκίμψῃς:* ἐνερείσῃς, ἐπιβάλῃς.

158. διὰ τούτων τῶν στίχων παραγράφει τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἰβύκου ἐν οἷς περὶ τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς εἶπεν ἐν τῇ εἰς Γοργίαν ᾠδῇ, καὶ ἐπιφέρει περὶ τῆς Ἠοῦς, ὡς ἥρπασε Τιθωνόν.

166. *ἀν' αἰθέρι πολλὸν ἰόντι:* ἀντὶ [τοῦ] αἰθέρα· δοτικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς.

167. ἑῆς] ἔδει εἰπεῖν σφῆς, ἵν' ᾖ τῆς ἑαυτῶν. τὸ μὲν γὰρ σφῆς τῆς ἑαυτῶν, τὸ δὲ ἑῆς ἐστι τῆς ἑαυτοῦ.

** 173. ξυνὴ γὰρ χρειὼ] κοινὴ γὰρ ἡ χρεία καὶ οἱ λόγοι.

174. *ὁ δὲ σῖγα νόον:* ὁ δὲ κατὰ σιγὴν πράττων καὶ ἐν ἑαυτῷ κρύπτων τὸ συμφέρον, οὗτος τὴν σωτηρίαν ἡμῶν παραιρεῖται. παραιρεῖται ἀντὶ [τοῦ] οὐ θέλει. ἡ παρά γὰρ ἤμειψε τὸ αἱρεῖται.

4 τὰ κυκλώματα p, κύκλωμα L. 5 τοῦ om L. 10 τοῦ om L. 14 *Il.* I 147. 21 ἐνεργήσῃς L: *correxit Hoelzlinus.* ἐπιβάλῃς p, ἐπιβάλοις L. 24 ἐν τῇ p, ἐπὶ τῇ L. 26 ἀντὶ αἰθέρα πολλὸν ἰόντι δοτικὴ ἀντὶ αἰτιατικῆς *omisso* ἀν' αἰθέρι L. 29 ἑαυτῶν τὸ δὲ f, ἑαυτοῦ τὸ δὲ L. 33 τοῦ om L.

186. *σφέτερον κτέρας:* οὐκ ὀρθῶς τὸ *σφέτερον.* ἔστι γὰρ τρίτον πρόσωπον πληθυντικόν, καὶ ἁμαρτάνει· ἔδει γὰρ ἑνικὸν καὶ οὐ πληθυντικόν, ἀποχωρίσαι ἑὸν κτέρας.

187. *λωίτερον:* αὐτὸ τὸ λῷον συγκριτικόν. τὸ δὲ *λωίτερον* παρῆκται δια τὸ μέτρον.

190. *ὅδε καί ποτ' ἀμύμονα:* ἀπὸ ὀξείας τὴν πρώτην συλλαβήν. κατὰ ἀναφορὰν γὰρ λέγεται ἐπὶ τοῦ Αἰήτου. τὸ δὲ ἑξῆς, *ὅδε καί ποτε Φρίξον ἔδεκτο πατρὸς φεύγοντα θυηλάς.*

199. *ἐπι θρωσμοῦ πεδίοιο:* τοῦ ὑπερκειμένου τοῦ ποταμοῦ τόπου, ὅπου ἔστι θορεῖν καὶ πηδῆσαι ἀπὸ τῆς νεώς.

200. *Κιρκαῖον τό γε δή:* τὴν Κίρκην τινὲς μὲν Αἰήτου ἀδελφήν, τινες δὲ θυγατέρα. ἱστορεῖ δὲ Διονύσιος Ἡλίου ὅτι ἐγένοντο Περσεὺς καὶ Αἰήτης. Περσεὺς δὲ Ταύρων ἐβασίλευσεν καὶ συγγενόμενος νύμφῃ τινὶ Ἑκάτην ἔσχε θυγατέρα, ἣ περὶ τὰς ἐρημίας ἑκάστοτε διατρίβουσα ἐμπειροτάτη τῶν τε δηλητηρίων καὶ τῶν ἴᾶσθαι δυναμένων ἐγένετο, ἣν μεταπεμψάμενος ὁ Αἰήτης ἔγημεν καὶ ἔσχεν ἐξ αὐτῆς τὴν Κίρκην.

ἄλλως. τὴν Κίρκην Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν πρώτῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν θυγατέρα Αἰήτου καὶ Ἑκάτης τῆς Περσέως θυγατρός, ἀδελφὴν δὲ Μηδείας. Ἡλίῳ γάρ φησιν υἱοὺς γενέσθαι δύω ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις, οἷς ὀνόματα ἦν Περσεὺς καὶ Αἰήτης, τούτους δὲ κατασχεῖν τὴν χώραν, Αἰήτην μὲν Κόλχους καὶ Μαιώτας, Περσέα δὲ τῆς Ταυρικῆς κυριεῦσαι· τὸν δὲ Περσέα πρεσβύτερον ὄντα γῆμαι γυναῖκα τῶν ἐγχωρίων τινά, καὶ γενέσθαι αὐτῷ θυγατέρα ᾗ ὄνομα Ἑκάτη, ἥτις λέγεται ἀνδρικὴ γενέσθαι περὶ τὰ κυνηγετικά, καὶ πρώτη θανασίμους ῥίζας εὑρεῖν καὶ ἑαυτῆς πατέρα φαρμάκοις ἀποκτεῖναι. ταύτην γήμασθαι πεμφθεῖσαν εἰς Κόλχους Αἰήτῃ τῷ πατραδέλφῳ, ἀφ' ἧς γενέσθαι Κίρκην καὶ Μήδειαν· τὴν δὲ Κίρκην ὑπερβαλέσθαι τὴν ἑαυτῆς μητέρα, τὰ μὲν διακούσασαν, τὰ δὲ καὶ αὐτὴν ἐφευρηκυῖαν πολλὰ καὶ δεινά, πρεσβυτέραν οὖσαν τῆς Μηδείας. Ἡσίοδος δέ

7 ποτ' ἄμυκος L. 8 τοῦ Αἰήτου f, τὸν πελίαν L. 24 φασιν L. 26 χώραν καὶ αἰήτην L. 31 πράτην L.

φησι τὴν Κίρκην τοῦ Ἡλίου θυγατέρα εἶναι ἐν τοῖσδε τοῖς ἔπεσι

Κίρκη δ' Ἠελίου θυγατὴρ Ὑπεριονίδαο
τίκτεν Ὀδυσσῆι ταλασίφρονι ἐν φιλότητι
Ἄγριον ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

202. τῶν καὶ ἐπ' ἀκροτάτων: ὅτι τὰ μὲν ἄρσενα σώματα οὐ θέμις Κόλχοις οὔτε καίειν οὔτε θάπτειν, βύρσαις δὲ νεαραῖς εἱλοῦντες ἐκρήμνων τῶν ἀρσένων τὰ σώματα, τὰ δὲ θήλεα τῇ γῇ ἐδίδοσαν, ὥς φησι Νυμφόδωρος, ᾧ ἠκολούθησε. σέβονται δὲ μάλιστα Οὐρανὸν καὶ Γῆν.

* 209. δίκησθεσμοῖο] ἀντὶ [τοῦ] ὁ τρόπος.

215. τεθηπότες ἕρκε' ἄνακτος: τὴν ὀχύρωσιν τῆς οἰκήσεως, τῶν οἰκημάτων τὴν ἀσφάλειαν.

218. χαλκείαις ἐπι γλυφίδεσσιν: ἐπὶ χαλκοῖς τορνεύμασιν ἢ χαλκοῖς κιονοκράνοις.

222. ἐλάχηνεν: ὤρυξεν, ἔσκαψεν. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κατεσκεύασεν.

224. θυώδει νᾶεν: ἀρώμασι μεμιγμένον ὕδωρ ἔρρει ἢ εὐῶδες ἔλαιον.

225. ἣ δ' ἄρ ὕδωρ προρέεσκε: ὁ Ἀπολλώνιος κατὰ τὴν Πλειάδων δύσιν λέγων τὴν κρήνην θερμὸν ῥεῖν, κατὰ δὲ τὴν ἀνατολὴν ψυχρόν, οὐ παρέστησεν εἰλικρινῶς τὸν καιρόν. δύο γάρ εἰσιν ἀνατολαὶ τῶν ἀπλανῶν ἄστρων καὶ δύο δύσεις. ἑῴα δέ ἐστιν ἐπιτολή, ὅταν ἔξω τῶν αὐγῶν τοῦ ἡλίου πρῶτον ἵστηταί τι ἄστρον καὶ πρὸ αὐτοῦ ἀνατέλλον ὀφθῇ· ἑῴα δὲ δύσις, ὅταν ἡλίου πρὸς τὴν ἀνατολὴν ὄντος ὁραθῇ τι ἄστρον περὶ τὰς δύσεις πρῶτον τῶν ὅσα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα δύνει. ἑσπερία δὲ ἀνατολή, ὅταν δύνοντος ἡλίου ὁραθῇ τι ἄστρον ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς πρῶτον τῶν ὅσα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἀνίσχει. ἑσπερία δὲ δύσις λέγεται, ὅταν ἡλίου δύνοντος ἄστρον ὁραθῇ τι πρὸ τῶν ἄλλων ἐπικαταδῦνον αὐτῷ, ὡς ἂν ὑπὸ ταῖς αὐγαῖς τοῦ ἡλίου γένηται. ὁ δὲ ὑπὸ ταῖς αὐγαῖς χρόνος πᾶς κρύψις ὀνομάζεται. αἱ δὲ Πληιάδες Πληιόνης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ἄτλαντος, ὡς μέν τινες, ἀπὸ τῆς μητρὸς ἔσχον τὴν ἐπωνυμίαν. ἢ μᾶλλον

3 *Theogon.* 1011 *sqq.* 4 ὀδυσῆι *L.* 8 ἐκρέμνων *L.* 9 θήλεια *L.* 11 τοῦ *om L.* 27 πρῶτον] ὕστατον δῦνον *fp.* 30 ἀνίσχῃ *L.*

παρὰ τὸν πλειῶνα, ὅ ἐστιν ἐνιαυτός· σημαντικαὶ γὰρ αὗται καὶ χειμῶνος καὶ θέρους. αὗται δὲ τὴν ἐναντίαν ἀεὶ πορείαν ποιοῦνται τῷ Ὠρίωνι. συναντῆσαι γὰρ λέγεται τῇ Πληιόνῃ μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτίαν, καὶ εἰς ἔρωτα ταύτης ἐμπεσὼν ἐδίωκεν, ἡ δὲ ἔφευγεν. γενέσθαι δὲ τὸν δρόμον αὐτῶν φασιν ἀδιάλειπτον, καὶ οὕτω καταστερισθῆναι τὰς Πληιάδας τὸν Ὠρίωνα φευγούσας.

** 230. χαλκόποδας ταύρους] ὅτι χαλκόποδες οἱ ταῦροι καὶ πῦρ πνέοντες Φερεκύδης φησίν.

232. πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυνον στιβαροῦ: δύο ἀρότρων εἰσὶν εἴδη, τὸ μὲν πηκτόν, τὸ δὲ αὐτόγυον. πηκτὸν μὲν τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα. ἔστι δὲ τὸ ἔλυμα ἐν ᾧ ἡ ὕνις ἐντίθεται. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας γύης καλεῖται, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου ἱστοβοεύς. τοῦ δὲ ζυγοῦ τὰ ἐπὶ τοὺς αὐχένας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα οἱ μὲν ζεύγλας, οἱ δὲ μέσσαβα λέγουσι. τὴν δὲ κατασκευὴν τῶν ἀρότρων Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἀρχιτεκτονικῷ καταγράφει.

* αὐτόγυον] πρὸς τὸ πηκτὸν ἄροτρον ἡ διαστολή.

233. ἤλασεν Ἡελίῳ: πέπλασται ὁ μῦθος διὰ τὴν τοῦ θεοῦ τῶν ποδῶν χωλότητα. οὐ μέντοι πιθανῶς· μείζονα γὰρ εἶχεν δύναμιν τῶν Γιγάντων, δι' ἧς αὐτοὺς ἐτρέψατο ἄν. ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος αἰτίαν ἀποδέδωκε, δι' ἧς ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασε τῷ Αἰήτῃ τούς τε χαλκώνυχας ταύρους καὶ τὸ ἄροτρον. ὅτι δὲ δυνατὸς ἦν Ἥφαιστος Ὅμηρος ἔδειξεν ἐπὶ Ξάνθου τοῦ ποταμοῦ.

234. Φλεγραίῃ: Φλέγρα πεδίον Θρᾴκης περὶ Παλλήνην, ἔνθα οἱ θεοὶ τοὺς Γίγαντας ἐπολέμησαν.

235. μέσαυλον: τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ὅπου τῶν βοῶν αἱ στάσεις. μέσαυλον δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν φέρουσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν.

237. δαιδαλέη δ' αἰθοῦσα: στοὰ δὲ ποικίλη ἦν ἑκατέρωθεν τῆς οἰκίας. ἐκ πλαγίου δὲ τῆς αἰθούσης ὑψηλότεραι ἦσαν οἰκοδομαί, ὅ ἐστι πύργοι ἦσαν ἑκατέρωθεν.

* 238. λέχρις] ἐκ πλαγίου.

* αἰπύτεροι] ὑψηλότεροι.

* 239. ὑπείροχος] ὑψηλότερος.

5 ἐμπεσὼν p, ἐκπεσὼν L. 6 φησιν L. 9 πνέοντε L. 32 αἰθούσσης L. 36 ὑψηλοτέρους L.

242. *τὸν μὲν Καυκασίη:* ὁ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς Εὐρυλύτην αὐτὴν λέγει· Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος Ἑκάτην μητέρα Μηδείας καὶ Κίρκης, ὡς προείρηται, Σοφοκλῆς [δὲ] Νέαιραν, μίαν τῶν Νηρηίδων, Ἡσίοδος δὲ Ἰδυῖαν

Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο
γῆμε θεῶν βουλῇσιν Ἰδυῖαν καλλιπάρῃον.

Ἐπιμενίδης δέ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην, μητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί. Διόφαντος δὲ ἐν τῇ ᾱ τῶν Ποντικῶν ἱστοριῶν Ἀντιόπην φησὶν Αἰήτου μητέρα. προγενέστερόν φησι τὸν Ἄψυρτον Μηδείας γεγενῆσθαι ἐξ Ἀστεροδείας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος θυγατρός.

255. *ἔκτοθι πᾶσαι:* ἀντὶ τοῦ ἔκτοσε, ἵνα τὸ εἰς τόπον σημαίνῃ.

257. *ὑψοῦ χάρματι χεῖρας:* ἔδει ὕψοσε. τὸ γὰρ ὑψοῦ τοῦ ἐν τόπῳ δηλωτικόν ἐστι, τὸ δὲ ὕψοσε τοῦ εἰς τόπον. Ὅμηρος „ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοις."

260. *οὐκ ἄρ ἐμέλλετ' ἀκηδείῃ με λιπ.:* ἀφροντίστως με καταλιπόντες, ὅμως οὐκ ἐμέλλετε μακρὰν πορεύεσθαι. ὑποστρέψαι οὖν ὑμᾶς ἡ μοῖρα πεποίηκεν.

* 261. τηλόθι] καὶ νῦν ἔδει εἰπεῖν τήλοσε.

* 262. ἔκποθεν ἄτης] ἔκ τινος βλάβης.

265. Ὀρχομενοῖο] καὶ Ἑλλάνικός φησι τὸν Ἀθάμαντα Ὀρχομενὸν ᾠκηκέναι.

* 267. ἑὴν] ἀντὶ [τοῦ] ὑμετέραν.

* 275. πολιοῖο] διαφανοῦς.

* 276. τετρηχὼς] τετραχυμμένος.

οἶστρος] διαφέρει οἶστρος μύωπος. ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἀπογεννᾶται τῶν ξύλων, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων. τὸ δὲ *τέλλεται* κατὰ ἀφαίρεσίν ἐστι τοῦ σ̄ ἀντὶ τοῦ στέλλεται.

281. *ὀξέα δενδίλλων:* ἀντὶ τοῦ συστρέψας ἑαυτὸν καὶ ἐπικάμψας, ὀξέως παρεπιστρεφόμενος καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύων. Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ στρέφειν τέθεικε τὴν λέ-

4 δὲ *om L.* 5 *Theogon.* 958. 8 διοφάνης *L: correxit C. Müllerus fragm. hist. graec. IIII p.* 396. 10 φασι *L.* 12 ἔκτοσε *p*, ἐκτὸς *L.* 15 τοῦ ἐν *f*, τῶν ἐν *L.* τοῦ εἰς *f*, τῶν εἰς *L.* 16 *Il. A* 486. 24 τοῦ *om L.* 32 ἐπικάμψας *Schaeferus*, ἀποκαλύψας *L: an* ἀποβλέψας? 33 *Il. I* 180 δενδίλλων ἐς ἕκαστον. στρέφειν τοὺς ὀφθαλμοὺς *coniecit Heynius Apollod. fragm. p.* 445.

ξιν. οἱ δὲ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεγκλίνοντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν, καθάπερ καὶ Ἀπολλόδωρος. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τοῦ περιβλέπειν τέθεικε τὴν λέξιν.

* 288. ἀμαρύγματα] τὰς λαμπάδας τῶν ὀφθαλμῶν.

καί οἱ ἄηντο: πνοὴν ἔπεμπον ἢ μετεωρίζοντο.

291. ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ πυρί: καὶ Ὅμηρος
ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ.

294. ἄγχι μάλ' ἐγρομένη: ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου. Μένανδρος „ἔγημεν ἔναγχος," ἀντὶ τοῦ νῦν ἢ ἀντὶ τοῦ ταχέως.

296. εἰλυμμένος: κεκαλυμμένος, οἷον κεκρυμμένος. εἰς γὰρ τοῦτο καταστρέφει.

* 298. ἀκηδείῃσι] ταῖς πολυκηδείαις, τουτέστι ταῖς λύπαις.

* 302. σφετέρης] κακὸν τὸ σφετέρης.

306. ἤέ τις ἄτη: οἷον κακόν τι ὑμᾶς ἐνεπόδισε κατὰ τὸν πλοῦν. τὸ γὰρ ἐνέκλασε κατὰ μεταφοράν, ἐνεπόδισε.

311. Κίρκην ἑσπερίης: ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς κατὰ τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος ὑποτιθεμένοις τὴν Ὀδυσσέως πλάνην, ὧν ἀρχηγὸς Ἡσίοδος κατῳκηκέναι λέγων Κίρκην ἐν τῷ προειρημένῳ πελάγει.

ἑσπερίης εἴσω χθονός: περὶ τὴν Ἰταλίαν ᾤκησεν ἡ Κίρκη, ὅθεν ὄρος Κιρκαῖον ἀπ' αὐτῆς πολυφάρμακον. φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος Ἡσιόδῳ ἑπόμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος τοῦ Ἡλίου εἰς τὴν κατὰ Τυρρηνίαν κειμένην νῆσον τὴν Κίρκην ἐλθεῖν. ἑσπερίαν δὲ αὐτὴν εἶπεν, ἐπεὶ πρὸς δυσμὰς κεῖται.

* 319. μειλιχίως] ἐπιεικῶς, πραέως.

* 320. κείνην] λείπει τὴν ναῦν.

322. ποτὶ ξερόν: ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ τῆς θαλάσσης. ἡ δὲ ποτί πρόθεσίς ἐστι παρὰ μὲν Δωριεῦσι πρός, παρ' ἡμῖν δὲ καὶ Ἴωσιν εἴληπται ἀντὶ τῆς παρά. Ὅμηρος „ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ." καὶ ἡ Δωρικὴ παροιμία „τὸν λίθον ποτὶ τὰν σπάρτον ἄγοντας."

327. νηὸς ἑῆς προτέρῳ: κακῶς τὸ ἑῆς ἐπὶ πλήθους. ἔστι γὰρ ἑνικόν, ἔδει δὲ εἰπεῖν σφετέρης.

1 οἱ δὲ] τὸ δὲ *L*. 7 *Od.* Ε 488. 9 ἔγημεν ἄγχι coniecit *Valckenarius in Eurip. Phoen.* p. 212: *cf. Meinek. fragm. com. graec.* IIII p. 300. 32 *Il.* Α 245. 33 ποτὶ τὴν *L*.

* 331. μετα] ἀντὶ τοῦ εἰς.

335. σφωιτέρῃ: κακῶς τὸ σφωιτέρῃ εἶπεν ἐπὶ ἑνικοῦ· ἔστι γὰρ δυϊκόν. ὁ δὲ Ἰάσων ἀπὸ Αἰόλου τὸ γένος κατάγει, ὡς Ἑλλάνικος.

337. στεῦται ἀμειλίκτοιο: ὁ νοῦς, ὁρίζεται δὲ τοὺς ἀπ' Αἰόλου οὐκ ἐκφεύξεσθαι τὸν ἀνεξίλαστον χόλον τοῦ Διὸς οὐδὲ τὸ μίασμα καὶ τὴν Φρίξου ποινὴν πρὶν τὸ κῶας εἰς τὴν Ἑλλάδα κομισθῆναι. τὸ δὲ ἑξῆς, στεῦται δ' Αἰολιδῶν γενεὴν οὐχ ὑπαλύξειν ἀμειλίκτοιο Διὸς μῆνιν καὶ χόλον πρὶν ἐς Ἑλλάδα [κῶας] ἱκέσθαι.

* 338. ποινὰς] ἐκδικίας.

342. τῶν Κολχικῶν κακίστης ἐτύχομεν νεώς.

* ἤλιθα] ἀθρόως.

* 350. αὐτῶι] ἀντὶ τοῦ σοί.

354. δῆθεν] παρέλκεται τὸ δῆθεν. εἰ δὲ προαιρῇ, φησιν, ἑκάστου γνῶναι τὴν γενεὰν καὶ τοὔνομα, πάντα ἐξείποιμι [ἄν].

** δῆθεν] παρέλκεται τὸ δῆθεν.

* 356. οἷό περ] οὗτινος χάριν.

359. γνωτὸς] ἀντὶ [τοῦ] συγγενὴς ἢ ἀνεψιδοῦς, δισεξάδελφος. Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας ἀδελφοί, Αἰόλου παῖδες· Κρηθέως ὁ Αἴσων, Αἴσονος Ἰάσων, Ἀθάμαντος δὲ Φρίξος, οὗ Ἄργος.

368. ἠερέθοντο] μετεωρίζοντο τῷ νῷ χολουμένῳ· ἀντὶ [τοῦ] οἰδαίνοντο, ἐπρίσκοντο, ἐφυσιῶντο.

* 375. αὐτίκα] ἀντὶ τοῦ νῦν.

* 376. νέεσθαι] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔολπα.

386. Αἰήτη, σχέο μοι] ὦ Αἰήτη, ἐπίσχες ἢ ἀνάσχου μοι περὶ τούτου τοῦ στόλου.

395. σφωιτέροισι] κακῶς τὸ σφωιτέροισιν ἐχρήσατο ἐπὶ ἑνικοῦ· ἔδει γὰρ εἰπεῖν τεοῖσι. τὸ δὲ ἴσκεν Ὁμηρικῶς.

400. ὑποβλήδην] κακῶς τὸ ὑποβλήδην· κεῖται γὰρ πρὶν ἢ καταλῆξαι τὸν ἕτερον λέγοντα. τὸ δὲ διηνεκέως ἀγορεύεις ἀντὶ τοῦ μακρηγορεῖς.

405. οὔτι μεγαίρω] ἀντὶ [τοῦ] οὐ φθονῶ ὑμῖν, ὡς ὁ

10 κῶας om L. 17 ἄν om L. 20 τοῦ om L. 25 ἀντὶ οἰδαίνετο ἐπρίσκετο ἐφύσκοντο L. 36 τοῦ om L.

Πελίας. πεῖραν λαβὼν τῆς σῆς ἀνδρείας παρέξω τὸ δέρος. οὐ γὰρ φίλον μοι τὸ φθονεῖν.

* 408. τόν] τὸν ἆθλον.

409. δοιώ μοι πεδίον τὸ Ἀρήιον: καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λύδῃ Ἡφαιστοτεύκτους τοὺς ταύρους ἀπεφήνατο.

411. στυφελήν: τραχεῖαν. πεντηκοντόγυόν φησι Φερεκύδης ἐν ϛ̄.

* 413. σπόρον] πυρόν.

ὁλκοῖσι: ταῖς ἐγχαράξεσιν. ἑλκομένου γὰρ τοῦ ἀρότρου ἡ γῆ διαρρήγνυται.

* Δηοῦς] τῆς Δήμητρος.

* 416. κείρω] κτείνω.

* περισταδὸν] κύκλῳ περιεστῶτας καὶ ἐξισουμένους.

422. πάρος] νῦν ἐπὶ τόπου τὸ πάρος, κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου.

427. περιπολλὸν ἐέργεις: ὁ νοῦς, λίαν με τῷ δικαίῳ συνέχεις, διόπερ ἐγὼ καίπερ ὑπερφέροντα τῇ βίᾳ τὸν ἆθλον ἐποίσω μέχρι θανάτου. ἀρρενικῶς δὲ εἶπε τὴν μοῖραν μόρον.

* ἐέργεις] συνέχεις, συγκλείεις.

429. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο: οὐδὲν γὰρ ἀνθρώποις χεῖρον ἀνάγκης, καθ' ἣν ἀφίγμεθα πρὸς σὲ βιασθέντες ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

438. μετελθεῖν] ἡ μετά ἀντὶ τῆς πρός, πρὸς ἀμείνονα φῶτα ἐλθεῖν.

* 439. ἀπηλεγέως] ἀποτόμως.

444. ἐπ' αὐτῶι δ' ὄμματα] ἐπ' αὐτῷ δὲ ἡ Μήδεια λοξὰ τὰ ὄμματα ἔχουσα θηεῖτο, παραθεμένη τὴν καλύπτρην.

* ἐπ' αὐτῶι δ' ὄμματα] λείπει τὸ ἔχουσα.

446. κῆρ ἄχεϊ σμύχ.: τῇ λύπῃ τὴν ψυχὴν καιομένη καὶ ἀναλίσκουσα.

νόος δέ οἱ ἠύτ' ὄνειρος: ὁ νοῦς, τῷ δὲ νῷ ἀνεθεώρει τὸν Ἰάσονα· οἷον καθάπερ ἐν ὀνείρῳ μετέωρος ἐπορεύετο κατὰ τὰ ἴχνη τοῦ Ἰάσονος.

453. προπρὸ δ' ἄρ ὀφθαλμῶν: ἐμφατικῶς αἱ

32 ἀλίσκουσα L: correxit Hemsterhusius in Lucian. t. I p. 352.

προθέσεις. τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιοῦσαν τῷ νῷ ἐμφαίνει, ὡς παρ' Ὁμήρῳ „προπροκυλινδόμενος.“

** 455. οἷάτ' ἔειφ'] θαυμαστικῶς τὸ οἷα εἶπεν.

460. ὀδύρετο δ' ἠύτε πάμπαν: ἐθρήνει δὲ αὐτὸν ὡς ἤδη τεθνηκότα, ἐλέῳ δὲ συνεχομένη ἔκλαιεν ἐπ' αὐτῷ λυπουμένη.

466. ἐρρέτω: φθειρέσθω. ἢ ὤφελε χωρισθῆναι ἀπαθής, μηδὲν παθών.

467. πότνα θεὰ Περσηί: τινὲς αὐτήν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Δήμητρος γενεαλογεῖται

καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.

Βακχυλίδης δὲ Νυκτός φησιν αὐτὴν θυγατέρα „Ἑκάτα δᾳδοφόρε, Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ.“ Μουσαῖος δὲ Ἀστερίας καὶ Διός, Φερεκύδης δὲ Ἀρισταίου τοῦ Παίονος.

470. οὕνεκεν οὗ] ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς. ὁ δὲ λόγος ἐρωτικός.

471. αἰόλητο] ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν.

474. Ἄργος] ὑπέρβατόν ἐστι. τὸν γὰρ Ἰάσονα ὁ Ἄργος προσεῖπεν.

478. Ἑκάτης] εἰς τὴν Ἑκάτην αἱ φαρμακίδες ἀναφέρονται.

482. μετελεύσομαι ἀντιβολήσων] συναντήσων. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κοινολογήσομαι, συντάξομαι.

485. ὦ πέπον] ὦ γλυκύτατε, ἡδύτατε, προσφιλέστατε, ἐπεὶ καὶ ὁ πέπων μελίχρους.

* 490. παρεόντας] τὸν Ἰάσονα καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ.

* 493. ἀντικρὺ] φανερώτατα καὶ ἐναντιώτατα.

494. διειρομένοισι: διερευνῶσιν ἢ λέγουσιν. ὁ γὰρ νοῦς, ἐναντίως ἡμῖν ἔχει· οὐ γάρ ἐστι τελεσθησόμενον οὔτε ἐμοὶ . . . . τῶν ἐπιτασσομένων τι.

500. ὃ δή νύ οἱ: τὸ ἑξῆς, ὅπερ αὐτῷ συντόμως ὑπεσχόμην· οὐκ ἦν γὰρ ἄλλο τι σκέψασθαι βέλτιον.

* 502. ἀνήνυτος] δυσκατόρθωτος.

510. πεφυλαγμένος ἐντύναιο: φυλάττων τὴν ὑπόσχεσιν παρασκευάζου. ἐντύνω γὰρ τὸ παρασκευάζω.

2 Il. X 221 Od. P 525. 12 δαϊδοφόρε L. 19 προσέειπεν L. 30 ἐμοὶ τῶν L: οὔτε ἐμοὶ λέγοντι οὔτε ὑμῖν ἐρευνῶσι τὰ ἐπιτασσόμενα f.

511. *ἐῇι*] κακῶς τὸ ἑῇ. τρίτου γάρ ἐστι προσώπου, ἔδει δὲ σῇ.

513. *οὐ γὰρ ἔγωγε σχήσομαι*: ἀντὶ [τοῦ] ἐγὼ οὐκ ἀνέξομαι. τί γὰρ πλέον ἢ θάνατός με περιμένει;

521. ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τούτους φησὶ προαιρεῖσθαι ζεῦξαι τοὺς βόας. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πάντας ἀριθμεῖ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ φερομένους ἀριστεῖς.

523. *ἀλλά τιν' οἴω μητρὸς ἐμῆς*: δύναταί, φησιν, ἡ μήτηρ ἡ ἐμὴ πεῖσαι τὴν Μήδειαν συνεργῆσαι τὸν ἆθλον. ἐν δὲ τοῖς Ναυπακτικοῖς Ἴδμων ἀναστὰς Ἰάσονα κελεύει ὑποστῆναι τὸν ἆθλον.

* 529. *δάε*] ἐδίδαξεν.

530. *νήχυτον ὕδωρ*: τὸ πολύχυτον. τὸ γὰρ νη καὶ στέρησιν σημαίνει καὶ ἐπίτασιν. καὶ „ἀχύνετον ὕδωρ" τὸ πολὺ κατὰ Ἴωνας καὶ Σικελιώτας. Διονύσιος

πλαζομέναις ἵνα λύσσαν ἀχύνετον ἧκα βαλοῦσα.

533. *ἄστρά τε καὶ μήνης*: τὸν παραδεδομένον μῦθον λέγει, ὡς αἱ φαρμακίδες κατάγουσι τὴν σελήνην. τινὲς δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης καθαιρέσεις ἐκάλουν τῶν θεῶν. τὸ παλαιὸν ᾤοντο αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην καὶ τὸν ἥλιον καθαιρεῖν. διὸ καὶ μέχρι τῶν Δημοκρίτου χρόνων πολλοὶ τὰς ἐκλείψεις καθαιρέσεις ἐκάλουν. Σωσιφάνης ἐν Μελεάγρῳ

μάγοις ἐπῳδαῖς πᾶσα Θεσσαλὶς κόρη,
ψευδὴς σελήνης αἰθέρος καταιβάτις.

539. *τάχα*] τὸ τάχα ἐπὶ δισταγμῷ κεῖται. τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ταχέως.

* *συν δαίμονι*] σὺν ἀγαθῷ δαίμονι.

549. *Κύπριδι*] Ἀπολλόδωρός φησιν ἐν τῷ περὶ θεῶν

2 σῇ *f*, σήν *L*. 3 τοῦ *om L*. 14 *fortasse* καὶ ἀχύνετον ὕδωρ (*Nicand. Alex.* 174) τὸ πολύχυτον· καὶ ἀχύνετον τὸ πολύ. 16 πλαζομέναις ἐνὶ λύσσαν *coniecit Valckenarius in Ammon. p.* 148. πλαζομ' ναισιν ἄλυσσον *A. Heckerus Philol. V p.* 494: *cf. Lobeck pathol. I p.* 201. 21 Δημοκρίτου *p*, δημοκράτους *L*. 24 Θεσσαλὶς *f*, πεσσαλὶς *L. de Natalis Comitis interpolatione, mythol. III c.* 17, μάγοις ἐπῳδαῖς πᾶσα Θεσσαλὶς κόρη Πάντες λέγουσιν ὡς καθαιρεῖ· καὶ γὰρ ἂν Ψευδὴς Σελήνης αἰθέρος καταίβασις *dixerunt Naekius opusc. I p.* 47 *et Nauckius Philol. IIII p.* 355. 26 ἐπὶ] ἐν *L*.

ὅτι ἡ περιστερὰ ἱερὰ Ἀφροδίτης διὰ τὸ λάγνον. παρὰ γὰρ τὸ περισσῶς ἐρᾶν λέγεται.

551. κέαρ δέ μοι: ὡς δὲ ἡ ψυχή μου προυρᾶται, οὕτως γένοιτο.

564. μεμαὼς] ἀντὶ τοῦ ὀργιζόμενος νῦν. οὐ γὰρ ἐπὶ κακοῖς τις πρόθυμός ἐστιν.

* 578. Μινύαισι] τοῖς Ἀργοναύταις.

** 579. στεῦτο] ἀπὸ κοινοῦ τὸ στεῦτο.

* 581. λασίης] πυκνῆς.

583. ἀποφλύξωσιν: ἀντὶ τοῦ ἐκφυσήσωσιν. καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἐκπνεύσωσιν. ἔνθεν καὶ ὁ φλύαρος.

** 584. οὐ δεγὰρ] λείπει τὸ ὑπέμεινεν.

587. εἰ μή οἱ Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' οὐρανοῦ: ἄγγελόν φησιν Ἑρμῆν ὑπὸ Διὸς πεμφθῆναι, κελεύοντα δέξασθαι τὸν Φρίξον, ἵνα τὴν Αἰήτου θυγατέρα γήμῃ. ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ [τὸ] δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. λέγει δὲ ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἁγνίσας τὸ δέρας οὕτως ἔστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.

588. ὥς κε προσκηδέος: ὅπως ἂν εὐμενοῦς ἀντιάσειεν ὁ Φρίξος τοῦ Αἰήτου.

594. νόσφιν δ' οἱ αὐτῷ: χωρὶς δὲ αὐτῷ δώσειν τιμωρίαν ἔλεγεν τοὺς Φρίξου παῖδας. τούτους γὰρ αὐτῷ κακοὺς ἄνδρας ἐπάγειν, ὅπως αὐτοῦ τῆς βασιλείας ἐγκρατεῖς γένωνται, ὡς καὶ παρὰ τοῦ ἰδίου πατρὸς Ἡλίου ἠκηκόει. ὅτι δὲ χρησμὸς ἦν Αἰήτῃ δεδομένος ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων ἀπολέσθαι καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις ἱστορεῖ. τούτου ἕνεκα καὶ τὴν ζεῦξιν τῶν ταύρων λέγει αὐτὸν ἐπινοῆσαι.

** 597. ἀκηδέες] ἀφρόντιστοι ὄντες αὐτοῦ.

600. σφωϊτέρης] κακῶς τὸ σφωϊτέρης δυϊκὸν ἐπὶ ἑνικοῦ ἐχρήσατο. ἔδει γὰρ εἰπεῖν ἑῆς, ἵν' ᾖ τῆς ἑαυτοῦ.

601. τῷ καὶ ἐελδομένους: παρατατικὸν εἴληφεν ἀντὶ συντελικοῦ, καί ἐστιν ὑπερβατὸς ἡ φράσις, καὶ λείπει τὸ ὥς. τὸ γὰρ ἑξῆς ἐστι, διὸ καὶ ἐπιθυμοῦντας μακρὰν πλεῦσαι (προσεκδεκτέον καὶ τοῦτο) ὡς πατρὸς ἐντολῇ πέπομφε φράσαντος αὐτοῦ.

** 602. οὐ δε θυγατρῶν] λείπει τὸ ὑπελάμβανεν.

1 διὸ καὶ λάγνον *L*. 16 τὸ *om L*.

605. ἀλλ' ἐνὶ Χαλκιόπης γενεῆι] ἦν γὰρ αὐτῷ χρησμὸς δοθείς, ὑπὸ συγγενῶν ἀπολέσθαι, ὡς καὶ Ἡρόδωρος ἱστορεῖ.

610. παρηγορέεσκεν] παρεκάλει, ἐφιλοφρονεῖτο.

613. παρ' αἶσαν] παρὰ τὸ προσῆκον ποιοῦσα.

* 615. ἀμφαδὰ] ἀκουστά, φανερά.

** 616. κατελώφεεν] ἐκ τῶν λυπῶν ὁ ὕπνος αὐτὴν κατέπαυεν.

622. σφέτερον] καὶ νῦν κακῶς τὸ σφέτερον. πληθυντικὸν γάρ ἐστιν ἑνικοῦ προσληπτικόν, ἔδει δὲ ἑὸν δόμον εἰπεῖν.

625. σφωιτέρους] οὐχ ὑγιῶς οὐδὲ νῦν τὸ σφωιτέρους. δυϊκὸν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἑνικοῦ. ἔδει οὖν εἰπεῖν ἑούς.

628. ἄμφω] ἀμφότεροι δὲ ἐπέτρεψαν τῇ κόρῃ τὴν δίκην, ὁμολογήσαντες ἐμμένειν οἷς ἂν δικάσῃ.

** 629. ὥς κεν — ἰθύσειεν] ὡς ἂν ταῖς διανοίαις ἐπιβάλοι.

* 643. σφετέροις] ἀντὶ [τοῦ] ἑοῖς.

* 648. κατ' αὐτόθι] εἰς τὸν ἑαυτῆς κοιτῶνα.

656. ὡς δ' ὅτετις] ὁ νοῦς, καθάπερ δὲ νύμφη ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων καὶ τῶν ἀδελφῶν εἰς γάμον ἀπολόμενον κατά τινα μοῖραν τὸν γήμαντα πρὶν ἐπ' ἀλλήλοις τερφθῆναι διακαιομένη τὴν ψυχὴν ὑπὸ λύπης ἐν τῷ θαλάμῳ κλαίει, αἰδουμένη καὶ τῶν θεραπαινίδων τὴν ἐντροπήν, ἵνα μή τις αὐτὴν μωμήσηται προσιουσῶν γυναικῶν.

* 659. θαάσσει] καθέζεται.

* 662. χῆρον] ἔρημον.

663. κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι] χλευάζουσαι λοιδορήσωσι, μωμήσωνται.

** 665. ἐπιπρομολοῦσ'] περιττεύει ἡ ἐπί πρόθεσις.

666. ἐπέτις] ἀκόλουθος ἦν νεάζουσα.

* 668. ἀρέσασθαι] πείσειν.

676. θευμορίῃ] ἐκ θεῶν μεμοιραμένη νόσος περιέδραμεν.

* 680. ἵνα] ὅπου.

* 687. ἐπεκλονέεσκον] ἐθορύβουν.

18 τοῦ om L. 19 εἰς τὴν L. 23 διακαιομένην L. 29 μωμήσονται L.

688. περί μοι παίδων] ὑπὲρ τῶν υἱῶν σου τετάρακται ἡ ψυχή μου, μὴ αὐτοὺς σὺν τοῖς ξένοις ὁ πατὴρ ἀποκτείνῃ.

* ἄηται] τετάρακται.

689. μή σφε: μὴ αὐτούς· κατὰ ἀφαίρεσιν γὰρ τοῦ σφέας.

* 690. νέον] νεωστί.

694. ἀντιάσειε] παρακαλέσειε, δυσωπήσειε.

699. ὅττι τοι εἴπω] ὅπερ σοι εἴπω φυλάξαι ἐν τῇ ψυχῇ καὶ συνεργὸς γενέσθαι.

* 700. σύντε δρήστειρα πέλεσθαι] καὶ συνεργὸς γενέσθαι.

714. Κόλχων ὅρκος] ὅτι Κόλχων ὅρκος Οὐρανὸς καὶ Γῆ.

724. ἀνέπτατο χάρματι θυμός: ἄνεσιν ἔσχεν αὐτῆς ἡ ψυχὴ ἐν χαρᾷ γενομένης. πιθανῶς δὲ χαρακτηρίζει ἡμῖν τὸν ἔρωτα.

** 730. ἐι ἔτι] εἴ τι σοῦ προκρίναιμι ἢ τῶν σῶν παίδων.

* 732. κηδεμόνες] οἱ ἀλλήλων φροντίζοντες.

738. οἴσομαι εἰς Ἑκάτης: ἔν τισι φέρεται μετὰ τὸν

οἴσομαι εἰς Ἑκάτης θελκτήρια φάρμακα ταύρων

καὶ ἕτερος στίχος

οἰσομένη ξείνῳ, εἴπερ τόδε νεῖκος ὄρωρε.

ἔν τισι δὲ οὐ φέρεται, ὡς καὶ ἐνταῦθα.

* θελκτήρια] λυτήρια.

** 740. παισί τ' ἀρωγὴν] τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῆς Μηδείας τοῖς παισὶν αὐτῆς ἡ Χαλκιόπη διεσάφησεν.

742. στυγερὸν δέος: κατὰ μετωνυμίαν εἶπεν τὸ φόβου ποιητικόν.

743. τοῖα παρὲξ οὗ πατρός: τοιαῦτα ἄνευ τῆς τοῦ πατρὸς γνώμης ἐπὶ τῷ Ἰάσονι βουλεύσασθαι.

* 745. Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος] τὴν μεγάλην Ἄρκτον.

* 748. ἀδινὸν] ἀντὶ τοῦ ἀδινῶς. λείπει δὲ θρηνοῦσαν.

* 750. μελαινομένην] ἀπεσκοτωμένην, ὅ ἐστιν ἀσέληνον.

751. ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν: παρέλκει τὸ μάλα.

2 ἀποκτείνει L. 7 δυσωπήσει L.

τὸ δὲ ἑξῆς, ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπέλλαβε γλυκερὸς ὕπνος δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος.

752. Αἰσονίδεω πόθῳ: οὐχ ὑγιῶς τέθεικεν τὸν πόθον ἀντὶ ἔρωτος. πόθος γὰρ ἡ ἐπιζήτησις, ὁ δὲ ἔρως ἐπιτεταμένον ἐστὶ πάθος.

753. δειδυῖαν: τοῦ δείδω ῥήματος παρακείμενος δείδια, ἀφ' οὗ μετοχὴ κατὰ συγκοπὴν δειδώς, τὸ θηλυκὸν δειδυῖα.

** 754. κατανειὸν ἄρ.ηος] τὸ ἀρούμενον ὑπὸ τῶν ταύρων πεδίον.

** 755. ἔθυιεν] ὥρμα, ἐκινεῖτο. ἔνθεν καὶ θυιάδες αἱ Βάκχαι.

756. ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις: καθάπερ τις αὐγὴ ἡλίου κατ' οἶκον ἐξ ὕδατος ἀναφέρεται πρὸς τοῖχον, ὅπερ νεωστὶ κέχυται ἢ ἐν λέβητι ἢ ἐν κάδῳ, εἰς ἑκάτερα δὲ τὰ μέρη συνεχῶς κινεῖται στρεφομένη.

** 758. ἐν γαυλῶι] ἐν κάδῳ, ὃ καλεῖται βεδοῦριν.

* 759. ὠκείῃ στροφάλιγγι] ταχυτάτῃ στροφῇ.

* τινάσσεται] κινεῖται.

762. τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα] κατεπόνει αὐτὴν ἡ ὀδύνη καίουσα. Ὅμηρος „κατασμῦξαι πυρὶ νῆας."

764. ἔνθ' ἀλεγεινότατον] καθ' ὃν τόπον ἄλγιστόν ἐστι μέρος τῆς ψυχῆς, ὅταν ἀδιαλείπτως τις τῷ ἔρωτι κατέχηται. ἐπιμένει δὲ πιθανῶς τῷ χαρακτῆρι ἑλκομένης μὲν τῷ πάθει, λογισμῷ δὲ κρατουμένης.

* 765. ἐνισκίμψωσιν] ἐμπέσωσιν.

** 767. καταφθεῖσθαι] ἤγουν τῷ ἔρωτι.

* 769. ὀτλησέμεν] ὑποφέρειν ἄτην ἐσκέψατο.

* 772. ἀλκὴ] ἀποφυγή.

775. Ἀχαιίδα: ἀντὶ [τοῦ] Θεσσαλικήν. Ὅμηρος
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

780. φάρμακα μησαμένη] λείπει τὸ δοῦναι. περιττὴ δὲ ἡ ἐπί πρόθεσις.

781. τίς μῆτις] τίς δέ μοι ἔσται παραλογιστικὴ βουλὴ τῆς βοηθείας;

17 *gloss. Labb.* βοῦττις μεγάλη ἣν τινες γαῦλον καλοῦσιν *vagna seu cuppa.* 21 *Il. I* 653. 22 τόπον *f*, τρόπον *L.* 30 τοῦ *om L.* 31 *Il. B* 684.

784. ἄμμι] ἀντὶ ἑνικοῦ τοῦ ἐμοί κεῖται τὸ ἄμμι.

* 785. ἀπαμείρεται] στερηθήσεται.

* 787. ἵνα οἱ] ὅπου αὐτῷ.

* 789. μελάθρωι] τῇ δοκῷ.

791. ἐπιλλίζουσιν] ἐπικαταμωκήσονται. κυρίως δὲ τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπικλίνειν καταμωκώμενον.

796. καὶ οὓς] κακῶς τὸ οὕς, βέλτιον δὲ διὰ τοῦ ε̄ ἑούς, ἵνα ἐκ τῶν γυναικῶν ᾖ ὁ λόγος.

802. ἢ καὶ φωριαμόν: νῦν τὴν κοιτίδα λέγει. σαφὲς δ' ἐκ τοῦ ἐνθεμένη ἐπὶ γούνασιν. ἐτυμολογεῖ δὲ τὴν φωριαμὸν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἑρμῇ

φωριαμὸν δ' ὀνόμηναν, ὅ μιν κύθε φώριον ἄγρην.
ἐκ τοῦ φωριαμὸς κικλήσκεται ἀνθρώποισιν.

* 803. ῥαιστῆρι'] φθαρτικά.

805. ἀσταγὲς] ἀντὶ [τοῦ] πολυσταγῶς. τὸ γὰρ ᾱ νῦν ἐπιτατικόν, ὡς ἄξυλος ὕλη.

807. τόφρα πάσαιτο] κακῶς τὸ τόφρα ἀνταποδοτικὸν ἀντὶ [τοῦ] ὄφρα. ἰσοδυναμεῖ τῷ ἕως, ὡς τέως ἕως, ὅπως „ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεή.“ καλῶς δὲ Ὅμηρος σαφηνίζει „ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξατο, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων.“ τὸ δὲ πάσαιτο ὑγιῶς. οὐ γὰρ εἰς κόρον ἡ τούτου μετάληψις.

813. ὅσσ' ἐνὶ ζωοῖσι] τὰ ἐν τῷ ζῆν ἀρεστὰ ἐλογίζετο.

* 817. σφετέρων] ἀντὶ τοῦ ἑῶν.

836. λήθηι ἀχέων] λήθην ποιουμένη τῶν τε παρουσῶν λυπῶν καὶ τῶν ἐπαυξηθησομένων.

* 846. ἀρεσσάμενος] φιλοφρονησάμενος.

847. Δαῖραν μουνογένειαν: τὸ Δαῖραν κατ' ἔλλειψίν ἐστι τοῦ ε̄ διὰ τὸ μέτρον· Δάειρα γάρ ἐστι. λέγει δὲ τὴν Περσεφόνην, ὡς δηλοῖ διὰ τὸ μουνογένειαν. νυχίαν δὲ εἶπεν ἤτοι διὰ τὸ χθονίων βασιλεύειν (νύκτα γὰρ τὸν ἀφώτιστον τόπον φασίν), ἢ ἣν νυκτὸς οὔσης ἱλάσκονται. εὔλογον γὰρ τὴν τῶν νυχίων τόπων κρατοῦσαν κατὰ τὴν τῆς νυκτὸς ὥραν ἱλάσκεσθαι. ὅτι δὲ τὴν Δαῖραν Περσεφόνην καλοῦσι Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται καὶ

12 *ὀνόμηνεν coniecit Bernhardyus Eratosth. p.* 137. 15 *τοῦ om L.* 16 *Il. Λ* 155. 18 *τοῦ om L.* *τῷ*] *τὸ L.* 19 *Il. Τ* 303. 20 *Il. Θ* 66. 21 *οὐχ ὑγιῶς f: ὑγιῶς tuetur Athen. I p.* 24.

Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαῖραν.

* *ἰκμαίνοιτο*] *ὑγράνειεν.*

* 854. *ὕπερθε*] *τὸ φάρμακον ἀνεδόθη.*

858. *τῆς οἵην τ' ἐν ὄρεσσι: τὸν ἀποφερόμενον ὑγρὸν ὀπὸν εἶπε τῆς φηγοῦ.*

859. *Κασπίῃ ἐν κόχλῳ: Κάσπιον πέλαγος ἐν τῷ ὠκεανῷ, παρ' ᾧ τὸ ἔθνος Κάσπιον ὅμορον Πέρσαις. ἔχει δὲ ὁ ὠκεανὸς μεγίστους κόχλους, ἐφ' ὧν, φησι, τὸ φάρμακον τὸ Προμήθειον. ἰδίως δὲ ὁ ποιητὴς τερατεύεται τὰ περὶ τὴν ῥίζαν. παρ' οὐδενὶ γὰρ τῶν ῥιζοτόμων εἴρηται. τὸ δὲ Κωρύκιον χωρίον τῆς Κιλικίας, ἐν ᾧ διάφορος γίνεται κρόκος.*

Κασπίηι ἐν κόχλωι] *περὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης ἱστορεῖ Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν γεωγραφουμένων. ἔστι δὲ πλησίον τοῦ ὠκεανοῦ, ᾗ παράκειται ἔθνος ὠνομασμένον Κάσπιον, ὅμορον δὲ Πέρσαις.*

860. *ἑπτὰ μὲν ἀενάοις: ἐφ' ἑπτὰ ποταμῶν λουσαμένη ὕδασι. τερατεύεται δέ.*

861. *ἑπτάκις δὲ Βριμώ: ἑπτάκις δέ φησι καὶ τὴν Ἑκάτην ἐπικαλέσασθαι. δοκοῦσι γὰρ αἱ φαρμακίδες τὴν Ἑκάτην ἐπάγεσθαι. Βριμὼ δὲ αὐτὴν προσηγόρευσε διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος.* [*λέγεται δὲ*] *καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα Ἑκαταῖα καὶ πολλάκις αὐτὴ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὸ καὶ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. ἢ παρὰ τὸν βρόμον τοῦ πυρός· „τόσσος γὰρ πέλεται βρόμος.“ ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδοῦχος. τὸ δὲ βρι ἐπιτάσεώς ἐστιν, ὡς τὸ „βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.“ ἴσως οὖν Βριμὼ ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, βρίμηνίς τις οὖσα.*

865. *Τιτηνίδος: ἐπεὶ τῶν Τιτάνων ἦν ὁ Προμηθεύς. διὸ τὴν ῥίζαν ἔφη Τιτηνίδα διὰ τὸ ἐκ Προμηθέως βεβλαστηκέναι, ὃς εἷς ἦν τῶν Τιτάνων. διὰ τούτων δὲ τερατεύεται τὰ περὶ τὴν τομὴν τῆς ῥίζης καὶ τὸ συμπάσχειν τὸν Προμηθέα ἐπὶ τῇ ταύτης τομῇ.*

876. *λιαροῖσι: λαμπροῖς ἢ καθαροῖς. Ὅμηρος δὲ*

3 *ὑγράνειαν* L. 22 *δαίμονος καὶ* L. 24 *αὐτὰ* L. *διὰ τὸ ἔμπουσαν* L. 25 Il. Ξ 396 *οὔτε πυρὸς τόσσος γε πέλει βρόμος αἰθομένοιο.* 27 Il. N 521. 29 *ἐπεὶ* f, *ἐπὶ* L.

ἀντὶ τοῦ θερμοῖς. Παρθένιος δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας. παραγράφει δὲ τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ

οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα.

* 881. ἀμορβάδες] αἱ ἀκόλουθοι.

890. ἱεμένη] ἀντὶ [τοῦ] ἱεμένως, προθύμως. ἡ δὲ μετά ἀντὶ τῆς πρός, πρὸς δμωάς.

** 891. οὐ δ ἐνόησα] ὁ δέ ἀντὶ τοῦ γάρ.

899. λεξάμεναι] ἀντὶ [τοῦ] ἀνακλιθεῖσαι, ὡς καὶ Ὅμηρος „λέξεται ἐν μέσσῃσι νομεύς.“

* 902. παρατρέπει] προτρέπεται.

903. σῖγα νόωι ἔχετ'] σιωπῇ κατέχετε μαθοῦσαι ἐξ ἐμοῦ.

* 904. ἐξ ἐμέθεν] ἐξ ἐμοῦ.

* 908. εἰσωπὴν] ἀντὶ τοῦ εἰς ὄψιν μου.

914. κασιγνήτων] λείπει ἡ παρά, ἵν' ᾖ παρὰ κασιγνήτων.

** 917. ὁ νοῦς, ἀγαθὸς μὲν καὶ ἐπιφανέντας καὶ ἀπιόντας εὖ σημειώσασθαι.

* 929. λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο] αἱ φλύαροι διέτριβον καὶ ἔμενον.

* 932. ἀκλειὴς] ἄδοξος.

938. ἴσκεν ἀτεμβομένη: ἔλεγε μεμφομένη τῷ Μόψῳ ἡ κορώνη.

* 939. ὀμφὴν] φωνήν.

θεήλατον: τὴν ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἥρας ἐλασθεῖσαν καὶ λεχθεῖσαν.

* 941. δήεις] εὑρήσεις.

942. ἤ τοι συνέριθος: ἥτις Κύπρις συνεργὸς καὶ συμπράκτρια τῶν σῶν κινδύνων γενήσεται.

946. λίσσεό μιν πυκ.: εἶπε γὰρ ὁ Φινεὺς ἐν γὰρ τῇ κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλου.

* παρατροπέων] παρατρέπων, παραπείθων.

* 949. ἀθύροι] παίζοι.

* 955. παραθρέξαντα δοάσσαι] ἔδοξεν ἀκούειν παραδραμόντα.

3 *Od.* Ζ 102. 5 τοῦ *om* *L*. 6 δμωιάς *L*. 8 τοῦ *om* *L*. 9 *Od.* Δ 413. 22 μεμφομένη τῇ κορ(ω) *L*, μεμφομένη τῷ Μόψῳ *omisso* ἡ κορώνη *f*. 30 *Il* 424.

** 963. θερμὸν δὲ] καὶ τὸ ἐρύθημα δὲ τὸ θερμὸν τὰς παρειὰς κατέλαβεν, οἷον ἐρυθρὰ ἐγένετο.

* 968. ἐειδόμενοι] ἀντὶ [τοῦ] ὅμοιοι.

971. ὁμάδησαν: κατεχρήσατο. ὅμαδος γὰρ κυρίως ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁμόαυδός τις ὤν.

974. θευμορίη: τῇ ἐκ θεῶν αὐτῇ μεμοιραμένῃ.

976. οἷοί τε δυσαυχέες: οἱ καυχώμενοι ἀλαζονικῶς ἐν ἑτέρων διαβολαῖς.

981. ἵνατ' οὐ θέμις ἔστ ἀλιτέσθαι] ὅπου οὐ καθήκει ἁμαρτεῖν.

* 982. τερπνοῖς] παραλογιστικοῖς.

983. φηλώσῃς: ἀπατήσῃς, ἀπὸ τοῦ φήληκος, τοῦ ἀώρου σύκου.

993. ἐς Ἑλλάδα: Ἑλλάδα νῦν τὴν Φθιωτικὴν ὅλην χώραν, ὁμωνύμως τῇ πόλει, ὃν τρόπον Ἄργος καὶ ἡ πόλις καὶ ἡ χώρα.

997. δή ποτε καὶ Θησῆα: διὰ τούτων ἠθικῶς προκαλεῖται τὴν Μήδειαν εἰς τὸ ἀποπλεῦσαι σὺν αὐτῷ, παράδειγμα φέρων τὴν Ἀριάδνην . . . . διὰ τὴν Θησέως σωτηρίαν στέφανον αὐτῆς κατηστερίσθαι. ὧν οὐδέτερον ἀληθές. καταλέλειπται γὰρ ὑπὸ Θησέως ἐν Νάξῳ· διαπεπαρθένευται δὲ ὑπὸ Διονύσου κατά τινας, ἐξ ἧς παιδοποιεῖ Οἰνοπίωνα, Θόαντα, Στάφυλον, Λάτραμυν, Εὐάνθη, Ταυρόπολιν. ὅτι δὲ οὔτε Μίνως συνεχώρησεν τὸν γάμον Ἀριάδνης οὔτε ἤγαγεν αὐτὴν εἰς Ἀθήνας Θησεὺς Ὅμηρός φησι ῥητῶς, τελευτῆσαι [δὲ] αὐτὴν καταλειφθεῖσαν ὑπὸ Θησέως δι' ὧν ὁ Ὀδυσσεύς φησι

Φαίδρην τε Πρόκριν τε ἴδον καλήν τ' Ἀριάδνην,
κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἥν ποτε Θησεύς
γήμας οὐδ' ἀπόνητο.

ὅτι δὲ ὁ στέφανος ὑπὸ Διονύσου κατεστήρικται Ἄρατός φησιν

αὐτοῦ κἀκεῖνος στέφανος, τὸν ἀγαυὸν ἔθηκεν
σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος ἀποιχομένης Ἀριάδνης.

* ὑπελύσατ'] ὑπέσωσεν.

3 τοῦ om L. 9 καθῆκεν L. 19 ἀριάδνην διὰ L. 21 πεπαρθένευται L: correxit Schaeferus. 22 τινος L. οἰνωπίονα L. 24 οὐδὲ L. οὐδὲ L. 26 δὲ om L. 28 Od. Λ 321. 32 Phaen. 71. ἀγανὸν L. 34 ὑπεωεν L.

1000. *ἀλλ' ἦ μὲν καὶ νηός:* διὰ τούτων προτρέπεται τὴν Μήδειαν πλεῖν σὺν αὐτῷ, παράδειγμα φέρων τὸν Ἀριάδνης ἔρωτα, ὅτι συναπῆρε τῷ Θησεῖ εἰς Ἀθήνας.

** 1007. ἐπη.τίῃσιν] ἐπιστήμαις, φρονήσεσιν. καὶ Ὅμηρος „ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας."

* 1009. νεκτάρεον] ἀντὶ τοῦ προσηνές.

1013. *προπρὸ δ' ἀφειδήσασα:* γράφεται *προπρὸ δὲ μειδήσασα.* ἐρωτικὴ δὲ ἡ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως. ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι τὴν δόσιν.

ἀφειδήσασα: ἀφροντιστήσασα τοῦ προσειπεῖν. ἀντὶ τοῦ μηκέτι ἀκριβωσαμένη ἢ πολυπραγμονήσασα ἀφεῖλεν ἐκ τῆς στηθοδεσμίδος τὸ φάρμακον. διὰ δὲ τούτου φαίνεται ἡ ἐπίτασις τοῦ ἔρωτος.

* μίτρης] τῆς στηθοδεσμίδος.

1015. *ἀρύσασα:* ἀντὶ τοῦ ἀφελομένη, ἀπαντλήσασα ἢ ἐκκενώσασα.

1018. *ἀμαρυγάς:* τὰς οἷον συνεχεῖς κινήσεις. καὶ ἐπὶ τοῦ πυρὸς λέγεται ἀμαρύσσειν ἀπὸ τοῦ τὴν φλόγα συνεχῶς ἀΐσσειν. Ὅμηρος „μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν," τὴν ἀκατάληπτον κίνησιν.

1020. *τηκομένη οἷόν τε:* τὸ Ὁμηρικὸν παρέφρασεν

ἰάνθη δ' ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
ληΐου ἀλδήσκοντος.

τὸ μὲν οὖν τηκόμενον πάντως καταχεῖται

αἶψα δ' ἰαίνετο κηρός, ἐπεὶ κέλετο μεγάλη ἴς
ἠελίοιο.

[οὐ] πάντως δέ, εἴ τι ἰαίνεται, τοῦτο καὶ τήκεται. ὅθεν Ὅμηρος εἰπὼν „ἰάνθη" ἐπήνεγκεν „ὡσεί τε" μεταφορικῶς λέγων, ὅτε ὀρθὸν ἔχουσι τὸν στάχυν, οἷον μετεωριζόμενοι, ὥστε εἶναι τὸ νοούμενον ἐμφατικὸν τῆς τῶν σταχύων ἡδονῆς, οἱονεὶ καθάπερ ἐμψύχων τῆς δρόσου ἀντεχομένης τῶν

5 *Od.* Σ 128. 11 ἀφροντιστήσασα πρὸς τοῦτον εἰπεῖν *L.* 20 *Od.* Θ 265. 21 ἀκατάληπτον *schol. III* 1377, ἀκατάληκτον *L*: τὴν κατεπάλληλον δηλῶν κίνησιν *f.* 22 *ad* παρέφρασεν *in margine L ascriptum est* παρέφρασεν ἀντὶ ἑτέρως ἔλεξεν. 24 *Il.* Ψ 598. 27 *Od.* Μ 175. κέκλετο *L.* 29 οὐ *om L: addidit f.*

καρπῶν, οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Μενελάου εἰς τέρψιν μετῆχθαι τοῖς λόγοις τοῦ Ἀντιλόχου. τὸ δὲ τήξει περιβάλλειν τὴν τερπομένην ψυχὴν οὐ πιθανόν. δύναται μὲν οὖν ἀναγινώσκεσθαι καὶ τὸ τήκεται ἐπὶ τέρψεως. τὸ γὰρ τηκόμενον πάντως, ὅτι λύεται, καὶ μαλάσσεται. ἔστιν οὖν εἰπεῖν ὅτι πᾶσα διελύθη, ἐφηπλώθη ἡ Μήδεια.

1029. διαμμοιρηδὰ φυλάξας: τινὰ λέγει τῶν ζωδίων μεσουρανοῦντα παραφυλάττεσθαι κατὰ τὸ μεσονύκτιον. τῶν [γὰρ] πρὸς τῷ ὁρίζοντι ἃ μὲν δύνοντα ἃ δὲ ἀνατέλλοντα ἐπὶ τοῦ τῆς Ἄρκτου ὑψώματος.

* 1032. περιηγέα] στρογγύλον, περιφερῆ.

1033. ἀρνειὸν σφάζειν: ἀντὶ τοῦ σφάξον καὶ ἀδιαμέριστον θὲς ἐπὶ τὸ πῦρ. ὠμοθετεῖν δέ ἐστι τὸ τοῦ ἱερείου ὠμοῦ ἀπάρχεσθαι τῶν μελῶν.

* ἀδαίετον] ἀδιαίρετον, ἀδιαμέριστον.

1035. μουνογενῆ] Ἡσίοδος

οὐδ', ὅτι μουνογενής, ἧσσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς.

Μουσαῖος ἱστορεῖ Δία ἐρασθέντα Ἀστερίας μιγῆναι καὶ μιγέντα δοῦναι αὐτὴν τῷ Περσεῖ.

1040. κολούσας] ἕκαστα τῶν ἐνεργουμένων ἄπρακτα ποιήσεις. Σοφοκλῆς δὲ ἐν ταῖς Κολχίσιν εἰσάγει τὴν Μήδειαν ὑποτιθεμένην τῷ Ἰάσονι περὶ τοῦ ἄθλου δι' ἀμοιβαίων.

1057. στιβαρώτερον] ἀντὶ ἁπλοῦ τὸ συγκριτικόν.

1065. ἑοῖο] τῇ κτητικῇ ἀντὶ τῆς πρωτοτύπου. ἐμεῖο γὰρ [καὶ] σεῖο, ἧς τὸ ἀκόλουθον εἷο, ἀντὶ αὐτῆς.

* 1073. Ὀρχομενοῖο] τῆς Βοιωτίας.

1074. ἠὲ καὶ Αἰαίης νήσου: ὅτι νῆσος ἐν τῷ Φάσιδί ἐστιν ἡ Αἰαία, ἐν ᾗ τὸ δέρας ἔκειτο. αὕτη δέ ἐστι Κόλχων μητρόπολις.

1085. ἔστι τις αἰπεινοῖσι: ὅτι ἡ Θεσσαλία περιέχεται ὄρεσι κυκλόθεν Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ὅτι δὲ Προμηθέως υἱὸς Δευκαλίων ἐβασίλευσε Θεσσαλίας Ἑλλάνικός φησι, καὶ ὅτι δώδεκα θεῶν βωμὸν ἱδρύσατο. εἰς αὐτὴν δὲ καὶ ἄλ-

9 γὰρ om L. ἀνατέλλοντα ἢ τοῦ L. 17 Theogon. 426.
19 αὐτὸν τῷ περσηϊ [εϊ] L. 26 καὶ om L. 27 τῆς εὐβοίας L.
32 Herodot. VII 129: cf. schol. IIII 131.

λων ποταμῶν εἰσβαλλόντων, τεσσάρων δὲ μάλιστα τῶν δοκίμων, Πηνειοῦ καὶ Ἀπιδανοῦ καὶ Παμίσου καὶ Ἐνιπέως, τούτων συμμιγνυμένων ὁ Πηνειὸς τῷ ὀνόματι κατακρατῶν ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους ποιεῖ.

1086. καὶ εὔβοτος: πρὸς βόσκειν ἐπιτηδεία ἢ καλὰ θρέμματα ἔχουσα.

ἔνθα Προμηθεύς: ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ Καταλόγων φησί, καὶ ὅτι Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας Ἕλλην. ὅτι δὲ καὶ ὁ Δευκαλίων ἐβασίλευσε Θεσσαλίας Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Δευκαλιωνείας φησίν. ὅτι δὲ καὶ ιβ θεῶν βωμὸν Δευκαλίων ἱδρύσατο Ἑλλάνικος ἐν τῷ αὐτῷ φησι συγγράμματι.

1087. Ἰαπετιονίδης: ἐκ τίνος γυναικὸς ὁ Δευκαλίων ἐγένετο Προμηθεῖ σεσιώπηται. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλος ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεκύδης, καὶ τέταρτος ὁ Ἄβαντος, οὗ μνημονεύει Ἀρίστιππος ἐν Ἀρκαδικοῖς.

** Δευκαλίωνα] ὅτι ὁ Ἕλλην Δευκαλίωνος καὶ Πύρρας υἱός, ἀφ' οὗ Ἕλληνες καὶ Ἑλλάς.

1090. Αἱμονίην δή τήνγε: Αἱμονία τὸ πρότερον ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο. καὶ ἄλλας δὲ ἔσχεν ὀνομασίας. ἐλέγετο δὲ καὶ Πυρραία ἀπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος.

Αἱμονίην] ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Πυρραία, ὡς Ῥιανός

Πυρραίην ποτὲ τήν γε παλαιότεροι καλέεσκον,
Πύρρης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο,
Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς
γείνατο φέρτατον υἱόν· ὁ δ' αὖ τέκε Θεσσαλὸν Αἵμων,
τοῦ δ' ἄπο Θεσσαλίην λαοὶ μετεφημίξαντο.

οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρὸς τοῦ Ἡρακλείδου μετὰ τὰ Τρωικὰ κληθῆναί φασι. διαιρεῖται εἰς μέρη τέσσαρα, Πελασγιῶτιν, Θεσσαλιῶτιν, Ἰωλκῖτιν, Φθιῶτιν. ταῦτα παρατίθεται Ἀπολλόδωρος ἐν Νεῶν καταλόγῳ.

1 εἰσβαλλόντων f, βαλλόντων L. 2 πανισοῦ L. 9 προμηθέως καὶ πύρρας L: correxit Marckscheffelius Hesiod. fragm. p. 275. 10 δευκαλιωνίας L. 18 προμηθέως καὶ πύρρας L. 22 πυροδία L: correxit Heynius in Apollod. I p. 430 coll. Strab. VIIII p. 443. 23 πύρρα L. 25 πύρραν δή ποτε τῆν γε L: correxit Meinekius anall. Alex. p. 186. 31 κληθῆναι f, καῆναι L.

1093. *Αἰαίης νήσου:* πλεονάζει ἡ αι συλλαβή. ἔστι γὰρ Αἴης νήσου. Αἶα δὲ μητρόπολις Κόλχων. νήσου δὲ μέμνηται ἐν τῷ Φάσιδι, ἐν ᾗ τὸ δέρας, ὥς φησι Φερεκύδης.

1094. *Αἰολίδην Μινύην:* οὐκ ἀπὸ Αἰόλου, ἀλλ' ἀπὸ τῶν Αἰόλου. Σισύφου γὰρ παῖδες ἐγένοντο Ἄλμος καὶ Πορφυρίων, Χρυσογόνης δὲ τῆς Ἄλμου καὶ Ποσειδῶνος Μινύας ὁ τὸν Ὀρχομενὸν κτίσας· καὶ κατὰ τοῦτο εἴρηται Αἰολίδης, ὅτι Σίσυφος Αἰόλου ἐγένετο, Μινύας δὲ κατὰ μητέρα Αἰολίδης, πατρὸς δὲ Ποσειδῶνος. τοῦτον οὖν Ἀπολλώνιός φησιν εἰς τὴν Βοιωτίαν εἰσβαλόντα ὅμορον Θηβαίοις Ὀρχομενὸν κτίσαι.

1100. *αἴθε γὰρ ὡς Θησῆι:* πιθανῶς ἄγαν προτρέπεται αὐτὴν εἰς τὸ ὁμολογήσασθαι τῷ Ἰάσονι τὴν προαίρεσιν αὐτῆς κατεστοχασμένος τὸν ἔρωτα.

* 1102. καταψήχων] καταμαλάττων.

* 1104. ἀδινῶι] νῦν οἰκτρῷ, λυπηρῷ.

1124. πορσανέουσιν] νῦν ἀντὶ τοῦ τιμήσουσι καὶ ὡς θεὸν νομίσουσι σεπτήν. ὅταν δὲ λέγῃ ὁ Ἰάσων „*ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἔνι κουριδίοισι πορσανέοις,*" δηλοῖ ὅτι προστήσῃ καὶ αὐξήσεις, δι' οὗ τὴν συμβίωσιν σημαίνει.

* πορσανέουσιν] ἀντὶ [τοῦ] σεβασθήσονται, τιμήσουσιν.

1131. κατείβετο] κατετήκετο τῶν Ἰάσονος ἀκούουσα ῥημάτων.

1138. ἐδεύετο] ἐδέετο, ἔχρῃζεν, ἀπῄτει· ἢ ὅτι ἐνελείπετο ὁ τῆς ἡμέρας καιρός.

* 1145. ἀβολήσομεν] συντευξόμεθα.

1150. περιπλομένας] παριούσας, ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος „ἔγρει καί τιν' ἔχοντα περίπλοον."

** 1151. ψυχὴ γὰρ] οἷον οὐχ ἡνιοχεῖτο τοῦ νοῦ.

* 1156. περὶ παισὶν] ἀντὶ [τοῦ] ὑπὲρ τῶν παίδων.

1157. *παλιντροπίῃσιν:* ἤτοι ταῖς παρεπιστροφαῖς, ἢ διὰ τὸ ἔμπαλιν τετράφθαι αὐτῆς τὴν ψυχήν, ἡ δὲ τῇ ὑποστροφῇ ἐν ἀπόρῳ καταστᾶσα.

* 1159. σφέλαϊ κλιντῆρος] τῷ ὑποποδίῳ τοῦ θρόνου.

** 1161. ὑγρὰ δ' ἐνιβλεφάροις] ἀντὶ [τοῦ] μετὰ δακρύων.

18 νομήσουσι L. 22 τοῦ om L. 31 τοῦ om L. 36 ἀντὶ δακρύων μετά L.

1169. οἰόθεν οἶος ἑταίρων: οὐχ ἁρμόζει νῦν τὸ οἰόθεν οἶος. μόνος γὰρ ἀπὸ πολλῶν. ἦν δ' εἰπεῖν οἶος ἀπ' ἄλλων.

* 1171. κνέφας ἔργαθε νυκτὸς] περιφραστικῶς, ἡ νὺξ αὐτοὺς εἶργεν.

1172. εὔκηλοι μέλλοντο: σολοικισμός. ὁ γὰρ λόγος, ἥσυχοι ἐμέλλοντο ἑαυτῶν, ὡς οὐκ ἄλλων τινῶν μελλόντων αὐτοῖς. ἔδει δὲ εἰπεῖν ἐμέλλοντο σφέων, ὅ ἐστιν ἑαυτῶν.

1178. Ἀονίοιο δράκοντος: ἀντὶ Βοιωτιακοῦ. Ἀονία γὰρ πρότερον ἡ Βοιωτία. Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῶν. Κόριννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱόν. ἀπὸ τούτου δὲ καὶ τῶν Θηβῶν πύλαι. περὶ δὲ Εὐρώπης καὶ τῆς Κάδμου εἰς Θήβας παρουσίας Λυσίμαχος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Θηβαϊκῶν παραδόξων συνείλεχε πολλὴν τὴν ὕλην διαφωνοῦσαν.

1179. Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην: περὶ τῆς Κάδμου εἰς Θήβας παρουσίας Λυσίμαχος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Θηβαϊκῶν παραδόξων ἱστορεῖ καὶ Ἑλλάνικος ἐν ᾱ Φορωνίδος, ἱστορῶν ὅτι καὶ τοὺς ὀδόντας ἔσπειρε τοῦ δράκοντος κατὰ Ἄρεως βούλησιν καὶ ἐγένοντο πέντε ἄνδρες ἔνοπλοι, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Πέλωρ, Ὑπερήνωρ, Ἐχίων. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πολλοὺς οἴεται καὶ ἄλλους καὶ ἀλλήλοις πεπολεμηκέναι. ἐν δὲ τῇ γ̄ Μουσαῖος Τιτανογραφίᾳ λέγεται ὡς Κάδμος ἐκ τοῦ Δελφικοῦ ἐπορεύετο προκαθηγουμένης αὐτῷ τῆς βοός. Ἱππίας δὲ ὁ Ἠλεῖος ἐν Ἐθνῶν ὀνομασίαις ἔθνος τι καλεῖσθαι Σπαρτούς, καὶ ὁμοίως Ἀτρόμητος. Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ πέμπτῃ οὕτω φησίν „ἐπεὶ δὲ Κάδμος κατῳκίσθη ἐν Θήβῃσιν, Ἄρης διδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφιος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμίσεις Αἰήτῃ. καὶ ὁ Κάδμος αὐτίκα σπείρει αὐτοὺς εἰς τὴν ἄρουραν Ἄρεως κελεύσαντος, καὶ αὐτῷ ἀναφύονται πολλοὶ ἄνδρες ὡπλισμένοι. ὁ δὲ Κάδμος δείσας

7 ἐμέλλοντο ἑαυτῶν ὡς ἀλλήλων τινῶν μελλόντων *L.* 8 ἐμέλλοντο *L.* 11 τοῦ πρῶτον βασιλεύσαντος *Ungerus Theb. parad. p.* 264 *coll. Phot. lex. p.* 658, 9 14 παραδόξως *L: correxit Cuperus obss. I*, 4 *coll. schol. Eurip. Hippol.* 545. 18 παραδόξως *L.* 22 ἄλλους πολλοῖς πεπολεμηκέναι *L.* 23 ἐν δὲ τῷ τρίτῳ τῆς Μουσαίου Τιτανογραφίας *f*: Τιτανομαχίας *maluit Passovius de Musaeo p.* 73.
25 δήλιος *L: correxerunt C. Müllerus fragm. hist. graec. II p.* 61 *et A. Heckerus Philol. V p.* 419.

βάλλει αὐτοὺς λίθοισιν. οἱ δὲ δοκέοντες ὑφ' ἑαυτῶν βάλλεσθαι, κρατέουσιν ἀλλήλους καὶ θνήσκουσιν πλὴν πέντε ἀνδρῶν, Οὐδαίου καὶ Χθονίου καὶ Ἐχίονος καὶ Πέλωρος καὶ Ὑπερήνορος, καὶ αὐτοὺς Κάδμος ποιεῖται πολίτας."

* 1183. τούσδε] τοὺς ὀδόντας.

* 1184. αὐτῷ τε φονῆι] τῷ Κάδμῳ.

1186. Κάδμος Ἀγηνορίδης: τοὺς περιλειφθέντας ἐν τῇ μάχῃ σὺν Κάδμῳ κατοικῆσαι ἐν Θήβαις φησί. λέγει δὲ καὶ Ἑλλάνικος ὅτι Κάδμος ἐξελὼν τοῦ ὄφεως τοὺς ὀδόντας ἔσπειρεν, ἐκ δὲ αὐτῶν πέντε ἄνδρες ἔφυσαν, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ, Ἐχίων, Πέλωρος. καὶ ὁ μὲν Ἑλλάνικος [τούτους] μόνους φησὶ βεβλαστηκέναι, ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πολλοὺς ἄλλους, ἵδρυσεν ὄχλον γηγενῆ Ἄρεως ἀμώοντος ὑπὸ δουρὶ ὅσοι ἐλίποντο, καὶ ἀλλήλους πεφονευκέναι. ἄλλως. οἱ μὲν Ἀγήνορος λέγουσι τὸν Κάδμον, οἱ δὲ Φοίνικος. Φερεκύδης δὲ ἐν δ̄ οὕτω φησίν „Ἀγήνωρ δὲ ὁ Ποσειδῶνος γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου. τῶν δὲ γίνονται Φοῖνιξ καὶ Ἰσαίη, ἣν ἴσχει Αἴγυπτος, καὶ Μελία, ἣν ἴσχει Δαναός. ἔπειτεν ἴσχει Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ. τῶν δὲ γίνεται Κάδμος."

1191. ἠέλιος μὲν ἄπωθεν: ἐρεμνὴν γαῖαν λέγει τὴν ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα. δύσιν γὰρ εἴρηκε τὸν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παραδεδομένον ὁρίζοντα. Αἰθίοπας δὲ λέγει τοὺς πρὸς τῇ δύσει, ἐρεμνὴν δὲ γῆν τὸ ἀφανὲς ἡμισφαίριον τὸ περὶ τὸ ἔρεβος. τοιοῦτον δὲ ἀκουστέον τὸν ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα τόπον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου. ἑσπέριον δὲ τὸν ἥλιον εἴρηκε τὴν ὥραν σημαίνων, καθ' ἣν ὥραν παρέπεται αὐτῷ τὸ δύνειν. νεάτας δὲ ἄκριας εἴρηκεν τῶν Αἰθιόπων τὰς ἐσχατιὰς ὡς ὑπερκειμένας τῆς οἰκουμένης. οὐκ ὀρθῶς δὲ εἴρηκεν ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιόπων τὸν ἥλιον δύνειν. ὁ γὰρ ὁρίζων κύκλος οὐκ ὢν τῇ φύσει τῇ ὄψει ἐπισημαίνεται.

** 1193. νεωτέρα τῶν Ὁμήρου χρόνων ἡ τοῦ ἅρματος ὑπόζευξις.

11 Πέλωρ f: Πέλωρος defendit Sturzius Hellan. fragm. p. 109. 12 ἑλλάνικος μόνως φησὶ L, Ἑλλάνικος μόνους φησὶ τούτους f. 13 πολλοὺς καὶ ἄλλους f. 19 ἔπειτα ἐνίσχει L: correxit Schaeferus. 20 τῶν] τοῦ L. 24 ἐρυμνὴν L. 29 ὡς f, καὶ L. τὴν οἰκουμένην L. 32 νεώτερος L.

1195. αὐτίκ' ἐπεί ῥ' Ἑλίκης: πρὸς τὸ κλίμα τῆς Ἑλίκης φησὶν ἀναβλέψαντα τὸν Ἰάσονα σημειώσασθαι τὸν καιρὸν τὸν εἰρημένον ὑπὸ τῆς Μηδείας αὐτῷ.

1202. ὑπεύδιος: ὑπ' ἀνθρώπων εὔδιος, ἀντὶ τοῦ ἐν εὐδίᾳ καὶ ἡσυχίᾳ τυγχάνων ἀνθρώπων ὑγρὸς τόπος.

1206. ἀδινῆς εὐνῆς: νῦν οἰκτρᾶς, λυπηρᾶς διὰ τὴν ἀπόλειψιν.

1210. ἐπι δὲ μιγάδας: τὰς μεμιγμένας ἢ τὰς συμμιγεῖς τινων.

* 1213. κευθμῶν] τῶν κρυφίων.

* ὑπάτων] ὑψηλῶν.

1214. πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωτο: ὅτι δράκουσι καὶ δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται ἡ Ἑκάτη καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις τὸν χορὸν πεποίηκε λέγοντα

Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερόν,
τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης ἔγχος,
τὸ δι' Οὐλύμπου πωλοῦσα φέρει
καὶ γῆς ναίουσ' ἱερὰς τριόδους,
στεφανωσαμένη δρυσὶ καὶ πλεκταῖς
ὠμῶν σπείραισι δρακόντων.

* 1219. ἑλειονόμοι] αἱ ἐν τοῖς ἕλεσιν ἀναστρεφόμεναι.

1220. Ἀμαραντίου: Ἀμαράντιοι ἔθνος βάρβαρον ὑπὲρ Κόλχων ἐν τῇ ἠπείρῳ, ὅθεν αἱ τοῦ Φάσιδος πηγαὶ ἐξερεύγονται. ἢ ὄρος Κολχικὸν καλούμενον Ἀμαράντιον, ὅθεν ὁ Φᾶσις καταφέρεται.

1226. θώρηκα στάδιον: ὅτι οὐκ ἦν ἁλυσιδωτός, ἀλλὰ σταδιαῖος. ἀπὸ τῆς στάσεως ἐσχημάτισται. τινὲς δὲ στάδιον τὸν εὐπαγῆ, ὃν καὶ Καλλίμαχος λέγει „στάδιον δ' ὑφέεστο χιτῶνα."

1227. Φλεγραῖον: τὸν ἀπὸ τῆς Φλέγρας. Φλέγρα δὲ πεδίον Θρᾴκης περὶ Παλλήνην. Μίμας δὲ τὸ κύριον τοῦ Γίγαντος.

1236. Φαέθων: ὅτι ὁ Ἄψυρτος καὶ Φαέθων ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Τιμῶναξ ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν.

1 ἕλίης L. 10 *fortasse* κρυφῶν: *cf. Arcad. p.* 84, 17. 16 ἐνοδίας L. 17 ὀλύμπου πολοῦσα L. 18 ναίουσα L. 19 πλείστους ὦμοι σπείρουσι δράκοντας L, πλεκτοῖς ὤμων σπείρῃσι δρακόντων *Valckenarius diatr. p.* 167.

1240. *οἷος δ' Ἴσθμιον:* Ἴσθμια τὰ ἐν Ἰσθμῷ τελούμενα τῆς Κορίνθου πρότερον μὲν τῷ Ποσειδῶνι, ὕστερον δὲ Μελικέρτῃ κατὰ κέλευσιν τοῦ τότε βασιλεύοντος Σισύφου τοῦ Αἰόλου. ὅτε προσβρασθὲν τὸ τοῦ Μελικέρτου σῶμα ἰδὼν τῇ Κορίνθῳ ἐπέγνω ἀδελφιδοῦν ὄντα καὶ Ἀθάμαντος τοῦ Αἰόλου υἱόν, ἐτίμησεν, ὡς ἔδει, καὶ τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμικῷ, ἐν ᾧ οἱ νικῶντες πίτυϊ ἐστέφοντο πάλαι, ὕστερον δὲ ξηρῷ σελίνῳ. Μουσαῖος δὲ ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων δύο φησὶ γίνεσθαι ἀγῶνας ἐν Ἰσθμῷ, καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνος εἶναι, τὸν δὲ Μελικέρτου.

1241. *ἢ Ταίναρον:* Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Λέρνη δὲ κρήνη τοῦ Ἄργους ἱερὴ Ποσειδῶνος.

Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ὀργιοφάντης.

1242. *Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο:* τοῦ Βοιωτικοῦ. Ὕαντες γὰρ τὸ πρὶν ᾤκουν τὴν Βοιωτίαν. Ὀγχηστὸς δὲ πόλις τῆς Βοιωτίας ἱερὰ Ποσειδῶνος. Ὅμηρος

Ὀγχηστόν θ' ἱερόν, Ποσιδήιον ἀγλαὸν ἄστυ.

Ὑάντιον δὲ ἀντὶ τοῦ Βοιώτιον. Ὕαντες γὰρ Βοιωτίας ἔθνος βάρβαρον, ὅθεν καὶ παροιμία „Βοιωτία ὗς.“ καὶ ἡ Καλαύρεια δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ὥς φησι Φιλοστέφανος. ἦν δὲ πρότερον μὲν Ἀπόλλωνος, ἡ δὲ Πυθὼ Ποσειδῶνος, καὶ ἀντήμειψαν οἱονεὶ κατήλλαξαν.

* 1243. *Καλαύρειαν]* νῆσος πρὸς τῇ Τροιζῆνι.

1244. *Πέτρην θ' Αἱμονίην:* τὴν Θεσσαλίαν Πέτραν. χωρίον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ Ποσειδῶνος ἄγεται ἀγών, ὡς ἀπὸ τοῦ τόπου Πετραῖον καλεῖσθαι.

* *Γεραιστὸν]* ἀκρωτήριον Εὐβοίας.

1258. *περι σθένεϊ σφριγόωσαι:* ἀκμάζουσαι ῥωμαλεώτεραι τῇ δυνάμει ἐγένοντο, εὐτονοῦσαι ἐρρωμένως ἐκινοῦντο, τεταμέναι καὶ τῇ δυνάμει σφριγῶσαι. σφριγανὸν γάρ ἐστι τὸ ἰσχυρὸν καὶ στερεόν.

* 1262. *ἐπαγαίετο]* ἔχαιρεν, ἐγαυρία.

* 1266. *μεταπαιφάσσουσαν]* λάμπουσαν.

1268. *καὶ τότ' ἔπειτ']* καὶ τότε οὐκ ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἀφέξεσθαι τῶν ἄθλων ἔμελλον.

1269. *κληῖδες:* τὰ ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέται κάθηνται.

13 *Anthol. graec. III p.* 230. 14 εὐβοϊκοῦ *L.* 17 *Il. B* 508. ποσειδήιον *L.*

1270. *Ἀρήϊον:* τὸ πλησίον τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἄρεως, ὅπου καὶ τὸ κῶας. βαλβίς ἐστιν ἣ ἐπιβάλλουσιν οἱ δρομεῖς γραμμῇ. σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ φρέατος. ὁ δὲ νοῦς, τοσοῦτον δὲ τῆς πόλεως ἀφεστήκει ὅσον ἡ νύσσα ἀπὸ τῆς βαλβῖδος, ἤτοι τῆς ἀφετηρίας.

* 1286. χρίμψε] πλησίον ἐγένετο.

* 1288. νήριτα] τὰ μεγάλα καὶ ἀναρίθμητα.

* 1290. κευθμῶνος] κοιλωμάτων.

* ἵνατέ σφισιν ἔσκε βόαυλα] ὅπου ἦν αὐτοῖς ἡ βοόστασις.

1291. λιγνυόεντι πέριξ] κεκαπνίσθαι φησὶ τὴν βοόστασιν ἐκ τῆς τοῦ πυρὸς ἀποφορᾶς τοῦ στόματος τῶν ταύρων.

1299. *ἐυρρίνοις:* τοῖς εὐβύρσοις καὶ καλῶς ἐρρινημένοις. ἢ εὐπνόοις· διὰ γὰρ τῆς ῥινὸς τὸ πνεῦμα πέμπεται.

1300. *μαρμαίρουσι:* κυρίως καίουσι. μετενήνοχε δὲ τὴν φωνὴν ἐπὶ τῆς σφοδροτάτης φυσήσεως ἐνεργούσης ἔσωθεν.

* 1304. αἶθος] πῦρ, φλόξ.

1310. *σφῆλε γνύξ:* σφαλῆναι ἐποίησε καὶ ἤνεγκεν ἐπὶ τὰ γόνατα.

* βεβολημένον] βεβλημένον καὶ πληγέντα.

1313. γούνασιν] τοῖς ἑαυτοῦ. *ἐλυσθείς*, ἐκταθείς.

* 1317. λόφοις] τοῖς ἱμᾶσι.

* 1318. θοῇ] πρὸς τὸ εἰς ὀξὺ λήγειν.

κορώνῃ: τῷ τοῦ ζυγοῦ κρίκῳ συνήρμοσεν. οἱ Τυνδαρίδαι, φησίν, ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐχωρίσθησαν εἰς τὴν ναῦν.

* 1321. θοῶν] ὀξέων.

* ἔμπλειον] γέμουσαν.

* 1323. ἐργατίνης] ἐργάτης, γεωργός.

ἀκαίνῃ: ἀντὶ τοῦ κέντρῳ. ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν Θεσσαλῶν εὕρεμα· ἢ ῥάβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγοῖς ηὑρημένη, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν

ἀμφότερον, κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

1331. ὀκρυόεσσα] νῦν ἀντὶ τοῦ τραχεῖα. ἡ τραχεῖα διεσχίζετο γῆ.

4 ἀφέστηκεν L. 13 ἐρρινημένοις f, ἐρρινωμένοις p, ἐρρινιμένοις L. 17 ἐπὶ] ἀπὸ L. 25 πρὸς] τὸν L.

1345. *διεπτόησε*] ἐθορύβησεν ὥστε φεύγειν.

1355. *φρίξαν*] ἐξωρθοῦντο, φοβεροὶ ἐφαίνοντο.

1358. *οὔλυμπον*] Ὄλυμπον εἶπεν ὁμοίως τοῖς νεωτέροις τὸν οὐρανόν.

* 1363. *ἀναλδήσκοντες*] ἀναδιδόμενοι, αὐξανόμενοι.

* 1365. *περιηγέα*] περιφερῆ.

* 1366. *σόλον*] δίσκον.

1372. τὸν δ' ἔλεν ἀμφασίη: οὗτος καὶ οἱ ἑξῆς στίχοι εἰλημμένοι εἰσὶ παρ' Εὐμήλου, παρ' ᾧ φησι Μήδεια πρὸς Ἴδμονα. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κολχίσι πεποίηκε τὸν ἄγγελον τοῦ Αἰήτου πυθομένου περὶ τῶν προειρημένων

ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὑπιχώριος;

λέγοντα

καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφῳ σφηκώματι
χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ.

ταῦτα δὲ Ἀπολλώνιος παραγέγραφεν.

* 1376. *κατάϊκες*] συστροφαί.

1377. οἷος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται: γράφεται καὶ ἀπολάμπεται. περὶ τῶν διατρεχόντων ἀστέρων καὶ ῥᾳδίως ἀφανιζομένων τὸν λόγον ποιεῖται, οἳ τῇ τῆς ὀξύτητος φορᾷ παραπλήσιόν τι ἔχουσιν ὑποβούλημα. ὁλκὸν δὲ λέγει τὸ διὰ τὴν ὀξύτητα παρασυρόμενον αὐτῷ φέγγος. τὰς δὲ τοιαύτας φαντασίας ὁ Μουσαῖος ἀναφερομένας φησὶν ἐκ τοῦ ὠκεανοῦ κατὰ τὸν αἰθέρα ἀποσβέννυσθαι. τοὺς δὲ ὑπὸ Μουσαίου ἀστέρας εἰρημένους Ἀπολλώνιος πιθανῶς μαρμαρυγὰς εἴρηκε. τὰς γὰρ γινομένας ἀκαταλήπτους διὰ τὴν ὀξύτητα ἀποστίλψεις ἐφ' οὑτινος μαρμαρυγὰς καλοῦσιν. ἀπίθανον δὲ τῷ τοιούτῳ ἀστέρι παραβαλεῖν τὸν Ἰάσονα πρὸς ἐπικίνδυνον ἆθλον πορευόμενον, τῷ ἅμα τῷ φανῆναι εὐθέως σβεννυμένῳ. εἰ δέ τις λέγοι τῷ Πυρόεντι αὐτὸν ὡμοιωκέναι, περὶ οὗ Ἐπιγένης ἐν τῷ περὶ τῆς Χαλδαϊκῆς τῶν μαθηματικῶν προειπὼν περὶ τῶν πλα-

8 τὸν δ' ἔλεν — 16 παραγέγραφεν *post p.* 481, 35 νῦν ἀντὶ — 36 γῇ *habet L.* 11 πυθόμενον *L.* 14 φρίξας τῶν εὐλόφω σφηκώμενα *L.* 15 μὴ προσεξέδυ *L: correxit Valckenarius in Eurip. Phoen.* 674. 22 ὑπὸ τὴν ὀξύτητα παρασυρόμενον *L.* 31 περιγένης *L: correxerunt Lobeckius Aglaoph. p.* 341 *et R. Stichlius Philol. V p.* 763. 32 χαλκιδικῆς *L: fortasse* τῶν Χαλδαικῶν.

νήτων, λέγων ὑφ' ἓν εἶναι τὸν Πυρόεντα, προσαγορευόμενον δὲ ὑπὸ Ἑλλήνων Ἄρεως, ὑπὸ δὲ Χαλδαίων Ἡρακλέους (φησὶ γὰρ καὶ ἐπισυρομένου αὐτοῦ μαρμαρυγὰς καῖσπιν θῆρας γίνεσθαι) ὁ δὲ Πυρόεις δυσκίνητός ἐστιν.

* 1384. τελλομένους] φαινομένους.

1389. οὐδὲ βολῇσιν μίμνει ἐς ὡραίην: ὡραίην παραγώγως εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἰς ὥραν καὶ τὸν δέοντα καιρόν, ὡς „ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.“ τὸ δὲ ἑξῆς, οὐδὲ μίμνει ὥστε εἰς ὥραν τερσήμεναι βολαῖς ἠελίοιο.

* 1395. δομὴν] τὴν τοῦ σώματος σύστασιν καὶ χροιάν.

* 1397. προὔτυψαν] προῆλθον.

** τόσσον ἔραζε] ὅσον εἶχον ὑπὲρ γῆς, τοσοῦτον καὶ ὑπὸ γῆν.

* 1398. πλαδαροῖσι] διύγροις.

* 1403. σημαντῆρα] τὸν δεσπότην.

2 Χαλδαίων EM p. 697, 52, χαλκιδέων L: cf. Rutgers. var. lectt. p. 465. 8 Il. Z 85, Od. T 73.

Δ

Περιοχὴ τοῦ δ̄ τῶν Ἀργοναυτικῶν.

Τοῦ δ̄ τῶν Ἀργοναυτικῶν τὰ κεφάλαιά ἐστι ταῦτα. οἱ Ἀργοναῦται διαπεράσαντες τὸν ποταμὸν ὡς ἐπὶ τὸν Ἴστρον διὰ τοῦ πόντου κατηνέχθησαν καὶ ἐπεραιώθησαν εἰς τὸ πάλαι μὲν καλούμενον Κρόνιον [πέλαγος, νῦν δὲ Ἀδρίαν]· ἔνθα καὶ ἀναιροῦσι τὸν Ἄψυρτον δόλῳ. ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ Διὸς ἐπὶ τούτῳ καὶ δυσπνοίᾳ θέλοντος περιτρέψαι τοὺς Ἀργοναύτας Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους καὶ διὰ τοῦ Ἠριδανοῦ εἰς τὴν περὶ Σαρδὼ καταφέρονται θάλασσαν. καθαίρονται δὲ ὑπὸ Κίρκης καὶ διαπλέουσι τὰς Πλαγκτὰς πέτρας Θέτιδος μετὰ τῶν ἄλλων Νηρεΐδων προπεμπούσης αὐτούς. τὰς δὲ Σειρῆνας παραπλέουσι, διασωθέντες δὲ εἰς τὴν πάλαι μὲν Δρεπάνην, αὖθις δὲ κληθεῖσαν Κέρκυραν, τοὺς διὰ τῶν Συμπληγάδων διώκοντας αὐτοὺς Κόλχους διαλαμβάνουσιν, οἵτινες τὸν Ἀλκίνουν ἐξῃτοῦντο [τὴν Μήδειαν]. ὁ δὲ ὑπερθέμενος εἰς τὴν αὔριον ἔφη παρθένον μὲν οὖσαν τῷ πατρὶ ἀποστέλλεσθαι, εἰ δὲ γυνὴ εἴη, παραδίδοσθαι τῷ ἀνδρί. γίνεται οὖν ὁ γάμος ἐκείνῃ τῇ νυκτί, καὶ οὕτως ἄπρακτοι γενόμενοι οἱ Κόλχοι μένουσιν ἐν τῇ Σχερίᾳ δεδοικότες ἐπανελθεῖν πρὸς Αἰήτην. ἀποπλεύσαντες δὲ οἱ Ἀργοναῦται κατασύρονται τῆς Λιβύης εἰς Σύρτιν, καὶ τελευτῶσι μὲν Κάνθος καὶ Μόψος. ἀποροῦσι δὲ περὶ σωτηρίας τοῖς Ἀργοναύταις ἐπιφαίνεται Τρίτων καὶ ὡς διασωθήσονται δηλοῖ. βαστάσαντες οὖν τὴν ναῦν ἐκόμισαν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην. εἶτα γίνονται ἐν Κρήτῃ, ᾗ εἴργοντο προσελθεῖν ὑπὸ Τάλω, ὃν ἐπῳδαῖς ἠφάνισε Μήδεια. μετὰ δὲ ταῦτα

3 διὰ τοῦ ποταμοῦ κατενέχθησαν L. 4 κρόνιον ἔνθα L. 10 προαπεμπούσης L. 11 ἀποπλέουσι L. 13 καταλαμβάνουσιν fp. 14 τὴν Μήδειαν om L: addiderunt fp.

παραγίνονται εἰς Αἴγιναν κἀκεῖθεν διασῴζονται εἰς Θεσσαλίαν.

1. αὐτὴ νῦν κάματον: ἐλλείπει τὸ ὦ μόριον, ἵνα ᾖ ὦ θεά. ὁ δὲ νοῦς, αὐτὴ νῦν ἐμοὶ εἰπέ, ὦ Μοῦσα, τόν γε μόχθον καὶ τὰς βουλὰς Μηδείας ἀποροῦντός μου πότερον ἐρωτικῷ πάθει ἢ κακώσεως φυγὴν ποιουμένη κατέλιπε τὴν πατρίδα.

2. ἦ γὰρ ἔμοιγε ἀμφ.: ἀντὶ τοῦ ἀπορίᾳ ἀμφασίᾳ, ὥστε μὴ δύνασθαι εἰπεῖν πότερον ἐρωτικῷ πάθει ἢ κακώσεως φυγὴν ποιουμένη ἀπέλιπε τὴν πατρίδα.

* 7. ἐπισφίσι] οὐ γάρ ἐστι παρ' αὐτοῖς.

8. στυγερῷ ἐπὶ θυμὸν ἀέθλῳ: στυγερὸν εἶπε τὸν ἆθλον· ἐφ' ᾧ αὐτὸς κατεστύγναζε δυσφορῶν.

11. ἀλεγεινότατον: ἤτοι κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ε· ἔστι γὰρ ἀλγεινότατον, παρὰ τὸ ἀλγεῖν εἰρημένον· ἢ εἴρηται τὸ τὰς φροντίδας ἔχον, ὥστε τὴν λέξιν εἶναι παρὰ τὸ ἀλέγειν.

12. τρέσσε δ' ἠΰτε τις: κεμάς ἐστιν ἡ νέα ἔλαφος. διαφορὰν δέ φασιν εἶναι κεμάδος καὶ νεβροῦ. κεμάδα γὰρ εἶναι τὴν ἔτι κοιμωμένην ἐν τῷ σπηλαίῳ, οἷον κοιμάδα τινὰ οὖσαν, νεβρὸν δὲ τὸν ἤδη μείζονα καὶ ἐπὶ βορὰν ἐξιόντα καὶ νεμόμενον.

* 13. τάρφεσιν] πυκνώμασιν.

14. ὀίσσατο: ἀπὸ τοῦ οἴω γέγονε ῥήματος κατὰ διαίρεσιν ὀίω· μήποτε δὲ καὶ τὸ δοάσσατο περισσῷ κέχρηται τῷ δ̄, ὡς καὶ τὸ δνοφερὸν ὕδωρ· παρὰ γὰρ τὸ νέφος πεποίηται. καὶ παρὰ τὸ ἴψαι Σοφοκλῆς ἐν Ἰξίονι δίψιόν φησι τὸ βεβλαμμένον, καὶ Ὅμηρος „πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην,“ πολλάκις βεβλαμμένον.

* 16. ἐπιίστορας] συνίστορας, συνειδυίας.

17. περιβρομέεσκον ἀκουαί: ἐνήχουν αἱ ἀκοαί, ὥσπερ ἐρχομένων τινῶν ἀξόντων αὐτὴν πρὸς τὸν πατέρα.

18. πυκνὰ λαυκανίης: λαυκανίας, τῆς ἀρτηρίας, δι' ἧς τὸ πνεῦμα ἑλκόμενον φέρεται. κουρὶξ δὲ κατὰ κόρρης, κατὰ κεφαλῆς. πολλάκις δὲ προσχρῶνται ἐπὶ τοῦ τίλλειν τὰς τρίχας.

23. πτερόεις δέ οἱ: οἷον κοῦφος· ἐκουφίσθη τοῦ

28 Il. Δ 171.

προτέρου λογισμοῦ, ταχέως μετέπεσεν αὐτῆς ἡ ψυχή, εἰς ἱλαρότητα μετετράπη.

35. διειλυσθεῖσα: λάθρα διεξελθοῦσα τοῦ δόμου, ἀποδράσασα, φυγοῦσα.

36. ληιάς: αἰχμάλωτος, δοριάλωτος.

38. ἀηθέσσουσα: ἀηθὴς οὖσα. δύης δὲ κακοπαθείας.

42. ἀοιδαῖς] ταῖς διὰ φαρμάκων ἐπῳδαῖς.

46. πέζαν: τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος, ὃ ἡμεῖς ᾤαν λέγομεν. τὸ γὰρ πρότερον ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι δέρμα προβάτου προσέρραπτο.

52. ἀμφί τε δυσπαλέας: χαλεπὰς καὶ κακάς, ἢ τὰς ἐπὶ κακῷ ἀναδιδομένας ἐκ τῆς γῆς (πλείονα γὰρ τῶν σωτηρίων τὰ φθοροποιά), ἢ τὰς δυσχερῶς γινομένας.

54. τὴν δὲ νέον Τιτηνίς: Ἥλιος καὶ Σελήνη Ὑπερίονος τοῦ Τιτᾶνος καὶ Θείας εἰσὶ παῖδες, ὡς Ἡσίοδός φησι

Θεία δ' Ἠέλιον τέκε λαμπράν τε Σελήνην.

55. φοιταλέην: ἐμμανῆ, μανιωδῶς πορευομένην. φοῖτος γὰρ ἡ μανία λέγεται. καὶ Εὐφορίων

φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄδην ἐπάτησε κοθόρνῳ.

μήποτε διὰ τοῦτο καὶ τὰς ἑταίρας φοιτάδας λέγομεν.

57. οὐκ ἄρ ἐγὼ μούνη μετα Λάτμιον: Λάτμος ὄρος Καρίας, ἔνθα ἐστὶν ἄντρον, ἐν ᾧ διέτριβεν Ἐνδυμίων, ἔστι δὲ καὶ πόλις ἡ λεχθεῖσα Ἡράκλεια. τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης, παρὰ Διὸς εἰληφότα τὸ δῶρον ἵν αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι· καὶ Πείσανδρος καὶ Ἀκουσίλαος καὶ Φερεκύδης καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν καὶ Θεόπομπος ὁ ἐποποιός. ἐν δὲ ταῖς Μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται τὸν Ἐνδυμίωνα ἀνενεχθῆναι ὑπὸ τοῦ Διὸς εἰς οὐρανόν· ἐρασθέντα δὲ Ἥρας εἰδώλῳ παραλογισθῆναι [τὸν ἔρωτα] νεφέλης καὶ

1 προτέρου *p*, πρότερον *L*. 18 *Theogon.* 371. 23 λάτμον *L*. 27 ἐν αὐτῷ *L*: ἵν *ex Apollon. de pron.* p. 106 *Bekk. restituit Schaeferus in Gregor. Corinth.* p. 55. 29 θεόπομπος ἐν ἐποποιοῖς *L*: *correxit Meinekius hist. crit. com. graec.* p. 243. 32 εἰδώλῳ παραλογισθῆναι τὸν ἔρωτα νεφέλης *L*, παραλογισθῆναι εἰδώλῳ νεφέλης διὰ τὸν ἔρωτα *p*.

ἐκβληθέντα κατελθεῖν εἰς Ἅιδου. περὶ δὲ τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος ἱστοροῦσι Σαπφὼ καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Εὐρώπης. λέγεται δὲ κατέρχεσθαι εἰς τοῦτο τὸ ἄντρον τὴν Σελήνην πρὸς Ἐνδυμίωνα. Ἐπιμενίδης δὲ αὐτὸν παρὰ θεοῖς διατρίβοντα ἐρασθῆναί φησι τῆς Ἥρας, διόπερ Διὸς χαλεπήναντος αἰτήσασθαι διαπαντὸς καθεύδειν. Ἴβυκος δὲ ἐν πρώτῳ Ἤλιδος αὐτὸν βασιλεῦσαί φησι. τινὲς δὲ διὰ πολλὴν δικαιοσύνην ἀποθεωθῆναί φασιν αὐτὸν καὶ αἰτήσασθαι παρὰ Διὸς ἀεὶ καθεύδειν. φασὶ δὲ αὐτὸν οἱ μὲν Σπαρτιάτην, οἱ δὲ Ἠλεῖον. ἔνιοι δὲ ἀναιροῦσι τὸν ἐπὶ τῷ Ἐνδυμίωνος ὕπνῳ μῦθον. φιλοκύνηγον γὰρ αὐτὸν γενόμενον νύκτωρ πρὸς τῇ σελήνῃ κυνηγεῖν διὰ τὸ ἐξιέναι τὰ θηρία κατὰ τοῦτον τὸν καιρὸν ἐπὶ τὰς νομάς, τὰς δὲ ἡμέρας ἐν σπηλαίῳ αὐτὸν ἀναπαύεσθαι, ὥς τινας οἴεσθαι πάντοτε αὐτὸν κοιμᾶσθαι. οἱ δὲ ἀλληγοροῦσι τὸν μῦθον λέγοντες ὡς ἄρα Ἐνδυμίων πρῶτος ἐπεχείρησε τῇ περὶ τὰ μετέωρα φιλοσοφίᾳ, παρασχεῖν δὲ αὐτῷ τὰς ἀφορμὰς τὴν σελήνην ἔν τε φωτισμοῖς καὶ κινήσεσι, δι' ὃ καὶ νύκτωρ σχολάζοντα τούτοις ὕπνῳ μὴ χρῆσθαι, κοιμᾶσθαι δὲ μεθ' ἡμέραν. τινὲς δὲ τῷ ὄντι φίλυπνόν τινα γεγονέναι τὸν Ἐνδυμίωνα, ἀφ' οὗ καὶ παροιμία „Ἐνδυμίωνος ὕπνος" ἐπὶ τῶν πολὺ κοιμωμένων ἢ ἀμελῶς τι πραττόντων, ὡς δοκεῖν κοιμᾶσθαι. καὶ Θεόκριτος μέμνηται

ζαλωτὸς μὲν ἔην ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων.

59. ἡ θαμὰ δὴ καὶ σεῖο: μεμύθευται ὡς ἄρα αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην ταῖς ἐπῳδαῖς κατασπῶσι. τοῦτο δὲ ποιεῖν δοκοῦσιν αἱ Θεσσαλαὶ σφαλεῖσαι τῆς ὑπολήψεως, καθὸ Ἀγλαονίκη, Ἡγεμόνος θυγάτηρ, ἔμπειρος οὖσα τῆς ἀστρολογίας καὶ εἰδυῖα τὰς ἐκλείψεις τῆς σελήνης ὁπότε μέλλοι αὐταῖς ἐγγενήσεσθαι ἔφασκε τὴν θεὸν κατασπᾶν, καὶ παραχρῆμα περιέπιπτε συμφοραῖς τῶν οἰκείων τινὰ ἀποβαλοῦσα. ὅθεν κατὰ τὸν βίον λέγεται παροιμία „ἐπὶ τὴν σελήνην κατασπᾷ." παρὰ δὲ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκότι οὐκ ἔστι κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν ἐξιοῦσα ἡ Μήδεια, ἀλλ'

2 *scribendum erat* Εὐρωπείας, *nisi nomen scriptoris excidisse verisimile esset, ut intellegerentur Nicandri Aetolica.* 9 οἱ μὲν Καριάτην *coniecit Valckenarius in Callim. eleg. p.* 70. 24 *Theocr. III* 49.

ἐφέστιος ἀνακαλουμένη. οἱ γὰρ Ἀργοναῦται κατ' ἐπιβουλὴν ἐνστάντος τοῦ τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν καιροῦ .... προτραπομένου δὲ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὴν Εὐρυλύτης τῆς γυναικὸς συνουσίαν Ἴδμονος ὑποθεμένου τοῖς Ἀργοναύταις ἀποδιδράσκειν, καὶ Μήδεια συνεκπλεῖ.

60. μνησαμένη φιλότητος: τῆς τοῦ Ἐνδυμίωνος διὰ τῶν σῶν ἐπῳδῶν. σκοτίη δὲ ἐν ἀσελήνῳ, διὰ τὴν ἐμὴν περὶ τὸν ἐρώμενον ἀσχολίαν. διαλαμβάνουσι δὲ ἔνιοι τὴν τῆς σελήνης ἔκλειψιν ὑπὸ φαρμακίδων γίνεσθαι καθαιρουμένης. οἱ δὲ παλαιοὶ καθαιρέσεις ἐκάλουν τὰς ἐκλείψεις.

* 63. ἀνιηρόν] ἀθεράπευτον.

* 66. ἐγκονέουσαν] ἀποσπεύδουσαν.

* 69. ἔδαιον] ἔκαιον, ἀνῆπτον.

** 70. ὄρθια] ἀντὶ τοῦ ἐπιτεταμένως, μεγάλως.

71. περαιόθεν: γέγονε μὲν ἀπὸ τοῦ πέρας καὶ περαία καὶ τὸ περαιόθεν. ὅθεν καὶ ἤπειρος λέγεται πᾶσα ἡ γῆ καταχρηστικῶς, κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς φανερὸν Εὐριπίδης πεποίηκεν

ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβάλλων χθόνα.

86. φεύγωμεν πρὶν τῶνδε θοῶν: ὁ μὲν Ἀπολλώνιός φησι νυκτὸς πεφευγέναι τὴν Μήδειαν ἐπὶ τὴν ναῦν Αἰήτου συνέδριον ἔχοντος Κόλχων περὶ διαφθορᾶς τῶν ἡρώων. ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς ὑπὸ Ἀφροδίτης φησὶ τὸν Αἰήτην κατακοιμηθῆναι ἐπιθυμήσαντα τῇ αὐτοῦ γυναικὶ συγγενέσθαι δεδειπνηκότων παρ' αὐτῷ τῶν Κόλχων καὶ κοιμωμένων διὰ τὸ βούλεσθαι αὐτὸν τὴν ναῦν ἐμπρῆσαι

δὴ τότ' ἄρ Αἰήτῃ πόθον ἔμβαλε δῖ' Ἀφροδίτη
Εὐρυλύτης φιλότητι μιγήμεναι, ἧς ἀλόχοιο,
κηδομένη φρεσὶν ᾗσιν ὅπως μετ' ἄεθλον Ἰήσων
νοστήσῃ οἶκον δὲ σὺν ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.

ὁ δὲ Ἴδμων συνῆκε τὸ γεγονὸς καί φησι

φευγέμεναι μεγάροιο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

τὴν δὲ Μήδειαν τὴν ποδοψοφίαν ἀκούσασαν ἀναστᾶσαν συνεξορμῆσαι. λέγει δὲ καὶ Ἡρόδωρος ταῦτα.

1 ἐφ' ἑστίαν καλουμένη L: ἐφ' ἑστίασιν coniecit Marckscheffelius Hesiod. fragm. p. 410. 2 καιροῦ προτραπομένου L. 15 ἀπὸ τοῦ περαία καὶ πέρας L. 19 ἄπειρον εἰς ἄπειρον L, ἤπειρον εἰς ἄπειρον fp et Suidas ἤπειρος. 25 fortasse τῶν Ἀργοναυτῶν.

87. *δώσω δὲ χρύσειον:* ὁ μὲν Ἀπολλώνιος μετὰ τὸ φυγεῖν τὴν Μήδειαν ἐκ τοῦ Αἰήτου οἴκου πεποίηται ὑπισχνουμένην τὸ κῶας τῷ Ἰάσονι· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας συνεκφέρουσαν αὐτὴν τὸ κῶας κατὰ τὴν φυγὴν κατὰ τὸν αὐτοῦ οἶκον κείμενον τοῦ Αἰήτου· ὁ δὲ Ἡρόδωρος μετὰ τὴν ἀνάζευξιν τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποσταλῆναι τὸν Ἰάσονα ὑπὸ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὸ κῶας, τὸν δὲ πορευθέντα φονεῦσαί τε τὸν δράκοντα καὶ τὸ κῶας ἀπενεγκεῖν πρὸς Αἰήτην, τὸν δὲ δόλῳ καλέσαι αὐτοὺς ἐπὶ δεῖπνον.

* 89. ἐπὶ ἵστορας] μάρτυρας.

* 91. ὀνοτὴν] μεμπτήν.

* 94. προσπτύξατο] περιέλαβεν.

* 102. παρεκνόον Αἰήταο] μὴ βουλομένου τοῦ Αἰήτου.

* 104. ἔωσαν] ἤλασαν.

* 106. ἔμπαλιν ἀΐσσουσα] εἰς τοὐπίσω ὁρμῶσα.

111. *ἄγχαυρον:* τὸν καιρὸν τὸν πλησίον καὶ ἐγγὺς τῆς ἡμέρας, ὥσπερ λυκόφωτα. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ποιητοῦ
αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πέλει ἠῶθι πρό.

* κνώσσουσιν] ὑπνώττειν.

115. ἵνα Κριοῦ] ἐν Κόλχοις, ὅπου πρῶτον τὸν Φρίξον κομίσας ὁ κριὸς ἀνεπαύσατο.

119. *ὅν ῥά ποτ' Αἰολίδης:* Διονύσιος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς λέγει Κριὸν γεγονέναι Φρίξου παιδαγωγόν, ὃν πρῶτον αἰσθόμενον τὴν ἐκ τῆς μητρυιᾶς ἐπιβουλὴν ὑποθέσθαι φυγεῖν, ὑφ' οὗ καὶ σωθέντος τοῦ νεανίου διαδεδόσθαι ὡς ἄρα ἐπὶ κριοῦ μέχρι Κόλχων διασωθείη ὁ Φρίξος.

* 125. ἀνιόντος] ἀνατέλλοντος.

131. *ἔκλυον οἳ καὶ πολλόν:* ὑπερβολῇ κέχρηται περὶ ποσότητα, εἴ γέ φησι τὴν τοῦ δράκοντος φωνὴν τοῖς μὲν μακρὰν οὖσι τῶν Κόλχων ἀκούεσθαι, αὐτοῖς δὲ μή.

ἑκὰς Τιτηνίδος Αἴης: τοῦ Τιτῆνος ποταμοῦ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Τιτηνὶς κέκληται, μνημονεύει Ἐρατοσθένης ἐν Γεωγραφικοῖς. ὁ δὲ Λύκος ποταμὸς ἀπὸ Ἀράξου φερόμενος συγκίρναται Φάσιδι, καὶ οὕτως ἀπολέσας τὸ ἴδιον ὄνομα ἐκδίδωσιν εἰς θάλασσαν. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο γίνεται ἐπί τε

6 τῶν ἀγρίων ταύρων coniecit C. Müllerus fragm. hist. graec. II p. 40. 18 Il. Ε 469. δὲ ἐκ L. 23 φρίξῳ L. 33 γεωγραφίᾳ L.

Ὀνοχώνου τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν καὶ Πηνειοῦ καὶ Παμίσου· ὅταν γὰρ εἰς ταὐτὸ συρρεύσωσιν, Πηνειὸς καλοῦνται. ὁ δὲ Ἀράξης ποταμὸς Σκυθίας. Μητρόδωρος δὲ ἐν πρώτῳ τῶν περὶ Τιγράνην τὸν Θερμώδοντα Ἀράξην φησὶ λέγεσθαι. Καυκασίαν δὲ θάλασσαν τὴν Κασπίαν φησὶ διὰ τὸ συνάπτειν τῷ Καυκάσῳ.

140. καπνοῖο στροφ.: αἱ τοῦ καπνοῦ τοῦ σφοδροῦ εἱλήσεις κατὰ τὴν ἀναφοράν. διὰ δὲ τοῦ ἄλλη δ' αἶψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται δηλοῖ τὸ συνεχὲς τῆς ἐπαναφορᾶς.

142. εἱλίγγοις: ταῖς εἱλήσεσι καὶ συστροφαῖς τοῦ σφοδροῦ καπνοῦ.

* ἐπήορος] μετέωρος.

143. ἀπειρεσίας ἑλέλιξε: πολλάς. ὑπερβολικῶς καὶ τοῦτο εἴρηκε διαγράφων τὸ τέρας τοῦ δράκοντος. ῥύμβονας δὲ τὰς εἱλήσεις τῆς σπείρας, τὰς περιδινήσεις. καὶ Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ „σὲ τὸν αὐτοφυῆ πάντων θεῶν αἰθέρα ῥύμβῳ,“ τουτέστιν ἐν κινήσει, ὅθεν καὶ τὸ κινούμενον τροχίσκιον ὑπὸ τῶν φαρμακίδων ῥυμβίον καλεῖται. οὕτω δὲ λέγουσι τὰς περιφερεῖς κινήσεις. καὶ παρ' Εὐπόλιδι „ὦ ῥύμβε μαστίξας ἐμέ.“

** 144. ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσιν] ξηραῖς λεπίσιν ἐσκεπασμένας.

* 145. εἴσετο] ὥρμησεν.

148. νυκτιπόλου: ὡς καὶ ὑπὸ γῆν διατρίβουσαν. εὐαντέα δὲ τὴν εὐάντητον καὶ εὐεξίλαστον ἢ εὐαπάντητον.

* 150. οἴμῃ θελγόμενος] τῇ ἐπῳδῇ ταπεινούμενος.

ἀνελύετ' ἄκανθαν: τὰ τῶν ὄφεων ὀστᾶ ἄκανθαι λέγεται. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ γηγενέος, ὡς καὶ ἄλλα ἑρπετά.

* 155. περιπτύξαι] περιλαβεῖν.

156. ἡ δέ μιν ἀρκεύθοιο: ἐν τούτοις καὶ τοῖς ἐφεξῆς φησι τὴν Μήδειαν ἐπιρραίνουσαν ἀρκεύθῳ φάρμακον κοιμίσαι τὸν δράκοντα ἐπᾴδουσαν καὶ οὕτω τὸ κῶας ἀνελέσθαι καὶ χωρισθῆναι ἀμφοτέρους ἐπὶ τὴν ναῦν κοιμωμένου τοῦ θηρίου, συμφώνως Ἀντιμάχῳ. καὶ Φερεκύδης φησὶν ἐν ἑβδόμῳ φονευθῆναι τὸν δράκοντα ὑπὸ Ἰάσονος.

1 παμισοῦ *L.* 2 Πηνειὸς *schol. III* 1085, σπερχειὸς *L.* 16 *Euripidis versus rectius ab aliis servatos restituit Valckenarius diatr. p.* 39.

ἡ δὲ ἄρκευθος δένδρον τι ἀκανθῶδες Ἀπόλλωνος ἴδιον, ὡς ἱστορεῖται ἐν τρίτῳ τῶν εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένων.

* 158. νήριτος] πολλή.

* 161. πολυπρέμνοιο] πολυστελέχου.

* 168. ἐξανέχουσαν] εἰσβάλλουσαν.

175. ἀγρῶσται: οἱ κυνηγοί. ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. Ὅμηρος

ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ.

ἀχαιινέην: Ἀχαία ἐστὶ τῆς Κρήτης πόλις, ἐν ᾗ γίνονται ἀχαιινέαι λεγόμενοι ἔλαφοι. καὶ οἱ σπαθιναῖοι λεγόμενοι ἔλαφοι, οἱ δὲ κέρατα μεγάλα ἔχοντες κεράσται.

177. βεβρίθει λήνεσσιν: τοῖς ἐρίοις, ὅθεν καὶ λανάριοι καλοῦνται οἱ κτενισταί. πολλοὶ δὲ χρυσοῦν τὸ δέρας εἰρήκασιν, οἷς Ἀπολλώνιος ἠκολούθησεν. ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκὸν ποτὲ δὲ πορφυροῦν, Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος ἄνθρωπόν φησι γεγενῆσθαι παιδαγωγὸν τοῦ Φρίξου ὀνόματι Κριόν.

* λήνεσσιν] ἐρίοις.

* 181. ἀφασσόμενος] ψηλαφῶν.

* 182. νοσφίσσεται] ἀφαιρήσεται.

190. μηκέτι νῦν χάζεσθε: ἀναχωρεῖτε καὶ μεριμνᾶτε περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἀνακομιδῆς. τινὲς δὲ γράφουσι φράζεσθε.

191. ἤδη γὰρ χρειώ: ἡ γὰρ χρεία, φησίν, ἧς χάριν τοῦτον τὸν πλοῦν ὑπέστημεν τὸν χαλεπόν, εὐκόλως ταῖς βουλαῖς τῆς κόρης τετέλεσται.

200. ἑζόμενος πηδοῖσι: τοῖς πλάτεσι τῶν κωπῶν, δι' οὗ δηλοῖ τὰς κώπας ἀπὸ μέρους. πηδὸν γὰρ καλεῖται τὸ πλατὺ τῆς κώπης. Θεόφραστος δὲ εἶδος ξύλου τὸ πηδόν.

201. ἡμίσεες] οἱ δὲ ἡμίσεις ὁπλισθέντες ἀμύνεσθε τοὺς ἐπιόντας. ἕχμα δὲ βολάων εἴρηκε τὰς ἀσπίδας.

* θοὸν] ἀντὶ τοῦ θοῶς ἐπιρρήματος.

* 213. περίπυστος] περιβόητος.

214. ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο: συνηθροίζοντο πρὸς μάχην. ὥσπερ, φησίν, οὐκ ἔστι χειμῶνος τὰ κύματα τῆς θα-

8 *Od.* E 53. 9 ἀπὸ Ἀχαιϊνέας πόλεως *EM* p. 180, 31. 10 σπαθίναι *coniecit A. Nauckius Arist. Byz. fragm.* p. 124. 29 *hist. plant.* V 7, 6. 32 ἐπιρρήματος] .ἐ. *L.* 35 ὥσπερ] καὶ *L.*

λάσσης τεκμήρασθαι, οὕτως οὐδὲ τὸ πλῆθος τῶν ὁπλισθέντων Κόλχων.

* 218. παρεμέτρεον] παρέπλεον.

223. πεύκην περιμήκεα: τὴν λαμπάδα, ὡς ἐμπρήσων τὴν ναῦν. ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ἄπρακτον ἀναχωρῆσαι τὸν Αἰήτην σὺν ὀχήματι ἡνιοχοῦντος Ἀψύρτου, Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιός φησιν ὅτι καταλαβὼν τὴν ναῦν ὁ Αἰήτης παραταξαμένων τῶν ἀριστέων Ἶφιν ἀνεῖλεν Ἀργεῖον, Εὐρυσθέως ἀδελφόν, καὶ αὐτὸς πολλοὺς ἀπέβαλε. Φερεκύδης δὲ ἐν ἑβδόμῳ τὴν Μήδειάν φησιν ἆραι μικρὸν τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης Ἰάσονος εἰπόντος αὐτῇ [καὶ] ἐνεγκεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας, ἐπεὶ δὲ ἐδιώχθησαν, σφάξαι καὶ μελίσαντας ἐκβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν. ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας τὸν Ἄψυρτον λέγει

οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς
κοίτης ἔβλαστον, ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηίδος
βλάστεσκεν ἄρτι τέκνον, ἣν Εἴδυῖα πρίν
ποτ' Ὠκεανοῦ κόρη τέκεν.

226. νηῦς ἤδη κρατεροῖσιν: ἡ ναῦς, φησιν, βιαίᾳ ὁρμῇ τὸν πλοῦν ἤνυεν τῇ τε τῶν ἐρετῶν δυνάμει βιαζομένη καὶ τῷ τοῦ ποταμοῦ καθέλκοντι ῥεύματι.

* 227. καταβλώσκοντι] ἀντὶ τοῦ κατωφόρῳ.

228. αὐτὰρ ἄναξ ἄτῃ: ὁ δὲ Αἰήτης, φησίν, ἐν πόλλοῖς κακοῖς γεγενημένος τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Δία μάρτυρας τῶν πεπραγμένων ἐπεκαλεῖτο. φησὶ δὲ ὁ Ἀπολλώνιος διὰ τούτων τὸν Αἰήτην ἄπρακτον ὑποστρέψαι. διὰ δὲ τῶν ἑξῆς φησι τὸν Ἄψυρτον νέον ὄντα ἡνιοχεύειν παραβεβηκότα τῷ πατρί. Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιός φησιν ὅτι Αἰήτης ἐδίωξεν αὐτούς· οἱ δὲ ἀριστεῖς ἠγωνίζοντο ἀκοντίζοντες, οἱ δὲ περὶ τὸν Αἰήτην ἵππευον· ἔνθα καὶ Ἶφιν τελευτῆσαι τὸν Σθενέλου· καταβαλόντα γὰρ δύο τῶν περὶ Αἰήτην ἱππέων περικατάληπτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου περισταθέντα τῷ βρόχῳ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς φησιν ὡς οἱ Κόλχοι εἰς φυγὴν ἐτράπησαν. Φερεκύδης δὲ ἐν ἑβδόμῳ διωκομένους ἀναβιβάσαι

11 καὶ *om L: addidit f.* 12 μελίσαντας *f*, μαδίσαντας *L.* 15 *tetrametros trochaicos constituerunt Valckenarius diatr. p.* 224 *et Welckerus trag. graec. I p.* 338. 17 τέκνον ἄρτι βλάστεσκεν ἣν *L*, τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε τὴν δ' *fp.* 18 τίκτεν.

ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἄψυρτον καὶ μελίσαντας ῥῖψαι εἰς τὸν ποταμόν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κολχίσι φησὶ κατὰ τὸν οἶκον τοῦ Αἰήτου τὸν παῖδα σφαγῆναι. ἑξῆς δὲ Ἀπολλώνιος τὴν ἀπειλὴν τάσσει τὴν πρὸς τοὺς Κόλχους.

* 246. ἢ γὰρ] ἡ Μήδεια.

247. καὶ δὴ τὰ μὲν ὅσσα θυηλῇ: ἐκ τούτου βούλεται δηλῶσαι ὅτι τοιαύτην θυσίαν ἐβούλετο τελέσαι ὁποίαν φαρμακίδες. Νύμφις δὲ ἐν τῷ ἕκτῳ περὶ Ἡρακλείας Ἑκάτης φησὶν ἱερὸν εἶναι ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ Μηδείας ἱδρυσαμένης. κατὰ δὲ τὴν ἀποσιώπησιν ἐμφάσει κέχρηται, τὴν ταῖς φαρμακίσι τελουμένην θυσίαν μὴ ἐξεργάζεσθαι.

257. νισόμεθ' ἐς Ὀρχομενόν: διὰ τούτων φησὶν ὁ Ἄργος ἀληθῆ αὐτοῖς εἰρῆσθαι ὑπὸ Φινέως· εἶναι γὰρ πλοῦν ἕτερον ἔξω φέροντα, ὃν Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἐσημήναντο. ἐγίνωσκε γὰρ τὰ μέρη ἐκεῖνα ὁ Ἄργος· διό φησιν, ὄντως δὴ τῇ ἐσωτάτῃ ὁδῷ κεχρημένοι, ᾗ καὶ ἡμεῖς εἰς Ὀρχομενὸν ἐπορευόμεθα, πορεύεσθε.

259. ἔστι γὰρ πλόος ἄλλος: Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶ διὰ τῆς αὐτῆς ἐλθεῖν θαλάσσης, δι' ἧς ἦλθον εἰς Κόλχους· Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐκ τοῦ Φάσιδος διελθεῖν εἰς τὸν ὠκεανόν, εἶτα ἐκεῖθεν εἰς τὸν Νεῖλον, ὅθεν εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν. τοῦτο δὲ ὁ Ἐφέσιος Ἀρτεμίδωρος ψεῦδός φησιν εἶναι· τὸν γὰρ Φᾶσιν μὴ συμβάλλειν τῷ ὠκεανῷ, ἀλλ' ἐξ ὀρέων καταφέρεσθαι. τὸ αὐτὸ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν γ̄ Γεωγραφικῶν φησι. Τιμάγητος δὲ ἐν ᾱ περὶ λιμένων τὸν μὲν Φᾶσιν καταφέρεσθαι ἐκ τῶν Κελτικῶν ὀρῶν, ἅ ἐστι τῆς Κελτικῆς, εἶτα ἐκδιδόναι εἰς Κελτῶν λίμνην, μετὰ δὲ ταῦτα εἰς δύο σχίζεσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ μὲν εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον εἰσβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὴν Κελτικὴν θάλασσαν, διὰ δὲ τούτου τοῦ στόματος πλεῦσαι τοὺς Ἀργοναύτας καὶ ἐλθεῖν εἰς Τυρρηνίαν. κατακολουθεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλώνιος. Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις καὶ Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ διὰ τοῦ ὠκεανοῦ φασιν ἐλθεῖν αὐτοὺς εἰς Λιβύην καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὼ εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.

262. οὐδέ τί πω Δαναῶν: τοὺς Αἰγυπτίους πολ-

27 κέλτον λίμνην L, Κελτικὴν λίμνην f. 32 Pind. Pyth. IIII 25 sqq. 33 φησιν L.

λοὶ παλαιοτάτους εἶναί φασιν, Ἡρόδοτος δὲ Φρύγας. Μώσμης δὲ ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν καὶ Λέων ἐν πρώτῳ τῶν πρὸς τὴν μητέρα καὶ Κνωσσὸς ἐν ᾱ Γεωγραφικῶν τῆς Ἀσίας πάντων ἀρχαιοτάτους Αἰγυπτίους εἶναί φασιν. καὶ Νικάνωρ δὲ λέγων ἐν Αἰγύπτῳ πρῶτον κτισθῆναι πόλιν Θήβας καὶ αὐτὸς συμφωνεῖ τῷ Ἀρχεμάχῳ ἐν ταῖς Μετονομασίαις. δοκεῖ δὲ πρῶτον Θήβην κατ' Αἴγυπτον κτισθῆναι, ὥς φησι Ξεναγόρας ἐν ᾱ Χρόνων. Ἵππυς δὲ τοὺς Αἰγυπτίους πρώτους στοχάσασθαι τῆς τοῦ ἀέρος κράσεως καὶ γονιμώτατον εἶναι τὸ τοῦ Νείλου [ὕδωρ]. γεγονέναι δὲ αὐτούς φησιν ὁ Ἀπολλώνιος πρὸ τοῦ πάντα τὰ ἄστρα φανῆναι, καθὸ τήν τε φύσιν κατανοῆσαι αὐτῶν δοκοῦσι καὶ τὰ ὀνόματα θεῖναι. τὰ μὲν δώδεκα ζώδια θεοὺς βουλαίους προσηγόρευον, τοὺς δὲ πλανήτας ῥαβδοφόρους. Ἡρόδοτος δέ φησι Φρύγας πρώτους γεγενῆσθαι. ὕστερον δὲ Ψαμμίτιχος, τῶν Αἰγυπτίων βασιλεύς, βουλόμενος διαγνῶναι τίνες οἱ γηγενεῖς παρέδωκεν ποιμένι δύο βρέφη κελεύσας μηδένα φθέγγεσθαι, μόνον δὲ αὐτοῖς αἰγὸς θηλὴν δίδοσθαι. οἱ δὲ δύο ἐτῶν διελθόντων πρώτην φωνὴν ἀφῆκαν τὸ βεκός. οὕτω δὲ λέγεται παρὰ τοῖς Φρυξὶν ὁ ἄρτος. ἐγνώσθησαν οὖν ἀπὸ τούτου οἱ Φρύγες γηγενεῖς. οἱ δέ φασιν ὅτι εὔηθές ἐστιν ὑπολαμβάνειν τοῦτο. ἀκούοντες γὰρ οἱ παῖδες βληχομένων τῶν προβάτων, ὡς ἂν ὑπὸ τῆς φύσεως ἐνεργούμενοι πρὸς τὸ ἔναρθρον τὴν φωνὴν ἀπέστρεψαν.

263. οἶοι δ' ἔσαν Ἀρκάδες: μόνοι δὲ ἦσαν Ἀρκάδες, φησί, τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιότεροι. Ἀπιδανήων δὲ τῶν Πελοποννησίων ἀπὸ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως.

264. Ἀρκάδες οἳ καὶ πρόσθεν: οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὔδοξος ἐν Γῆς περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν κβ̄ ὀλίγῳ πρότερόν φησι τοῦ πρὸς τοὺς Γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. καὶ Ἀριστίας ὁ Χῖος ἐν ταῖς Κτίσεσι καὶ Διονύσιος

1 παλαιοτάτους f, παλαιοτέρους L. *Herodot. II*, 2. Κόσμης f, Κόσμος p. 3 Εὔδοξος *coniecit C. Müllerus fragm. hist. graec. III* p. 158. 4 καὶ Νικάνωρ δὲ λέγων *hoc loco omissa post* Θήβας *collocat L.* 6 ἀρχενάχῳ ἐν ταῖς μετωνυμίαις L. 10 ὕδωρ *om L: addidit f.* 11 καθὸν L. 29 ἐν τῇ περιόδῳ L. 32 Ἀρίστων *fp.* θέσεσι *L: correxit Rutgersius var. lectt.* p. 435.

ὁ Χαλκιδεὺς ἐν πρώτῳ Κτίσεων καὶ ἔθνος φασὶν Ἀρκαδίας Σεληνίτας εἶναι. Μνασέας δέ φησι Προσέληνον Ἀρκάδων βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν, οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἐπιθεμένων αὐτοῖς πρὸ τοῦ ἐπιτεῖλαι τὴν σελήνην, διὸ κατωνομάσθησαν προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν Μακεδονικῶν Ἀρκάδα φησίν, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρκαδία καλεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν, διὸ καὶ πόλιν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρχομενόν. τινὲς δέ φασιν Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης, ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. ἔνιοι δὲ ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. ὑπὸ δὲ Ἄτλαντος καὶ Ξεναγόρας εἴρηκεν.

266. ἀνάσσετο Δευκαλίδησιν: οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὥς φησιν Ἑκαταῖος καὶ Ἡσίοδος. ἡ Θεσσαλία δὲ Πελασγία ἐκαλεῖτο ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ βασιλεύσαντος.

269. καὶ ποταμὸς Τρίτων: περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναδόσεως διάφοροι αἰτίαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγοντο. Ἀναξαγόρας μὲν γάρ φησι διὰ τὴν τῆξιν τῆς χιόνος πληθύειν αὐτόν· ᾧ ἕπεται καὶ Εὐριπίδης λέγων

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί·
λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύην.

καὶ Αἰσχύλος δὲ καὶ Σοφοκλῆς ὑπέλαβον τοὺς ὑπὲρ τὴν Αἴγυπτον χιονίζεσθαι τόπους καὶ τηκομένης τῆς χιόνος τὴν χύσιν εἰς τὸν Νεῖλον ἐκδίδοσθαι. Νικαγόρας δέ φησιν ἀπὸ τῶν ἀντοίκων αὐτὸν ῥεῖν. Δημόκριτος δὲ ὁ φυσικὸς ἀπὸ τοῦ κατὰ μεσημβρίαν ὑπερκειμένου πελάγους λαμβάνειν τὸν Νεῖλον τὴν ἐπίχυσιν, ἀπογλυκαίνεσθαι δὲ τὸ ὕδωρ διὰ τὸ διάστημα καὶ τὸ μῆκος τοῦ πόρου καὶ ὑπὸ τοῦ καύματος ἀφεψόμενον· διὸ καὶ ἐναντίαν φησὶν ἔχειν τὴν γεῦσιν. Ἀριστίας δὲ ὁ Χῖος ὅτι χειμῶνος ὢν ὑπὸ γῆν ὁ ἥλιος ἐκπέμπει τὸ ὕδωρ, τοῦ δὲ θέρους γινόμενος ὑπὲρ γῆν οὐκέτι διὰ τὸ μᾶλλον θερμαίνεσθαι αὐτήν· διὸ καὶ χαλωμένη ἡ γῆ πλεῖον ὕδωρ ἀναδίδωσιν. Ἔφορος δὲ ποταμόχωστον εἶναί φησι τὴν Αἴγυπτον, ῥηγνυμένης δὲ τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῷ ἔαρι

1 κτίσεως L. φησὶν L. 7 φασίν L. 20 Helen. 1. 3. 21 εἰλουμένη δὲ L. 23 ὑπὸ τὴν αἴγυπτον L, κατ' Αἴγυπτον fp. 30 Ἀρίστων fp: cf. Strab. XVII p. 790.

ἀναπηδᾶν τὸ ὕδωρ καὶ ἐπαύξεσθαι τὸ ῥεῦμα. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιός φησιν ὑπὸ τῶν ἐτησίων συνελαυνόμενα τὰ νέφη κατὰ τὰ ὄρη τῆς Αἰθιοπίας αὐτόθι ῥήγνυσθαι· ὅταν γὰρ τοῦ ποταμοῦ ἐξεναντίας συστῶσιν αἱ πνοαὶ προσπίπτουσαι τῇ θαλάσσῃ, ἐκ τῆς ἀποπεμπομένης πλήσμης τὰς ὑπερχύσεις ἀναδέχεσθαι τὸν Νεῖλον. Διογένης δὲ ὁ Ἀπολλωνιάτης ὑπὸ ἡλίου ἁρπάζεσθαι τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, ὃ τότε εἰς τὸν Νεῖλον καταφέρεσθαι· οἴεται γὰρ πληροῦσθαι τὸν Νεῖλον ἐν τῷ θέρει διὰ τὸ τὸν ἥλιον εἰς τοῦτον τὰς ἀπὸ γῆς ἰκμάδας τρέπειν. ὁ δὲ Νεῖλος οὕτω τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο Τρίτων. μετωνομάσθη δὲ ἀπὸ Νείλου τοῦ Κύκλωπος τοῦ Ταντάλου βασιλεύσαντος τῆς χώρας, ὡς Ἕρμιππός φησιν.

271. ὄμβρος ἅλις: ἀμφιβολία περὶ τὴν σύνταξιν. σημαίνει γὰρ ἤτοι ἅλις ἀναστάχυουσιν, ἢ ὅτι οὐ δεύει ὄμβρος ἅλις, ἐπεὶ οὐ βρέχει συνεχῶς κατ' Αἴγυπτον.

272. ἔνθεν δή τινα: Σεσόγχωσις Αἰγύπτου πάσης βασιλεὺς μετὰ Ὧρον τὸν Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος παῖδα τὴν μὲν Ἀσίαν ὁρμήσας πᾶσαν κατεστρέψατο, ὁμοίως καὶ τὰ πλεῖστα τῆς Εὐρώπης. ἀκριβέστερον δέ ἐστι τὰ περὶ αὐτοῦ παρὰ Ἡροδότῳ. Θεόπομπος δὲ ἐν τρίτῳ Σέσωστριν αὐτὸν καλεῖ. Ἡρόδοτος δὲ προστίθησιν ὅτι, εἰ μέν τινας πολέμῳ κατέστρεψεν, στήλας ἐτίθει πῶς ἐνίκησεν· εἰ δὲ παρεχώρουν, γυναικεῖον ταῖς στήλαις αἰδοῖον προσετίθει σύμβολον τῆς μαλακίας. περὶ δὲ τῶν χρόνων καθ' οὓς ἐγένετο Σεσόγχωσις ὁ μὲν Ἀπολλώνιός φησι πολὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών. Δικαίαρχος δὲ ἐν ᾱ καὶ νόμους αὐτὸν θεῖναι λέγει, ὥστε μηδένα καταλιπεῖν τὴν πατρῴαν τέχνην· τοῦτο γὰρ ὑπολαμβάνειν ἀρχὴν εἶναι πλεονεξίας. καὶ πρῶτόν φησιν αὐτὸν εὑρηκέναι ἵππων ἄνθρωπον ἐπιβαίνειν. οἱ δὲ ταῦτα τὸν Ὧρον, οὐ τὸν Σεσόγχωσιν.

276. ἠὲ καὶ οὐ πουλὺς γὰρ ἄδην: ἢ γὰρ ἐκλελοίπασί τινες τῶν πόλεων κἂν μετωνομασμέναι καὶ ἀγνοοῦνται ὑφ' οὗ τυγχάνουσιν ἐκτισμέναι· τούτου δὲ τὸν χρόνον αἴτιον γεγενῆσθαι. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ μετὰ τὸν Ἴσιδος καὶ Ὀσίριδος Ὧρον βασιλέα γεγονέναι Σεσόγχωσιν [λέγει].

21 *Herodot. II* 102 *sqq.* 29 ὑπολαμβάνει *L.* 30 φασιν *L.*
36 λέγει *om L: addidit f.* βασιλέα φησὶ γεγονέναι Σέσωστριν *p.*

γίνεται δὲ ἀπὸ Σεσογχώσεως ἐπὶ τὴν Νείλου βασιλείαν ἔτη ͵βφ, [ἀπὸ δὲ τῆς Νείλου βασιλείας ἐπὶ τὴν Ἰλίου ἅλωσιν ζ], ἀπὸ δὲ τῆς Ἰλίου ἁλώσεως ἐπὶ τὴν ᾱ ὀλυμπιάδα υλϛ, ὁμοῦ ͵β λ μγ. Δικαίαρχος δέ φησιν ἐν β Ἑλλάδος βίου Σεσόγχωσιν .... μέχρις αὐτοῦ εἶναι.

277. Αἶά γε μὴν ἔτι νῦν μένει: τὴν Αἶάν φησιν ἀπὸ τῶν Σεσογχώσεως χρόνων μένειν ἄθραυστον καὶ τοὺς ἐκείνων ἀπογόνους τῶν ἀπὸ Σεσογχώσεως κατοικισθέντων. τούτους γὰρ υἱωνοὺς εἴρηκε καταχρηστικῶς, ὡς Ἡρακλεῖδαι λέγονται οὐ μόνον οἱ Ἡρακλέους παῖδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκείνων ἀπόγονοι καὶ οἱ ἐν τῇ Σκυθίᾳ. ἀπὸ γὰρ τῶν Αἰγυπτίων εἰσὶν οὗτοι, ὡς καὶ Ἀπολλώνιος. καὶ Σκύμνος φησὶν ἐν Ἀσίᾳ ὅτι Κόλχοι Αἰγυπτίων ἄποικοι. καὶ Ἡρόδοτος ἐν β μέμνηται τῆς περιτομῆς τῶν μορίων καὶ τῆς τῶν λίνων ὑφῆς καὶ νόμοις αὐτούς φησι κεχρῆσθαι τῶν Αἰγυπτίων. ὁ δὲ Φιλοστέφανος καὶ τὸν Φᾶσιν ποταμὸν ἔχειν νησῖδάς φησι καὶ Αἶαν πόλιν ἐν νήσῳ αὐτοῦ κεῖσθαι.

279. οἵ δή τοι γραπτῦς: εἰσὶ δέ, φησι, καὶ νόμοι παρ' αὐτοῖς τῶν προγόνων καὶ στῆλαι, ἐν αἷς γῆς καὶ θαλάσσης ἀναγραφαί εἰσιν.

280. κύρβιας: στήλας. λέγει δὲ τοὺς ἄξονας, ἐν οἷς οἱ νόμοι γράφονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός. Ἀπολλόδωρος δέ φησι πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες [εἰώθεσαν] τὰ δόξαντα ἀναγράφειν, οὓς μὲν ἀπὸ τῆς στάσεως στήλας, κύρβεις δὲ ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀνατάσεως διὰ τὸ ἀπο[κεκορυφῶσθαι], ἢ οἷον κύρφεις. ὕστερον δὲ [εἰς] ξύλα λελευκωμένα γράφοντες ὁμοίως ἐκάλεσαν. κύρβις οὖν ἡ περιέχουσα τὰς ἱερὰς ἀναγραφὰς οὕτως λεγομένας ἐστίν.

2 ἀπὸ — ἅλωσιν ζ om L. 4 ͵β λ μγ L. σεσόγχωσιν μέχρις L. 8 τοὺς ἀπὸ L. 9 οἰωνούς L. 13 ἐν ᾱ L: cf. Herodot. II 104 sq. 16 τὴν φᾶσιν ποταμὸν ἔχειν νιφάδας καὶ εὔπολις ἐν νησ̃ αὐτὸν κεῖσθαι L. 22 av. 1354. 24 εἰώθεσαν om L: addiderunt fp. 26 ἀναστάσεως διὰ τὸ ἄπο. ἢ οἷον L: scribendum videtur aut διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι, οἷον κύρφεις aut διὰ τὸ κεκορυφῶσθαι ἢ ἀπὸ τοῦ κυρωθῆναι, οἷον κύρφεις: cf. EM p. 547, 50 Suid. κύρβεις Preller Polem. fragm. p. 91. 27 εἰς om L. 29 λεγομ̃ L.

κύρβεις: κύρβεις λέγουσιν, ὡς Ἐρατοσθένης, τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς οἱ νόμοι περιέχονται.

* 281. ὑγρῆστε τραφερῆστε] τῆς θαλάσσης καὶ τῆς γῆς.

282. κέρας Ὠκεανοῖο: κέρατα λέγουσι πάντας τοὺς ποταμοὺς τοὺς ἀπ' αὐτοῦ καταφερομένους τοῦ ὠκεανοῦ. ὁ δὲ Ἴστρος ποταμὸς Σκυθίας. ὁ δὲ λόγος, μακρόθεν ὄντα διετεκμήραντο τὸν ποταμὸν καὶ ἔγνωσαν.

284. Ἴστρον μιν καλέοντες: τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν. οὕτω δὲ εἶπεν ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τοῦτο· γενόμενον δὲ μεταξὺ Σκυθῶν καὶ Θρᾳκῶν σχίζεσθαι, καὶ τὸ μὲν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν ἐκβάλλειν ῥεῖθρον, τὸ δὲ εἰς τὴν Ποντικὴν θάλασσαν ἐκπίπτειν, τὸ δὲ εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον. Σκύμνος δὲ ἐν τῇ ις περὶ Εὐρώπης αὐτὸν μόνον φησὶν ἀπὸ ἐρήμων φέρεσθαι τὸν Ἴστρον. Ῥίπαια δὲ ὄρη ἐν ταῖς ἀντολαῖς, ὡς Καλλίμαχος

Ῥιπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ἧχι μάλιστα.

Ἐρατοσθένης δὲ ἐν τρίτῳ Γεωγραφικῶν ἐξ ἐρήμων τόπων ῥεῖν, περιβάλλειν δὲ νῆσον Πεύκην. οὐδεὶς δὲ ἱστορεῖ διὰ τούτου τοὺς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν ἔξω Τιμαγήτου, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος. ὁ μὲν γὰρ Σκύμνος αὐτοὺς διὰ Τανάιδος πεπλευκέναι ἐπὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν ἐληλυθέναι. καὶ παρεκβολεύεται ὡς ἄρα ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἤπειρον οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ στρωτήρων ἐκόμισαν τὴν Ἀργώ, μέχρις οὗ ἐπὶ θάλασσαν παρεγένοντο. Ἡσίοδος δὲ διὰ Φάσιδος αὐτοὺς εἰσπεπλευκέναι λέγει. Ἑκαταῖος δὲ ἐλέγχων αὐτὸν ἱστορεῖ μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φᾶσιν, οὐδὲ διὰ Τανάιδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ. καὶ Καλλίμαχος . . . . αὐτῶν τοὺς μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν πεπλευκότας μὴ εὑρεῖν τοὺς Ἀργοναύτας, τοὺς δὲ διὰ τῶν Κυανέων πετρῶν ἐπὶ τὴν Κέρκυραν, ἔνθα κἀκεῖνοι τότε ἦσαν. ὁ δὲ Ἴστρος καταφερόμενος ἐξ Ὑπερβορέων, ὅταν φθάσῃ ἐπὶ τὸν μεταξὺ Σκυθίας καὶ Θρᾴκης τόπον, σχίζεται εἰς δύο, καὶ

2 ἀθήνησι L. 14 ἐν τῇ ϛ suasit Meinekius praef. Scymn. p. XIV. 20 τούτου f, τούτων L. 29 οὐδ' ὡς — ἔπλευσαν f: fortasse ἐκπλεῦσαι. 31 καλλίμαχός αὐτῶν L.

τὸ μὲν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον βάλλει, τὸ δὲ ἕτερον εἰς τὴν Τυρρηνικὴν θάλασσαν.

* 287. μορμύρουσιν] ἠχοῦσι.

** 291. πόντου Τρινακρίου] τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος παράκειται τῇ Σικελίᾳ. ἐκαλεῖτο δὲ Τρινακρία τὸ πρότερον διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν, Πάχυνον, Λιλύβαιον, Πέλωρον.

292. γαίῃ ὅς ὑμετέρῃ: ἐὰν μὲν οὕτω γράφηται γαίῃ ὅς ὑμετέρῃ, ἔσται τῆς Ἑλλάδος· ἐὰν δὲ ἡμετέρῃ, ἔσται τοῦ Ἴστρου· παράκειται γὰρ τοῖς Κόλχοις οὗτος.

293. ὑμετέρης γαίης: ὁ Ἀχελῷος τῶν τῆς Ἑλλάδος ποταμῶν τῶν ἄλλων διαπρεπέστατος, τὸ δὲ Τυρρηνικὸν πέλαγος παράκειται τῇ τῶν Ἑλλήνων γῇ. εἰ οὖν, φησιν, ὁ Ἀχελῷος παρ' ὑμῖν ἐστιν· τὸ γὰρ ὄνομα ἀκούομεν. ἀγνοεῖ γὰρ ὁ Ἄργος ὡς αὐτῆς ἐστιν τῆς χώρας. ἀναπιδύειν φησὶν οὖν τὸν Ἴστρον εἰς τὸν Ἀχελῷον διὰ [τὸ] τὰς πηγὰς αὐτῷ παρέχεσθαι.

* 295. αἴσιον] καθῆκον.

* 296. ὁλκὸς] ἡ διαδρομὴ τοῦ ἀστέρος.

301. ἐπεὶ πνοιαί τε: ἐπέμενον γὰρ αἱ αὐταὶ τῶν ἀνέμων πνοαὶ καὶ ἡ φανεῖσα αὐτοῖς οὐρανία λαμπηδὼν ἡ τὸν ἐπὶ Ἴστρον διάπλουν σημαίνουσα. διαφωνοῦσι δὲ οἱ περὶ τοῦ ἔκπλου τῶν Ἀργοναυτῶν τοῦ ἐκ Κόλχων γεγραφότες.

303. Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι: τῶν Κόλχων οἱ μὲν διὰ τῶν Κυανέων πετρῶν ἔπλευσαν, ὡς καὶ Καλλίμαχος. φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος ὑποστρέψαι αὐτοὺς ἐναντίως Καλλιμάχῳ. ἄλλοι δὲ μετὰ Ἀψύρτου Ἴστρον εἶχον.

306. Καλὸν δὲ διὰ στόμα: τρία στόματα ἔχει ὁ Ἴστρος, ὧν ἓν λέγεται Καλὸν στόμα, ὥς φησι Τιμάγητος ἐν τῷ περὶ λιμένων, εἰς ὃ φησι πλεῦσαι τὸν Ἄψυρτον.

308. πανέσχατον Ἰονίοιο: τὸ Ἰόνιον πέλαγος τῆς Ἰταλίας, εἰς ὃ ἐκδίδωσιν ὁ Ἀδρίας· διὸ καί τινες αὐτὸ Ἀδρίαν ὀνομάζουσιν. ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Ἰονίου τὸ γένος Ἰλλυρίου, ὥς φησιν Θεόπομπος ἐν εἰκοστῷ πρώτῳ. Ἰόνιον πέλαγος πρὸς τῇ Ἰταλίᾳ οὕτω καλούμενον. τινὲς δὲ ἀπὸ τῆς γενομένης πλάνης τῇ Ἰοῖ.

8 ἡμετέρης L. 12 παράκειται f, παρακεῖσθαι L. εἰ οὖν ἐστιν ὁ L. 14 ἀναπηδύειν L. 15 τὸ om L. 36 ἠοῖ L

310. *τριγλώχιν:* Ἐρατοσθένης ἐν γ̄ Γεωγραφικῶν νῆσον εἶναι ἐν τῷ Ἴστρῳ φησὶ τρίγωνον, ἴσην Ῥόδῳ, ἣν Πεύκην λέγει διὰ τὸ πολλὰς ἔχειν πεύκας.

311. *ἀμφὶ δὲ δοιαί:* περὶ τὸν περὶ τὴν Πεύκην ἀγκῶνα δύο εἶναί φησι στόματα τοῦ Ἴστρου, ὧν τὸ μὲν καλεῖται Ἄρηκος, τὸ δὲ Καλὸν στόμα, ἐν ᾧ τάχιον οἱ Κόλχοι σὺν Ἀψύρτῳ ἔπλευσαν.

315. *οἱ δ' ὑψοῦ νήσοιο:* οἱ περὶ τὸν Ἰάσονα ἄνωθεν τῆς νήσου διὰ τοῦ Ἄρηκος στόματος ἔπλευσαν. οἱ δὲ νομεῖς, πάντας ἀκουστέον, δόξαντες τὰς ναῦς θαλάσσια θηρία εἶναι δείσαντες εἰς φυγὴν ἐτράπησαν.

316. εἰαμεναὶ οἱ κάθυγροι τόποι καὶ τεναγώδεις. δεῖ δὲ ἀκούειν ἑκατέρωθεν τοὺς νομεῖς πεφευγότας.

320. *οὔτ' οὖν Θρήιξι:* τοῖς ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Θραξὶν ὅμοροί εἰσιν οἱ Σκύθαι.

321. *οὔθ' οἱ περι Λαύριον:* Λαύριον πεδίον τῆς Σκυθίας. τῆς δὲ Σκυθίας ἔθνη νε̄ Τιμῶναξ ἀναγράφει ἐν πρώτῳ περὶ Σκυθῶν. κατὰ δὲ τὸ τῶν Σίνδων πεδίον σχίζεται ὁ ποταμὸς Ἴστρος, καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ῥεῦμα εἰς τὸν Ἀδρίαν, τὸ δὲ εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον εἰσβάλλει. τὸ δὲ *Σίνδοι* Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθόλου βαρυτονεῖν φησι δεῖν. τινὲς δὲ ὀξυτονοῦσιν, οὐκ εὖ. καὶ Ἱππῶναξ δὲ μνημονεύει πρὸς τὸ „Σινδικὸν διάσφαγμα.“ Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν φησι „Βόσπορον διαπλεύσαντι Σίνδοι, ἄνω δὲ τούτων Μαιῶται Σκύθαι.“ ἔστι δὲ καὶ σίγυννος εἶδος δόρατος παρώνυμον τῷ ἔθνει.

324. *Ἀγγούρου ὄρεος:* Ἄγγουρον ὄρος πλησίον Ἴστρου ποταμοῦ. μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Τιμάγητος ἐν Λιμέσι. ὁ δὲ *Καυλιακὸς σκόπελος* τῆς Σκυθίας πλησίον τοῦ Ἴστρου, οὗ μνημονεύει Πολέμων ἐν Κτίσει Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν. πολλοὶ γράφουσιν *Ἄγγουρον ὄρος* καὶ *Ἄγγυρον ὄρος* καὶ *Ἀγγύρου ὄρεος*, ἀντὶ δὲ τοῦ

5 φασι *L.* 12 τεγανώδεις *L.* 23 πρὸς τὸ] πρώτῳ *coniecit Meinekius Hipponact. fragm.* 3. 24 διαπλεύσαντι *p*, δὲ πλεύσαντι *L.* 25 Μαιῶται *p*, μαλιῶται *L.* 26 ὁμώνυμον *p.* 30 *fortasse* ἐν Κτίσεσι Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν πόλεων. γράφεται καὶ Ἄγγυρον ὄρος: *Bernhardyus in Suid. v.* Πολέμων *coniecit* ἐν κτίσει Παλικῶν τῶν Σικελικῶν.

Καυλιακοῖο Καυκασίοιο. φησὶ δὲ κατὰ τοῦτο τὸ ὄρος τὸν Ἴστρον διασχιζόμενον τὸ μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν, τὸ δὲ εἰς τὸν Εὔξεινον ῥεῖθρον εἰσβάλλειν.

327. *Κρονίην ἅλα:* τὸν Ἀδρίαν φησί. ἐνταῦθα γὰρ τὸν Κρόνον κατῳκηκέναι [φασίν].

338. ἔνθακε] κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον φησὶ τοὺς Ἀργοναύτας τὸ πλῆθος τῶν Κόλχων φοβηθέντας εἴκειν αὐτοῖς καὶ βούλεσθαι μὲν τὸ κῶας ἔχειν καὶ μὴ παρασχεῖν, τὴν δὲ Μήδειαν (ἦν γὰρ τὸ κατ' αὐτὴν δίκαιον ἀμφήριστον) παραθέσθαι τῇ Ἀρτέμιδι ἐν τῷ αὐτῆς ἱερῷ, ἕως τις δικάσῃ πότερον αὐτὴν ἀποδοτέον τῷ πατρὶ ἢ τοῖς Ἀργοναύταις.

373. ἦ σύ γ ἔπειτα] ὀνειδίζουσα τῷ Ἰάσονί φησι ξίφει αὐτὸν αὐτὴν διαχειρίσασθαι, ἵνα ἀξίαν ἀπολάβῃ χάριν τοῦ πρὸς αὐτὸν ἔρωτος. ἐν ἤθει δὲ τοῦτο εἶπεν.

384. στρευγόμενος] ἀντὶ [τοῦ] καταπονούμενος καὶ στρεβλούμενος.

387. ἀτροπίῃι] τῇ σῇ κακοτροπίᾳ καὶ ἀβουλίᾳ, ὅτι ἐπιώρκησας.

411. ἐπὶ γὰρ τοῖς κακοῖς, φησι, κακὰ δεῖ βουλεύεσθαι. προήρηται οὖν καὶ τὸν Ἄψυρτον ἀνελεῖν ἐπὶ τοῖς προγεγενημένοις ἁμαρτήμασιν ὑπ' αὐτῆς.

417. εἴ πως, φησί, πείσαιμι τὸν Ἄψυρτον μόνον πρὸς μόνην ἥκειν, φιλίαν πρὸς αὐτὸν συνθεμένη.

425. Δίῃι] ἐν τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος

ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

* 428. γλήνεσιν] ποικίλμασιν.

οὐδαμῶς ἂν τὸν πέπλον ἐκεῖνον ψηλαφῶν ἢ καθορῶν τὴν ἐπιθυμίαν πληρώσειας.

432. ἀκροχάλιξ] ἄκρως μεθύων ἀκράτῳ ἢ νέκταρι.

* 433. Μινωίδος] τῆς Ἀριάδνης.

445. τὸν ἔρωτα εἶναι μέγα στύγημα τοῖς ἀνθρώποις λέγει.

459. *οἰώθη δ' ἀντικρύ:* μόνος δὲ πρὸς τὴν Μήδειαν μετιὼν ὁ Ἄψυρτος πεῖραν ἐλάμβανεν, ὡς ἔτι ὢν ἀπα-

1 καυκασίοιο καυλιακοῖο L. 5 φασίν om L. 10 πρότερον L. 15 τοῦ om L. 25 παλαίτερον EM p. 266, 47, παλαιότερον L. Νάξῳ EM, νάξος L.

λὸς καὶ δόλων ἄπειρος, εἰ βουληθείη προδοῦναι τοὺς Ἀργοναύτας, τὸν καθ' αὑτοῦ δόλον οὐκ ἐπιστάμενος.

466. ἔμπαλιν ὄμματ' ἔνειχεν: ἡ Μήδεια ἀπεστράφη τοῦ Ἀψύρτου ἀναιρουμένου, ἵνα μὴ τὸν φόνον αὐτοῦ ἴδῃ.

468. τὸν δὲ Ἄψυρτον ὁ Ἰάσων ἔπληξεν, ὥς τις βοῦν καταβάλλων.

470. Βρυγοί: ἔθνος Ἰλλυρίας.

471. προδόμῳ] καταχρηστικῶς πρόδομον εἶπε τὸ πρόναον.

473. τῆς δὲ Μηδείας ὁ Ἄψυρτος ἀποθνήσκων τὴν καλύπτραν καὶ τὸ πέπλον ἐρύθηνε τῷ ἑαυτοῦ αἵματι.

477. ἐξάργματα] τῶν ἀποθανόντων οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριάσματά τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν. τῶν δὲ καλουμένων ἀκρωτηριασμάτων ἄπειρα καὶ πολλὰ ἐξάργματα. ἔπειτα τοῦ αἵματος αὐτοῦ λαβόντες τρὶς εἰς τὸ στόμα ἀπέπτυον. τοῦτο δὲ ἐποίουν πρὸς τὸ ἐξιλάσασθαι τὴν δολοφονίαν.

481. Ἀψυρτεῦσιν] ἔθνος ἀπὸ Ἀψύρτου εἰρημένον.

495. ὁ Πηλεὺς ξυμβουλεύει μετὰ τὸν Ἀψύρτου θάνατον πλεῖν ἐπὶ τοὺς λοιποὺς Κόλχους, λέγων ὅτι [ἀπίθανον] ὄρθρου ἰδόντας τὸ πεπραγμένον ἑνὶ λόγῳ χρωμένους διώξειν ἡμᾶς.

500. κεδόωνται] σκορπίζονται.

505. Ἠλεκτρίδα] αὕτη ἡ Ἠλεκτρὶς ἐγγύς ἐστι τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ.

507. οἱ Κόλχοι ἀφορμηθέντες τῆς Ἀργοῦς οὐκ ἐπανῆλθον φοβούμενοι τὸν Αἰήτην, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν ᾤκησαν ὅπου ὁ Ἄψυρτος ἐδολοφονήθη μετὰ τῶν κληθέντων ἀπ' αὐτοῦ Ἀψυρτέων, οἱ δὲ ἐν Ἰλλυρίᾳ, ὅπου οἱ Ἐγχελεῖς περὶ τὰ Κεραύνια ὄρη.

524. Ὑλλήων: ἔθνος περὶ τὴν Ἰλλυρίαν ἀπὸ Ὕλλου [τοῦ Ἡρακλέους] καὶ Μελίτης ὠνομασμένον.

531. ἰρὴν πευσόμενος: πεῦσιν, χρησμὸν αἰτησόμενος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.

6 βοῦς L. 22 ὅτι ὄρθρου ἰδόντες L. 26 ἠλεκτρὶς L. 34 τοῦ Ἡρακλέους om L: addiderunt fp et Steph. Byz. Ὑλλεῖς.

532. ὅπῃ χθονὸς ἱδρυθεῖεν: οἱ Ὑλλεῖοι λαβόντες παρὰ Ἰάσονος τρίποδα μισθὸν τῆς μηνύσεως τῆς ὁδοῦ ἔκρυψαν ὑπὸ γῆν, ἐπεὶ ὁ χρησμὸς ἐκέλευσεν, ἔνθα ἂν ὁ τρίπους ᾖ, ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν.

** 534. ὅδε] ὅδε ὁ τρίπους δηλονότι.

540. Μάκριν τ' εἰσαφίκανε: Μάκρις τὸ παλαιὸν ἐλέγετο ἡ Σχερία, ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Διονύσου τροφοῦ. ἔνθα φησὶ τὸν Ἡρακλέα παραγενόμενον, τὸν τῶν παίδων αὐτοῦ φόνον καθαρθησόμενον, Μελίτην τὴν Αἰγαίου τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Ὕλλον, ὃς ἀκμάσας οὐκ ἠθέλησε τῷ Ναυσιθόῳ ὑποταγῆναι, ἀλλὰ τοὺς Φαίακας συνήγαγεν εἰς τὴν Κρονίαν θάλασσαν καὶ κατῴκισεν.

552. ἀλλὰ θεαὶ πῶς: πυνθάνεται τῆς Μούσης ὁ ποιητὴς ποῦ τὸν πλοῦν ἐποίησαν οἱ Ἀργοναῦται μετὰ τὸν Ἀψύρτου θάνατον καὶ πῶς εἰς θάλασσαν ἦλθον.

553. μέμφονται δέ τινες τὸν Ἀπολλώνιον ὡς περὶ τούτους τοὺς χρόνους εἰρηκότα τὴν Ἰταλίαν Αὐσονίαν. ὑστέροις γὰρ χρόνοις τῶν Ἀργοναυτῶν οὕτω κέκληται ἀπὸ Αὔσονος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς. ἐροῦμεν δὲ ὅτι ἐπεὶ αὐτὸς ὁ ποιητὴς οὕτως ὠνόμασεν, εἰ καὶ μὴ κατὰ τοὺς ἐκείνων χρόνους ἦν.

νήσους τε Λιγυστίδας: περὶ τὴν Ἰταλίαν εἰσὶ τρεῖς Λιγυστιάδες καλούμεναι, Στοιχάδες δὲ διὰ τὸ στοίχῳ τετάχθαι, αἵτινες οἰκοῦνται ὑπὸ τῶν Λιγύων.

557. μετὰ τὴν πεῦσιν ἐμπνευσθεὶς: ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ διηγήματος.

564. ἑξείης πλήθοντο: Λίγυρνοι ἔθνος οἰκοῦντες ταύτας τὰς νήσους, Ἴσσαν τε καὶ Δυσκέλαδον καὶ Πιτύειαν, μεθ' ἃς εἰς Κέρκυραν ἦλθον. τὴν δὲ Πιτυοῦσσαν καλουμένην Πιτύειαν εἶπεν Ὁμήρῳ ἑπόμενος.

* 564. Λιγυστίδες] Λιγυρνίδες.

* 576. δοιάζοντο] ἐστοχάζοντο.

577. χόλον ἐφράσαθ' Ἥρη: ἡ Ἥρα, φησί, τὴν Διὸς ὀργὴν ἐπισταμένη περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν σφοδροὺς

12 κατῴκησεν L. 21 ἐκείνους L. 35 περὶ] ἀπὸ L.

ἀνέμους ἐποίησε κατ' ἐκείνους τοὺς τόπους, ὅπως ἀποσταῖεν μὲν αὐτῶν, φέροιντο δὲ εἰς τὴν Ἠλεκτρίδα νῆσον.

* 579. ταῖς ἄυτις] τοὶ δ' αὖτις.

585. ἡ στεῖρα τῆς Ἀργοῦς, φησι, φωνῆεν ἔχουσα ξύλον μεταδέδωκεν αὐτοῖς τὸν ἐκ Διὸς χόλον φεύγειν καὶ πρὸς Κίρκην ἀφικέσθαι τὸν Ἀψύρτου θάνατον καθαρθησομένους.

596. εἰς δὲ τὸν Ἠριδανὸν εἰσέβαλλον, ὅς ἐστι τῆς Κελτικῆς ποταμός, εἰς ὃν λέγουσι πεπτωκέναι τὸν Φαέθοντα.

603. λέγεται δὲ ἐκ τῶν Ἡλιάδων θρηνουσῶν τὸν Φαέθοντα καὶ εἰς αἰγείρους μεταβεβλημένων τὸ ἀποστάζον δάκρυον εἶναι ἤλεκτρον.

* 604. ἀείμεναι] ἐφήμεναι.

611. οἱ Κελτοὶ ἐφήμισαν τὸ ἤλεκτρον εἶναι μὴ τῶν Ἡλιάδων, ἀλλὰ δάκρυον εἶναι Ἀπόλλωνος, ἡνίκα ὑπὸ Διὸς ἐκελεύσθη θητεύειν ἐπὶ τῷ φόνῳ τοῦ Ἀσκληπιοῦ καὶ τῷ τῶν Κυκλώπων.

** 618. κεκλήϊσται] πεφήμισται, ᾄδεται.

625. θρηνουσῶν δὲ τῶν Ἡλιάδων τὸ δάκρυον ἀναμίσγεται τοῖς ὕδασιν, ὡσεὶ σταγόνες ἐλαίου.

** 626. στάγες] ὡς ἀπὸ τοῦ στάξ σταγός στάγες.

627. Ῥοδανοῖο] Ῥοδανὸς ποταμὸς τῆς Κελτικῆς τῷ Ἠριδανῷ συμμιγνύμενος καὶ σχιζόμενος τῇ μὲν εἰς Ὠκεανὸν φέρεται, τῇ δὲ εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον.

* 633. κόλπον] πόντον.

640. Ἑρκυνίου] Ἑρκύνιον ὄρος Κελτῶν.

647. ἀδήϊοι] ἀνενόχλητοι.

650. κούρων] τῶν Διοσκούρων, οἵτινες ηὔξαντο ὑπὲρ αὐτῶν.

653. πόρε νῆας] σώζειν δηλονότι. ὁ τρόπος ἔλλειψις.

661. ἔοικεν Ἀπολλώνιος ἐκδεδέχθαι τὴν Ὀδυσσέως πλάνην περὶ Τυρρηνίαν καὶ Ἰταλίαν. ἐκεῖ γὰρ ὑποτίθεται τὴν Κίρκην οἰκεῖν.

662. ἡ Κίρκη, φησί, κατελήφθη ἐπὶ θαλάσσης ἡμέρας γενομένης ἀποτρεπομένη φοβερὸν ὄναρ, ὃ νυκτὸς εἶδεν, αἵματι τὸν οἶκον αὐτῆς μεμολυσμένον.

2 φέρονται L. 34 κατελήφθη f, κατελείφθη L.

694. *ἦτε δίκη λυγροῖς:* ὡς νόμος ἐστὶ τοῖς ἱκέταις, ὥστε αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἑστίας καθημένους μὴ φθέγγεσθαι.

698. ἔγνω, φησίν, ἡ Κίρκη τὸν Ἰάσονα φόνον δεδρακότα.

704. *πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον:* τὸ καθάρσιον λέγει, ὅ ἐστι χοιρίδιον μικρόν, ὅπερ οἱ ἁγνίζοντες θύσαντες τὰς χεῖρας τοῦ ἁγνιζομένου τοῦ αἵματος αὐτοῦ βρέχουσιν.

* 708. ἀγκαλέουσα] ἐπικαλουμένη.

709. παλαμναῖον λέγει τὸν φόνον εἰργασμένον.

* ἱκεσιάων] ἱκεσίῃσι.

712. ἡ δὲ Κίρκη πέμματά τινα ἐπέκαιεν ὕδωρ ἐπιχέουσα κατὰ τὸν νόμον.

* 720. ἐνωπαδίς] κατόψιν, ἐξεναντίας.

ὅτι καθαρίσασα αὐτοὺς ἐκάθισεν ἐπὶ θρόνων καὶ αὐτὴ ἐναντίον αὐτῶν ἐκαθέσθη.

725. *ἵετο δ' αὖ κούρης:* ἀκοῦσαι προεθυμεῖτο φωνὴν συμβάλλουσα ὅτι ἀπὸ Ἡλίου ἐστὶν ἀπὸ τῆς τῶν ὀφθαλμῶν διαυγείας.

728. *ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι:* ἐπεὶ πάνυ πόρρω ἀπὸ τῶν ὀμμάτων ἔλαμπον ταῖς λαμπηδόσιν.

729. ὥσπερ χρυσῆν ἀκτῖνα ἐξεναντίας ἔπεμπον.

730. ἐπλάσατο ἡ Μήδεια λέγουσα διὰ τοῦτο πεφευγέναι, διὰ τὸ φοβεῖσθαι τὸν πατέρα, ὅτι ἐβοήθησε τῷ Ἰάσονι κατ' ἔλεον τῆς ἀδελφῆς Χαλκιόπης.

* 747. ἐφέστιος] ἐπὶ τοῦ οἴκου μου οὖσα.

761. αἱ τοῦ Αἰόλου νῆσοι ἑπτά. τούτων ἐν τῇ Λιπάρᾳ καλουμένῃ καὶ τῇ Στρογγύλῃ ὁ Ἥφαιστος δοκεῖ διατρίβειν καὶ ἀκούεσθαι βρόμον πυρὸς καὶ ἦχον σφυρῶν. τὸ δὲ παλαιὸν ἐλέγετο τὸν βουλόμενον ἀργὸν σίδηρον ἐπιφέρειν καὶ τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἢ ξίφος λαμβάνειν ἢ εἴ τι ἄλλο ἤθελεν κατασκευάσαι, καὶ τὸν μισθὸν ἀπεδίδου. ταῦτα ἱστορεῖ Πυθέας ἐν Περιόδῳ γῆς, καὶ τὴν θάλασσαν λέγων ζεῖν. εἰσὶ δὲ αἱ

1 *perturbatione versuum inde a v.* 693 *facta accidit ut in scholiis quoque* ητε δίκη —16 αὐτῶν ἐκαθέσθη *post* 17 ἵετο δ' αὖ — *p.* 506, 2 ἐρικώδης φοινίκη *collocaret L. praeterea* 3 ἔγνω — δεδρακότα *post* 5 πρῶτα — 8 βρέχουσιν *habet L.* 6 ἁγνίζοντες *fp*, ἁγνισθέντες *L.* 17 ἀκοῦσαι προεθυμεῖτο φωνὴν ἀκοῦσαι *L.* 30 ἀποφέρειν *L.* 33 ζεῖν *fp*, ζῆν *L.*

τοῦ Αἰόλου νῆσοι ζ αἵδε, Στρογγύλη, Εὐώνυμος, Λιπάρα, Ἱερά, Διδύμη, Ἐρικώδης, Φοινικώδης.

ἐλθεῖν εἰς ἀκτάς: Ἀγαθοκλῆς ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι περὶ τῶν χαλκείων τοῦ Ἡφαίστου λέγων φησὶ κατὰ Σικελίαν δύο εἶναι νήσους, ὧν ἡ μὲν καλεῖται Ἱερά, ἡ δὲ Στρογγύλη, αἵτινες ἡμέρας καὶ νυκτὸς πῦρ ἀφιᾶσιν. ὁ δὲ αὐτός φησιν ἐν ἑβδόμῳ ἐν Σικελίᾳ νήσους ὑπάρχειν. τούτων δύο πῦρ ἀφιᾶσι· καλεῖται δὲ ἡ μὲν Αἰόλου, ἡ δὲ Ἡφαίστου, ἐν ᾗ πυρὸς ποταμοὺς ἀνιέναι.

765. αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει: τοῖς αἴθραν καὶ ψῦχος ποιοῦσιν. ὅτι δὲ Αἰόλος ἐξουσίαν εἶχεν ἀνέμων καὶ Ὅμηρός φησι

κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων.

ὅτι δὲ αἴθραν τὸ ψῦχος λέγουσιν ὁ αὐτός φησι ποιητής „αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον." καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑπαίθριά φαμεν τὰ ὑπὸ ἀνέμου καταπνεόμενα.

786. πλαγκταὶ πέτραι ἐν τῷ πορθμῷ εἰσιν, ὡς Τίμαιος καὶ Πεισίστρατος ὁ Λιπαραῖος. ἐν ὑπερβατῷ δὲ ἀναγνωστέον· ἔστι γὰρ διαπερῶντας.

788. περιβλύει: περικλύζει, κατὰ μίμησιν ἤχου. σπιλάδες δὲ αἱ πέτραι ἀπὸ τοῦ συμπεπιλῆσθαι.

* 801. ἑοῖο] τὸ ἑοῦ ἀντὶ τοῦ ἕο.

* 807. φιτύσαιο] φυτεύσοις ἢ βλαστήσοις.

808. αὐτὴ δὲ σέλας: ὅτι τὸ παλαιὸν τὰς μητέρας τῶν γαμούντων ἐν τοῖς γάμοις δᾳδουχεῖν ἔθος ἦν καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις φησίν „ἐγὼ δὲ οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον, ὡς πρέπει μητρὶ μακαρίᾳ." ἡ Ἥρα οὖν φησι δᾳδουχῆσαι τῇ Θέτιδι διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν εὔνοιαν μητρὸς ἔργον ἐπιτελουμένη.

* 810. νημερτέα] θυμηδέα.

813. Νηιάδες κομέουσι: τὴν Χαρικλὼ λέγει καὶ τὴν Φιλύραν, ὑφ' ὧν ἐτράφη ὁ Ἀχιλλεύς, ὧν ἡ μὲν Χαρικλὼ γυνὴ Χείρωνος, Φιλύρα δὲ μήτηρ.

* λίπτοντα] ἐπιθυμοῦντα.

814. χρειὼ μιν κούρης: Ἀναξαγόρας φησὶν ὅτι ταῖς ἀληθείαις Ἀχιλλέα ὡς θεὸν τετιμήκασιν οἱ περὶ τὴν

2 φοινίκη *L*. 7 *fortasse* φησὶν ἐν . . . ζ ἐπὶ Σικελίᾳ. 13 *Od.* K 21. 14 *Od.* Ξ 318. 25 *Phoen.* 354 *sqq.*

Λακωνικὴν οἰκοῦντες. ἔνιοι δέ φασιν ὅτι συμπαθήσαντες οἱ θεοὶ τῇ Θέτιδι ἀπηθανάτισαν αὐτόν. ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος ἔγημε Μήδειαν πρῶτος Ἴβυκος εἴρηκε, μεθ' ὃν Σιμωνίδης.

* 815. ἄρηγε] βοήθει.

** νυῷ] τῇ νύμφῃ.

816. ἠδ' αὐτῷ Πηλῆι: ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας ἐν δευτέρῳ φησὶν ὅτι ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ἔβαλλεν τοὺς ἐκ Πηλέως γεννωμένους, γνῶναι βουλομένη εἰ θνητοί εἰσιν, ἕτεροι δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλώνιός φησι· καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα καὶ κωλῦσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησιν ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Στάφυλος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν φησὶ Χείρωνα σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἔνδοξον ποιῆσαι, μεταπέμψαι [Φιλομήλαν] τὴν Ἄκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμιδόνος καὶ λόγους διασπεῖραι, ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν Πηλεὺς Διὸς διδόντος αὐτῷ, οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἥξουσιν. ταῦτα φημίσας παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὕδατα πολλὰ καὶ πνεύματα ἐξαίσια, καὶ δίδωσι Πηλεῖ Φιλομήλαν, καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη.

820. ἀνέμων ἄικας: αἱ ἐν τῷ πολέμῳ ἐφ' ἑκατέρα κλίσεις. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὰς ἀντιπνοὰς τῶν ἀνέμων εἴρηκεν.

825. μὴ δὲ σύγ' ἠὲ Χάρυβδιν: ἡ Σικελία ἀντικρὺ κεῖται τῆς Ἰταλίας. ἔστι δὲ τούτων μέσος πορθμὸς ἔχων σταδίους διακοσίους . . . . ἀπὸ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν. τὸ οὖν ἓν ἄκρον, τὸ Πέλωρον, ἀφορᾷ εἰς Ἰταλίαν, ἐν ᾧ ἐστι κάτω ἡ καλουμένη Χάρυβδις, ἡ δὲ Σκύλλα πάλιν ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἀντικρὺ τοῦ Πελώρου. αὕτη ἡ Σκύλλα ἀκρωτήριόν ἐστιν ἐξέχον εἰς θάλασσαν, ὁμοίωμα καὶ πρόσωπον ἔχον γυναικός. κάτω δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου εἰσὶ πέτραι ἄγαν καὶ πολλαὶ καὶ μεγάλαι ἔχουσαι κοίλους τόπους καὶ σπήλαια, ἐν οἷς θαλάσσια θηρία μένουσιν, ἅτινα τῶν πλοίων ἐκεῖ ἐν ταῖς πέτραις

10 ἑτέρους L: correxit Köchlyus coniectan. epic. I p. 13. 14 περὶ Θεσσαλίας p. 16 Φιλομήλαν om L. 27 μέσον L. 28 διακοσίους ἀπὸ L. 29 τὸ πάχυνον L, ἡ Πελωρίς f, Πέλωρος p. 31 παχύνου L.

ἀκοντιζομένων ..... ἐκ τῆς Χαρύβδεως θάλασσαν εἰσροφεῖσθαι συνέρχονται τῇ θαλάσσῃ καὶ φθείρονται· ἢ ὠθούμεναι εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αὐταὶ ἔρχονται εἰς τὰς πέτρας κάτω τῆς Σκύλλης οὔσας ὑφάλους καὶ συγκλῶνται οὕτως· εἶτα ἐξιόντες θαλάσσιοι κύνες καὶ ἕτερα διάφορα θηρία ἐσθίουσι τοὺς ἐν ταῖς ναυσὶν ἄνδρας. δοκεῖ δὲ ἡ Σκύλλα καὶ λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἔχειν κύνας ἐξέχοντας ἀπὸ τῶν πλευρῶν. τὸ δὲ καταιβάσιον τοῦτο ἐν Ταυρομενίῳ ὁ ποιητὴς ἐκάλεσεν Χάρυβδιν εἶναι κάτω τοῦ ἀκρωτηρίου τῆς Σικελίας, τοῦ λεγομένου Πελώρου, ὃ ἀφορᾷ εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Σκύλλαν.

828. *Σκύλλης Αὐσονίης:* τὸ σπήλαιον τῆς Σκύλλης ἐλέγετο εἶναι περὶ τὴν Ἰταλίαν, ὅ ἐστιν ἐν τῷ πορθμῷ.

ἥν τέκε Φόρκῳ: Ἀκουσίλαος Φόρκυνος καὶ Ἑκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει, Ὅμηρος δὲ οὐχ Ἑκάτην ἀλλὰ Κράταιιν. ἀμφοτέροις οὖν Ἀπολλώνιος κατηκολούθησεν. ἐν δὲ ταῖς Μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἑκάτης ἡ Σκύλλα. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ εἴδους τινὸς Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι.

834. *εἰ μὲν δὴ μαλεροῖο πυρός:* περὶ τὸν πορθμὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ πυρὸς ἀναφυσήματα γίνεται, ὥστε καὶ τὴν θάλασσαν θερμαίνεσθαι, ὥς φησι καὶ Μητρόδωρος ἐν πρώτῳ περὶ ἱστορίας καὶ Θεόφραστος ἐν Ἱστορικοῖς ὑπομνήμασιν. καί φησι τὸν βρόμον τὸν ἀπὸ τῶν Αἰόλου νήσων ἀκούεσθαι ἕως ͵α σταδίων· περὶ Ταυρομένιον γοῦν ἀκούεσθαι βροντῇ παραπλήσιον ψόφον.

840. ἀπέρχομαι δὲ ὅπου τὰ ἀπόγεια σχοινία τῆς Ἀργοῦς δέδεται, ὅπως ἑωθινοὶ τῆς ἐπανόδου μνήμην ποιήσωνται, ὅπως αὐτοὺς ἕωθεν ποιήσω ἀποπλεῦσαι ἐκ τῆς γῆς τῶν Τυρσηνῶν.

847. ὑπερβολικῶς· οὐδεὶς γὰρ ἀκτίνων βολὴν καταλαβέσθαι δύναται, οὔτε τὴν λεγομένην μαρμαρυγήν, ἥτις ἐστὶ λαμπηδόνος συνεχοῦς ὅρμησις.

1 ἀκοντιζομένων ἐκ L. 8 ἐν τῷ μινοταύρῳ ὁ L. 10 παχύνου L. 18 εἶδος L. 23 *fortasse* Περιηγήσεως. 24 τῶν *fp*, τοῦ L. 25 ἀκούεσθαι ἕως χίλια στάδια *f*, καίεσθαι ἕως ἑνὸς σταδίου L: *cf. Antig. Caryst.* 145.

850. *Τυρσηνίδος*] *Τυρσηνίδα εἴρηκεν τὴν τῆς Κίρκης νῆσον διὰ τὸ πρόσχωρον αὐτῇ εἶναι.*

* 852. *ὀρεξαμένη*] *ἐπιλαβομένη.*

* 855. *ἐείσατο*] *ἐφάνη.*

856. **μηκέτι νῦν ἀκταῖς:** *μηκέτι καθέζεσθε ἐν ταῖς ἀκταῖς τῆς Αἰαίας νήσου ταῖς οὔσαις πλησίον τῶν Τυρσηνῶν περιμένοντες καὶ ὑπερτιθέμενοι τὸν πλοῦν ὑμῶν.*

859. **πανσυδίῃ κοῦραι:** *πᾶσαι ὁμοῦ ἀπαντῶσι τὴν ναῦν φυλάξουσαι ἐκ τῶν πετρῶν, αἵτινες καλοῦνται Πλαγκταί.*

** 861. *ῥυσόμεναι*] *περιφυλάττουσαι καὶ διασῶσαι ὀφείλουσαι.*

κείνη γὰρ ἐναίσιμος: *ἐκεῖνος γὰρ ὑμῖν ὁ πλοῦς αἴσιος καὶ καθήκων ἐστὶν ὁ διὰ τῶν Πλαγκτῶν πετρῶν.*

862. **ἀλλὰ σὺ μή τῳ ἐμόν:** *μή τινι τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποδείξῃς με, ἡνίκα με ἴδῃς σὺν ταῖς Νηρεῖσιν ὑπαντήσασάν σοι.*

* 864. *ἀπηλεγέως*] *ἀναμφιλέκτως.*

865. **ἀίδηλος:** *ἀφανὴς γενομένη κατέδυ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. τὸν δὲ Πηλέα δεινῶς ἡ λύπη ἔπληξεν.*

* 868. *νηπιάχοντος*] *νηπίου ὄντος καὶ νήπια φρονοῦντος.*

871. **ἀμβροσίῃ χρίεσκεν:** *θειοτάτῳ ἐλαίῳ περιέχριε τὸ ἁπαλὸν αὐτοῦ σῶμα.*

872. **καί οἱ στυγερὸν χροΐ:** *καὶ αὐτοῦ τὸ μισητὸν γῆρας ἀπὸ τοῦ σώματος ἀποσοβήσοι.*

874. **σπαίροντα δια φλογός:** *ἀλλόμενον καὶ σαλευόμενον ἐπὶ τοῦ πυρός.*

876. **τὸν μὲν ἄρ ἁρπάγδην:** *ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀναρπάξας ἔρριψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κράζοντα.*

879. **παλίσσυτος:** *μετὰ δὲ ταῦτα οὐκέτι ἐξ ὑποστροφῆς παρεγένετο πρὸς τὸν Πηλέα· ὅθεν τὰς φρένας αὐτοῦ κατέδησεν ἡ ὀλιγωρία.*

884. **τῆς ἔνι δαισάμενοι:** *ἐν ταύταις δὲ εὐωχηθέντες καὶ δειπνήσαντες ἐκοιμήθησαν τὴν νύκτα, ὡς καὶ πρότερον, οἷον ὡς καὶ ἑτέραν νύκτα.*

* 886. *κατηλυσίῃ*] *καθόδῳ.*

16 ἀποδείξῃς f, ὑποδείξῃς L. 18 ἀναμφιλέκτων L.

887. βαῖνον ἐπὶ κληῖδας: ἀνέβαινον ἐπὶ τὰ σανιδώματα τῆς νηὸς καὶ τὰς ἑαυτῶν καθέδρας.

ἐκ δὲ βυθοῖο εὐναίας: ἐκ δὲ τοῦ βυθοῦ ἀνέφερον ἢ ἀνεῖλκον τὰ σίδηρα χαίροντες τῇ ἐλεύσει τοῦ ζεφύρου, καὶ τὰ ἄρμενα δὲ ὡς ἔδει ἐσώρευον καὶ εὐτρέπιζον.

890. τανύσαντες ἐν ἱμάντεσσι: ἁπλώσαντες τοῖς ἱμᾶσι τὸ κέρας καὶ ἀναγαγόντες αὐτὸ σὺν τῷ ἀρμένῳ.

892. καλὴν Ἀνθεμόεσσαν: ἠκολούθησεν Ἡσιόδῳ οὕτως ὀνομάζοντι τὴν νῆσον τῶν Σειρήνων

νῆσον ἐς Ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων.

ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θελξιόπη ἢ Θελξινόη, Μολπή, Ἀγλαόφωνος.

897. ἔτερπον, ἐπιμελείας ἠξίουν καὶ ηὔξανον παρθένον ἔτι οὖσαν καὶ ἄζευκτον.

900. ἀεὶ δὲ περιβλεπόμεναι καὶ θεωροῦσαι ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ εὐορμήτου τόπου, πολλῶν παριόντων τὴν ἡδεῖαν ἐπάνοδον ἥρπασαν, τῇ τηκεδόνι φθίνειν ποιοῦσαι.

** 907. ἐυτροχάλοιο] τῆς τροχαλῆς ᾠδῆς τὸ μέλος ἐκίνησεν.

909. κρεγμῷ: τῇ κρούσει, ὑπὸ τοῦ κρούματος.

917. Ἔρυκος μεδέουσα: Ἔρυξ ὄνομα πόλεως, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἀφροδίτη· οἱ δὲ τὴν Σικελίαν.

921. μιξοδίῃσιν ἁλός: μιξοδίαν καλεῖ τὸν τόπον, καθ' ὃν ἦν ἡ Σκύλλα καὶ ἡ Χάρυβδις, διὰ τὸ ἀντικρὺ εἶναι ἀλλήλων.

* 923. ἄμοτον] ἀκατάπαυστον.

** 926. πυριθαλπέος] τῆς ὑπὸ πυρὸς καιομένης.

** 936. παρβολάδην] παρεμβεβλημένως.

937. ἐπήτριμοι: ἐκ πλαγίων ἢ ὁμοῦ πρὸς ἀλλήλους καταννηχόμεναι ἑκατέρωθεν.

940. αὐτίκ' ἀνασχόμεναι: εὐθέως ἀνελκύσασαι ἐπὶ τῶν λευκῶν γονάτων τὰ ἱμάτια ἄνωθεν τοῦ ζωναρίου καὶ ἀνασύρασαι αὐτὰ ἐρρωμένως ἄνωθεν τῶν πετρῶν καὶ τῆς τοῦ κύματος κλάσεως ἐκινοῦντο.

* 943. παρηορίην] μετέωρον.

τὴν δὲ παρηορίην: μετέωρον. ἐβάσταζον γὰρ αὐ-

23 μιξιοδείαν L.

τὴν αἱ Νηρεΐδες ἄνωθεν τῶν πετρῶν, ἀλλήλαις ὡς σφαῖραν ἀκοντίζουσαι.

** 947. ἠρήρειντο] ἐπλησίαζον, ἧδραζον.

957. ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ: στελεῇ, τῇ λαβῇ. τυπίδος δέ, τῆς σφύρας, ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐπερεισθεὶς τῆς σφύρας.

961. ὅσσῃ δ' εἰαρινοῦ: ὅσον ἐστὶ διάστημα ἐαρινῆς ὥρας. ἀντὶ ἡμέρας καὶ ὥρας καὶ διαστήματος μοῖρα. ἐαρινὴν δὲ εἴρηκεν ἡμέραν τὴν ἰσημερίαν.

965. Θρινακίας λειμῶνα: Τίμαιος Θρινακίαν φησὶ καλεῖσθαι τὴν Σικελίαν, ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει. οἱ δὲ ἱστορικοὶ Θρίνακόν φασιν ἄρξαι τῆς Σικελίας, Μύλας δὲ χερσόνησον Σικελίας, ἐν ᾗ αἱ τοῦ Ἡλίου βόες ἐνέμοντο.

972. ἀργύρεον χαῖον: χαῖόν ἐστι καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται. Ἀμερίας δὲ ψιλὴν ἀπέδωκε ῥάβδον. Καλλίμαχος

ἔπρεπέ τοι προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
ποιμενικὸν πίλημα· καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

καὶ τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον ἐρυσίχαιον, τῷ χαίῳ ἐρύοντα, ἤτοι ποιμαίνοντα. πηχύνουσα δὲ ἀντὶ [τοῦ] τῷ πήχει τῆς χειρὸς προσηρτηκυῖα.

973. ὀρειχάλκοιο: φασὶν ὀρείχαλκον εἶδος χαλκοῦ, ἀπὸ Ὀρείου τινὸς γενομένου εὑρετοῦ ὠνομασμένον. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Τελεταῖς φησι μηδὲ ὑπάρχειν τὸ ὄνομα μηδὲ τὸ τούτου εἶδος. τὸν γὰρ ὀρείχαλκον ἔνιοι ὑπολαμβάνουσι λέγεσθαι μέν, μὴ εἶναι δέ. τῶν δὲ εἰκῇ διαδεδομένων καὶ τοῦτο. οἱ γὰρ πολυπραγμονέστεροί φασιν αὐτὸν ὑπάρχειν. μνημονεύει καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ὁ γραμματικὸς σεσημείωται τοῦτο. ἄλλοι δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν ὄνομα, ὡς Σωκράτης καὶ Θεόπομπος ἐν εἰκοστῷ πέμπτῳ. οὕτως ἦν ἐν τῇ Κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτῳ.

974. καλαύροπα: ἀντὶ [τοῦ] καλόροπον, ῥάβδον βουκολικήν. Ὅμηρος „καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ."

3 ἧ δραζον L. 9 Καλλίμαχος voluit A. Heckerus Philol. V p. 418. 11 φησὶν L. 12 χερόνησον L. 17 χερσὶ L. 18 ita ἐρυσίχαιον L. ἐρύοντας ἢ ποιμαίνεσθαι L. 19 τοῦ om L. 24 τὸ L. 25 διαδομένων L. 32 ἀντὶ κολλόροβον L. 33 Il. Ψ 845.

982. ἔστι δέ τις πορθμοῖο ἔσω τοῦ εἰν ἁλὶ νῆσος: τούτων ὁ νοῦς οὗτός ἐστιν, εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον εἰσπλέουσι νῆσος εὐλίμενος καὶ πεπιασμένη, ὑφ' ᾗ κεῖσθαι τὸ δρέπανον τοῦ Κρόνου φασίν, ᾧ τὰ τοῦ πατρὸς αἰδοῖα ἀπέτεμεν. οἱ δέ φασι Δήμητρος εἶναι τοῦτο, ᾧ τοὺς Τιτᾶνας ἐδίδαξε σταχυοτομεῖν. κατῴκησε γὰρ ἡ θεὸς τότε τὴν νῆσον ἐκείνην ἀγαπήσασα τὴν Μάκριδα, ἣν Φαίακες κατῴκουν ἀπὸ θεῶν ὄντες τὸ γένος.

* παροιτέρη] ἔμπροσθεν.

983. ἀμφιλαφής: ἀμφοτέρωθεν πρόσορμον ἔχουσα. καὶ τὸ Ἰόνιον πέλαγος καὶ [ἡ Κεραυνία θάλασσα] τὴν Ἰταλίαν ἀπὸ τῆς Ἠπείρου διορίζει. κεῖται δὲ ἐν αὐτῇ νῆσος Κέρκυρα. αὕτη πρότερον Σχερία ἐκαλεῖτο. ἀμφιλαφῆ δὲ τὸν λιμένα εἴρηκεν τὸν ἀμφοτέρωθεν πρόσορμον ἔχοντα, ὃν Καλλίμαχος ἀμφίδυμον εἶπεν. ἱστορικῶς δὲ Ἀπολλώνιος ἀμφιλαφῆ τὸν λιμένα φησὶ πανταχόθεν πρόσορμον ἔχοντα. ἱστορεῖ δὲ περὶ τοῦ λιμένος τῶν Φαιάκων Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης.

* πίειρα] λιπαρά, εὔγειος.

984. ᾗ ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον: ἡ νῆσος ἡ Κέρκυρα. αὕτη πρότερον Σχερία ἐκαλεῖτο. ἀποδίδωσι δὲ τὴν αἰτίαν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κερκυραίων πολιτείᾳ. φησὶ γὰρ τὴν Δήμητρα φοβουμένην μὴ οἱ ἐκ τῆς ἠπείρου ἐρχόμενοι ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι δεηθῆναι Ποσειδῶνος ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα· ἐπισχεθέντων οὖν τούτων ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν ὀνομασθῆναι .... διὸ τὴν Δήμητρα αἰτησαμένην δρεπάνην παρ' Ἡφαίστου τοὺς Τιτᾶνας διδάξαι θερίζειν, εἶτα αὐτὴν κρύψαι εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέρος τῆς νήσου. προσκλυζούσης δὲ τῆς θαλάσσης ἐξομοιωθῆναι τὴν θέσιν τῆς γῆς δρεπάνῃ. Τίμαιος δέ φησιν, ᾧ ἐξέτεμεν τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τοῦ Κρόνου τὰ αἰδοῖα ὁ Ζεύς, τοῦτο κεκρύφθαι.

989. στάχυν ὄμπνιον: πολύν, δαψιλῆ. Φιλητᾶς

3 πεπερασμένη L. 4 φησίν L. 10 πρὸς ὅρμον L. 11 πέλαγος καὶ τὴν L. 14 πρὸς ὅρμον L. 16 πρὸς ὅρμον L. 26 ὀνομασθῆναι διὸ L, ὀνομασθῆναι. Δρεπάνη δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ fp. 28 αὐτὸ L. 32 τοῦτο κεκρύφθαι φασίν L, τοῦτο γὰρ αὐτοῦ κεκρύφθαι φησί f.

ἐν Ἀτάκτοις γλώσσαις ἀπέδωκε ὄμπνιον στάχυν τὸν εὔχυλον καὶ τρόφιμον. Κυρηναίων δέ τινες τὸν πλούσιον καὶ εὐδαίμονα ὄμπνιον καλοῦσιν. ἄμεινον δὲ τὸν φερέσβιον εἰπεῖν, οἱονεὶ ἔμπνοόν τινα ὄντα καὶ ὄμπνιον.

* 990. ἐκλήϊσται] πεφήμισται.

992. αἵματος Οὐρανίοιο: Ἀκουσίλαος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν ὅτι ἐκ τῆς ἐκτομῆς τοῦ Οὐρανοῦ ῥανίδας ἐνεχθῆναι συνέπεσεν, τουτέστι τὰς σταγόνας, κατὰ τῆς γῆς, ἐξ ὧν γεννηθῆναι τοὺς Φαίακας· οἱ δὲ τοὺς Γίγαντας. καὶ Ἀλκαῖος δὲ λέγει τοὺς Φαίακας ἔχειν τὸ γένος ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ Οὐρανοῦ. Ὅμηρος δὲ οἰκείους τοὺς Φαίακας τοῖς θεοῖς φησι διὰ τὴν ἀπὸ Ποσειδῶνος γένεσιν.

993. τοὺς Ἀργῷ πολέεσσιν: οἱ Ἀργοναῦται πολλὰ κακοπαθήσαντες κατηνέχθησαν ἐκ τοῦ Σικελικοῦ πελάγους.

* 1000. Αἱμονίῃ] τῇ Θεσσαλίᾳ.

1002. Κόλχων οἳ Πόντοιο: τῶν Κόλχων οἱ μετὰ Ἀψύρτου ὄντες κατῴκησαν ἐν ταῖς Βρυγηίσιν, αἵτινές εἰσι τῆς Ἰλλυρίδος, οἱ δὲ διὰ τῶν Κυανέων πετρῶν ἐξελθόντες ᾤκησαν Κέρκυραν. τῶν γὰρ διωκόντων τοὺς ἀριστεῖς Κόλχων οὐ κατὰ ταὐτὸν τὸν πλοῦν στειλαμένων οἱ μὲν διὰ τοῦ Ἴστρου, καθάπερ προείρηται, τὸν πλοῦν ἐποιήσαντο, ὧν ἦρχεν Ἄψυρτος διὰ τῶν κάτωθεν ἐμβαλὼν εἰς τὸν δεδηλωμένον ποταμὸν καὶ κατέλαβεν τοὺς ἥρωας περὶ τὰς καλουμένας Βρυγηίδας νήσους· οἱ δὲ διὰ τῶν Κυανέων νήσων τὸν ἔκπλουν ποιησάμενοι Κόλχοι κατήντησαν εἰς τὴν Κέρκυραν νῆσον, ἐν ᾗ καὶ οἱ Ἀργοναῦται ἔτυχον ὄντες.

* 1003. μαστῆρες] ζητηταί.

* 1004. ἔξαιτον] ἐξαίρετον.

* 1005. ἀπροφάτως] χωρὶς προφάσεως, ἀναντιρρήτως.

* 1006. ἀτροπίῃσιν] κακοτροπίαις, ἀμετατρέπτως.

1015. εἴ νυ καὶ αὐτὴ ἀνθρώπων γενεῆς: περὶ αὐτῆς ἡ Μήδεια, καὶ σὺ ἄνθρωπος εἶ, οἷς τὸ ἁμαρτάνειν γίνεται ῥᾳδίως.

** 1019. Ἠελίοιο] ἐπεὶ πρόγονος τῆς Μηδείας.

1020. ὅρκος παρὰ Κόλχοις ἡ Ἑκάτη ταῖς φαρμακίσι. εὑρέτις γὰρ τούτων ἡ θεός.

31 περὶ Ἀρήτης f: *fortasse* περὶ αὐτῆς ἡ Μήδεια τῆς Ἀρήτης φησί, εἰ καί.

** 1024. ἀντὶ τοῦ ἔτι παρθένος εἰμί.

** 1027. τελεσφόρον] τὸν πάντα τελειοποιοῦντα.

1031. ἕνεκα τῶν ὑμῶν ἄθλων ἐγώ, φέρτατοι, ἐν μεγάλῃ ταραχῇ εἰμι· τῇ γὰρ ἐμῇ γνώμῃ τούς τε ταύρους ἐζεύξατε καὶ τοὺς γηγενεῖς ἐξεθερίσατε καὶ νῦν τὸ δέρος εἰς Θεσσαλίαν ἀποίσετε.

1043. τὴν ἰοῦσαν ἐν ταῖς χερσὶ τῶν θεῶν νέμεσιν, τουτέστι τὸ νεμεσητόν.

1045. οὐ γὰρ ναός μοί ἐστι βοηθὸς οὔτε πύργος οὔτε ἄλλος οὐδὲ εἷς, ἀλλ' ὑμεῖς μοι ἀσφάλεια πᾶσα.

** 1046. μόνη οὖσα προβάλλομαι ὑμᾶς βοηθούς.

1047. χαλεποὶ καὶ ἀνηλεεῖς, καὶ οὐ μετατρέπεσθε ὁρῶντές με γονυπετοῦσαν τῇ βασιλείᾳ.

1049. ὁ λόγος, ὅτε τὸ κώδιον λαβεῖν ἠθέλετε, καὶ πᾶσι τοῖς Κόλχοις ἕτοιμοι ἦτε μάχεσθαι, νῦν δὲ ὀλίγους παραγενομένους ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τὴν ἐμὴν φοβεῖσθε.

1058. στρευγομένοις: φθειρομένοις καὶ καταπονουμένοις, ἢ καὶ προσδιατρίβουσιν. ὅθεν καὶ στράγξ ἡ κατὰ βραχὺ πρόσθεσις τοῦ ὕδατος. οὕτω Δίδυμος.

* 1059. κατευκήλησε] κατέπαυσεν, εἰς ἡσυχίαν ἤγαγεν.

* 1062. κλωστῆρα] τὸν ἄτρακτον.

* 1064. σταλάει] στάζει, παρ' ὃ καὶ ὁ σταλαγμός.

* 1065. μυρομένης] μυωομένης.

* 1066. ἰκμαίνοντο] ὑγραίνοντο. ἐκ δὲ τούτου τὸ πολὺ κλαίειν δηλοῖ.

* 1072. προσπτύσσετο] ἐλιπάρει, παρεκάλει.

1082. ῥέζομεν ἀμπλακίῃσιν: ἀντὶ τοῦ ἁμαρτίαις. ἐὰν δὲ γράφηται ἀτροπίῃσιν, ἀμετατροπίαις. ὁ δὲ νοῦς, ἁμαρτάνουσα δὲ τὸ πρῶτον ἡ Μήδεια προέδωκε τοὺς ἰδίους καὶ ἐξημάρτησε φυγοῦσα, ἃ πολλάκις ποιοῦμεν δι' ἄνοιαν.

* 1082. ἀκειο...μένη] ῥωννυμένη.

1090. οἷα μὲν Ἀντιόπην: Ἀντιόπη Νυκτέως ἦν θυγάτηρ, ἣν ὁ Ζεὺς σατύρῳ ὁμοιωθεὶς φθείρει, καὶ φεύγουσα τοῦ Νυκτέως τὰς ἀπειλὰς καταφεύγει εἰς Σικυῶνα πρὸς Ἐπωπέα. τεκοῦσα δὲ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον ἐξέθηκεν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι παρὰ βουκόλῳ τινί. ὁ δὲ Νυκτεὺς διὰ τὴν

2 τέλειον ποιοῦντα L. 36 ἐποπέα L.

τόλμαν τῆς παιδὸς λυπηθεὶς τελευτᾷ, τοῦ ἀδελφοῦ Λύκου δεηθεὶς μὴ περιιδεῖν τὴν παῖδα, ἀλλ' ἑλεῖν ἐπελθόντα Σικυῶνι. στρατεύει δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν Λύκος καὶ κτείνει τὸν Ἐπωπέα, καὶ λαβὼν τὴν Ἀντιόπην αἰχμάλωτον παραδίδωσι φυλάττειν Δίρκῃ τῇ ἑαυτοῦ γαμετῇ. ἡ δὲ φεύγει καὶ ληφθεῖσα πάλιν τοῖς ἑαυτῆς παισὶν ἐκδίδοται. ἐνταῦθα δὲ ἐκκαλύπτει ὁ τροφεὺς βουκόλος τὸ γεγονός. οἱ δὲ τὴν μὲν Ἀντιόπην σώζουσιν, τὴν δὲ Δίρκην ἐξ ἀγρίου ταύρου προσδήσαντες διαφθείρουσι. μεταπεμψάμενοι δὲ τὸν Λύκον, ὡς ἐκδώσοντες τὴν Ἀντιόπην, σφάττειν ἔμελλον. Ἑρμῆς δὲ ἐκώλυσε, τῷ Λύκῳ δὲ ἐκχωρεῖν τῆς βασιλείας προσέταξεν.

1091. οἷα δὲ καὶ Δανάηι Φερεκύδης ἐν τῷ β̄ ἱστορεῖ ὡς Ἀκρίσιος γαμεῖ Εὐρυδίκην τὴν Λακεδαίμονος· τῶν δὲ γίνεται Δανάη. χρωμένῳ δὲ αὐτῷ περὶ ἄρσενος παιδὸς ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Πυθοῖ ὅτι αὐτῷ μὲν οὐκ ἔσται παῖς ἄρσην, ἐκ δὲ τῆς θυγατρός, πρὸς οὗ αὐτὸν ἀπολεῖσθαι. ὁ δὲ ἀναχωρήσας εἰς Ἄργος θάλαμον ποιεῖ χάλκοῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κατὰ γῆς, ἔνθα τὴν Δανάην εἰσάγει μετὰ τροφοῦ, ἐν ᾧ αὐτὴν ἐφύλασσεν, ὅπως ἐξ αὐτῆς παῖς μὴ γένηται. ἐρασθεὶς δὲ Ζεὺς τῆς παιδὸς ἐκ τοῦ ὀρόφου χρυσῷ παραπλήσιος ῥεῖ. ἡ δὲ ὑποδέχεται τῷ κόλπῳ, καὶ ἐκφήνας αὑτὸν ὁ Ζεὺς τῇ παιδὶ μίγνυται. τῶν δὲ γίνεται Περσεύς, καὶ ἐκτρέφει αὐτὸν ἡ Δανάη καὶ ἡ τροφὸς κρύπτουσαι Ἀκρίσιον. ὅτε δὲ Περσεὺς τριέτης καὶ τετραέτης ἐγένετο, ἤκουσεν αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος καὶ διὰ τῶν θεραπόντων μετακαλεσάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ τὴν μὲν ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ καταφέρει σὺν τῷ παιδὶ ἐπὶ τὸν ὑπὸ τὸ ἑρκίον Διὸς βωμόν, μόνος δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς. ἡ δὲ ἔφη ἐκ Διός. ὁ δὲ οὐ πείθεται, ἀλλ' εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει αὐτὴν μετὰ τοῦ παιδὸς καὶ κλείσας καταποντοῖ. καὶ φερόμενοι ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον, καὶ αὐτοὺς ἐξέλκει Δίκτυς ὁ Περισθένους δικτύῳ ἁλιεύων. εἶτα ἡ Δανάη ἀνοῖξαι ἱκετεύει τὴν λάρνακα. ὁ δὲ ἀνοίξας καὶ μαθὼν οἵτινές εἰσιν, ἄγει εἰς τὸν οἶκον καὶ τρέφει ὡς ἂν συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας. ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς καὶ ὁ Πολυδέκτης Ἀνδρο-

2 ἀπελθόντα L. 4 ἐποπέα L. 12 ἐν ιβ̄ L: cf. schol. IIII 1515. 16 ἀπολέσθαι L, δεῖ ἀπολέσθαι f. 27 τῇ παιδί L.

θόης τῆς Περικάστορος καὶ Περισθένους τοῦ Δαμάστορος τοῦ Ναυπλίου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης, ὡς Φερεκύδης ἐν πρώτῳ. ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς καὶ περὶ τοῦ θανάτου φησὶν Ἀκρισίου, ὅτι μετὰ τὴν ἀπολίθωσιν Πολυδέκτου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς Γοργόνος ἐν Σερίφῳ Δίκτυν μὲν Περσεὺς ἀπολείπει ἐν τῇ Σερίφῳ βασιλεύειν τῶν λελειμμένων Σεριφίων, αὐτὸς δὲ ἔβη πλέων εἰς Ἄργος σὺν τοῖς Κύκλωψι καὶ τῇ Δανάῃ καὶ τῇ Ἀνδρομέδᾳ, καὶ ἐλθὼν Ἀκρίσιον οὐχ εὑρίσκει ἐν Ἄργει. ὑπεχώρει γὰρ αὐτὸν δείσας εἰς τοὺς Πελασγοὺς εἰς Λάρισσαν. μὴ καταλαβὼν δὲ αὐτὸν τὴν μὲν Δανάην καταλείπει παρὰ τῇ μητρὶ Εὐρυδίκῃ καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καὶ τοὺς Κύκλωπας, αὐτὸς δὲ ἔβη εἰς Λάρισσαν, καὶ ἀφικόμενος Ἀκρίσιον ἀναγνωρίζει καὶ σὺν αὐτῷ ἕπεσθαι εἰς Ἄργος πείθει. καὶ ὅτε δὴ ἔμελλον ἰέναι, συντυγχάνει ἀγῶνι νέων ἐν τῇ Λαρίσσῃ, καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ λαβὼν τὸν δίσκον δισκεύει. τὸ δὲ πένταθλον οὐκ ἦν, ἀλλὰ ἕνα ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλουν. ὁ δὲ δίσκος τροχαλισθεὶς ἐπὶ τὸν πόδα τοῦ Ἀκρισίου τιτρώσκει αὐτόν. καμὼν δὲ ἐκ τούτου Ἀκρίσιος ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσσῃ, καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λαρισσαῖοι πρόσθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ ποιοῦσιν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι. Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους.

1093. ὑβριστὴς Ἔχετος: τοῦ Ἐχέτου Ὅμηρος ὡς ὠμοτάτου μέμνηται, ἡ δὲ Ἀρήτη ὡς κατ' αὐτὴν τοῦ πράγματος γεγενημένου· λέγει γὰρ νέον γε μὲν οὐδ' ἀποτηλοῦ. εὕρομεν δὲ τὸν μῦθον ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Λυσίππου Ἠπειρώτου Ἀσεβῶν καταλόγῳ.

1095. ὀρφναίῃ ἔνι χαλκόν: τὸ ἑξῆς, ἐν ὀρφναίῃ καλιῇ.

1100. ἀλλὰ δέδοικα τὸ δίκαιον παραβῆναι.

* 1115. ἐπιφροσύνῃσιν] ἐφημοσύνῃσιν.

1125. Ὑλλικῶι] ἀπὸ τοῦ Ὕλλου τοῦ ἐκ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους.

1131. ἄντρωι ἐν ἠγαθέωι] ἐν τῷ μεγάλῳ καὶ θείῳ, ἐν ᾧ Μάκρις κατῴκει. ἐν τούτῳ τῷ ἄντρῳ τὸν Διόνυσον ἔθρε-

1 περὶ κάστορος L, Κάστορος f. 17 ἕνα f. ἓν L. 22 εἰς Ἄργος p. 27 καταλόγου L.

ψεν, ὃ καλεῖται διθυρίτης. διὰ τοῦτο διθύραμβος ὁ Διόνυσος ἐκλήθη, διὰ τὸ δύο θύρας ἔχειν τὸ ἄντρον.

1138. καί ἑ χολωσαμένη: ἡ Ἥρα τὴν Μάκριν τῆς Εὐβοίας ἐξέβαλε διὰ τὸ δέξασθαι παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Διόνυσον καὶ θρέψαι. ἡ δὲ Εὔβοια ἱερά ἐστι τῇ Ἥρᾳ.

1141. ἔνθα τότ' ἐστόρεσαν: ἐν τῷ ἄντρῳ Μάκριδός φησι τὸν γάμον γεγενῆσθαι Μηδείας καὶ Ἰάσονος. Φιλητᾶς δὲ ἐν Τηλέφῳ ἐν τῇ Ἀλκινόου οἰκίᾳ.

1147. ἴσχε δ' ἑκάστην αἰδώς: διὰ τούτων τὰς νύμφας φησὶν ἐπιθυμούσας ἅψασθαι τοῦ μαλλοῦ διὰ τὸ κάλλος ὅμως αἰδουμένας ἀπέχεσθαι διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ μέλλειν γίνεσθαι τὴν μῖξιν. περὶ δὲ τοῦ δέρους ὅτι ἦν χρυσοῦν οἱ πλεῖστοι ἱστοροῦσιν. Ἀκουσίλαος δὲ ἐν τῷ περὶ γενεαλογιῶν πορφυρευθῆναί φησιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

1149. Αἰγαίου] Αἰγαῖος ποταμὸς περὶ Κέρκυραν. τούτου θυγάτηρ Μελίτη, ἧς καὶ Ἡρακλέους Ὕλλος, ἀφ' οὗ ἔθνος Ἰλλυριῶν καὶ Ὑλλικὸς λιμὴν παρὰ Φαίαξι. Πανύασις δὲ ἐν Λυδίᾳ τὸν Ἡρακλέα νοσήσαντα τυχεῖν ἰάσεως ὑπὸ Ὕλλου τοῦ ποταμοῦ, ὅς ἐστι τῆς Λυδίας· διὸ καὶ τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Ὕλλους ὀνομασθῆναι. Μελιτήιον δὲ ὄρος Κερκύρας.

1153. κεῖνο: τὸ Μάκριδος, ὃ νῦν ἱερὸν Μηδείας καλεῖται. Τιμαίου λέγοντος ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐν Βυζαντίῳ φησίν, Ἀντίμαχος ἐν Λύδῃ ἐν Κόλχοις πλησίον τοῦ ποταμοῦ μιγῆναι.

1160. προμολῇσιν] προμολὰς εἴρηκε τοὺς ἐκτὸς τοῦ ἄντρου τόπους.

* 1167. παρμέμβλωκε] πάρεστι.

1170. φαέεσσιν] ἀντὶ [τοῦ] φωτισμοῖς. φύσει γὰρ ὄντα σκοτεινὸν τὸν ἀέρα τοῖς φωτισμοῖς ἐλάμπρυνεν.

1174. ἡ τῶν Κερκυραίων ἐπὶ χερσονήσου κεῖται. φησὶν οὖν ἱστορικῶς ὅτι μακρὰν ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς χερσονήσου ἦσαν, ἐν ᾗ ἐστιν ἡ πόλις, ὡς Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης.

8 ὁ Τηλέφου *coniecit Bachius Philet. et Hermesian. rell. p.* 60. 12 δέρους f, δέρος L. 14 ὑπὸ p, ἀπὸ L. 17 πάντασις L. 18 νοσήσαντα p, νοστήσαντα L. 29 τοῦ *om* L. 32 οὖν ἱστορικῶς *A. Heckerus Philol. V p.* 418, οὖν ὁ ἱστορικός L: *cf. schol. IIII* 1217.

1175. χερνήσοιο: τὴν χερσόνησον χέρνησον εἴρηκεν, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ. τὴν δὲ ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας χώραν εἴρηκε Μακριδίην, ἴσως διὰ τὸ ᾠκηκέναι ἐκεῖ τοὺς Εὐβοεῖς· ἡ δὲ Εὔβοια Μάκρις ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον. ταύτην οἱ κατοικοῦντες μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν οἱ μὲν Ἄβαντες . . . . „Ἀμαντίνην ᾤκησαν.“

1187. ἄλλοι δ' ἀμφιφορῆας: Θεόπομπος ἀμφιφορεῖς λέγεσθαί φησι τοὺς ὑπ' ἐνίων μετρητάς, Λυσανίας δέ φησι τὸν ἀμφιφορέα ὑπὸ Ἀθηναίων ἀμφορέα καλεῖσθαι.

1188. λιγνύς: ἡ καπνώδης ἀναφορά, ἢ τὸ τοῦ φωτὸς ἄκρον, ὃ καὶ ἄμεινον.

* 1191. ἀγλαΐην] κόσμια.

1193. εἴδεα καὶ μορφάς: τὸ μὲν εἶδος κυρίως ἐπὶ προσώπου τέταχεν ὁ Ἀπολλώνιος, μορφὴν δὲ τὸ σχῆμα·

μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν.

* 1194. ἐυκρέκτου] εὐήχου.

* 1202. ἐκλήϊστο] ἐφημίζετο, ᾔδετο.

* 1210. συνήμο...νας] συνήθεις, ἑταίρους, παρὰ τὸ ἦσθαι.

1212. εἰσότε Βακχιάδαι: Βάκχις ἐγένετο υἱὸς Διονύσου, ἐν Κορίνθῳ δὲ διέτριβεν. ἦσαν δὲ εὐγενέστατοι οἱ ἀπ' αὐτοῦ τὸ γένος ἔχοντες, οἵτινες ἐξεβλήθησαν ἐκ Κορίνθου διὰ τὸν Ἀκταίωνος θάνατον. ἡ δὲ αἰτία ἐστὶν ἥδε. Μέλισσος εὐεργετήσας τοὺς Κορινθίους (μέλλοντας γὰρ ὑπὸ Φείδωνος τοῦ τῶν Ἀργείων βασιλέως διαφθαρῆναι ἐρρύσατο) τιμῆς ἠξιώθη παρ' αὐτοῖς. καί ποτε οἱ Βακχιάδαι νυκτὸς ἐπελθόντες τῇ οἰκίᾳ τοῦ Ἀκταίωνος ἐβούλοντο ἀποσπᾶν τὸν παῖδα· τῶν δὲ γονέων ἀντεχόντων συνέβη διασπασθῆναι τὸν Ἀκταίωνα. μελλόντων δὲ τῶν Ἰσθμίων ἄγεσθαι στὰς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὁ Μέλισσος πολλὰ τοῖς Κορινθίοις κατηράσατο, ἐὰν μὴ τὸν τοῦ παιδὸς ἐκδικήσωσι θάνατον. ταῦτα εἰπὼν εἰς τὸν ὑποκείμενον κρημνὸν ἑαυτὸν ἔβαλεν. οἱ δὲ Κορίνθιοι εὐλαβούμενοι ἀνεκδίκητον καταλιπεῖν τὸν τοῦ Ἀκταίωνος θάνατον, ἅμα μὲν καὶ τοῦ θείου κελεύοντος,

5 ἄβαντες ἀμαντίνην *L*: *lacunam indicat Stephanus Byzantius* Ἄβαντες. 9 τὰ ἀμφιφορέα *L*. 15 *Eurip. Bacch.* 4. 19 ἤσθαι *L*. 20 βακχιὰς *L*. 23 ἤδε *L*. 29 αἰγαίωνα *L*.

ἐξέβαλον τοὺς Βακχιάδας. Χερσικράτης δέ, εἷς τῶν Βακχιαδῶν, ἔκτισε Κέρκυραν ἐκβαλὼν τοὺς ἐνοικοῦντας Κόλχους. ἐκβληθέντες δὲ εἰς Ἤπειρον παρεγένοντο.

Ἐφύρηθεν: Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρός. Εὔμηλος δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως.

1215. Νεσταίους τε: τοὺς Νεσταίους Σκύλαξ φησὶν ἔθνος Ἰλλυρικόν. ἀπὸ τούτων παράπλους ἐστὶν εἰς τὸν κόλπον. καὶ Ἐρατοσθένης ἐν γ̄ Γεωγραφουμένων φησί „μετὰ Ἰλλυριοὺς Νεσταῖοι, καθ᾽ οὓς νῆσος Φάρος Φαρίων ἄποικος.“

1216. ἀλλὰ τὰ μὲν στείχοντος: ἀντὶ τοῦ μετὰ πολὺν χρόνον. Τίμαιος δέ φησι μετὰ ἔτη ἑξακόσια τῶν Τρωικῶν Χερσικράτη, ἀπόγονον τῶν Βακχιαδῶν, κατῳκηκέναι τὴν νῆσον. „Κόλχοι δὲ διαβάντες εἰς τὴν πλησίον νῆσον, μετὰ ταῦτα εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη ὁρμήσαντες, εἴς τε τοὺς Ἄβαντας καὶ Νεσταίους καὶ Ὠρικὸν ἀπῳκίσθησαν. ἔστι δὲ ὁ τὴν ἀποικίαν ἀγαγὼν τῶν Βακχιαδῶν Χερσικράτης ἀποστερούμενος τῶν τιμῶν ὑπὸ Κορινθίων.“

1217. Μοιράων δ᾽ ἔτι κεῖσε: Τιμῶναξ ἐν πρώτῳ τῶν Σκυθικῶν ἐν Κόλχοις φησὶν Ἰάσονα Μήδειαν γῆμαι Αἰήτου αὐτῷ ἐγγυήσαντος. ὁ δὲ αὐτός φησι „δείκνυνται δὲ παρὰ τὸν παράπλουν ἔνδον τοῦ Πόντου κῆποί τινες Ἰασόνιοι καλούμενοι, καθ᾽ ὧν τὰς ἀποβάσεις [φασὶν] αὐτὸν ποιήσασθαι, καὶ κατὰ τὴν Αἶαν γυμνάσια καὶ δίσκοι καὶ τῆς Μηδείας θάλαμος, καθ᾽ ὃν ἐνυμφεύθη ποτέ, καὶ πρὸς τῇ πόλει ἱερὸν ἱδρυμένον Ἰάσονος, καὶ πρὸς τούτοις ἱερὰ πολλά.“ Τίμαιος περὶ τῆς θυσίας ἱστορεῖ ἔτι καὶ νῦν λέγων ἄγεσθαι κατ᾽ ἐνιαυτὸν Μηδείας πρῶτον θυσάσης ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ . . . μνημεῖα τῶν γάμων ἱδρύσασθαι σύνεγγυς μὲν τῆς θαλάσσης, οὐ μακρὰν δὲ τῆς πόλεως. ὀνομάζουσι δὲ τὸν μὲν Νυμφῶν, τὸν δὲ Νηρεΐδων. ὅ γε μὴν Ἀπολλώνιος τὸν μέν φησι Νυμφῶν, τὸν δὲ τῶν Μοιρῶν.

1 χερσυκράτης L. 8 περίπλους L. 9 κόλπον Μάνιον I. Vossius in Scylac. peripl. 23. 21 σικελικῶν L: correxerunt A. Heckerus Philol. V p. 420 et C. Müllerus fragm. hist. graec. IIII p. 522.

24 καθ᾽ οὓς τὰς ἀποβάσεις φασὶν αὐτὸν p, καθ᾽ ὧν τὰς ἀποβάσεις αὐτῶν L. 30 ἱερῷ μνημεῖα L, ἱερῷ. καὶ βωμοὺς δέ φησι μνημεῖα fp. 32 νηρηίδων L.

* ἐπέτεια] ἐνιαυσιαῖα.

1218. Νομίοιο: διὰ τὸ κατὰ νόμον γενέσθαι τὴν κρίσιν τοῦ Ἀλκινόου, διὰ τοῦτο Νομίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσασθαι τὴν Μήδειαν.

1235. Σύρτιν] δύο εἰσὶν ἐν τῇ Λιβύῃ Σύρτεις. εἰσὶ δὲ πηλώδεις. γίνονται δὲ ἀμπώτεις εἰς αὐτάς, ὡς καὶ ἐν τῷ ὠκεανῷ. εἰσὶ τόποι, ὅπου κατασύρονται οἱ πλέοντες καὶ ἀπόλλυνται.

* 1237. τέναγος] πηλώδης τόπος.

* μνιόεντα] σύμφυτα.

1238. κωφή: ἀκίνητος διὰ τὸ πηλῶδες εἶναι.

1239. ἠερίη] πᾶν τὸ πολὺ καὶ δαψιλὲς ἠερόεν λέγομεν.

* 1243. ἐνέωσε] ὤθησεν.

1247. ἀρδμόν: ποτισμόν.

* 1248. πάτον] περίπατον.

1258. διωλυγίης] σκοτεινῆς. ἢ διωλυγίης ἀντὶ [τοῦ] ἐπιπολὺ διηκούσης.

* 1260. ἰθυντήρ] κυβερνήτης.

1264. τεναγώδεα: πηλώδη. τέναγος δέ ἐστι κυρίως γῆ ἐπιπόλαιον ὕδωρ ἔχουσα, ἢ πηλῶδες ὕδωρ.

1279. παχνώθη: ἀντὶ τοῦ ἐπάγη, ἐλυπήθη. ὁ τρόπος εἴληπται ἀπὸ τῆς πάχνης.

1284. ἢ ὅτ' ἂν αὐτόματα ξόανα ῥέῃ: ὅταν μέλλῃ τι συμβαίνειν χαλεπόν, εἴωθε τὰ ἀγάλματα ἱδροῦν, ὥσπερ καὶ ἐν Θήβαις, ὅτε συνίστατο ὁ περὶ Χαιρώνειαν πόλεμος Φιλίππῳ πρὸς Θηβαίους.

1285. καὶ μυκαὶ σηκοῖς: καὶ ἦχοι ἐν τοῖς ναοῖς φαντασίαν ποιήσωσι καὶ δόκησιν, ἢ ὅταν μυκήσεις δοκῶσι γίνεσθαι περὶ τὰ ἀγάλματα.

1297. τὸ ἑξῆς, παρ' Αἰήταο θυγατρὶ ἐστενάχοντο.

* 1299. χηραμοῦ] καταδύσεως.

ἀπτῆνες: οἱ μὴ ἵπτασθαι δυνάμενοι.

1300. Πακτωλοῖο] Πακτωλὸς ποταμὸς Λυδίας, ὁ νῦν Χρυσορρόας λεγόμενος.

9 πηλώδεις τόπ° L. 11 πηλώδεις L. 16 τοῦ om L. 20 ἐπιπόλεον L. 35 χρυσορόας L.

1304. *ἰήλεμον:* ἀντὶ τοῦ θρῆνον. εἴρηται ἀπὸ Ἰαλέμου τοῦ Μούσης παιδός.

1309. *ἡρῷσσαι:* προπερισπωμένως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ια φησιν, ἐκ συναλοιφῆς τοῦ ἡρώισσα, ἢ ἀντὶ τοῦ ἡρωῖναι. *τιμήοροι* δὲ αἱ ἔφοροι τῆς Λιβύης, ἢ ἐν Λιβύῃ τιμώμεναι ἡρωῖναι.

* τιμήοροι] ἔκδικοι.

1310. *ἦμος ὅτ' ἐκ πατρός:* πρῶτος Στησίχορος ἔφη σὺν ὅπλοις ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἀναπηδῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν.

1311. *Τρίτων:* ποταμὸς Λιβύης. ἔστι δὲ καὶ Βοιωτίας. δοκεῖ δὲ ἡ Ἀθηνᾶ παρ' ἑτέρῳ αὐτῶν γεγενῆσθαι, ἀφ' οὗ καὶ Τριτογένεια λέγεται. οὕτω τινές. οἱ δὲ ἡ τὸ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι, τοῖς διεναντίας ἐμποιοῦσα.

* 1312. θέρον] ἐθέρμαινον, ἔκαιον.

* 1314. πέπλον] κυρίως τὸ γυναικεῖον.

* 1315. παλιμπετὲς] παλιγκλινὲς εἰς τοὐπίσω.

1317. *ἀτυζόμενον:* ἀτύζω. παρὰ τὴν ἄτην γίνεται ῥῆμα ἀτῶ, οὗ παράγωγον ἀτύω, ὡς ὀλῶ ὀλύω καὶ ὀλλύω. περισσεύσαντος δὲ τοῦ ζ ἀτύζω, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἀτίω ἀτίζω.

* 1318. ἀμηχανίῃ] ἀπορίᾳ.

1322. *οἰοπόλοι:* περὶ τὰς οἶς πολοῦσαι. χθονίας δὲ εἶπεν αὐτὰς διὰ τὸ θυγατέρας εἶναι τῆς Λιβύης. εἰσὶ δὲ αἱ ἐπιμηλίδες. ἢ *χθόνιαι* γηγενεῖς. *αὐδήεσσαι* δὲ αἱ εἰς λόγον ἀνθρώποις ἐρχόμεναι. περὶ δὲ τῶν νυμφῶν μέμνηται Καλλίμαχος οὕτω λέγων

δέσποιναι Λιβύης ἡρωίδες, αἳ Νασαμώνων
αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

1327. *σφετέρῃ:* ἔδει εἰπεῖν ὑμετέρᾳ. λέγει δὲ τῇ νηί. φέρει γὰρ αὐτοὺς ἐν τῷ κύτει, ὡς ἐν γαστρὶ μήτηρ.

1329. *Ἀχαιίδα:* Ἀχαιίδα λέγει ἢ τὴν Θεσσαλίαν ἢ τὴν Ἑλλάδα, βέλτιον δὲ τὴν Θεσσαλίαν. οἱ δὲ οἰκοῦντες Ἀχαιοὶ λέγονται· Ὅμηρος

νῦν αὖ τοὺς ὅσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον·

4 συναλιφῆς *L.* πρωιναί *L.* 6 ἡρωῖνα *L.* 14 ποιοῦσα *L:* cf. *EM* p. 767, 48. 22 ὅεις *L.* 24 οἱ *L.* 35 *Il.* B 681.

εἶτα

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦνται καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

1333. ἵλατ' ἐρημονόμοι: ἱλάσθητε αἱ νεμόμεναι ἐν τῇ ἐρήμῳ.

1339. ὠρύεται: ἀντὶ τοῦ βοᾷ. ἔστι δὲ τῆς τῶν λεόντων φωνῆς.

1342. βουπελάται: οἱ βουκόλοι. εἴρηται ἤτοι τοῦ π περισσεύοντος (βουελάται γάρ εἰσιν) ἢ παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι, ὃ καὶ βέλτιον.

1348. στέρφεσι: τοῖς δέρμασιν. ἔνθεν καὶ στερφῶσαι. Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὸν εἴρηκε τὸν ἔχοντα δέρματα. ὅθεν καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀξιοῦσι γράφειν „μελανοστέρφων γένος," οὐχ, ὥς τινες, μελανοστέρνων· οὐ γὰρ μόνα τὰ στέρνα μέλανα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα. ὅθεν καὶ τὸ κεράμιον στέρφος λέγεται.

1366. ἀμφιλαφής: ἀντὶ τοῦ ποικίλος ἢ μέγας ἢ ἀμφοτέρωθεν θριξὶ στεγαζόμενος.

* 1367. νήχυτον] τὴν πολύχυτον.

1380. ἐπήβολος: ἐπιβάλλουσα, ἐπιτυχής.

1381. Μουσάων ὅδε μῦθος: καθὸ πέπλασταί, φησιν, Μουσῶν ὅδε μῦθος, ἐγὼ δ' ὑπηρέτης τῶν Μουσῶν. ἐμπέπνευσται γὰρ πρὸς αὐτῶν, ὥστε διηγήσασθαι.

1384. θῖνας] σωροὺς τῆς ἄμμου.

1396. φ. ἐνὶ Λάδων: Πείσανδρος τὸν δράκοντα ὑπείληφεν ἀπὸ τῆς γῆς γεγενῆσθαι, Ἡσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνός φησιν. Ἀγροίτας δὲ ἐν γ̄ Λιβυκῶν φησι μὴ μῆλα, ἀλλὰ πρόβατα κάλλιστα, ἃ χρυσᾶ ὠνομάσθη. ἔχειν δὲ ταῦτα ποιμένα ἄγριον, ὃν διὰ τὸ ἀνήμερον δράκοντα ὠνομάσθαι. Φερεκύδης ἐν δεκάτῳ τῆς Ἥρας γαμουμένης φησὶ τὴν γῆν ἀναδοῦναι μηλέας χρυσοῦν καρπὸν φερούσας, καὶ ὅτι αἱ νύμφαι Διὸς καὶ Θέμιδος οἰκοῦσαι ἐν σπηλαίῳ περὶ τὸν Ἠριδανὸν ὑπέθεντο Ἡρακλεῖ ἀπορoῦντι μαθεῖν παρὰ Νηρέως, ποῦ ἔλη τὰ χρύσεα μῆλα, καὶ λαβεῖν αὐτὸν βίᾳ, πρῶτον μὲν μεταφορούμενον εἰς ὕδωρ καὶ πῦρ, εἶτα ἐς τὴν παλαιὰν ὄψιν καταστάντα καὶ δηλώσαντά φησιν. ὁ δὲ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ

12 μελαστέρφων *L.* 20 Μουσάων — 22 διηγήσασθαι *post* 23 σωροὺς τῆς ἄμμου *habet L.* 29 ἐν τρίτῳ *Matthiaeus in Wolfii analect. litt. II p.* 325: *cf. Athen. XI p.* 470. 33 λαβεῖν *f;* λαβὼν *L.*

τὰ χρυσᾶ μῆλα. ἀφικόμενος δὲ εἰς Ταρτησσὸν πορεύεται εἰς Λιβύην, ἔνθα ἀναιρεῖ Ἀνταῖον τὸν Ποσειδῶνος, ὑβριστὴν ὄντα. εἶτα ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν Νεῖλον εἰς Μέμφιν παρὰ Βούσιριν τὸν Ποσειδῶνος, ὃν κτείνει καὶ τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰφιδάμαντα καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην καὶ τοὺς ὀπάονας πρὸς τῷ βωμῷ τοῦ Διός, ἔνθα ἐξενοκτόνουν. ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας διὰ τῶν ὀρῶν ἐξήει εἰς Λιβύην, ἧς ἐν τοῖς ἐρήμοις πολλὰ τῶν θηρίων τοξεύων ἀναιρεῖ. καθάρας δὲ τὴν Λιβύην κατέβη ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ἔξω κειμένην, λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἡλίου, καὶ διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς περαίαν διά τε τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης καὶ διὰ τοῦ ὠκεανοῦ πλέων, ἐξελθὼν δὲ παρὰ Προμηθέα καὶ ὀφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ οἰκτείρει ἱκετεύοντα καὶ κτείνει τὸν ἀετόν, ὃς αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἤσθιε, τοξεύσας προσπετόμενον. ἀντὶ δὲ τούτου Προμηθεὺς μὴ ἀπιέναι ἐπὶ τὰ μῆλα ὑποτίθεται, ἐλθόντα δὲ πρὸς Ἄτλαντα κελεύειν ἐνέγκαι αὐτῷ καὶ ἀντὶ Ἄτλαντος αὐτὸν ἔχειν τὸν οὐρανόν, ἕως ἂν ἐνέγκῃ τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων. Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας ἔρχεται πρὸς Ἄτλαντα καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων τρία λαβόντα, διηγησάμενος τὸν ἆθλον. δοὺς δὲ Ἄτλας ἐπὶ τῶν ὤμων Ἡρακλεῖ τὸν οὐρανὸν καὶ ἐλθὼν πρὸς τὰς Ἑσπερίδας, δεξάμενος παρ' αὐτῶν τὰ μῆλα ἐλθών τε πρὸς τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτός φησιν ἀποίσειν Εὐρυσθεῖ, τὸν δ' οὐρανὸν ἐκέλευσεν ἐκεῖνον ἔχειν ἀντ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποσχόμενος δόλῳ ἀντεπέθηκεν αὐτὸν τῷ Ἄτλαντι. ἦν γὰρ εἰπὼν αὐτῷ ὁ Προμηθεὺς ὑποθέμενος κελεύειν δέξασθαι τὸν οὐρανόν, ἕως οὗ σπεῖραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήσηται. ὁ δὲ καταθεὶς τὰ μῆλα εἰς τὴν γῆν ὑποδέχεται τὸν οὐρανόν. Ἡρακλῆς δὲ λαβὼν τὰ μῆλα ἀπέρχεται εἰς Μυκήνας παρ' Εὐρυσθέα καὶ δεικνύει αὐτῷ ταῦτα. οὕτως ὁ αὐτὸς Φερεκύδης ἐν $\overline{\beta}$ ἱστορεῖ. ὅτι τῷ Διὶ γαμοῦντι Ἥραν δῶρα τὰ χρυσᾶ μῆλα ἐπὶ τῷ ὠκεανῷ ἀναδέδωκεν ἡ γῆ Φε-

5 Ἀμφιδάμαντα volnit Sturzius Pherec. fragm. p. 139 coll. Apollod. II 5, 11. 7 θήβας ἧς διὰ τῶν ὀρῶν ἔξω λιβύην L: καὶ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην fp. 10 πέργην L, περαίαν Heynius obss. in Apollod. p. 173. an περάτην? cf. schol. I 1281. 27 σπεῖραν Apollod. II 5, 11, πεῖραν L; πήραν fp.

ρεκύδης ἐν β̄ φησίν. ἐφύλασσεν δὲ αὐτὰ ὄφις ὁ Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης ἔχων κεφαλὰς ρ̄ καὶ φωνὰς παντοίας.

1399. Ἑσπερίδες ποίπνυον: ἀπὸ [τοῦ] ἑσπέρας ἐπιφαίνεσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ κατοικεῖν. ἦσαν δὲ Φόρκου καὶ Κητοῦς αἱ Ἑσπερίδες. ἀπὸ μιᾶς δὲ αὐτῶν εἴρηται ἡ νῆσος, ἣν κατῴκει Γηρυονεὺς ἔχων κύνα Ὄρθον, ἀδελφὸν Κερβέρου, ὃν Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. οἱ δὲ Ἄτλαντος λέγουσιν.

* 1401. στύπος] στέλεχος.

** 1404. χόλον] ἀντὶ [τοῦ] τὴν χολήν. Ὅμηρος „χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ."

1405. μυῖαι πυθομένοισιν: πυθομένοις ἀντὶ τοῦ σηπομένοις, ὅθεν καὶ ἡ Πυθία ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ σαπῆναι τὸν δράκοντα. Μύκλος δὲ ὁ Νεαπολίτης καὶ τὸ πῦον ἐντεῦθέν φησιν εἶναι· ἔστι γὰρ τοῦτο σεσηπὸς αἷμα. ἢ ἀπὸ τοῦ πευστικῶς ἔχοντας ἐπὶ τοὺς χρησμοὺς ἔρχεσθαι, ἢ ἀπὸ παιδός τινος Πυθικῆς, ᾗ ὄνομα Πυθίς, θυγατρὸς Δελφοῦ.

1409. ἐσσυμένως ἐγένοντο: διὰ τούτου σημαίνει ὅπως ἀφανεῖς ἐγένοντο.

1412. εἴτ' οὖν οὐρανίαις: τοῦτό φησιν, ἐπεὶ τῶν νυμφῶν αἱ μέν εἰσιν οὐράνιαι, αἱ δὲ ἐπίγειοι, αἱ δὲ ἐπιποτάμιοι, αἱ δὲ λιμναῖαι, αἱ δὲ θαλάσσιαι. καὶ καθόλου δὲ τὸ τῶν νυμφῶν γένος εἰς πολλὰ διῄρηται, ὥς φησι Μνησίμαχος ὁ Φασηλίτης ἐν Διακόσμοις.

* 1415. ἐνωπαδὶς] φανερῶς, κατόψιν.

1418. λωφήσομεν: ἀντὶ τοῦ παύσομεν. κυρίως δὲ λέγεται λωφῆσαι τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποβαλέσθαι. λόφος γὰρ ὁ τράχηλος.

* 1421. λοιβάς] νῦν θυσίας.

** 1422. ἀδινῇ] ἀσθενεῖ διὰ τὴν δίψαν.

** 1433. ὁ κύντατος] ὁ χείριστος, ὁ αἴσχιστος.

1442. παίφασσε] ἐψηλάφα, ἐνθουσιωδῶς ἐφέρετο.

** 1452. περὶ τὴν ἑαυτῶν κατάδυσιν.

** 1453. γειομόροι: οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.

* γειομόροι] τόμοι.

3 τοῦ om L. 10 τοῦ om L. Il. Π 203. 20 ἐπεὶ ἔνιοι vel ἔνιαι τῶν L. 22 λημναῖαι L. 23 διῄρηνται L. 21 φασιλήτης L. 31 αἴσχιστος Schaeferus, ἔσχατος L.

* 1454. λίβα] σταγόνα.

** 1460. δήοιμεν] εὕροιμεν.

** 1463. ἐπηλίνδητ'] ἐκεκάλυπτο.

1470. Εἰλατίδην Πολύφημον: Πολύφημος ἐν Μυσίᾳ καταλειφθεὶς ἔκτισε πόλιν Κίον τὴν οὕτως ὀνομασθεῖσαν ἀπὸ τοῦ παραρρέοντος ποταμοῦ. μαχόμενος πρὸς Χάλυβας οὗτος ἐτελεύτησεν, ὥς φησι Νυμφόδωρος. ὅτι δὲ τὴν Κίον ἔκτισεν, εἴρηκεν αὐτὸ Χάραξ ἐν πρώτῳ Χρονικῶν.

* 1471. οὗ ἕθεν] ἀντὶ ἑαυτοῦ.

1487. αὐλείτης: ὁ ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως, ὁ ἀγροῖκος. ἔστι δὲ παρὰ τὴν αὖλιν τὸ ὄνομα.

1490. Λυκωρείοιο: ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ τὸ πρῶτον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο ἀπό τινος κώμης Λυκωρείας.

1492. βαρὺ κῦμα: ἀντὶ τοῦ κύημα. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Κρητικῶν τῇ Ἀκακαλλίδι συνελθεῖν φησι τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐκ μὲν Ἀπόλλωνος γενέσθαι Νάξον, ἐκ δὲ Ἑρμοῦ Κύδωνα, ἀφ' οὗ ἡ πόλις Κυδωνία καλεῖται ἐν Κρήτῃ.

1494. Γαράμαντες: ἔθνος Λιβύης. ἄδηλον πότερον ἀπὸ τοῦ Γαράμαντος τούτου οἱ ἐν τῇ Λιβύῃ Γαράμαντες ὠνομάσθησαν, ἢ οὗτος ἀπὸ τοῦ ἔθνους. ἔστι δὲ καὶ ναὸς παρ' αὐτοῖς καὶ Γαράμας μνημονεύει τοῦ ἔθνους.

1515. Γοργόνος ἀρτίτομον: Περσέως ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυι καὶ ἡβήσαντος Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος ὁμομήτριος βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων ἰδὼν τὴν Δανάην ἠράσθη αὐτῆς, ἠπόρει δὲ συγκοιμηθῆναι, καὶ παρασκευάσας ἄριστον ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν Περσέα. Περσέως δὲ πυθομένου ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐωχεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος ἐπὶ ἵππῳ, Περσεὺς εἶπεν ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ. μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, ὅτε οἱ ἄλλοι ἐρανισταὶ τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ Περσεύς. ὁ δὲ οὐκ ἐδέχετο, ἀπῄτει δὲ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν· ἐὰν δὲ [μὴ] κομίσῃ, τὴν μητέρα

8 χάρις ἐν πρώτῳ χρόνων L: correxit Heringa misc. obs. nov. VIII p. 949: Χάρων coniecit Spitznerus cur. crit. in schol. Apoll. Rhod. I p. 5. 23 Γαράμας] Ἀγροίτας Bernhardyus in Dion. p. 876 coll. Herodian. περὶ μον. λέξ. p. 11, 20. 34 μὴ om L: addiderunt fp.

αὐτοῦ λήψεσθαι ἔφη. ὁ δὲ ἀνιαθεὶς ἀπέρχεται ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου. Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ ὀφθεὶς καὶ πεῦσιν αὐτῷ προσαγαγὼν μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου. ὁ δὲ ἡγεῖται θαρρεῖν εἰπὼν πρῶτον παρὰ τὰς τοῦ Φόρκου Γραίας, Πεφρηδὼ καὶ Ἐνυὼ καὶ Δεινώ, Ἀθηνᾶς φθασάσης, καὶ αὐτῶν ὑφαιρεῖται τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ὀρεγουσῶν ἀλλήλαις. αἱ δὲ αἰσθανόμεναι βοῶσι καὶ ἱκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ἀποδοῦναι· ἑνὶ γὰρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρηντο. ὁ δὲ Περσεὺς φησὶν αὐτοὺς ἔχειν καὶ ἀποδώσειν, ἐὰν αὐτῷ ὑποδείξωσι τὰς νύμφας, αἳ ἔχουσι τὴν Ἄϊδος κυνέην καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα καὶ τὴν κίβισιν. αἱ δὲ αὐτῷ φράζουσι, καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδίδωσι. καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἑρμῇ, αἰτήσας τε καὶ λαβὼν ὑποδεσμεῖται τὰ ὑπόπτερα πέδιλα καὶ τὴν κίβισιν περιβάλλει κατὰ τῶν ὤμων καὶ τὴν Ἄϊδος κυνῆν τῇ κεφαλῇ περιτίθησιν. εἶτα ἔρχεται πετόμενος πρὸς τὸν ὠκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας συνεπομένων αὐτῷ Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς. ταύτας δὲ κοιμωμένας εὑρίσκει. ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ πῶς χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον, καὶ δεικνύουσι Μέδουσαν, ἣ μόνη ἦν θνητὴ τῶν Γοργόνων. ὁ δὲ πλησίον γενόμενος ἀποτέμνει καὶ ἐνθεὶς εἰς τὴν κίβισιν φεύγει. αἱ δὲ αἰσθόμεναι διώκουσι καὶ αὐτὸν οὐχ ὁρῶσιν. Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφον γενόμενος ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην καὶ κελεύει συναθροῖσαι τὸν λαόν, ὅπως δείξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλήν, εἰδὼς ὅτι ἐὰν ἴδωσιν λίθοι ἔμελλον ἔσεσθαι. ὁ δὲ Πολυδέκτης ἀολλίσας τὸν ὄχλον κελεύει αὐτὸν δεικνύειν. ὁ δὲ ἀποστρεφόμενος ἐξαιρεῖ ἐκ τῆς κιβίσεως καὶ δείκνυσιν. οἱ δὲ ἰδόντες λίθοι ἐγένοντο. ἡ δὲ Ἀθηνᾶ παρὰ Περσέως λαβοῦσα τὴν κεφαλὴν ἐντίθησιν εἰς τὴν ἑαυτῆς αἰγίδα. τὴν δὲ κίβισιν Ἑρμῇ ἀποδίδωσι καὶ τὰ πέδιλα καὶ τὴν κυνῆν ταῖς νύμφαις. ἱστορεῖ Φερεκύδης ἐν τῇ δευτέρᾳ. ἄλλοι δέ φασι τὸν Περσέα καρατομήσαντα τὴν Γοργόνα ὑπὲρ τῆς Λιβύης πετασθῆναι, ἐκ δὲ τῶν κατενεχθέντων σταγόνων τοῦ αἵματος γενέσθαι θηρία· διὸ καὶ τὴν Λιβύην πολύθηρον εἶπε. τὸ αὐτό φησι καὶ ἐν τῇ Ἀλεξάνδρᾳ [Λυκόφρων].

5 τὰς *om L.* πεμφρηδὼ καὶ ἐντὼ καὶ ἰαινώ *L.* 6 φρασάσης *fp.* 27 ἀολλήσας *L.* 36 Λυκόφρων *om L: cf. Lycophr.* 835.

** 1523. ὑπέρβιον] ἀντὶ τοῦ χαλεπῶς καὶ ὑπερβίως. γρ. δὲ ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρεν.

** 1532. τοῖς χαλκείοις σκαφίοις ἐλάχαινον, ὅ ἐστιν ἔσκαπτον.

** 1536. εὖ κτερέων ἴσχοντα: ἀντὶ τοῦ λαβόντα. χυτὴν δὲ Ὁμηρικῶς τὴν ἐν τοῖς νεκροῖς χεομένην γῆν.

* 1537. πρήσσοντος ἀήτεω] φυσῶντος τοῦ ἀνέμου.

** 1543. ῥοίζῳ: ἀντὶ τοῦ μετὰ συριγμοῦ.

* 1544. σπινθαρύγεσσι] σπινθῆρες.

** σπινθῆρές εἰσιν αἱ λαμπηδόνες.

** 1545. ῥωχμοῖο] ῥωχμοί εἰσιν αἱ κατὰ τὴν γῆν ῥήξεις.

** 1549. μείλια] τὰ ἐκμειλίξασθαι δυνάμενα δῶρα, τὰ ἱλαστήρια.

1552. καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις ἐν τῇ εἰς Ἀρκεσίλαον ᾠδῇ τὴν τοῦ Τρίτωνος ἐπιφάνειαν λέγει. ἔστι δὲ παρὰ τοῖς γεγραφόσι τὰ περὶ Κυρήνης καὶ Λιβύης.

1558. δή γάρ με πατὴρ ἐπιίστορα: ἀντὶ [τοῦ] κριτὴν [καὶ Ὅμηρος „ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι," καὶ] ὅταν περὶ Ἀγαμέμνονος λέγῃ „ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα," ἀντὶ τοῦ μάρτυρα, συνθηκοφύλακα. λέγει δὲ νῦν ἐπιμελητήν, κατάσκοπον.

1561. Λιβύῃ μηλοτρόφ.: ἀντὶ [τοῦ] Λιβύης μηλοτρόφου ἐκγεγαῶτα.

Εὐρύπυλον Λιβύης: Εὐρύπυλος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἄτλαντος, βασιλεὺς δὲ Κυρήνης. Φύλαρχος δὲ ἐν ἑβδόμῳ Εὔρυτον αὐτὸν καλεῖ καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀναγράφει Λυκάονα. Ἀκέσανδρος δὲ ἐν πρώτῳ περὶ Κυρήνης μετ' αὐτὸν βασιλεῦσαί φησι Λιβύης Κυρήνην τὴν Ὑψέως. μνημονεύει τοῦ Εὐρυπύλου καὶ Καλλίμαχος λέγων „βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο," περὶ Κυρήνης ποιούμενος τὸν λόγον.

1562. πρόφρων ὑπερέσχεθε: τὸν Εὔφημον

17 περὶ κύπρου L: correxerunt Müllerus Orchom. p. 351 et A. Heckerus Philol. V p. 420. 18 ἀντὶ κριτὴν ὅταν L. 19 Il. Σ 501. 20 Il. Ψ 486. 23 τοῦ om L. 24 ἐγγεγαῶτα L. 25 λυβίης L. 26 τοῦ ἄτλαντος L. 29 κυρήνης τῆς ὑψέως μετ' L. 31 h. in Ap. 92. κυρήνους L.

ἐποίησε δεχόμενον τὴν βῶλον δι' οἰκειότητα, ἐπεὶ Ποσειδῶνος καὶ Εὐρώπης τῆς Τιτυοῦ. καὶ Εὐρύπυλος δέ, οὗ εἰς τὴν χώραν παρεγένοντο, Ποσειδῶνός ἐστιν υἱός. λέγεται δὲ καὶ παρὰ Πινδάρῳ ὅτι ἐδέξατο τὴν βῶλον ὁ Εὔφημος.

1563. καὶ τοῖα παραβλήδην: Παλαμήδης ἐξ ἀντιβολῆς ἢ παραλογιστικῶς, νῦν δὲ ἐξ ἀποκρίσεως.

1564. Ἀτθίδα καὶ πέλαγος: γράφεται Ἀπίδα καὶ πέλαγος Μινώιον. Ἀπὶς νῆσος κειμένη πρὸ τῆς Κρήτης, Μινώιον δὲ πέλαγος πρὸ τῆς Κρήτης. αὕτη γὰρ Μίνωος ἦν βασιλεία. ἢ ἐπεὶ θαλαττοκρατῶν ὑφ' αὑτὸν τὰς νήσους ἐποίησε. μετὰ δὲ τὸ Κρητικὸν τὸ Αἰγύπτιον.

1569. χεῦμα δι' ἠπείρου βεβαρημένοι: ἄδηλον πότερον κατὰ τὸ κοινὸν ἤπειρον εἴρηκε τὴν γῆν, ἢ ὅτι πᾶσα ἡ οἰκουμένη εἰς ἠπείρους τρεῖς διῄρηται, Ἀσίαν, Εὐρώπην, Λιβύην. ἡ δὲ Αἴγυπτος κατὰ μέν τινας τῆς Ἀσίας ἐστί, κατὰ δέ τινας τῆς Λιβύης.

* 1571. ἄπωθεν] ἀπὸ διαστήματος.

* 1573. διήλυσις] διεξέλευσις, ἔξοδος.

* 1575. φρίσσουσι] εἰς ὕψος αἴρονται.

* 1581. περιρρήδην] ἀντὶ [τοῦ] κατὰ περιφέρειαν.

* 1589. εἴσατο] ὥρμησεν.

1599. ἁλοσύδναι: θαλάσσιαι ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ δύνειν, ὅ ἐστιν ἐν τῇ θαλάσσῃ ὁρμᾶν.

* 1608. ὀδακτάζοντι] δάκνοντι.

1609. ὁλκήιον Ἀργοῦς: τὸ κάτω τοῦ πλοίου ξύλον τὸ πρὸς τῇ τρόπιδι, οὗ ἡ ναῦς ἕλκεται, ὃ πήσσεται πρῶτον ἐπὶ γῆς κατασκευαζομένου πλοίου.

1613. αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δίκραιρά οἱ: διπλῆ· τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Τρίτωνος οὐρά, διῃρημένη εἰς δύο. ἔτεμνε δὲ τὸ ἄκρον τοῦ ὕδατος ταῖς ἀκάνθαις, αἵτινες κάτωθεν ἐπὶ τοῖς κέντροις τοῖς σκαμβοῖς ἐδιχάζοντο, ὅμοιαι οὖσαι τοῖς τῆς σελήνης κέρασιν, ἅτινα ἡμικύκλιά ἐστι. τοιούτῳ δὲ σχήματι καὶ τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς τῶν ἰχθύων ἐστὶν ἡμικύκλια.

21 τοῦ om L. 23 ἁλοσύδνη ἡ κατὰ τῆς ἁλὸς δύνουσα. ἢ παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ σεύεσθαι EM p. 70, 15. 35 ἡμικυκλίῳ L.

1614. *κήτεος ὁλκαίη:* ἡ οὐρά. ἀλκαία λέγεται ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι. καὶ ὁ ποιητής

οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
μαστίεται.

Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυῶν τέθεικεν „ἀλκαίας ἀφύσσα.“ ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλκεῖν, ὅ ἐστι βοηθεῖν, ἡ εἰς ἀλκὴν παρορμῶσα .... ἢ παρὰ τὸ οὐρεῖν, ὅ ἐστι φυλάττειν· ἢ διὰ τὸ ὀρίνειν ἑαυτὰ τὰ ζῶα τῇ οὐρᾷ, ὡς ὁ λέων καὶ ὁ ταῦρος καὶ ὁ κύων καὶ τὰ λοιπά. κυρίως δὲ ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία λέγεται. ἐν δὲ τῇ Κωμικῇ λέξει οὐ μόνον ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ἀλκαία, ἀλλὰ καὶ ἵππου καὶ βοὸς καὶ τῶν ἐμφερῶν, ὅσα ὥσπερ ἀλεξητηρίῳ τῇ οὐρᾷ χρῆται.

1619. *ἥρωες τέρας:* τὸν Τρίτωνα λέγει τέρας, ἐπεὶ τὰ μὲν ἀνδρὸς ἔχει, τὰ δὲ κήτους.

1620. *Ἀργῷός τε λιμήν:* παρὰ τῇ Τριτωνίδι λιμήν ἐστιν Ἀργῷος καλούμενος.

1630. *αὔλιος:* ὁ ἕσπερος. ἄδηλον δὲ πότερον τὸ αὐλίζεσθαι κεῖται ἐπὶ τοῦ κοιμᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐν αὐλαῖς διατρίβειν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ὅτε ἕσπερος ἀνατέλλει.

** 1633. ἐπερρώοντο] ἐρρωμένως ἤλαυνον.

1636. *Κάρπαθος:* νῆσός ἐστι τῶν Σποράδων πλησίον τῆς Κῶ. ταύτην Ὅμηρος εἴρηκεν „Κάρπαθόν τε Κάσον τε.“ ἄλλοι δὲ Κρήτην αὐτὴν καλοῦσιν.

1638. *τοὺς δὲ Τάλως:* ὁ Τάλως ἐπὶ τοῦ σφυροῦ σύριγγα εἶχεν ὑμένι περιεχομένην. σύριγξ δὲ λέγεται ἡ περόνη. ὅτι δὲ εἵμαρτο αὐτῷ τελευτῆσαι λέγει Σοφοκλῆς ἐν Τάλῳ. σύριγξ δὲ ἡ περόνη, ἧς ῥαγείσης εἵμαρτο αὐτῷ ἁλῶναι.

* Τάλως] ὄνομα κύριον.

1 κήταιος ὀλκαίη: οὗ καὶ ὀλκαι λ^ε ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ *L*, ἀλκαία ἡ οὐρά. κυρίως δὲ τοῦ λέοντος οὐρὰ *EM p.* 66, 5: οὕτω καὶ ὀλκὴ λέγεται *Invernizius praef. Aristoph. p. XXVII* ʽ*ex quattuor codicibus Vaticanis.*ʼ 4 *Il.* *Τ* 170. 6 μυιῶν *L.* 7 ἀφάσσων *p.* 8 παρορμῶσα ἢ *L*: *cf. EM p.* 642, 4 *schol. Nic. Ther.* 123. 13 ἀλεξιτηρίῳ *L.* 23 *Il. B* 676. 24 *fortasse* ἄλλοι δὲ Κρήτης. οἱ δὲ Πορφυρίδα αὐτὴν καλοῦσιν: *cf. Steph. Byz.* Κάρπαθος *coll. Dion. perieg.* 500 *et Eustath. in Hom. Il. p.* 318, 29. 25 τοὺς δὲ — 29 ἁλῶναι *post p.* 530, 1 ἐπιωγήν — ἄγνυται *habet L.* 26 σύριγμα *L.*

1640. *ἐπιωγήν: σκέπην, ὑφ' ἧς ὁ ἄνεμος ἄγνυται.*

1659. *βελέων: τῶν πετρῶν. καὶ γὰρ Ὅμηρος βέλος εἴρηκε τὴν ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος βληθεῖσαν, καὶ πᾶν τὸ πεμπόμενον [βέλος] φησίν.*

1661. *ἀνωΐστως: ἐξαίφνης.*

1667. *διὰ τῶν φαρμάκων τοῖς ζῷσιν ἐπάγονται.*

* 1671. *πρίεν] ἔπριεν.*

1672. *δίκηλα] εἴδωλα, φαντάσματα.*

1673. *ἄηται] φέρεται, κεκίνηται.*

1677. *βρίμη: τῇ ἰσχύι. παρὰ δὲ τὸ βρι πέπτωκε ῥῆμα τὸ βρίθω, οὗ ὁ μέλλων βρίσω, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα βρίμη. τὰ γὰρ εἰς μη λήγοντα καὶ ἑνὶ φωνήεντι παραληγόμενα βαρύνεται, οἷον χρήμη φήμη κνήμη. τὰ δὲ ἔχοντα πρὸ τοῦ μ ἕτερον σύμφωνον ὀξύνεται, οἷον γραμμή.*

1679. *πετραίῳ στόνυχι: στόνυξ ἐστὶ κυρίως το ἄκρον τοῦ δόρατος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον.*

1693. *Σαλμωνίδος] Σαλμωνὶς ἢ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον Κρήτης.*

1695. *κατουλάδα] ἡ σκοτεινὴ νὺξ κατουλὰς καλεῖται παρὰ τὸ ὀλοόν. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Ναυπλίῳ „νυκτὶ κατουλάδι.“*

* 1698. *μυχάτων] τῶν ἐσχάτων.*

1700. *ἠείδειν: ἀντὶ τοῦ ἠείδεον.*

1707. *ἀριήκοος: λίαν ἐπήκοος. Μελαντίους δέ, δύο σκόπελοι πρὸς τῇ Θήρᾳ οὕτως ὀνομαζόμενοι, ἀπὸ Μέλανος κατασχόντος τὴν χώραν τὴν προσηγορίαν ἔχοντες.*

1711. *Σποράδων βαιή: νῆσος βαιὴ ἡ Ἀνάφη κληθεῖσα πλησίον Θήρας.*

1712. *νῆσος ἰδεῖν: νῆσος ἡ Ἱππουρὶς πλησίον Θήρας. μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Τιμοσθένης καὶ Πυθαίνετος ἐν πρώτῳ περὶ Αἰγίνης.*

1725. *ἐπεστοβέεσκον: ἔπεσιν ἐλοιδοροῦντο, ὕβριζον.*

* 1726. *τοῖσιν] μέσσῳ.*

3 *πεμπόμενον φησίν vel φασίν L.* 12 *ἑνὶ φωνήεντι EM p.* 214, 13, *ἓν φωνῆεν L.* 13 *χρήμη Meinekius apud Bernhardyum in Suid. II p.* 1846, *χρήνη L: λήμη coniecerat Lobeckius parall. p.* 396. 19 *κατουλὰξ L.* 20 *Ναυπλίῳ Photius p.* 150, 9, *ναυπάκτῳ L.*

1733. τὸν Ἑρμῆν φησιν ἐξιλάσασθαι τὸν Εὔφημον διὰ τὸ θεάσασθαι ὄνειρον· οὗτος γὰρ ἐπὶ τῶν ὀνείρων ὁ θεός· τοὺς γὰρ ὀνείρους Ἑρμῇ ἀνατιθέασιν.

1734. ἡ τοῦ Τρίτωνος βῶλος ἐπὶ τῶν μαστῶν. δαίμονα γὰρ τοῦτον εἶπεν.

* 1748. πεμπάζων] ἀναλογιζόμενος.

1750. Εὔφημος ᾤκει τὴν Λακωνικὴν παρὰ τὸν αἰγιαλόν. εἷς δέ τις αὐτοῦ τῶν ἀπογόνων Σήσαμος ᾤκησεν Θήραν, οὗ ἀπόγονος γέγονεν Ἀριστοτέλης, ὃς τῆς περὶ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο. ἱστορεῖται ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιονίκαις, ἐπιμελέστερον δὲ παρὰ Θεοχρήστῳ ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν καὶ παρὰ Ἀκεσάνδρῳ ἐν πρώτῳ [περὶ] Κυρήνης. λέγει δὲ τὴν Θήραν ὡς ἐκ τῆς τότε ῥιφείσης βώλου γεγενημένης ἐν αὐξήσει ἀναπεφυκυῖαν ἐν τῇ θαλάσσῃ. καὶ Πίνδαρος δὲ τακεῖσάν φησι τὴν βῶλον πρὸς τὴν νῦν καλουμένην Θήραν νῆσον διαρρυῆναι ἐπιλαθομένων τῶν θεραπόντων. ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἑκουσίως φησὶ τὸν Εὔφημον ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν βῶλον βαλεῖν συμβουλίᾳ Ἰάσονος.

1761. ἐκβληθέντες ὑπὸ Τυρσηνῶν ἀπῆλθον εἰς Σπάρτην ἔποικοι.

1763. Καλλίστην ἐπι νῆσον: ἤλλαξε δὲ τὸ ὄνομα ἡ Καλλίστη νῆσος καὶ ὠνομάσθη Θήρα ἀπὸ σοῦ, ὦ υἱὲ Αὐτεσίωνος Θήρα, ἐκεῖ σοῦ ἀπὸ Σπάρτης ἀποικίαν ποιήσαντος καὶ μείναντος.

1764. ἐξ ἕθεν: ἀπὸ Εὐφήμου γενόμενος καὶ αὐτὸς εἰς Λιβύην τὴν ἀποικίαν ἠγάγετο Ἀριστοτέλης. ἦν δὲ ὁ Θήρας ἀπὸ Οἰδίποδος ἔχων τὸ γένος· Αὐτεσίωνος γὰρ ἦν τοῦ Τισαμενοῦ τοῦ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκους τοῦ Οἰδίποδος.

* 1765. ἀπτερέως] ταχέως.

* 1767. ὑδρείης] ὑδρεύσεως.

* 1768. φθαίῃ] πρῶτος.

1776. ἐπεὶ οὔ γέ τις ὔμμιν ἄεθλος: ἐπεὶ οὐδεὶς ὑμῖν ἕτερος ἆθλος καὶ ἀγὼν ἀναχωρήσασιν ἀπὸ τῆς

8 ἀπῴκισεν f. 12 περὶ om L: addidit p. 14 καὶ ἀναπεφυκυίας L. 15 δὲ] ὡς L. πρὸς] καὶ L, καὶ περὶ fp. 19 ἐκβληθέντες — 20 ἔποικοι post 21 καλλίστην — 24 μείναντος collocat L.

Αἰγίνης γέγονεν καὶ συνέβη ἕως τοῦ τέλους. ἀλλ' οὔτε σφοδροὶ ἄνεμοι ἐκινήθησαν καὶ ἔπνευσαν, ἀλλ' ἥσυχοι παραπλεύσαντες τὴν τῆς Ἀττικῆς καὶ τὴν Αὐλίδα καὶ τὴν Εὔβοιαν καὶ τὰς πόλεις τῶν Λοκρῶν χαριέντως καὶ εὐγαλήνως εἰς τοὺς λιμένας τῶν Παγασῶν εἰσήλθετε, ὅθεν καὶ ἀπεπλεύσατε ἀπιόντες ἐπὶ Σκυθίαν διὰ τὸ χρυσοῦν δέρας.

1778. *ἐριωλαί: αἱ τῶν μεγάλων ἀνέμων καταιγίδες καὶ συστροφαί.*

1780. *Ὀπούντιά τ' ἄστεα: τὰς ὑπὸ τοῦ Ὀποῦντός ποτε περιεχομένας. Ὀποῦς δὲ ποταμὸς Λοκρίδος ἢ πόλις.*

1781. *ἀσπασίως ἀκτὰς Παγασηίδας: εἰς τοὺς αἰγιαλοὺς τῶν Παγασῶν εἰσήλθετε, ὅθεν καὶ τὴν ἀρχὴν ἀπεπλεύσατε.*

παράκειται τὰ σχόλια ἐκ τῶν Λουκίλλου Ταρραίου καὶ Σοφοκλέους καὶ Θέωνος. Τάρρα πόλις Κρήτης, ὥς φησι Λογγῖνος ἐν τοῖς Φιλολόγοις.

Γένος Ἀπολλωνίου τοῦ ποιητοῦ τῶν Ἀργοναυτικῶν.

Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεύς, υἱὸς δὲ Σιλλέως, ὡς δέ τινες Ἰλλέως, φυλῆς Πτολεμαΐδος. ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, Καλλιμάχου μαθητής, τὸ μὲν πρῶτον συνὼν Καλλιμάχῳ τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ· ὀψὲ δὲ ἐπὶ τὸ ποιεῖν ποιήματα ἐτρέπετο. τοῦτον λέγεται ἔτι ἔφηβον ὄντα ἐπιδείξασθαι τὰ Ἀργοναυτικὰ καὶ κατεγνῶσθαι, μὴ φέροντα δὲ τὴν αἰσχύνην τῶν πολιτῶν καὶ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν διαβολὴν τῶν ἄλλων ποιητῶν καταλιπεῖν τὴν πατρίδα καὶ κατεληλυθέναι εἰς Ῥόδον, κἀκεῖ αὐτὰ ἐπιξέσαι καὶ ὀρθῶσαι καὶ οὕτως ἐπιδείξασθαι καὶ ὑπερευδοκιμῆσαι· διὸ καὶ Ῥόδιον ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἀναγράφει. ἐπαίδευσε δὲ λαμπρῶς ἐν αὐτῇ καὶ τῆς Ῥοδίων πολιτείας καὶ τιμῆς ἠξιώθη. καὶ τὰ μὲν τοῦ γένους ταῦτα. ἡ δὲ ὑπόθεσις τῶν Ἀργοναυτικῶν Ἀπολλωνίου τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον. Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ ἐποίησεν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ Πελίαν. εἶτα γαμεῖ Κρηθέα

1 *ἕως πελ͞ο* L, *ut videbatur.* 16 *σοφοκλείου* L. 25 *ἐνδείξασθαι* L. 29 *ἐνδείξασθαι* L. 31 *ἐπαίδευσέ τε* L. 34 *σαλμονέως* L.

τον Αἰόλου παῖδα καὶ ποιεῖ ἐξ αὐτοῦ Αἴσονα, Φέρητα, Ἀμυθάονα. καὶ γίνεται ἐκ μὲν Αἴσονος Ἰάσων, ἐκ δὲ Φέρητος Ἄδμητος, ἀπὸ δὲ Ἀμυθάονος Μελάμπους. καὶ ὁ μὲν Ἰάσων ἐκδίδοται Χείρωνι τρέφεσθαι καὶ τὴν ἰατρικὴν μανθάνειν Αἴσονος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τὴν ἰδίαν τῷ ἀδελφῷ Πελίᾳ καταλιπόντος καὶ ἄρχειν καὶ κρατεῖν τῆς Θεσσαλίας κελεύσαντος, ἕως οὗ ὑποστρέφει Ἰάσων ἀπὸ Χείρωνος. χρησμὸν δὲ ἦν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Πελίας φυλάττεσθαι τὸν ἐπιόντα πρὸς αὐτὸν μονοπέδιλον· τεθνήξεται γὰρ δι' αὐτόν. ὁ δὲ Ἰάσων αὐξηθεὶς ἔρχεται πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ πατρὸς μεθέξων καὶ αὐτὸς τῆς τοῦ πατρὸς βασιλείας. γενόμενος δὲ ἐν τῷ Ἀναύρῳ τῷ ποταμῷ (ἔστι δὲ οὗτος Θεσσαλίας) καὶ βουλόμενος παρελθεῖν εὑρίσκει ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν Ἥραν γραΐ ὁμοιωθεῖσαν [βουλομένην] μὲν διαπεράσαι, φοβουμένην δὲ καὶ ἑστῶσάν, φησιν, ὡς γραῦν. εἶτα τοῦτο γνοὺς ὁ Ἰάσων λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων διασώζει, κατὰ μέσον τοῦ ποταμοῦ τὸ ἓν πέδιλον καταλιπὼν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ. εἶτα ἀπέρχεται ἐπὶ τῇ πόλει μονοπέδιλος καὶ εὑρίσκει πανήγυριν δημοσίαν καὶ θυσίαν ἀγομένην τοῖς θεοῖς παρὰ Πελίου. θεασάμενος οὖν τὸν Ἰάσονα μονοπέδιλον ὁ Πελίας ὑπομιμνήσκεται τοῦ χρησμοῦ. εὐλαβούμενος δὲ αὐτὸν ἀνελεῖν ἆθλον αὐτῷ προστάσσει τοιοῦτον, εἰπὼν ὅτι ἀπελθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν τὸ χρυσόμαλλον δέρος κόμισον καὶ λαμβάνεις τὴν βασιλείαν τοῦ σοῦ πατρός. τοῦτο δὲ προσέταττεν, οὐχ ὡς τοῦ κῳδίου τοῦ χρυσοῦ δεόμενος, ἀλλ' οἰόμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναιρεῖσθαι ὑπό τινος ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ναυαγήσοντα. τὸ δὲ κατὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας ταύτην ἔχει τὴν ὑπόθεσιν. Ἀθάμας, υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς Κρηθέως, ὡς αὐτός φησιν Ἀπολλώνιος „ἀμφὼ γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες,“ ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας Φρίξον καὶ Ἕλλην. τελευτησάσης δὲ ταύτης γαμεῖ δευτέραν γυναῖκα τὴν Ἰνώ. αὕτη ὡς μητρυιὰ ἐπεβούλευσε τοῖς παιδίοις τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς καὶ φρύγουσα τὰ σπέρματα παρεῖχε τοῖς γεωργοῖς πρὸς σπόρον. οἱ δὲ ἔσπειρον μὲν ἐν τῇ γῇ, ἡ δὲ γῆ λαβοῦσα οὐκ ἔφερεν τοὺς καρποὺς τοὺς ἐτησίους διὰ τὸ πεφρύχθαι αὐτοὺς καὶ

14 βουλομένην om L: διαπεράσαι μὲν βουλομένην fp. 20 ἰάσωνα L. 33 πεδίοις L. 34 φρύγγουσα L.

οὕτως σπαρῆναι. λοιπὸν Ἀθάμας τοὺς μάντεις συναγαγὼν ὡς βασιλεὺς ἐπερωτᾷ τὴν αἰτίαν βουλόμενος μαθεῖν. ἡ δὲ πέμπει πρὸς αὐτοὺς δῶρα ἐπαγγελλομένη διδόναι πολλά, ὥστε εἰπεῖν, [εἰ] μὴ πρότερον τὰ παιδία τὰ ἐκ τῆς Νεφέλης τῆς προτέρας γυναικὸς ἀναιρεθείη, οὐκ ἂν φύσειν τὴν γῆν τοὺς καρπούς. πεισθέντες οἱ μάντεις λέγουσι ταῦτα ὑποστρέψαντες τῷ Ἀθάμαντι. μελλόντων δὲ τῶν παίδων Νεφέλης, Φρίξου καὶ Ἕλλης, φονεύεσθαι κατῆλθε κριός. εἶτα ἐπὶ τῶν νώτων λαβὼν εἴσεισιν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ οὕτως ἄρχεται κολυμβᾶν. ἐλθὼν δὲ περὶ τὸ Τρωικὸν πέλαγος ἀποβάλλει τὴν Ἕλλην, ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος ὠνομάσθη, τὸν δὲ Φρίξον ἐπὶ τὴν Σκυθίαν διακομίζει. ἔνθα αὐτὸς σφάζει μὲν τὸν κριὸν καὶ θύει Διὶ Φυξίῳ, ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητρυιᾶς, γαμεῖ δὲ Χαλκιόπην θυγατέρα Αἰήτου Σκυθῶν βασιλέως, καὶ ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέσσαρας Ἄργον, Κυτίσσωρον, Μέλανα, Φρόντιν, καὶ οὕτως ἐκεῖσε τελευτᾷ.

Ἀπολλωνίου βίος.

Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεύς, πατρὸς δὲ Σιλλέως ἤτοι Ἰλλέως, μητρὸς δὲ Ῥόδης. οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ, καὶ συντάξας ταῦτα τὰ ποιήματα ἐπεδείξατο. σφόδρα δὲ ἀποτυχὼν καὶ ἐρυθριάσας παρεγένετο ἐν τῇ Ῥόδῳ κἀκεῖ ἐπολιτεύσατο καὶ σοφιστεύει ῥητορικοὺς λόγους, ὅθεν αὐτὸν καὶ Ῥόδιον ἀποκαλεῖν βούλονται. ἐνταῦθα τοίνυν διάγων καὶ ἐπιξέσας αὐτοῦ τὰ ποιήματα, εἶτα ἐπιδειξάμενος σφόδρα εὐδοκίμησεν, ὡς καὶ τῆς Ῥοδίων ἀξιωθῆναι πολιτείας καὶ τιμῆς. τινὲς δέ φασιν ὅτι ἐπανῆλθεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ αὖτις ἐκεῖσε ἐπιδειξάμενος εἰς ἄκρον εὐδοκίμησεν, ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ.

1 συναγαγὼν p, ἀγαγὼν L. 4 εἰ om L. 5 ἀναιρεσθείη L. ἡ γῆ L. 15 ἐκ L. 26 αὐτοῦ L. 26 ἐπιδεξάμενος L.

Ὅσοι ἔρχονται Ἀργοναῦται εἰς τὴν ναῦν μετὰ Ἰάσονος.

Ὀρφεὺς Οἰάγρου παῖς Θρᾷξ
Ἀστερίων Κομήτου — Ἴδμων Ἀπόλλωνος
Πολύφημος Ἐλάτου
Ἴφικλος Φυλάκου — Πολυδεύκης Διός
Ἄδμητος Φέρητος — Κάστωρ Διός
Εὔρυτος Ἑρμοῦ — Λυγκεὺς Ἀφαρέως
Ἐχίων Ἑρμοῦ — Ἴδας Ἀφαρέως
Γνωτὸς Αἰθαλείδης — Περικλύμενος Νηλέως
Κόρωνος Καινέως — Ἀμφιδάμας Ἀλεοῦ
Μόψος Ἀμπύκου — Κηφεὺς Ἀλεοῦ
Εὐρυδάμας Κτιμένου — Ἀγκαῖος Λυκούργου
Μενοίτιος Ἄκτορος — Αὐγείας Ἡλίου
Εὐρυτίων Τελέοντος — Ἀστέριος Ὑπερασίου
Εὐρυβώτης — Ἀμφίων Ὑπερασίου
Ὀιλεύς — Εὔφημος Ποσειδῶνος
Κάνθος — Ἐργῖνος Ποσειδῶνος
Κλύτιος Εὐρύτου — Ἀγκαῖος Ποσειδῶνος
Ἴφιτος Εὐρύτου — Μελέαγρος Οἰνέως
Τελάμων Αἰάκου — Λαοκόων Πορθέως
Πηλεὺς Αἰάκου — Παλαιμόνιος Ἡφαίστου
Βούτης Τελέοντος — Ἴφικλος Θεστίου
[Φάληρος Ἄλκωνος] — [Ἴφιτος Ναυβόλου]
Θησεὺς Αἰγέως — Ζήτης Βορέου
Τῖφυς Ἁγνίου — Κάλαις Βορέου
Φλίας Διονύσου — Ἄκαστος Πελίου
Τάλαος Βίαντος — Ἄργος Διός

3 *nomina Argonautarum hoc ordine collocata in L*, α ὀρφεὺς οἰάγρου παῖς θρᾷξ: β ἀστερίων κομήτου | ἴαμων ἀπόλλωνος: γ πολύφημος ἐλάτου δ ἴφικλος | φυλάκου: πολυδεύκης διός (λβ): ἄδμητος φέρητος (ξ) | κάστωρ διός: εὔρυτος ἑρμοῦ *etc.*—ἰάσων αἴσονος λεωδόκος βίαντος ἡρακλῆς διός | ὕλας θειοδάμαντος ναύπλιος κλυτωνίου ἢ ποσειδῶνος *ita exscripsi ut archetypi ratio revocaretur.* 12 μόψος ἀμφιλόχου *L.* 13 κτημένου *L.* 23 ἴφικλος θασίου *L.* 24 Φάληρος Ἄλκωνος *et* Ἴφιτος Ναυβόλου *om L.*

Ἀρήιος Βίαντος
Λεωδόκος Βίαντος
Ἡρακλῆς Διός
Ὕλας Θειοδάμαντος
Ναύπλιος Κλυτονήου ἢ Ποσειδῶνος.

Ἰάσων Αἴσονος

5 κλυτωνίου L.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

305, 27 *l.* υἱὸς
313, 10 ἐπιδειξάσης, 16 ἄλλοτε δῦνε μελισσείων *coniecit Koechlyus coniect. epic. I p.* 12
320, 3 *l.* Κόλχους
342, 11 *l.* ἐσήμηνεν
376, 33 Τρίγξ *legendum esse pro* Φρίξ *monuit Merkelius coll. Strab. XVII p.* 825.
492, 38 *l.* τίκτεν *L.*

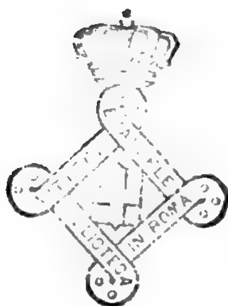

INDEX SCRIPTORUM.

INDEX RERUM.

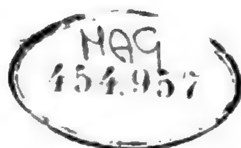
HAG
454.957